

Мечът на Шанара

 АБАГАР
ХОЛДИНГ

ТЕРИ БРУКС

ТЕРИ БРУКС

МЕЧЪТ НА ШАНАРА

Превод: Елмира Димова

chitanka.info

„Мечът на Шанара“ е първата книга от същинската история на Шанара. Действието се развива в приказния свят на Четирите земи, в който освен хора живеят джуджета, троли, елфи, друиди и други същества.

Господарят на Магиите и Носителите на Черепи са носители на могъщо зло и се опитват да превземат този свят.

Срещу тях застава Ший — последният оцелял наследник на рода Шанара. За да успее, трябва с цената на всичко да открие легендарния Меч на Шанара...

КНИГА ПЪРВА

ГЛАВА 1

Слънцето вече потъваше в тъмнозеленото на хълмовете на запад от долината, а червените и сиво-розовите му отблясъци докосваха кътчетата на земята, когато Флик Омсфорд пое надолу. Пътеката лъкатушеше на северния склон, виеше се през струпани на огромни купчини заоблени камъни, с които беше осеяна неравната пресечена местност, чезнеше в гъстите гори на низината и току се мернеше в някоя малка полянка и рядка горичка. Флик гледаше познатата пътека и следваше уморено, но упорито пътя си, а леката торба се поклащаше на рамото му. Широкото му, загоряло от слънцето лице, изглеждаше безучастно и спокойно. Само големите сиви очи издаваха кипящата енергия, която напираше под спокойната външност. Той беше млад, но набитото му тяло, посивяващата кестенява коса и гъстите вежди го състаряваха. Облечен беше в непридирчивото свободно работно облекло на хората от Вейл, а в торбата си имаше няколко метални сечива, които от време на време леко подрънкваха.

Вечерният въздух беше хладен и Флик загърна по-плътно около врата си разтворената яка на вълнена та риза. Чакаше го път през гори и хълмисти равнини, които все още не се виждаха от гората. Силуетите на високите дъбове и тъмните хикории се протягаха нагоре и закриваха безоблачното нощно небе. Слънцето залезе и остави след себе си само тъмносиньото на небето, осеяно с хиляди дружелюбни звезди. Огромните дървета закриваха дори и тях и Флик беше оставен сам в смълчаната тъмнина, докато се движеше бавно по отъпканата пътека — Младият мъж беше минавал оттук стотици пъти и сега забеляза необичайното безмълвие, което тази вечер сякаш беше омагьосало цялата долина. Нямаше го познатото бръмчене и жужене на насекомите, които обикновено огласяха тишината на нощта, нямаше ги крясъците на птиците, които със залеза на слънцето се пробуждаха и литваха да търсят храна. Флик се заслуша напрегнато, за да чуе някакъв звук на живот, но острият му слух не долови нищо. Поизвърна неспокойно глава. Дълбоката тишина го разтревожи. Носеха се слухове

за някакво страховито същество с черни криле, което било забелязано само няколко дни преди това в нощното небе на север в долината.

Насили се да засвирука с уста и отново се замисли за всекидневната си работа на север от Вейл, където живеещите уединено семейства обработваха земята и отглеждаха домашни животни. Всяка седмица ходеше по домовете им, носеше им разни неща, за които го бяха помолили и им разказваше за Вейл, а понякога и за откъснатите градове в далечните краища на Южната земя. Малцина познаваха околните места по-добре от него, а още по-малко имаха желание да напускат относителната сигурност на домовете си в долината. В тези времена хората предпочитаха да живеят в изолирани общности и да оставят останалия свят да се оправя както намери за добре. Но Флик обичаше да пътува от време на време извън долината, отдалечените ферми се нуждаеха от услугите му и охотно му плащаха за труда, а бащата на Флик не беше от хората, които пропускаха възможността да правят пари. Така че всички бяха доволни.

Нисък клон докосна главата му. Флик се стресна и отскочи. Позасрамен се съвзе и се втрени в листатото препятствие после продължи пътя си, леко ускорил крачки. Навлязъл беше дълбоко в гората на низината и само снопчетата лунна светлина които успяваха да се промъкнат през гъстите клони над главата му, осветяваха слабо тъмната лъкатушна пътека. Толкова тъмно беше, че Флик трудно откриваше пътя и докато проучваше релефа на местността пред себе си, отново усети дълбоката тишина. Сякаш внезапно всичко живо беше изчезнало, а той — оставен сам да търси пътя, който да го изведе от тази зелена гробница. Отново си спомни странните слухове. Обзе го тревога и неволно се огледа. Но нищо не помръдваше по пътеката напред, нито пък в дърветата наоколо. Испита облекчение, макар и притеснен.

Спря се за миг на осветена от луната полянка и преди да навлезе отново между дърветата се загледа в ширналото се над главата му безкрайно нощно небе. Вървеше бавно подбирайки пътя си по виещата се пътека. След полянката тя се беше стеснила и сега сякаш щеше да се блъсне и изчезне в стената от дървета и храсти пред него. Знаеше, че само така му се струва, но се улови, че се оглежда неспокойно. След малко пътеката отново се разшири и той успя да зърне късчета небе, които надничаха през високите дървета. Намираше се почти в края на

долината на около две мили от дома. Усмихна се, започна да си подсвирква стара кръчмарска песен и продължи бързо напред. Така се беше вторачил в пътеката пред себе си и (в полянката зад гората, че не забеляза огромната черна сянка. Тя сякаш внезапно се източи, отдели се от голям дъб вляво от него и се задвижи бързо към пътеката, за да го пресрещне. Тъмната фигура почти се беше изравнила с човека от Вейл, когато той усети присъствието ѝ. Извисяваше се заплашително пред него като огромен черен камък, който всеки момент застрашаваше да смаже по-крехкото му тяло. Стресна се, извика от страх и отскочи встрани, а торбата падна на пътеката с метален звън. Лявата му ръка измъкна дълъг тънък нож.

— Не бързай. Почакай, приятелю. Не съм враг и не искам да те наранявам.

Той приклепна, готов за скок, но беше възпрян от властен жест на ръка, която се вдигна над него и от силен, но успокоителен глас, който заговори бързо.

— Почакай приятелю. Не съм враг и не искам да те наранявам. Просто се заблудих и ще ти бъда благодарен, ако ми помогнеш.

Флик се поотпусна и се помъчи да проникне в тъмнината пред него, като се опитваше да открие някаква прилика на фигурата с човешко същество. Но не успя да види нищо и с предпазливи стъпки се отмести вляво. Взираше се да долови чертите ѝ в разсеяната от дърветата лунна светлина.

— Уверявам те, нямам никакво намерение да ти сторя зло — продължи гласът, сякаш четеше мислите на човека от Вейл. — Нямах намерение да те плаша, но те забелязах, едва когато се изпречи пред очите ми. Уплаших се, че можеш да ме отминеш, без да ме видиш.

Гласът секна и огромната черна фигура замълча. Но Флик усещаше, че очите го следят, докато се промъкваше по пътеката, за да застане с гръб към светлината. Очертанията на странника започнаха бавно да се открояват на бледата лунна светлина в неясни контури и сини сенки. Дълго седяха безмълвно един срещу друг и се изучаваха. Флик се мъчеше да прецени какво е това, което стои срещу него, а странникът чакаше мълчаливо. Внезапно огромната фигура се хвърли напред с изумителна бързина, силните ръце сграбчиха китката на човека от Вейл, рязко го отделиха от твърдата земя и го вдигнаха

нависоко. Ножът падна от безчувствените му пръсти, а дълбокият глас се изсмя ехидно:

— Е, млади приятелю. Любопитно ми е какво ще правиш сега. Веднага можех да изтръгна сърцето ти с ножа си и да те оставя за храна на вълците, ако бях поискал, нали така?

Флик се мятеше енергично, за да се освободи, а ужасът сковаваше мозъка му и единствената му мисъл беше как да се спаси. Нямаше представа що за същество го е пленило. Но несъмнено то беше много по-силно от всеки нормален човек и явно изобщо не смяташе да се церемони с него. Внезапно огромната фигура го отдалечи от себе си и присмехулният глас стана ледено студен от гняв.

— Виж какво, момче. Стига толкова номера. Уморен съм, гладен съм и нямам никакво намерение да вися на горската пътека във вечерния хлад, докато ти благоволиш да решиш дали съм човек или звяр. Ще те пусна на земята, за да можеш да ми покажеш пътя. И внимавай, хич не си прави труда да хитруваш и да се мъчиш да ми се изплъзнеш, защото иначе, предупреждавам те, ще ти се случи нещо много лошо.

Силният глас постепенно заглъхна, гневният тон изчезна, а предишната ехидност се върна и се чу кратък смях.

— Освен това — избоботи фигурата, докато пръстите охлабваха желязната хватка и Флик беше спуснат на земята — аз мога да бъда много по-добър приятел, отколкото можеш да си представиш.

Фигурата отстъпи крачка назад. Флик се изправи и разтърка внимателно китката си, за да раздвижи кръвта в изтръпналата ръка. Искаше да избяга, но беше сигурен, че странникът отново ще го хване и този път ще го убие без изобщо да се замисли. Наведе се предпазливо, вдигна падналия нож и го пхна обратно в пояса си.

Сега Флик можеше да види по-ясно странника. Хвърли му бърз, пронизателен поглед и разбра, че той определено е човек, но много по-едър от всеки друг, който Флик беше виждал досега. Висок беше най-малко седем фута, но извънредно слаб. И все пак не можеше да бъде абсолютно сигурен в това, защото фигурата беше обгърната в диплец се черен плащ и падаща свободно около главата качулка. Затуленото лице беше продълговато и набраздено от дълбоки бръчки, които му придаваха суров вид. Изглеждаше като издялано от камък. Очите бяха дълбоко хлътнали и почти не се виждаха изпод гъстите вежди, виснали

свирепо над дълъг широк нос. Къса, черна брада очертаваше широката уста, която беше като черта на лицето — черта, която сякаш никога не помръдваше. Целият му вид, цялата тази суровост и ръст будеха страх и Флик трябваше да потисне надигащото се у него желание да хукне към края на гората. Насили се да погледне право в хлътналите, неумолими очи на странника, и се помъчи да се усмихне.

— Помислих си, че си крадец — промърмори той нерешително.

— Сгрешил си — отговори другият тихо. После гласът поомекна. — Трябва да се научиш да различаваш приятел от враг. Може би някой ден животът ти ще зависи от това. Е, хайде, кажи как се казваш.

— Флик Омсфорд.

Флик се поколеба и после продължи малко по-смело.

— Баща ми е Курсад Омсфорд. Собственик е на страноприемница във Вейлската долина на една-две мили оттук. Там можеш да намериш подслон и храна.

— А, Вейлската долина — внезапно се оживи странникът. — Точно там отивам. — Замълча, сякаш размишляваше върху собствените си думи. Флик го наблюдаваше внимателно, докато той почесваше е извит пръст ръбатото си лице и гледаше отвъд гората към хълмистата тревиста долина. Не отмести погледа си, когато проговори отново.

— Ти... имаш брат.

Това не беше въпрос, а просто установяване на факт. Изречено беше толкова сдържано и тихо, сякаш високият странник изобщо не се интересуваше от отговора. Флик едва го чу. После изведнъж осъзна смисъла на казаното, трепна и го стрелна с поглед.

— Откъде...

— Я, стига — отвърна мъжът. — Нима всички младежи като теб от Вейлската долина нямат някакъв брат?

Флик кимна мълчаливо, но не можеше да разбере какво се криеше зад думите му. Чудеше се какво ли още можеше да знае за Вейлската долина. Странникът го гледаше въпросително и очевидно чакаше да бъде отведен при обещаните храна и подслон. Флик се обърна бързо и потърси падналата торба, вдигна я и я метна на рамото си, после погледна към извисяващата се над него фигура.

— Пътят е оттук. — Той посочи с ръка и двамата тръгнаха. Пресякоха гъстата гора и излязоха на тихата хълмиста местност, която

трябваше да изминат до селцето, разположено в края на Вейлската долина. Над дърветата беше светла нощ.

Бялото кълбо на луната над главите им блестеше и ясно осветяваше контурите на долината. Самата пътека беше неясно очертана линия, която се виеше по затревените хребети и можеше да бъде различена само по изровените тук-таме от дъжда бразди и заравнените повърхности — твърди парчета земя, врязващи се в тучната трева. Вятърът събра сили и врхлетя върху двамата мъже с бързи пориви, които удряха като с камшик дрехите им и ги принудиха да приведат леко глави, за да предпазят очите си. Продължаваха пътя си и никой не проронваше дума, и двамата вторачили погледи в очертанията на местността в далечината. След всеки изминат рид пред очите им изникваха нови възвишения и малки падини. Като се изключат пристъпите на вятъра, нощта беше тиха. Флик се слушваше напрегнато и в един момент му се стори, че чу пронизителен вик далеч на север, но миг след това той изчезна и повече не се чу. Тишината изглежда не правеше никакво впечатление на странника. Вниманието му като че ли беше съсредоточено върху някаква непрестанно движеща се точка върху земята на няколко крачки пред тях. Не вдигаше глава и не поглеждаше към младия си водач, за да разбере в каква посока се движат. Напротив, той сякаш знаеше накъде точно го води другият и вървеше доверчиво до него.

След известно време Флик започна да се затруднява да поддържа темпото на високия мъж, който вървеше по пътеката с размах, с широки крачки. В сравнение с неговите ситните крачки на Флик наподобяваха походката на джудже. Понякога човекът от Вейлската долина трябваше да подтичва, за да се изравнява с него. Един-два пъти другият сведе поглед към по-дребния си спътник и като видя, че му е трудно да го следва, забави хода си. Накрая, когато се приближиха до южните склонове на долината, възвишенията започнаха да се снижават в покрити с шубраци поляни, което показваше, че се доближават до нови гори. Пътеката се запуска по лек наклон и Флик забеляза няколко познати слога, които ограждаха подножието на Вейлската долина. Неволно се отпусна и успокои. Селцето и родният му дом бяха точно пред него.

Странникът не продума нито дума през краткия им път, а Флик нямаше никакво желание да подхваща разговор. Вместо това се

мъчеше да изучи гиганта, като му хвърляше бегли погледи и се стараяше той да не забележи. Обзелият го страх беше разбираем. Продълговатото ръбато лице, закрито под острата черна брада, му напомняше за страховития Господар на магиите. Научил беше за него още като невръстно дете от разказите на сурови мъже, седнали край тлеещия в късна вечер огън. Най-ужасяващото в странника бяха очите — или по-скоро дълбоките тъмни кухни под рунтавите вежди, където трябваше да са очите му. Флик не можеше да проникне в огромните сенки, които продължаваха да прикриват всичко това, което беше лицето му. Дълбоко набръчкано то приличаше на издялано от камък. Изведнъж, докато се опитваше да разгадае тайнствения образ, Флик се сети, че странникът изобщо не е споменавал името си.

Двамата се озоваха на външния край на Вейл, където вече ясно се виждаше как пътеката се вие през големи гъсти храсталаци, почти непроходими за човешки крак. Високият спътник внезапно спря, закова се на място, наведе глава и изостри слух. Флик се спря до него и зачака мълчаливо. Вслушваше се напрегнато, но не долавяше нищо. Стори му се, че бяха стояли застинали неподвижно цяла вечност, когато накрая огромният мъж се извърна към по-малкия си спътник.

— Бързо. Да се скрием в храстите пред нас. Хайде, тичай!

Той дърпаше и влачеше Флик след себе си, докато бягаше към високия храст. Уплашен, Флик запрепуска към храсталака. Торбата му се удряше бясно в гърба, а металните сечива дрънчаха. Странникът се обърна, грабна му торбата и я пхна под дългия си плащ.

— Тихо! — изсъска той. — Хайде, тичай! И нито гък!

Тичаха бързо към тъмната стена на листака пред тях и високият мъж припряно теглеше Флик през преплетените клони, които ги шибаха по лицата. Изтегли го грубо в средата на голям гъст шубрак, където се спряха и задишаха тежко. Флик хвърли поглед на спътника си и го видя, че наднича през гъсталака и се оглежда. Взираше се нагоре към листата, през които прозираше нощното небе. То приличаше на тъкан, покрита с безразборно съшити и различни по големина крѳпки. Човекът от Вейлската долина проследи погледа на другия и му се стори, че небето е ясно. Единствено неизменните звезди му намигаха, докато наблюдаваше и чакаше. Изминаха минути. Понечи да каже нещо, но силната ръка на странника го сграбчи предупредително за рамото и не му позволи да си отвори устата. Флик

остана неподвижен. Гледаше нощта и напругаше слух, за да долови някакъв звук на някаква опасност. Но не чуваше нищо, освен собственото см тежко дишане и тихия полъх на вятъра, който се провираше през гъстите клони на скривалището им.

После, точно когато Флик се канеше да седне, за да отпусне уморените си крака, небето над него внезапно се закри от нещо огромно и черно, което се понесе над главите им и после изчезна. Минута по-късно отново се появи. Кръжеше бавно, сякаш без да помръдва. Сянката му висеше зловещо над двамата скрити пътници, сякаш се канеше да врѣхлети върху тях. Внезапно чувство на ужас обзе Флик и го оплете в стоманена мрежа, а той се мъчеше да се освободи от страхотното обезумяване, което го притискаше. Нещо сякаш пълзеше надолу в гърдите му и изтласкваше бавно въздуха от белите му дробове. Отвори широко уста и се опита да поеме дълбоко глътка въздух. Пред погледа му ясно се мярна черен образ, изпъстрен с червено, ръце, които завършваха с животински нокти, и огромни крила, образ на нещо толкова зло, че със самото си присъствие застрашаваше крехкия му живот. За момент му се стори, че ще започне да крещи, но ръката на странника го сграбчи здраво за рамото и го измъкна от гибелната бездна. Сянката изчезна точно така внезапно, както се беше появила. Остана само спокойното небе.

Ръката върху рамото на Флик постепенно се отпусна и човекът от Вейлската долина бавно се свлече на земята с обезсилено от избилата го студена пот тяло. Високият странник седна тихо до спътника си и през лицето му пробягна лека усмивка. Постави дългата си ръка върху ръката на Флик и я погали, сякаш беше ръка на дете.

— Хайде, млади приятелю — прошепна той. — Ти си жив и нищо ти няма, а Вейл е точно пред нас.

Флик вдигна глава към спокойното лице на другия. Поклати бавно глава с разширени от ужас очи.

— Това нещо! Какво беше това ужасно нещо?

— Просто сянка — отвърна мъжът спокойно. — Но не му е нито мястото, нито времето, да се занимаваме с подобни неща. Ще говорим за това по-късно. Единственото, което искам сега, е малко храна и топлина, преди да съм загубил всякакво търпение.

Помогна на Флик да се изправи на крака и му подаде торбата. После направи широк жест с покритата от плаща ръка и показа, че е

готов да го следва ако младежът няма нищо против да го води. Когато излязоха от прикритието на гъсталака, Флик беше изпълнен с лоши предчувствия и тревожно погледна нощното небе. Имаше чувството, че всичко, което се беше случило, е плод на прекалено разпалиеното му въображение. Замисли се сериозно над преживелиците си и бързо реши, че каквато и да е била причината, това му е предостатъчно за една вечер. Първо този непознат гигант, а после тази ужасяваща сянка. Негласно се зарече друг път да мисли два пъти преди да тръгне на път през нощта толкова далеч от сигурността на Вейл. След няколко минути дърветата и гъсталакът започнаха да се разреждат и в тъмнината заблещука жълта светлина. Докато се приближаваха, неясните форми на сградите започнаха да се очертават в мрака като квадратни и правоъгълни масивни фигури. Пътеката се разшири в поравен черен път, който водеше направо в селцето.

Без повече приказки той се отдалечи тихо и се приближи до малка маса в задната част на стаята. Седна с гръб към мъжете на бара, с леко приведена глава. Човекът от Вейл го наблюдава за момент, после бързо се приближи към двойната врата в задната част на стаята и влезе в салона зад нея. Баща му вероятно беше в кухнята и вечеряше с Ший. Флик прекоси бързо салона и мина покрай няколко врати, преди да стигне до вратата на кухнята. Когато влезе, двамата готвачи, които работеха в задната ѝ част, го посрещнаха усмихнати. Баща му беше седнал на края на дълга маса. Както беше предположил Флик, той приключваше с вечерята си. Махна му със загорялата си ръка за поздрав.

— Идваш малко по-късно от обикновено, синко — промърмори весело той. — Ела и хапни, докато все още има нещо.

Флик се приближи уморено, постави торбата си на пода, при което сечивата леко подръннаха, и се настани на един от високите столове до масата. Баща му изправи едрото си тяло, докато отместваше празната чиния, и го погледна изпитателно, с чело, набраздено от бръчки.

— По пътя срещнах странник, който се беше запътил към долината — започна нерешително Флик, — Поиска подслон и храна. Покани ни да му правим компания за вечеря.

— Значи е дошъл точно където трябва — каза старият Омсфорд. — Не виждам защо да не седнем при него и да похапнем заедно. Лесно

бих могъл да се справя с още малко храна, стига някой да ми помогне.

Надигна едрото си тяло от стола и поръча на готвачите вечеря за трима. Флик се огледа за Ший, но не го видя никъде. Баща му се запъти тежко към готвачите, за да им даде специални напътствия за менюто на малката компания, Флик се приближи до легена на мивката, за да измие прахта и мръсотията от пътя. Когато баща му се върна, той попита за брат си.

— Излезе да изпълни една моя поръчка и трябва да се върне всеки момент — отвърна баща му. — Между другото, как се казва човекът, когото си довел със себе си?

— Не знам. Не си каза името — вдигна рамене Флик. Баща му се намръщи и измърмори нещо по адрес на обвиващите се в загадъчност непознати. Накрая смутолеви, че никога повече няма да пуска в страноприемницата си такива потайни типове. После поведе сина си към кухненската врата и широките му рамене се отриха леко в стената, когато се обърна наляво и се насочи към салона. Флик го последва бързо, а широкото му лице бе помръкнало от подозрение.

Непознатият продължаваше да седи мълчаливо, с гръб към мъжете на бара. Когато чу вратата да се отваря, се поизвърна и хвърли бегъл поглед към бащата и сина. Изненада се от голямата прилика между тях. И двамата бяха средни на ръст, широкоплещести, с еднакво широки, спокойни лица и прошарена кестенява коса. Поспряха се на вратата и Флик посочи към тъмната фигура. Странникът забеляза учудването в очите на съдържателя на страноприемницата. Стана вежливо и се извиси над другите двама.

— Добре дошли в страноприемницата, страннико — поздрави го по-възрастният Омсфорд, и напразно се мъчеше да надникне зад качулката, която закриваше тъмното лице на другия. — Името ми е, както сигурно синът ми ви е казал, Курсад Омсфорд.

Странникът стисна протегнатата ръка толкова силно, че лицето на якия мъж се поизкриви от болка, а после кимна към Флик.

— Синът ви беше достатъчно любезен да ме доведе до тази приятна страноприемница — пусна той усмивка, която Флик беше готов да се закълне, че не беше нищо друго, освен ехидна гримаса. — Надявам се, че ще ми правите компания за вечеря.

— Естествено — отговори съдържателят на хана, като придърпа шумно един празен стол и седна. Флик също седна, без да откъсва очи

от странника, който обсипваше с комплименти баща му за хубавата страноприемница. По-старият Омсфорд сияеше от удоволствие и кимаше със задоволство към Флик, докато поръчваше на човека от бара да донесе три чаши. Високият мъж не сваляше качулката на плаща си, която хвърляше сянка върху лицето му. Флик искаше да надзърне под сенките, но се страхуваше, че странникът ще го забележи. Един такъв опит вече му беше коствал болки в китките, но и искрено страхопочитание към силата и нрава на големия мъж. Побезопасно щеше да бъде да си остане в неведение.

Седеше мълчаливо, докато разговорът между баща му и странника премина от размяна на неангажиращи, вежливи подмятащи за това, колко меко е времето, към по-конкретни коментари за хората и събитията във Вейл. Флик забеляза, че баща му, който и без това не се нуждаеше от особено подканяне, водеше целия разговор, прекъсван само от време на време от някой въпрос на другия. Може би в това нямаше нищо лошо, но те не знаеха нищо за странника. Дори името си не им беше казал. Сега той доста умело измъкваше информация за Вейл от един нищо неподозиращ съдържател на страноприемница. Всичко това притесняваше Флик, но той не знаеше какво точно да направи. Поиска му се Ший да се прибере и да разбере какво става. Но брат му не се връщаше. Дългоочакваната вечеря беше сервирана и изядена и чак тогава вратата в предверието се отвори и Ший се появи от мрака.

Флик забеляза, че за първи път странникът с качулката прояви към някого нещо повече от бегъл интерес. Силните ръце се вкопчиха в масата, докато тъмната фигура се надигна мълчаливо и се извиси над бащата и сина, сякаш забравила за присъствието им. Бръчките на челото се врязаха още по-дълбоко, а изсечените черти излъчваха напрегнато съсредоточаване. За момент Флик изпита страх, защото му се стори, че по някакъв начин странникът щеше да унищожи Ший, но после чувството изчезна и беше заместено с друго. Мъжът проникваше в мислите на брат му.

Втренчил се беше напрегнато в Ший, дълбоките му засенчени очи шареха по дребното лице и крехкото телосложение. Веднага забеляза издайническите черти на елфите — леко заострените уши под разрошените руси кичури коса, писаните вежди, които в основата на носа тръгваха право нагоре под остър ъгъл, а не направо на челото, и

нежните нос и челюст. Видя в това лице интелигентност и доблест и докато наблюдаваше Ший в отсрещния край на стаята, забеляза твърдост в проницателните му сини очи — твърдост, която внезапно се изписа върху лицето на младежа, когато двамата срещнаха погледите си. За момент Ший се спря със страхопочитание пред огромното тъмно привидение в отсрещната страна на стаята. Испита необяснимо чувство на хванат в капан, но се въоръжи с неподозирано мъжество и се насочи към внушаващата страх фигура.

Флик и баща му наблюдаваха приближаващия се Ший, който продължаваше да се взира във високия странник. Сякаш внезапно осъзнали кой е той и двамата станаха от масата. Последва момент на неловко мълчание. Гледаха се без да мигнат. После бащата и двамата братя Омсфорд се поздравиха в един глас. Изведнъж започнаха да говорят един през друг и думите ги освободиха от първоначалното напрежение. Ший се усмихна на Флик, но не можеше да свали очи от внушителната фигура пред себе си. Той беше малко по-нисък от брат си и изглеждаше още по-дребен в сянката на странника. Но това не го изнервяше особено много. Курсад Омсфорд го разпитваше за поръчката и вниманието на Ший беше отклонено, докато отговаряше на настойчивите въпроси на баща си. След няколко разменени реплики той се извърна към новодошлия във Вейл.

— Не мисля, че сме се срещали преди. Но ми се струва, че се познаваме отнякъде. Имам странното чувство, че съм ви виждал.

Тайнственото лице над него кимна и познатата присмехулна усмивка за миг пробягна по устните.

— Сигурно си ме виждал. Но не се изненадвам, че не ме помниш. Аз обаче знам кой си. Да, познавам те добре.

Ший беше слисан от отговора и без да може да продума, гледаше втрещено странника. Другият вдигна мършавата си ръка, поглади малката си черна брада и бавно огледа тримата мъже, които го чакаха да продължи. Флик тъкмо щеше да изрече въпроса, който се въртеше в главите и на тримата, когато странникът вдигна ръка и отметна плаща си. Откри широко тъмното си лице, обградено от дълга почти до раменете черна коса, която закриваше хлътналите дълбоко очи. Дори и сега те приличаха на черни процепи в сянката на гъстите вежди.

— Казвам се Аланон — изрече тихо той.

Последва дълго мълчание и тримата го гледаха втренчено — изумени и потресени, без да могат да проговорят. Аланон — тайнственият странник на Четирите земи, историкът на расите, философът и учителят, и както твърдяха някои — специалистът в областта на мистиката. Аланон — мъжът, който е бил навсякъде, от най-потайните кътчета на Анар до недостъпните върхове на планините Чарнал. Името му беше известно дори на хората от най-отдалечените общности на Южната земя. Сега, най-неочаквано, той стоеше пред бащата и братята Омсфорд. Нито един от тях не беше рискувал да излезе, освен само няколко пъти, извън родната им долина.

Аланон за първи път се усмихна сърдечно, но вътрешно им съчувстваше. Спокойното съществуване, което бяха водили толкова много години, беше свършила И вината, донякъде, е негова.

— Какво ви води насам? — попита най-после Ший. Високият човек го погледна остро и от устата му се разнесе дълбоко, гърлено хихикане, което ги изненада.

— Ти, Ший — промърмори той. — Дойдох тук, защото търся теб.

ГЛАВА 2

Следващата сутрин Ший се събуди рано. Надигна се от топлината на леглото и набързо се облече във влажния и студен въздух на утрото. Откри, че се е събудил много рано. Всички в цялата страноприемница, и гостите, и близките му, още спяха. Дългата постройка беше смълчана, когато се измъкна тихо от малката стая и отиде в големия салон. Запали набързо огън в голямото каменно огнище. Пръстите му бяха вкочанени от студ. В долината винаги беше ужасно студено рано сутрин, дори и в най-топлите сезони на годината, докато слънцето не се спуснеше от върховете на хълмовете. Шейдската долина се намираше в закътано място, заслонено не само от очите на хората, но и от странните прищевки на времето на Северната земя. Но докато разбеснелите се зимни и пролетни бури минаваха над долината на Вейл и отминаваха, то през цялата година лютият студ на ранното утро всеки божи ден се загнездваше между високите хълмове и не си отиваше, докато топлината на обедното слънце не пропълзеше достатъчно ниско, за да го прогони.

Огънят прашеше и протягаше езици към дървата, а Ший, отпуснат в един от столовете с прави облегалки, размишляваше върху събитията от предишната вечер. Облегна се назад, обгърна с ръце раменете си, за да се стопли, сгуши глава и се загледа в огъня. Откъде можеше да го познава Аланон? Рядко беше излизал от Вейл и сигурно щеше да си го спомня, ако го беше срещнал поне веднъж при някое от редките си пътувания. Аланон не пожела да каже нещо повече по въпроса, само съобщи факта. Довърши мълчаливо вечерята си и накрая заяви, че ще продължат разговора на сутринта. Отново се беше превърнал в неприветливата фигура, както му се стори в началото, когато влезе в страноприемницата. След като приключи с вечерята се извини и помоли да го заведат в стаята му, за да се наспи. Нито Ший, нито Флик успяха да изкопчат от него нещо повече за пътуването му до Шейдската долина и за интереса му към Ший. По-късно двамата братя си поговориха насаме и Флик му разказа за срещата си с Аланон и за изживяването си при появата на ужасяващата сянка.

Мислите на Ший се върнаха към първоначалния въпрос — откъде можеше Аланон да го познава. Спомените му от детството бяха смътни. Не знаеше къде е роден, въпреки че малко след като семейство Омсфорд го осинови му казаха, че родното му място е малка общност в Западната земя. Баща му умря, когато Ший беше прекалено малък, за да остави трайни следи в съзнанието му. Майка му се беше грижила известно време за него, така че той си спомняше туй-онуй от прекараните с нея години — игрите с децата елфи сред огромни дървета и потънало в зеленина дълбоко уединение. Когато беше петгодишен тя неочаквано се разболя и реши да се върне при народа си в селцето на Шейдската долина. Тогава трябва да е знаела, че умира, но първата ѝ грижа беше синът ѝ. Пътуването на юг я беше погубило и тя умря малко след като бяха пристигнали в долината.

Роднините, които майка му напуснала при омъжването си, бяха починали. Всички, с изключение на семейство Омсфорд. Те бяха само далечни братовчеди. Курсад Омсфорд беше загубил съпругата си по-малко от година преди това и се грижеше за сина си Флик и за страноприемницата. Ший се превърна в част от семейството и двете момчета израснаха като братя. И двамата носеха фамилното име Омсфорд. Никога не му бяха казвали истинското презиме, пък и той не си беше правил труда да пита. Омсфордови бяха единственото семейство, което имаше значение за него. Те го приеха като свой. Имаше моменти, когато мисълта, че е само наполовина тяхна кръв, го тормозеше. Но всеки път Флик упорито му беше втълпявал, че това безспорно е предимство, защото благодарение на този факт той притежава инстинктите и качествата на две раси, върху които може да гради характера си.

И все пак, не можеше да си спомни да е срещал някъде Аланон. Сякаш това изобщо не се беше случвало в действителност. Може пък и наистина никога да не се бе случвало. Размърда се на стола и втренчи празен поглед в огъня. Имаше нещо около тайнствения пътник, което го бе изплашило. Нищо чудно това да бе плод на въображението му, но той не можеше да се отърси от чувството, че по някакъв начин мъжът може да чете мислите му, да гледа през него, когато си поиска. Изглеждаше абсурдно, но тази мисъл му се въртеше в главата след срещата в салона на страноприемницата. Флик също спомена, че изпитва подобни подозрения. Дори нещо повече. Шепнал беше в мрака

на спалнята им, страхувайки се да не би някой да ги подслушва. Сподели с него страховете си, че Аланон е опасен.

Ший се протегна и въздъхна дълбоко. Навън вече се развиделя ваше. Стана, за да прибави още дърва в огъня и чу гласа на баща си в салона. Оплакваше се просто ей така, без да има предвид нещо конкретно. Ший въздъхна примирено, отхвърли мислите си и се забърза към кухнята, за да помогне в сутрешната шетня.

Стана почти пладне, но Ший изобщо не беше виждал Аланон, който явно беше останал в стаята си през цялата сутрин. Странникът се появи доста неочаквано иззад ъгъла на страноприемницата, докато Ший се излежаваше под огромно сенчесто дърво в задната част на двора и разсеяно дъвчеше приготвения набързо обяд. Баща му имаше работа в къщата, а Флик беше някъде да изпълнява поръчка. Загадъчният странник от предишната вечер не изглеждаше по-привлекателен на дневна светлина. Пак същата нереална, ужасно висока фигура, въпреки че беше сменил черния плащ със светлосив. Мършавото лице беше леко приведено към пътеката, по която вървеше, приближавайки се към Ший. Настани се на тревата до човека от Вейл и втренчи безизразен поглед във върховете на хълмовете на изток, които се виждаха над дърветата в селцето. И двамата мълчаха дълго, но накрая Ший не издържа.

— Защо си дошъл в долината, Аланон? Защо ме търсиш? Мрачното лице се извърна към него и лека усмивка мина по мършавото му лице.

— Въпрос, млади приятелю, на който не може да се отговори така лесно, както ти се иска. Може би най-добрият начин да ти отговоря е първо аз да ти задам един въпрос. Чел ли си нещо от историята на Северната земя? — Замълча. После попита: — Знаеш ли нещо за Кралството на черепите?

Ший настръхна при споменаването на това име. Име, което беше синоним на всички ужасни неща в живота, действителни и въображаеми. Име, което се използваше, за да се плашат непослушните малки деца и, от което възрастните настръхваха от ужас, когато слушаха да се говори за него край гаснещите въглени на огъня в късна вечер. Това беше име, което пораждаше асоциации за духове и таласъми, за лукавите горски гноми на изток и за огромните

скални троли далеч на север. Ший погледна мрачното лице пред себе си и кимна бавно с глава. Аланон отново замълча, преди да продължи.

— Аз съм и историк, Ший, освен всичко друго. Може би съм единственият жив историк в момента, пътувал най-много по света, защото от петстотин години никой освен мен не е стъпвал в Северната земя. Знам толкова много за расата на Човека, колкото никой не подозира. Миналото се е превърнало в смътен спомен, но кой знае, може би така е по-добре, защото през последните две хиляди години историята на Човека не е била особено славна. Днес хората са забравили миналото, за настоящето знаят малко, а за бъдещето още по-малко. Расата на човека живее почти единствено в границите на Южната земя. Човекът не знае абсолютно нищо за Северната земя и за народите ѝ, а за Източната и Западната земя знае съвсем малко. Жалко, че хората са станали толкова недалновидни, защото навремето те са били най-прозорливите. Но сега те са напълно доволни, че живеят изолирано от другите раси, далеч от проблемите на останалата част от света. И, чуй ме добре, те продължават да са доволни, защото тези проблеми все още не са ги засегнали и защото страхът от миналото ги карал да вярват, че не трябва да се взират прекалено внимателно в бъдещето.

Ший малко се подразни от тези общи обвинения и се намеси доста рязко:

— Твърдиш, че е ужасно лошо човек да иска да бъде оставен на спокойствие. Познавам достатъчно добре историята. Всъщност не, познавам достатъчно добре живота, и затова съм убеден, че ако Човекът иска да оцелее, той трябва да се изолира от другите раси и да изгради отново всичко, което е загубил през последните две хиляди години. Тогава той може би ще бъде достатъчно разумен, за да не го загуби втори път. Човешката раса насмалко не се унищожила напълно във Великите войни, защото постоянно се бъркала в работите на другите и, защото погрешно смятала, че политиката на изолация трябва да се отхвърля.

Чертите на мрачното лице на Аланон се изостриха:

— Много добре знам катастрофалните последици от тези войни, резултат на сила и алчност, войни, които расата на Човека сама си навлякла на главата поради лекомислие и изумително късогледство. Това се случило много отдавна, но нещо да се е променило оттогава

насам? Мислиш, че човек може да започне отначало, така ли, Ший? Е, може би ще се изненадаш доста като научиш, че някои неща никога не се променят, а силата винаги крие опасности, дори и за раса, която почти изцяло се е заличила. Големите войни на далечното минало — на расите, на политиката и национализма, и войните в по-новата история — на безусловната сила, на абсолютната власт, може да са свършили, но днес сме изправени пред нови опасности, които застрашават съществуването на расите много повече от всички предишни! И искаш ли да ти кажа нещо? След като мислиш, че Човек има право да гради нов живот, докато останалата част на света стои със скръстени ръце, значи не знаеш нищо за историята!

Внезапно млъкна. Суровото му лице се беше сбръчкало от гняв, а Ший го погледна предизвикателно, макар че вътрешно се чувстваше малък и изплашен.

— Е, хайде, стига — подхвана отново Аланон. Чертите на лицето му се смекчиха. Силната му ръка се протегна и стисна приятелски Ший за рамото. — Миналото е зад гърба ни и това, което трябва да ни интересува, е бъдещето. Искам да ти припомня един момент от историята на Северната земя и легендата за Кралството на черепите. Както сигурно знаеш, Великите войни сложили край на една епоха, в която единствено човешката раса била господстваща. Човекът бил почти напълно унищожен и дори географията, която познавал, била изцяло променена, напълно прекроена. Страни, нации и правителства престанали да съществуват, тъй като последните представители на човешката раса избягали на юг, за да оцелеят. Това станало хиляди години преди Човекът отново да се издигне над равнището на животните, които ловял, за да се изхранва и преди да създаде прогресивна цивилизация. Тя, разбира се, била примитивна, но в нея имало ред и своеобразно управление. Тогава Човекът започнал да открива, че освен него има и други раси, които обитават света — същества, които оцелели във Великите войни и създали собствени раси. В планините живеели огромните троли, силни и свирепи, но доволни от това, което имат. Хълмовете и горите били обитавани от малки и коварни същества, които сега наричаме гноми. В годините след Великите войни хората и гномите се сражавали едни срещу други в много битки за правото на земя, а тези сражения взели много жертви

и от двете страни. Но те се били, за да оцелеят, а същество, което се бори за живота си, губи разума си.

Човекът открил, че има и друга раса — раса на хора, които избягали под земята, за да се спасят от последиците на Великите войни. Годиците, прекарани в огромни пещери под земята, където не прониквала слънчева светлина, променили физиката им. Те станали по-ниски и набити, със силни ръце и гръден кош, с яки, развити крака, с които можели да се катерят и пълзят под земята. В тъмнината зрението им се изострило и те започнали да виждат по-добре от другите същества. Но не и на слънчева светлина. Прекарвали под земята стотици години, но накрая започнали да излизат и да живеят на повърхността ѝ. В началото очите им били много слаби и те си правели домове в най-тъмните части на горите в Източната земя. Създали си собствен език, макар че по-късно пак започнали да използват езика на човека. Когато Човекът за пръв път открил съществата от тази изчезнала раса, ги нарекъл джуджета, на името на измислена в миналото раса.

Гласът му постепенно заглъхна. Няколко минути не каза нищо, загледан във върховете на хълмовете, облени в слънчева светлина, която разкриваше ярката им зеленина. Ший се замисли върху казаното от историка. Никога не беше виждал трол. Виждал беше няколко гнома и джуджета, но почти не си спомняше как изглеждат.

— А елфите? Какво ще кажеш за тях? — попита най-после той.

Аланон се обърна замислен и сведе още по-ниско глава.

— А, да, елфите. Не съм ги забравил. Удивителен вид създания, елфите. Може би най-великите от всички, въпреки че никой досега не го е осъзнавал напълно. Но разказът за елфския народ ще оставим за друг път. Сега не му е времето. Достатъчно е да се каже, че те винаги са били там, в големите гори на Западната земя, макар че другите раси рядко са ги срещали в този период от историята.

Я да видим какво знаеш за историята на Северната земя, млади ми приятелю. Сега тя е населена почти само от тролите. Голо и отблъскващо място, където едва ли някой от другите раси си прави труда да ходи, камо ли да се установи. Сега хората живеят в топлината и спокойствието на мекия климат и зеленината на Южната земя. Забравили са, че някога Северната земя също била населена от същества от всички раси, не само от тролите в планинските райони, а и

от хора, джуджета и гноми, в низините и горите. Това било по времето, когато всички раси започнали отново да изграждат нова цивилизация с нови идея, с нови закони и с много нови култури. Бъдещето било многообещаваща. Но днес хората просто са забравили, че онези времена наистина ги е имало. Забравили са, че са нещо повече от победена раса, която се мъчи да живее изолирано от онези, които са я победили и пречупили гордостта ѝ. Тогава не е имало разделение на страни, а просто една възродена земя, в която на всяка раса била давана втора възможност да направи света по-добър. Те, естествено, не осъзнавали сериозността на тази възможност. Прекалено заети били да запазят това, което смятали за свое, и да си създават свои лични малки светове. Всяка раса живеела със самочувствието, че е предопределена да властва над другите в бъдните години. И така всички членове на определена раса се скупчвали заедно, настръхнали като глутница озверени плъхове, които вардят бучка гнусно, вмирисано сирене. Да, за съжаление, дори и Човекът, въпреки цялото му величие, се унижавал и се вкопчвал в тази възможност — също като другите. Знаеше ли това. Ший?

Младежът от Вейл поклати бавно глава и не можеше да повярва, че всичко, което току-що беше чул, е истина. Казвали му бяха, че човешката раса била преследвана още от Великите войни, че хората, изправени пред неимоверното варварство на другите раси, воювали, за да запазят достойнството, честта си и малкото земя, която била тяхна. Човекът никога не е бил потисникът в тези битки. Той винаги е бил потисканият. Аланон се усмихна мрачно, ъгълчетата на устните му леко се разтегнаха и извиха в ехидно задоволство, когато видя ефекта на думите си.

— Разбирам, ти просто си виждал нещата в друга светлина. Няма значение. Това е най-малката изненада от всички, които съм ти приготвил. Хората никога не са били великите човеци, както си въобразявали. В онези времена Човекът се биел като всички останали, въпреки че той може би е бил с по-силно развито чувство за чест и, за разлика от някои други, с по-ясна цел за възраждането, а защо пък не и малко по-цивилизован. — Изрече последната дума с многозначително повишаване на гласа, влагайки известна доза неприкрит сарказъм. — Но всичко казано дотук няма почти никаква връзка със същността на разговора ни, която се надявам да ти изясня накратко.

Горе-долу по същото време, когато расите се открили едни други и започнали борба за надмощие, Съветът на друидите за пръв път отворил залите на Паранор в непланинските части на Северната земя. Историята е доста неясна по въпроса за произхода и целите на друидите, макар да се смята, че те били група от представители на всички раси с всестранни познания, с различни умения в областта на науките по онова време. Те били философи и мечтатели, начетени и в изкуствата, и в науката. И нещо повече, те били учителите на расите. Давали силата — силата на познанието във всички области на живота. Водачът им бил Галафил, историк и философ като мен, който събрал при себе си всички велики мъже на земята, за да създаде съвет, който да установи мир и ред. Той се осланиял на познанията им. Разчитал, че техните познания ще господстват над расите, че техните способности ще носят знание, което ще печели доверието на хората.

През онези години Друидите били много могъща сила и изглеждало, че планът на Галафил се осъществявал както бил замислен. Но с течение на времето станало ясно, че някои от членовете на Съвета притежавали способности, които далеч превъзхождали възможностите на останалите, способности, които дремели и събирали сила в няколко изключителни гениални умове. Няма да е лесно да ти опиша тези способности преди да мине известно време, повече, отколкото имаме в момента. За целите ни е важно да разбереш, че някои от Съвета, в който били събрани най-големите умове, си въобразили, че са предопределени да моделират бъдещето на расите. Накрая те се отцепили от Съвета, създали си собствена група, за известно време изчезнали и били забравени. Около сто и петдесет години по-късно избухнала ожесточена гражданска война между представителите на човешката раса, която накрая се разраснала в Първата война на расите, както я наричат историците. Причината за избухването ѝ още тогава не била много ясна, а сега тя почти е забравена. Казано по-просто, малка прослойка от човешката раса се разбунтувала срещу доктрините на Съвета и създавала много мощна и изключително добре обучена армия. Организаторите на бунта обявили, че целта му е всички останали хора да бъдат подчинени на централна власт, за да бъде подобрена расата и да бъде засилено самочувствието ѝ като нация. Накрая почти всички слоеве на расата се обединили около новата идея и започнали срещу другите раси война, която

привидно имала за задача да постигне тази нова цел. Централната фигура в основата на войната бил мъж на име Брона, архаична гномска дума, която значи Господар. Обявено било, че той е вождът на друидите от първия Съвет, които се отцепили и изчезнали в Северната земя. Но нито един достоверен източник не споменавал някой някога да го е виждал или разговарял с него. Накрая било решено, че Брона е само име, въображаема личност. В крайна сметка бунтът, ако нямаш нищо против да го наречем така, бил смазан от обединените сили на друидите и на другите съюзнически раси. Знаеше ли всичко това, Ший?

Човекът от Вейл кимна и се усмихна лека — Чувал бях за Съвета на друидите, за целта и дейността му. Цялата древна история след Съвета е изчезнала. Отдавна. Чувал бях за Първата война на расите, само че в по-различен вариант от твоя. Убеден съм, че ще ме обвиниш в предубеденост, но според мен войната е била жесток урок за Човека.

Аланон зачака търпеливо и не каза нищо, когато Ший млъкна и се замисли за това, което знаеше за миналото, преди да продължи.

— Знам, че оцелелите от расата ни са избягали на юг след края на войната и оттогава живеят там, градят отново разрушените си домове и градове, мъчат се да създават живот, а не да го унищожават. Според теб всичко това се дължи на страх. Но аз съм убеден, че това е бил и продължава да бъде най-добрият начин на живот. Централните правителства винаги са били най-голямата опасност за човечеството. Сега такива правителства няма. Новият начин на управление са малките общности. По-добре е някои неща да бъдат изоставени и забравени.

Високият мъж се изсмя, едно гърлено, невесело изкискване, което накара Ший да се почувства като глупак.

— Толкова малко знаеш, макар че в това, което казваш, има известна доза истина. Общеизвестните истини, млади ми приятелю, са нежеланите деца на умуването над отминали събития. Е, добре, не смятам да спорим с теб сега за хубавите страни на социалната реформа, а още по-малко за активната политическа дейност. Това ще направим друг път. Кажи ми какво знаеш за творението Брона. Може би... не, чакай малко. Някой идва.

Едва изрече тези думи и набитата фигура на Флик се появи иззад ъгъла на хана. Като видя Аланон, човекът от Вейл спря рязко и застана

нерешително, докато Ший не му махна с ръка. Той се доближи бавно и остана прав, втренчен в мрачното лице на големия мъж, който бавно разтегна устните си в усмивка, с познатото загадъчно извиване на ъгълчетата на устата.

— Чудех се къде ли сте отишли — започна Флик, говорейки на брат си — и нямах намерение да ви прекъсвам...

— Никого не прекъсваш — бързо отвърна Ший. Но Аланон като че ли не беше на същото мнение.

— Този разговор беше предназначен само за теб — каза той грубо. — Ако брат ти предпочете да остане, той ще реши съдбата си за дните, които ни предстоят. Твърдо настоявам да не остава и да не чува останалото. Просто да забрави, че изобщо сме говорили. И все пак, изборът е негов.

Братята се спогледаха. Не можеха да повярват, че високият мъж говори сериозно. Но мрачното му лице показваше, че не се шегува. За момент и двамата се поколебаха. Нямаха желание да казват каквото и да било. После Флик проговори.

— Нямам представа за какво си говорите, но Ший и аз сме братя и това, което се случва на единия, трябва да се случва и на другия. Ако той изпадне в някаква беда, аз трябва да бъда до него. А изборът естествено е мой, убеден съм в това.

Ший се изуми. Никога досега не беше виждал Флик толкова категоричен. Почувства се горд от брат си, погледна го и се усмихна с благодарност. Флик му смигна и седна, без да гледа Аланон. Високият странник поглади малката си тъмна брада със сухата си ръка и най-неочаквано се усмихна.

— Естествено, че изборът е твой, и ти на думи доказва, че си истински брат. Но думите са едно, а делата съвсем друго. Нищо чудно в бъдеще да съжалиш за избора си...

Млъкна и потъна в мисли. Известно време не откъсна поглед от наведената глава на Флик. После се обърна към Ший.

— Е, не мога да започна отново разказа си само заради брат ти. Ще трябва да ни следва доколкото може. А сега ми кажи какво знаеш за Брона.

Ший се замисли, после сви рамене.

— Наистина не знам много нещо за него. Един мит, както ти каза, въображаем водач на бунта в Първата война на расите.

Предполагало се, че е друид, който напуснал Съвета и използвал злата си сила, за да властва над умовете на последователите си. Никога не бил виждан, никога не бил залавян, нито е бил убит в последната битка. Той никога не е съществувал. Поне така пише в историята.

— Е да, в историята е точно така, прав си — промърмори Аланон. — Какво знаеш за него във връзка с Втората война на расите?

Ший се усмихна на въпроса:

— Ами според легендата той бил централната фигура и в тази война, но отново се оказало, че е мит. Смятало се, че той е човекът, който организирал армиите на човешката раса в първата война, но във втората бил наречен Господар на магиите — злият двойник на друида Бремен. Доколкото си спомням Бремен трябвало да го убие във Втората война. Но всичко това са измислици.

Флик бързо кимна с глава, за да изрази съгласието си. Но Аланон мълчеше. Ший чакаше някакво потвърждение, явно озадачен от посоката на разговора.

След малко попита:

— И все пак, накъде ни води целият този разговор?

Аланон го погледна остро и с недоумение вдигна високо едната си черна вежда.

— Ужасно ся нетърпелив, Ший. Та ние се разходихме из историята на хиляди години само за няколко минути. Но ако се въоръжиш с още малко търпение, обещавам тя да получиш отговор на въпроса си.

Ший кимна и се почувства унижен от забележката. Засегнаха го не самите думи, а начина, по който Аланон ги произнесе — с ехидната си подигравателна усмивка и със зле прикрития си сарказъм. Но човекът от Вейл бързо се овладя и сви рамене, като му показва, че няма нищо против той да решава с каква бързина да продължава разказа си.

— Е, добре — каза другият доволен. — Ще се опитам да завърша по — набързо. Всичко, което казахме дотук, е основата на това, което ще ви кажа сега — причината, заради която съм тук. Припомням ви събитията от Втората война на расите, най-неотдавнашната война в новата история на човека, водена преди по-малко от петстотин години в Северната земя. Човекът не участвал в тази война. Той бил разгромената от Първата война раса и живеел във вътрешността на Южната земя — няколко малки общности, които се мъчели да се

преборят със заплахата от пълното им изчезване. Това било война на великите раси — елфския народ и джуджетата, които се борели срещу силата на свирепите скални трол и лукавите гноми.

След края на Първата война на расите дотогавашният свят се разделил на съществуващите сега Четири земи и доста дълго расите живели в мир. През този период силата и влиянието на Съвета на друидите много отслабнали, тъй като явната необходимост от помощта му изчезнала. Тук трябва да добавя, че вниманието на друидите към расите непрекъснато намалявало и след години новите членове на Съвета забравили първоначалните му цели, пренебрегнали хорските проблеми и все повече се отдавали на личните си интереси. Заживели в уединение и запълвали времето си с научни занимания и медитация. Елфите били най-силната раса, но се затворили в непристъпната си земя далеч на запад. Чувствали се добре в относителната си изолация — грешка, за която по-късно щели горчиво да съжаляват. Другите народи се разпръснали и създали по-малки и не толкова единни общества. Повечето от тях се заселили предимно в Източната земя, но имало и групи, които се установили в граничните райони на Западната и Северната земя.

Втората война на расите започнала, когато огромна армия на тролите слязла от планините Чарнал и завладяла цялата Северна земя, включително и друидската крепост Паранор. Друидите били предадени отвътре от свои хора, които били подлъгани с примамливи предложения и обещания от вождя на вражеската армия. По онова време името му не било известно. Останалите друиди, с изключение на малцина, които успели да се спасят, били заловени и хвърлени в тъмниците на Централната кула на крепостта и повече никой никога не ги видял. Онези, които избягнали съдбата на събратята си, се пръснали по четирите земи и се укрили. Тролската армия незабавно тръгнала срещу народа на джуджетата в Източната земя с явното намерение да смаже съпротивата им колкото се може по-бързо. Но джуджетата се събрали и навлезли дълбоко в огромните гори на Анар, които единствено те познавали достатъчно добре, за да могат да оцелеят в тях. Там те дали твърд отпор на тролската армия, въпреки помощта, която ѝ била оказана от някои присъединили се към нашественическите сили гномски племена. Кралят на джуджетата

Рейбър записал в историята на народа си името на истинския враг, който сам бил разкрил — бунтовника друид Брона.

— Как е могъл кралят джудже да повярва в това? — вметна бързо Ший. — Та ако наистина е бил жив по онова време, Господарят на магиите е трябвало да бъде на повече от петстотин години. Дали пък някой амбициозен мистик не му е подсказал идеята в желанието си да възроди един древен, почти забравен мит, за да подобри положението си в кралството или кой знае защо.

— Възможно е — съгласи се Аланои. — Но нека да продължа. След дълги месеци на борба, тролите явно решили, че джуджетата са победени. Обърнали легионите си на запад и започнали поход срещу могъщото кралство на елфите. Но през месеците, в които тролите разбили джуджетата, известният мистик Бремен, стар и високоуважаван старейшина на Съвета, събрал малкото спасили се от Паранор друиди и ги отвел в кралството на елфите в Западната земя. Той предупредил тамошния народ за новата опасност и ги посъветвал да се подготвят за почти сигурното нападение, което жителите на Северната земя планирали. В онази година крал на елфите бил Джърл Шанара, може би най-великият от всички елфски крале, като изключим Ивънтайн. Бремен го предупредил за евентуалното нападение срещу земята му и елфският крал бързо подготвил армията си преди настъпващите орди на тролите да успеят да стигнат до границите му. Сигурен съм, че знаеш историята на собствения си народ достатъчно добре, за да си спомниш какво се случило, когато битката свършила. Но ми се иска да обърнеш внимание на подробностите, които ще ти разкажа. И Ший, и възбуденият Флик, кимнаха нетърпеливо. — Друидът Бремен дал на Джърл Шанара специален меч за битката срещу тролите. Предполагало се, че този, който притежава Меча, не може да бъде победен, дори от страховитата мощ на Господаря на магиите. Когато тролските легиони навлезли в долината на Рен в граничните земи на елфското кралство, те били нападнати и хванати в капан от армиите на елфския народ, които били разположени на по-високи възвишения.

Нападателяте били жестоко разбита в една решаваща битка, която продължила два дни. Елфите били предвождани от друидите и Джърл Шанара, който носел дадения му от Бремен огромен меч. Сражавали се заедно срещу армиите на тролите за които се говорело,

че като същества от подвластния на Господаря на магиите свят на духовете, притежават допълнителна сила, но смелостта на елфския крал и силата на легендарния Меч надвили врага и го разгромили. Когато останалите живи от тролската армия войници се опитали да избягат обратно в безопасната Северна земя отвъд равнините Стрелехайм, те били притиснати между преследващата ги армия на елфите и една армия на джуджетата, която напредвала откъм Източната земя. Разразила се страхотна битка, в която тролската армия била унищожена почти до последния войник. По време на битката Бремен, който се сражавал на страната на елфския крал, сам се изправил срещу Господаря на магиите и изчезнал. В историята е записано, че и друидът и Господарят на магиите, изчезнали в боя и после никой не ги е виждал. Дори и телата им не били открити.

Джърл Шанара носел дадения му легендарен меч до смъртта, която го сполетяла няколко години по-късно. Синът му предал оръжието на друидския Съвет в Паранор. Мечът бил закрепен към огромен блок на Тре-стоун и поставен в гробница в централната кула на крепостта на друидите. Сигурен съм, че знаеш легендата за меча и какво символизира той, какво е значението му за всички раси. Знаменитият меч сега се намира в Паранор, където е стоял петстотин години. Бях ли достатъчно ясен в разказа си, младежи на Вейл?

Флик кимна, занемаял от учудване, все още силно възбуден от разказа. Но Ший изведнъж реши, че е слушал достатъчно дълго. Нищо от това, което Аланон им разказа за историята на расите, не беше факт. Поне той не го възприемаше като факт след всичко, което собственият му народ го беше учил, когато беше дете. Високият мъж просто им беше разказал приказка, предавана през вековете от родители на деца. Слушал беше внимателно всичко, което Аланон беше представил уж като истина за расите, и го изтърпя само от уважение към известността му. Но целият разказ за Меча беше абсурден и Ший остана с чувството, че го правят на глупак.

— И какво общо има всичко това с идването ти в Шейдската долина? — упорстваше той и се усмихна кисело, с което издаде възмущението си. — Чухме всичко за някаква си битка, разразила се преди около петстотин години. Битка, която дори няма нищо общо с Човека, а с тролите, елфи и джуджета, и кой ли не още, поне така, както я разказа. Май спомена за духове или нещо, подобно. Може да ме

обвиниш в прекалено голям скептицизъм, но, съжалявам, трудно ми е да приема всичко това за истина. Историята за Меча на Джърл Шанара е добре известна на всички раси, които играят известна роля в нея. Но легендата на Шанара е приказка за деца, която възрастните трябва да надраснат, когато поемат отговорностите на зрелостта. Защо ни загуби времето, разказвайки ни тази история, когато единственото, което искам да чуя, е един обикновен отговор на един обикновен въпрос. Защо търсиш... точно мен?

Ший млъкна изведнъж, когато видя как мрачните черти на Аланон се изостриха и лицето му потъмня от гняв, а гъстите му вежди се склчиха над внезапно появилите се светли точки в скритите му в дълбоки сенки очи. Високият мъж сякаш се мъчеше да овладее някаква ужасна ярост в себе си. За момент на Ший му се стори, че ще бъде удушен от огромните ръце, които се склчиха пред лицето му, а мъжът го гледаше с неприкрит гняв. Флик бързо отстъпи назад и залитна, преплитайки краката си, без да може да потисне растящото чувство на страх.

— Глупаци — невероятни глупаци — задъха се гигантът, едва сдържайки яростта си. — Толкова малко знаете, деца! Какво знае расата на човека за истината — къде е човекът, какво правят хората, освен да се крият, да пълзят обзети от ужас под жалки заслони в най-отдалечените райони на Южната земя като подплашени зайци? И дръзвате да ми казвате, че ви разказвам приказки и измислици. Вие, които никога не сте познавали борбата, освен тук в безценния ви Вейл. Дойдох да открия кръвния потомък на крале, а открих момче, което се крие в тъжи. Ти си просто едно дете!

Флик изпитваше горещо желание да потъне вдън земя и просто да изчезне, когато за огромна негова изненада видя как Ший скочи на крака и се изправи пред високия мъж. Хлътналите му бузи бяха пламнали от гняв, а ръцете му свити в юмруци. Жителят на Вейл беше толкова побеснял, че не можеше и дума да отрони. Стоеше пред обвинителя си и трепереше от негодувание и унижение. Но реакцията му не направи никакво впечатление на Аланон и дълбокият глас отново прозвуча:

— Стига, Ший. Не ставай още по-голям глупак! Слушай ме внимателно. Всичко, което ти разказах, е предавано векове наред като легенда и така е стигнало до човешката раса. Но времето за детски

приказки свърши. Това, което ти разказах, не е легенда, то е истина. Мечът наистина съществува. Сега той е в Паранор. Но най-важното от всичко е, че и Господарят на магиите наистина съществува. Той е жив и Кралството на черепите е негово владение!

Ший се сепна, внезапно осъзнал, че всъщност мъжът не лъжеше умишлено, а просто беше убеден, че това не е приказка. Отпусна се и бавно седна, без да откъсва очи от мрачното лице. Изведнъж си спомни думите на историка.

— Каза крал... търсел си крал?

— Каква е легендата за Меча на Шанара, Ший? Какъв е надписът, издълбан в плочата на Тре-стоун?

Ший седеше като втрещен. Не можеше да си спомни нищо от легендата.

— Не знам... Не мога да си спомня за какво беше. Имаше нещо за следващия път...

— Син! — обади се изведнъж Флик от другата страна. — Когато Господарят на магиите се появи отново в Северната земя, един син от рода Шанара ще вдигне Меча срещу него. Това е легендата!

Ший погледна брат си, припомняйки си надписа. После се обърна към Аланон, който го гледаше съсредоточено.

— Какво ме засяга това — попита той троснато. — Аз не съм потомък на рода Шанара. Дори не съм елф. Не съм елф, не съм и крал. Ивънтайн е потомък на рода Шанара. Да не би да искаш да кажеш, че съм загубен син, изчезнал наследник? Не го вярвам!

Хвърли бърз поглед на Флик с надеждата, че той ще го подкрепи, но брат му изглеждаше напълно объркан, втренчил смаян поглед в лицето на Аланон. Мрачният човек проговори тихо.

— Във вените ти наистина тече кръв на елф, Ший. И ти не си истински син на Курсад Омсфорд. Трябва да знаеш това. И Ивънтайн не е пряк потомък на Шанара.

— Винаги съм знаел, че съм осиновен — призна жителят на Вейл. — Но не бих могъл да съм... Флик, кажи му!

Но брат му само го гледаше изумено, неспособен да отговори на въпроса. Ший внезапно млъкна и тръсна невярващо глава. Аланон кимна.

— Ти си син на рода Шанара, но само наполовина. И много далеч от пряката линия, на потомъка, която може да бъде проследена

през последните петстотин години. Познавах те като дете, Ший, преди семейство Омефорд да те приеме като роден син. Баща ти беше елф, много хубав човек. Майка ти беше от расата на хората. Те и двамата умряха, когато беше малък. Курсад Омефорд те отгледа като собствен син. Но ти си син на Джърл Шанара, макар връзката да е далечна и във вените ти да не тече чиста кръв на елф.

Ший кимна разсеяно на обяснението на високия мъж, недоумяващ и все още невярващ. Флик гледаше брат си така, сякаш го виждаше за пръв път.

— Какво означава всичко това? — попита той припряно Аланон.

— Това, което ти казах, е известно и на Господаря на мрака, макар че той все още не знае къде живееш, нито пък кой си. Но пратениците му щете открият, рано или късно. А когато това стане, ти ще бъдеш унищожен.

Ший вдигна рязко глава и погледна ужасено Флик, спомняйки си разказа му за огромната сянка, която видял в края на Вейл. Брат му изстина, когато се сети за невероятния ужас, който беше изпитал.

— Но защо? — бързо попита Ший. — Какво съм направил, че да заслужа такава участ?

— Трябва да узнаеш много неща Ший, преди да можеш да разбереш отговора на този въпрос — отвърна Аланон. — А сега нямам време да ти обясня всичко Трябва да вярваш, когато ти казвам, че си потомък на Джърл Шанара, че в теб тече елфска кръв и че семейство Омефорд те е отгледало. Ти не си единственият син на рода Шанара, но си единственият, който все още е жив. Другите бяха елфи. Лесно бяха открити и унищожени. Господарят на мрака не те е открил досега, защото не е знаел, че има един син наполовина елф, който живее в Южната земя.

Но помни това, Ший. Силата на Меча е неограничена. Той е причина за големия страх, в който Брона живее. Единствената сила, на която той не може да удържи. Легендата за Меча е мощен талисман в ръцете на расите и Брона възнамерява да сложи край на легендата. Ще направи това, като унищожи целия род Шанара, за да няма син, който да излезе насреща му в да извади Меча срещу него.

— Но аз дори не бях чувал за Меча — възрази Ший. — Дори не знаех кой всъщност съм и нищо за Северната земя, нито...

— Няма значение — прекъсна го остро Аланон. — Ако беше мъртъв, нямате да има никакво съмнение кой си.

Гласът му заглъхна в уморен шепот. Отново се обърна да погледне далечните планински върхове зад очертанията на високите брястове. Ший легна бавно на меката трева и впери поглед в бледосиньото небе на късната есен, изпъстрено с нежните снопчета на перест бял облак, който се приближаваше от високите хълмове. Изпита няколко приятни минути, в които присъствието на Аланон и заплахата от смърт потънаха в сънливата топлина на следобедното слънце и в свежия мирис на извисяващите се около тях величествени дървета. Затвори очи и се замисли за живота си във Вейл, за плановите, които бяха правили с Флик, за надеждите за бъдещето им. Всичко щеше да отиде на вятъра ако това, което му бяха казали, е истина. Лежеше тихо и размишляваше за тези неща. Накрая седна, подпрян на ръце.

— Не знам какво да мисля — проговори бавно той. — Толкова въпроси имам към теб. Объркан съм от възможността да съм някой друг, а не от рода Омсфорд, някой, застрашен да бъде убит от ръцете на... един мит. Какво предлагаш да направя?

Аланон за пръв път се усмихна сърдечно:

— Засега не прави нищо. Не се намираш в непосредствена опасност. Помисли върху това, което ти казах, а за последиците ще говорим по-късно. Тогава ще съм щастлив да отговоря на всичките ти въпроси. Но не казвайте това на никой друг, дори на баща ви. Дръжте се така, сякаш никога не е имало такъв разговор, преди да имаме възможност да изчерпим въпросите докрай.

Младежите се спогледаха и кимнаха с разбиране, въпреки че щеше да им бъде трудно да се преструват, че нищо не се е случило. Аланон стана мълчаливо, протегна високото си тяло, за да отпусне схванатите си мускули. Братята се надигнаха заедно с него и стояха мълчаливо, докато той ги гледаше отвисоко.

— Легендите и митовете, които не са съществували вчера, ще съществуват утре. Силите на злото, безсърдечни и коварни, дрямали векове наред, отново ще се пробудят. Призракът на Господаря на магиите е започнал да се появява в Четирите земи.

И изведнъж млъкна.

— Нямах намерение да бъда груб с теб — усмихна се той кротко и неочаквано — но ако това се окаже най-лошото от всичко, което

предстои да се случи, би трябвало наистина да си щастлив. Изправен си пред голяма и реална опасност, и това съвсем не е приказка, която можеш да отминеш с насмешка. Ще научиш за живота много неща, които няма да ти харесат.

Замълча. Приличаше на висока сива сянка, която се открояваше на зеления фон на далечните възвишения, с плащ, грижливо прибран до мършавата му фигура. Една огромна ръка се протегна и стисна силно слабото рамо на Ший. После Аланон се обърна и си отиде.

ГЛАВА 3

Аланон остави братята да си говорят тихо, седнали зад постройката и се прибра в стаята си. Накрая Ший и Флик се заловиха за всекидневните си задължения и малко след това бяха изпратени по поръчки. Напуснаха Вейл и се запътиха към северния край на долината, а когато се върнаха, вече беше тъмно. Забързаха се към столовата с надеждата, че ще намерят историка, за да продължат с въпросите си. Него обаче го нямаше. Седнаха да вечерят, и преди да бяха успели да си поговорят за случилото се през следобеда, се появи баща им. След вечерята прекараха почти цял час в чакане, но той не се появяваше. Решиха да отидат в стаята на Аланон. Флик нямаше никакво желание да търси загадъчния странник, особено след срещата им предишната нощ на пътя за Вейл. Ший обаче беше толкова настойчив, че накрая брат му се съгласи да го придружи, като си помисли, че ще бъде по-безопасно ако са двамата.

Когато стигнаха до стаята, видяха че е отключена, а високият скитник си беше отишъл. Всичко изглеждаше непокътнато, сякаш никой не беше влизал. Бързо обиколиха страноприемницата и околностите, но не откриха Аланон. По неизвестни причини той беше напуснал Шейдската долина. Ший не скри яда си, че Аланон си е тръгнал, без дори да се сбогува, но в същото време усещаше, че се е освободил от наставничеството на историка. Флик също се радваше, че човекът си е отишъл. Докато седяха с Ший пред огнището в големия салон, той се мъчеше да убеди брат си, че това е за добро. Не на всичко повярвал във фантазьорския разказ на историка за войните в Северната земя и за Меча на Шанара, но дори и да имало нещо вярно в цялата тази история, безспорно частта за произхода на Ший и за заплахата от Брона била просто абсурдна, нелепа измислица.

Ший слушаше мълчаливо обърканите разсъждения на брат си, който се опитваше да обясни до каква степен може да се вярва на чутото и от време на време само кимаше утвърдително. Той самият мислеше усилено какво да прави по-нататък. Силно се съмняваше в правдоподобността на разказа на Аланон. Но каква всъщност е целта

на историка, и на първо място, защо беше дошъл при него? Изглежда е смятал за уместно да разкаже на Ший за неизвестния му произход и да го предупреди, че е в опасност. Но после изчезна без да каже нито дума каква полза ще има той самият от цялата тази работа. Как можеше Ший да бъде сигурен, че Аланон не е дошъл с някаква лично негова, потайна цел, с надеждата да използва човека от Вейл каях машина? Прекалено много бяха въпросите, на които нямаше отговор.

Накрая Флик се умори да говори и млъкна, облегна се на стола си и се загледа разсеяно в прациящия огън. Ший продължи да разсъждава върху подробностите от разказа на Аланон и се мъчеше да вземе решение за по-нататъшните си действия. Но след час мълчалив размисъл той вдигна безпомощно ръце, все така объркан, както преди. С твърда крачка напусна салона и се запъти към стаята си. Верният Флик го последва. И двамата нямаха настроение да продължат разискванията. Когато пристигнаха в малката им спалня в източното крило, Ший се отпусна тежко в един стол и потъна в мрачно мълчание. Флик се строполи върху леглото и втренчи празен поглед в тавана.

Двете свещи на нощната масичка хвърляха мъждукащи отблясъци в стаята. Скоро Флик усети, че се унася в сън. Скочи рязко и се протегна. И изведнъж съзря дълъг свитък, който се беше свлякъл между пружината и таблата на леглото. С любопитство го доближи до очите си и видя, че е адресиран до Ший.

— Какво е това? — промърмори той и го подаде на излегналия се Ший, който отвори запечатания свитък и му хвърли бърз поглед. Едва беше започнал да го изучава, когато подсвирна леко и скочи на крака. Флик бързо седна в кревата, досетил се кой е оставил свитъка.

— От Аланон е — потвърди Ший подозренията на брат си. — Слушай, Флик:

„Нямам време да те открия и да ти дам повече разяснения по въпроса. Случи се нещо от огромно значение и трябва незабавно да си тръгна. Нищо чудно вече дори да съм закъснял. Трябва да ми се довериш и да повярваш в това, което ти казах, макар че няма да мога да се върна в долината.

Няма дълго да си в безопасност в Шейдската долина и трябва да си готов за бързо бягства Ако безопасността ти бъде застрашена, ще намериш укритие в Кълхейвън в горите на Анар. Ще изпратя мой приятел да те отведе там Довери се на Балинор.

Не споменавай на никого за срещата на. Намираш се в огромна опасност. В джоба на кафявото ти пътено наметало оставих малка торбичка, в която има три камъка на елфи. Те ще те насочват и закрилят, когато нищо друго няма да е в състояние да ти помогна Предупреждавам те — те са единствено за теб и трябва да бъдат използвани само в краен случай. Знакът на Черепа ще бъде предупреждение за бягство. Дано имаш късмет, млади ми приятелю, до следващата ни среща.“

Ший погледна възбудено брат си, но подозрителният Флик поклати недоверчиво глава и се намръщи.

— Не му вярвам. И какви ги дрънка — Черепи, камъни на елфи? А това място, наречено Кълхейвън? Изобщо не съм чувал за него. Пък и горите на Анар са на толкова мили оттук — до там трябва да се върви дни наред. Хич не ми харесва цялата тази работа.

— Камъните! — възкликна Ший и се хвърли към пътното си наметало, което висеше във високия долап в ъгъла на стаята. Няколко минути се рови из дрехите си, докато Флик го наблюдаваше угрижена. После замислен полека отстъпи назад с малка кожена торбичка, която държеше плахо, внимателно в дясната си ръка. Повдигна я, преценявайки тежестта ѝ, и я показа на брат си. После бързо се върна до леглото и седна. След секунда вече беше развързал шнуровете на торбичката и изпразваше съдържанието ѝ в отворената си длан. Отвътре се изтърколиха три тъмносини камъка, всеки с размера на средно голямо речно камъче, с изящна форма. Те блестяха ярко на слабата светлина на свещите. Братята се взряха любопитно в камъчетата и сякаш се надяваха, че те едва ли не на секундата ще направят някакво чудо. Но нищо не се случи. Лежаха неподвижно върху дланта на Ший и блещукаха като малки сини звезди, отскубнати от нощното небе, толкова ясни, че през тях можеше да се гледа като

през тъмно стъкло. Накрая, след като Флик събра достатъчно смелост да докосне едно от тях. Ший ги пусна обратно в торбичката, а нея пхна в джоба на куртката си.

— Е, оказва се, че за камъните не ни е излъгал — осмели се да проговори Ший след минута.

— Може да е така, може и да не е така. Какво ни гарантира, че са камъни на елфи — изсумтя изпълненият с подозрение Флик. — Откъде можеш да бъдеш сигурен? Да си виждал някога такъв камък? Ами останалата част от писмото? Какво ще кажеш за нея? Никога не съм чувал за човек на име Балинор, никога не съм чували за Кълхейвън! Трябва да забравим всичко това и на първо място, че изобщо сме виждали Аланон.

Ший кимна разколебано, неспособен да отговори на въпросите на брат си.

— Няма смисъл да се притесняваме сега. Просто трябва да си държим очите отворени за знака на Черепа, какъвто и да е той, яли за появата на приятеля на Аланон. В крайна сметка може и нищо да не се случи.

Още няколко минути Флик продължи да говори за подозренията си и към писмото, и към неговия автор, после загуби интерес към тях. И двамата брата бяха изтощени и решиха, че вечерта е била наситена с прекалено много емоции. Изгасиха свещите и Ший поставя внимателно торбичката под възглавницата си, където можеше да „усеща малката ѝ подутина. Нямаше значение какво мисли Флик. Твърдо беше решил следващите дни да държи камъните под ръка.

На другия ден започна да вали. Доста неочаквано огромни облаци се струпаха откъм север я се разстлаха над цялата долина. Не оставиха я най-малка следа от слънцето и небето и в един момент от тях рухнаха шибаци порои от дъжд, които се стичаха свирепо върху малкото селце Работата в полето беше преустановена и всякакво придвижване към и от долината беше напълно спряно — първо за един, после за два, и накрая за цели три дни. Проливният дъжд беше страхотна гледка — ослепителни светкавици прорязваха покритото с тъмни облаци небе и над долината се носеше дълбок тътен на гръмотевици, разтърсващи въздуха и всичко наоколо със земетръсни взривове, които трещяха един след друг, а после затихваха в още по-злокобно далечно боботене, долитащо от всички страни отвъд

тъмнината на Севера. Три дни дъждът не спря и жителите на Вейл започнаха да се страхуват, че кънтящите порои от възвишенията около тях ще се изсипят опустошително върху малките им домове и незащитените им ниви и ще ги отнесат. Всеки ден мъжете се събираха в страноприемницата на Омсфорд и бърбеха угрижени над халбите си с бира, като хвърляха преценяващи погледи на реките от дъжд, които се стичаха безспир зад прозорците. Братята Омсфорд наблюдаваха мълчаливо, слушаха разговорите и се взираха в уморените лица на разтревожените жители на Вейл, скупчени на малки групи в претъпкания салон. В началото се надяваха, че бурята ще спре скоро, но изминаха три дни, а нямаше никакви признаци за проясняване. На четвъртия ден към обед дъждът понамаля и от безпощаден порой се превърна в ситен ръмеж, примесен с гъста мъгла и лепкава влага. Всички бяха намръщени и се чувстваха неловко. Тълпата в страноприемницата взе да понамалява, когато мъжете започнаха да си тръгват, за да се заловят отново за работа. Скоро Ший и Флик също се заеха да поправят туй-онуй и да почистват наоколо. Бурята беше изпотрошила капаците на прозорците и разцепила дървените шинди на покрива и ги бе разпръснала навсякъде из двора. На покрива и в стените на къщата се бяха образували широки пукнатини. Малката барака за сечива в задната част на двора на Омсфордови беше направо сплескана от повален бряст, а покривът ѝ отнесен от силата на бурята. Няколко дни младежите запушваха процепите, кърпеха покрива, сменяха отнесени или счупени шинди и капаци. Работата беше еднообразна и времето се влачеше бавно.

След десет дни дъждът съвсем спря. Мрачното небе се разведри и проясни, стана приветливо светлосиньо и се изпъстри с носещи се бели облаци. Пороите, от които се опасяваха, не се изсипаха и жителите на Вейл се върнаха по нивите си. Топлото слънце отново се показва и земята на долината започна да съхне и да се превръща от прогизнала кал в твърда почва, покрита тук-таме с локвички от мътна вода, които се мъдреха предизвикателно върху вечно жадната земя. Накрая дори локвичките изчезнаха и долината си възвърна обичайния вид. Бесовите на отминалата буря оставиха само смътен спомен.

Ший и Флик бяха приключили с ремонта на повредите в страноприемницата и като поправяха бараката, дочуваха откъси от разговорите на хората от Вейл и гостите на хана за проливния дъжд.

Никой не си спомняте такава безпощадна буря по това време на годината във Вейл. Тази приличаше на зимна буря, от онези, които застигат внезапно нищо неподозиращите пътници в големите планини на север, връхлитат ги и ги помитат от пътеките и скалистите проходи незнайно накъде. Внезапната ѝ поява караше всеки в селцето да се замисли върху непрестанните слухове за странните неща, които се случвали далеч на север.

Братята се вслушваха внимателно в тези разговори, но не научаваха нищо, което би ги заинтригувало. Често си говореха тихо за Аланон и за странната история, която им беше разказал за потеклото на Ший. Прагматичният Флик отдавна беше зарязал всичките тези приказки. За него те бяха или глупости, или лоша шега. Ший Го слушаше търпеливо, макар че бе по-малко склонен от брат си да отхвърли цялата тази работа. Но както не му се искаше да прогони разказа от мислите си, така и не можеше да го приеме. В него все още имаше неизвестни на Ший неща, твърде много неща, свързани с Аланон, които нито Флик, вито той знаеха. Не разполагаше с всички факти и оставяше нещата така, както са бяха. Торбичката с камъните на елфите беше неотлъчно до него. Флик продължаваше да го хока, понякога по няколко пъти на ден, че е глупав, като носи тези камъни непрекъснато със себе си и като вярва, че в приказките на Аланон има някаква истина. Междувременно Ший внимателно наблюдаваше непознатите, които минаваха през Вейл, неспокойно се взираше в багажа им и търсеше някаква следа от знака на Черепа. Но времето минаваше, той не забелязваше нищо и накрая реши, че трябва да заличи от паметта си случилото се като наивно преживяване.

Не се случи нищо, което да промени решението на Ший, до един следобед, малко повече от три седмица след внезапното отпътуване на Аланон. Братята не ся бяха цял ден у дома, рязаха шинди за покрива. Прибраха се привечер. Когато влязоха баща им седеше на любимото си място в кухнята, широкото му лице надвесено над димящата чиния с ядене. Махна им с ръка за поздрав.

— Докато те нямаше, пристигна писмо за теб, Ший — съобщи му той и му протегна дълъг навит къс хартия. — Адресирано е до теб.

Ший възкликна изненадано и протегна нетърпеливо ръка към писмото:

— От Мениън Лий е!

Флик простена на глас:

— Знаех си аз. Страхотно! — прошепна той. — Най-големият пройдоха в цялата Южна земя е решил, че е крайно време отново да ни поизтормози. Скъсай писмото, Ший.

Но Ший вече беше отворил запечатания свитък и изучаваше съдържанието му, без да обръща никакво внимание на мърморенето на Флик. Брат му вдигна възмутен рамене и се настани на стол до баща си, който продължи да яде.

— Пита къде сме изчезнали — изсмя се Ший. — Искан да му отидем на гости, колкото се може по-скоро.

— Така ли — изсумтя Флик. — Вероятно е загазило и му се ще да прехвърли вината за това върху нечия друга глава. Колко му е да скочим от най-близката скала! Помниш ли, какво ни се случи, когато бяхме на гости на Мениън Лий миналия път? Загубихме се в Черните дъбове и престояхме там дни наред. Насмалко не ни изядоха вълците! Никога няма да забравя това малко приключение. По-скоро бих се оставил на Призраците, отколкото да приема още една негова покана.

Брат му се засмя и го прегърна през широките рамене:

— Ти му завиждаш, защото Мениън е син на крале и може да живее както му харесва.

— Кралство, голямо колкото една локва — изстреля Флик. — А сега кралската кръв върви евтино. Я виж своята...

Овладея се и млъкна. Двамата стрелнаха с очи баща си, но той явно не беше чул нищо, погълнат от яденето. Флик се сви, сякаш искаше да му се извини, а Ший му се усмихна успокоително.

— В хана има човек, който те търси. Ший — изтърси неочаквано Курсад Омсфорд и вдигна очи към него. — Когато попита за теб спомена за високия странник, който беше тук преди няколко седмици. Никога преди не съм го виждал във Вейл. Навън е, в главния салон.

Флик се изправи бавно, изтръпнал от ужас, а сърцето на Ший се сви от страх при тази новина. Трябваше бързо да разбере дали непознатият е враг. Пипна джоба на ризата си и се увери, че камъните на елфите все още са си на мястото.

— Как изглежда мъжът — запита той, без да измисли никакъв друг начин, по който би могъл да открие знака на Черепа.

— Не мога точно да ти кажа, синко — чу той неясния отговор на баща си, който продължаваше да дъвче вечерята си с лице, наведено

над чинията. — Загърнат е в дълъг зелен плащ на човек от гората. Просто се появи на кон днес следобед. Красив кон има. Изгаряше от нетърпение да те види. Най-добре е веднага да отидеш и да разбереш какво иска от теб.

— Забеляза ли някакви знаци? — попита Флик, загубил всякакво търпение. Баща му престана да дъвче и вдигна озадачено поглед към него.

— Какви ги говориш? Да не би да искаш да ти покажа някоя рисунка с креда? Какво ти става?

— Е, хайде сега и ти — побърза да се намеси Ший. — Флик просто се чудеше дали... дали човекът прилича на Аланон — Спомняш ли си?

— А, да — усмихна се с разбиране баща му, докато Флик се опитваше да сподави въздишка на облекчение. — Не, не забелязах никаква прилика, освен, че и този мъж е висок. На дясната му буза има дълъг белег, вероятно от удар с нож.

Ший му поблагодари с кимване и бързо повлече Флик след себе си през коридора към главния салон. Те се завтекоха към двойната голяма врата и се спряха, останали без дъх. Ший бутна предпазливо едното крило на вратата, откряна го и надникна в пълното с хора помещение. В първия момент не забеляза нищо, освен лицата на редовните посетители и пътуващите до Вейл търговци. В следващия миг се стресна, затвори вратата и обърна възбуденото си лице към Флик.

— Той е ей там, в ъгъла, близо до огнището. Оттук не мога да кажа кой е, нито как изглежда. Загърнат е в зелен плащ, точно както каза татко. Ще трябва да се приближим.

— Да отидем там! — погледна го смаяно Флик. — Ти да не си откачил? Веднага ще те разпознае, ако знае кого търся.

— Тогава върви ти — нареди твърдо Ший. — Все едно, че искаш да сложиш дърва в огъня и му хвърли един поглед. Виж дали носи знака на Черепа.

Флик се ококори и се опита да избяга, но Ший го хвана за ръката и го задържа. Насила го бутна през вратата в салона и бързо се скри. Секунди по-късно откряна вратата и надникна вътре. Видя как Флик се приближи несигурно де огнището и започна да разравя бавно жарта, после взе една цепеница от купчината с дърва и я сложи в огъня. Явно

се опитваше да разбере, откъде най-добре може да зърне обвития в зелен плащ човек. Непознатият седеше на маса на няколко стъпки от огнището. Беше с гръб към Флик, но се извърна леко към вратата, зад която Ший се беше скрил.

И изведнъж, точно когато му се стори, че Флик се готви да се връща, непознатият се раздвижи леко на стола и каза нещо на Флик. Ший видя как брат му се обърна към непознатия и му отговори, поглеждайки бегло към мястото, където се беше скрил. Ший отстъпи по-дълбоко в сянката на хола и затвори вратата. Те някак се бяха издали. Докато мислеше къде може да избяга, Флик внезапно мина през двойната врата с побеляло от страх лице.

— Видя те на вратата. Мъжът има ястребов поглед. Каза ми да те заведа при вето.

Ший помисли за момент и после поклати отчаяно глава. Имаше ли къде да избягат и да се скрият? Та нали където и да отидеха, само след няколко минути щяха да ги открият?

— Може пък и нищо да не знае — подхвърли с надежда той. — Може да си мисли, че знаем къде е отишъл Аланон. Внимавай какво ще му кажеш, Флик.

Влезе през широката двукрила врата, мина през салона и стигна до масата, където седеше непознатият. Спряха се точно зад него и зачакаха. Без да се обръща той с бързо движение на ръката им направи знак да седнат на масата. Неохотно се подчиниха на негласната заповед и за известно време тримата седяха мълчаливо и се изучаваха с поглед. Непознатият беше едър човек, широкоплещест, въпреки че не чак толкова огромен, колкото Аланон. Плащът обгръщаше цялото тяло и те виждаха само главата му. Чертите му бяха груби и силни, приятни на вид, като изключим тъмния белег, който прорязваше бузата от края на дясната вежда до устата. Очите, с цвят на лешник, се сториха на Ший необикновено кротки и говореха за скрита под суровата му външност доброта. Русата коса беше късо подстригана и падаше свободно над широкото чело около малките уши. Ший разглеждаше непознатия и не можеше да повярва, че е възможно той да е врагът, за чиято поява в долината ги беше предупредил Аланон. Дори и Флик изглеждаше външно спокоен.

— Нямаме време да си играем на котка и мишка. Ший — проговори пришелецът изведнъж с благ, но отегчен глас. —

Предупреден си да бъдеш внимателен, но аз не нося знака на Черепа. Аз съм приятел на Аланон. Името ми е Балинор. Баща ми е Рул Букхана, кралят на Калахорн. Братята бяха чували името, но Ший не искаше да рискува.

— Как да бъда сигурен, че ти си този, за когото се представяш?
— запитва той бързо.

Непознатият се усмихна:

— Ти носиш в джоба на куртката си три камъка. Камъните на Елфите, които ти е дал Аланон.

Изуменият младеж от Вейл кимна едва забележимо. Само някой, изпратен от огромния странник, можеше да знае за камъните. Той се наведе напред предпазливо.

— Какво стана с Аланон?

— Не знам със сигурност — отговори тихо големият мъж. — Повече от две седмици нито съм го виждал, нито съм го чувал. Запъти се към Паранор, когато се разделихме. Плъзна слух — за нападение срещу Централната кула на крепостта. Страхуваше се за Меча. Изпрати ме тук, за да те пазя. Щях да пристигна по-рано, но времето ме забави, пък и онези, които искаха да ги доведе при теб, ме дебнаха непрекъснато.

Замълча и погледна Ший право в лицето. Очите му с цвят на лешник изведнъж станаха студени и се впиха в младежа.

— Аланон ти е разкрил истинския ти произход и те е предупредил за опасността, която някога ще те сполети. Сега е без значение дали му вярваш или не. Времето дойде! Трябва незабавно да напуснеш долината.

— Просто ей така? Да си събера нещата и дим да ме няма? — възкликна поразен Ший. — Не мога да направя това!

— Можеш и ще го направиш, ако искаш да останеш жив. Носителите на Черепа подозират, че си в долината. След ден, може би два, ще те открият и това ще бъде краят ти. Трябва да тръгнеш веднага. Ще вървиш бързо и предпазливо. Ще следваш пътеките, които са ти познати и прикритието на гората, когато можеш. Ако си принуден да преминаваш на открито, върви само през деня, когато те са побезсилни. Аланон ти е казал къде да отидеш, но трябва да се осланяш на собствената си съобразителност, за да стигнеш дотам.

Изуменият Ший прикова за момент поглед в човека, после се обърна към Флик, който беше загубил и ума и дума. Как можеше непознатият да си въобрази, че той просто ще си събере багажа и ще избяга? Странно.

— Трябва да тръгвам — надигна се внезапно чужденецът с плътно прилепнал плащ около огромната фигура. — Щях да те отведа със себе си, ако можех, но ме преследват. Онези, които те издирват, за да те унищожат, се надяват, че в крайна сметка ще ги отведа при теб. Ще ти бъда повече от полза, ако служа като примамка. Вероятно те ще продължат да ме преследват. И аз ще ти дам възможност да се измъкнеш незабелязано. Известно време ще яздя на юг, после ще свърна назад към Кълхейвън. Там пак ще се срещнем. Помни, каквото ти казах. Не се мотай повече във Вейл. Спасявай се сега, още тази нощ. Направи това, което ти е казал Аланон и пази внимателно камъните на елфите. Те са мощно оръжие.

Ший и Флик станаха заедно с него, стиснаха протегнатата му ръка и за пръв път забелязаха, че тя е покрита с искряща ризница. Без повече приказки Балинор премина бързо през стаята и изчезна през вратата в нощта.

— Е, а сега какво? — попита Флик и отново се отпусна на стола си.

— Откъде да знам — отвърна уморено Ший. — Нямам и най-малката представа дали това, което ни каза, е по-истинско от приказките на Аланон. Ако не лъже, а имам смътното усещане, че поне част от това, което каза е истина, тогава заради всички застрашени, трябва да напусна долината. Ако някой наистина е по следите ми, не можем да бъдем сигурни, че никой друг, освен теб и татко, няма да бъде засегнат, в случай че остана.

Зашари с унил поглед из стаята, с безнадеждно объркани мисли от разказите на Аланон и Балинор, неспособен да прецени кое е най-доброто решение. Флик мълчаливо го наблюдаваше и знаеше, че не може да му помогне, но беше объркан и угрижен, също като брат си. Накрая се наклони напред и постави ръката си на рамото на Ший.

— Тръгвам с теб — Съобщи му тихо той.

Ший го погледна, леко изненадан.

— Не мога да ти позволя да направиш това. Татко никога няма да разбере. Освен това може и никъде да не отида.

— Не забравяй какво каза Аланон. И аз съм вътре с теб — упорстваше Флик. — Освен това си ми брат. Не мога да те изоставя.

Ший го погледна учудено, после кимна с глава и му поблагодари с усмивка.

— Ще говорим за това по-късно. Във всеки случай не мога да тръгна преди да реша накъде отивам и от какво ще имам нужда, ако изобщо тръгна. Трябва да оставя някаква бележка на татко. Не мога да изчезна просто ей така, независимо какво мислят Аланон и Балинор.

Станаха от масата и отидоха в кухнята, за да вечерят. През останалата част от вечерта крачеха нервно напред-назад от салона до кухнята и обратно, и няколко пъти отскочиха до спалните помещения. Там Ший се ровеше из вещите си и разсеяно отбелязваше какво има, отделяше напосоки това, което му паднеше под ръка. Флик го следваше мълчаливо. Не искаше да го оставя сам. Страхуваше се, че брат му може да реши да тръгне за Кълхейвън, без да му се обади. Ший го увери, че няма да напусне Вейл, без да го предупреди, но уверенията му не успокоиха Флик и той започна да го следи още по-отблизо.

Когато Ший се събуди от допир на нечия ръка върху неговата, нощта беше напреднала. Не беше заспивал дълбоко и студеният допир го събуди мигновено. Сърцето му заби луда. Замята се буйно, мъчейки се да се освободи, и протегна ръка, за да сграбчи невидимия си нападател. Чу припряно шъткане и изведнъж различи широкото лице на Флик, неясно очертано на слабата светлина на луната, която се промъкваше през пердетата на прозореца. Страхът го напусна и въздъхна облекчено.

— Флик! Изкара ми акъла...

Отново се напрегна, когато силната ръка на брат му се стовари върху отворената му уста и той отново чу предупредителното му шъткане. В сумрака Ший успя да съзре изкривеното му от ужас лице. Кожата му беше силно опъната от студения въздух на нощта. Опита се да се надигне, но яките ръце на Флик го стиснаха още по-силно и придърпаха лицето му към здраво стиснатите му устни.

— Мълчи — прозвуча в ушите му шепот, а гласът трепереше от ужас. — Прозорецът — тихо!

Флик отпусна хватката си, внимателно и бързо го изтегли от леглото, повлече го по пода и накрая двамата братя се проснаха

бездиханни върху твърдите дъски, скрити в сенките на отдалечения край на стаята. После запълзяха към откrehнатия прозорец, все още легнали по корем, без да смеят дори да дишат. Когато стигнаха до стената, Флик придърпа Ший към края на прозореца. Ръцете му трепереха.

— Ей там до сградата отсреща. Погледни!

Уплашен до смърт, Ший повдигна глава към перваза на прозореца и внимателно се вгледа над дървената рамка в тъмнината отвън. Почти веднага видя съществото — огромна, ужасно черна фигура, която се придвижваше приведена почти на две, сякаш пълзеше и се влачеше бавно през сенките на сградите на отсрещната страна на улицата, с изкривен от гърбица гръб, покрит с плащ, който леко се надигаше и отпускате, сякаш нещо под него го буташе и дърпаше. Дишането му беше съпроводено от противни остри хриптения, които се чуваха отдалеч, а краката му издаваха странен стържеш звук, когато стъпваше на черната земя. Ший се вкопчи още по-здраво в перваза, очите му се втренчиха в приближаващото се същество и секунда преди то да се озове точно под отворения прозорец, ясно видя сребърна висулка със знак на искрящ череп.

ГЛАВА 4

Ший се сгромоляса безмълвен до брат ся и те останаха сгушени един до друг в тъмнината. Чуваха, че съществото се движи и с всяка изминала секунда стържещите звуци се засилваха. Убедиха се, че прекалено късно бяха обърнали внимание на предупрежденията на Балинор. Чакаха и докато се ослушваха, не смееха да продумат. На Ший му се искаше да избяга, но се разкъсваше от страха, че ако се помръдне, съществото отвън ще го чуе и незабавно ще го залови и убие. Флик седеше неотлъчно до него и трепереше от студения полъх на нощния вятър, който омотаваше пердетата около рамката на прозореца.

Изведнъж чуха ожесточен лай на куче, който се повтори — отново и отново — и накрая се превърна в глухо ръмжене, предизвикано едновременно от страх и омраза. Двамата братя предпазливо надигнаха главите си над перваза, погледнаха навън и се възряха в бледата светлина. Съществото със знака на черепа стоеше приклепнало пред сградата точно срещу тях. На около десет стъпки от него стоеше огромно куче вълча порода, което един от жителите на Вей л използваше при лов. Оголените му бели зъби проблясваха, докато наблюдаваше неканения гост. Двете сенки се обърнаха една към друга в полумрака на нощта. Съществото продължаваше да диша тежко и да издава същите стържещи звуци, а кучето ръмжеше тихо, зъбеше се и от време на време настъпваше приведено към него. После в пристъп на гняв голямото куче се нахвърли срещу неканения гост и протегнатите му лапи се пресегнаха към потъналата в тъмнина глава. Но изведнъж изпод издутия плащ изскочи подобен на лапа крайник, който рязко се стрелна към гръкляна на беззащитното животно и го тръшна бездиханно на земята. Всичко стана за секунди. Братята бяха така изумени, че насмалко да забравят да клекнат под перваза, за да не бъдат забелязани. Секунда по-късно пак чуха странния стържещ звук. Съществото се влачеше край стената на съседната сграда. Но звукът започва да отслабва, сякаш то се отдалечаваше от странноприемницата. Доста време мина. Братята чакаха, затаили дъх, скрити в сенките на

стаята и трепереха, без да могат да се спрат. Нощта около тях бе притихнала и те напругаха слух с надеждата да доловят нещо, което да им подсказе къде се намира съществото. Накрая Ший събра достатъчно кураж и надникна още веднъж над перваза на прозореца в тъмнината. Докато брат му се оглеждаше, ужасеният Флик изпита огромно желание да допълзи до най-близкия изход, но с бързо кимване на глава Ший го увери, че съществото си е отишло. Флик веднага се отдръпна от прозореца и се върна в топлината на леглото си. Но още не се беше завил, когато забеляза, че Ший започна да се облича припряно в тъмнината. Тъкмо се готвеше да каже нещо, но видя как брат му докосна с пръст устните си, предупреждавайки го да мълчи. Флик моментално започна да навлича дрехите си. Каквото и да си беше наумил Ший, където и да отиваше, Флик беше твърдо решен да го следва. Когато и двамата се облякоха, Ший придърпа брат си и му прошепна тихо в ухото:

— Всички във Вейл ще бъдат в опасност, докато сме тук. Трябва да се махнем тази нощ — още сега! Готов ли си да дойдеш с мен?

Флик енергично кимна и Ший продължи:

— Ще отидем в кухнята и ще си приготвим малко храна заизпът, само за няколко дни. Там ще оставя бележка на татко.

Без да каже нито дума повече. Ший грабна малкия вързоп с дрехите си от килера и изчезна безшумно в тъмния като рог коридор, който водеше към кухнята. Флик бързо го последва. В коридора нищо не се виждаше и няколко минути те опипваха пътя си покрай стените и ъглите, докато накрая стигнаха до голямата кухненска врата. Когато влязоха в кухнята Ший запали свещ и даде знак на брат си да се занимае с храната, а той започна да пише бележка на баща си. След няколко минути Флик беше готов и се върна при брат си, който загаси свещта и тръгна. Когато стигна до задната врата. Ший се спря и се обърна към него:

— Изобщо не говори след като излезем. Просто ме следвай отблизо.

Флик кимна нерешително, притеснен от това, което може би ги чакаше в нощта зад затворената врата — нещо, което ги чакаше, за да прегризе гърлата им, както беше направило с кучето само преди няколко минути. Но сега нямаше време за колебание. Ший отвори предпазливо широката врата, надникна през нея в осветения от луната

двор, и след секунда махна на Флик. Измъкнаха се предпазливо в хладния въздух на нощта и затвориха внимателно вратата зад себе си. Извън къщата беше по-светло. Огледаха се и видяха, че няма никой. Оставаха един-два часа до зазоряване, когато селцето щеше да започне да се пробужда. Братята се спряха до сградата и се послушаха за някакви звуци, които можеха да предупреждават за опасност. Не чува нищо и Ший тръгна през двора. Изчезнаха в сянката на стената от жив плет. Флик хвърли последен, тъжен поглед на къщата, която може би никога вече нямаше да види, а Ший мълчаливо пое между сградите на селцето. Младежът от Вейл знаеше, че Носителят на черепи не беше сигурен кой е той, иначе щеше да го залови още в страноприемницата. Но се обзалагаше, че съществото подозира, че той живее в долината и затова е дошло в спящия град на Вейлската долина, за да разузнае за липсващия наследник, наполовина син на потомството на Шанара. Ший отново прехвърли в главата си плана за пътуването, който беше нахвърлил в хана. Ако врагът е открил кой е той, както го беше предупредил Балинор, тогава всички възможни пътища щяха да бъдат наблюдавани. И още нещо, когато откриеха, че липсва, нямаше да си губят времето, а веднага щяха да почнат да го търсят. Допускаше, че това ужасяващо същество не е само и че те вероятно наблюдават цялата долина. Флик и той трябваше да се възползват от безшумното си тайно измъкване и за ден или малко повече да напуснат долината и страната. Това означаваше, че трябва да вървят бързо и почти да не спят. Щеше да бъде тежко, но най-големият проблем беше къде да избягат. Имаха храна за няколко дни, а отиването до Анар щеше да продължи няколко седмици. Братята не познаваха местността извън Вейл, с изключение на няколко пътя и селца, които Носителите на Черепи сигурно щяха да наблюдават. Като се имаше предвид положението им, те нямаша друга възможност, освен просто да си изберат някаква посока, в която да се движат. Но по кой път да тръгнат? Коя ли беше посоката, която дебнещото същество най-малко очакваше те да поемат?

Ший обмисляше внимателно възможностите, въпреки че вече беше взел решение. Местността на запад от Вейл беше открита, като се изключат няколкото селца. Пък и ако поемеха натам, щяха да се отдалечат от Анар. Ако тръгнеха на юг, щяха да стигнат до относителната безопасност на градовете Пиа и Золома в Южната

земя, където имаха приятели и роднини. Но това беше пътят, който беше най-логично да поемат, за да се спасят от Носителите на черепи, така че съществата щяха внимателно да наблюдават пътищата на юг от Вейл. Освен това местността отвъд Дълнските планини беше просторна и открита. В нея нямаше да има почти никакво прикритие за бегълците, а и разстоянието до градовете беше голямо. Лесно можеха да бъдат заловени и убити. На север от Вейл и отвъд Дълн се простираше обширно пространство, което ограждаше реката Рапахаладран и огромното Езеро на дъгата. Това беше дива необитаема земя, която водеше до кралството на Калахорн. Носителите на черепи сигурно бяха минали оттам по пътя си от Северната земя. Много вероятно беше да я познават по-добре от братята и щяха да наблюдават и нея внимателно, ако подозираха, че Балинор беше дошъл от Тирзис във Вейл.

Анар се намираше североизточно от Вейл. Пътят до там минаваше през най-неравната и коварна местност на обширната Южна земя. Този пряк път беше най-опасният, но враговете търсачи най-малко биха очаквали братята да минат по него. Той се виеше през тъмни гори, вероломни низини, прикрити тресавища и множество неизвестни опасности, които всяка година отнемаха живота на непредпазливите пътници. Но на изток от Дълнските планини се простираше нещо, за което дори Носителите на черепи не биха могли да знаят — безопасната планинска местност Лий. Там братята щяха да потърсят помощта на Мениън Лий, близък приятел на Ший и, въпреки скептицизма на Флик, единственият човек, който би могъл да им покаже път, водещ през опасните земи до Анар. Според Ший този вариант беше единствено разумен.

Братята стигнаха до югоизточния край на града и спряха, останали без дъх, до барака за дърва. Ший се вгледа внимателно пред себе си. Нямаше представа къде би могло да се намира дебнешото същество — Носителят на черепи. Всичко в отиващата си нощ бе замъглено в неясната светлина на покритата с облаци луна. Някъде вляво от тях се носеше яростен лай на кучета и тук-там проблясваха светлинки в прозорците на близките къщи, когато сънените им собственици надникваха любопитно в тъмнината. До зазоряване оставаше малко повече от час, но Ший знаеше, че трябва да поемат риска и да тръгнат към края на долината и към укритието на

Дълнските планини. Ако светлината на зората ги завареше в долината, преследвачите щяха да ги видят как изкачват склоновете на откритите възвишения и те щяха да бъдат заловени.

Ший потупа Флик по гърба, кимна му и двамата се затичаха към осеяните долината групи от гъсти дървета и шубраци. Нощта около тях беше тиха. Чувахе се само тихото прошумоляване на високата, влажна от сутрешната роса трева под краката им. Докато бягаха, отрупаните с листа клони шибаха незащитените им ръце и лица, а росата полепваше по кожата им. Тичаха бързо към полегатия, покрит с шубраци източен склон на Вейл, и ту се скриваха, ту отново се появяваха от гъстите дъбове и хикории. Стигнаха склона и се закатериха нагоре по откритото пасище толкова бързо, колкото им позволяваха силите. Не се спираха, не се оглеждаха назад, дори не поглеждаха къде стъпват. Гледаха само напред в това, което профучаваше край тях и оставяше Вейл зад тях. Често се подхлъзваха по мократа трева, но най-последна стигнаха края на Вейл. Пред погледа им се откри ялната гледка на просторна долина, покрита с безформени каменни блокове и пръснати храсти, които стигаха чак до източните ѝ стени и се издигаха като огромна бариера към света отвъд.

Ший беше в чудесна физическа форма и лекото му тяло се запуска по неравния терен. Движеше се ловко сред храсталаците и камъните, които се препречваха на пътя му. Флик упорито го следваше, яките мускули на краката му неуморно се движеха, за да не изостава зад леката и пъргава фигура пред него. Само веднъж се осмели да хвърли бърз поглед назад. Единственото, което видя, беше неясния силует на дървета, които се извисяваха над вече скрилия се от погледа град и се очертаваха на светлината на залязващите звезди и избледняващата луна. Пред него Ший се носеше леко между разпръснатите камъни, очевидно решен да стигнат до малката гориста местност в основата на източния склон на долината на около миля пред тях. Флик започна да усеща умора в краката си, но страхът от съществото, което беше някъде зад тях, не му позволяваше да изостава. Чудеше се какво ли щеше да им се случи сега на тях, бегълците от единствения им дом, преследвани от неимоверно коварен, злобен враг, който, ако ги заловеше, щеше да духне като пламъче на свещичка живота им и да го угаси. Къде биха могли да отидат, за да не бъдат открити? За пръв път след като Аланон беше

изчезнал, Флик изпита горещо желание тайнственият странник да се появи отново.

Минутите бързо летяха и малката горичка пред тях се приближаваше, докато двамата братя, изтощени, продължаваха да тичат. Ушите им не долавяха никакъв звук. В пространството пред тях нищо не помръдваше. Сякаш, като се изключеха съзерцаващите ги звезди, които премигваха важно над главите им, потънали в мълчаливо самодоволство, те бяха единствените живи същества на една огромна арена. Небето започна да избледнява и накрая нощта се оттегли тъжно, а немите зрители над тях бавно се разотидоха, един по един, в заревото на утрото. Братята продължаваха да тичат, забравили всичко останало. Единствената им мисъл беше, че трябва да тичат по-бързо, ако не искат да бъдат разкрити от издайническата светлина на слънцето, което щеше да изгрее само след няколко минути.

Когато бегълците най-после стигнаха гористата местност, те се сринаха бездиханни върху покритата с клонки земя под няколко високи хикории. Кръвта бучеше в ушите им и биеше лудо в сърцата им от усилието при тичането. Няколко минути лежаха неподвижно и дишаха тежко в тишината. После Ший се изправи бавно и погледна назад към Вейл. Нищо не помръдваше, нито на земята, нито във въздуха и изглеждаше, че засега братята не бяха забелязани. Ший протегна ръка и насила изправи Флик на крака, повлече го със себе си през дърветата и се заизкачва по стръмния склон. Флик го следваше безмълвно. Престанал беше дори да мисли. Съсредоточил беше цялото си внимание върху напускащата го воля да поставя единия си крак пред другия.

Източният склон беше насечен и коварен. Покрит беше с огромни камънаци, нападали дървета и трънливи храсталаци. Теренът беше неравен, така че катеренето щеше да бъде продължително и трудно. Ший наложи скоростта и заобикаляше огромните препятствия толкова бързо, колкото беше по силите му, а Флик го следваше неотстъпно. Младежите пълзяха и забиваха ноктите си в земята, лазеха нагоре по склона. Небето избледня и всички звезди изчезнаха. Пред тях, на края на долината, слънцето вече изпращаше първата си бледа светлина с оранжеви и жълтеникави отблясъци, които очертаваха смътно контурите на далечния хоризонт. Ший започна да усеща умора, дишаше остро и учестено, катереше се, залитайки по склона. Зад него

Флик се насили да пълзи и повлече изтощеното си тяло с ръце, издрани и нарязани от бодливите храсталаци и острите камъни. Струваше им се, че изкачването няма да има край. Единствено страхът, че ще бъдат открити, заставяше уморените им крака да продължават да се движат. Ако ги заловяха тук, под открито небе, всичките им усилия...

Внезапно, след като бяха изминали три четвърти от нанагорницето, Флик изкрещя пронизително, предупреждавайки брат си, и падна, останал без дъх. Уплашен, Ший се обърна рязко и веднага видя огромното черно нещо, което се надигна бавно от останалия в далечината Вейл. Изкачваше се като огромна птица в утринния сумрак, като очертаваше все по-широки и по-широки спирали. Младежът от Вейл се просна на земята сред камъните и храстите, направи знак на брат си да допълзи бързо до него, за да се скрие, и се молеше съществото да не ги забележи. Лежаха неподвижно на склона, докато страховитият Носител на черепи се издигаше все по-нависоко, като непрестанно разширяваше кръга на полета си и се доближаваше до мястото, където лежаха братята. Изведнъж съществото нададе смразяващ вик, който изцеди от младежите и последната капчица надежда, че ще се спасят.

Завладя ги същото необяснимо чувство на ужас, което беше сковало Флик, когато седяха с Аланон скрити от огромната черна сянка в храсталака. Само че този път нямаше къде да се скрият. Ужасът им бързо прерасна в първите пристъпи на истерия, когато съществото политна право към тях и в този кратък миг те разбраха, че ще умрат. Но в следващия момент черният преследвач смени посоката на летенето си и се понесе плавно на север, отдалечи се към хоризонта без да се отклонява и накрая се изгуби от погледите им.

Младежите от Вейл лежаха вцепенени от ужас, скрити, както им се стори, цяла вечност в редките храсталаци и разпръснатите камъни, страхувайки се, че в момента, в който шавнат, съществото ще се върне отново и ще ги унищожи. Но когато ужасният, безразсъден страх изчезна, те олюлявайки се, се изправиха на крака и изтощени, подновиха мъчителното изкачване. До ръба на неравния склон вече беше близо и след няколко минути прекосиха малката открита поляна, за да навлязат в горите на Дълнските планини. Когато се скриха между големите дървета първите проблясъци на изгряващото слънце докоснаха просналата се назад към Вейл земя, тиха и пуста.

Младежите забавиха крачка, когато навлязоха в Дълн и накрая Флик, който все още нямаше понятие накъде вървят, подвижна на Ший пред него:

— Защо се движим по този път? — Собственият му глас му прозвуча като чужд след дългото мълчание. — Накъде изобщо вървим?

— Накъдето ни каза Аланон — към Анар. Най-добрата ни възможност е да се движим по пътя, който Носителите на черепи най-малко очакват, че ще поемем. Така че ще вървим на изток до Черните дъбове, а оттам ще поемем на северозапад. Да се надяваме, че по пътя ще срещнем някой да ни помогне.

— Чакай малко — възкликна Флик, внезапно разбрал намеренията му. — Искаш да кажеш, че вървим на изток през Лий и се надяваме Мениън да ни помогне. Ти, какво, да не би напълно да си откачил? Защо просто не се дадем без бой на това същество? Така всичко ще свърши по-бързо!

Ший вдигна ръце и се обърна уморено към брат си.

— Нямаме никакъв друг избор! Мениън Лий е единственият, към когото можем да се обърнем за помощ. Той познава местността отвъд Лий. Възможно е да знае път, който да ни изведе от Черните дъбове.

— А-ха, значи така — поклати мрачно глава Флик, — А бе ти да не би да си забравил заради кого се загубихме последния път там? Никога повече не бих му се доверил и с удоволствие бих го заправил по дяволите.

— Нямаме друг избор — повтори Ший. — Никой не те е карал насила да тръгваш на този път, нали?

Внезапно млъкна и се извърна:

— Извинявай, изпуснах си нервите. Но трябва да направим това, което ти казвам, Флик.

Отново тръгна, потънал в гнетящо мълчание. Флик го последва навъсен, като клатеше неодобрително глава. Самата идея да бягат беше достатъчно лоша, въпреки че знаеха, че чудовищното същество претърсва долината. Но идеята да отидат при Мениън Лий беше още по-лоша. Този самонадеян нехранимайко щеше да ги закара право в капана, ако преди това не ги заблудеше за посоката. Мениън се интересуваше единствено от Мениън, великият авантюрист, тръгнал на поредното си налудничаво приключение. Цялата идея да го молят за помощ беше нелепа.

Флик, разбира се, беше предубеден. Не одобряваше Мениън Лий и всичко, което той представлява. Не го харесваше още от времето, когато се срещнаха пет години по-рано. Единствен син на семейство, което управляваше високото планинско кралство, Мениън беше прекарал целия си живот, хвърляйки се от едно смахнато приключение на друго. Никога не беше изкарвал сам прехраната си, и, доколкото Флик знаеше, никога не се беше занимавал с нещо по-смислено. По-голяма част от времето си прекарваше в лов и борба, занимания, които трудолюбивите жители на Вейл считаха за безделничене. Поведението му също беше смуцаващо. Нищо свързано с живота, със семейството, с родното му място или със страната му, нямаше някакво особено значение за него. Планинецът се носеше в живота като облак в чисто небе, без да се докосва до нещо, без да оставя някаква диря след себе си. Заради това негово лекомислено отношение към живота едва не загинаха преди една година в Черните дъбове. Но Ший го харесваше. И с присъщата си вятърничавост, планинецът му отговаряше с истинска привързаност. Но Флик изобщо не беше убеден, че това е приятелство, на което може да се разчита. И ето че сега брат му предлагаше да поверят живота си в ръцете на човек, който няма понятие от отговорност.

Премисляше положението и се чудеше какво можеше да направи, за да предотврати неизбежното. Накрая реши, че най-добре ще бъде да не изпуска Мениън от очи и да предупреди Ший, възможно най-тактично, ако се усъмни, че правят нещо нередно. Ако сега отблъсне брат си от себе си, по-късно няма да може да се противопоставя на лошите съвети на принца на Лий.

Когато пътниците най-после стигнаха до бреговете на река Рапахаладран, беше късен следобед. Ший го води надолу по брега на реката близо миля, докато накрая стигнаха до място, където коритото на реката се стесняваше значителна спряха и се загледаха в простиращите се отвъд гори. След около час слънцето щеше да залезе, а Ший не искаше нощта да ги свари на отсамния бряг. Щеше да се чувства в по-голяма безопасност, ако реката лежеше между него и преследвачите. Обясни това на Флик, който се съгласи, и двамата се заловиха да правят малък сал с помощта на ръчните си брадви и ловните ножове.

Салът щеше да бъде малък, колкото за вързопите и дрехите км. Нямаше достатъчно време да направят по-голям, затова трябваше да преплуват реката, като теглят нещата си.

Свършиха набързо работата, свалиха вързопите и дрехите си, привързаха ги в средата на сала и нагазиха в студените води на Рапахаладран. Течението беше бързо, но не и опасно по това време на годината. Пролетното топене на ледовете беше приключило. Единственият проблем беше да намерят подходящо място за слизване край високите брегове на отсрещната страна. Течението ги отнесе на около половин миля надолу. Когато бяха почти прекосили реката, видяха, че са близо до тясно заливче на отсрещния бряг, където можеха лесно да слязат на сушата. Измъкнаха се от студената вода, треперещи във въздуха на ранната вечер и след като извлякоха рала, бързо се изсушиха и облякоха. Всичко това трая малко повече от час. Слънцето вече се беше скрило зад високите дървета. Оставило беше след себе си само слаби червеникави отблясъци, които осветяваха следобедното небе до падането на здрача.

На братята не им се искаше да се простят с деня, но Ший предложи да поспят няколко часа, за да си възстановят силите, след което да продължат пътуването през нощта, за да избягнат опасността да бъдат забелязани. Заслоненото заливче изглеждаше безопасно. Увяха се в одеялата си и бързо заспаха под един бряст. В полунощ Ший побутна леко Флик и го събуди. Бързо опаковаха нещата си и се приготвиха за изкачването през Дълн. В един момент на Ший му се стори, че нещо дебне на отсрещния бряг и веднага предупреди Флик. Вслушаха се в тишината, но не доловиха никакво движение в тъмнината на огромните дървета и накрая решиха, че на Ший само му се е сторило. Флик отбеляза, че тъй като нищо не може да се чуе от шума на бушуващата река, съществуването от света на черепите вероятно все още ги търси във Вейл. Увереността му се подсилваше от заблудата, че са успели да надхитрят преследвачите си.

Вървяха до изгрев слънце. Опитваха се да се движат на изток, но не можеха да видят почти нищо от ниската местност, в която се намираха. Звездите не се виждаха ясно, защото бяха закрити с мрежа от преплетени клони и шумолящи листа. Когато най-после спряха, те все още не бяха излезли от Дълн и нямаха представа колко още трябва да вървят, за да стигнат границите на Лий. Ший изпита облекчение при

появата на изгряващото слънце точно пред тях. Посоката, в която вървяха, беше правилна. Когато стигнаха до открита полянка, сгушена сред група големи брястове и заслонена от трите страни с гъсти храсталаци, братята свалиха вързопите и бързо заспаха, напълно изтощени от изнурителното бягство. Събудиха се чак късно следобед и започнаха да се подготвят за среднощния си преход. Не искаха да палят огън, който можеше да привлече вниманието и се задоволиха със сушено говеждо месо и сурови зеленчуци. Накрая хапнаха плодове и пийнаха малко вода. Докато ядяха Флик отново повдигна въпроса за крайната им цел.

— Ший — започна той предпазливо, — не ми се иска да се разпростирам върху въпроса, но все пак сигурен ли си, че това е най-подходящия за нас път. Искам да кажа, дори ако Мениън има желание да ни помогне, лесно може да се загубим в мочурищата и хълмовете, които са зад Черните дъбове и да не можем изобщо да се измъкнем.

Ший поклати бавно глава, после сви рамене.

— Имаме две възможности. Или да вървим по този път, или да продължим на север, където местността е по-открита и по-непозната дори и на Мениън. Мислиш ли, че разполагаме с по-добър вариант?

— Мисля, че не — отвърна Флик угрижено. — Но продължавам да мисля за това, което ни каза Аланон. Помниш ли, да не казваме никому нищо, да внимаваме и да не се доверяваме на никого. Той беше категоричен по този въпрос.

— Хайде да не започваме отначало — избухна Ший. — Аланон го няма и сега аз решавам, аз, разбираш ли! Не виждам как можем да се надяваме да стигнем до горите на Анар без помощта на Мениън. Освен това той винаги е бил добър приятел и е един от малкото, които си служат ловко с меча. Вещината му ще ни е нужна, ако сме принудени да се бием.

— А боят няма да ни се размине, след като той ще е с нас. В това можеш да бъдеш сигурен — заключи жлъчно Флик. — Пък и можем ли да се надяваме на нещо, след като си имаме работа със същество като Носителя на черепи? То просто ще ни разкъса на парчета.

— Не бъди чак толкова черноглед — засмя се Ший. — Все още сме живи. И не забравяй — камъните на елфите ни закрилят.

Този аргумент убеди напълно Флик, но той усещаше, че засега най-добре беше да оставят цялата тази работа настрана. Даваше си

сметка, че никак няма да е лошо Мениън Лий да е наблизил, ако им се наложи да се бият. Но в същото време не беше сигурен чия страна щеше да заеме този непредсказуем тип. Ший се доверяваше на Мениън заради интуитивната симпатия, която се беше породила към този мускулист авантюрист при пътуванията с баща им до Лий през последните няколко години. Но според Флик брат му не проявяваше особено здрав разум в преценките си за Принца на Лий. Лий беше една от малкото запазили се монархии в Южната земя, а Ший беше отявлен привърженик на децентрализираното управление, противник на абсолютната власт. Въпреки това поддържаше приятелство с един наследник на монарх — нещо напълно несъвместимо според Флик. Човек или вярва в нещо, или не. Иначе как би могъл да уважава себе си.

Довършваха мълчаливо яденето си, когато се появиха първите сенки на вечерта. Слънцето отдавна се бе скрило и меките му златисти лъчи бавно преляха в наситено червено и се вплетоха в зелените клони на огромните дървета. Братята събраха багажа си и подновиха бавния си, упорит ход на изток, с гръб към топящата се дневна светлина. Всичко беше необичайно неподвижно, дори за ранна вечер, и наблюдателните младежи на Вейл вървяха в угнетително мълчание през забулената в нощния мрак гора. Месецът, като далечен фар, се мярваше от време на време през тъмните клони над главите им. Флик беше силно разтревожен от неестествената тишина на Дълн, безмълвие, неприсъщо за тази огромна гора, но смущаващо познато на набития младеж от Вейл. Понякога се спираха в мрака и се вслушваха в дълбоката тишина. После, след като не чуваха нищо, бързо подновяваха изтощителния си поход и търсеха пролука в гората пред тях, която да им открие пътя към възвишенията отвъд. Флик ненавиждаше гнетящата тишина и по едно време започна да си подсвирква тихо, но Ший, с предупредителен жест, го накара да спре.

В ранните часове на утринта братята стигнаха края на Дълн и навлязоха в откритите равнини, които се ширнаха пред тях на мили разстояние преди възвишенията на Лий. Сутрешното слънце щеше да изгрее чак след няколко часа и пътниците продължиха пътя си на изток. И двамата изпитваха огромно облекчение, че се отърваха от Дълн и че вече бяха далеч от задушаващата близост на чудовищните дървета и противната тишина. Може би в прикриващите ги сенки на

гората те бяха в по-голяма безопасност, но в откритите равнини се почувстваха значително по-уверени, че ще се справят с всякаква опасност, която би ги застрашила. Дори отново започнаха да си говорят тихо. Около час преди пукването на зората стигнаха до малък, покрит с храсти дол, където спряха да хапнат и починат. Вече можеха да видят слабо осветените възвишения на Лий на изток, които щяха да стигнат след още един ден път. Ший изчисли, че ако пак тръгнат по залез слънце, лесно биха могли да стигнат до целта си преди следващия изгрев. Тогава всичко щеше да зависи от Мениън. С тази мисъл в главата той бързо заспа.

Само след няколко минути се събудиха. Внезапно ги обзе мрачно предчувствие, не заради шума на нещо движещо се, а заради мъртвешката тишина, надвиснала зловещо над равнините. Веднага усетиха несъмненото присъствие на друго същество. Усетиха го едновременно и скочиха уплашени, без да кажат дума, а извадените им ножове проблясваха в бледата светлина, докато се оглеждаха внимателно наоколо. Нищо не помръдваше. Ший даде знак на брат си да го последва и запълзя нагоре по покрития с шубраци склон на долчинката, откъдето можеха да видят местността зад нея. Легнаха неподвижно в храсталака и се вгледаха в полумрака на ранното утро. Изобщо не се съмняваха, че там някъде има нещо. Та нали и на двамата им беше познато чувството, което бяха изпитали пред прозореца на спалнята си. Сега чакаха, затаили дъх и се чудеха дали съществото най-после ги е открило. Молеха се да са били достатъчно предпазливи, и да не са се издали. Струваше им се невъзможно, че могат да бъдат разкрити точно сега, след толкова упорита борба да се спасят, несправедливо, че смъртта ще дойде, когато спасението е само на няколко часа път от тях.

После, с внезапен порив на вятър и вихрушка от листа, черната фигура на Носителя на черепи се надигна безшумно от дълга редица ниски храсти далеч вляво от тях. Неясната му фигура се извиси и няколко дълги минути вися тягостно над земята, сякаш неспособна да се помръдне, а силуетът ѝ се открояваше на слабата светлина на приближаващото утро.

Братята лежаха притиснати плътно до ръба на възвишението, безмълвни като храсталаците около тях и чакаха съществото да се задвижи. Как беше успяло да ги проследи — ако наистина беше

успяло. Можеха само да предполагат. Нищо чудно да бяха стигнали чак дотук само благодарение на някакъв невероятен късмет. Но фактът си беше факт, младежите от Вейл бяха преследвани и смъртта им се беше превърнала в много реална възможност. Съществото повися още малко неподвижно на фона на небето, после бавно разпери огромните си криле и започна да се приближава към укритието им. Флик извика ужасено и отново се шмугна в ограждащия го храсталак. Лицето му беше бледо в слабата светлина, а ръката му стискаше тънката ръка на Ший. Преди да се доближи, съществото потъна в групичка дървета на няколко мили от тях и за момент го изгубиха от поглед. Братята се взираха отчаяно в сумрака, но не можеха да видят преследвача си.

— Сега — прошепна Ший с твърд, нетърпящ възражение глас в ухото на брат си — докато не може да ни вижда. Тръгвай направо към тази редица от храсти пред нас.

Не беше нужно да повтаря. Свършеше ли черното чудовище да претърсва горичката, която сега изучаваше внимателно, следващата му спирка щеше да бъде тяхното укритие. Ужасен младежът от Вейл побягна от скривалището си, като едновременно тичаше и пълзеше през влажната трева на утрото, а разрошената му глава подскочаше върху раменете. Очакваше всеки момент Носителят на черепи да се надигне от горичката и да го последва. Ший тичаше зад него, гъвкавото му тяло беше наведено ниско до земята, докато препускаше на зиг-заг през полянката, плътно по петите на брат си. Стигнаха до гъсталака безпрепятствено и тогава Ший се сети, че са забравили вързопите си на дъното на дола, който току-що бяха напуснали. Нямаше начин съществото да не ги забележи, а забележеше ли ги, край на преследването и на догадките по кой път са тръгнали. Ший усети свиване под лъжичката. Как можаха да са такива глупаци? Сграбчи Флик за рамото, напълно отчаян, но брат му, който също беше осъзнал грешката им, се строполи тежко на земята. Ший знаеше, че трябва да се върне за издайническите вързопи, въпреки опасността да бъде забелязан. Нямаше друг избор. Но когато се надигна нерешително, черната фигура на преследвача се появи и увисна неподвижно в развиделяващото се небе. Възможността беше отминала.

Отново бяха спасени от приближаващото утро. Докато Носителят на черепи висеше безмълвно над откритото пространство, златистият ръб на сутрешното слънце се измъкна от покоите са и изпрати първите

вестители на идващия ден да погаят земята и небето с топлия си блясък. Слънчевите лъчи докоснаха черната фигура на съществото на нощта и когато то видя, че времето му е изтекло, внезапно се стрелна нагоре в небето и полетя над земята, очертавайки широки кръгове. С ужасяваща омраза изпищя смъртоносния си крясък, който за момент смрази всички нежни звуци на утрото. После сви на север и бързо се скри. Минута след изчезването му двамата благодарни, невярващи на очите си младежи от Вейл, седяха, втренчили мълчаливо поглед в далечното, чисто утринно небе.

ГЛАВА 5

Същия ден, късно следобед, младежите от Вейл стигнаха до планинския град Лий. Измазаните с хоросан каменни стени, които ограждаха града, бяха желано от уморените пътници убежище, въпреки че в ярките лъчи на следобедното слънце нагорещената им, сивкава грамада изглеждаше неприветлива. Огромните размери на стените се сториха отблъскващи на хората от Вейл, които предпочитаха свободата на по-лесно превземаемите горски околности на родния им дом. Но изтощението бързо прогони неприятното им усещане и те, без да се колебаят, преминаха през западната порта и влязоха в тесните улици на града. Беше час на оживление. Хората се тълпяха и блъскаха край магазинчетата и сергиите, подредени по главната улица, която водеше към дома на Мениън — внушително старо имение, оградено с дървета и жив плет, които опасваха грижливо поддържани поляни и благоуханни градини. На младежите от Вейл градът Лий приличаше на голяма метрополия, макар че всъщност беше относително малък в сравнение с големите градове далеч в Южната земя или дори с граничния град Тирзис. Лий беше изолиран от света и през портите му много рядко минаваха пътници. Той беше самостоятелен град, който съществуваше най-вече за да служи на собствените си жители. Монархията, която управляваше страната, беше най-старата в Южната земя. Тя беше единственият закон, който поданиците ѝ познаваха — и вероятно единственият, от който се нуждаеха. Ший изобщо не беше убеден в това, въпреки че планинците общо взето бяха доволни от управлението и от начина на живот, който монархията им предлагаше. Докато хората от Вейл си проправяха път през тълпата. Ший се улови, че мисли за необикновеното си приятелство с Мениън Лий. Повечето хора биха го нарекли невероятно, защото на пръв поглед изглеждаше, че нямат почти нищо общо помежду си. Човек от долината Вейл и планинец, хора от — толкова различна среда. Достатъчен аргумент, с която можеше да се оспори всеки разумен опит за сравнение. Ший, осиновен от съдържател на странноприемница, прагматичен, възпитан в традициите

на трудолюбието. Мениън, единствен син на кралството на Лий и наследник на трона, роден в живот, изпълнен с отговорности, които той подчертано пренебрегваше, обладан от дръзка самонадеяност, която се опитваше да прикрива без особен успех, надарен с невероятен инстинкт на ловец, благодарение на който печелеше, макар и неохотно, уважението дори на такъв безпощаден критик като Флик. Политическите им възгледи бяха също толкова различни, колкото и средата им. Ший беше убеден, че старите методи са се оказали неспособни да се справят с проблемите на расите.

Но въпреки всичките си различия, те изградиха приятелство, в което взаимното уважение беше очевидно. Мениън смяташе, ще дребният му приятел понякога мисли с отживели времето си понятия, но се възхищаваше от убедеността и непоклатимостта на младежа. Човекът от Вейл, въпреки честите натяквания на Флик, не беше сляп за недостатъците на Мениън. Но виждаше у принца на Лий нещо, което другите обикновено не забелязваха — силно, непреодолимо чувство за добро и лошо.

В момента Лий водеше живот без никаква мисъл за бъдещето. Пътуваше много, ловуваше в планинските гори, но по-голямата част от времето си сякаш прекарваше в търсене на начини да си навлича неприятности. От добитите му с упорит труд умения да използва ловко големия си лък и да няма равен на себе си в търсенето на следи, нямаше никаква практическа полза. Напротив, те само огорчаваха баща му, който многократно, но безуспешно, се беше опитвал да възбуди интерес у сина си, единствения наследник към проблемите на управлението на кралството. Някой ден Мениън щеше да стане крал Ший обаче се съмняваше, че леконравният му приятел се е замислял сериозно по въпроса. Майката на Мениън беше умряла преди няколко години, малко след като Ший беше посетил високите планински области. Бащата на Мениън не беше стар, но кралете не винаги умират от старост. Много бивши владетели на Лий бяха напуснали този свят внезапно, най-неочаквано. Ако нещо непредвидено сполетеше баща му, Мениън щеше да стане крал, независимо дали е готов за това или не. И тогава щеше да бъде принуден да научи някои уроци, помисли си Ший неволно и се усмихна.

Домът на прадедите на Лий беше голяма двуетажна каменна постройка, сгушена кротко сред разпростряла се група от хикории и

малки градинки. Имението беше скрито от града зад високи храсталаци — Точно зад пътеката, която водеше към сградата, имаше просторен парк. Когато жителите на Вейл се доближиха уморено към предната врата, чуха веселите викове на деца, които се плискаха в езерцето. Денят бе още топъл и край пътниците минаваха забързани хора, било за да се срещнат с приятел, било за да се приберат у дома при семейството си. На запад късното следобедно небе потъваше в мек златист здрач.

Високата желязна порта беше отворена и хората от Вейл се запътиха бързо към входната врата на дома. Заизкачваха се по виещата се през високите храсталаци и очертания на градинките дълга каменна пътека. Още не бяха стигнали до каменния праг на къщата, когато тежката дъбова врата се отвори и на нея, най-неочаквано, се появи Мениън Лий. Облечена в пъстроцветна пелерина и жилетка в зелено и бледо жълто, стройната му фигура се задвижи грациозно и гъвкаво като котка. Не беше едър, макар и няколко инча по-висок от хората от Вейл, но беше развит в раменете и с дълги ръце. Заслиза по една странична пътека, но когато забеляза двете опърпани, прашни фигури, които се приближаваха по главната алея, внезапно спря. Минута по-късно отвори широко очи от изненада.

— Ший — възкликна той. — Какво по дяволите... какво ти се е случило?

Забърза се към приятеля ся и сграбчи сърдечно слабата му ръка.

— Радвам се да те видя, Мениън — каза Ший усмихнат.

Планинецът отстъпи крачка назад, а сивите му очи ги загледаха изпитателно.

— Изобщо не очаквах писмото ми да има такъв бърз ефект... — замълча и се загледа в умореното лице на другия. — Не то е причината, нали? Всъщност по-добре не казвай нищо. Не искам да слушам. Предпочитам, в името на приятелството ни, да си мисля, че си дошъл просто ей така, за да ме видиш. И, ако не ме лъжат очите, довел си със себе си стария недоверчив Флик. Е, това вече е истинска изненада.

Ухили се на Ший и премести погледа си върху навъсения Флик, който кимна хладно:

— Можеш да бъдеш сигурен, че идеята не беше моя.

— И на мен би ми се искало единствената причина за идването ми тук да беше приятелството ни — усмихна се тъжно Ший. — Нямам никакво желание да те въвличам в каквито и да било неприятности, но се страхувам, че сме изпаднали в сериозна беда и само ти би могъл да ни помогнеш.

Мениън се канеше да се усмихне, но бързо се отказа, като долови настроението, изписано на измъченото лице на приятеля си и поклати сериозно глава.

— Какво по-естествено от това? Няма да имате нищо против една гореща баня и малко ядене, нали? Май трябва да започнем с това. По-късно ще ми кажете какво ви е довело тук. Хайде. Баща ми е зает на границата, но аз съм на ваше разположение.

Щом влязоха, Мениън се разпореди на прислугата да се погрижи за хората от Вейл и те бяха отведени да си вземат освежителна вана и да се преоблекат. Един час по-късно тримата приятели се събраха в просторния салон за вечеря, която при други обстоятелства можеше да засити два пъти повече души, но тази вечер едва им стигна. Докато ядяха, Ший разказа на Мениън странната история, която го принуди да избягат от Вейл. Разказа за срещата на Флик с тайнствения странник Аланон и свързаната с него легенда за Меча на Шанара. Въпреки изричната заповед на Аланон да пазят в тайна чутото, той трябваше да потърси помощта на Мениън. Разказа за появата на Балинор и за краткото му предупреждение, за спасяването им на косъм от черното същество на черепите и накрая за бягството им в платата. През цялото време говори Ший. Флик не се намесваше в разговора и устояваше на изкушението на свой ред да се включи с подробности за случилото се през последните няколко седмици. Предпочете да мълчи, защото беше твърдо решил да не се доверява на Мениън. Убеден беше, че за хората от Вейл ще е по-добре, ако поне един от тях бъде нащрек и си държи езика зад зъбите.

Мениън Лий слушаше мълчаливо дългата история и не проявяваше явни признаци на изненада до частта за произхода на Ший, от която той изглежда остана неописуемо доволен. През повечето време изпитото му загоряло лице беше застинало в неразгадаема маска, изкривена единствено от неизменната полуусмивка и ситните бръчици в ъглите на проникателните му сиви очи. Бързо схвана защо хората от Вейл са дошли именно при него.

Изобщо не можеха да се надяват да се оправят по пътя от Лий през низините на Клийт и оттам през Черните дъбове без помощта на човек, който познава местността — човек, на когото можеха да се доверят. По-точно на човек, помисли си Мениън, усмихвайки се вътрешно, на когото Ший би могъл да се довери. Знаеше, че Флик никога нямаше да се съгласи да дойдат в Лий, ако брат му не е настоял. Между Флик и него никога не е имало силно приятелско чувство. Въпреки това те двамата бяха тук, те двамата търсеха помощта му, независимо от причината, а той никога не би могъл да откаже нещо на Ший, дори ако собственият му живот беше застрашен.

Ший свърши разказа си и зачака търпеливо отговора на Мениън. Планинецът изглеждаше потънал в мисли, втренчил очи в полуизпитата чаша с вино до лакътя му. Когато проговори, гласът му беше сдържан.

— Мечът на Шанара. От години не бях чувал тази история. Всъщност никога не съм вярвал, че всичко това е истина. И сега, като гръм от ясно небе, тя отново се появява, с моя стар приятел Ший Омсфорд като пряк наследник. А ти наистина ли си такъв?

Изведнъж очите му заискриха.

— Нищо чудно да си нещо като стръв, примамка за тези същества от Северната земя, за да те преследват и унищожат. Как можем да бъдем сигурни в Аланон? От всичко, което ми разказа, той изглежда почти толкова опасен, колкото и съществата, които те преследват. Възможно е дори да е един от тях.

При тези думи Флик настръхна. Ший остро възрази:

— Не мога да повярвам. Няма никаква логика.

— Може би — продължи бавно Мениън, като обмисляше тази възможност. — Нищо чудно с остаряването да ставам подозрителен. Откровено казано, цялата история звучи много неправдоподобно. Ако е истинска, имаш късмет, че си стигнал дотук без чужда помощ. Прекалено много истории има за Северната земя, за злото, което живее в пущинаците над равнините на Стрелехайм — сила, за която се говори, че не може да бъде възприета от разума на което и да било живо същество. Спря за момент, после отпи от виното си:

— Мечът на Шанара... само вероятността, че легендата може да е истина вече е достатъчно...

Поклати глава и широко се усмихна:

— Никога не бих се лишил от възможността да открия истината. Ще имате нужда от човек, който да ви отведе до Анар, и този човек съм аз.

— Знаех си, че няма да откажеш.

Ший се протегна и раздруса ръката му с благодарност. Мениън веднага се зае със задачата:

— А сега да видим къде сме. Тези камъни на елфите. Защо да не ги поразгледаме, а?

Ший бързо извади малката кожена торбичка и изпразни съдържанието ѝ в разтворената си длан. Трите камъка заискриха ярко на светлината на факлите с тъмносин, наситен блясък. Мениън докосна леко един от тях и го взе в ръката си.

— Наистина са красиви — поклати той възхитено глава. — Не си спомням да съм виждал някога подобно нещо. Но как биха могли да ни помогнат?

— Все още не знам — призна неохотно Ший. — Единственото, което знам, е казаното ни от Аланон — камъните трябва да се използват само в краен случай и силата им е огромна.

— Надявам се да е прав — изсумтя другият. — Не би ми се искало в труден момент да откривам, че е грешал. Но ми се струва, че въпреки всичко трябва да имаме едно наум.

Замълча за момент и се загледа в Ший, който прибра камъните в торбичката и я напъха в джоба на куртката си. Когато човекът от Вейл вдигна поглед, той се беше вторачил в чашата си с вино.

— Знам нещичко за Балинор, Ший. Добър воин е. Едва ли в цялата Южна земя може да се намери равен на него. Може би за нас ще е по-добре да потърсим помощта на баща му. Войниците на Калахорн ще ви охраняват по-добре от живеещите в гората на Анар джуджета. Познавам пътищата към Тирзис. Всички са безопасни. Но почти всички пътеки до Анар минават пряко през Черните дъбове. А както ви е известно местността не е от най-безопасните в Южната земя.

— Аланон ни каза да отидем в Анар — упорстваше Ший. — Трябва да е имал причина за това и докато не го открия отново, няма да поемам никакви рискове. Освен това самият Балинор ни посъветва да следваме указанията му.

Мениън вдигна рамене.

— Жалко, защото дори и да успеем да преминем през Черните дъбове, аз наистина не знам почти нищо за земята отвъд. Казвали са ми, че по целия път до горите на Анар има относително малко заселници. Обитателите ѝ са предимно жители на Южната земя и джуджета, които не би трябвало да са опасни за нас. Кълхейвън е малко селце, разположено на Сребърната река в по-долната част на Анар. В него живеят джуджета. Не мисля, че ще ни е много трудно да го открием, ако стигнем до там. Първо ще трябва да се промъкнем през низините на Клийт, а това никак няма да е лесно, като се има предвид, че сега се топят пролетните снегове. После ще трябва да минем и през Черните дъбове. Това ще бъде най-опасната част от пътуването ни.

— Не можем ли да изнамерим някакъв заобиколен път...? — попита Ший с надежда в гласа.

Мениън си наля още една чаша вино и подаде гарафата на Флик, който я пое без да го погледне.

— Ще ни трябва седмици. На север от Лий е Езерото на дъгата. Ако тръгнем по този път, ще трябва да заобиколим цялото езеро на север през планините Рун. Черните дъбове се простират на юг от езерото и от другата страна отново тръгват на север. Ще ни трябва най-малко две седмици, а цялата местност е открита. Абсолютно никакво прикритие. Трябва да вървим на изток през низините, после да пресечем дъбовите гори.

Флик се намръщи като си спомни как при последното им идване в Лий той ги беше заблудил и няколко дни бяха прекарвали в ужасяващата гора, преследвани от кръвожадни вълци и разкъсвани от мъчителен глад. Едва успяха да си спасят кожата.

— Нашият Флик си припомня Черните дъбове — изсмя се Мениън, като забеляза мрачното изражение на другия. — Е, Флик, този път ще се подготвим по-добре. Местността е коварна, но никой не я познава по-добре от мен. Пък и там едва ли някой ще ни преследва. Въпреки това няма да уведомяваме никого къде отиваме. Просто ще кажем, че тръгваме на дълго пътешествие и ще ловуваме. Във всеки случай баща ми си има неговите проблеми. Изобщо няма да му липсвам. Свикнал е да ме няма, понякога седмици наред.

Млъкна и погледна Ший, за да разбере, дали не е пропуснал нещо. Човекът от Вейл се усмихна на неподправения ентузиазъм на планинеца.

— Мениън, знаех си, че можем да разчитаме на теб. Хубаво е, че ще си с нас.

Флик погледна принца с нескрита неприязън, а Мениън, който улови погледа му, не устоя на изкушението да се възползва от случая и да се позабавлява за чужда сметка.

— Но първо дайте да се разберем какво ще спечеля аз от цялата тази работа — заяви той неочаквана — Имам предвид, какво ще получа, ако ви преведа живи и здрави от Кълхейвън.

— Какво ще спечелиш ли? — възкликна възмутено Флик, без да се замисли. — Откъде пък накъде...?

— По дяволите — прекъсна го бързо другият. — Как можах да забравя за теб, стари ми Флик. Но ти не се притеснявай. И през ум не ми е минало да те ощетявам.

— Какви ги дрънкаш, хитрец такъв? — разгневи се Флик. — Никога не съм имал намерение да вземам каквото и да било.

— Спрете — наведе се напред Ший с почервенияло лице. — Не може да продължавате така, ако ще пътуваме заедно. Мениън, трябва да престанеш да дразниш брат ми и да го гневиш. А ти, Флик, трябва да се освободиш, веднъж завинаги, от необоснованите си подозрения към Мениън. Трябва да си имаме някакво доверие и да бъдем приятели.

Мениън позасрамен сведе очи, а Флик възмутено хапеше долната си устна. Ший отново седна, след като гневът му го напусна.

— Добре го каза — призна Мениън след секунда. — Флик, ето ти ръката ми. Хайде да сключим временно примирие, поне заради Ший.

Флик погледна протегнатата ръка и после бавно я пое.

— Говориш, без да мислиш, Мениън. Надявам се, че този път не се шегуващ.

Планинецът прие упрека с усмивка.

— Примирие, Флик.

Пусна ръката на човека от Вейл и пресуши чашата си. Знаеше, че изобщо не беше успял да убеди Флик в каквото и да било.

Времето напредваше, а тримата горяха от желание да довършат плана си и да си легнат. Бързо решиха, че трябва да тръгнат рано сутринта. Мениън успя да осигури лека екипировка за къмпинг, включително и раница, ловни наметала, провизии и оръжие. Извади карта на местността източно от Лий. Но тя бе зле обозначена, липсваха

подробности, тъй като местността беше малко позната. Низините на Клийт, които се простираха на изток от хребетите до Черните дъбове, бяха негостоприемно коварно тресавище. На картата обаче бяха обозначени като празно бяло пространство, върху което беше изписано името им. Черните дъбове се издигаха величествено гъста гориста местност, проточила се от Езерото на дъгата на юг, като голяма стена между Лий и Анар. Мениън накратко съобщи на хората от Вейл онова, което знаеше за терена и за времето през този сезон на годината. Но и неговите сведения бяха непълни, също като картата. Повечето от нещата, с които щяха да се сблъскат, нямаше да бъдат точно предвидени, а неочакваното можеше да се окаже ужасно опасно.

В полунощ тримата си легнаха, след като приключиха с подготовката си за пътешествието до Анар. В стаята, в която бяха оставени с Флик, Ший се отпусна тежко в мекото легло и известно време изучаваше тъмнината зад отворения прозорец. Беше се заоблачило, небето се беше превърнало в огромна маса от плътна тъмнина, която се влачеше и наслаждаваше зловещо около замъглените хребети. Топлината на деня си бе отишла, хладният нощен бриз я бе отвял на изток и спящият град беше потънал в тихо уединение. В леглото до него Флик вече спете, дишайки тежко и равномерно. Ший го наблюдаваше замислено. Главата му тежеше, а тялото му беше уморено от неимоверните усилия, които бяха хвърлили, докато стигнат до Лий. Въпреки това не можеше да заспи. За пръв път започна да осъзнава истински опасното положение, в което се намираше. Бягството, неимоверните трудности, които бяха преодолели, докато стигнат до Мениън, бяха само началото на пътуването, което можеше да продължи с години. Ший знаеше, че дори да успееш да стигнат живи и здрави до Анар, те, в крайна сметка, отново щяха да бъдат принудени да бягат. Диренето им щеше да продължи, докато Господарят на магиите не бъде унищожен, или докато Ший не умре. Дотогава нямаше да има връщане във Вейл, у дома и при баща му, които беше изоставил. Където и да се намираха, щяха да бъдат в безопасност само до момента, в който крилатият преследвач отново ги откриеше.

Истината беше ужасяваща. В смълчаната тъмнина Ший Омсфорд беше сам със страховете си, и някъде дълбоко в себе си се съпротивляваше срещу надигащата се буца на ужас.

През следващия ден слънцето не се показа. Беше сумрачно, влагата и студът проникваха в човешката плът и пронизваха костите. Ший и двамата му спътници бяха лишени от всякаква топлина и удобство, докато пътуваха на изток към мъгливите хребети на Лий и се запускаха бавно към неприветливия климат на низините зад тях. Не разговаряха, докато слизаха в колона по един по тесните пътеки, които се виеха еднообразно край сиви едри камъни и групи от умиращи безформени храсталаци. Водеше ги Мениън, набитият му поглед внимателно подбираще често неясните следи на пътеката. Движеше се с широка и отпусната крачка, почти грациозно върху все по-неравния терен. На гърба си носеше малък вързоп, към който беше прикрепил голям, направен от ясеново дърво лък и стрели. Под вързоп, завързан с дълъг кожен ремък висеше старият меч, който баща му му беше дал, когато беше влязъл в зряла възраст — мечът, който Принцът на Лий имаше законно право да наследи. Студеният сив метал проблясваше слабо в сумрака, а Ший, който вървеше на няколко крачки след него, се улови, че се чуди, дали този меч не прилича на легендарния Меч на Шанара. Елфските му вежди се повдигаха учудено, докато се опитваше да проникне с поглед в безкрайния мрак на местността пред тях. В нея сякаш нямаше никакъв живот. Това беше мъртва земя за мъртви неща, а живите тук не бяха нищо друго освен натрапници. Нищо окуражително. Поусмихна се вътрешно, когато се насили да мисли за други неща. Флик вървеше последен, якият му гръб носеше провизиите, които трябваше да им стигнат, докато пресекат Низините на Клийт и Черните дъбове. Когато ги преминеха — ако изобщо преминеха — те щяха да бъдат принудени да купуват храна от малкото разпръснати из местността жители, или да я разменят срещу нещо и, само в краен случай, разбира се, да разчитат на самата природа да не умрат от глад. Възможност, която не се харесваше особено много на Флик. Той се беше поуспокоил малко, когато видя искреното желание на Мениън да им помогне в пътуването, но въпреки това не беше убеден, че планинецът е способен да го направи. Спомените от последното им пътешествие все още бяха живи в съзнанието му и хич не му се искаше да се подлага на друго подобно изпитание.

Първият ден се изниза бързо. Тримата пътници преминаха през границата на кралството на Лий и при падането на нощта бяха стигнали периферията на мрачните низини на Клийт. Подслониха се да

пренощуват в малка долинка под рехав покрив от редки дървета и няколко гъсти храста. Целите им дрехи бяха просмукани от влагата на мъглата и те трепереха от студа на падащата нощ. Опитаха се да запалят огън, за да се постопят и поизсушат, но дървата в местността бяха така подгизнали от влага, че беше невъзможно да се запалят. Накрая се отказаха от огъня и започнаха да ядат храната студена, загърнати в одеялата, които старателно бяха опаковали в началото на пътуването, за да ги предпазят от намокряне. Почти не си продумваха, защото никой нямаше настроение за разговори. Само от време на време се разнасяше някоя и друга ругатня срещу времето. Никакъв звук не долиташе от тъмнината зад мястото, където се бяха сгушили. Стелеше се всепроникваща тишина, която човъркаше съзнанието с внезапно, неочаквано мрачно предчувствие и ги караше да се ослушват, обзети от страх, и да се мъчат да доловят някакво слабо, успокоително прошумоляване на живот. Но всичко наоколо тънеше в безмълвна непрогледна тъмнина. Нямаше дори и лек полъх на случаен вятрец, който да докосне измръзналите им лица, докато лежаха смълчани, увити в одеялата си. Накрая умората от дългото ходене през деня ги налегна неусетно и те, един след друг, заспаха.

Вторият и третият ден бяха невъобразимо по-тежки от първия. През цялото време валя — тих, студен, ситен дъждец, който напои първо дрехите им, после като че ли проникна в кожата и костите им и прониза нервните им центрове.

Единственото усещане, което изтощеното тяло можеше да изпитва, беше всепронизваща, отвратителна мокрота. Въздухът беше влажен и студен през деня, а вечерта стана почти смразяващ. На тримата пътници всичко наоколо им изглеждаше напълно съсипано от спусналия се студ. Малкото храсталаци и зеленина, които можеха да се видят, бяха усукани и умираха, безформени групи от дървета с повяхнали листа, които безмълвно чакаха да се разпаднат и да изчезнат напълно. Тук не живееха нито хора, нито животни. Дори и най-малкият гризач щеше да бъде погълнат и изяден от тази всепоглъщаща тишина, която проникваше навсякъде заедно с мразовитата влага на дългите, лишени от слънце я живот дни и нощи. Нищо не се движеше нито помръдваше, докато тримата вървяха на изток през безформената местност, където вече нямаше пътека.

Нищо не загатваше, че някой или нещо някога са минавали оттук преди, или че някога щяха да минат. Слънцето изобщо не се показва по време на прехода им. Нямаше и бегла следа от преките му лъчи, които макар и боязливо, да се бяха промъкнали надолу и да бяха намекнали, че там някъде, отвъд тази мъртва, забравена земя, има живот. Питаха се дали падналата ниско и непомръдваща се мъгла или черните облаци, или и двете заедно, скриваха напълно небето, но въпросът им оставаше без отговор. Единственият им свят беше тази мрачна, просмукана с омраза сива земя, през която вървяха.

На четвъртия ден започнаха да се отчайват. Нямаше нови признаци за крилатите преследвачи на Господаря на магиите и изглеждаше, че те се бяха отказали от диренето. Но това не им носеше утеха. Часовете се точеха бавно, тишината ставаше все по-дълбока, а земята все по-враждебна. Дори несломимият дух на Мен пън започна да се разколебана и съмнението започна да дълбае и да си пробива упорито път, да разклаща присъщата му увереност. Започна да се пита дали не са объркали посоката и дали не са се въртели в кръг. Знаеше, че местността никога няма да им отговори, че загубеха ли се веднъж в тази сурова земя, няма да могат да се спасят. Ший и Флик изпитваха още по-силен страх. Те не знаеха нищо за тези места и им липсваха ловните умения и инстинкти, каквито Мениън притежаваше. Осланяха се изцяло на него. Усещаха, че нещо не е наред, макар че планинецът умишлено мълчеше и не споделяше съмнения си, за да не ги тревожи. Часовете минаваха, но студът, влагата и противната безжизненост на местността си оставаха непроменени. Усетиха, че последната капка на взаимно доверие и увереност в собствените им сили започна да се изцежда бавно и агонизира що. Вече бяха към края на петия ден от пътуването, а суровата пустош продължаваше да се стеле пред тях без видими признаци, че отчаяно търсената местност отвъд Черните дъбове е наблизо. Ший изтощено спря безкрайното ходене, отпусна се тежко на земята и обърна питащ поглед към принца на Лий.

Мениън вдигна рамене и погледна разсеяно към замъглените околности. Кожата на красивото му лице беше опъната от студения въздух.

— Няма да ви лъжа — измънка той. — Не съм сигурен, че сме следвали вярната посока. Възможно е да сме се въртели в кръг.

Нищо чудно дори да сме се загубили без надежда за спасение.

Флик тръшна възмутено вързопа си на земята и погледна брат си с многозначителен поглед, който означаваше: „Казвах ли ти аз?“ Ший го погледна бегло и бързо се извърна към Мениън:

— Не мога да повярвам, че сме безвъзвратно загубени! Няма ли някакъв начин да се ориентираме къде сме?

— Слушам предложенията ви.

Мениън му се усмихна насила, протегна се, хвърли багажа си на земята и седна до замисления Флик.

— Какво има, Флик? Пак ли започваш?

Флик му хвърли гневен поглед. Но след като се взря в сивите му очи се замисли дали неприязънта, която изпитваше към мъжа, беше заслужена. В тях имаше искрена тревога, дори някаква тъга при мисълта, че ги беше провалил. С необичайна за него благосклонност, той протегна ръка и я постави успокоително върху рамото му. Кимна мълчаливо с глава. Неочаквано Ший скочи на крака, грабна торбата си и започна да рови в нея.

— Камъните могат да ни помогнат — извика той.

За секунди другите двама го гледаха озадачено. После изведнъж схванаха мисълта му и се надигнаха в очакване. Миг след това Ший извади малката торбичка със скъпоценното съдържание. И тримата се втрениха в протритата кожа с мълчалива надежда, че камъните на елфите най-после ще докажат, колко са ценни, че някак си ще им помогнат да се спасят от пустошта на Клийт. Ший развърза връзките и внимателно пусна трите малки тъмносини камъчета в обърнатата си нагоре длан. Те седяха там и блещукаха слабо, докато тримата ги наблюдаваха и чакаха.

— Вдигни ги, Ший — подкани го Мениън след малко. — Може би се нуждаят от светлина.

Човекът от Вейл го послуша и се загледа нетърпеливо в сините камъчета. Почака известно време преди да свали ръката си. Аланон го беше предупредил да не ги използва освен в най-критични моменти. Може би камъните на елфите щяха да му се притекат на помощ само при много особени обстоятелства. Започна да се отчайва. Във всеки случай, той беше изправен пред неоспоримия факт, че няма никаква представа какво трябва да прави с тях. Погледна сломен приятелите си.

— Е, добре, де. Опитай нещо друго! — възкликна Мениън разпалено.

Ший взе камъните между ръцете си и ги разтърка енергично, после ги разклати и ги хвърли като зарове. Пак нищо не се случи. Бавно ги вдигна от влажната земя и внимателно ги избърса. Тъмносиният им цвят сякаш го привлече към тях и той се вгледа поотблизо в ясната им, подобна на стъкло вътрешност, като че ли там можеше по някакъв начин да открие отговора.

— Може би трябва да им поговориш или нещо — гласът на Флик заглъхна с надежда.

Внезапно в съзнанието на Ший се мярна ясно образа на Аланон — мрачното му лице, приведено и потънало в дълбок размисъл. Осени го мисълта, че може би тайната на камъните на елфите би могла да бъде разгадана по друг начин. Протегна напред отворената си длан, където ги беше поставил, затвори очите си и съсредоточи мислите си върху тъмносинята им вътрешност, мъчейки се да проникне в нея и да стигне до силата, от която те тримата така отчаяно се нуждаеха. Безмълвно подкани камъните на елфите да му помогнат. Проточиха се дълги минути, стори му се, че бяха изминали часове. Отвори очите си и тримата приятели загледаха и зачакаха, а камъните все така лежаха върху дланта на Ший и синият им блясък мъждукаше в тъмнината и влагата на мъглата.

Изведнъж, най-неочаквано и буйно, те грейнаха с ослепително син блясък, който накара пътниците да отстъпят от ярката светлина, прикривайки очите си с ръце. Аурата беше толкова силна, че удивеният Ший насмалко не изпусна дребните скъпоценни камъни. Ярката светлина засия още по-силно и озари пустошта около тях така, както слънцето никога не би могло да я освети. Сиянието се засили и от тъмносиньо се превърна в светлосиньо, толкова ослепително, че обладаните от страхопочитание мъже бяха буквално хипнотизирани. То се увеличи, престана да трепти и най-неочаквано се устреми напред, подобно на огромен фар, който се задвижи вляво от тях, вряза се без усилие в потъналата в мъгла сивота и накрая се спря на неколкостотин или може би на хиляди ярдове в далечината, върху огромните чепати дънери на древните Черни дъбове. За секунди светлината се задържа. После изчезна. Сивата мъгла се върна със студената си влага и трите малки сини камъчета отново както преди само проблясваха леко.

Мениън бързо се съвзе. Удари силно Ший по гърба и се усмихна широко. Бързо метна вързопа на рамото си и беше готов да тръгне. Очите му вече опипваха невидимото в момента място, където бяха осветени Черните дъбове. След като се поколеба за миг, Ший прибра камъните на елфите в торбичката и хората от Вейл привързаха вързопите си на гърбовете. Не продухаха нито дума, докато се придвижваха бързо, следвайки посоката, която фарът км беше осветил. Всеки се взираше напрегнато в дългоочакваната гора. Нямаше ги вече студът на сивия здрач и тихият дъждец на отминалите пет дни. Нямаше го отчаянието, в което бяха изпаднали само минути преди това.

Имаше я само увереността, че е възможно да се измъкнат от тези ужасни низини. Не поставяха под въпрос, не се усъмняваха, че видението на камъните им се беше явила Черните дъбове бяха най-опасната гора в Южната страна, но в този момент, в сравнение със земята на Клийт, тя им се струваше като убежище на надеждата.

Времето сякаш беше спряло, докато си пробиваха път напред. Може би след часове, или само след няколко минути сивеещата мъгла неохотно разбули очертанията на покрити с мъх стволове. Те се издигаха сковано и короните им се губеха в мъглата. И тримата спряха. Уморените им очи се загледаха щастливо в безрадостните чудовища, които стояха пред тях с огромните са стъбла, еднообразни и безчет — една непроницаема стена от прогизнала, грапава кора, стъпила върху прорязани от широки дълбоки белези основи, които бяха стояли там от незапомнени времена и вероятно щяха да см стоят така до унищожението на самата земя. Гледката беше страховита, дори и а слабата светлина на мъглявите низини. Тримата, които я наблюдаваха, усетиха неопровержимото присъствие на една жизнена сила в тези гори, толкова неимоверно стара, че тя просто внушаваше дълбока, макар и неохота, почит към възрастта и. Сякаш бяха прекрачили в друг век, в друг свят и всичко пред тях, потънало в тази невероятна тишина, имаше магическото въздействие на изпълнена с премеждия приказка, която човек слушаше в захлас.

— Камъните бяха прави — промърмори тихо Ший. Умореното му, но щастливо лице се разтегна бавно в усмивка. Облекчен пое дълбоко въздух и се засмя.

— Черните дъбове — възкликна възторжено Мениън.

— Е, да тръгване — въздъхна Флик.

ГЛАВА 6

Прекараха нощта под прикритието на периферията на Черните дъбове в малка полянка, закътана сред големи дървета и гъсти шубраци, които закриваха мрачните Клийтски долини, разположени на не повече от петдесет ярда на запад, гъстата мъгла се разсейваше в гората. Когато погледнаха към небето, те вече можеха да видят на неколкостотин фута над главите си величествения навес от сплетени клони и листа. След липсата на всякакви признаци на живот в мъртвите низини, тук, сред огромните дъбове, смесващите се звуци на живота на насекомите и животните отново шепнеха в нощта. Приятно им беше пак да чуят шум от живи същества наоколо и тримата пътници се отпуснаха за пръв път от дни насам. Но някъде в подсъзнанието им дремеше споменът за предишното им пътуване до това измамно спокойно място, където се бяха лутали няколко дълги дни и замалко не бяха изядени от изгладнелите вълци, които бродеха в дълбоката гора. Пък и разказите за оставили костите си в същата тази гора злочест пътници бяха прекалено много, за да не им обръщат внимание. Въпреки това младите жители на Южната страна се чувстваха в относителна безопасност в края на Черните дъбове и успокоени, запалиха огън. Дърва имаше много и то сухи. Съблякоха се голи и окачиха прогизналите си дрехи на въже близо до малкия пламък. Пригответяха си набързо храна — първото топло ядене от пет дни насам — и я погълнаха за минути. Земята под дърветата беше мека и гладка, удобно легло в сравнение с подгизналата почва на низините. Лежаха мълчаливо по гръб и гледаха към небето и леко олюляващите се корони на дърветата. За момент ярката светлина на огъня сякаш се стрелна нагоре в бледооранжеви ивици и заприлича на горящ в някой голям храм олтар. Светлината затанцува и заискри сред напуканата кора и мекия зелен мъх, който беше прилепнал като тъмни кръпки към стволите на дърветата.

Насекомите в гората продължаваха да жужат със задоволство. От време на време някоя мушица политаеше към пламъците на огъня и краткият ѝ живот угасваше с ослепително лумване. Един-два пъти

чуха прошумоляването, извън обсега на светлината, на някакво малко животинче, което ги наблюдаваше, прикрито в тъмнината.

След малко Мениън се обърна на една страна и погледна любопитно Ший.

— Какъв е произходът на тези камъни. Ший? Могат ли да изпълняват някакви желания? Още не съм сигурен...

Гласът му заглъхна и той поклати леко глава. Ший продължи да лежи неподвижно по гръб с отправен нагоре взор и премисляше събитията от следобеда. Даде си сметка, че никой от тях не беше заговарял за камъните на елфите след загадъчното видение на Черните дъбове при бъдещата страхопочитание проява на непонятна сила. Обърна се към Флик, който го наблюдаваше внимателно.

— Не мисля, че имам достатъчно власт над тях — отвърна той рязко. — Решението по-скоро беше взето от тях. — Замълча и после добави объркан — Струва ми се, че не мога да им влияя. Мениън поклати замислено глава и отново се излегна. Флик се прокашля.

— И какво от това? В крайна сметка те ни изведоха от тресавището, нали?

Мениън хвърли остър поглед към Флик и вдигна рамене.

— Би ни било от полза, ако знаехме дали можем да разчитаме на някаква помощ, не мислиш ли? — Той пое дълбоко въздух, скръсти ръце под главата си и се загледа в огъня. Флик се размърда неловко на отсрещната страна, погледна към брат си, и после отново към Мениън. Ший не каза нищо. Очите му бяха заковани в някаква въображаема точка над главите им. Мина много време преди планинецът да проговори.

— Е, добре де, дотук поне успяхме — отбеляза той усмихнато.

— А сега да видим какво ще правим по-нататък!

Седна и започна да чертае върху сухата земя скица на местността. Ший и Флик седнаха до него и наблюдаваха.

— Ето — Мениън посочи едно петно върху нахвърляната върху прахта карта, което обозначаваеше края на Черните дъбове. — Намираме се тук, поне така си мисля — добави той бързо. — На север е Блатото на мъглите, и още по на север Езерото на дъгата, откъдето извира Сребърната река, която тече на изток към Горите на Анар. Най-добре е утре да тръгнем на север, докато стигнем края на Блатото на мъглите. После ще заобиколим покрай него — той начерта дълга линия

— и ще излезем на другия край на Черните дъбове. Оттам можем да продължим на север, докато стигнем до Сребърната река. Така ще стигнем невредими до Анар. — Замълча и погледна другите двама. Не изглеждаха доволни от плана.

— Какво има — попита той смутено. — Целта на плана е да преминем през Черните дъбове, без да ни се налага да ги прекосим направо, както направихме миналия път, поради което точна тук изпаднахме в беда. Не забравяйте, че вълците са някъде наоколо и дебнат.

Ший кимна бавно с глава и се намръщи.

— Въпросът не е в това — започна той нерешително — Чували сме разни истории за Блатото на мъглите.

Внезапно Мениън се удари по челото.

— А, не! Нямате предвид бабините деветини за някакъв си Дух на Мъглите, който витаел в околностите на блатото и само чакал да погълне някой заблуден пътник? Само не ми казвайте, че вярвате на всичките тези дивотии!

— Браво бе — избухна Флик гневно. — Виж ти кой ни го казва. Май си забравил кой ни уверяваше колко безопасни били Черните дъбове точно преди да тръгнем на лов миналия път!

— Е, добре де, добре — посмекчи тона си ловецът. — Не казвам, че мястото е безопасно, нито пък се кълна, че в тези гори не бродят никакви странни същества. Само че досега никой не е виждал този дух на мъглите. Но вълци сме виждали, нали? И така, какво избирате?

— Може би това е най-добрият план — бързо се намеси Ший. — Но бих предпочел да вървим колкото се може по на изток, докато прекосяваме гората, за да можем, доколкото това е възможно, да избегнем духа на мъглите.

— Дадено! — извика Мениън. — Но това може да се окаже доста трудно. Не сте забравили, че не сме виждали слънцето вече цели три дни и не можем да бъдем сигурни къде точно е изток.

— Качи се на някое дърво — предложи неочаквано Флик.

— Да се кача на... — изстреля другият стъписано. — Да, бе! Как не ми дойде на ум? Колко му е да се кача на сто фута височина по един хлъзгав, мокър, покрит с мъх ствол на дърво с голите ся ръце и крака! — изгледа го Мениън ехидно, сякаш не можеше да си прости, че не се беше сетил за тази възможност. — Понякога ти наистина ме ужасяваш.

Хвърли бърз поглед към Ший, търсейки разбиране, но човекът от Вейл зае енергично страната на брат си.

— Взе екипировката за катерене, нали? — попита го той. — След като другият кимна утвърдително, Ший го потупа сърдечно по широкия гръб.

— Специални ботуши и ръкавици, и въже — поясни той на объркания принц на Лий, — Флик е най-добрият катерач във Вейл и ако някой може да се справи с някое от тези чудовища, това е той.

Мениън поклати глава, без да разбира.

— Ботушите и ръкавиците се мажат със специално вещество точно преди да се използват. То прави повърхността достатъчно грапава, за да може човек да се изкачва дори по влажно мъхесто стъбло. Той ще може да се изкатери по един от тези дъбове утре сутринта и да види къде се намира слънцето.

Флик се ухили самодоволно и кимна с глава.

Когато се събудиха на следващата сутрин, в гората още беше тъмно. В короните на големите дъбове се прокрадваха само бледи зачатъци на светлина. Рядка мъгла се спускаше бавно над низините, които, от периферията на гората, изглеждаха все така непрогледни и мрачни. В гората беше студено. Това не беше влажният, пронизващ студ на низините, а свежият, стегнат хлад на ранно утро в гората. Закусиха набързо и Флик се приготви да се изкатери на един от високите дъбове. Нахлузи тежките еластични ботуши и ръкавиците, а Ший ги покри с дебел слой лепилообразно вещество, което изцеди от една туба. Мениън наблюдаваше скептично и с любопитство. Но направо се слиса, когато набитият човек от Вейл се хвана за основата на голямото дърво с ловкост, неприсъща нито на тромавото му тяло, нито на трудната задача, и се покатери бързо към върха. Яките му крайници го изкачваха нагоре през гъстата плетеница от отрупани с листа огромни клони, а катеренето ставаше все по — трудно и по-бавно. Когато стигна до короната на дървото за секунди се изгуби от поглед. После пак се появи, спусна се бързо надолу по гладкото стъбло и след миг беше при приятелите си.

Те бързо прибраха екипировката за катерене и продължиха в североизточна посока. Според това, което Флик им събщи за положението на слънцето в момента, избраният от тях път трябваше да ги изведе в източния край на Блатото на мъглите. Мениън беше убеден,

че пътеката през гората ще ги отведе до там за един ден. Беше ранно утро и те бяха твърдо решени да пресекат Черните дъбове преди да се стъмни. Вървяха един зад друг, без да спират, а на моменти ускоряваха ход. Водеше наблюдателният Мениън, Той подбираше най-добрия път, като се осланяше силно на усета си за посока в тъмнината. Ший вървеше близо зад него, а Флик — накрая, и от време на време поглеждаше през рамо към притихналата гора. Само три пъти спряха да си починат и един път за обед, без да се заседяват. Рядко си продумваха, но когато се запrikaзваха, разговорът им беше безгрижен и весел. Денят мина бързо и скоро се появиха първите признаци на падането на нощта. Гората все още се простираше пред тях, без да се вижда края ѝ. И още по-лошо, отново се появи просмукващата се сивкава мъглявина, която постепенно ставаше все по-тъмносива и вее по-гъста. Но тази мъгла беше друга и не приличаше на мъглата в низините. Беше плътна, почти като дим, и те я усещаха как се лепеше по тялото и дрехите им ужасно противно и най-нахално отказваше да се отлепи. Усещаха я по особен начин, сякаш ги бяха сграбчили стотици малки, лепкави, студени ръце, които се мъчеха да омаломощят телата им, И тримата пътници изпитваха явна погнуса от натрапчивото ѝ съприкосновение. Мениън отбеляза, че подобната на дим гъста мъгла пълзи от Блатото на мъглите и че са много близо до края на гората.

Накрая мъглата така се сгъсти, че и тримата не можеха да виждат на крачка пред себе си Мениън намали скоростта и започнаха да се движат съвсем бавно. Стана почти непрогледно и вървяха съвсем близо един до друг, за да не се загубят. В този час в края на деня дори и да нямаше мъгла, гората щеше да бъде почти черна. Но при тази мъгла, която се носеше от издигащата се стена от гъсти и влажни изпарения, беше почти невъзможно да се види каквато и да е пътека. Те сякаш бяха увиснали в някакво предверие на ада и единствено твърдата земята, по която стъпваха, им даваше известно чувство за реалност. Накрая стана толкова непрогледно, че Мениън предложи тримата да се завържат един за друг с въже, за да не се загубят. Завързаха се бързо и отново продължиха. Мениън знаеше, че трябва да са много близо до Езерото на мъглите и внимателно се взираше в сивотата пред тях, мъчейки се да долови някаква пролука.

Въпреки това така и не разбра, че най-после бяха стигнали до края на блатистата местност, която граничеше със северния край на

Черните дъбове, докато не нагази до колене в гъстото зеленикаво мочурище. Студената, мъртвешка хватка на блатото под него и ненадейността го повлякоха по-надълбоко и само бързото му предупредително извикване спаси Ший и Флик от подобна участ. Когато чуха вика му, те задърпаха въжето, с което се бяха вързали един за друг и бързо изтеглиха приятеля си от тресавището и от сигурната смърт. Под застоялите, покрити с тънък слой тиня води се криеше бездънна кал. Тя не засмукваше така бързо като плавуна, но след известно време краят беше същият. Нещо или някой, попаднал в капана на блатото, беше обречен на бавна смърт от задушаване в една огромна бездна. От незапомнени времена безмълвната му повърхност си беше превила лоши шеги с нищо неподозиращите същества, които се бяха опитвали да го прекосят или заобиколят, или може би само да изпробват мътните му води. Сега изгнилите останки на всички лежаха погребани заедно някъде под безпричастните му води. Тримата пътници стояха мълчаливо на бреговете на блатото, гледаха го и вътрешно изпитваха ужаса на жестоката му тайна. Дори Мениън Лий потръпна, когато си спомни мимолетната му сграбчваща покана да сподели съдбата на толкова много други. За части от секундата мъртъвците преминаха пред погледите им като сенки и изчезнаха.

— Какво стана? — извика ненадейно Ший и гласът му раздразни тишината с проглушителна острота. — Нали трябваше да сме встрани от блатото.

Мениън повдигна очи и след няколко секунди поклати глава:

— Много бързо сме се придвижили на запад. Трябва да вървим по края на тресавището и да го заобиколим на изток, докато излезем от тази мъгла и Черните дъбове.

Замълча и се опита да прецени колко е часът.

— Няма да прекарам нощта тук — заяви Флик решително, предугаждайки въпроса на другия. — Предпочитам да вървя през цялата нощ и следващата сутрин, а защо не и целия Ден след това!

Бързо решиха да продължат по края на Блатото на мъглите, докато стигнат открито пространство на изток, където да спрат да нощуват. Ший не беше се освободил от страха, че може да бъде заловен на открито от Носителите на черепи, но в момента ужасът от блатото надделя и основната му мисъл беше как да се отдалечи от мястото колкото се може повече. Тримата стегнаха въжето около себе

си и в колона по един тръгнаха по сушата край блатото, без да откъсват очи от неясната пътека пред тях. Мениън ги водеше предпазливо, като избягваше лабиринта от вероломни корени и бурени, които растяха в изобилие по брега. Разкривените им, оплетени силуети, изглеждаха като живи в зловещия полумрак на пълзящата сива мъгла. Някъде почвата се превръщаше в мека кал, опасна като тинята на тресавището и трябваше да се заобикаля. На други места огромни дървета препречваха пътя. Големите им стволове бяха силно приведени към покритата с мъгла повърхност на водата и клоните им бяха клюмнали тъжно, застинали неподвижно, сякаш чакаха смъртта, която се спотайваше само на няколко крачки под тях. Ако Клийтската долина беше земя в прегръдката на смъртта, то това блато беше самата смърт. Смърт, която чакаше — една смърт, която беше вечна и нямаше възраст, една смърт, която не правеше никакъв знак и изобщо не предупреждаваше, че се готви за скок, смърт, притаена в земята, която самата тя така безпощадно бе унищожила. И тук, както в низините, влагата беше мразовита, но към нея се добавяше и необяснимото чувство, че напластената неподвижна тиня на блатните води прониква в мъглата и се вкопчва жадно в грохналите пътници. Мъглата около тях пълзеше бавно, нямаше и помен от вятър, нямаше и полъх от вятрец, който да прошумоли във високата блатна трева или в умиращите дървета. Всичко беше неподвижно, мълчание на вечна смърт която много добре знаеше кой е господарят.

Вървели бяха може би около час, когато Ший усети, че нещо не е в ред. Напълно безпричинно. Усещането се прокрадна на пръсти, полека лека. Накрая всичките му сетива се изостриха и се мъчеха да открият причината за безпокойството. Вървеше мълчаливо между другите двама. Вслушваше се напрегнато. Взираше се първо в големите дъбове, после към блатото. Накрая заключи със смразяваща сигурност, че не са сами, че там някъде отпред има някой друг. Мъглата им пречеше да го видят, но той ги виждаше. За секунди младежът от Вейл беше така ужасен от тази мисъл, че не успя нито да проговори, нито да махне с ръка. Единственото, което беше в състояние да прави, беше да върви напред със скован мозък и да чака това, което не може да изрече, да се случи. Но после положи неимоверни усилия, успокои обърканите си мисли и неочаквано даде знак на другите да спрат.

Мениън се огледа озадачено и тъкмо щеше да проговори, когато Ший вдигна предупредително пръст към устните си и посочи към блатото. Флик вече беше вперил поглед натам. Шестото му чувство го беше предупредило за страховете на брат му. Дълго стояха неподвижно на ръба на тресавището, превърнали се в слух, с очи, впити в непрогледната мъгла, която се движеше бавно над повърхността на мъртвата вода. Тишината беше угнетяваща.

— Мисля, че грешиш — прошепна най-накрая Мениън и се поотпусна. — Понякога, когато човек е ужасно уморен, много лесно му се привиждат разни неща. Ший поклати отрицателно глава и погледна Флик.

— Не знам — призна другият. — Стори ми се, че усетих нещо...

— Някакъв дух на мъглите? — присмя се Мениън.

— Може би си прав — намеси се бързо Ший. — Наистина съм много уморен и нищо чудно да съм си въобразил. Хайде да продължаваме и да се махаме оттук.

Те бързо подновиха изтощителния си път, и за известно време бяха нащрек за всеки необичаен звук. Но нищо не се случи и мислите им се отплеснаха за други неща. Ший току-що се бе уверил, че поради липса на сън е станал жертва на прекалено болно въображение, когато Флик изкрещя.

Ший усети, че въжето, с което бяха вързани, се дръпна силно и го повлече към мъртвешкото блато. Загуби равновесие и падна, без да може да различи нещо в мъглата. За по-малко от секунда му се стори, че зърна тялото на брат си да виси във въздуха, на няколко крачки от него, с все още вързано въже около кръста. В следващата секунда Ший усети как ледените води на блатото сграбчиха краката му.

И тримата щяха да напуснат този свят, ако не бяха бързите рефлексии на Принца на Лий. При първото силно подръпване на въжето той инстинктивно се хвана за единственото достатъчно близо до него нещо и се задържа прав. Това беше огромен дъб, със стъбло, затънало толкова дълбоко в меката почва, че горните му клони можеха да се достигнат. Лий бързо хвана с едната си ръка най-близкия клон, а с другата сграбчи увитото около кръста му въже и се помъчи да го тегли. Ший, който вече беше затънал до колене в калта на блатото, усети, че въжето се опъва откъм страната на Мениън и се опита да помогне. Флик крещеше силно в тъмнината, а Мениън и Ший му викаха

окуражително. Изведнъж въжето между Флик и Ший се охлаби и от сивата мъглявина се появи яката, мятаната се фигура на Флик Омсфорд, който продължаваше да виси над повърхността на водата, а кръстът му беше хванат от нещо, което приличаше на зеленикаво, покрито с бурени пипало. В дясната си ръка държеше дългия сребрист нож, който проблясваше застрашително, докато нанасяше, без да спира, отсечени удари към сграбчилото го нещо. Ший дръпна силно въжето, което ги привързваше един за друг, мъчейки се да помогне на брат си да се освободи. Минута по-късно успя. Пипалото отскочи в мъглата и пусна все още съпротивляващия се Флик, който мигновено падна в блатото под него.

Ший едва изтегли изтощения си брат от хватката на блатото, освободи го от въжето и му помогна да се вдигне на крака преди няколко други зеленикави крайници да се стрелнат от мъгливия здрач. Те удариха пълзящия Флик и едно от тях се присегна към лявата ръка на нищо неподозиращия Ший, преди да беше успял да се отдръпне. Когато усети, че го влекат към блатото, извади ножа си и замахна яростна към покритото с бурени и тиня пипало. Докато се бореше забеляза, че нещо огромно излиза от блатото. Тялото му се виждаше смътно в тъмнината. Флик отново беше омотан от други две яки пипала, които сграбчиха набитото му тяло и неумолимо го повлякоха към края на водата. Ший храбро се освободи от пипалото, което стискаше здраво ръката му и с един замах разсече на две противния крайник. Когато се помъчи да се добере до брат си усети, че друго пипало сграбчва крака му и нанесе силен удар отдолу, но падна, а главата му се удари в корена на един дъб и той загуби съзнание.

Отново ги спаси Мениън. Пъргавото му тяло изскочи от тъмнината зад тях, големият меч проблесна слабо като широка дъга и приятелят им с един силен замах отрязва пипалото, което държеше изпадналия в безсъзнание Ший. Секунда след това планинецът се озова до Флик, като си пробиваше път през пипалата, които най-неочаквано изникваха от тъмнината и се протягаха към него. С няколко последователни бързи и точни замаха освободи и другия от Вейл. За момент пипалата изчезнаха в мъглата на блатото, а Флик и Мениън побързаха да изтеглят изпадналия в безсъзнание Ший от брега край водата. Но преди още да стигнат до безопасността на големите дъбове, зеленикавите крайници отново изскочиха от тъмнината. Без да се

колебаят, Мениън и Флик застанаха пред неподвижния си приятел и започнаха да замахват към обкръжаващите ги крайници. Борбата беше безмълвна, като изключим тежкото дишане на мъжете, които нанасяха удар след удар и посичаха части, а понякога и цели парчета от протягащи се пипала. Колкото и да го нараняваха и осакатяваха, чудовището в блатото като че ли оставаше невредимо и при всеки следващ удар подновяваше атаките си с нова ярост. Мениън се проклинаше, че не се беше сетил да вземе със себе си големия ясен овън, за да може да се прицелва във всичко, което, каквото и да беше то, се намираше отвъд мъглявината.

— Ший — изкрещя отчаяно той. — Ший, събуди се, за бога. Иначе сме загубени!

Безмълвното тяло зад него се помръдна.

— Ставай, Ший! — молеше Флик с дрезгав глас и го раздрусваше с ръце, изтощени от огромното напрежение, което му бе нужно, за да отблъсква пипалата.

— Камъните! — изрева Мениън. — Дай камъните на елфите!

Ший чу Мениън да вика, помъчи се да застане на колене и като замаян започна да търси торбата си. Почти веднага се сети, че я беше захвърлил, докато помагаше на Флик. Видя я на няколко ярда от себе си, вдясно, видя и пипалата, които се гърчеха застрашително над нея. Мениън като че ли се досети и в същия този момент се хвърли с див вой напред, а с дългия си меч разчистваше път за другите. Флик беше до него, все още с късия нож в ръка. С последен напън на напускащите го сили Ший скочи на крака и се втурна към торбата с безценните камъни на елфите. Слабото му тяло се промъкна през мъчещите се да я сграбчат пипала и се хвърли върху нея. Пъхна ръката си вътре и докато опипваше съдържанието ѝ и се ровеше, търсейки кесията, първото пипало докопа незащитения му крак. Зарита и се засъпротивлява, като се мъчеше да запази свободата си още няколко секунди, които му бяха нужни, за да открие камъните. За миг му мина през ума, че пак ги е загубил. После ръката му напипа малката кесия и той я издърпа от падналата на земята торба. Внезапният удар, който едно от гърчещите се пипала му нанесе, го повали на земята. Притисна силно до гърдите си торбичката, докато разхлабваше връзките ѝ бавно, с вдървени пръсти. Флик беше блъснат толкова силно, че се препъна в проснатото тяло на Ший и се строполи назад, а пипалата се протегнаха надолу.

Сега само високият Мениън стоеше между тях и огромния нападател, и стискаше силно в ръцете си големия меч.

Почти несъзнателно Ший най-после усети в ръката си трите сини камъка и ги извади от торбата. Пропълзя назад и се опита да стане на крака. Младежът от Вейл нададе обезумял победоносен вик и показва слабо блещукащите камъни на елфите. Заключената в тях сила веднага лумна ярко и заля тъмнината с ослепителна синя светлина. Флик и Мениън отскочиха назад и закриха очите си, за да ги предпазят от блясъка. Пипалата се отдръпнаха колебливо, несигурно, а когато тримата мъже се осмелиха да хвърлят по още един бърз поглед, видяха как блестящата светлина на камъните на елфите се промуши в мъглата над блатото и се вряза в парата ѝ с остротата на кинжал. Видяха как тя разклати отвратителното огромно туловище, което ги беше нападнало и как то започна да потъва бавно под покритите с тиня води. В същия момент изчезващото чудовище започна да блести и се нажежи до бяло. Заприлича на малко слънце, а водата около него заизпуска синя, пламтяща пара, която остави ярки следи в забуленото небе. Блясъкът и пламъците се задържаха за момент и после изчезнаха. Мъглата и нощта отново покриха всичко наоколо и тримата спътници останаха сами в тъмнината. Бързо прибраха оръжията си в ножниците, вдигнаха торбите си и се върнаха сред огромните черни дъбове. Блатото беше безмълвно, както преди нападението, а застоялите му води — зловещо неподвижни под сивата мъгла. Известно време никой не продума. Лежаха изнемощели и онемели под огромните дървета, поемаха дълбоко въздух, благодарни, че са живи. Битката се беше разразила шеметно бързо, като един единствен миг в един прекалено дълъг и истински кошмар. Флик беше прогизнал до кости от водите на блатото, а Ший беше мокър от кръста надолу. И двамата трепереваха в студения нощен въздух. Отдъхнаха си само няколко минути. После отново тръгнаха, мъчейки се да прогонят сковаващия ги студ. Мениън надигна умореното си тяло от грапавата кора на дъбовото стъбло и метна торбата си на рамо. Ший и Флик го последваха бързо, макар и неохотно. Набързо обсъдиха в коя посока да поемат. Изборът не ги затрудни. Трябваше или да продължат през Черните дъбове и да рискуват да се загубят и да бъдат нападнати от скитащи глутници вълци, или да вървят по брега и да поемат за втори път риска да се срещнат с Духа на мъглите. Нито един от двата избора не беше

особено привлекателен, но споменът за борбата със съществото от Блатото на мъглите беше прекалено ярък, за да им позволи да рискуват още една подобна среща. Така че решиха да вървят близо до гората и да се помъчат да следват посока, успоредна на брега на блатото, с надеждата, че след няколко часа ще стигнат до открито пространство. Стигнали бяха до момент, в който дългите часове на прехода, наред с остро усещане за опасност, бяха притъпили и замъглили ясната мисъл от сутринта. Бяха уморени и уплашени от странния свят, в който бяха попаднали и единствената мисъл, останала в скованите им мозъци, беше да минат през тази задушаваша ги гора и най-после да могат да си поспят. Тази мисъл притъпи предпазливостта им и те забравиха да се вържат отново.

Продължиха както преди. Мениън най-отпред. Ший — на няколко крачки след него, Флик — най-отзад. Вървяха мълчаливо и упорито, мислеха си за неща, които им вдъхваха смелост. Пред тях лежеше огряното от слънце открито пространство, което щеше да ги отведе до Анар. Мъглата май се беше поразсеяла, и въпреки че тялото на Мениън беше само сянка. Ший го различаваше достатъчно ясно, за да може да го следва. От време на време Ший и Флик губеха от поглед човека, който беше непосредствено пред тях и се с поглеждаха тревожно, притеснени, че няма да могат да следват пътя, който Мениън прокарваше за тях. Времето течеше ужасно бавно и, поради липсата на сън, остротата на зрението на тримата започна да отслабва. Минутите започнаха да се точат като дълги, безкрайни часове, но те продължаваха да вървят, напред и все напред, през мрачната мъглявина на Черните дъбове. Трудно им беше да преценят колко време бяха вървели. Но не след дълго престанаха да мислят за това. Превърнали се бяха в полу-сомнамбули в един свят на полусънища и блуждаещи мисли, без отдих в този изтощителен преход и сред тези безмълвни черни стволове, които се доближаваха и оставаха зад тях, и нямаха край. Единствено постепенно засилващият се вятър, който се носеше кой знае откъде от засенчената нощ, нарушаваше монотонността. Въздъхна, извика тихо, после се превърна в кресчендо. Вик, който с магическа пръчка омая съзнанието на тримата. Вик, който ги зовеше и им припомняше мимолетността на вече изживените, и на все още неизживените дни. Вик, който ги предупреждаваше, че са простосмъртни, че няма да оставят никакви следи на тази земя. Вик,

който ги подканваше да легнат и да потънат в спокойствието на съня. Чуваха го и се противяха на изкусителния повик, останали почти без мощ, насилвайки се, почти несъзнателно, да слагат единия си крак пред другия в безкраен низ от крачки. След малко тръгнаха в нестройна редица. В следващата минута Ший погледна пред себе си и видя, че Мениън е изчезнал.

В началото не можа да повярва на очите си. Будният му мозък беше замъглен от липсата на сън и той продължаваше да върви навред и напразно търсеше с поглед високия планинец; После изведнъж спря. Изтръпнал от ужас, осъзна, че те някак си се бяха разделили. Отчаяно протегна ръката си към Флик и сграбчи брат ся за куртката, а пребитият от умора човек от Вейл се препъна в него и насмалко не падна. Флик го погледна неவிждащо, без да разбира, без дори да го попита защо са спрели. Единствената му надежда беше, че ще може да се строполи на земята и да заспи. Вятърът се кискаше самодоволно в тъмнината на гората, а Ший отчаяно зовеше принца на възвишенията. Единственият отговор беше ехото на безсмисления му вик. Той викаше и викаше. Гласът му се извисяваше и разкъсваше тишината. Вик на отчаяние без отговор. Чувахе само звука на собствения си глас, приглушен и изкривен от неспокойното шумолене на свистящия в листата на големите дъбове вятър, който фучеше и виеше около смълчаните стволоче и клони и се промушваше през шепнещите листа. В един момент му се стори, че някой вика името му. Отговори и нетърпеливо повлече след себе си и изтощения Флик през лабиринта от дървета натам, откъдето идваше звука. Там нямаше нища. Падна на земята и крещя, докато прегракна. Пригласяше му само ехидният смях на вятъра, колкото да му припомни, че беше загубил принца на Лий.

ГЛАВА 7

На следващия ден Ший се събуди по обяд. Ярката слънчева светлина струеше в полуотворените му очи с пареща острота, докато лежеше по гръб във високата трева. В началото не можеше да си спомни нищо от предишната вечер, освен че той и Флик бяха разделени от Мениън в Черните дъбове. Още полуспящ Ший се подпря на лакът, огледа се сънливо и видя, че се намира в открито поле. Зад него се издигаха зловещите Черни дъбове. Знаеше, че след като беше загубил Мениън, беше успял някак да намери пътя си през ужасяващата гора, преди да припадне от изтощение. Не можеше да си представи откъде беше събрал сили, за да стигне до края на прехода. Не можеше дори да си спомни как се е измъкнал от безкрайната гора и как е стигнал до покритата с трева равнина, която сега съзерцаваше. Цялото изживяване му се струваше толкова далечно, че потърка очи и въздъхна със задоволство, отпуснал се в топлината на слънцето и свежия въздух. За пръв път от дни наред гората Анар му се струваше достижима.

Изведнъж си спомни за Флик и се огледа тревожно за брат си. Минута по-късно забеляза набитата му фигура, потънала в сън на няколко ярда от нея Ший стана бавно, протегна се лениво и потърси с очи торбата си. Наведе се и започна да рови в съдържанието ѝ, докато накрая напипа торбичката с камъните на елфите и се увери, че те все още са у него. После вдигна торбата, запъти се към брат си и леко го побутна. Флик се размърда неохотно, явно недоволен, че някой смущава съня му. Наложил се Ший да го разтърси няколко пъти, докато той с нежелание отвори очи и ги присви недоволено. Като видя брат си, седна и бавно се огледа.

— Хей, успяхме! — възкликна той. — Но как, не знам. Не ся спомням нищо от момента, в който загубихме Мениън. Спомням си само че вървахме и вървахме. Имах чувството, че краката ми ще окалят.

Ший се усмихна кисело, кимна и го потупа по гърба. Испита известно чувство на благодарност, когато си спомни за всичко, което

бяха изживели. Преминали бяха през толкова трудности и опасности, а Флик все още можеше да се шегува. Внезапно го обзе силна обич към него като към истински брат и, въпреки че нямаха кръвна връзка, го почувства по-близък от роден брат заради искреното му приятелство.

— Дотук се справихме добре — усмихна се той — ще се справим и с останалата част от пътя, ако успея да те вдигна от земята.

— Подлостта на някои хора е безгранична — Флик поклати скептично глава с привидно възмущение и с мъка се изправи на крака. Погледна въпросително Ший — Мениън...?

— Загубихме го... Не знам къде.

Флик отвърна поглед. Усети горчивото разочарование на брат си, но не искаше да признае пред себе си, че не им беше по-добре без принца планинец. Инстинктивно изпитваше недоверие към Мениън, но той беше спасил живота му в гората, а това беше нещо, което Флик не можеше да забрави лесно. Позамисли се малко и после потупа брат си по рамото.

— Не се притеснявай за този мошеник. Той пак ще се появи, и то в най-неподходящия момент, може би.

Ший кимна мълчаливо и те прехвърлиха разговора към това, което им предстоеше да свършат. Единодушни бяха, че е най-добре да вървят на север, докато стигнат Сребърната река, която се влива в Езерото на дъгата, и после да тръгнат нагоре по течението ѝ до Анар. Ако имаха късмет, Мениън също щеше да тръгне по реката и да ги настигне след няколко дни. Опитът му на скитащ из горите ловец щеше да му помогне да се измъкне от Черните дъбове, след което да открие следите им и да ги настигне, където и да бяха. Ший не искаше да изоставя приятеля си, но беше достатъчно благоразумен и си даваше сметка, че всеки опит да го търсят в Черните дъбове може само да им навлече неприятности. Освен това опасността, с която можеха да се сблъскат, ако бъдат открити от дирещите ги Носители на черепи, беше много по-голяма от опасностите, в които Мениън можеше да изпадне, дори в тази гора. Нямаха друг избор освен да продължат пътя си.

Двамата вървяха бързо през покритата със зеленина спокойна равнина, и се надяваха до свечеряване да стигнат до Сребърната река. Следобедът вече преваляше, а те нямаха никаква представа колко още път им остава до реката. В светлината на слънцето, което им служеше

като водач, те се чувстваха по-сигурни за местонахождението си, отколкото в мъгливите очертания на Черните дъбове, където трябваше да се осланят на чувството си за ориентация, а на него не винаги можеха да разчитат. Вървяха безгрижно, осветявани от слънчевите лъчи, които не бяха виждали толкова много дни и с леко сърце от неизреченото чувство на благодарност, че все още са живи след мъчителните преживявания край Блатото на мъглите. Малки животинки и летящи високо в небето птици се разбягваха подплашени при появата им. В един момент на Ший му се стори, че в гаснещата светлина на следобедното слънце зърна далеко на изток дребната, прегърбена фигура на старец, който бавно се отдалечава от тях. Но при тази тъмнина и от това разстояние не можеше да бъде сигурен в очите си, пък и секунда по-късно вече не виждаше никого. Флик не беше забелязал нищо и случката беше забравена.

В сумрака съзряха дълъг, тесен като лента поток, който течеше на север. Бързо разбраха, че това е приказната Сребърна река, източник на удивителното Езеро на дъгата на запад и на хилядите разправяни край светлината на огъня приключенски разкази. Говореше се, че имало легендарен Крал на Сребърната река, чиито богатства и власт били неописуеми, но единственият смисъл на живота му бил да се грижи за водите на голямата река, за да продължават те да текат волни и чисти, както за хората, така и за животните. В приказките се разказваше, че той рядко бил виждан от пътници, но винаги бил там, готов да помогне на някой, изпаднал в беда, или да накаже някой, смутил покоя на царството му. Когато забелязаха реката, единственото, което Ший и Флик можеха да кажат за нея беше, че тя изглеждаше много красива в гаснещата светлина и искреше с бледосребрист блясък, заради който беше получила името си. Когато най-после стигнаха до брега ѝ вече беше станало толкова тъмно, че не можеха да видят колко бистри са водите ѝ. Но след като ги опитаха решиха, че са достатъчно чиста и стават за пиене.

Откриха малка затревена полянка на южния бряг на реката, под широко разперените клони на два стари клена, които предлагаха чудесно място за пренощуване. Дори този кратък преход на следобеда ги беше уморил и те предпочетоха да не рискуват и да не продължават пътя си в тъмнината през тази открита местност. Запасите им почти се бяха изчерпали и след като ги довършиха тази вечер, трябваше да

ловуват, ако искаха да ядат. Посърнаха при тази мисъл. Единствените ловни оръжия, които бяха взели със себе, бяха късите ножове, а те едва ли щяха да им свършат добра работа. Мълчаливо изядоха последните си запаси без да палят огън, за да се стоплят, защото той можеше да издаде присъствието им. Луната се беше показала наполовина, а нощта беше безоблачна и хилядите звезди в безкрайната галактика грееха с ослепителна белота и осветяваха реката и земята отвъд нея със загадъчен, тъмнозелен блясък. След като свършиха с вечерята Ший се обърна към брат си:

— Замислял ли си се за цялото това пътуване, за бягството ни — попита той. — Искам да кажа, какво всъщност правим?

— Глупаво е да си задаваш тези въпроси — протестира остро другият. Ший се усмихна и кимна с глава:

— Наистина е глупаво. Но търся оправдание пред себе си, а задачата не е никак лека. Разбирам повечето от нещата, които ни каза Аланон за опасността, на която са изложени потомците на Меча. Но какъв е смисълът да се крием в Анар? Това същество Брона сигурно търси нещо друго освен Меча на Шанара, за да си навлича всичките тези неприятности и да издирва потомците на елфи от рода Шанара. Какво иска то... Какво би могло да бъде?

Флик вдигна рамене и хвърли камъче в бързите, надиплени от леки вълнички, води на река. Неговите мисли също бяха объркани и не можеше да предложи някакъв смислен отговор.

— Може би иска да завладее всичко — подхвърли той неопределено. — Всеки, който се сдобие с малко власт, рано или късно започва да желае всичко, не мислиш ли?

— Несъмнено — съгласи се колебливо Ший. Мислеше си, че този особен вид алчност беше докарала расите дотам, докъдето бяха стигнали след продължителните ожесточени войни, които едва не бяха унищожили всяка форма на живот. Но след последната война бяха изминали много години и появата на тези изолирани, обособени общности, които не контактуваха помежду си, май беше някакъв отговор на продължителното търсене на мир. Обърна се към наблюдаващия го Флик:

— Какво ще правим, когато стигнем там, накъдето сме се запътили? — Аланон ще ни каже — отговори брат му неуверено.

— Не може вечно Аланон да ни казва какво да правим — отвърна бързо Ший. — Освен това все още не съм убеден, че ни каза истината за себе си.

Флик изрази съгласието си с кимване на глава и си спомни първата смразяваща кръвта му среща с мрачния гигант, който го беше подмятал като парцалена кукла. Тогава поведението му го порази. Държа се като човек, който беше свикнал да постига своето и то когато и както той намери за добре. Неволно потръпна при спомена за Носителя на черепи, който насмалко не го бе открил, и си даде сметка, че всъщност Аланон го беше спасил.

— Не съм сигурен, че искам да знам истината за каквото и да било. Не съм сигурен, че ще мога да разбера нещо — промърмори тихо Флик.

Ший се изуми от думите му и погледна осветените от луната води на реката.

— Нищо чудно да сме само някакви нищожни човечета за Аланон — призна той — но от сега нататък няма да правя нищо, без да имам някаква причина за това!

— Може да е така — долетя до него гласът на брат му. — Но може и... — после потъна злокобно в тихите звуци на нощта и на реката.

Ший предпочете да прекъсне разговора на тази тема. Двамата легнаха и бързо заспаха. Уморените им мисли се оттеглиха бавно в ярките, цветни сънища на краткотрайния свят на съня. В това безопасно, пасивно измерение на фантазията уморените им мозъци можеха да се отпуснат, да се освободят от потисканите страхове за утрешния ден и да ги оставят да се появят под каквато си искат форма и там, в този най-затънтен олтар на човешката душа, те да бъдат посрещнати насаме и преодолені. Но въпреки успокоителните шумове на живота около тях и тихото утешително ромолене на проблясващата Сребърна река, което притъпяваше безпокойствата им, те не можеха да избягат от този досаден, разяждащ призрак на страха. Той се прокрадваше в света на сънищата им и чакаше с отегчена, злобна усмивка, защото много добре знаеше докъде се простират границите на издръжливостта им. И двамата спящи от време на време се мятаха неспокойно, неспособни да се отърсят от присъствието на наглото

привидение, окопало се дълбоко в тях по-скоро като мисъл, отколкото като образ.

Може би същата тази сянка на предупреждение, на необяснимо предчувствие за страх, обладала неспокойното съзнание на младежите от Вейл, ги сепна в един и същи миг. Сънят си беше отишъл. Въздухът беше наситен със смразяващо, вцепеняващо безумие. То ги беше сграбчило здраво и беше започнало да ги души. Веднага го познаха. Седяха неподвижно и се вслушваха в безшумната нощ. Обзе ги паника. Минутите се нижеха, но нищо не се случваше. Въпреки това те не помръдваха, изострили сетива за звуците, които знаеха, че ще се появят. После чуха ужасяващото пляскане на огромните криле. Погледнаха към откритата река и видяха тромавото безмълвно тяло на Носителя на черепи. То долетя почти грациозно от равнината отвъд реката на север и се понесе направо към укритието им. Младежите от Вейл се вцепениха от ужас. Не можеха да мислят, камо ли да помръднат и гледаха как съществото намаляваше разстоянието до тях. Какво от това, че то още не ги беше забелязало, а може би дори не знаеше, че бяха там. След няколко секунди щеше да ги види, а братята нямаха нито време да избягат, нито място да се скрият. Никаква възможност за спасение. Ший усети как устата му пресъхва и някъде в обърканите му мисли проблесна спомен за камъните на елфите, но мозъкът му беше скован. Седеше парализиран и заедно с брат си чакаше края.

Като по чудо той не дойде. Точно когато изглеждаше, че слугата на Господаря на магиите щеше със сигурност да ги открие, ослепителен блясък от другата страна на брега привлече вниманието му. Той бързо се насочи към светлината, но после, малко по-надолу, светлината проблесна отново, и след малко, още по-надолу, проблесна пак. Дали пък не грешеше? Съществото полетя бързо, затърси трескаво, коварният мозък му подсказваше, че диренето е към края си, че най-после продължителното преследване е свършило. Светлината пак проблесна за миг и изчезна. Обезумяло, съществото се спусна към нея с ясното съзнание, че навлиза все по-надълбоко в чернотата отвъд реката, загубило се някъде сред хилядите малки дерета и долини. Тайнствената светлина проблясваше отново и отново, всеки път все по и по-навътре, дразнеше и предизвикваше разярения звяр да я следва. На другия бряг вцепенените от ужас хора от Вейл седяха скрити в

тъмнината и ужасените им очи наблюдаваха как летящата сянка се отдалечава все повече и повече от тях. Накрая се скри от погледа.

След изчезването на Носителя на Черепи останаха неподвижни. Отново се бяха озовали на крачка от смъртта и отново се бяха изплъзнали от пагубната ѝ прегръдка. Стояха мълчаливо и се вслушваха във връщащите се смесени звуци на насекоми и животни. Изминаха дълги минути. Започнаха да дишат по-леко, а вцепенените им тела се поотпуснаха в по-удобни пози. Спогледаха се смаяно и облекчено. Знаеха, че съществото си е отишло, но не можеха да си обяснят как беше станало това. После, преди още да имат някаква възможност да обсъдят случилото се, загадъчната светлина, която беше проблясвала отвъд реката, отново се появи на възвишение на няколко стотици ярда зад тях, изчезна за секунда и отново проблесна, този път по-близо. Ший и Флик я наблюдаваха учудени, докато тя, поклащайки се, ги приближаваше.

Минути по-късно пред тях застана стар, прастар, прегърбен от вековете старец, облечен в дрехи на обитател на гората. Косата му сребрееше в светлината на звездите, лицето му беше очертано от дълга бяла брада, грижливо подредена и сресана. Отблизо странната светлина в ръката му изглеждаше ослепително ярка, а в средата ѝ не се виждаше никакъв пламък. Внезапно тя изчезна и на мястото ѝ се появи цилиндричен предмет, стиснат в кокалестата ръка. Той ги погледна, усмихна се и ги поздрави. Ший погледна мълчаливо старческото лице и усети, че странният старец заслужава уважението му.

— Светлината — проговори най-после Ший — как...?

— Играчка на хора, които отдавна са умрели и са напуснали този свят.

Гласът беше ясен и отчетлив, ромонлив шепот, който се разнесе в хладния въздух. — Хора, които са си отишли като злото същество ей там... Думите заглъхнаха и той вдигна по посока на изчезналия Носител на черепи сухата си, набръчкана ръка, която увисна в нощта като чуплива пръчка на изсъхнало дърво. Ший го погледна колебливо, без да знае как да реагира.

— Вървим на изток. — внезапно се намеси Флик.

— Към Анар. — Кроткият глас го прекъсна, главата на стареца кимна с разбиране, а обградените му с бръчки очи проблясваха пронизателно, докато местеше поглед от единия брат към другия.

Неочаквано мина край тях, доближи се до брега на бързата река, после се обърна и им даде знак да седнат. Ший и Флик го послушаха без да се колебаят, без да изпитват и капчица съмнение в намеренията на стареца. Когато седнаха, усетиха огромна умора, която се разля по телата им и в един момент клепачите им така натежаха, че не бяха в състояние да държат очите си отворени. — Спете, млади пътници, за да съкратите пътуването си.

В съзнанието им гласът прозвуча по-силен, по-властен. Не можеха да се противопоставят на чувството на умора, толкова приятно и желано, че се изтегнаха послушно на мекия затревен бряг. Фигурата пред тях започна бавно да се променя и да приема нови очертания. През замъглените им полузатворени клепачи им се стори, че старецът се подмладява, а и дрехите му бяха други. Ший започна да мърмори тихо, опитвайки се да остане буден, за да разбере какво става, но секунди по-късно и двамата от Вейл бяха заспали.

В съня си се понесоха като облаци през забравените слънчеви и щастливи дни в спокойната гориста земя на дома, който бяха напуснали преди толкова много дни. Отново газеха в хладните води на огромната река Рапахаладран. В миг страховете и грижите им бяха пометени. Вървяха по гористите хълмове и долини на местността с непозната досега свобода. В съня си докосвах, сякаш за пръв път, всяко растение и животно, всяка птичка и насекомо и сякаш едва сега ги усетиха като живи същества, всяка и всяко със своята значимост, независимо от големината. Носеха се и бродеха като вятъра, усещаха мириса на свежата земя, виждаха красотата на живота, която природата беше дала на това място. Всичко се беше превърнало в калейдоскоп от цвят и мирис, а до съзнанието им долитаха само нежни звуци — звуците на необятността и спокойствието на местността. Забравени бяха дългите, тежки дни на пътуването през покритата с мъгла Клийтска долина, забравена беше земята без слънце, където животът беше загубена душа, която се скита безнадеждно в една умираща земя. Забравена беше тъмнината на Черните дъбове, влудяващата безкрайност на огромните дървета, които ги криеха от слънцето и небето. Изчезна споменът за Духа на мъглите и за преследващия ги Носител на черепи, упорит, неуморен в диренето Младежите от Вейл плуваха в свят, в който ги нямаше страховете и грижите на реалния свят. През тези часове времето потъна в блаженото спокойствие на

прелестна дъга, изписана мимолетно на небето след излял се гняв на внезапно разразила се буря.

Не знаеха колко време бяха прекарвали в света на сънищата, нито какво им се беше случило през това време. Знаеха само, отпуснали се в ленивото пробуждане, че вече не бяха на края на Сребърната река. Знаеха също, че времето бе ново и някак по-различно. Усещаха се напрегнати, но необезпокоявани от грижи.

Когато бавно се събуди, Ший осъзна, че е заобиколен от много хора, които го наблюдаваха и чакаха. Надигна се бавно и се подпря на лакът. Замъгленият му поглед долови групи от малки фигури наоколо, приведени някак напрегнато. От размазания фон се появи висока внушителна фигура, с падащи свободно дрехи, която се надвеси над него и постави широката си ръка на слабото му рамо.

— Флик — извика той, започнал да идва на себе си. Разтърка сънените си очи и премигна. Мъчеше се да различи чертите на приведената фигура.

— Сега си в безопасност, Ший — гърленият глас сякаш се изтърколи от размазаната фигура. — Това е Анар.

Ший отново премигна бързо, помъчи се да стане, но едрата ръка го притисна надолу. Погледът му започна да се прояснява и той съзря до себе си, пробуждайки се от дълбокия сън, полуприведеното тяло на брат си. Около тях бяха наклеяли фигури на мъже, които Ший веднага разбра, че са джуджета, Очите му се спряха върху лицето на фигурата до него и в момента, в който зърна металната ризница, която покриваше протегнатата към рамото му ръка, разбра, че пътуването до Анар беше приключило. Те бяха открили Кълхейвън и Балинор. Мениън Лий не стигна толкова лесно до края на пътуването си до Анар. Обзе го паника, когато разбра, че е разделен от двамата от Вейл. Не се страхуваше за себе си. Страхуваше се, че на братята Омсфорд може да се случи най-лошото, ако им се наложи сами да търсят пътя си в мъгливите Черни дъбове. Развика се отчаяно, без резултат, препъвайки се неவிждащ в тъмнината, докато преградна. Накрая беше принуден да си признае, че при тези условия търсенето е напразно. Изтощен, продължи да върви през гората в посока, която беше убеден, че го води към откритата равнина. Успокояваше се донякъде с мисълта, че като се съмне, ще открие другите. Прекара в гората повече време, отколкото очакваше. Измъкна се призори и накрая се тръшна на

поляната. Излязъл беше на юг от спящите братя, макар тогава да него знаеше. Издръжливостта му беше преминала всякакви граници и сънят го връхлетя толкова бързо, че не можеше да си спомни нищо след чувството на бавно и леко отпускане, когато се стовари във високата трева и потъна в съня. Струваше му се, че е спал много дълго, а всъщност се събуди само няколко часа след като Ший и Флик се бяха запътили към Сребърната река. Убеден, че се намира доста на юг от мястото, към което групата беше вървяла известно време в Черните дъбове, Мениън бързо реши да тръгне на север и да се опита да пресече пътя на спътниците си преди да са стигнали до реката. Сигурен беше, че ако не успее да ги открие дотогава, те ще продължат да се лутат в лабиринта на гората.

Планинецът припряно постави торбата на гърба си, праметна дългия лък и меча на Лий през рамо и се запъти с бърза крачка на север. Няколкото часа, които му бяха останали от следобедната светлина, бързо се стопиха. Острият му поглед внимателно се взираше за някаква следа от човешки крак.

Почти се беше здрачило, когато най-последно съзря следи от някой, който се движеше към Сребърната река. Откри, че следата е оставена преди няколко часа и имаше основание да вярва, че не е оставена само от един човек. Но изобщо не можеше да знае кои са били пътниците, затова продължи да бърза в сумрака на здрача като се надяваше да ги настигне, когато се спрат да нощуват. Знаеше, че Носителят на черепи също ги търси, но прогони страховете си, като си спомни, че няма никакво основание да го свързва с младежите от Вейл. Във всеки случай рискът, който щеше да поеме, беше пресметнат и се надяваше, че ще помогне на приятелите си.

Малко по-късно, точно преди слънцето да се скрие напълно зад хоризонта, Мениън забеляза източно от него фигура, която се движеше в обратна посока. Бързо викна на другия, който се стресна от неочакваната поява на планинеца и се опита да се отдалечи. Мениън ускори крачка и се затича към уплашения пътник. Извика му, че не му мисли нищо лошо. След няколко минути настигна мъжа, който се оказа амбулантен търговец, който продава готварски принадлежности в отдалечените села на живеещи в тези равнини семейства. Търговецът, прегърбен, боязлив човечец, който се беше уплашил до смърт от неочакваното преследване, беше загубили ума и дума при вида на

високия, носещ меч планинец, появил се пред него като гръм от ясно небе. Мениън набързо му обясни, че не му мисли нищо лошо, а че търси двама приятели, от които бил разделен, докато вървели из Черните дъбове. Това се оказа най-страшното, което можеше да каже на дребния мъж, който сега вече беше напълно убеден, че странникът е луд. Мениън се замисли дали да не му каже, че е принцът на Лий, но бързо отхвърли идеята. Накрая търговецът на дребно му призна, че бил видял двама пътника в ранните следобедни часове. Описанието му отговаряше на двамата от Вейл, видени от разстояние.

Мениън си даде сметка, че вече е много тъмно, за да се помъчи да върви по следите на приятелите си и се огледа за подходящо за пренощуване място. Видя два големи бора, които изглеждаха най-добрият подслон наоколо и се настани под тях, хвърляйки неспокоен поглед към ясното нощно небе. Светлината беше достатъчно силна, за да позволи на всяко дебнещо същество от Северната земя да открие сравнително лесно всеки приютил се за нощта пътник. Помоли се мислено приятелите му да са имали необходимия инстинкт, за да подберат достатъчно закрито място за нощта. Свали торбата и оръжието си и пролази под прикритието на ниските клони. Умрял от глад през последните два дни на пътуването, той погълна последните си запаси, като през това време си мислеше, че през следващите дни и младежите от Вейл щяха да имат същите проблеми с храната. Изропта на глас срещу лошия късмет, който ги беше разделил, загърна се в лекото си одеяло и бързо заспа. Големият меч на Лий лежеше до него, изваден от ножницата, и проблясваше слабо в светлината на луната. Без да знае какво се беше случило, докато е спал дълбоко на няколко мили южно от Сребърната река, Мениън Лий се събуди на следващата сутрин с нов план в главата. Ако успееше да пресече местността, движейки се на север, той може би щеше да настигне много по-лесно младежите от Вейл. Сигурен беше, че те ще вървят покрай Сребърната река и ще следват извивките ѝ на изток до горите на Анар. Така че трябваше да се срещнат някъде по-нагоре по реката. Като изостави неясните следи на пътеката от предишния ден, Мениън тръгна през равнината в източна посока и си мислеше, че ако не попадне на никакви следи от тях в горното течение на реката, когато стигне до края ѝ, щеше да се върне надолу по течението. Освен това се надяваше да зърне някой дребен дивеч, който да му осигури месо за вечеря.

Подсвиркваше си и си тананикаше докато вървеше, а изпитото му лице беше отпуснато и радостно при мисълта за срещата със загубените приятели. Дори си представяше неизменното недоверие, което щеше да се изпише на упоритото лице на Флик, когато отново го видеше. Вървеше леко, с дълги подскоци, като изминаваше разстоянието бързо и равномерно, с олюляваща се отмерена походка на опитен обитател на гората и ловец.

Мислите му се върнаха на събитията през изминалите дни. Разсъждаваше над значението на всичко, което се беше случило. Много малко знаеше за историята на Великите войни и за управлението на Съвета на друидите, за тайнствената поява на така наречения Господар на магиите и за поражението му от обединената мощ на трите земи. От всичко най-много го тревожеше това, че не знае почти нищо за легендата за Меча на Шанара, легендарното оръжие, което толкова много години е било магическа дума, символ на свободата, извоювана със смелост. Сега един неизвестен сирак, получовек, полу-елф, имаше законното право да притежава този Меч. Мисълта беше толкова абсурдна, че той все още не можеше да възприеме Ший в тази му роля. Инстинктивно усещаше, че нещо липсва в картината — нещо толкова съществено в цялата тази загадка за великия Меч, че докато не разберяха какво е то, тримата приятели щяха да бъдат като брулени от вятъра листа. Освен това Мениън знаеше, че не участва в приключението в името на — приятелството. В това отношение Флик беше прав. Дори сега не беше абсолютно сигурен какво точно го накара да се включи в пътешествието. Знаеше, че интересът му към хората не е достатъчно дълбок и че никога не бе имал истинско желание да ги опознае. Никога не се бе опитвал да вникне във важните проблеми на справедливото управление на общество, в което думата на монарха е единственият закон. Въпреки това усещаше, знаеше, че не е по-лош от другите хора. Ший беше убеден, че Мениън е човек, който заслужава уважение. Може би е прав, мислеше си той лениво, но досегашният му живот — беше една дълга поредица от мъчителни, опустошителни преживявания и безумни приключения, които или не бяха донесли полза никому, или не бяха послужили на някаква градивна цел.

Тревищата равнина се превърна в неравна пустош, която ту се издигаше рязко в малки възвишения, ту се спускаше стръмно в

полегати равнини. Всичко това забавяше вървежа и на места правеше прехода почти опасен. Мениън се загледа пред себе си, като търсеше някакви признаци за по-равен терен. Но невъзможно беше да се види много надалеч, дори от върховете на по-големите възвишения. Продължаваше да върви бавно, с отмерена крачка, като не обръщаше внимание на неравността на пътя и мислено се ругаеше, че е тръгнал оттук. За малко мислите му се отклониха, но после отново го връхлетяха, когато долови звук на човешки глас. Заслуша се напрегнато няколко секунди, но не чу нищо повече. Реши, че е било вятър или въображаем шум. Малко по-късно отново го чу, само че този път съвсем ясно. Беше женски глас, който пееше някъде пред него, плахо и гърлено. Ускори крачка и се чудеше, дали ушите му не му погаждат номера, но сочният женски глас непрестанно се засилваше. Скоро хипнотичният звук на песента изпълни въздуха с дръзка, почти необузdana страст, която проникна в най-затъntenите дълбини на съзнанието на планинеца, подканяше го да я следва и да се освободи напълно, като самата песен. Почти в транс той продължаваше да върви, широко усмихнат на образите, които игривата песен извикваше във въображението му. Смътно се питаше какво ли може да прави сама жена в тази отблъскваща пустош, на мили разстояние от всякаква цивилизация. Но песента като че ли разсея всичките му съмнения и го уверяваше горещо, че излиза от сърцето. Видя я да седи на върха на едно ужасно, голо възвишение, малко по-високо от околните хълмчета под дребно, изкривено дърво с дълги чепати клони, които му заприличаха на корени на върба. Тя беше младо момиче, изключително красива и явно се чувстваше като у дома си по тези места. Пееше силно, сякаш не се интересуваше дали някой можеше да я чуе и да бъде привлечен от звука на гласа ѝ. Мениън не прикри приближаването си. Напротив, вървеше право към нея и се усмихваше мило на свежестта и младостта ѝ. Тя му отвърна с усмивка, но не направи усилие да стане или да го поздрави, а продължи веселите трели на мелодията, която пееше през цялото време. Принцът на Лий спря на няколко крачки от нея, но тя бързо го подкани да се доближи и да седне до нея под дървото с чудновата форма. Точно в този момент някъде дълбоко в него се опъна предупредителен нерв, някакво шесто чувство, което все още не беше омаяно от трелите на песента ѝ, разтревожи го и поиска да разбере защо това младо момиче моли

напълно непознат странник да седне до нея. Колебанието му не можеше да се обясни с нищо друго, освен с инстинктивното недоверие, което ловецът изпитваше към всичко, което беше извън мястото и времето в природата. Но каквато и да беше подбудата, тя накара планинецът да спре. В този момент момичето и песента изчезнаха като дим и оставиха.

Мениън да гледа странното дърво на голото възвишение. За секунда той се поколеба. Не можеше да повярва на очите си. После се опита да отстъпи бързо назад, но сипкавата почва под краката му се разтвори преди да успее да помръдне. От нея се подаде огромен пън с ужасно изкривени корени, които се увиха здраво около глезените на младия мъж и ги стиснаха силно. Мениън се препъна назад, опипвайки се да се освободи. За момент си помисли, че положението, в което беше изпаднал е нелепо. Но въпреки неимоверните усилия не успя да се освободи от стисналите го здраво корени. Почти моментално положението стана още по-абсурдно. Когато вдигна глава към чудатото дърво с чепати корени, което преди беше неподвижно, видя, че то се приближава към него с бавни, провлечени движения, с протегнати към него крайници, връхчетата на които бяха покрити с малки, но смъртоносни на вид игли. Напълно отрезвен, Мениън пусна на земята торбата и лъка и извади от ножницата големия меч. Вече знаеше, че момичето и песента са били привидение, които е трябвало да го привлече в обсега на зловещото дърво. Започна да замахва с чести и резки движения срещу стисналите го здраво корени. На места ги прерязваше, но всичко ставаше много бавно, защото те се бяха обвили толкова плътно около глезените му, че не можеше да рискува и да нанася широки удари. Изведнъж го обзе паника, че няма да може да се освободи навреме, но потисна чувството и изкрещя предизвикателно срещу растението, което вече беше почти върху него. Мениън размаха яростно меч си, когато то дойде достатъчно близко, но не можеше да го достигне и бързо разсече няколко стегнали го в хватката си крайника. Дървото се отдръпна леко назад и цялото потръпваше от болка. Планинецът знаеше, че при следващото му доближаване то вероятно щеше да удари нервния му център, ако искаше да го унищожи. Но странното дърво си беше наумило нещо друго. Намота крайниците си кълбовидно към тялото си и после ги изхвърли, един по един, към хванатия в плен пътник и го засипа с излизащите от

връхчетата им малки иглички. Много от тях изобщо не попаднаха в целта, а някои се удряха и отскачаха от грубата му куртка и ботушите. Други обаче се забиваха в кожата на ръцете и в главата му и предизвикваха пареща болка.

Мениън се опитваше да ги изтегля и междувременно се предпазваше от поредната атака. Но игличките се чупеха и връхчетата им оставаха забити в кожата му. Усети, че бавно започна да го наляга дрямка и част от нервната му система стана безчувствена. Веднага разбра, че игличките съдържат някакво упойващо вещество, което трябва да приспи жертвата на растението, да я омаломощи и превърне в лесна плячка. Яростно се съпротивляваше на това усещане, което проникваше в организма му, но не след дълго падна обезсилен на колене, неспособен да се бори, със съзнанието, че дървото е спечелило битката.

Случи се обаче нещо странно. Смъртоносното дърво като че ли се разколеба и започна да отстъпи леко назад, готвейки се за ново нападение. Зад падналия принц се чуха бавни тежки стъпки, които се приближаваха предпазливо. Не можеше да извърне глава и да види кой е. Дълбок басов глас го предупреди остро да не мърда. Дървото се беше намотало и се готвеше да нападне, но секунда преди да изстреля смъртоносните си иглички, то беше ударено с унищожителната сила от огромен боздуган, който прелетя над рамото на падналия Мениън. Странното дърво беше повалено от удара. Явно наранено, то се помъчи да се надигне и да продължи борбата. Мениън чу [зад себе си острия звук на освободена тетива на лък и една дълга черна стрела се заби дълбоко в обемистия ствол на дървото. Корените около глезените му мигновено отпуснаха хватката и потънаха в земята, а основната част на дървото се раздруса силно, крайниците се за мятаха във въздуха и разпръснаха иглички във всички посоки. Секунди по-късно то ре свлече бавно на земята. Потръпна в последен спазъм и замря. Все още силно упоен от игличките, Мениън усетя как силните ръце на спасителя сграбчиха грубо раменете му. Той го обърна по корем, а с широкия си ловен нож преряза останалите усукани около краката му корени. Пред него стоеше добре сложено джудже, облечено в зеленикаво-кафяви дрехи на обитател на гората, каквито носеха повечето от тази раса. За джудже беше висок, малко повече от пет фута

и носеше малък арсенал от оръжия, прикрепени към широкия му кръст. Погледна към упоения Мениън и поклати несигурно глава.

— Трябва да не си оттук, щом вършиш такива глупост — порица го той с дълбокия си басов глас. — Никой, който има малко разум в главата си, не флиртува със сирените.

— Аз съм Лий... на запад — успя да каже Мениън, задъхвайки се. Собственият му глас му се стори прекалено плътен и чужд.

— Планинец. Как не се сетих — чистосърдечно се изсмя на себе си джуджето. — Е, хайде, не се притеснявай. За няколко дни ще се оправиш. Лекарството няма да те убие, ако вземем мерки, но за известно време ще си извън строя.

Отново се засмя и се обърна да си прибере боздугана. Мениън събра последните си остатъци от сила и го сграбчи за дрехата.

— Трябва да стигна... до Анар... Кълхейвън — изстена силно той. — Заведи ме при Балинор...

Джуджето го погледна остро, но Мениън беше изпаднал в безсъзнание. Мърморейки си под носа, джуджето взе собственото си оръжие и оръжието на планинеца. После, с неочаквана сила праметна отпуснатото тяло на Мениън върху широките си плещи, и нагласи товара си. Доволен, че най-после всичко си е на мястото, той се завлачи тежко, роптаейки през цялото време, към горите на Анар.

ГЛАВА 8

Флик Омсфорд седеше на дълга каменна пейка на едно от погорните нива на разточително красивите градини Мийд в общността на джуджетата в Кълхейвън. Имаше чудесен изглед към удивителните градини, които се простираха надолу по скалистите склонове в правилни тераси, с издадени напред краища от грижливо поставени изсечени камъни. Приличаха на спускащ се по слаб наклон висок водопад. Да се създадат градини върху това, на времето голо възвишение, беше наистина изумително постижение. От плодородни райони била пренесена специална почва и поставена на мястото, където сега бяха градините. Тя създаде благоприятни условия на хиляди красиви цветя и растения да цъфтят целогодишно в мекия климат на по-ниската част на Анар. Багрите бяха неописуеми. Ужасно несправедливо би било да се сравняват безчетните окраски на цветята с цветовете на дъгата. Флик се опита да преброи различните нюанси, но бързо разбра, че това, с което се беше заловил, беше непосилна задача. Скоро се отказа и насочи вниманието си към огромното открито пространство в подножието на градините, където членовете на общността на джуджетата се движеха от или към обекта на дейността, с която бяха заети. Флик ги намираше за странни хора, отдадени всецяло на упорит труд и на добре поддържан ред. Всичко, което правеха, беше винаги толкова добре планирано предварително и толкова щателно обмислено до най-малката подробност, че дори разсъдливият Флик се беше подразнил от времето, което отделяха на подготовката, преди да се заловят за работа. Но джуджетата бяха дружелюбни и имаха огромно желание да помогнат. Изпълнени бяха с доброжелателство, което не убягна от погледите на двамата братя и те се чувстваха малко не на място в тази странна земя.

Вече два дни бяха прекарвали в Кълхейвън и все още не бяха разбрали какво им се е случило, защо бяха там или колко ще продължи престоят им в това място. Балинор не им каза нищо освен че и той самият знае много малко и че нещата ще се изяснят, когато му дойде времето. Изявление, което според Флик, беше не само

мелодраматично, но и вбесяващо. От Аланон нямаше и помен, нито дума за това, къде се намира. И което беше най-лошото, нямаше никакви известия за липсващия Мениън, а на братята им беше забранено да напускат сигурността на селото на джуджетата независимо от причините. Флик отново хвърли поглед към долната част на градините, за да види дали личната му охрана все още е там. Бързо го съзря — очите му бяха неотклонно вперени в младежа от Вейл. Ший беше възнегодувал бурно срещу това отношение, но Балинор побърза да им обясни, че до тях неотлъчно трябва да има някой в случай, че бродещите в Северните земи същества се опитат да ги нападнат. Флик веднага се съгласи, след като си спомни много добре срещите отблизо, които вече беше имал с Носителите на черепи. Изостави безцелните си размишления, когато видя, че Ший се изкачва по виещата се като спирала пътека.

— Нещо ново? — попита Флик плахо, когато брат му се доближи и седна до него. — Абсолютно нищо — беше краткият отговор.

Ший отново се почувства леко изтощен, макар че бяха минали два дни от възстановяването му след необикновената одисея, която ги прогони от дома им във Вейл и ги докара в горите на Анар. Отнасяха се към тях добре, макар че малко се престараваха, и наистина изглеждаха загрижени за състоянието им. Никой обаче не продумваше и дума за това, какво ще става занапред. Всички, включително и Балинор, като че ли чакаха нещо, може би пристигането на дълго липсващия Аланон. Балинор не можеше да им обясни как са стигнали до Анар. Преди два дни, след проблясването на загадъчната светкавица, той ги открил лежащи на нисък бряг близо до Кълхейвън и ги докарал до селото. Не знаеше нищо за стареца, нито как са изминали това дълго разстояние нагоре по течението. Когато Ший спомена за легендите за Краля на Сребърната река, Балинор вдигна рамене и без да проявява някакъв интерес, се съгласи, че всичко било възможно.

— Някакви новини от Мениън...? — попита Флик колебливо.

— Не, освен че джуджетата продължават да го търсят, а за това може би е нужно малко време — отговори тихо Ший. Наистина не знам какво да правя. Флик си помисли, че Ший току що направи признание, което беше в основата на цялото пътуване. Погледна надолу към предверията на градините на Мийд, където малка група от тежко въоръжени джуджета се трупаха около даващия нареждания

Балинор, който се беше появил ненадейно от горите отвъд. Дори от наблюдателния си пост в най-горната част на градините, младежите от Вейл можеха да видят под дългия му ловен плащ ризницата, която им беше толкова позната. Няколко минути говори нещо на джуджетата със сериозно и замислено изражение на лицето. Ший и Флик знаеха много малко за принца на Калахорн, но хората на Кълхейвън като че ли се отнасяха с най-голямо уважение към него. Пък и Мениън се беше изказал добре за Балинор. Родното му място беше кралството в най-северната част на просторната Южна земя. Често я наричаха пограничната земя и поради това, че се намираше на южните граници на Северната земя, тя играеше ролята на буферна зона. Преобладаващото мнозинство от гражданите на Калахорн бяха хора, но за разлика от повечето представители на другите раси, те общуваха без всякакви задръжки с другите раси и не водеха политика на изолация. В тази отдалечена страна беше разположен високо уважаваният Граничен легион — една професионална армия, командвана от Рул Букхана, крал на Калахорн и баща на Балинор. Още от незапомнени времена Южната земя е разчитала на Калахорн и на Легиона да отбиват първия удар на евентуална нашественическа армия и да дават възможност на останалата част на земята да се подготви за сражение. През петстотинте хиляди години след създаването му, Граничният легион никога не е бил разгромяван.

Балинор започна да се изкачва бавно към каменната пейка, където двамата братя седяха и чакаха търпеливо. Усмихна им се и ги поздрави. Разбираше притеснението им от неизвестността за бъдещите дни и тревогата, която изпитваха за липсващия им приятел. Седна до тях и помълча няколко минути преди да проговори:

— Знам, колко е тежко всичко това за вас — започна той твърдо. — Свиках всички войни-джуджета, които са на разположение и ги пратих да търсят приятеля ви. Ако изобщо има някой, който може да го открие по тези места, това са те. А те няма да се откажат от търсенето, докато не го намерят, обещавам ви.

Братята кимнаха с разбиране като виждаха усилията на Балинор да им помогне на всяка цена.

— Времето сега е много опасно за тези хора, макар че Аланон едва ли ви е споменал за това. Изправени са пред заплахата от нашествие на гномите от горната част на Анар. Вече има сблъсъци по

цялата граница и струпване на огромна армия някъде над равнините Стрелехайм. Може би сте се досетили, че всичко това има връзка с Господаря на магиите.

— Значи ли това, че и Южната земя е в опасност? — попита нетърпеливо Флик.

— Безспорно — потвърди Балинор. — Това е една от причините, поради която съм тук. — Дойдох, за да координирам отбранителната стратегия с народа на джуджетата в случай на повсеместно нападение.

— Но тогава къде се губи Аланон? — запита бързо Ший. — Ще дойде ли навреме, за да ни помогне? Какво общо има Мечът на Шанара с всичко това?

Балинор погледна недоумяващите им лица и поклати бавно глава.

— Трябва да призная честно, че не мога да ви отговоря на нито един от тези въпроси. Аланон е много тайнствена личност. Но е умен, и винаги е бил съюзник, на когото може да се разчита, когато в миналото сме се нуждаели от помощта му. Определихме си среща в Анар, когато го видях за последен път няколко дни преди разговора ми с вас във Вейлската долина. Закъснява вече с три дни.

Млъкна и се замисли. Погледна надолу към градините и зад тях, към големите дървета на горите на Анар, заслушан в шумовете на гората и в тихите гласове на джуджетата, които се движеха долу на поляната. Внезапно от една група джуджета в подножието на градините се разнесе вик, към който почти веднага се присъединиха виковете и крясъците на други джуджета и се смесиха с огромна врява, идваща от гората зад селото Кълхейвън. Мъжете на каменната пейка се надигнаха несигурно, огледаха се бързо, за да видят дали има някакви признаци за опасност. Силната ръка на Балинор стисна I Дръжката на широкия меч, прикрепен здраво под ловния му плащ. Минута по-късно едно от джуджетата под тях се втурна нагоре по пътеката и докато тичаше, крещеше неистово.

— Намерили са го, намерили са го! — викаше възбудено то, и в желанието си да стигне по-бързо до тях, често се препъваше.

Ший и Флик се спогледаха слисано. Останало без дъх, джуджето се спря пред тях, а Балинор го сграбчи възбудено за рамото. — Мениън Лий ли са намерили? — попита той бързо. Джуджето заклати щастливо глава, а набитото му тяло насмалко да се пръсне от стремителния бяг,

тласкано от желанието да им съобщи по-бързо добрата новина. Без да пророни дума Балинор тръгна надолу по пътеката към глъчката. Ший и Флик го последваха. За секунди стигнаха до полянката долу и се затичаха по главната пътека през дърветата, която водеше към разположеното на няколко стотици ярда зад тях село Кълхейвън. Пред себе си чуваха възбудените викове на джуджетата, които приветстваха този, който беше открил загубения планинец. Стигнаха селото и, пробивайки си път през стоящите на пътя им тълпи от джуджета, се насочиха направо към центъра на цялата тази възбуда. Обръчът от охрана се отвори и ги пропусти в малък двор, образуван от сградите вляво и вдясно и от висока каменна стена в дъното. Неподвижното тяло на Мениън Лий лежеше върху дълга дървена маса. Лицето му беше бледо и изглеждаше безжизнено. Екип от лекари се занимаваха с някаква рана. Ший нададе остър вик и се помъчи да се втурне напред, но силната ръка на Балинор го задържа и воинът се провикна към едно от стоящите наблизо джуджета.

— Пан, какво става тук?

Якото джудже, облечено в бронирани доспехи и очевидно от връщащата се група за издирване, се забърза към тях.

— Ще се оправи след лечението. Намерен бил оплетен в пипалата на една от сирените в низините Батълмаунд под Сребърната река. Откри го не нашата група, а Хендъл, който се връщал от градовете южно от Анар. Балинор кимна и потърси с очи спасителя.

— Тръгна към съвещателната зала, за да докладва — отговори джуджето на незададения гласно въпрос.

След като даде знак на хората от Вейл да го последват, Балинор си проби път през множеството, излезе от двора и минавайки през главната улица, стигна до заседателната зала. В нея се намираха кабинетите на управниците на селото и заседателната зала, в която намериха Хендъл, седнал на една от дългите пейки. Ядеше лакомо, а един писар записваше доклада му. Докато се приближаваха, Хендъл вдигна глава, погледна с любопитство хората от Вейл, кимна на Балинор и продължи да поглъща яденето си. Балинор освободи писаря и тримата седнаха срещу джуджето, което не им обръщаше никакво внимание и изглеждаше изтощено и умряло от глад.

— Ама че идиот, да напада сирена с меч — промърмори то. — Смелчага, няма що. Как е?

— Ще се оправи след лечението — отговори Балинор и се усмихна окуражително на притеснените младежи от Вейл. — Как го откри?

— Чух стенанията му — другият продължи да яде без да спира. — Трябваше да го нося почти цели седем мили преди да попадна на Пан и издирващата група край Сребърната река.

Млъкна и отново погледна двамата от Вейл, които слушаха напрегнато. Джуджето ги изглежда с преценяващ, изпълнен с любопитство поглед и се обърна въпросително към Балинор.

— Приятели на планинеца и на Аланон — отговори човекът от границата, поклащайки многозначително глава. Хендъл им кимна рязко.

— Никога нямаше да разбера кой е, ако не беше споменал името ти — уведоми ги кратко Хендъл, като посочи с глава високия човек от границата. — Може би нещата щяха да бъдат по-лесни, ако от време на време някой благоволяваше да ме уведомява какво става. Преди то да се случи, естествено, а не след това.

Отказа се да се разпростира повече по въпроса, а развеселеният Балинор се усмихна на озадачените братя и повдигна леко рамене, за да покаже, че джуджето си е сприхаво по природа. Ший и Флик не познаваха добре темперамента на субекта и мълчаха, докато другите двама разговаряха, макар че братята умираха от нетърпение да чуят всичко, свързано със спасяването на Мениън.

— Какъв ти е докладът за Стърн и Уейфорд? — попита накрая Балинор. Имаше предвид големите градове в Южната страна разположени непосредствено на юг и на запад от Анар. Хендъл спря да яде и се изсмя презрително.

— Високопоставените лица на тези две внушителни общности ще обсъдят въпроса и ще изпратят дълъг доклад. Избрани от незаинтересовани хора типични нескопосани служители, които си прехвърлят топката, докато дойде подходящ момент, в който да я подадат на някой друг глупак. Пет минути след като си отворих устата се убедих, че ме смятат за луд. Не са способни да видят опасността, докато ножът не опре до собственото им гърло. Тогава почват да крещат за помощ и да я търсят от онези, които винаги са знаели, че опасност има. — Млъкна и пак започна да яде, очевидно отвратен от цялата тази тема.

— Май че трябваше да очаквам това — каза Балинор разтревожен. Как можем да ги убедим, че наистина има опасност? Вече толкова много години не е имало война и никой не иска да повярва, че тя ще избухне именно сега.

— Проблемът не е в това и ти го знаеш много добре — прекъсна го вбесеният Хендъл. — Те просто не смятат, че трябва да се замесват в цялата тази работа. В крайна сметка границите се защитават от джуджетата, да не говорим за градовете на Калахорн и за Граничния легион. Досега все ние сме го правили. Защо да не продължим да го правим и занапред? Тези жалки тъпанари. — Млъкна, довърши яденето си и усети умора от дългия път до дома. Почти цели три седмици бяха изминали, откакто беше тръгнал към градовете на Южната земя. И всичко май е било на вятъра. Усети се ужасно обезверен.

— Не разбирам какво е станало — каза Ший тихо.

— А, това сте вие двамата — отвърна Хендъл навъсено. — Ще спя около две седмици. После ще се видим.

Стана рязко и излезе от заседателната зала без дори да се сбогува, смазан от умора. Тримата го наблюдаваха мълчаливо, втренчили очи в излизащата фигура, докато се загуби от погледите им. После Ший погледна въпросително Балинор.

— Една вековна история на самонадеяност, Ший. — Високият воин въздъхна тежко, изправи се и се протегна. — Може би сме на ръба на най-голямата война от хиляда години насам, но никой не иска да приеме този факт. Всички вървят по един и същ утъпкан път — какво пък, нека неколцина се грижат за портите на града, а останалите да забравят и да се върнат по домовете си. Превръща се в навик — да се разчита на малцина да охраняват останалите. А после, един дени малцината се оказват недостатъчно и врагът влиза в града — направо през отворените порти.

— Наистина ли ще има война? — попита Флик, почти ужасен.

— Точно това е въпросът — отговори бавно Балинор. — Единственият човек, който може да ни отговори го няма... и закъснява.

Около възбудата да открият Мениън жив и здрав, двамата от Вейл временно бяха забравили Аланон, човекът, заради когото бяха в Анар. Обичайните въпроси отново налегнаха мислите им, с нова сила и натрапчивост. Но през последните няколко седмици младежите от

Вейл бяха привикнали с тях и за пореден път отхвърлиха всички съмнения. Забелязаха, че Балинор излиза през отворената врата и го последваха.

— Не трябва да обръщате внимание на Хендъл — уверяваше ги той, докато вървяха. — Той си е такъв груб с всички, но е истински приятел, за какъвто може само да се мечтае. Вече години наред се бори срещу гномите в горната част на Анар и успява да ги надхитря. Защищава народа си и самодоволните граждани на Южната земя, които толкова бързо забравиха колко важна роля играят джуджетата като защитници на тези граници. На гномите им се иска да го пипнат, сигурен съм.

Ший и Флик не казаха нищо. Срамуваха се, че хората на собствената им раса бяха такива егоисти и същевременно си даваха сметка, че и те не бяха запознати с положението в Анар преди Балинор да им каже как стоят нещата. Смущаваше ги мисълта, че враждебните действия между расите могат да бъдат подновени, припомняха си уроците по история на древната раса и ужасната омраза, господствала през всичките онези ожесточени години. Вероятността от третата война беше смразяваща.

— Защо не се върнете в градините — посъветва ги принцът на Калахорн. — Веднага, щом науча нещо ново за състоянието на Мениън, ще ви уведомя.

Братята неохотно се съгласиха. Знаеха, че и без това нямат друг избор. Вечерта, преди да се приберат, се спряха до стаята в която държаха Мениън. Единственото, което научиха от застаналото на пост джудже, беше, че приятелят им спи и не трябва да го безпокоят. Следващия следобед нетърпеливите братя посетиха планинеца веднага щом се събуди. Дори Флик изпита облекчение, когато го видя жив и здрав. Не пропусна обаче да отбележи надутото, че много отдавна е предсказал съвсем точно нещастията, които са ги сполетели, още когато за пръв път са решили да тръгнат през Черните дъбове. Мениън и Ший се изсмяха на вечния му песимизъм, но не възразиха. Ший разказа на Мениън как джуджето Хендъл го беше донесло в Кълхейвън и после му описа загадъчния начин, по който той и Флик бяха открити близо до Сребърната река. И Мениън, също като тях беше озадачен от странното им пътешествие и не можеше да намери логично обяснение. Ший умишлено не спомена за легендата за Краля на Сребърната река.

Много добре знаеше как ще реагира планинецът на нещо, свързано с някакво старо поверие. Същия ден, рано вечерта, до ушите им стигна новината, че Аланон се е върнал. Ший и Флик тъкмо се канеха да напуснат стаите си и да посетят Мениън, когато чуха възбудените викове на джуджетата, които тичаха край отворените им прозорци към заседателната зала. Там явно щеше да има някакво заседание. Разтревожените младежи от Вейл не бяха направили и две крачки извън вратата, когато група от четирима пазачи джуджета ги поведоха, като им проправяха път през блъскащата се тълпа, после ги преведоха през отворените врати на заседателната зала и ги въведоха в съседната стая, където им казаха да останат. Джуджетата затвориха вратите, излязоха мълчаливо и пуснаха резето. Веднага след това заеха местата си отвън. Стаята беше ярко осветена. Имаше няколко големи маси и пейки, на които смутените хора от Вейл седнаха без да продумат. Прозорците бяха затворени и дори без да имаше нужда да проверява, Ший беше сигурен, че и те като вратата са залостени. От заседателната зала се чуваше дълбокият глас на един-единствен оратор.

Няколко минути по-късно вратата на стаята се отвори и се появи Мениън, който беше почервенял, но иначе изглеждаше добре — Двама пазачи джуджета бързо го натикаха вътре. Когато останаха сами планинецът обясни, че са го прибрали по същия начин както и тях. От откъслечните разговори, които дочул по пътя, изглежда джуджетата в Кълхейвън и вероятно всички в Анар се готвят за война. Във всеки случай новината, която Аланон донесъл със себе си, хвърлила общността на джуджетата в смут. През отворената врата на заседателната зала май зърнал Балинор да стои на трибуната пред сградата, но пазачите го побутнали да побърза, така че не е много сигурен.

Гласовете в съседната стая закънтяха оглушително и тримата застинаха в очакване. Секундите течаха, а виковете продължаваха да ехтят през голямата зала и политваха през отворените врати навън, където стоящите там джуджета ги подемаха. Когато кръсъците станаха оглушителни, вратата на стаята им се отвори рязко и най-неочаквано се появи тъмната властна фигура на Аланон.

Той бързо се доближи до хората от Вейл, ръкува се с тях и ги поздрави за успешното им пристигане в Кълхейвън. Облечен беше със същите дрехи, които носеше, когато Флик го срещна за пръв път.

Изпитото му лице беше полускрито в дългата качулка и видът му беше мрачен и злокобен. Поздрави любезно Мениън, запъти се към най-близката маса и посочи на останалите да седнат. След него влязоха Балинор и няколко джуджета, които явно бяха вождове на общността. Сред тях беше и сприхавият Хендъл. Цялата тази процесия завършваше с две слаби, почти призрачни фигури в странно, свободно падащо облекло на хора, които живеят в гората. Седнаха мълчаливо до Аланон начело на масата. От мястото си на срещуположния край Ший можеше да ги вижда добре и след кратко наблюдение заключи, че са елфи от далечната Западна земя. Ший се обърна и видя, че и Флик, и Мениън го гледаха озадачено, явно доловили силната му прилика с непознатите, Никога не бяха виждали елфи и въпреки че знаеха, че Ший е наполовина елф и бяха чували как изглеждат те, досега не бяха имали такава възможност за сравнение.

— Приятели мои — дълбокият глас на Аланон прогърмя сред тихото шушукане, докато той се изправяше властно в целия си ръст от седем фута. Залата мигновено замлъкна и всички обърнаха лице към него. — Приятели мои, сега трябва да ви кажа нещо, което все още не съм казвал на никой друг. Преживяхме тежка загуба. — Замълча и погледна обезпокоените лица. — Паранор падна. Дивизия от гноми ловци, под командването на Господаря на магиите, е завладяла Меча на Шанара.

Настъпи гробно мълчание, което продължи около две секунди. После джуджетата станаха на крака и се развикаха гневно. Балинор се надигна бързо от мястото си и се опита да ги успокои. Ший и Флик се спогледаха смаяно и не можеха да повярват на ушите си. Само Мениън като че ли не беше изненадан от съобщението. Той внимателно изучаваше тъмната фигура, седнала на председателското място.

— Паранор е бил превзет отвътре — продължи Аланон, след като възбудата се поуталожиха. — Няма съмнение за съдбата на онези, които са охранявали и защитавали крепостта и Меча. Казаха ми, че всички са били убити. Никой не знае как е станало това.

— Ти беше ли там? — попита неочаквано Ший и в следващия миг се усети, че задава глупав въпрос.

— Напуснах внезапно дома ви във Вей л, защото ми съобщиха, че Паранор се нуждае от подкрепление. Пристигнах прекалено късно,

за да мога да помогна на онези, които са били вътре, и насмалко не ме заловиха. Ето защо дойдох в Кълхейвън по-късно.

— Но ако Паранор е паднал, а Мечът завзет...? — изтървеният от Флик въпрос прозвуча глухо и зловещо.

Неочаквано Аланон напусна мястото си, заобиколи дългата маса и застана зад Ший. Постави голямата си ръка на слабото му рамо и се обърна към слушащите го внимателно присъстващи.

— Мечът на Шанара е безсилен в ръцете на Господаря на магиите. Той може да бъде вдигнат само от син на рода на Джърл Шанара. Единствено това пречи на злия дух да нападне сега. Той систематично преследваше и унищожаваше всички потомци на рода, един по един, един след друг, дори и онези, които се опитах да открия и предпазя. Сега всички те са мъртви — всички, с изключение на един и това е младият Ший. Въпреки че е само наполовина елф, той е пряк потомък на краля, носил толкова години Меча. Сега той трябва отново да го вдигне.

Ший щеше да се стрелне към вратата, ако не беше силната ръка, която стискаше силно рамото му. Погледна отчаяно към Флик и в очите на брат си видя отразен собствения си ужас. Мениън не се бе помръднал, но явно беше поразен от ужасното съобщение. Никой нямаше право да го иска от Ший това, което Аланон очакваше от него.

— Е, мисля, че поразтърсихме младия ни приятел — изсмя се кратко Аланон. — Не се отчайвай, Ший. Нещата не са чак толкова страшни, колкото може би ти се струват в момента — обърна се рязко, върна се на мястото си и извърна лице към останалите.

— Трябва да вземем Меча на всяка цена. Нямаме никакъв друг избор. Ако не успеем да си го възвърнем цялата земя ще бъде въвлечена в най-голямата война, която расите са виждали след почти пълното унищожение на живота преди две хиляди години. Ключът е Мечът. Ако не го притежаваме, ще трябва да прибегнем до силата ни на простосмъртни, до храбростта ни на воители — една битка с желязо и мускули, единственият резултат от която ще бъдат хиляди убити и от двете страни. Злото е Господарят на магиите, а той не може да бъде унищожен без помощта на Меча — и без храбростта на неколцина, сред които безспорно ще трябва да бъдем и ние, тук присъстващите.

Отново замълча, за да подсили ефекта от думите си. Настъпи пълна тишина, когато започна да се вглежда очаквателно в мрачните

лица на смълчалите се, които отвърщаха поглед встрани. Изведнъж Мениън Лий стана от другия край на масата и погледна право в очите огромния оратор:

— Доколкото разбрах, предлагаш да тръгнем да търсим Меча в Паранор.

Аланон кимна бавно, разтегна тънките си устни в полуусмивка и зачака реакцията на другите изумени слушатели. Дълбоко хлътналите му очи светеха гневно под гъстите вежди и наблюдаваха внимателно хората около него. Мениън седна бавно и на красивото му лице се изписа пълно недоверие, когато Аланон продължи:

— Мечът е още в Паранор. Има голяма вероятност да остане там. Нито Брона, нито Носителите на черепи могат да пренесат сами талисмана. Самото му физическо присъствие е анатема за пребиваването им в света на простосмъртните. Ако някой от тях остане близо до него повече от няколко минути, започва да изпитва мъчителна болка Това означава, че всеки опит да бъде пренесен Мечът на север до Кралството на черепите, трябва да бъде осъществен с помощта на гномите, които държат Паранор.

На Ивънтайн и воините му елфи е възложена задачата да отбраняват крепостта на друидите и Меча. Загубихме Паранор, но елфите продължават да държат южната частна Стрелехайм. Тя е разположена на север от гората и при всеки опит да се стигне от северната страна до Господаря на мрака неминуемо трябва да се премине през патрулите на елфите. Явно Ивънтайн не е бил в Паранор, когато градът е превзет и нямам никакво основание да смятам, че той няма да се помъчи да си върне Меча или поне да попречи на опитите да бъде преместен на друго място. Предполагам, че Господарят на магиите знае много добре това и не мисля, че ще рискува да загуби оръжието, като накара гномите да го изнесат. Вместо това той ще се окопае в Паранор, докато армията му се придвижи на юг.

Възможно е Господарят на магиите да не допуска, че ще се помъчим да си възвърнем Меча. Нищо чудно да си мисли, че всички потомци на Шанара са избити до един. Може би предполага, че ще хвърлим усилията си за подсилване на отбраната ни срещу предстоящото нападение. Ако действаме незабавно, възможно е една малка група да се промъкне незабелязано в Централната кула на крепостта и да спаси Меча. Изпълнението на тази задача ще бъде

опасно, но си заслужава да рискуваме дори и при минимална възможност за успех.

Балинор стана и даде знак, че иска да говори. Аланон кимна и седна.

— Не разбирам каква сила има Мечът над Господаря на магиите. Признавам си го най-откровено — започна високият воин. — Но знам пред каква опасност ще бъдем изправени, ако Брона нахлуе с армията си в Южната земя и в Анар. А той явно възнамерява да направи това, както се вижда от докладите, с които разполагаме. Родината ми ще бъде първата, която ще бъде изложена на тази заплаха и ако аз по някакъв начин мога да предотвратя това, то съм длъжен да опитам да го направя. Отивам с Аланон.

Джуджетата отново се изправиха на крака и въодушевени се развикаха одобрително. Аланон стана, вдигна дългата си ръка и ги призова към тишина.

— Тези двама млади елфи до мен са братовчеди на Ивънтайн. Те ще ме придружат, защото животът им е изложен на не по-малка опасност от вашия. И Балинор ще дойде. Ще взема със себе си и един от вождовете на джуджетата, но само един. Групата трябва да бъде малка и да се състои от изключително опитни ловци, ако искаме да успеем. Изберете най-добрия сред вас и нека той ни придружи.

Погледна към другия край на масата, където седяха Ший и Флик, изумени и объркани. Мениън Лий беше умислен и не поглеждаше към никого. Аланон хвърли очакващ поглед към Ший. Мрачното му лице изведнъж омекна, когато видя ужасените очи на младежа от Вейл, който беше преминал през толкова много опасности, докато стигне в това сигурно убежище, само за да чуе, че очакват от него да го напусне и да тръгне на още по-опасно пътешествие на север. Но нямаше време за губене и Аланон не можеше да изчака по-удобен момент, за да поднесе по-деликатно новината на човека от Вейл. Изпълнен със съмнения, той поклати глава и зачака.

— Мисля, че е по-добре да тръгна. — Ненадейното изявление беше направено от Мениън, който отново беше станал и гледаше останалите. — Дойдох до тук, за да съм сигурен, че Ший ще пристигне в Кълхейвън жив и здрав и постигнах целта си. Изпълних задължението си към него, но съм длъжен да браня родината и хората си с каквото мога.

— И какво предлагаш? — попита рязко Аланон, изненадан, че планинецът предложи услугите си, без да се допита преди това до приятелите си. Ший и Флик направо занемяха от неочакваното изявление.

— Аз съм най-добрият стрелец с лък в Южната земя — отговори Мениън с равен глас — А може би и най-добрият следотърсач.

Аланон като че ли се поколеба за миг, после погледана Балинор, който присви леко рамене. За секунди Мениън и Аланон се измериха с очи, сякаш всеки се мъчеше да преценя намеренията на другия. Мениън се усмихна хладно на мрачния историк: — Длъжен ли съм да ти отговарям? — попита той рязко. Тъмната фигура в другия край на масата го изглежда почти с любопитство. Настъпи гробна тишина. Дори Балинор отстъпи крачка назад, напълно изумен. Ший веднага разбра, че Мениън си търси белята и че никой друг от присъстващите освен тях тримата не знае нищо за пророка Аланон. Изплашеният младеж от Вейл хвърли бърз поглед на Флик, чието почервено лице пребледня при мисълта, че двамата мъже можеха да се счепкат. В горещото си желание да предотврати каквато и да е неприятност, Ший неочаквано се изправи. Очите на всички се обърнаха към него и в този момент мозъкът му блокира. — Искаш да кажеш нещо? — попита Аланон намусено. Ший кимна с глава и мислите му загалопираха отчаяно с ясното съзнание какво се очаква от негa. Отново погледна Флик, който направи едва забележим жест, с който искаше да го увери, че ще го последва, независимо от решението му. Ший отново се поизкашля.

— Явно не съм се родил в семейството, в което трябва, и това изглежда е единственото ми качества. Но най-добре ще е да доведе нещата до край. Флик и аз, и Мениън... ще отидем в Паранор.

Аланон кимна одобрително и дори се поусмихна, вътрешно доволен от младежа от Вейл. Ший, повече от всички останали, трябваше да бъде силен. Той беше последният син на рода Шанара. А съдбата на толкова много хора ще зависи от тази единствена, малка случайност, че се беше родил.

На другия край на масата Мениън Лий се отпусна безшумно на мястото си и от устните му се откъсна почти недоловима въздишка на облекчение, сякаш негласно се поздравяваше. Той нарочно беше провокирал Аланон и по този начин беше принудил Ший да му се притече на помощ и да се съглася да тръгне за Паранор. Планинецът

беше направил отчаяна стъпка, която можеше да свърши с фатален сблъсък с Аланон. Този път беше имал късмет. Дали късметът ще продължи да им се усмихва и занапред, в предстоящото им дълго им пътуване?

ГЛАВА 9

Ший стоеше мълчаливо в тъмнината извън заседателната зала, подложил пламналото си лице на хладния нощен въздух. Флик го доближи и застана вдясно от него с мрачна физиономия в слабата лунна светлина. На няколко ярда вляво от тях Мениън се беше облегнал на висок дъб. Заседанието беше свършило и Аланон ги беше помолил да го изчакат. Високият странник още не беше излязъл. Заедно със старейшините на джуджетата планираше отпора, който щяха да дадат на предстоящото нападение от горен Анар. Балинор беше с тях и координираше отбранителните действия на прославения Граничен легион в отдалечения Калахорн със съпротивата на армията на джуджетата от Източната земя. Ший изпита облекчение, че не е в задушната малка стая. Радваше се, че е навън, под откритото нощно небе, където можеше да обмисли по-обстойно прибързаното си решение да придружи другите до Паранор. Сигурен беше, а се досещаше, че и Флик беше убеден, че не биха могли да останат настрана от неизбежния конфликт, който се съсредоточаваше около Меча на Шанара. Биха могли да останат в Кълхейвън и да живеят почти като затворници с надеждата, че народът на джуджетата ще ги брани от Носителите на черепи. Биха могли да останат в тази чудата страна, далеч от всички, които ги познаваха и вероятно да бъдат забравени от всички с изключение на джуджетата. За пръв път Ший си даде сметка, че веднъж завинаги трябва да приеме факта, че той вече не е осиновеният син на Курсад Омсфорд, а син на елфите от рода на Шанара, син на крал и наследник на чутовния Меч. И въпреки че хич не му се искаше да е така, той трябваше да приеме това, което съдбата му беше отредила.

Погледна безмълвно вгълбения, вперил взор в потъналата в мрак земя. Флик и го обзе силно чувство на тъга, когато си помисли колко верен му беше той. Брат му винаги е бил безстрашен и всеотдаен, но някога не беше подозирал подобен обрат на нещата, който щеше да го отведе в центъра на страната на врага. Ший не искаше да замесва в цялата тази работа Флик, който не му беше дължен с нищо. Знаеше че

якият младеж от дол някога няма да го изостави докато усеща, че може да му помогне. Дали пък не можеше сега да убеди Флик да се откаже, дори да се върне в Шейдската долина и да разкаже на баща им какво ги беше сполетяла Идеята му се въртеше в главата, но накрая я отхвърля. Знаеше, че Флик никога няма да се върне. Каквото я да се случи, той ще издържи докрай.

— Навремето — тихият глас на Флик го откъсна от мислите му — се бях заклел да изживея живота си в уединението на Шейдската долина, където нищо не се случва. А сега май ще бъда част от едно усилие да се спаси човечеството.

— Какво мислиш? Дали не сгрехих, като взех това решение? — допита Ший, след като поразмисли малко.

— Не, не мисля — поклатя глава Флик. — Но не забравяй какво си говорехме по пътя дотук — за нещата, които са извън нашия контрол, дори извън нашия разум. Нали си наясно, че едва ли ще можем да владеем положението оттук нататък? Замълча и погледна брат си право в очите.

— Мисля, че решението, което взе, е правилно. Ще бъда неотклонно до теб, каквото и да се случи.

Ший се усмихна широко и постави ръка на рамото на другия. Помисли си, че беше предвидил какво ще каже Флик. Може би това беше един малък жест, но той значеше много за него, повече от всеки друг. Усети приближаването на Мениън от другата страна и се обърна към планинеца.

— Подозирам, че след всичко, което се случи тази нощ, ме смяташ малко за глупак — изрече неочаквано Мениън, — Но този глупак стои на страната на Флик. Каквото и да се случи, ще го посрещнем заедно, било то хубаво или лошо.

— Държа се така, за да предизвикаш Ший да се съглася, нали? — полита вбесен Флик. — Това е най-мръсният номер от всичките, които си ни поражда до сега.

— Стига, Флик — сръза го Ший. — Мениън е знаел какво върши и постъпи правилна При тези обстоятелства аз и без друго щях да реша да тръгна. Поне ми се иска да вярвам, че щях да постъпя така. Сега трябва да забравим миналото, да забравим несъгласията си и да се държим един за друг, за да можем да оцелеем.

— След като той ще бъде навсякъде, където ще бъда и аз и ще ми се пречка постоянно пред очите? — запита го язвително брат му.

Вратата на заседателната зала се отвори внезапно и широката фигура на Балинор се откри на светлината на горящите вътре факли. Огледа тримата в тъмнината пред него после затвори вратата и се доближи до тях поусмихнат.

— Радвам се, че решихте да дойдете с нас — заяви чистосърдечно той. — Искам да отбележа, Ший, че без теб пътуването щеше да е безсмислено. Без наследника на Джърл Шанара Мечът не е нищо друго освен парче метал.

— Какво можеш да ни кажеш за това чародейно оръжие? попита го бързо Мениън.

— Ще оставя разясненията на Аланон — отговори Балинор. Той възнамерява да говори с вас тук само след няколко минути.

Мениън кимна, вътрешно притеснен от предстоящата му среща с високия мъж още същата вечер. Но беше любопитен да чуе нещо повече за силата на Меча. Ший и Флик се спогледаха, най-после щяха да чуят всичко за това, което ставаше в Северната страна.

— Ти защо си тук, Балинор? — попита Флик предпазливо, без да има желание да си пъха носа в личните му работи.

— Историята е доста дълга, а и едва ли би ви заинтригувала — отговори другият почти рязко, което накара Флик да си помисли, че беше прекрачил границата. Балинор забеляза огорчението в погледа му и се усмихна, за да го успокои. — В последно време семейството ми и аз не се разбирахме особено много. По-малкият ми брат и аз се... сдърпахме и ми се прииска да напусна града за известно време. Аланон ме помоли да го придружа до Анар. Хендъл и другите са ми стари приятели, и аз се съгласих.

— Звучи ми доста познато — измърмори Мениън сухо. — И аз от време на време си имам подобни проблеми.

Балинор кимна с глава и се насили да се усмихне, но Ший по очите му позна, че работата хич не беше за смях. Това, което го беше принудило да напусне Калахорн изглежда беше много по-сериозно от всичко, с което Мениън се беше сблъсквал в Лий. Ший бързо смени темата.

— Какво можеш да ни кажеш за Аланон? Ние като че ли му гласуваме прекалено много доверие, а все още не знаем абсолютно

нищо за него. Кой е той?

Балинор повдигна вежди и се усмихна, изненадан от въпроса и не знаеше какво точно да отговори. Отдалечи се малко от тях, позамисли се и после изведнъж се обърна и се запъти към заседателната зала.

— Истината е, че и аз самият не знам много за Аланон — призна си откровено той. — Пътува много, изучава страната, записва си промените на земята и нарастването на числеността на хората, които я обитават. Познават го във всички страни. Мисля че е бил навсякъде. Има изключително обширни познания за света. Повечето от тях не могат да се открият в нито един учебник. Голям чудак е.

— Но кой е той? — попита Ший възбудено, убеден, че трябваше да научи истината за историка.

— Не знам със сигурност, защото дори и на мен никога не ми се е доверявал напълно, въпреки че ме възприема почти като собствен син — отговори Балинор тихо, толкова тихо, че се доближиха малко до него, за да са сигурни, че няма да пропуснат нито дума от това, което щеше да каже. — Старейшините на джуджетата и на собственото ви кралство твърдят, че е най-великият сред друидите от онзи почти забравен Съвет, който управлявал хората преди хиляди години. Казват, че е пряк потомък на друида Бремен, а може би и на самия Галафил. Мисля, че във всичко това има голяма доза истина, защото той често ходи в Паранор, остава там за дълго и записва откритията си в знаменитите ръкописи, които се съхраняват в този град.

Замълча за момент, а тримата му слушатели се спогледаха и се чудеха дали мрачният историк би могъл да бъде пряк потомък на друидите, изпълнени със страхопочитание към вековната история зад гърба му. Ший и преди беше подозирал, че Аланон е един от древните философи-учители, известни като друиди. Очевидно беше, че той знае много повече от всички останали за расите и за източника на заплахата, която ги грозеше. Погледна Балинор, който продължи да говори.

— Не знам защо, но съм убеден, че не можем да си мечтаем за по-добър спътник при евентуална беда, дори и при среща със самия Господар на магиите. Не мога да ви дам нито някакво конкретно доказателство, нито да ви посоча някакъв пример но съм сигурен, че

силата на Аланон е много по-голяма от всичко, което сме виждали досега. Той може да бъде много опасен враг.

— Виж, в това изобщо не се съмнявам — измърмори сухо Флик.

Минута по-късно вратата на заседателната зала се отвори и се появи Аланон. В слабата светлина на луната той изглеждаше огромен и страховит, почти точно копие на всяващите ужас Носители на черепи, от които те толкова много се страхуваха. Тъмният му плащ се повдигаше леко, докато се приближаваше към тях, а слабото му лице беше скрито в дългата качулка около главата му. Наблюдаваха го мълчаливо и се чудеха какво ли щеше да им каже, каква ли роля щеше да играе в дните пред тях. Докато ги доближаваше, той като че ли инстинктивно беше предугадил мислите им, но суровото му лице представляваше неразгадаема маска, която подслоняваше скрития под нея мъж. Единственото, което успяха да видят, когато се спря пред тях и започна бавно да се взира последователно в лицата им, беше внезапният блясък на очите му. Над малката група падна зловеща тишина.

— Време е вече да научите цялата история за Меча на Шанара, да научите историята на расите, която само аз познавам — гласът му се извиси и властно ги привлече. — За Ший това е изключително важно, но тъй като и вие ще бъдете излагани на същите опасности, редно е и вие да знаете истината. Ще трябва да пазите в пълна тайна това, което ще научите тази вечер, докато не ви кажа, че вече е все едно дали ще проговорите. Ще ви бъде трудно, но ще трябва да мълчите.

Даде им знак да го последват, отдалечи се от поляната и ги поведе все по-надълбоко в тъмнината на дърветата пред тях. Когато вече бяха навлезли на неколкостотин фута в гората, той сви към една малка, почти скрита полянка. Седна на изтрития пън на едно дърво и подкани останалите да направят същото. Седнаха бързо и зачакаха мълчаливо, докато известният историк събираше мислите си и се готвеше за разказа си.

— Много, много отдавна — започна накрая той все още обмисляйки обяснението — преди Великите войни, преди появата на расите, такива каквито ги знаем сега, земята била населена само от Човека, или поне така мислели. Цивилизацията се била развила много преди това, в продължение на хиляди и хиляди години — години на упорит и тежък труд и учение, благодарение на които човекът стигнал

пред прага на овладяването на тайната на живота. По онова време било толкова славно и възбуждащо да се живее, с цената на толкова много усилия и упорит труд, че едва ли бихте могли да разберете всичко, колкото и да се старая да ви обрисувам най-точно и подробно цялата картина. През всичките тези години Човекът се трудел неуморно, за да разкрие тайната на живота, но така и не успял да се освободи от непреодолимата магия на смъртта. Тя била неизменната алтернатива, дори и в най-цивилизованите страни. И много странно, катализаторът на всяко ново откритие бил същият този неумолим стремеж да се изучи науката. Не науката, която расите познават сега — не разкриването на тайните на животинския свят, на растителния свят, на земята и на обикновените изкуства, — а науката на машините и силата. Наука, която се делила на безброй много необятни области на проучване и всички те преследвали едни и същи две крайни цели — изнамиране на по-добри начини на живот или на по-бързи начини на изстребление.

Той замълча, усмихна се мрачно на себе си и наклони глава към слушащия го внимателно Балинор.

— Много странно, наистина. Представете ли си? Човекът прекарвал толкова много време в преследване на две толкова очебийно противоположни цели. Дори и сега нищо не се е променило, дори след всичките тези години...

Замълча за момент и Ший хвърли бърз поглед към другите, но те бяха вперили очи в разказвача.

— Науки на физическата сила — възкликна неочаквано Аланон и Ший рязко обърна глава. — Те са били средствата за постигане на всички цели на онази епоха. Преди две хиляди години постиженията на човешката раса били несравними с постиженията през който и да било друг период на историята на земята. Вековният враг на човека — смъртта, можела да покосява само онези, които били изживели естествената продължителност на живота си. Болестите били буквално изкоренени и, ако е имало малко повече време, човекът щял да открие дори начин за продължаване на живота. Някои философи твърдели, че тайните на живота били забранени за простосмъртните. Никой никога не успявал да докаже обратното. Нищо чудно да са могли да го направят, но времето им изтичало и същите елементи на силата, които били ликвидирали болестите и немощта в живота, насмалко не

унищожили напълно самия човек. В началото Великите войни започвали като несъществени спорове между няколко народа, но постепенно те се разраствали, и въпреки че всички много добре знаели накъде вървят нещата, споровете се превръщали от дребнави пререкания в силна ненавист по принципни въпроси — раса, националност, граници, вероизповедание... докато накрая ненавистта обхващала всичко. И тогава, най-неочаквано, толкова неочаквано, че малцина можели да кажат как така се било случило, целият свят се оказвал въвлечен в множество отмъстителни нападения между отделните страни, които били много научно планирани и осъществени. Само за няколко минути натрупваните през хилядите години научни познания, наученото през вековете, завършвали в едно почти пълно унищожение на живота.

Великите войни. — Дълбокият глас на Аланон беше мрачен, а тъмните очи горяха и трескаво наблюдаваха лицата на слушателите му. — Много подходящо название, няма що. Изразходваната в онези няколко минути на сражението сила не само че успяла да заличи тези хиляди години на човешко развитие, но и отключила цяла верига от взривове и катаклизми, които изцяло променили лицето на земята. Първоначалната сила нанесла най-много щети. Тя убила всичко живо върху деветдесет процента от земната повърхност. Но не се свършило само с това — разкъсани били континенти, пресушени били океани, в продължение на няколко хиляди години сушата и морето били лишени от способността да поддържат живот на земята. Това щяло да бъде край на живота въобще, може би край на самия свят. Но едно истинско чудо предотвратило тази гибел.

— Не мога да повярвам. — Думите излетяха от устата му преди Ший да успее да се овладее, а Аланон го погледна с обичайната насмешлива усмивка върху устните.

— Това е вашата история, Ший, историята на цивилизованите хора — каза той натъжен. — Но това което ни засяга по-пряко, е случилото се по-късно. Останки от расата на човека успели да оцелеят през ужасния период след масовото изстребление. Те заживели в изолирани участъци на земното кълбо и повели борба за оцеляване. Така започнало развитието на сегашните раси — хора, джуджета, гноми, трOLI, а някои казват и елфи, но те винаги са съществували, само че това е друга история и сега не му е времето за нея.

Аланон беше казал абсолютно същото за народа на елфите на двамата братя в Шейдската долина. Ший изгаряше от желание да прекъсне разказа в този момент и да попита за расата на елфите и за техния произход. Но знаеше, че е по-добре да не дразни високия историк и да не го прекъсва, както беше направил няколко пъти при първата им среща.

— Почти никой не си спомнял тайните на науките, оформили начина на живот преди унищожението на стария свят. Малцина били онези, които ги помнели. Повечето били почти примитивни създания, а онези, които имали някакъв спомен, си спомняли само откъслечни неща от познанието. Но запазили книгите си невредими, а от тях можели да научат повечето тайни на древните науки. През първите неколкостотин години ги държали скрити на сигурно място, без да могат да прилагат на практика написаното в тях и чакали да дойде времето, когато щели да им влязат в употреба. Чели ценните им текстове, а после, когато книгите започнали да се похабяват с годините, а те нямали възможност да ги запазят или препишат, малцината, които притежавали книгите, започнали да запаметяват информацията. Годините минавали, а знанията били предавани добросъвестно от баща на син и всяко поколение съхранявало грижливо познанията вътре в семейството. Пазели ги от онези, които ги използвали неразумно и застрашавали да създадат свят, в който да се появят условия за избухване на нови велики войни. Накрая, дори когато станало възможно да се запише съдържателята се в тези безценни книги информация, хората, които я били запаметили, отказали да направят това. Те продължавали да се страхуват от последиците, страхували се от всички останали, страхували се дори от самите себе си. И така, те решили, повечето от тях самостоятелно, сами за себе си, да изчакат да дойде подходящото време, когато да предложат знанията си на развиващите се нови раси. Годините минавали, а новите раси започнали бавно да излизат от стадия на примитивното съществуване. Започнали да се обединяват в общности, опитвал и се да градят нов живот от пепелищата на предишния, но както вече ви казах, оказало се, че задачата била непосилна за тях. Карали се ожесточено за земя, затъвали в маловажни спорове, които скоро прераствали във въоръжен конфликт между расите. И тогава синовете на онези, които първи съхранили тайните на стария живот, на древните

науки, разбрали, че вещата вървят неотклонно към упадък, пак към същото, което разрушило стария свят. И решили да действат. Мъжът на име Галафил видял какво става и осъзнал, че ако не се предприеме нещо, расите със сигурност ще влязат във война помежду си. Свикал на съвет в Паранор подбрана група мъже, всички, които успял да издири, всички въоръжени с познанията на древните книги.

— Значи това е бил първият съвет на друидите — промърмори Мениън Лай учудено — Съвет на всички образовани мъже от онова време, които обединили знанията си, за да спасят расите.

— Достоен за похвала опит да се предотврати изстребването на всичко живо на земята — изсмя се рязко Аланон. — Повечето негови членове създали Съвета на друидите с най-добри намерения, поне в началото, може би. Те имали огромно влияние върху расите, защото били способни да предложат много неща, които да подобрят чувствително живота на всички. Действали единно и всеки един от тях допринасял с познанията си за благо на всички. Успели да предотвратят избухването на повсеместна война и в началото запазили мира между расите, но се сблъскали с неочаквани проблеми. Оказало се, че познанията, които всеки един от тях притежава, били неминуемо леко видоизменяни при предаването им от едно поколение на друго и в крайна сметка много от основните схващания започнали да се различават съществено от първоначалния им вариант.

Положението било допълнително усложнено от обяснимата неспособност да се направи връзка между различните дисциплини, различните познания на отделните науки. Много от членовете на Съвета не виждали практическо приложение на предаденото от прадедите им знание и в по-голямата си част то им се струвало като хаотично нахвърляни думи без някаква система и ли смисъл. И така друидите (нарекли се така по името на древна група), които се стремели да вникнат в същността, успявали да помагат на расите по много начини. Но нещата от запаметените от тях текстове, които не успявали да осмислят, се оказали прекалено много. По тази причина те се затруднявали да прилагат основните понятия на великите науки, които според тях, могли да помогнат на страната им да се усъвършенства и процъфтява.

— После друидите поискали старият свят да бъде отново изграден върху поставени от тях условия — вметна бързо Ший. —

Искали да предотвратят войните, които са го били унищожили първия път, и в същото време да възкресят изгодите от всичките древни науки.

Флик тръсна озадачено глава. Не можеше да разбере какво общо има всичко това с Господаря на магиите и с Меча на Шанара.

— Точно така — кимна Аланон. — Но съветът на друидите, въпреки всичките му обширни познания и добри намерения, пренебрегнал един основен принцип на човешкото съществуване — когато едно разумно същество изпитва вътрешна необходимост да подобри условията си на живот, да отключи тайните на напредъка, то винаги намира средства да направи това, ако не по един, то по друг начин. Друидите се уединили в Паранор, далеч от расите на земята и се заели поединично или на малки групи, да усвояват тайните на древните науки. Повечето се надявали, че материята, с която разполагат, познанията на отделните членове, които били разказвани пред целия Съвет, ще им помогнат в усилията да възстановят и овладеят древните средства за обуздаване на силата. Някои обаче не били доволни от този подход. Те, вместо да се мъчат да вникват по-дълбоко в думите и понятията на древните книги, предпочитали да се съсредоточават върху познанието, което веднага разбирали, и да го доразвиват в нови идеи, поставени на по-рационална основа.

Случило се така, че някои членове на Съвета, под ръководството на мъж, наречен Брона, започнали да се ровят в древните тайни, без да имат търпението да проникнат до дъно в старите науки. Те били изключително умни, на моменти истински гениални, и горели от желание да успеят, нетърпеливи да овладеят силата, която щяла да бъде толкова полезна на расите. Но по странна ирония на съдбата, откритията и разработките им ги отдалечавали все повече и повече от изследванията на Съвета. За тях древните науки си останали загадки без отговори, те се отклонили в други области на мисълта и бавно, но упорито се заплитали в една сфера на проучвания, която никой не бил овладявали никой не наричал наука. Това, което започнали да разкриват, била безграничната сила на мистиката — магьосничеството. Те успели да овладеят няколко тайни на мистиката, докато не били разкрити от Съвета, който им заповядал да спрат дейността си. Избухнали ожесточени спорове и последователите на Брона напуснали гневно Съвета, твърдо решени да продължат да следват собствения си подход.

Той спря за момент, премисляйки разказа си. Другите чакаха нетърпеливо.

— Сега вече знаем какво се случило в следващите години. По време на продължителните си изследвания, Брона разкрил най-дълбоките тайни на магьосничеството и ги овладял. Но в този процес загубил самоличността си, а нищо чудно и душата си, и попаднал под влиянието на силите, които толкова ревностно търсел. Забравил старите науки и техните цели в света на хората. Забравил Съвета на друидите и целта му да създаде един по-добър свят. Забравил всичко. Останал му само непреодолимият подтик да научи още нещо за мистичното изкуство, за тайните на силата на духа, която позволява да се достигат други светове. Брона бил обладан от нуждата да разпростира силата си — да властва над хората и над света, който те обитавали, чрез способността си да използва тази ужасна сила. Резултатът на тази негова амбиция била позорната Първа война на расите. Тогава той взел надмощие над слабите, объркал умовете на расата на човека и накарал тези нещастни хора да воюват срещу другите раси като ги подчинил на волята на един единствен човек, който вече бил престанал да бъде човек, напълно лишен от способността да бъде дори сам на себе си господар.

— А последователите му? — попита бавно Мениън.

— Жертви на същото. Те се превърнали в слуги на водача си, всички те станали слуги на невероятната сила на магьосничеството... — Аланон замълча нерешително, сякаш се колебаеше да добави още нещо, но не беше сигурен какъв ще бъде ефектът върху слушателите му. Помисли още малко и продължи:

— Фактът, че тези нещастни друиди попаднали точно на обратното, което търсели, е сам по себе си поучителен за човека. Може би ако бяха проявили повече търпение, те щяха да успеят да подредят правилно липсващите връзки със старите науки, а не да откриват ужасната сила на света на духовете, които се хранели ненаситно от незащитените им мозъци, докато не ги погълнали напълно. Човешките мозъци не са приспособени да приемат света на нематериалното на тази земя. Нито един простосмъртен не може да издържи дълго на подобно нещо. Прекалено тежко е за понасяне.

Отново изпадна в злобно мълчание. Слушателите му вече разбираха нрава на врага, който се мъчеха да надхитрят. Те бяха се

надигнали срещу човек, който беше престанал да бъде човек, а се беше превърнал в проекцията на някаква огромна сила. Сила, която беше извън възможностите им да разберат, но толкова мощна, че според Аланон тя можеше да поразява човешките мозъци.

— Останалото го знаете — продължи Аланон доста рязко. — Съществото, наречено Брона, което вече било лишено от всичко човешко, се превърнало в направляваща сила и в двете войни между расите. Носителите на черепи са последователите на предишния си господар Брона, онези друиди, които някога били с човешки облик и част от Съвета в Паранор. И те, като самия Брона, вече не могат да избягат от съдбата си. Образите, които приемат, са олицетворение на злото, което възплъщават. Но по-важно е да знаете, че те представляват нова епоха за човечеството, за всички хора на Четирите земи. Старите науки са изчезнали в историята ни и сега са забравени напълно, както са забравени напълно и годините, когато машините били ключът към лесен живот. Сега те са изместени от магьосничеството — една по-силна, по-страшна заплаха за човешкия живот в сравнение с която и да било досега. Повярвайте ми приятели. Живеем в епоха на магьосника и има опасност неговата сила да погълне всички нас!

Последва кратко мълчание. Дълбока тишина надвисна угнетително в нощната гора и последните думи на Аланон отекнаха с кълтяща острота. Ший се обади тихо:

— Каква е тайната на Меча на Шанара?

— В първата война на расите — продължи Аланон почти шепнешком — силата на друида Брона била ограничена. В резултат на това обединената мощ на другите раси, съчетана с познанията на Съвета на друидите, разгромила съставената му от хора армия и го принудила да се скрие. Щял да престане да съществува и цялото събитие щяло да бъде забравено като поредна затворена страница на историята — поредна война между простосмъртните. Но той бил разгадал тайната как да увековечи духовното си начало дълго след като тленните му останки се разложат и превърнат в прах. Успял някак да съхрани собствения си дух, като го подхранвал със силата на мистичните умения, които бил овладял, и му вдъхвал живот извън материалния свят, извън смъртта. Вече можел да хвърля мост между двата свята — светът, в който живеем и светът на духовете, който е извън нашия свят. Събрал спящите векове наред зли духове и изчакал

момент, в който да си отмъсти. Докато чакал, наблюдавал как расите се отчуждават една от друга, както бил сигурен, че ще стане след време, и как влиянието на Съвета на друидите намалявало, докато интересът им към расите отслабвал. И тъй като познавал злото, той изчакал, докато омразата, завистта, алчността — присъщите на всички раси човешки недостатъци, — взели превес над добротата и доброжелателството, и тогава нанесъл удара си. Лесно наложил властта си над примитивните, войнствено настроени скални троли от планините Чарнал, подсилил числеността им със същества от света на духовете, на който вече служел, и армията му тръгнала на поход срещу разединените раси.

Както знаете, тя разбила Съвета на друидите и унищожила всички, с изключение на неколцина, които успели да се спасят. Един от спасилите се бил стар мистик на име Бремен, който предугадил опасността и напразно се мъчел да предупреди останалите. В началото бил историк и изучил историята на Първата война на расите, от която научил за Брона и последователите му. Заинтригувал се от това, което те се опитвали да направят. Заподозрял, че тайнствените друиди вероятно са придобили сили, за които никой не знае и срещу които никой не може да се бори. И така Бремен започнал да изучава мистичните умения, но много по-задълбочено и по-предпазливо към евентуалната сила, която усещал, че може да отключи. Работел усилено и след няколко години се убедил, че Брона действително все още съществува и ще започне следващата война срещу расите, а крайният ѝ изход ще бъде решен от силите на магьосничеството и на черната магия. Никак не е трудно да се досетите как била посрещната тази негова теория. Прогонили го извън границите на Паранор. Тогава той самият започнал да усвоява уменията на мистиката и не бил в Паранор, когато армията на тролите завзела палата. Когато разбрал за разгромяването на Съвета, бил убеден, че ако не предприеме нещо, расите ще бъдат абсолютно беззащитни срещу усвоеното от Брона магьосничество — сила, непозната на простосмъртните. Но бил изправен пред проблема как да победи съществото, което нито едно оръжие на простосмъртните не може да срази, същество, съхранило се повече от петстотин години. Отишъл при най-голямата нация по онова време — народа на елфите, които били под командването на смелия млад крал Джърл Шанара и им предложил помощта си. Елфите открай

време уважавали Бремен, защото го разбирали по-добре дори от самите друиди.

Той бил живял сред тях преди падането на Паранор, в годините, когато изучавай науката на мистиката. — Има нещо, което не разбирам — обади се изведнъж Балинор. — Ако Бремен е бил майстор в мистичните изкуства, защо самият той не сее противопоставил на силата на Господаря на магиите? Аланон отговори малко уклончиво: — Накрая той се изправил срещу Брона в равнините Стрелехайм. Но това не било битка, която можела да се види от очите на простосмъртни. После двамата изчезнали. Предположили, че Бремен победил Господаря на духовете, но времето доказало обратното и сега... — поколеба се за миг, после бързо продължи разказа си, но всички забелязаха многозначителната му пауза. — Във всеки случай, Бремен осъзнавал нуждата от талисман, който да служи като щит срещу евентуалното завръщане след време на някой като Брона, когато никой няма да познава мистичните изкуства, за да помогне на народите от четирите земи. Така у него се породила идеята за Меча на Шанара, оръжие, което да съдържа силата, необходима за разгромяването на Господаря на магиите. Бремен изковал Меча на Шанара, но не само от метала на нашия свят, а и с помощта на собствената си мистична сила, която му придала специалните защитни качества, присъщи на всички талисмани в борбата срещу непознатото. Мечът трябвало да черпи силата си от духа на простосмъртните, на които служи като щит. Силата на Меча била в тяхното собствено желание да останат свободни, да жертват дори живота си, за да запазят свободата си. Това било силата, която дала възможност на Джърл Шанара да унищожи тогавашната подвластна на духовете армия на Северната земя. Сега тази сила трябва да се използва, за да бъде върнат Господарят на магиите в света на забвението, в света, на който той принадлежи, да бъде затворен там завинаги и пътят му за връщане в този свят да бъде безвъзвратно отрязан. Но докато притежава Меча, той е способен да пречи, да не позволява на тази сила да бъде използвана за пълното му унищожаване.

— Но защо само потомък от рода на Шанара...? — въпросът се изплъзна от треперещите устни на Ший, а мислите му се лутаха объркано.

— Това е най-големият парадокс — възкликна Аланон още преди да чуе края на въпроса. — Ако сте следили внимателно всичко, което ви разказах за промяната на живота след Великите войни, за това как древните материалистични науки са отстъпили пред науката на сегашната епоха, науката на мистиката, тогава трябва да сте разбрали за какво всъщност става въпрос — най-необикновеното явление от всички. Докато науките на миналото боравели с практически теории, изградени върху неща, които могат да се видят, пипнат и усетят, магьосничеството на нашето време се основава на един съвсем друг принцип. Силата му е действена само когато се вярва, че тя съществува, защото това е сила над ума и тя не може да бъде нито пипната, нито видяна с помощта на човешките сетива. Ако умът не съумее да стъпи на нещо солидно и реално, за да повярва в нейното съществуване, тогава тя не може да има действително въздействие. Господарят на магиите знае това, а страхът на ума от непознатото и вярата му, че това непознато наистина съществува — световите, съществата, всички явления, които не могат да бъдат разбрани от ограничените човешки сетива — му предоставят достатъчна основа, върху която да практикува мистичните си изкуства. Той се е възползвал от това повече от петстотин години. Ето защо Мечът на Шанара не може да бъде ефикасно оръжие, ако онзи, който го притежава, не вярва в собствената си сила да го използва.

Когато Бремен дал Меча на Шанара, направил грешка, че го поверил направо на крал и на потомците на крал, а не на хората от Четирите земи. Поради неразбирането на хората и погрешното тълкуване на историците, възникнало общото мнение, че Мечът е оръжие само на краля на елфите и че само потомците на неговия род могат да вдигат Меча срещу Господаря на магиите, Затова всеки, който не е потомък на рода Шанара, не може да повярва напълно, че има правото да го използва. Древното традиционно схващане, че единствено такъв човек може да го притежава, кара всички останали да се съмняват. А съмнение не трябва да има, защото няма да има и въздействие. Той просто ще се превърне в най-обикновено парче метал. Само кръвта и вярата на потомък на Шанара може да призове дремещата сила на великия Меч.

Той замълча. Настъпи дълбока тишина. Казал им беше всичко, което можеше да им каже. Аланон премисли набързо онова, което

беше решил да казва. Умишлено бе премълчал още нещо, което щеше да се окаже последният ужас за тях. Вътрешно се разкъсваше между желанието да каже всичко докрай и натрапчивото усещане, че това би убило всякаква възможност за успех. А беше ужасно важно те да успеят — само той знаеше това. Затова продължи да мълчи, изтерзан от онова, което само той знаеше и ядосан от границите, които сам си бе наложил. Граници, които не му позволяваха да разкрие цялата истина на хората, които бяха станали толкова зависими от него.

— В такъв случай единствено Ший може да използва Меча, ако... — прозвуча неочаквано гласът на Балинор в тишината.

Станало беше толкова тихо, че сякаш дори и нощният живот в гората беше спрял безспирното си шумолене, потънал в дълбок размисъл върху отговора на мрачния историк. Бъдещето се спусна върху всеки един от тях с един най-обикновен въпрос, свързан с оцеляването им — ще успеят ли или ще бъдат унищожени.

— А сега ме оставете — изкомандва внезапно Аланон. — Спете, докато можете. Ще напуснем убежището при изгрев слънце и ще се отправим към палатите на Паранор.

ГЛАВА 10

За малката група сутринта дойде бързо и златистото развиделяване ги завари да се приготвят за дългото пътуване с натежали от сън очи. Балинор, Мениън и двамата младежи от Вейл чакаха Аланон и братовчедите на Ивънтайн. Никой не говореше, донякъде защото всички бяха още полусънени и не можеха да измислят нищо ободрително, и донякъде защото всеки си мислеше за опасния път, който им предстоеше. Ший и Флик седяха мълчаливо, без да се поглеждат и разсъждаваха върху разказа на Аланон от предишната нощ. Чудеха се какви евентуални възможности имаха да открият Меча на Шанара, да използват оръжието срещу Господаря на магиите, за да го унищожат, и въпреки това да се върнат живи в родната си земя. Ший се беше отърсил от страха, който за известно време беше обладал цялото му същество. Сега беше изпаднал във вцепенение, което сковаваше мозъка му в наложена от самия него капитулация и подобно на робот приемаше факта, че го водят към явна гибел. Въпреки липсата на капчица надежда за оцеляване при пътуването до Паранор, някъде в обърканите му мисли се беше загнездила вярата, че може би ще успее да преодолее всичките тези непреодолими, както изглеждаше, препятствия. Усещаше я някъде вътре и дълбоко в себе си. Тя чакаше по-удобен момент да се надигне и да поиска удовлетворение. Но засега той просто покорно се беше отдал на вцепенено примирение.

Младежите от Вейл бяха облечени в дадените от джуджетата дрехи на обитаващите гората хора. Загърнали се бяха в топлите полунаметала, за да се предпазят от студа на ранното утро. Носеха и късите ловни ножове, които бяха взели от Вейл, затыкнати в кожените им колани. Торбите им бяха здравата натъпкани, но съобразени с дребния ръст на хората от Вейл. Местността, през която щяха да преминат, предлагаше една от най-добрите възможности за лов в цялата Северна земя и само няколко малки, приятелски настроени към Аланон и джуджетата, общности. Но тя беше дом и на гномите отколешни ожесточени врагове на джуджетата. Имаше някаква надежда малката

група да успее да се възползва от преимуществото си, да се прокрадне тайно и да избегне сблъсъците с гномите ловци. Ший грижливо беше прибрал камъните на елфите в кожената им торбичка, без да ги показва на никого. Аланон не беше споменавал за тях след пристигането си в Кълхейвън. Дали беше просто забравил или си имаше някакви други основания? Както и да е. Ший нямаше никакво намерение да се отказва от единственото действително мощно оръжие, което притежаваше и държеше торбичката скрита в куртката си.

Мениън Лий беше на няколко ярда от братята и вървеше отпуснато. Облечен беше в небиещи на очи ловни дрехи с цвят, който се сливаше с местността и бяха възможно най-удобни за задачата му на следотърсач и ловец. Обувките му бяха направени от мека кожа и намазани с най-различни масла. Така той можеше хем да се придвижва крадешком, без да бъде чут, хем да стъпва по най-коравата почва, без да наранява ходилата си. Големият меч беше пристегнат в ножницата на кокалестия му гръб, а яката му дръжка проблясваше слабо в светлината на ранното утро и се поклащаше от непрестанното движение. През рамото си беше праметнал дългия ясенов лък, любимото му оръжие по време на лов.

Балинор беше облечен в обичайното дълго ловно наметало, което обвиваше плътно високата му, едра фигура, със спусната около главата качулка. Отдолу беше ризницата, която проблясваше ярко всеки път, когато раменете му се показваха изпод прикритието на наметалото. В колана си беше затъкнал дълъг ловен нож и най-огромния меч, който младежите от Вейл бяха виждали в живота си. Беше толкова голям, че им се струваше, че само с един замах на страховитото си острие, той би посякъл всекиго. В момента беше скрит под наметалото, но братята бяха забелязали как тази сутрин той, преди да дойде при тях, го прикачи към колана си.

Най-после Аланон се появи от заседателната зала, придружен от гъвкавите фигури на двамата елфи. Без да се спре, поздрави всички с добро утро и им каза да се подредят в колона по един за похода. После строго ги предупреди, че след като пресекат Сребърната река на няколко мили пред тях, ще навлязат в патрулирана от гноми страна, така че е желателно всякакви разговори да бъдат сведени до минимум. Пътят им ще ги изведе от реката направо на север през горите на Анар до планините, които се простират отвъд. В тази неравна местност

вероятността да бъдат забелязани е по-малка, отколкото ако пресекат равнините, които се намират на запад и теренът на които е определено по-равен и приятен. Основното за успеха им е да останат незабелязани. Ако целта на пътуването им стане известна на Господаря на магиите, с тях ще е свършена. Ще се движат само през деня, когато горите и планините ще ги прикриват. Ще правят нощни преходи, с риск да бъдат открити от издирващите ги Носители на черепи, само когато се наложи да прекосяват равнините, намиращи се на много мили на север.

Вождът на джуджетата беше избрал за представител в експедицията Хендъл, необщителният тип, който беше спасил Мениън от сирената. Хендъл, който беше най-запознат с тази част на местността, изведе групата от Кълхейвън. До него вървеше Мениън, който обелваше по някоя и друга дума само от време на време, гледаше да не се пречка в краката на начумереното джудже и всячески се мъчеше да не привлича вниманието му върху себе си. На няколко крачки зад тях вървяха двамата братя елфи, грациозно и леко със стройните си фигури. Те разговаряха с тихи напевни гласове, които успокояваха Ший. И двамата носеха дълги ясенови лъкове, подобни на лъка на Мениън. Не бяха с наметала, а само в странните, прилепнали към тялото им облекла, с които бяха предишната вечер на заседанието. Ший и Флик ги следваха, а зад двамата младежи от Вейл вървеше мълчаливият водач на групата. Движеше се с приведено към земята лице. Широките му крачки изминаваха разстоянието без никакво усилие. Най-отзад беше Балинор. И Ший и Флик бързо разбраха, че са поставени в средата на групата, за да им бъде осигурена максимална защита. Ший усещаше, че другите осъзнават колко ценен беше той за успеха на мисията, и в същото време го тормозеше усещането, че го смятат за неспособен да осъществява в случай на истинска опасност. Групата стигна до Сребърната река и я прекоси на едно тясно място, където над проблясващата вода имаше здрав дървен мост. Веднага след като минаха по него всички разговори спряха и всички очи се вторачиха неспокойно в гъстата гора около тях. Теренът все още беше относително равен, а пътеката криволичеше през голямата гора и ги водеше неотклонно на север. Сутрешното слънце се промушваше с дългите са серпентинени лъчи през пролуките на гъстите клони и от време на време осветяваше лицата им, стопляйки ги за миг в студения

въздух на гората. Потъналите в обилна роса окапали листа и клонки образуваха под краката им дебел килим, който приглушаваше шума от стъпките им. Отвсякъде бяха „обиколени от звуците на живота. Чуваха ги, въпреки че единственото, което виждаха, бяха пъстроцветни птички и няколко катерички, пило подскачаха игриво от клон на клон в короните на дърветата и от време на време обсипваха минаващите под тях пътници с дъжд от жълди и клонки. Дърветата пречеха на мъжете да виждат всичко, което ги заобикаляше. Те бяха огромни, с размери от три до десет фута в диаметър, а дебелиите им корени се подаваха от дънерите като гигантски въжета. От никъде нямаше видимост и трябваше да се осланят единствено на това, че Хендъл познаваше местността и че Мениън Лий откриваше пътеката, която ги водеше през лабиринта на растителността.

Първият ден премина без произшествия. Прекараха нощта под гигантските дървета, някъде на север от Сребърната река и Кълхейвън. Очевидно беше, че Хендъл беше единственият, който знае точно къде се намират Аланон размени няколко думи с мълчаливото джудже за местонахождението им и за посоката, която щяха да поемат. Изядоха вечерята си студена. Страхуваха се, че огънят може да привлече нечие внимание. Но общо взето настроението им беше добро, а разговорът приятен. Ший се възползва от възможността да говори с двамата елфи. Братовчеди бяха на Ивънтайн и Аланон ги беше избрал за членове на групата като представители на кралството на елфите, които да му помагат в издирването на Меча на Шанара.

Бяха братя, по-големият се казваше Дюрън, строен, скромен обитател на западната земя, който още в първия момент създаде у Ший, а и у неотклонно следващия го Флик впечатлението, че е човек, на когото може да се гласува доверие. По-малкият се казваше Дейъл, стеснителен и изключително мил, с няколко години по-млад от Ший. Момчешкият му чар по странен начин разпалваше кръвта на по-възрастните членове на групата, особено на Балинор и Хендъл, калени в битки ветерани, които години наред бяха защитавали границите на родината си. Те аха-аха да повярват, че младостта и неподготвеността му за живота щяха да им предоставят още една възможност да уловят нещо, което ги беше отминало. Дюрън каза на Ший, че брат му напуснал елфския им дом няколко дни преди женитбата си с едно от най-красивите момичета в страната. Ший не можеше да повярва, че

Дейъл беше достатъчно пораснал, че да се жени се чудеше защо му е трябвало да напуска дома си в навечерието на сватбата. Дюрън го увери, че той сам е направил избора си. Но по-късно Ший сподели с Флик, че според него връзките му с краля са изиграли голяма роля за решението му. Сега, когато всички от групата, с изключение на мълчаливия усамотил се Хендъл, седяха и си говореха тихо, Ший си мислеше дали младият елф не съжалява горко, че е напуснал бъдещата си булка и е тръгнал на това опасно пътешествие до Паранор. Прииска му се Дейъл да не беше решавал да се присъедини към групата, а да си беше останал на сигурно място в защитените граници на собствената си страна.

По-късно същата вечер Ший се доближи до Балинор и го попита защо са позволили на Дейъл да тръгне на тази експедиция. Принцът на Калахорн се присмя на загрижеността на човека от Вейл и си помисли, че досега не беше забелязал разликата във възрастта на двамата. Каза му, че когато родните страни на толкова много хора са а такава голяма опасност, никой не си губи времето да се пита защо някой друг е предложил помощта си. Това просто се подразбира от само себе си. Дейъл е решил да дойде с тях, защото кралят му го помолил да направи това и защото в противен случай щеше да се чувства по-малко мъж а собствените си очи. Балинор обясни, че години наред Хендъл е водил непрестанна битка с гномите, за да защитава родината си. Тази отговорност му е поверена, защото е най-опитният и най-осведоменият човек от граничния район на Източната земя. У дома има жена и семейство, които е виждал само веднъж през последните два месеца и не може да се надява: да ги види скоро отново. Всеки от групата има много неща за губене, заключи той, може би много повече, отколкото Ший би могъл да си представи. Без да се разпростира повече върху последната си забележка, високият обитател на граничния район се отдалечи и отиде при Аланон, за да разискват други въпроси. Леко раздразнен от рязкото прекъсване на разговора им, Ший се върна при Флик и братята елфи.

— Що за човек е Ивънтайн? — питаше Флик, когато Ший ги доближи. — Чувал съм, че го смятат за най-великия крал на елфите и всички го уважават. Какво представлява, той като човек?

Дюрън се усмихна широко. И Дейъл се разсмя весело на въпроса, намирайки го малко странен и неочакван. — Какво можем да

кажем за собствения си братовчед?

— Той е велик крал — отговори Дюрън сериозно след кратък размисъл. — Другите монарси и вождове биха казали, че е много млад за крал. Но е прозорлив и най-важното, върши точно това, което трябва, преди да е станало прекалено късно. Радва се на обичта и уважението на всички елфи. Всички са готови да го последват навсякъде, да направят всичко, което ги помоли. А това е истински късмет за цялата ни общност. Старей шините от съвета предпочитат да не обръщат внимание на другите земи и да продължават да си живеят изолирани. Абсолютна глупост, но те просто се страхуват от нова война. Само Ивънтайн им се противопоставя, на тях и на политиката им. Той знае, че единственият начин да се избегне една война, от която всички се страхуват, е да се нанесе изпреварващ удар и да се отсече главата на застрашаващия враг. Това е една от причините, поради които тази мисия е толкова важна — трябва да се направи нещо, което да възпре нашествието, преди да се е разраснало в повсеместна война.

Мениън беше минал от другата страна на малкия лагер и седна при тях точно навреме, за да чуе последните думи.

— Какво знаеш за Меча на Шанара? — попита той любопитно.

— Всъщност много малко — призна Дейъл, — макар че за нас това е история, а не легенда. Мечът винаги е бил обещание на елфския народ да не се страхува от съществата от света на духовете. Винаги е било считано, че краят на Втората война на расите е сложил и край на заплахата, и то веднъж завинаги. До тази причина никой не е обръщал внимание на факта, че цялото потомство на Шанара е измряло с течение на годините, с изключение на малцина, като Ший, за когото никой не знае, фамилията на Ивънтайн, нашата фамилия, станала владетелка почти преди сто години — при Елеседилите. Мечът останал в Паранор, забравен почти от всички до сега.

— Каква е силата на Меча? — упорстваше Мениън, прекалено настойчиво, по мнението на Флик, който хвърли на Ший многозначителен поглед.

— Не знам отговора на този въпрос — призна Дейъл и погледна Дюрън, който само сви рамене и поклати глава. — Като че ли само Аланон го знае.

В този момент всички погледнаха към високата фигура, която разговаряше сериозно с Балинор от другата страна на поляната. После

Дюрън се обърна към останалите:

— Имаме късмет, че с нас е Ший — потомък на рода Шанара. Той ще съумее да разгадае тайната на силата на Меча, когато успеем да го вземем и с тази сила ще можем да сразим Господаря на мрака, преди той да е успял да подпали унищожителната война.

— Искаш да кажеш, ако успеем да го вземем — поправи го бързо Ший. Дюрън оцени забележката му, засмя се одобрително и кимна утвърдително.

— Все още има нещо, което не пасва както трябва — заяви Мениш тихо, стана ненадейно и тръгна да си търси място за спане. Ший го наблюдаваше как се отдалечава и усети, че е на същото мнение, но не знаеше какво могат да направят. В момента му се струваше, че надеждата им за успех в издирването на Меча е толкова малка, че предпочете да си мисли само за приключването на пътуването им до Паранор. Прогони мислите си за това, което може да се случи после.

Групата се събуди с пукването на зората и отново тръгна по виещата се пътека, с Хендъл най-отпред. Джуджето ги водеше с бърза крачка през множеството големи дървета и тучната зеленина, която ставаше все по-гъста и по-гъста колкото по навътре навлизаха в Анар. Пътеката започна да се изкачва, което показваше, че доближават до планините по протежението на централен Анар. Някъде по на север щяха да прекосят високите хребети, за да стигнат до равнините на запад, които се простират между тях и палатите на Паранор. Колкото по-дълбоко навлизаха в територията на гномите, толкова по-неспокойни ставаха. Завладя ги неприятното чувство, че някой непрекъснато ги дебне, скрит в гъстата гора и изчаква подходящия момент, за да ги нападне. Само Хендъл изглеждаше спокоен, очевидно освободен от страховете им защото познаваше местността. Вървяха без да говорят, а очите им претърсваха гората около тях. Към обед пътеката тръгна рязко нагоре и групата започна да се изкачва. Тук дърветата растяха доста нарядко и шубракът беше рехав. Небето вече се виждаше ясно през дърветата, тъмносиньо, абсолютно чисто, без никаква следа от облаче. Слънцето беше топло и ярко, лъчите му се промъкваха през разпръснатите дървета и огряваха цялата гора. Тук-там се появяваха малки групички от скали и теренът се издигаше във високи върхове и назъбени хребет. Явно приближаваха южния сектор

на планината в централен Анар. Колкото по-нагоре се изкачваха, толкова въздухът ставаше по-хладен, а дишането им по-трудно. След няколко часа групата стигна до много гъста борова гора, толкова гъста, че беше невъзможно да виждат на разстояние повече от двадесет-тридесет стъпки пред тях. Напред стръмни скали се издигаха на неколкостотин ярда и се извисяваха в синевата на следобедното небе. Гората се простираше във всички посоки и свършваше при високите канари. Когато излезе на една поляна Хендъл даде кратка почивка и поприказва няколко минути с Мениън, като ту сочеше към гората, ту към канарите. Очевидно се консултираше с него за нещо. Аланон отиде при тях, после махна на останалите да се съберат в тесен кръг.

— Името на горите, които ще прекосим, е Волфсктааг, ничия земя, както за джуджетата, така и за гномите. — обясни Хендъл тихо. — Избрахме този път заради по-малката вероятност да се сблъскаме с ловен патрул на гномите, нещо, което неминуемо би завършило с ожесточена битка. Говори се че Волфсктаагската планина се населява от същества от друг свят. Голям майтап, нали?

— Карай по въпроса — сръза го Аланон.

— Въпросът е — продължи Хендъл, като се направи, че не е забелязал забележката на историка, — че преди около петнадесетина минути бяхме забелязани от един, а може да са били и двама, гноми разузнавачи. Нищо чудно и други да се навъртат наоколо, кой знае. Планинецът казва, че е забелязал признаци, които говорят за голяма група. Няма никакво съмнение, че разузнавачите ще докладват за нас и бързо ще повикат помощ, затова ще трябва да вървим бързо.

— И което е още по-лошо — добави нетърпеливо Мениън — следите показват, че някъде пред нас има още гноми — зад тези дървета или в тях.

— Може да е така, но може и да не е така, планинецо — изрепчи му се Хендъл. — Дърветата растат по този начин на още почти една миля до стръмните скали. След гората пътеката навлиза в Прохода на примката, входът към Волфсктааг. Трябва да минем оттам. Всеки друг път ще ни коства още два дни и е почти сигурно, че ще налетим на гномите.

— Стига спорове — извика Аланон. — Да се измъкваме бързо. Когато минем от другата страна на прохода ще навлезем в планината. Гномите няма да ни последват там.

— Много оптимистично, няма що — измърмори Флик под носа си.

Групата навлезе в скупчените нагъсто дървета на боровата гора, в колона по един, и тръгна лъкатушейки сред грапавите, неравномерно разпръснати стволоче. Изсъхнали иглички бяха нападали, струпани на купчинки, по цялата земя и образуваха мек килим, който поглъщаше шума от стъпващите по него крака. Дърветата със светла кора се издигаха високи и стройни. Завършваха с корони, наподобяващи оплетена от паяк паяжина, която украсяваше ясносиньото небе с филиграни с омайващи форми. Групата лъкатушеше упорито напред през лабиринта от стволоче и клони и следваше неотклонно Хендъл, който бързо избираше пътя им, без да се колебае. Не бяха изминали и няколкостотин ярда, когато Дюрън бързо ги доближи и им направи знак да мълчат. Оглеждаше се подозрително и явно душеше нещо. — Дим — веднага извика той. — Те са подпалили гората.

— Не подушвам никакъв дим — заяви Мениън, душейки внимателно въздуха.

— Ти просто нямаш силното обоняние на елфите — отбеляза важно Аланон. Той се обърна към Дюрън. — Можеш ли да кажеш къде са го запалили?

— И аз подушвам миризмата на дим — каза замислено Ший изумен, че собствените му сетива са също толкова остри колкото на елфите.

Близо минута Дюрън въртя глава във всички посоки и се опитваше да уточни откъде идва миризмата на дим.

— Не съм съвсем сигурен, но изглежда са запалили огньовете на повече от едно място. В такъв случай, гората ще пламне само след няколко минути! Аланон се поколеба за части от секундата, после им направи знак да продължат напред към Прохода на примката. Ускориха значително крачката, за да стигнат от другата страна на огнения капан, в който бяха заловени. Един пожар в тази борова гора бързо щеше да пресече всякаква възможност за спасение, когато се разпростреше по короните на дърветата. Големите крачки на Аланон и на обитателя на граничния район принудиха Флик и Ший да започнат да тичат, за да не изостават. В един момент Аланон извика нещо на Балинор и едрата фигура изостана и се скри край пътеката. Не виждаха Мениън и Хендъл пред себе си и само от време на време зърваха братята елфи,

които се стрелваха между боровете. Аланон се движеше на няколко крачки зад тях и им подвикваше да побързат. Гъсти облаци от бял дим започнаха да проникват през скупчените стволлове като плътна мъгла, засенчваха пътеката и все повече затрудняваха дишането. Още нямаше признаци за истински пожар. Явно огънят не се беше разгорял достатъчно силно, за да плъзне през преплетените клони и да ги повали. След няколко минута димът обгърна всичко и Ший и Флик започнаха да кашлят силно при всяко поемане на въздух, а очите ги засмъдяха от острата миризма. Тогава Аланон им викна да спрат. Спряха неохотно и всеки миг очакваха да продължат, но Аланон като че ли се взираше в нещо назад, а слабото му мрачно лице изглеждаше странно бледо в бялата димна завеса. Не след дълго едрото тяло на Балинор отново се появи в гората зад тях, загърнато плътно в дългото ловно наметало.

— Прав беше, те са зад нас — каза той задъхан на историка, мъчейки се да си поеме въздух. — Подпалили са цялата гора зад гърба ни. Прилича на капан, който цели да ни подмами в Прохода на примката.

— Остани с тях — нареди бързо Аланон, като кимна към уплашените хора от Вейл. Трябва да настигна другите преди да са стигнали прохода!

С изумителна за такъв едър човек бързина високият водач скочи, стрелна се към дърветата отпред и изчезна почти на секундата. Балинор направи знак на младежите да го последват и те продължиха с бърза крачка в същата посока през задушавания ги лютив дим. После, най-неочаквано, чуха ужасени остро прашене на горящата гора. Димът започна да се издига на талази край тях и да се превръща в ослепително бяла пещ от огромни облаци. Пожарът постепенно ги догонваше. След няколко минути щеше да ги застигне и да ги изгори живи. Тримата се разкашляха, без да могат да си поемат въздух, и се втурнаха като обезумели през боровете, в отчаян опит да се измъкнат от пъкъла, в който бяха попаднали. Ший хвърли бърз поглед към небето и ужасен видя как пламъците прескачат бясно по върховете на високите борове над и пред тях, упорито пълзят по огнения си път и се спускат все по-ниско и по-ниско.

Изведнъж високата каменна стена на канарите се замержеля през дима и дърветата и Балинор им кимна да тичат в тази посока. Минути

по-късно излязоха на открито и видяха останалите от групата, които се бяха свили между скалите. Пред тях пътеката се виеше нагоре между канарите и се губеше в Прохода на примката. Тримата бързо се присъединиха към групата и цялата гора лумна в пламъци.

— Опитват се да ни заставят да избираме дали да бъдем изпечени живи в тази борова гора или да тръгнем през прохода — кресна Аланон, като се мъчеше да надвика прашенето на горящата гора, вперил неспокоен поглед в пътеката пред тях.“ — Знаят, че пътищата, по които можем да тръгнем са само два. Но и техните възможности са само две и точно по тази причина губят предимството си. Дюрън, навлез малко в прохода и виж дали гномите не са устроили засада.

Елфът се отдалечи, ниско приведен, без да каже дума. Наблюдаваха го, докато изчезна нагоре по пътеката в скалите. Ший се сгуши до другите. Толкова много му се искаше да може да помогне с нещо.

— Гномите не са глупаци — гласът на Аланон се вряза внезапно в мислите му. — Онези в прохода знаят, че ще бъдат отрязани от другите, които са подпалили гората. Но и не биха рискували да отстъпят през Волфсктаагските планини просто ей така. Или отпред в прохода има голяма сила от гноми, което Дюрън би трябвало да може да ни каже, или имат нещо друго наум.

— Каквото и да е то, те вероятно ще се помъчат да осъществят планове си в местността, наречена Възела — обясни им Хендъл. — На това място пътят се стеснява толкова много, че по пътеката, образувана от издигащите се ужасно близо една до друга скали, не могат да минат двама души едновременно. — Замълча и като че ли се замисли за нещо.

— Не разбирам защо са намислили да ни спрат — намеси се бързо Балинор. — Тези скали са почти отвесни. Никой не би могъл да ги изкачи без продължително опасно катерене. Гномите не са имали достатъчно време да стигнат ей-там до високото, след като са ни забелязали.

Аланон поклати замислено глава. Явно и той си мислеше същото и не можеше да разбере какво им готвеха гномите. Мениън Лий заговори нещо тихо на Балинор. После внезапно остави групата, насочи се към входа на прохода, където стените на канарите се

стесняваха рязко, и започна да разглежда внимателно земята. Горещината беше станала толкова непоносима, че бяха принудени да се доближат още малко до входа на прохода. Всичко все още беше замъглено от облаците бял дим, които се носеха откъм загиващата гора и се разпръсваха бавно във въздуха. Изминаха дълги минути докато шестимата чакаха завръщането на Мениън и Дюрън. Все още можеха да виждат как слабият планинец изучава земята при входа на прохода, високата му фигура неясно очертана в наситения с дим въздух. Накрая той се изправи и тръгна бавно към тях. Почти веднага след него се появи и връщащият се елф.

— Има следи от стъпки, но никакви друга признаци на живот в прохода — докладва Дюрън. — Явно нищо не е пипано до най-тясното място. Не продължих по-нататък.

— Има нещо друго — намеси се бързо Мениън. — При входа на прохода открих две ясни редици от отпечатыци на стъпки, които водят навътре и две други, които водят навън. Следите са от крака на гноми.

— Трябва да са се промъкнали преди нас и после са излезли и заели позиции близо до стените от канари. А ние сме допуснали груба грешка, че сме се заклепили в средата. — каза ядосано Балинор. — Но ако те са били там преди нас, какво...?

— Нищо няма да разберем, ако седим тук и умуваме — заключи възмутено Аланон — само ще тънем в догадки. Хендъл, тръгвай най-отпред, след теб планинеца, а останалите да следват в досегашния ред.

Якото джудже тръгна до Мениън и острите им очи се впираха във всеки камък, който очертаваше виещата се пътека, докато се стесняваше в Прохода на примката. Другите вървяха на няколко крачки зад тях и хвърляха преценяващи погледи към неравния терен, който ги заобикаляше. Ший рискува и погледна бързо назад. Видя, че Аланон го следва отблизо, но Балинор не се виждаше никакъв. Очевидно Аланон отново беше оставил обитателя на граничната зона да охранява гърба на колоната в края на горящата борова гора, да наблюдава дали останалите някъде зад тях гноми ловци не са намислили някакъв начин на действие, който да ги погуби. Ший инстинктивно усещаше, че са хванати в капан, усърдно подготвен за тях от лукавите гноми и всичко, което им оставаше, беше да открият как точно ще се задейства.

В първите стотина ярда пътеката се изкачваше рязко, после постепенно изтъняваше и така се стесняваше, че между скалите беше

невъзможно да се промъкне повече от един човек. Проходът не беше нищо друго, освен дълбока ниша в предната част на канарата. Скалите от двете ѝ страни се накланяха толкова навътре, че почти се допираха и образуваха нещо като свод високо над главите им. Една единствена тънка ивица от синьото небе струеше надолу към тях и осветяваше слабо виещата се, отрупана с камъни, пътека. Напредваха много бавно, защото водачът им се оглеждаше за поставени от гномите капани. Ший нямаше представа какъв участък Дюрън беше успял да разузнае, но той явно не се бе осмелил да навлезе в местността, която Хендъл беше нарекъл Възела. Досещаше се за произхода на името. Проходът беше ужасно тесен и пораждаше у човек тягостното усещане за възела на примката на палач и злата участ на осъден на смърт. Чуваше тежкото дишане на Флик почти в тила си и изпитваше неприятното чувство, че се задушава от близостта на скалите. Движеха се бавно напред, леко приведени, за да избегнат допира с острите им като бръснач издатини.

В един момент намалиха още повече ход и се скупчиха заедно. Ший чу зад тях плътния глас на Аланон, който роптаеше, искаше да разбере какво се е случило, настояваше разпалено да мине пред тях. Но в тези тесни участъци беше невъзможно някой да му направи път. Ший надзърна напред и забеляза пред водачите силен лъч от светлина. Явно пътеката най-после се разширяваше. Почти се бяха освободили от Прохода на примката. Но после, точно когато ся помисли, че са стигнали до безопасността на другия край, се чуха силни викове и цялата колона спря. Гласът на Мениън проряза полумрака изненадано и ядосано. Това накара Аланон да изругае тихо и гневно и да нареди на групата да продължи напред. За момент нищо не се случи. Отново тръгнаха бавно напред и навлязоха в широко открито пространство, засенчено от стените на канарите. Внезапно стръмните скали се раздалечаваха рязко и разкриваха обляно в слънчева светлина небе.

— Точно от това се страхувах — мърмореше си Хендъл под носа, когато Ший последва Дейъл и излезе от нишата. — Надяхах се гномите да не са стигнали толкова далеч в земята, която за тях е табу. Изглежда, че са ни пипнали в капан, планинецо.

Ший излезе в светлината на скалиста площадка, където останалите от групата стояха и си говореха приглушено с нотки на гняв и безсилие. Почти в същия момент се появи Аланон и всички се загледаха напред. Скалата, на която стояха, се издаваше напред от

отвора на Прохода на примката на около петнадесетина фута и образуваше малък ръб, който рязко се спускаше в широка зейнала цепнатина, дълбока стотици фута. Дори и на ярката слънчева светлина дъното ѝ не се виждаше. Стените на канарата зад гърбовете им образуваха полукръг и слизаха косо и рязко надолу до гъстите гори. Пропастта, истинско чудо на природата, не можеше да се заобиколи. От другата страна на цепнатината висяха останките на нещо, което е било висящ дървен мост. Той е бил единственото средство, което пътниците са могли да използват, за да преминават. Осем чифта очи изучаваха отвесните стени на канарите и търсеха начин да се изкачат по хлъзгавите им стени. Повече от ясно беше, че единственият начин да стигнат до отсрещната страна е да минат направо през зейналия ров пред тях.

— Гномите са знаели какво правят, когато са разрушили моста! — разгневи се Мениън, без да се обръща определено към някого. — Оставиха ни да паднем в капан между тях и тази бездънна яма. Дори няма да има нужда да идват след нас. Могат да чакат, докато умрем от глад. Ама че гадост...

Млъкна вбесен. Всички знаеха, че са постъпили глупаво, като позволиха да бъдат примамени да влязат в такъв елементарен, но истински капан. Аланон се доближи до ръба на пропастта, надникна внимателно в дълбините и и после проучи терена от другата страна. Търсеше начин за преминаване.

— Ако беше малко по-тясна или ако разполагах с малко повече пространство, да се засиля, може би щях да мога да я прескоча — обади се Дюрън.

Ший изчисли, че разстоянието до отсрещната страна е около тридесет и пет фута. Поклати глава със съмнение. Дори Дюрън да беше най-добрият скачач в света, опитът му едва ли щеше да бъде успешен при тези условия.

— Чакайте малко — изведнъж извика Мениън, като се обърна към Аланон и посочи на север. — Какво ще кажете за онова старо дърво, закрепило се на канарата вляво?

Всички погледнаха нетърпеливо, без да могат да разберат какво имаше предвид планинецът. Дървото, което им показваше, бе пуснало корени в скалата отсреща на почти сто и петдесет ярда от тях. Сивият му ствол се очертаваше на фона на ясното небе, клоните му бяха без

листа и голи, провиснали тягостно надолу, като уморени крайници на някой източен гигант, замръзнал в полукрачка. Това беше единственото дърво на обсипаната с камъни пътека, която се отдалечаваше от пропастта и изчезваше под канарите в гората отвъд. Ший гледаше като всички останали, но не можеше да разбере с какво то можеше да им помогне.

— Ако мога да забия стрела в онова дърво със завързано на нея въже, някой по-лек може да мине по него и да завърже въжето за останалите — предложи принцът на Лий, като стискаше силно в лявата си ръка големия ясен лък.

— Разстоянието е повече от сто ярда — отговори Аланон, като го преценяваше. — Като прибавим и тежестта на въжето, завързано за стрелата, ти ще трябва да постигнеш най-високия резултат по стрелба в света, за да я изпратиш там. Да не говорим, че трябва да я забиеш в дървото достатъчно дълбоко, за да може да издържи тежестта на човек. Не мисля, че това е възможно.

— Или дайте да измислим нещо, или да забравим за Меча на Шанара — изръмжа Хендъл с пламнало от гняв лице.

— Имам една идея — изведнъж се осмели да се обади Флик и направи крачка напред, докато говореше. Всички погледнаха към якия младеж от Вейл, сякаш го виждаха за пръв път.

— Е, хайде, казвай, какво чакаш! — извика Мениън нетърпеливо. — Каква е тя, Флик?

— Ако в групата има стрелец специалист — Флик стрелна към Мениън злобен поглед — той би трябвало да е способен да изпрати стрела с въже в дървената част на моста, който виси на отсрещната страна и да го изтегли обратно оттам.

— Тази идея си заслужава да се опита — съгласи се Аланон веднага. — Но кой...

— Мога да се справя — отвърна Мениън и на свой ред стрелна ядно с очи към Флик. Аланон кимна с глава, а Хендъл извади яко въже, което Мениън Лий стегна здраво за стрелата и завърза свободния му край за широкия си кожен колан. Постави стрелата на големия ясен лък и се прицели в парче дърво, което висеше на тридесетина фута под него, все още закрепено за една скоба на счупения мост. Всички гледаха притаили дъх, когато той опъна тетивата, прицели се бързо и

уверено и освободи стрелата с рязко отпускане. Стрелата полетя към пропастта и се заби в дървото, а въжето се заклати отпуснато.

— Великолепен изстрел, Мениън — Дюрън го потупа одобрително по рамото, а планинецът се засмя.

Останките от моста бяха изтеглени обратно при тях. Аланон потърси място, където да ги прикачи, но клиновете, които са крепили моста, бяха свалени от томите. Накрая Хендъл и Аланон се наведоха над ръба на пропастта, и опънаха въжето на моста, а Дейъл започна да се придвижва по него над зейналата пропаст, местейки последователно ръцете си с прикрепено второ въже около кръста му. Имаше няколко напрегнати момента, когато облеченият в черно наметало гигант и мълчаливото джудже се огъваха силно от тежестта, но накрая Дейъл успя да стигне на отсрещната страна. Балинор се появи и ги осведоми, че пожарът започва да затихва и гномите ловци скоро ще навлязат в Прохода на примката. Дейъл завърза здраво края на въжето, което носеше със себе си и бързо го прехвърли обратно, където завързаха и другия му край. Останалите от групата започнаха да преминават на другата страна на пропастта по начина, използван от Дейъл, един по един. Когато всички успяха да преминат, въжето беше срязано и пуснато в пропастта, заедно с остатъците от стария мост, за да са сигурни, че няма да могат да ги преследват.

Аланон нареди на групата да се изнесе бързо и тихо, за да не разберат приближаващите гноми, че са успели да се измъкнат от грижливо подготвения капан. Преди да тръгнат високият историк се доближи до Флик, постави мършавата си тъмна ръка на рамото му и се усмихна мрачно.

— Днес, приятелю мой, ти си извоюва правото да бъдеш част от групата ни — право, което не е свързано с родството ти с брат ти.

Обърна се и даде знак на Хендъл да поеме водачеството, Ший погледна пламналото от щастие лице на Флик и потупа сърдечно брат см по гърба. Той наистина беше заслужил правото да бъде редом с другите — право, което Ший все още може би не си беше извоювал.

ГЛАВА 11

След като изминаха още десетина мили в планините Волфсктааг, Аланон им каза да спрат. Проходът на примката и опасността да бъдат нападнати от гномите отдавна бяха останали зад гърба им и сега те вече бяха навътре в гората. Вървели бяха бързо и до момента не се беше случило нищо, което да ги обезпокои. Пътят беше широк и чист, а теренът равен, въпреки че се бяха изкачили на няколко мили нагоре в планината. Въздухът беше свеж и прохладен, така че пътуването им беше почти приятна. Топлото следобедно агънце грееше ярко и светлината му повдигаше духа на групата. В тази планина горите бяха разпръснати, отделени от стърчащи хребети и върхове, които бяха голи и покрити със сняг. Открай време това беше забранена страна, дори и за джуджетата, но никой не забеляза признаци на нещо необичайно, което би могло да бъде сигнал за тревога. Разнасяха се всичките нормални звуци на гората — от резониращото цвъртене на насекомите до веселото чуруликане на пъстроцветни птички с различни форми и размери. Изглежда бяха направили разумен избор на пътя до палатите на Паранор, които все още бяха далеч.

— След няколко часа ще спрем да пренощуваме — каза високият странник, след като ги събра около себе си. — Но рано сутринта ще ви напусна, за да разузная пътя напред, да проверя дали зад Волфсктааг няма никакви следи от Господаря на магиите и помощниците му. След като свършим с прехода на тези планини и на един къс участък в горите на Анар, ще трябва да прекосим равнините отвъд тях и да стигнем до Зъбите на дракона, точно под Паранор. Трябва да разбере дали съществата от Северната земя или техните съюзници не са блокирали входа, за да можем бързо да изберем друг път.

— Сам ли ще тръгнеш? — попита Балинор.

— Мисля, че за всички ни ще бъде по-добре, ако тръгна сам. Опасността за мен е малка, а всеки от вас ще се нуждае от помощта на другия, когато отново стигнете до горите на централен Анар. Подозирам, че групите от гноми ловци ще наблюдават всички проходи, които извеждат от тези планини, за да се уверят, че няма да ги

напуснете живи. Хендъл може да ви прекара през тези клопки не ползе от мен. Ще се опитам да ви пресрещна някъде по пътя преди да стигнете до равнините.

— По кой път ще тръгнеш? — попита неразговорливото джудже.

— Проходът на Джейд предлага най-добро прикритие. Ще маркирам пътя с малки парчета плат, както правех досега. Червеното ще означава опасност. Следвайте белият цвят и всичко ще е наред. А сега да продължим още малко, докато все още е светло.

Тръгнаха през Волфсктаг и вървяха докато слънцето потъна зад очертанията на планините на запад и пътеката пред тях престана да се вижда ясно. Тази нощ нямаше луна, макар че звездите хвърляха мъждив блясък върху назъбения пейзаж. Групата се разположи под висок остър зъбер на скала, който се издигаше на няколко фута над тях и приличаше на голям меч, врязващ се рязко в тъмното небе. Срещу скалата имаше групи от високи дървета, които заобикаляха лагера в полукръг — добро прикритие от всички страни. Втора вечер ядоха студена храна. Все още не искаха да палят огън, който можеше да разкрие присъствието им. Хендъл направи график за охрана на лагера през цялата нощ. Практика, която, според него, беше необходима във вражеска страна. Всички се редуваха, като всеки седеше на пост по няколко часа, докато другите спяха. След вечерята нямаше почти никакви разговори. Завиха се в одеялата си почти веднага, уморени от дългото ходене през деня.

Ший поиска да бодърства пръв, защото изгаряше от желание да вземе някакво участие като член на групата. Все още изпитваше чувството, че не е допринесъл) почти с нищо, докато другите бяха рискували живота си за него. Отношението на Ший към пътуването до Паранор се промени значително през изминалите два дни. Започна да осъзнава колко важно е да вземат Меча на Шанара, колко много хора от Четирите земи зависят от него, за да бъдат защитени от Господаря на магиите.

Преди той бягаше от опасността на Носителите на черепи и от наследството си като потомък на рода Шанара. Сега вървеше към една още по-голяма заплаха, сблъсък със сила, толкова внушителна, че границите ѝ никога не са били определяни, и то под закрилата на куража само на седем простосмъртни мъже. Ший знаеше с какво ще се сблъска, но дълбоко в себе си усещаше, че ако се откаже да продължи,

ако се откаже от малкото, което беше дал, той щеше да се превърне в жалък предател както на родството си с елфите, така и на човека. Той щеше най-бездушно да опровергае гордостта, която изпитваше от загрижеността си за сигурността и свободата на хората. Знаеше, че дори сега да му кажеха, че не ще може да успее, той трябваше да опита.

Аланон си легна без да каже дума на никого и за секунди заспа. Ший наблюдаваше неподвижното му тяло по време на двучасови я си пост и после се оттегли, когато Дюрън го смени. Когато Флик се събуди след полунощ, за да заеме поста си, водачът им се поразмърда и се надигна бавно, загърнат злокобно в големия си черен плащ. Флик си помисли, че изглежда точно такъв, какъвто го беше видял за пръв път по пътя за Шейдската долина. Постоя за момент и погледа спящите, после обърна поглед към Флик, който стоеше неподвижен на един камък. След това, без да каже дума, без да направи никакъв жест, тръгна по пътеката, която го отдалечаваше от тях и изчезна в тъмнината на гората.

През останалата част от нощта Аланон вървя без да спира, за да стигне до Прохода на Джейд в централен Анар и в равнините на запад от него. Тъмната му фигура се плъзгаше през смълчаната гора като сянка, която докосва земята само за миг и продължава бързо напред. Изглеждаше нереален. Преминаваше край малките същества, които го зърваха и го забравяха. Той нито ги променяше, нито ги оставяше съвсем същите, след като ги отминеше, а запечатваше незаличимия си образ в неразбиращите им главици. Отново се замисли за пътуването, което правеха до Паранор. Разсъждаваше върху това, което той знае, но никой друг не би могъл да знае и изпита ужасно чувство на безпомощност пред предстоящите събития, които можеха да се окажат отминаването на една епоха. Другите само подозираха ролята му в това, което се беше случило, в това, което предстоеше да се случи, но единствено той беше принуден да живее с истината за собствената си съдба, и за тяхната съдба. Изропта на глас при тази мисъл. Ненавиждаше всичко, което се случваше, но знаеше, че той просто няма избор. Дългото му слабо лице приличаше на черна маска на нерешителност на фона на смълчаните дървета, край които минаваше при самотния си преход. Лице, набраздено с дълбоки бръчки на тревога, но непреклонно, с вътрешна твърдост, която щеше да

подхранва душата, когато сърцето си отидеше. Зазоряването го свари в една особено гъста гора, която се простираше на няколко мили напред в хълмистата местност. Веднага забеляза, че тази част на гората е изумително тиха, сякаш някаква особена смърт беше докоснала с ледената си ръка земята. Пътят зад него беше внимателно маркиран с малки ленти бял плат. Забави крачка. Досега не беше забелязал нищо, което да го обезпокои, но сега някакво шесто чувство се надигна в пъргавия му ум и го предупреждаваше, че нещо не е наред. Стигна до място, където пътеката се разклоняваше. Едното отклонение, широка, чиста пътека, която приличаше на едновременно главен път, водеше наляво и надолу, вероятно към огромна долина. Трудно можеше да се определи точно, защото дърветата се извисяваха над всичко и закриваха от погледа пътя след първите неколкостотин ярда. Втората пътека беше обрасла с гъсти шубраци. През нея не можеха да минат двама души, без да я разчистят, за да я разширят. Тясната пътека водеше нагоре към висок хребет, разположен под ъгъл към Прохода на Джейд.

Изведнъж мрачният историк настръхна, когато усети присъствието на друго същество, безспорно зла форма на живот, някъде по-надолу по пътеката, която водеше към невидимата долина. Не се чуваше шум от някакво движение. Каквото и да беше, то предпочиташе да лежи и да чака жертвите си на пътека. Аланон бързо откъсна две ленти плат, едната червена, другата бяла. Върза червения плат на по-широката пътека, която водеше към долината, а белия плат на по-малката пътека, която водеше към хребета. Когато изпълни задачата си се спря и отново се заслуша. Продължаваше да усеща присъствието на съществото надолу по пътя към долината, но не успя да забележи някакво движение. То в никакъв случай не беше по-силно от него, но щеше да бъде опасно за мъжете, които го следваха. След като за последен път провери лентите от плат, той безшумно пое по тясната пътека към хребета и изчезна в гъстите шубраци.

Измина почти час преди съществото, което лежеше дебнешком в долината, да се реши да разузнае. То беше високо интелигентно, нещо, което Аланон не отчете, и знаеше, че онзи, който беше минал отгоре, беше усетил присъствието му и умишлено беше избягнал този път. Освен това знаеше, че способностите на този човек бяха далеч по-големи от неговите. Затова лежа безшумно в гората и го изчака да си

отиде. Реши, че беше чакало достатъчно дълго. Минути по-късно то се взря напрегнато в затихналото разклонение на главния път, където двете ленти плат се вееха леко в слабия горски вятър. Каква глупост са тези знаци, помисли си лукавото същество и тромаво повлече напред огромното си туловище с неправилна форма.

Последен на пост стоя Балинор и когато зората се пукна рязко със заслепяващи златисти лъчи над източния планински хоризонт, високият обитател на граничната зона внимателно пробуди останалите от групата от спокойния им сън и те усетиха студа на ранното утро. Бързо се оправиха, погълнаха набързо закуската и докато се опитваха да се стоплят във все още хладния въздух на слънчевия ден, събраха мълчаливо багажа си и се приготвиха за прехода за деня. Някой попита за Аланон и Флик сънливо отговори, че историкът беше потеглил някъде около полунощ, без да му каже нещо. Никой не се изненада, че бяха напуснати безмълвно, и повече не коментираха въпроса.

След половин час групата беше на пътеката, водеща на север през горите на Волфсктааг. Вървяха безшумно, без почти никакви разговори, в същия ред както преди. Хендъл беше отстъпил мястото си на водач на надарения Мениън Лий, който се движеше с безшумната грациозна походка на котка през преплетените клони и храсталаци по покритата с листа земя.

Хендъл изпитваше особено уважение към принца на Лий. След време той нямаше да има равен на себе си като обитател на гората. Но джуджето знаеше и още нещо. Планинецът беше прибързан и все още неопитен, а в тези земи оцеляваха само предпазливите и улегналите. Но практиката беше единственият добър учител. Ето защо джуджето неохотно позволи на младия търсач на следи да води групата, а то следеше с четири очи всичко, което се появяваше на пътеката пред тях. Почти веднага вниманието на джуджето беше привлечено от една особено смущаваща подробност, която спътникът му изобщо не забеляза. На пътя нямаше никакъв знак от мъжа който беше минал само няколко часа преди тях, Хендъл разгледа много щателно земята, но не можа да забележи дори и най-малка следа на човешки крак. Лентите от бял плат бяха поставени на редовни интервали, точно както беше обещал Аланон. Но нямаше никакви следи от минаването му. Хендъл знаеше разказите за загадъчния странник и беше чувал, че той притежава невероятни способности. Но никога не беше допускал, че е

такъв завършен следотърсач, че да може напълно да заличи следите си. Джуджето беше силно озадачено, но реши да не го споделя с другите. В края на колоната Балинор също си мислеше за загадъчния мъж от Паранор, за историка, който знаеше ужасно много неща, без някой да беше подозирал това, за пътешественика, който изглежда е бил навсякъде, но за когото се знаеше толкова малка. Като дете беше виждал Аланон от време на време в кралството на баща си, но много смътно си го спомняше. Мрачен странник, който идваше и си отиваше без предупреждение, който винаги беше толкова мил към него, но никога не беше предлагал да му разкаже собствената си загадъчна съдба. Осведомените мъже на всичките земи познаваха Аланон като учен и философ, който няма равен на себе си. Други го познаваха само като скитник, който живее благодарение на добрите си съвети и притежава учудващо мрачен здрав разум, който никога никой не беше уличил в някаква грешка. Балинор се беше учил от него и можеше да се каже, че беше започнал да му се доверява едва ли не сяпало. Въпреки това той никога не беше разбирал истински историка. Поразсъждава още малко върху това и внезапно го осени една мисъл, почти като ненадейно откровение. Даде си сметка, че през цялото време, Прекарано с Аланон, той никога не беше забелязал никакъв признак на остаряване.

Пътят започна да се изкачва и стеснява, а големите дървета на гората и гъстите храсталаци прилепнаха в плътни стени. Мениън добросъвестно беше следил белите ленти плат и не се съмняваше, че те сочат правилната посока. Но след като пътят стана забележимо потруден от преди, той, без да се усети, започна сам да проверява. Беше почти обяд, когато пътеката неочаквано се разклони и изненаданият Мениън се спря.

— Странно. Разклонение в пътя, а никакъв знак. Не мога да разбера защо Аланон е отминал, без да остави знак.

— Нещо трябва да се е случило на знака — каза Ший и въздъхна тежко. — Кой път да поемем?

Хендъл изучаваше внимателно земята. По пътеката, която водеше нагоре към хребета имаше следи от минаването на някой. Неотдавна паднали клонки и листа. По долната пътека обаче имаше следи от стъпки, макар и много бледи. Инстинктивно усещаше, че нещо опасно лежи по единия, а може би и по двата пътя.

— Това никак не ми харесва. Тук има нещо нередно — измърмори той неопределено. — Знаците са объркани, може би нарочно.

— Възможно е всичките тези приказки, че тази земя е табу, в крайна сметка да не са измислица — предположи Флик сухо и седна на едно паднало дърво.

Балинор мина напред и се посъветва набързо с Хендъл за посоката, в която се намира проходът на Джейд. Хендъл призна, че по долния път ще стигнат най-бързо, пък и той очевидно е главният. Но нямаше начин да разберат по кой път е тръгнал Аланон. Накрая Мениън вдигна отчаяно ръце и настоя най-послед да вземат някакво решение:

— Всички знаем, че Аланон не би минал по този път, без да остави знак. Така че единственият възможен извод е, или че нещо се е случило на знаците, или че нещо се е случило на самия него. И в двата случая не можем да седим тук и да чакаме да открием отговора. Той каза, че ще се срещнем при Прохода на Джейд, или зад гората, затова предлагам да тръгнем по долния път — най-бързия.

Хендъл отново им каза, че е объркан от знаците по долния път. Натрапчивото му усещане, че там има нещо опасно, се беше появило и у Ший в момента, в който пристигнаха на мястото и не намериха ленти плат. Балинор и останалите поспориха разгорещено няколко минути и накрая приеха предложението на планинеца. Ще тръгнат по най-бързия път но ще бъдат ужасно нащрек, докато не излязат от тези тайнствени планини.

Смениха реда на колоната и поставиха Мениън за водач. Спуснаха се бързо по полегатия долен път. Той ги водеше към долина, закрыта от големи дървета, които растяха плътно едно до друго мили наред във всички посоки. Много скоро пътят започна удивително да се разширява, дърветата и храстите се отдръпнаха, а теренът се изравни и наклонът стана почти незабележим. Страхове им започнаха да се разсейват, когато ходенето стана по-леко. Очевидно беше, че дълги години пътят е бил главно шосе за обитателите на тази земя. Вървели бяха не повече от час, когато стигнаха долината. Трудно беше да се каже къде точно се намираха поради планинските вериги, които ги заобикаляха отвсякъде. Гората закриваше всичко от погледа освен пътеката непосредствено пред тях и безоблачното синьо небе над тях.

След кратко пътуване през долината групата забеляза необикновена структура, която се издигаше пред дърветата като огромна рамка. Сякаш беше част от гората около нея, с изключение на това, че елементите ѝ бяха прави. След малко те се озоваха достатъчно близо и видяха, че това е поредица от гигантски, покрити с ръжда греди, които опасват като в рамка квадратни късове от откритото небе. Групата автоматично забави крачка, огледа се внимателно, за да се увери, че това не е някакъв капан, поставен за непредпазливи пътници. Но нищо не помръдна и те продължиха да се доближават, заинтригувани от структурата, която се издигаше мълчаливо пред тях.

Изведнъж пътят свърши и странната рамка се разкри напълно пред очите им. Огромните метални греди, захабени от времето, изглеждаха все така яки, каквито са били през изминалите векове. Те бяха част от един голям навремето град, построен толкова отдавна, че никой вече не си спомняше за съществуването му. Град, забравен като долината и планините, в които се намираше — последен паметник на цивилизацията на изчезнали същества. Металната рамка беше здраво поставена в огромна основа от нещо като камък, който сега се ронеше и рушеше от времето и годините. На места се виждаха останки от някогашни стени. Много от загиващите сгради бяха скупчени на групи. Те се простираха на няколко стотици ярда пред пътниците и завършваха там, където стената на гората отбелязваше края на немоцната намеса на човека пред неунищожаемата природа. Вътре в самите структури и по основата на рамката растяха храсти и малки дървета в огромно изобилие и по-скоро изглеждаше, че те задушават до смърт града, а не че времето го руши. Групата съзерцаваше в гробно мълчание това странно свидетелство за друга епоха, дело на хора като тях отпреди толкова много години. Ший изпита остро чувство на безсмислие при вида на зловещите рамки, умореният живот на които ръждата бавно преяждаше и отнемаше.

— Какво е това място? — попита той тихо.

— Останките на някакъв град — вдигна рамене Хендъл, като се извърна към младежа от Вейл. — Струва ми се, че това място е пусто от векове наред.

Балинор се доближи до най-близката структура и потърка металната греда. Огромни пращинки от ръжда и мръсотия се посипаха като дъжд и отдолу се показва мътен стоманеносив цвят, който

показваше, че в постройката все още имаше някаква сила. Другите от групата последваха човека от границата, когато той се доближи бавно до основата и загледа внимателно наподобяващата камък структура. Минута след това се спря до един ъгъл и изчетка ръждата и мръсотията от повърхността. Отдолу се показва една единствена дата, която все още се виждаше в рушащата се стена. Всички се наведоха, за да я разчетат.

— Та този град е съществувал преди Великите войни! — възкликна Ший изумен. — Не мога да повярвам. Това трябва да е най-древната структура, която все още съществува. — Спомням си какво ни каза Аланон за хората, които са — живели по онова време — каза Мениън, отдал се за момент на смътни спомени. — Той каза, че този век бил велик. Дори да е така, всичко, което той може да ни покаже, е само това. Нищо друго, освен няколко метални пръти.

Балинор и Хендъл се притесняваха от това спиране. Но се съгласиха да починат малко, стига да не се разпръскват. Ший се доближи до следващата сграда, придружен от Флик. Хендъл седна и погледна подозрително огромните рамки. Противен му беше всеки момент от престоя им в тази метална джунгла, толкова различна от собствената му горска родина. Другите последваха Мениън от другата страна на сградата, на която току-що бяха научили датата, и откриха част от име, издълбано върху паднал къс стена. След няколко минути Хендъл се улови, че мечтае за Кълхейвън и за семейството си, и моментално застана нащрек: всички бяха наоколо, но Ший и Флик се бяха отдалечили към лявата част на мъртвия град — те продължаваха да разглеждат любопитство разпадащите се останки и търсеха следи от древната цивилизация. В този момент усети, че чува само тихите гласове на спътниците си. Заобикалящата ги гора беше потънала в мъртвешка тишина. В спокойната долина нямаше дори лек полъх на вятър, нямаше дори една прелитаща над тях птичка, не се чуваше резониращо бръмчене дори на едно насекомо. Собственото му тежко дишане отекваше дрезгаво в напрегнатия му слух.

— Нещо не е наред — промърмори той на глас, а ръката му инстинктивно посегна към тежкия боен боздуган.

В този момент Флик забеляза нещо матово бяло на земята от едната страна на сградата, която Ший и той изучаваха, скрито отчасти от основата. Изгарян от любопитство, той се доближи до предмета,

който приличаше на пръчки с различна големина и форма, разхвърляни безразборно наоколо. Ший не забеляза интереса на брат си и се отдалечи от сградата, загледан като омагьосан в останките на друга структура. Флик се приближи, но все още не можеше да разбере, дори и от няколко стъпки разстояние, какво представляват белите пръчки. Едва когато се надвеси над тях и видя мътния им блясък върху черната земя, осветена от следобедното слънце, разбра, изтръпнал до премаляване, че това са кости.

Джунглата зад набития младеж от Вейл се разцепи и клонки и клечки се разхвърчаха с оглушителен трясък. Сивкав ужас с много крайници и с чудовищни размери се измъкна от укритието си. Кошмарна мутация на човешка плът и машина с уродливи крака, които крепяха покритото с твърда козина тяло, състоящо се наполовина от метално покритие, наполовина от плът. Насекомоподобна глава се поклащаше от време на време върху метален врат. Пипала, които завършваха със сензори, се спускаха леко над две искрящи очи и свирепи челюсти, които потракваха гладно. Създадено от хората на друга епоха, за да служи на господарите си, то беше надживяло масовото унищожение, което ги беше заличило от лицето на земята. Но оцеляло и запазило вековното си съществуване с метални части, присадени към разпадащото се тяло, то се беше превърнало в злочеста аномалия. И още по-лошо. Започнало беше да се храни с плът.

Нахвърли се върху нещастната си жертва преди някой да успее да се помръдне. Ший се намираше най-близо, когато огромното същество удари брат му с протегнат крайник, свали го и го прикова безпомощен на земята. Докато се навеждаше към него челюстите му издаваха стържещи звуци. Ший мислеше напрегнато. Извика силно, изтегли късия си ловен нож и размаха жалкото си оръжие, докато търчеше бясно, за да помогне на Флик. Съществото току-що беше сграбчило изпадналата в безсъзнание жертва, когато вниманието му беше отклонено към другото човешко създание, което се беше втурнало в яростно нападение. Разколеба се за миг от неочакваната атака, после отпусна смъртоносната си хватка и отстъпи предпазливо малко назад. Огромното му туловище отново зае нападателна позиция, а изпъкналите му зелени очи се приковаха върху крехката фигура на мъжа пред него.

— Ший, не...! — извика ужасен Мениън, когато младежът от Вейл замахна безуспешно към един от разкривените крайници на съществото. От дълбините на огромното тяло на чудовището изригнаха яростни стържещи звуци и то замахна силно с един протегнат крайник, мъчейки се да прикове жертвата на земята. Но Ший се измъкна с леки отскоци. И тогава, пред ужасените очи на останалите, кошмарът от джунглата врхлетя върху нещастния човек от Вейл — една вихрушка от заплетени крайници и косми. Точно когато Ший щеше да изтегли Флик на безопасно разстояние, съществото го претърколи на земята и за секунда всичко потъна в облак от прах.

Всичко стана толкова бързо, че никой не беше имал възможност да реагира. Хендъл никога не беше виждал толкова огромно и толкова свирепо същество, същество, което явно беше живяло в тези планини от незапомнени времена, в очакване на нещастните ся жертви. Джуджето се намираше най-далече от мястото на битката, но бързо се придвижи напред, за да помогне на падналия младеж от Вейл. Другите също се задвижиха. В момента, в който прахта се слегна достатъчно и отвратителната глава отново се появи, се разнесе шум от отпуснати едновременно три тетиви на лъкове. Стрелите се забиха с тъпи звуци дълбоко в черното покрито с козина туловище. Съществото заскърца побесняло, надигна се, простря напред крайниците си и затърси новите си нападатели.

Предизвикателството не остана без ответна реакция. Мениън Лий хвърли лъка от ясеново дърво, изтегли от ножницата големия меч и го стисна здраво в ръцете си.

— Лий, Лий! — бойният вик на хиляди години проехтя, когато принцът се втурна като обезумял към чудовището през ронещите се основи и срутените стени. Балинор беше изтеглил собствения си меч, чието огромно острие искреше свирепо в ярката слънчева светлина и се хвърли да помага на планинеца. Дюрън и Дейъл запращаха една след друга стрели в главата на гигантския звяр, а той, изпаднал в бяс, стържеше бясно и с помощта на предните си крайници отблъскваше стрелите и ги вадеше от дебелия си кожа. Мениън стигна до отвратителното чудовище преди Балинор и със силен замах на меча си нанесе дълбока рана в най-близкия му крайник. Усети силен удар на желязото в кост, който го разтреса. Когато чудовището отстъпи назад и

удари Мениън странично, то беше зашеметено от силен удар по главата. Бойният боздуган на Хендъл го беше ударил с изумителна сила. Секунда по-късно Балинор стоеше здраво на краката си пред огромното същество, ловното му наметало беше отметнато назад и се развяваше зад искрящата ризница. С поредица от бързи, мощни удари големият меч на принца на Калахорн напълно отрязва втори крайник. Звярът се извърна свиреп и се опита безуспешно да свали някой от нападателите си на земята и да го смаже до смърт. Тримата мъже нададоха бойните си викове, нахвърлиха се безпощадно и отчаяно се мъчеха да отделят чудовището от повалените му жертви. Нападенията им бяха точни, ударите им прицелени към незащитените му флангове, които принуждаваха гиганта да се мота ту на едната, ту на другата страна. Дюрън и Дейъл се приближиха още и продължиха да обсипват със стрели огромната си мишена. Много от тях бяха отклонени от металното покритие, но безпощадният щурм непрестанно отклоняваше вниманието на влуденото същество. В един момент Хендъл беше ударен толкова силно, че за няколко секунди загуби съзнание, а кошмарният нападател бързо се доближи, за да го довърши. Но непоколебимият Балинор събра последните си капчици сила и нападна така безжалостно и свиреп, че то не успя да стигне до поваленото джудже преди Мениън да го вдигне на крака.

Накрая стрелите на Дюрън и Дейъл улучиха дясното око на съществото. Кръвта се стичаше обилно от засегнатото му око и от многото други сериозни рани. Чудовището разбра, че е загубило битката, а нищо чудно да загубеше и живота си, ако не избяга веднага. След като предприе кратка маневра към най-близкия нападател, то изведнъж се обърна с изумителна ловкост и хукна бързо към безопасността на бърлогата си в гората. Мениън се впусна да го преследва, но съществото увеличи разстоянието между тях и се скри сред огромните дървета. Петимата спасители бързо насочиха вниманието си към двамата младежи от Вейл, които лежаха неподвижни върху изпотъпканата земя. Хендъл ги разгледа внимателно. С течение на годините той беше натрупал известен опит в лекуването на получени при сражения рани. Телата им бяха силно наранени и насинени, но явно нямаха счупени кости. Трудно можеше да се каже дали бяха получили вътрешни увреждания. И двамата бяха ранени от съществото: Флик в основата на врата, а Ший по рамото.

Противните, тъмно червени белези показваха, че ударите са проникнали дълбоко. Отрова! Двата мъже продължаваха да са в безсъзнание въпреки многократните опити да бъдат върнати на себе си. Дишането им беше повърхностно, кожата им бледа и започваше да посивява. — Те умират, нали? — попита Мениън с едва доловим шепот. Хендъл кимна леко в настъпилата тишина. Балинор веднага взе нещата в ръцете си, нареди на Дюрън и Мениън да отсекаят върлини и да направят носилки, а Хендъл и той приготвиха хамаци, на които да поставят младежите. Дейъл стоеше на пост в случай, че съществото решише неочаквано да се върне. Петнадесет минути по-късно носилките бяха готови изпадналите в безсъзнание мъже бяха вързани здраво за тях и покрити с одеяла, които да ги предпазват от студа на приближаващата нощ и групата потегли. Прекосиха бързо руините на мъртвешко тихия град и след няколко минути намериха пътя, който извеждаше от скритата долина. С мрачни лица погледнаха в безпомощен гняв към все още виждащите се структури, които се извисяваха над гората. В тях се надигна горчиво чувство на безсилие. Когато бяха пристигнали в долината, те бяха силни и изпълнени с решителност и увереност в себе си, с вяра в мисията, която ги бе събрала. Но сега, когато си отиваха, те се чувстваха като победени, обезкуражени жертви на една жестока съдба.

Бързо излязоха от долината и се заизкачваха по леко наклонените склонове на заобикалящата ги Планинска верига, нагоре по широката лъкатушна пътека сред високи мълчаливи дървета. Мислеха единствено за мъжете, които носеха. Познатите звуци на гората отново се върнаха и им подсказваха, че опасностите на долината са вече минало. Никой от тях не можеше да забележи това сега, с изключение на мълчаливото джудже, чийто закален в битките ум регистрираше автоматично промените на родната му гора. То отново се върна към горчивите си мисли за избора, който ги беше завел в долината и се чудеше какво се беше случило на Аланон и на обещаните от него знаци. Почти без да се замисля той беше сигурен, че високият странник е сложил знаците преди да поеме по горния път и че някой или нещо, може би съществото, което срещнаха, беше разбрало целта на знаците и ги беше махнало. Поклати осъдително глава на собствената си глупост, че не е успял да разбере веднага истината и

започна да тъпче по яростно земята под обувките си в ботуши крака, изливайки върху нея яда си.

Стигнаха до края на долината и продължиха без да спират нататък през гората, която се простираше пред тях с огромни стволоче и големи клони, объркани и преплетени едни в други, сякаш искаха да закрият планинското небе. Пътеката отново се стесни и те бяха принудени да вървят в колона по един с носилките. Следобедното небе бързо променяше цвета си от тъмносиньо в смесица от кърваво и пурпурно червено, което бележеше края на още един ден. Хендъл изчисли, че можеха да се надяват най-много на още един час слънчева светлина. Нямаше представа на какво разстояние се намират от прохода на Джейд, но беше сигурен, че не е много далеч от мястото, където се намираха. Всички знаеха че няма да спрат с падането на нощта, че тази нощ няма да могат да поспят, а вероятно и през следващия ден, ако искаха да спасят живота на младежите от Вейл. Трябваше бързо да намерят Аланон и раните на братята да бъдат излекувани, преди отровата да стигне до сърцата им. Никой не казваше нищо и никой не смяташе, че е нужно въпросът да се разисква. Имаше само един избор и те го приемаха.

Когато час по-късно слънцето се скри зад западните планински хребети, ръцете на четиримата носачи бяха изчерпили границите на издръжливостта си и бяха изтръпнали от непрекъснатото носене през гората. Балинор реши да направят кратка почивка и те се сгромолясаха един до друг. Дишаха тежко в тишината на ранната вечер. С приближаването на нощта Хендъл отстъпи водачеството си на Дейъл, който явно беше най-изтощен. Младежите от Вейл продължаваха да са в безсъзнание, загърнати в одеяла, с изпити лица, които изглеждаха пепеляви на гаснещата светлина. Хендъл потърси пулса им и едва успя да долови искрица живот в отпуснатите им ръце. Изпаднал в необуздан гняв Мениън започна да ругае на глас местността и се кълнеше, че ще отмъсти за всичко, което му идваше на ум. Изпитото му лице беше почервеноло от разгорещеността на неотдавнашната битка и от изгарящото го желание да открие още нещо, върху което да излее яда си. Групата отново потегли след кратка десетминутна почивка.

Слънцето се беше скрило напълно и ги беше оставило само на бледата светлина на звездите и сребрилата луна. Лошата видимост забавяше вървежа им и го правеше опасен по виещата се и често

неравна пътека. Хендъл беше заел мястото на Дейъл в задната част на носилката на Флик, а слабият елф използваше силно развитото си чувство за ориентация и следваше пътеката в тъмнината. Хендъл не можеше да се откъсне от мрачните си мисли за лентите плат, които Аланон беше обещал да оставя, за да им помотае да излязат от Волфсктааг. Сега, повече от всякога, те имаха нужда от знаци, които да им показват правилния път. Не мислеше за себе си, а за двамата младежи от Вейл, чийто живот зависеше от бързината. Докато вървеше и мислите му се въртяха около положението, в което бяха изпаднали, усети, че погледът му почти несъзнателно се е насочил към два високи върха, които се връзваха в нощно небе вляво от него. След няколко минути внезапно осъзна, че гледа входа на Прохода на Джейд. В същия момент Дейъл съобщи на групата, че пътеката точно пред тях се разклонява в три посоки. Хендъл бързо ги уведоми, че до прохода може да се стигне по лявата пътека. Без да спират, те продължиха напред. Пътеката ги поведе надолу извън планините, по посока на двата върха. Успокоени, че краят му се вижда, закрачиха по-бързо и силите им се възвърнаха от надеждата, че Аланон ги чака. Ший и Флик вече не лежаха неподвижни върху носилките. Започнали бяха да се дърпат неудържимо, и дори да се мятат буйно под завързаните одеяла. В отровените им тела се водеше борба между затягащата се хватка на смъртта и едно силно желание за живот. Хендъл си помисли, че това е добър знак. Телата им все още не са се отказали от борбата за оцеляване. Той се обърна към останалите от групата и видя, че те се бяха вторачили в нещо, което приличаше на светлина и грееше ярко на фона на черния хоризонт между двата върха. После ушите им доловиха далечни звуци от силно бумкане и глух шум от гласове, които идваха от мястото на светлината. Балинор им нареди да продължат да вървят, но каза на Дейъл да разузнае пътя пред тях и да си държи очите отворени.

— Какво е това — попита любопитно Мениън.

— Не мога да кажа със сигурност от това разстояние — отговори Дюрън. — Прилича ми на биене на барабани и на хора, които скандират или пеят.

— Гноми — отбеляза зловещо Хендъл.

След още един час път те стигнаха достатъчно близко, за да могат да определят, че странната светлина идва от запалените стотици

малки огньове, а шумът наистина е от думкането на много барабани и от пеенето на много, ужасно много мъже. Звуците се засилиха неимоверно и станаха оглушителни, а двата върха, от двете страни на входа на Джейд, се издигаха като огромни стълбове пред тях. Балинор беше сигурен, че ако фигурите пред тях са гноми, те не биха се осмелили да поставят постове в земята, която беше табу. Така че групата щеше да бъде в безопасност, докато стигнат до прохода. Шумът от барабаните и от монотонното пеене продължи да отеква през гъстата гора. Който и да беше блокирал прохода, щеше да остане там още известно време. Минути по-късно групата стигна до ръба на прохода на Джейд, точно извън обсега на светлините от огньовете. Като напуснаха тихо пътеката и се скриха в сенките на дърветата, те спряха, за да обсъдят накратко въпроса.

— Какво става? — попита разтревоженият Балинор Хендъл, когато се сгушиха в прикритието на гората.

— Невъзможно е да се каже чак отгук, освен ако човек може да чете мисли от разстояние — изръмжа джуджето гневно. — Монотонното пеене ме кара да мисля, че са гноми, но думите са неясни, по-добре е да се приближа и да проверя.

— Не мисля, че си прав — бързо се намеси Дюрън. — Това е работа за елф, а не за джудже. Мога да се движа по-бързо и по-безшумно от теб и имам способността да усещам присъствието на всякакви постове.

— Тогава по-добре ще бъде аз да свърша тази работа — предложи Дейъл. — по-дребен съм и по-бърз от всички вас. Ще се върна след минута.

Без да чака отговор, той се шмугна в гората и изчезна, преди някой да успее да му възрази. Дюрън изруга тихо. Страхуваше се за живота на по-малкия си брат. Ако в Прохода на Джейд наистина има гноми, те биха убили всеки заблудил се елф, когато хванат да дебне в тъмнината. Хендъл вдигна възмутено рамене и седна до едно дърво да чака завръщането на Дейъл. Ший беше започнал да пъшка и да се мятат по-бурно, отметна одеялата и едва не се изтъркули от носилката. Флик реагираше по същия начин, само че не чак толкова буйно, и стенеше тихо а лицето му беше ужасно преbledняло. Мениън и Дюрън бързо се заеха да оправят и затягат одеялата с дълги кожени ремъци. Стенанията продължиха, но групата не се страхуваше, че ще бъде

открита при целия този шум, който идваше от другата страна на прохода. Те седяха тихо и чакаха Дейъл, наблюдаваха неспокойно светлия хоризонт и слушаха барабаните, знаейки, че някак си ще трябва да намерят начин да минат покрай онези, които бяха блокирали входа, независимо кои са те. След доста време Дейъл се появи изведнъж от тъмнината. — Гноми ли са? — попита остро Хендъл.

— Стотици гноми — отвърна мрачно елфът. — Настанили са се навсякъде около входа на Прохода на Джейд и има десетки огньове. Сигурно е някакъв обред, ако се съди по начина, по който бият барабаните си и пеят монотонно, най-лошото е, че всички теса обърнати с лица към прохода. Невъзможно е някой да влезе или да излезе, без да бъде забелязан.

Млъкна и хвърли поглед на изкривените от болка тела на наранените младежи от Вейл, после се обърна към Балинор:

— Проучих целия вход и върховете от двете страни. Няма друг начин да се измъкнем, освен да минем право през гномите. Хванали са ни в капан!

ГЛАВА 12

Обезсърчаващите думи на Дейъл предизвикаха незабавна реакция. Мениън скочи на крака, посегна към меча си и заплаши, че или ще си пробие път с бой, или в опита си да направи това, ще умре. Балинор се опита да го обуздае или поне да го поуспокои. Но за няколко минути настъпи истинска бъркотия, когато и останалите се присъединиха към викация планинец. Хендъл разпитваше потресения Дейъл за това, което е видял при входа на прохода и след няколко кратки въпроса се провикна и нареди на всички да мълкнат.

— Там са вождовете на гномите — каза той на Балинор, който най-после успя да укроти Мениън дотолкова, че да изслуша джуджето. — Там са и всички високопоставени жреци и представители на околните села. Събрали са се за специален обред, който се организира веднъж месечно. Те идват по залез слънце и пеят песни с възхвала на боговете си, за да ги защитават от злите сили на земята табу, Волфсктааг. Това ще продължи цяла нощ и до сутринта можем да забравим, че трябва да помогнем на младите ни приятели.

— Изумителни същества са тези гноми — избухна Мениън. — Страхуват се от злите сили на това място, а самите те са на страната на Кралството на черепите! Ваша си работа, но аз лично няма да се откажа заради няколко си полу-умни гноми, които пеят безсмислени заклинания!

— Никой не се отказва, Мениън — бързо се намеси Балинор. — Ще се измъкнем от тези планини още тази нощ. Точно сега.

— И как смяташ да стане това? — попита Хендъл. — Ще преминем направо през половината гномска нация? Или може би ще прелетим над тях?

— Чакайте малко! — извика неочаквано Мениън, наведе се над изпадналия в безсъзнание Ший и затърси нещо трескаво в дрехите му. Накрая извади кожената торбичка с могъщите камъни на елфите.

— Камъните на елфите ще ни измъкнат от тук — каза той на останалите, стиснал здраво торбичката.

— Ти да не си откачил? — попита Хендъл, вперил недоверчив поглед в планинеца, който размахваше въодушевено кожената торбичка.

— Нищо няма да се получи, Мениън — каза тихо Балинор. — Единственият, който има силата да използва камъните, е Ший. Освен това Аланон ми каза, че те могат да се използват само срещу неща, чиято сила е извън материалното, опасности, които объркват ума. Тези гноми са простосмъртни от плът и кръв, а не същества от света на духовете или на въображението.

— Не разбирам за какво говориш, но знам, че тези камъни подействаха срещу съществото от Блатото на мъглите и аз видях това с очите си. — Мениън каза това разколебан. Поразмисли над думите си и накрая отпусна обезверен торбичката и ценното ѝ съдържание. — Какъв смисъл има това? Сигурно си прав. Вече не знам какво говоря.

— Трябва да има начин! — Дюрън излезе напред и отчаяно чакаше предложения. — Единственото, от което се нуждаем, е план, който да отклони вниманието им от нас за около пет минути. Тогава ще можем да се промъкнем край тях.

Мениън се оживи от предложението му, явно оценявайки донякъде идеята, но неспособен да измисли начин, който да отвлече вниманието на няколко хиляди гноми. Балинор закрачи напред-назад, потънал в мисли, докато другите подхвърляха наслуки каквото им дойдеше наум. С присъщото си черно чувство за хумор Хендъл предложи да мине направо през тях и да се остави да бъде заловен. Гномите щели да изпаднат в такъв див възторг, че държат в ръцете си него, човека, когото през всичките тези години така упорито се опитват да смажат, че щели да забравят за всичко останала Мениън изобщо не разбра, че се шегува и заяви, че няма никакво намерение да му позволява да направи подобно нещо.

— Стига празни приказки! — изръмжа накрая принцът на Дий гневно. В момента имаме нужда от план, който незабавно да ни изкара от тук, преди да е станало късно да се помогне на младежите от Вейл. Какво да направим?

— Колко широк е проходът? — попита Балинор безучастно, като продължаваше да крачи напред-назад.

— Около двеста ярда на мястото, където са се събрали гномите — отговори Дейъл, опитвайки се да избегне сблъсък с Мениън.

Позамисли се за минута, после се сети за нещо и щракна с пръсти. — Дясната страна на прохода е съвсем открита, но от лявата му страна има малки дървета и храсталаци, които растат край скалата. Те могат да ни бъдат някакво прикритие.

— Но не достатъчно — намеси се Хендъл. — Проходът на Джейд е достатъчно широк, за да мине цяла армия през него, но всеки опит да се премине при липсата на достатъчно прикритие би бил истинско самоубийство. Виждал съм го от другата страна и всеки гном, който погледне натам, моментално ще ни забележи!

— Ами в такъв случай те ще трябва да гледат в обратната посока — измърмори Балинор и в съзнанието му просветна смътна идея за план, който започна да се оформя в главата му. Внезапно спря, коленичи и започна да нахвърля груба скица на входа на прохода, като поглеждаше към Дейъл и Хендъл за одобрение. Мениън беше престанал да нервничи и се приближи до тях.

— Можем да останем под прикритие и извън светлината, докато стигнем дотук — обясни Балинор и посочи точка на земята близо до линията, която обозначаваха лявата страна на скалата. — Склонът е достатъчно полегат, за да ни позволи да останем над гномите и под прикритието на храсталаците. После, преди да започнат горите по постръмната страна на склона, има едно открито пространство, дълго около двадесет и пет-тридесет ярда. Това е мястото, от което вниманието им трябва да бъде отклонено. Тук светлината ще ни разкрие ясно пред погледа на всеки, който гледа в тази посока. Гномите трябва да са обърнати на другата страна, когато преминаваме през това открито пространство.

Замълча и погледна угрижените лица на другите четирима, които страстно желаеха да има по-добър план, но знаеха, че нямат време за друг, ако искат да се опитат да открият Меча на Шанара. Много неща бяха заложени на карта, но най-важното в момента беше да се спаси животът на губещия сили наследник на силата на Меча. Това беше единствената възможност хората от Четирите земи да избягнат конфликт, който щеше да ги унищожи до един. Собственият им живот можеше да бъде продаден на сравнително ниска цена, само и само да можеха да запазят тази единствена надежда.

— За това ще е нужен най-добрият стрелец на лък в Южната земя — каза тихо високият човек от границата.

Планинецът го погледна изненадан от неочакваната забележка, без да може да скрие гордостта, която изпитваше.

— Ще има само един изстрел — продължи принцът на Калахорн. — Ако стрелата не улучи целта, с всички ни ще бъде свършено.

— Какъв ти е планът — прекъсна го Дюрън любопитно.

— Когато стигнем до откритото пространство, Мениън ще се прицели в един от вождовете на гномите на отдалечената страна на прохода. Ще трябва да стреля веднъж с лъка си и да го убие, а при объркването, което ще последва, ние ще можем да се измъкнем.

— Няма да стане, приятелю — изръмжа Хендъл. — В момента, когато видят, че вождът им е улучен от стрелата, те всички ще се струпат при входа на прохода. Ще ни открият за няколко минути. Балинор поклати глава и се усмихна леко, но неубедително.

— Не, няма, защото вниманието им ще бъде привлечено от някой друг. В минутата, в който вождът на гномите падне, някой от нас ще се покаже отново в прохода. Гномите ще бъдат толкова обезумели и така ще изгарят от желание да го пипнат, че няма да си губят времето да търсят някой друг. Така че ние ще можем да се измъкнем по време на объркването.

Предложението му беше посрещнато с мълчание и те се споглеждаха един друг с посърнали лица, с една и съща мисъл в главите.

— Всичко това звучи добре за всички с изключение за човека, който ще трябва да им се покаже — проговори Мениън разколебано. — Кой ще се заеме с тази самоубийствена задача?

— Планът е мой — заяви Балинор. — Мой дълг е да остана и да поведе гномите във Волфсктааг, докато успея да направя кръг и да ви настигна по-късно в края на Анар.

— Трябва да си луд, ако си мислиш, че ще те оставя да си припишеш всичките заслуги — заяви Мениън. — Ако улуча, ще остана да приема аплодисментите, ако не улуча...

Той млъкна и се усмихна, повдигаше от време на време рамене, потупваше Дюрън по раменете, докато другият го гледаше, без да може да повярва на ушите си. Балинор тъкмо се канеше да му се противопостави, когато Хендъл излезе напред, разтърси широката си глава и възрази.

— Планът е добър, но всички знаем, че след човека, който ще остане за примамка, ще тръгнат няколко хиляди гноми. Те ще се помъчат да го заловят или в най-добрия случай, ще го изчакат да напусне забранената зона. Този човек трябва да бъде някой, който познава гномите и техните методи. Той трябва да знае как да се бие срещу тях и как да оцелее. Във всеки случай този човек е джудже, което има зад гърба си цял живот на бойна закалка. Този човек ще бъда аз. — Освен това — добави мрачно той — колко пъти съм ви казвал за огромното им желание да ми вземат главата. Не биха пропуснали възможността след едно такова оскърбление.

— Вече ви казах — отново настоя Мениън. — Планът е...

— Хендъл е прав — прекъсна го рязко Балинор.

Другите го погледнаха изненадано. Само Хендъл знаеше, че взетото от човека от границата решение, колкото и противно да беше, е същото, което той щеше да вземе, ако беше в неговото положение.

— Изборът е направен и ние ще се придържаме към него. Хендъл ще има най-голяма възможност за оцеляване.

Той се обърна към якото джудже войн и протегна широката си ръка. Другият я стисна здраво, после бързо им обърна гръб и изчезна по пътеката в лек тръс. Думкането на барабаните и монотонното пеене се носеха провлачено от осветеното небе на запад.

— Завържете устите на младежите от Вейл, за да не могат да викат — нареди Балинор и изненада останалите трима с рязкостта на неочакваната команда.

Мениън не се помръдна. Стоеше като закован на мястото си и гледаше замислено пътеката, по която тръгна Хендъл минута преди това. Балинор се обърна към него и постави успокоително ръката си върху рамото му:

— Бъди сигурен, принц на Лий, че изстрелът ти заслужава неговата саможертва за нас.

Продължаващите да се мятат тела на хората от Вейл бяха бързо завързани за импровизираните носилки, а слабите им викове приглушени от здраво стегнати платнени превръзки. Останалите четирима взеха торбите си и носилките, излязоха от прикритието на дърветата и се насочиха към отворието на Прохода на Джейд. Огньовете на гномите горяха ярко пред тях и осветяваха нощното небе с блестяща аура от жълта и оранжеви пламъци. Барабаните трещяха в

отмерен ритъм, а шумът им удряше все по-оглушително в ушите на приближаващите се четирима мъже. Монотонното пееие се засили и накрая им се стори, че цялата гномска нация се е събрала там. Всички изпитаха чувството, че са попаднали в някакво зловещо нереално обкръжение. Сякаш се бяха загубили в този примитивен свят на полусънища, прекосяван както от простосмъртни, така и от духове, които изпълняваха странни ритуали с напълно непонятна цел. Стените на извисяващите се скали се издигаха назъбени от двете страни в нощното небе, далечни, но зловещи натрапници на малката сцена, която се разиграваше пред входа на Прохода на Джейд. Скалите проблясваха с множество светлини — червени, оранжеви и жълти, които се преливаха в преобладаващо тъмнозелено, танцуваха и премигваха в светлината на запаления от хората огън. Цветовете се отразяваха от твърдите скали, осветяваха меко мрачните лица на четиримата носещи носилките и за миг докосваха страха, който те се мъчеха да скрият.

Накрая мъжете се озоваха в коридора на прохода извън полезрението на пеещите гноми. Склоновете и от двете страни бяха стръмни и високи, северният беше почти гол, а южният обрасъл с малки дървета и гъсти храсталаци, които растяха толкова близо едни до други, че просто се задушаваша. Балинор мълчаливо направи знак на останалите да тръгнат нагоре по склона. Той поведе колоната, като търсеше най-безопасния преход и се движеше предпазливо нагоре към малките дървета, които растяха в по-високата част на планините. Не след дълго стигнаха до заслона на дърветата и Балинор ги подкани с глава да продължат бавно напред към отвора на прохода. Докато се придвижваха Мениън успяваше да зърне през пролуките на дърветата и храстите горящите долу огънове, които все още бяха пред тях. Ярките им пламъци почти не се виждаха от стотиците дребни, жилести фигури, които се клатеха ритмично в светлината и пееха дрезгаво и монотонно, търсейки душата на духовете на Волфсктаг. Устата му пресъхна, като си представи какво щеше да им се случи, ако ги откриеха. Помисли си с болка за Хендъл. Изведнъж се уплаши ужасно много за джуджето. Храсталаците и дърветата започнаха да се разреждат и да се отдръпват по-нависоко по склона. Четиримата вървяха приведени зад прикритието им, но сега напредваха по-бавно, по-несигурно, а Балинор не изпускаше от поглед гномите долу. Дюрън

и Дейъл напредваха с котешка стъпка. Леките тела на елфите се движеха безшумно през сухите, крехки съчки и клонки и се сливаха с природата около тях. Мениън отново хвърли неспокоен поглед към гномите, този път по-отблизо. Жълтеникавите им тела се извиваха под такта на барабаните и лъщяха от потта, избила от часовете, прекарани в призоваване на боговете им и в молитви към планините.

Четиримата стигнаха до края на прикритието. Балинор посочи напред към ярдовете открито пространство, което се разстилаше между тях и гъстите гори на Анар, ширнали се отвъд. Разстоянието беше голямо, а между хората и подножието на прохода нямаше нищо, освен няколко редки, изсъхнали от слънцето туфи трева. Пеещите гноми се намираха точно под тях. Те се олюляваха в проблясъците на огъня и така бяха насядали, че можеха да видят всеки, който се опиташе да премине през ярко осветеното открито пространство на южния склон. Дейъл беше прав. Истинско самоубийство беше да се мъчат да се промъкнат незабелязани при това положение. Мениън погледна нагоре и бързо разбра, че по-нататъшните усилия да се изкачат с двамата ранени младежи от Вейл бяха на практика невъзможни заради отвесната скала. Тя се издигаше стръмно в небето в продължение на неколкостотин фута и някъде, много високо, съвсем леко се накланяше в неуморното си катерене към невидимия връх. Обърна се отново, за да погледне откритото пространство. Сега то му се стори по-голямо, по-далечно, отколкото преди. Балинор направи знак на останалите и те го заградиха в кръг.

— Мениън може да се придвижи до края на прикритието — прошепна той предпазливо. — След като си избере целта и улучи гнома, Хендъл ще отклони гнева им, като привлече вниманието им към себе си и ще ги повлече навътре в прохода, високо на другия склон. Той трябва вече да е стигнал. Когато гномите хукнат след него, ние ще прекосим откритото пространство колкото се може по-бързо. Не спирайте и не се оглеждайте, продължавайте все напред.

Останалите трима кимнаха с глава и очите на всички се впериха в Мениън, който свали големия ясенов лък от гърба си и провери тетивата. Изтегли една единствена дълга черна стрела, изгледа я изпитателно, за да види дали е наред. За миг се поколеба и погледна надолу през забуленото прикритие на дърветата към стотиците гноми в долината. Изведнъж осъзна какво се очаква от него. Той трябваше да

убие човек не в сражение, не в открита битка, а от засада, скришом, без да даде възможност на другия да се самоотбранява. Инстинктивно усети, че няма да може да стори това, че не е закоравял в боевете войн като Балинор, че му липсват хладнокръвието и решителността на Хендъл. На моменти беше нахакан и смел, готов да се противопостави на всеки в открита борба, но не беше убиец. Обърна се за миг към другите и те веднага прочетоха всичко в погледа му.

— Трябва да го направиш — прошепна сурово Балинор, а очите му горяха с твърда непоколебимост.

Лицето на Дюрън беше полуобърнато и в полусянка — мрачно и застинало в несигурност. Дейъл погледна Мениън право в очите. Широките му очи на елф бяха уплашени от избора, пред който планинецът беше поставен, а младежкото му лице беше бледо и призрачно.

— Не мога да убия човек по този начин — каза сякаш на себе си Мениън и неволно поклати глава — дори за да спася живота им...

Той стоеше, а Балинор не откъсваше втренчения си поглед от него и чакаше.

— Всъщност, защо не? Ще го направя — заяви неочаквано Мениън след кратко размишление и погледна още веднъж към долината долу. — Само че по друг начин.

Без да обяснява повече той тръгна през групите от дървета. Вървя безшумно и бавно до самия край, едва не излезе от рехавото им прикритие. Очите му бързо изучаваха телата на гномите долу и накрая се спряха върху вожда в отдалечената страна на прохода. Гномът стоеше пред поданиците си, с високо вдигнато набръчкано жълто лице, а издадените му напред малки ръце държаха продълговат поднос с тлеещи въглени, които поднасяше в жертвоприношение. Стоеше неподвижен, докато водеше монотонното пеене с останалите вождове на гномите, с лице обърнато към входа на Волфсктаг. Мениън издърпа втора стрела от колчана и я постави пред себе си. После приклепна на едно коляно, излезе бавно от прикритието на малкото дърво, зад което се беше спрял, нагласи първата стрела и се прицели. Другите трима чакаха напрегнато, затаили дъх в края на листака и наблюдаваха стрелеца. За миг всичко сякаш замря. Чу се звук, който приличаше на издаден от рязкото отпускане на силно опъната струна шум, и стрелата политна към целта си. Почти като продължение на същото движение,

Мениън закрепил втората стрела към тетивата, изстреля я със светкавична бързина и после се свлече неподвижен в прикритието на най-близкото дърво.

Стана толкова бързо, че успяха да проследят не движенията на стрелеца, а само сцената, която последва сред нищо неочакващите гноми. Първата стрела улучи продълговатия поднос в протегнатите ръце на пеещия вожд на гномите и я отпрати във въздуха като взрив от малки дървени тресчици. Блещукащи горящи червени въглени се разхвърчаха във всички посоки и се разпръснаха като дъжд от искри. В следващия момент, докато изумените и все още замаяни от тайнството на обряда гноми останаха за миг вцепенени и неуверени, втората стрела се заби болезнено в полуобърнатите и силно уязвими задни части на вожд. Той нададе ужасяващ вик, който се разнесе по цялата дължина и ширина на Прохода на Джейд. Моментът беше избран безпогрешно точно. Всичко стана толкова бързо, че дори злочестата жертва нямаше нито време, нито желание, да открива откъде е дошла неприятната атака или кой може да бъде извършителят предател. Вождът на гномите заподскача известно време ужасен и умиращ от болка, а гномите го наблюдаваха ту смутени, ту уплашени. Церемонията им беше нагло прекъсната и един от вождовете им беше предателски улучен от засада. Те се чувстваха унижени и бяха ужасно разгневени.

Секунди след като стрелите улучиха целта си, преди още гномите да дойдат на себе си, далеч навътре в прохода, на горния край на северния склон, се появи факел. Той подклаждаше огромен пожар, който лумна и се стрелна високо в небето, сякаш самата земя беше изригнала в отговор на виковете на отмъстителните гноми. Пред огромните пламъци стоеше набитата неподвижна фигура на джуджето Хендъл. Той беше вдигнал предизвикателно ръце. В едната стискаше здраво боздугана и го размахваше заплашително и пренебрежително пред очите на всички, които го гледаха. Смяхът му кънтеше оглушително и ехото му се разнасяше от стените на скалата.

— Елате и застанете лице в лице с мен, червеи на земята! — ревеше той подигравателно. — Надигнете се и се бийте. Ясно е, че няма да бъдете заловени, докато седите там. Глупавите ви богове няма да могат да ви спасят от силата на едно джудже, камо ли от духовете на Волфсктааг!

Гневният вик, който се изтръгна от гномите, беше ужасяващ, Почти до един те се втурнаха към Прохода на Джейд, към надсмиващата им се от склона над тях фигура, твърдо решени да я разкъсат на парчета заради срама и унижението, на които ги подлагаше. Да посягаш на живота на вожд на гноми беше ужасно, но да се гавриш с религията и смелостта им беше непростимо. Някои от тях веднага разпознаха джуджето, съобщаваха името му на останалите и крещяха, искайки незабавно смъртта му. Когато гномите се втурнаха сляпо към прохода, забравили за церемонията, неугасили огньовете, четиримата мъже на склона скочиха на крака, хванаха здраво носилките с безценния товар и се затичаха ниско приведени през открития и незащитен южен склон. Ярката светлина на огньовете ги освети целите, а сенките им заприличаха на огромни призраци, които се движеха по скалата над бягащите им тела. Никой не се спираше да провери до къде са стигнали разгневените гноми. Устремили се бяха бясно напред, с очи приковани в убежището на тъмните гори на Анар, които се мерзелееха в далечината.

Като по чудо стигнаха до подслона на гората. Спряха се, дишайки тежко, в студените сенки на големите дървета и се послушаха. Под тях входът на прохода беше опустял. Останала беше само една малка група от гноми, един от които помагаше на ранения вожд да измъкне причиняващата му болка стрела. Тази гледка накара Мениън да се усмихне. Но усмивката му изчезна бързо, когато погледна към прохода, където огънят на северния склон продължаваше да гори буйно. Побеснелите гноми се катереха нагоре от всички страни, една безкрайна маса от малки жълтеникави тела, най-първите от които бяха почти стигнали до пожара. Хендъл не се виждаше никакъв, но по всичко изглеждаше, че е хванат в капан някъде на склона. Четиримата наблюдаваха само минута и после Балинор мълчаливо им даде знак да продължат. Проходът на Джейд остана зад гърба им.

В гъстите гори беше тъмно, когато светлината от огньовете на гномите се скри. Балинор постави Принца на Лий в началото на колоната и му нареди да се движи надолу по южния склон, за да намери път, който да ги изведе на запад. Не след дълго стигнаха до такава пътека и малката група навлезе в Централен Анар. Горите около тях закриваха почти цялата бледа светлина на далечните звезди. Младежите от Вейл отново започнаха да се мятат неистово в

носилките и да стенат от болка въпреки стегнатите превръзки на устите им. Носачите започнаха да губят надежда за младите си приятели. Отровата се процеждаше бавно в телата и когато достатъчно количество от нея стигнеше до сърцата им, краят щеше да дойде внезапно. Четиримата мъже не можеха да знаят колко време остава на братята, нито пък да преценят на какво разстояние се намират от мястото, където може да им бъде оказана някаква медицинска помощ. Единственият, който познаваше Централен Анар, беше зад тях, хванат в капан във Волфскатаг, и се бореше за живота си.

Изведнъж, толкова внезапно, че четиримата не успяха да отскочат от пътеката, за да се скрият, от тъмнината пред тях изникна група гноми. За миг всички замръзнаха на място и започнаха да се взират при слабата светлина. Когато те разбраха кой стои срещу тях четиримата мъже бързо оставиха тежките носилки, минаха напред и застанаха в редица, за да препречат пътя. Гномите, които бяха десет или дванадесет на брой, се скупчиха за момент, а после един от тях изчезна сред дърветата.

— Изпратиха го да вика помощ — прошепна Балинор на другите. — Ако не се промъкнем край тях бързо, ще получат подкрепления и ще ни довършат.

Едва беше изрекъл тези думи и останалите гноми като нададоха смразяващ кръвта боен вик, се втурнаха към четиримата, с извадени къси мечове, които изглеждаха зловеци и проблясваха слабо. Безшумните стрели на Мениън и на братята елфи свалиха трима от тях в движение, преди останалите да се нахвърлят върху тях като освирепели кръвожадни вълци. Дейъл беше почти изваден от строя по време на нападението, остана някъде назад и за момент го изгубиха от поглед. Балинор стоеше здраво на краката си и огромният му меч разсече на две двама гноми с широкия си размах. Следващите няколко минути бяха разкъсвани от пронизителни викове и тежко дишане, докато биещите се ту нападаха, ту отстъпваха по тясната пътека. Гномите се опитваха да се промъкнат през мъжете пред тях, а четиримата защитници маневрираха и се мъчеха да се задържат между ожесточените нападателя и двамата си ранени спътници. Накрая всички гноми лежаха мъртви на пропитата с кръв пътека, телата ни като малки купчинки на слабата светлина на наблюдаващите звезди. Дейъл беше сериозно ранен в ребрата и трябваше да бъде превързан, а

Мениън и Дюрън бяха покрити с множество малки рани. Балинор не беше засегнат. Леката метална ризница под разкъсания му плащ беше предпазила тялото му от ударите на гномите.

Четиримата спряха само колкото да превържат раната на Дейъл в ребрата, след което взеха носилките и продължиха с още по-бързо темпо по обезлюдената пътека. Сега имаха и друга причина, за да бързат. Гномите ловци бързо щяха да тръгнат да ги преследват, когато откриеха убитите си другари. Мениън се мъчеше да отгатне часа по разположението на звездите и по времето, през което бяха се движила след залязва нето на слънцето в планините Волфсктааг. Но единственото, което успя да заключи беше, че е ранно утро. Планинецът усета как последният сигнал на умората започна да пълзи по болящите го ръце а по напрегнатите мускули на гърба, докато следваше бързо широкоплещестия Балинор, който водеше колоната.

Всички бяха на ръба на изтощението, телата им обезсилени от целодневното ходене и от срещите им първо с чудовището във Волфсктааг, а после с гномите. Държаха се на краката си най-вече защото знаеха какво щеше да се случи на младежите от Вейл, ако спрат. Въпреки това 30 минути след кратката схватка с ариергарда на гномите Дейъл просто се срина на земята от загубата на кръв и от пълно изтощение. Минаха няколко минути, докато другите го съживят и вдигнат отново на крака. Но темпото, с което продължиха, беше чувствително забавено. Няколко минути по-късно Балинор беше принуден да спре и да разреши толкова необходимата на всички почива. Те се сгушиха безшумно встрани от пътеката и се заслушаха ужасени в засилващата се врява около тях. Викове и приглушени удари на барабани, все още далечни, отново се разнесоха след сблъсъка им на пътеката. Очевидно гномите бяха предупредени за присъствието им и бяха вдигнали на крак много ловни групи, които ги преследваха. Сякаш цялата гора на Анар беше изпълнена с разгневени гноми, които дебнеха наоколо и се опитваха да открият врага, който им се беше изплъзнал на пътеката, убил десетина от техните хора и избягал. Мениън сведе уморен поглед към младежите от Вейл. Лицата им бяха бели и покрити с плътен слой пот. Чувахе ги как стенат през платнените превръзки, виждаше как крайниците им се свиват в конвулсии, докато отровата проникваше упорито в отпадащите им тела. Гледаше ги и изведнъж изпита чувството, че някак ги беше

изоставил точно когато бяха имали най-голяма нужда от него. Сега те щяха да платят цената за това, че ги беше предал. Вбеси се, когато се замисли за цялата тази налудничава идея да отидат до Паранор я да възстановят някаква реликва от друга епоха. На всичкото отгоре, изобщо не бяха сигурни, че тя ще ги спаси, тях или всички хора на четирите земи, от същество като Господаря на магиите. Но въпреки угризенията си знаеше, че сега не трябва да поста вя под въпрос нещо, което още в началото бяха приели като нещо доста несигурна Погледна уморено Флик и се зачуди защо не бяха успели да станат по-добри приятели.

Внезапното предупредително изшъткване на Дюрън ги накара да се отдръпнат бързо от откритата пътека и заедно с тежките носилки да се приютят в уединението на големите дървета. Притиснаха се плътно до земята и чакаха, затаили дъх. Минута по-късно отчетливият звук на тежки ботуши отекна по пустата пътека и видяха, че от посоката, от която бяха дошли, се приближава група гномски воители, маршируващи в тъмнината към укритието им. Балинор веднага разбра, че са прекалено много, за да се бият с тях и постави ръката си върху възбудения Мениън, за да го предпази от някое необмислено действие. Гномите се движеха по пътеката, подредени в боен ред, жълтите лица изглеждаха каменни в светлината на звездите, а широко отворените им очи шареха неспокойно наоколо в тъмнината. Те стигнаха до мястото, където групата се беше скрила и продължиха нагоре без да се спрат. Не усетиха, че плячката им беше само на няколко крачки от тях. Когато изчезнаха от погледа и вече не се чуваше никакъв звук от тях, Мениън се обърна към Балинор.

— С нас е свършено, ако не намерим Аланон. Няма да можем да изминем още една миля, носейки Ший и Флик, ако някой не ни помогне!

Балинор кимна бавно, но не каза нищо. Много добре знаеше в какво положение се намират. Но знаеше и нещо друго. Още по-лошо щеше да бъде, ако спряха сега, или ако ги заловяха, или ако втори път се сблъскаха с гномите. А и не можеха да оставят братята в тези гори и да се надяват, че ще ги намерят, след като получат помощ Това беше прекалено голям риск. Направи знак на останалите да станат. Без да проговорят те вдигнаха носилките и подновиха изтощителния си поход по горската пътека и сега знаеха, че гноми има и пред тях, и зад тях.

Мениън отново се запита какво ли се беше случило на храбрия Хендъл. Струваше му се невъзможно дори находчивото джудже със всичките му умения в бойното изкуство в планински условия да е успяло да се измъкне от разгневените гноми. Във всеки случай джуджето едва ли беше в по-лошо състояние от тях, скитащи се в Анар с ранени хора и без надежда за помощ. Мениън изобщо не се съмняваше в изхода, ако гномите ги откриеха отново преди да са стигнали на безопасно място.

Острият слух на Дюрън отново долови шума на приближаващи се крака и всички хукнаха към укритието на големите дървета. Тъкмо се бяха отдръпнали от откритата пътека и залегнали сред храстите в гората, когато пред тях се появиха фигури. Дори в слабата светлина на звездите острите очи на Дюрън успяха веднага да различат водача на малката група — огромен мъж в дълга черна роба, загърната леко около тялото му. Беше Аланон. Но внезапните предупредителни жестове на Дюрън възпряха въздишките на облекчение, които Мениън и Балинор бяха готови да изпуснат. Взряха се в тъмнината и видяха малките, облечени в бели наметала фигури, които съпътстваха историка и беше повече от сигурно, че те са гноми.

— Не, почакайте малко — нареди бързо Балинор и ги накара да легнат, докато групата се приближаваше към укритието им.

Високата фигура на Аланон се движеше бавно по пътеката. Той очевидно не бързаше, а дълбоките му очи гледаха право напред, докато вървеше. Тъмните му вежди бяха събрани в дълбок размисъл. Мениън инстинктивно усети, че ще бъдат открити и напрегна мускулите си за скок върху пътеката, където първият му удар щеше унищожи предателя. Знаеше, че няма да има втора възможност. Облечените в бели наметала гноми следваха покорно водача си, без да маршируват в някакъв ред, а вървяха разбъркано и с явно безразличие. Аланон внезапно спря и се огледа наоколо, сепнато, сякаш беше усетил присъствието им. Мениън се приготви за скок, но една тежка ръка сграбчи рамото му и го притисна към земята.

— Балинор — извика високият странник, закова се на място и погледна очаквателно. — Пусни ме — викна гневно Мениън на принца на Калахорн.

— Те нямат оръжие! — Гласът на Аланон го отрезви и го накара да се вгледа отново в облечените в бели наметала гноми до високия

мъж. Оръжия не се виждаха.

Балинор се изправи бавно и се доближи до откритото място, стиснал здраво в ръката си големия меч. Мениън беше точно зад него и забеляза слабата фигура на Дюрън сред дърветата, със стрела на тетивата. Аланон се доближи, въздъхна облекчено и протегна ръка на Балинор. Но бързо се спря, когато забеляза лекото недоверие, което се четеше в очите на човека от границата и нескритото огорчение, изписано на лицето на планинеца. Той като че ли се пообърка за момент, но погледна отново малките фигури, които стояха неподвижно пред него.

— Не се притеснявайте, всичко е наред — обясни той бързо. — Това са приятели. Нямаат оръжие и не изпитват злоба към вас. Те са лечители, лекари.

За момент никой не помръдна. После Балинор върна в ножницата големия си меч и пое протегнатата ръка на Аланон. Мениън направи същото, все още притеснен от гномите, които чакаха на пътеката.

— А сега ми кажете какво се случи — нареди Аланон, който отново беше взел в ръцете си командването на уморената група. — Къде са другите?

Балинор набързо му разказа какво ги беше сполетяло във Волфсктааг, за погрешния избор на пътеката при разклонението, за битката след това със съществото в развалините на града, за пътешествието им до прохода и за плана, който ги преведе край насъбралите се гноми. Когато чу за раните на младежите от Вейл, Аланон веднага заговори на гномите, които го придружаваха и съобщи на подозрителния Мениън, че те могат да излекуват раните на приятелите му. Гномите бързо се доближиха до ранените и се засуетиха над тях с явна загриженост, като извадиха някаква течност от мускалите, които носеха. Мениън ги гледаше неспокойно и се чудеше защо тези гноми бяха различни от останалите. Когато Балинор завърши разказа си, Аланон поклати възмутено глава.

— Грешката е моя, не съм дооценил нещата — промърмори той гневно. — Гледах прекалено много напред в пътуването, а не обръщах достатъчно внимание на непосредствените опасности. Ако тези двама младежи умрат, цялото пътуване ще бъде напразно!

Отново заговори на суетящите се гноми и един от тях тръгна бързо нагоре по пътеката към прохода на Джейд.

— Изпратих го да разбере нещо за Хендъл. Ако нещо му се случи, единственият виновник за това ще бъда аз.

Нареди на гномите лекари да вземат младежите от Вейл и цялата група се насочи по пътеката на запад. Носачите вървяха отпред, а всички останали от изтощената група след тях. Раната в реброто на Дейъл също беше превързана отново и сега той можеше да ходи без помощ. Докато се движеха по пустата пътека Аланон им обясни защо в този район няма да срещнат ловни групи на гноми.

— Приближаваме се до земята на сторите, на гномите, които ме придружават — каза той. — Те са лечители, живеят отделени от останалата гномска нация и от всички други раси. Посветили са живота си да помагат на всички, които се нуждаят от подслон или медицинска помощ. Управляват се сами, живеят настрана от дребните дразги на другите нации, нещо, което повечето хора не биха успели да направят. Всички в тази част на света ги уважават и почитат. Земята им, в която скоро ще навлезем, се нарича Сторлок. Тя е свята и нито една ловна гномска група не би се осмелили да я прекоси, ако не бъде поканена. Уверявам ви, тази нощ покани няма да има.

Продължи да обяснява, че от дълги години е приятел с тези безобидни хора, споделя с тях тайните им, живее заедно с тях по няколко месеца. На сторите може да се разчита, гарантира той на Мениън и го увери, че ще излекуват всичко, което не е наред с младите от Вейл. Те били най-добрите лечители в света и не случайно дошли с историка, когато той се върнал в Анар, за да се срещне с групата при прохода на Джейд. Чул за странните събития от устата на един бягащ гном, който срещнал на пътеката в края на Сторлок. Гномът бил убеден, че духовете на земята табу са се запътили, за да ги унищожат всичките. Тогава Аланон помолил сторите да го придружат в търсенето на приятелите му. Опасявал се, че може да са ранени при прохода.

— Нямах представа, че съществото, което усетих в онази долина във Волфсктаг, може да бъде толкова интелигентно, че да махне знаците след като съм отминал — призна той гневно. — Трябваше да го допусна и да поставя други знаци, за да съм сигурен, че ще заобиколим онова място. И още по-лошо, минах през прохода на

Джейд в ранния следобед без да разбере, че същата вечер ще се събират, за да прогонват горските духове. Май съм ви подвел жестоко.

— Всички допуснахме грешки — заяви Балинор. — Ако бяхме по-бдителни, нямаше да ни се случи това, което ни се случи. Важното е Ший и Флик да бъдат излекувани и да се опитаме да направим нещо за Хендъл преди гномите да са го открили.

Известно време вървяха мълчаливо, подтиснати, прекалено уморени, за да мислят за по-нататъшното развитие на нещата. Вниманието им беше съсредоточено единствено върху това, да поставят единия си крак пред другия, докато стигнат обещаната сигурност на сторското селище. Пътеката се виеше безкрай през дърветата на анарската гора и скоро четиримата загубиха всякакво чувство за време и място, мозъците им се бяха притъпили в сънливо изтощение. Нощта бавно отмина и първите проблясъци на утринната зора се появиха неочаквано на източния хоризонт. Те все още не бяха стигнали целта си. Час по-късно видяха светлината на горящите в селото на сторите нощни огньове, които се отразяваха в дърветата около уморените пътници. Озоваха се в селото, заобиколени от приличащи на призраци стори, загърнати в същите бели наметала. Те ги наблюдаваха с тъжни, немигащи очи, докато I им помагаша да се приютят в една от ниските сгради.

Щом влязоха членовете на групата се сринаха безмълвно върху меките легла, прекалено уморени, за да се измият и дори да се разсъблекат. След секунди всички вече спяха, освен Мениън Лий. С присъщата си прекалена възбудимост, той се съпротивляваше на изкушението да потъне в дълбок успокоителен сън и оглеждаше бавно със замъглените си очи стаята. Търсеше Аланон, но не го откри. Надигна се бавно от мекото легло и се запъти уморено към затворената дървена врата, която смътно си спомняше, че води към друга стая. Натисна силно вратата, притисна ухото си до процепа в страничната част на касата и се заслуша в откъслечните разговори между историка и сторите. Странните дребни хора бяха убедени, че младежите от Вейл ще се възстановят, ако лежат в покой и бъдат подложени на специално лечение. После внезапно вратата в другата стая се отвори. Влязоха няколко души. Невъзможно беше да се разбере какво говорят, защото гласовете им се смесиха с възклицания на тревога и ужас. Гърленият глас на Аланон се извиси с ледена яснота.

— Какво разбрахте? — полита той. — Толкова ли е страшно, както се опасявахме?

— Хванали са някого в планината — беше тихият отговор. — Невъзможно беше да се разбере кой е бил той, нито какво точно се е случило, докато го довършат. Разкъсали са го на парчета. Хендъл!

Потресен, въпреки изтощението си, планинецът се изправи и олюлявайки се, се върна в очакващото го легло. Не можеше да повярва, че е чул добре. Дълбоко в себе си почувства огромна празнота. Сълзи на безпомощен гняв се надигаха, но не успяваха да стигнат до сухите му очи, докато принцът на Лий най-после потъна в успокоителен сън.

ГЛАВА 13

Ший отвори очи едва в средата на следващия следобед, Откри, че се намира в удобно дълго легло, покрито с чисти чаршафи и одеяла, а ловните му дрехи бяха сменени със свободна бяла роба, вързана около врата му. На леглото до него лежеше Флик, който продължаваше да спи. Широкото му лице не беше вече изпито и бледо, а отново съживено от цвета на живота и спокойно в съня. Намираха се в малка стая с измазали стени, таванът на която беше подпрян с греди. През прозорците младият човек от Вейл можеше да види дърветата на Анар и ярката синевина на следобедното небе. Нямаше представа колко време е бил в безсъзнание, нито пък какво се е случило по времето, през което го бяха довели на това непознато място. Но беше сигурен, че съществото на Волфсктааг едва не ги беше убило, него и Флик, и те дължаха живота си на хората от групата. Вниманието му бързо беше привлечено от отварящата се врата в единия край на малката стая и от появата на угрижения Мениън Лий.

— Е, стари приятелю, виждам че си се завърнал в света на живите. — Планинецът се усмихна и бавно се доближи до леглото. — Знаеш ли, че доста ни уплаши.

— Справихме се, нали? — засмя се Ший весело на познатото шеговито лице.

Мениън кимна леко и се обърна към лежащия по гръб Флик, който се поразмърда под завивките и започна да се пробужда. Набитият младеж отвори бавно очи и погледна нерешително към усмихващото се лице на планинеца.

— Невероятно — едва изговори той. — Преследва ме дори и в отвъдния свят. Истинско проклятие!

— Старият Флик също е напълно възстановен — изсмя се Мениън. — Надявам се, че оценява труда, който си направихме да носим тежкото му тяло през целия този път. — В деня, в който направиш нещо почтено, ще ме трогнеш — до сълзи, повярвай ми — измърмори Флик, опитвайки се да проясни замъглените си от съня очи.

Погледна към усмихващия се Ший, усмихна се и той и махна за поздрав.

— И все пак къде сме? — попита любопитно Ший, насилвайки се да седне в леглото. Все още се чувстваше слаб. — Колко време бях в безсъзнание?

Мениън седна на ръба на леглото и повтори целия разказ за пътуването след като се спасиха от съществото в долината. Разказа им за похода до прохода на Джейд, за сблъсъка със гномите там, за Плана да минат покрай тях и за резултатите. Позапъваше се, докато разказваше за саможертвата на Хендъл. На лицата на младежите от Вейл се изписа изумление, когато научиха за зловещата смърт на смелото джудже, убито от разярените гноми. Мениън бързо продължи да разказва останалата част от историята и обясни как са вървели през Анар, докато бъдат открити от Аланон и странния народ, наречен стори, които ги довеждат на това място и излекуват раните им.

— Тази земя се казва Сторлок — заключи той накрая. — Хората тук са гноми, които са посветили живота си да лекуват болните и ранените. Това, което могат да правят, е наистина изумително. Имат мехлем, който като се намаже върху отворена рана, я затваря и изцелява за дванадесет часа. Видях с очите си въздействието му върху една рана на Дейъл.

Ший поклати недоверчиво глава и тъкмо щеше да попита за някои подробности, когато вратата се отвори отново и влезе Аланон. Ший си помисли, че мрачният странник за пръв път изглежда наистина щастлив, когато забеляза искрена усмивка на облекчение върху суровото му лице. Мъжът се доближи до тях и кимна със задоволство.

— Наистина съм доволен, че и двамата се възстановихте от раните си. Сериозно бях загрижен за вас, но изглежда сторите са си свършили добре работата. Достатъчно добре ли се чувствате, за да станете от леглата и да се поразходим малко, пък и да похапнете?

Ший погледна Флик въпросително и двамата кимнаха в съгласие.

— Е, добре тогава, тръгнете с Мениън и изпробвайте силата си — предложи историкът. — Важно е да се оправите достатъчно за да можем отново да тръгнем на път.

Без да каже нещо повече, излезе, като затвори вратата тихо след себе си. Гледаха го как си отива и се чудеха как може да продължава да се държи толкова студено и официално с тях. Мениън сви рамене и

предложи да донесе ловните им дрехи, които бяха взети, за да бъдат почистени. Излезе и скоро се върна с тях. Младежите се надигнаха немошно от леглата си и се облякоха, докато Мениън им разказа още малко за сторите. Обясни им, че в началото не им гласувал доверие, защото били гном и, но опасенията му бързо се разсеяли, като ги наблюдавал как се грижат за хората от Вейл. Останалите от групата са се наспали добре сутринта и сега се пръснали из селото, за да се насладят на кратката почивка по пътя им към Паранор.

Тримата излязоха от стаята и влязоха в друга сграда, която служеше за столова на селото. Там им сервираха обилни порции топла храна, с която да утолят вълчия ся апетит. Въпреки раните си, младежите от Вейл откриха, че са способни да погълнат няколко допълнителни порции от питателната храна. След като приключиха, Мениън ги изведе навън, където се срещнаха с напълно възстановените Дюрън и Дейъл, и двамата радостни, че могат да видят братята отново на крака. По предложение на Мениън петимата се запътиха към южния край на селото, за да се насладят на прекрасното Синьо езеро, за което планинецът беше чул от сторите по-рано същия ден. Стигнаха до малкото езеро само след няколко минути, седнаха на края му под огромна плачеща върба и се загледаха мълчаливо в спокойната синя повърхност. Мениън им каза, че сторите приготвяли много мехлеми и балсами от водите на това езеро. Говорело се, че те съдържат редки целебни съставки, които не можели да се намерят никъде другаде по света. Ший опита водата и откри, че е различна от всички, които беше пил досега, но не беше неприятна на вкус. Другите също я опитаха и я одобриха. Синьото езеро беше толкова спокойно място, че за момент всички се отпуснаха, забравили за опасното пътешествие, с мисли, литнали към дома и хората, които бяха оставили.

— Това езеро ми напомня за Билийл, дома ми в западната земя, — Дюрън се усмихна на себе си, докато прокараваше пръст през водата и чертаеше някакъв образ, появил се в мислите му. — Там цари същото спокойствие като тук.

— Ще се върнем там преди да се усетиш — обеща Дейъл и после добави пламенно — почти момчешки — а аз ще се ожения за Линлис и ще имаме много деца.

— Я се откажи от тези мераци — каза рязко Мениън. — Остани си ерген и си живеи щастливо.

— Не си я виждал, Мениън — продължи Дейъл въодушевена — Ти никога през живота си не си срещал такава девойка. Кротка и мила, толкова красива, колкото е бистро това езеро.

Мениън поклати глава, придаде си вид на отчаян, потупа леко слабия елф по рамото и се усмихна с разбиране на дълбоките му чувства към девойката. Няколко минути никой не проговори и те продължиха да съзерцават със смесени чувства сините води на езерото на сторите. После Ший ги попита:

— Мислите ли, че постъпваме правилно? Имам предвид това пътешествие и всичко останало. Искам да кажа, заслужава ли си?

— Не е ли странно, че точно ти задаваш такъв въпрос, Ший — отбеляза замислено Дюрън. — Доколкото разбирам, смяташ себе си за най-ощетен от всички, които тръгнахме на път. Та нали всичко това е заради теб! А ти какво мислиш, заслужава ли си?

Ший се умълча, а другите го наблюдаваха замислено.

— Не е много честно да му задаваш такъв въпрос — защити го Флик.

— Напротив — прекъсна го замислено Ший. — Те всички налагат живота си на опасност заради мен, а единствено аз се съмнявам в смисъла на това, което правим. Но не мога да си отговоря на един мой въпрос, дори на самия себе си. Усещам, че все още не зная какво точно става. Не мисля, че ни е ясна цялата картина.

— Знам какво имаш предвид — съгласи се Мениън. — Аланон не ни е казал всичко за това, което правим по време на пътуването. Има още нещо в цялата тази история за Меча на Шанара, което ние все още не знаем.

— Виждал ли е някой някога Меча? — изведнъж попита Дейъл. Другите поклатиха отрицателно глави. — Може и да няма никакъв Меч.

— Е, стига, мисля че Мечът съществува — каза бързо Дюрън. — Но какво ще правим с него, след като го вземем? Какво може да направи Ший срещу Господаря на магиите, дори да държи в ръцете се Меча на Шанара?

— Мисля, че трябва да се доверим на Аланон и да му повярваме, че ще ни отговори на този въпрос, когато му дойде времето — каза

някакъв друг глас.

Новият глас дойде иззад петимата. Те се обърнаха рязко и шумно изпуснаха въздишка на облекчение, когато видяха, че това е Балинор. Докато наблюдаваше приближаващия се до тях принц. Ший се чудеше, защо всички те продължават да изпитват неизречен страх от Аланон. Човекът от границата се усмихна на Ший и Флик и седна при тях.

— Е, изглежда трудностите, които изживяхме при преминаването ни през прохода на Джейд, все пак си заслужават труда. Радвам се да видя, че сте добре.

— Жалко за Хендъл — каза Ший и гласът му прозвуча странно дори на самия него. — Сигурен съм, че беше верен приятел.

— Това беше пресметната опасност, която положението изискваше — отговори тихо Балинор. — Той знаеше какво върши и какви са шансовете му. Направи го заради всички нас.

— И какво ще правим по-нататък? — попита Флик след малко.

— Чакаме Аланон да реши по кой път ще минем в последната част на пътешествието ни — отговори Балинор. — Между другото, аз наистина му се доверявам, както ви казах. Той е велик човек, добър човек, макар че на моменти може би не изглежда такъв. Казва ни това, което смята, че трябва да знаем, но, повярвайте ми, той се тревожи за всички нас. Не бързайте да го съдите.

— Знаеш, че не ни е казал всичко — отбеляза Мениън.

— Сигурен съм, че ни е казал само част от историята — кимна Балинор. — Но той е единственият, който осъзнава заплахата, надвиснала над четирите земи. Дължим му много, а най-малкото, с което можем да му се отплатим, е известно доверие.

Другите се съгласиха и кимнаха бавно с глави повече заради уважението, което изпитваха към човека от границата, а не защото бяха много убедени в думите му. Това важеше най-много за Мениън, който признаваше, че Балинор е изключително смел мъж, мъж, на когото Мениън гледаше като на водач. Не говориха повече по въпроса, а продължиха разговора си за сторите, за историята им като клон на гномската нация и за дългогодишното им трайно приятелство с Аланон. Слънцето залязваше, когато високият историк се появи неочаквано и седна при тях до Синьото езеро.

— След като свършим тук, искам двамата младежи от Вейл отново да си легнат и да си отпочинат известно време. Едва ли малко

сън ще навреди и на останалите. Ще напуснем това място някъде около полунощ.

— Не е ли малко прибързано, имам предвид раните на Ший я Флик — попита Мениън предпазливо.

— Нямаме друг избор, планинецо. — Тъмното му лице изглеждаше черно в гаснещата светлина на слънцето. — Времето на всички ни изтича. Ако нещо за мисията или за присъствието ни в тази част на Анар стигне до ушите на Господаря на магиите, той веднага ще се опита да изнесе Меча. А без Меча цялото това пътешествие е безсмислено.

— Флик и аз ще се справим — заяви Ший твърдо.

— По кой път ще тръгнем — попита Балинор.

— Ще прекосим равнината Раб тази нощ. За това ще ни трябват около четири часа. Ако имаме късмет, няма да бъдем заловени на откритото пространство, въпреки че съм сигурен, че Носителите на черепа продължават да издирват и Ший, и лен. Единствената ни надежда е, че не са успели да ни проследят в Анар. Не ви казах порано, защото и без това имахте достатъчно много тревоги, но при всяко използване, камъните на елфите сигнализират за точното ни местонахождение и на Броня, и на преследвачите му. Мистичната сяда на камъните може да бъде засечена от всяко същество от света на духовете и го предупреждава, че се прибягва до магьосничество, подобно на магиите, които то използва.

— Значи, когато използвахме камъните на елфите в Блатото на мъглите — започна Флик ужасен.

— Показали сте на Носителите на черепа къде точно се намирате — довърши изречението му Аланон с вбесяващата си усмивка. — Ако не се бяхте загубили в мъглите на Черните дъбове, те са могли да ви спипат точно там.

Ший внезапно усети как го заля студена пот, когато си спешни колко близко се бяха почувствали до смъртта тогава без да си дават точна преценка в каква огромна опасност са се намирали заради съществата, от които се страхуваха най-много.

— След като си знаел, че използването на камъните ще привлече съществата от света на духовете, защо не ни каза? — попита Ший гневно. — Защо ни ги даде да ги използваме за защита, след като си знаел какво ще се случи?

— Ти беше предупреден, приятелю — беше бавният, ръмжащ отговор, който винаги показваше, че търпението на Аланон се изчерпва. — Без тях вие щяхте да бъдете под заплахата на друго също толкова опасни същества. Освен това те, камъните, сами по себе си, са достатъчна защита срещу крилатите същества.

Отклони всякакви по-нататъшни въпроси, като показва, че темата е изчерпана. Това засили още повече подозренията и гнева на Ший. Наблюдателният Дюрън забеляза настроението му и сложи ръка на рамото на младежа от Вейл, възпря гнева му и поклати предупредително глава.

— А сега, ако ми позволите, ще се върна на въпроса — продължи Аланон с още по-равен глас. — Искам да ви обясня още нещо за пътя през следващите дни. И без да ме прекъсвате. Пътуването през равнината Раб ще ни изведе призори до подножието на Драконовите зъби. В тази планина можем да се укрием от всеки, който ни издирва. Но трудното е да ги прехвърлим и да слезем от другата страна, за да стигнем до горите около Паранор. Всички известни проходи през Драконовите зъби ще бъдат строго охранявани от съюзници на Господаря на магиите и всеки опит да се изкачат склоновете, без да се преминава през някой от проходите, ще причини смъртта на половината от нас. Ето защо ще минем по друг път, който те няма да охраняват.

— Чакай малко! — възкликна Балинор изумено. — Не смяташ да ни прекарваш през Гробницата на кралете, надявам се!

— Нямаме друга възможност, ако искаме да останем неразкрити. Можем да влезем в Залата на кралете при изгрев слънце, да прекосим цялата планина и да стигнем до Паранор при залез слънце, без да бъдем забелязани от охраната при проходите.

— Но според приказките никой никога не е успявал да премине през тези пещери жив! — присъедини се Дюрън към опита на Балинор да отхвърли този план. — Никой от нас не се страхува от живите същества, но тези пещери се обитават от духовете на умрелите и само умрелите могат да минават оттам, без да им се случи нещо лошо.

Балинор поклати бавно глава, показвайки, че е на същото мнение, а другите гледаха разтревожени. Мениън и младежите от Вейл никога не бяха чували за това място, от което другите изглеждаха ужасени до смърт. Аланон се подсмихна странно на последната

забележка на Дюрън, очите му бяха тъмни под гъстите вежди, а белите му зъби блестяха застрашително.

— Не си съвсем прав, Дюрън — отговори след малко той. — Аз съм минавал през Залата на кралете и ви казвам, че това е възможно. Е, не е съвсем безопасно пътешествие, вярно. Пещерите наистина се обитават от духовете на умрелите и точно на това разчита Брона, за да пречи на живите същества да влизат там. Но силата ми ще бъде достатъчна, за да ни предпази.

Мениън Лий нямаше не знаеше какво представляват тези пещери, които караха дори човек като Балинор да има едно на ум, но каквото и да беше то, той усещаше, че има основателна причина за страх. Освен това вече гледаше с друго око на приказките, които беше наричал бабини деветини и глупави измишльотини, след сблъсъците им в Блатото на мъглите и във Волфсктаг. Това, което действително го интересуваше в момента, беше какви бяха силите на човека, който им предлагаше да ги преведе през пещерите на Драконовите зъби, че да ги предпазят от духовете.

— Цялото пътешествие е пресметнат риск — проговори отново Аланон. — Всички знаехме какви са опасностите, преди да тръгнем на път. Готови ли сте сега да се върнете или ще вървим докрай?

— Ще те следваме — заяви Балинор след кратко колебание. — Знаеш, че ще го направим. Заслужава си да поемем риска, ако можем да, вземем Меча.

Аланон се поусмихна, дълбоките му очи преминаха по лицата на останалите, Спираше проникателния си поглед върху всеки и накрая се втренчи в Ший. Човекът от Вейл издържа погледа му без да мигне, макар че сърцето му се сви от ужас и несигурност, когато тези очи задълбаха в най-потайните му мисли. Той явно осъзнаваше всички съмнения, които младежът се мъчеше да скрие дълбоко.

— Много добре — кимна мрачно Аланон. — А сега отидете да си починете.

Обърна се неочаквано и се запъти към селото на сторите. Балинор се затича след отдалечаващата се фигура, явно искаше да попита нещо Другите ги наблюдаваха, докато се загубиха от погледа им. Тогава за пръв път Ший осъзна, че е почти тъмно че слънцето потъва бавно зад хоризонта и настъпва здрач, една мека прозрачна светлина във все по-наситеното пурпурно на небето. За момент никой

не помръдна, после безмълвно станаха и тръгнаха към тихото село да поспят до уречения час в полунощ.

На Ший му се стори, че току-що беше заспал, когато усети грубо стискане на силна ръка, която го разтърсваше. Минута по-късно ярката светлина на горящ факел затрептя в тъмната стая, той примигна, за да се предпази, докато натежалите му от съня очи привикнат с нея. В полусън видя решителното лице на Мениън Лий, неспокойния му, нетърпелив поглед, който му казваше, че часът за тръгване е настъпил. Стана, олюлявайки се в студения нощен въздух и, след моментно колебание, започна да се облича бързо. Флик беше вече буден и полуоблечен и упоритият израз на лицето му беше приятна гледка в зловещата тишина на полунощния час. Ший отново се почувства силен, достатъчно силен, за да издържи на дългия преход през равнината Раб до Драконовите зъби и отвъд, а ако се наложеше — на всичко, само и само да стигне до края на това пътуване.

Минути по-късно тримата спътници вървяха през спящото село на сторите към срещата с другите членове на групата. Потъналите в мрак къщи бяха черни квадратни фигури в нощния сумрак. Небето беше закрито от черна покривка от облаци, които се придвижваха бавно към някаква неопределена цел. Нощта беше добра за пътуване на открито и Ший се почувства по-уверен при мисълта, че издирващите ги пратеници на Господаря на магиите трябва да хвърлят огромни усилия и да загубят много време, за да ги открият. Докато вървяха забеляза, че шумът от леките им ловни ботуши по влажната земя почти не се чува. Като че ли всичко работеше в тяхна полза.

Когато стигнаха до западната граница на Сторлок, откриха останалите, с изключение на Аланон. Дюрън и Дейъл приличаха на безплътни същества в тъмнината, слабите им фигури — същински сенки, които се движеха безмълвно, заслушани в звуците на нощта. Когато в един момент мина по-близо до тях. Ший остана изненадан от характерните им елфски черти — странните заострени уши и тънките, изписани като с молив вежди, които се издигаха като арки нагоре в челото. Чудеше се дали другите човешки същества гледаха на него така, както той сега разглежда двамата братя елфи. Наистина ли бяха по-различни същества? Отново се замисли за историята на народа на елфите, историята, която Аланон веднъж нарече забележителна, но не пророни нито дума повече за нея. Тяхната история беше и негова. Сега

знаеше онова, което винаги беше подозирал. То беше нещо, за което той искаше да научи повече, може би само за да разбере по-добре собствения си произход и легендата за Меча на Шанара.

Погледна високата, широка фигура на Балинор, изправена като статуя. Чертите на лицето му не се виждаха в тъмнината. Безспорно Балинор вдъхваше най-голяма увереност на цялата група. Имаше нещо много стабилно в човека от границата, нещо непоколебимо, което се предаваше на всички членове на групата и ги окуражаваше. Дори Аланон не ги вдъхновяваше така, макар че Ший чувстваше, че той безспорно е по-силният от двамата. Може би Аланон, с явното си безгранично усещане на нещата, осъзнаваше какво значение има Балинор за другите. Дали пък не го беше взел точно заради това?

— Точно така, Ший. — Тихият глас прозвуча толкова близо до ухото му, че човекът от Вейл подскочи силно изненадан, когато облеченият в черен плащ странник се озова до него и направи знак на другите да се доближат. — Трябва да вървим, докато имаме прикритието на нощта — Не се отдалечавайте един от друг и не изпускайте от поглед другите пред вас И никакви приказки.

Без да каже нито дума повече, мрачният гигант ги поведе в горите на Анар по тясна пътека, която излизаше точно на запад от Сторлок. Ший вървеше зад Мениън, сърцето му още беше заседнало в гърлото от уплахата, а мислите му се връщаха бясно към миналите срещи със странния мъж. Чудеше се дали пък това, което беше подозирал през цялото време, не е истина. Реши, че трябва да пази мислите си само за себе си винаги, когато Аланон е наблизо, колкото и трудно да се окаже това. Групата стигна западния край на анарските гори и началото на равнината Раб по-скоро, отколкото Ший беше очаквал. Въпреки тъмнината на нощното небе младежите от Вейл усетиха присъствието на Драконовите зъби, които се мерзелееха в далечината. Без да говорят, те се спогледаха после се обърнаха и се възряха в тъмнината. Аланон ги поведе през пустата равнина без да спира и без да намали крачка. Равнината беше абсолютно равна и безжизнена. По нея растяха само храсталаци и тук-там голи шубраци, приличащи на скелети. Земята беше спечена, на места толкова суха, че се бяха образували дълги неравни пукнатини. Нищо не помръдваше наоколо. Пътниците вървяха мълчаливо, с очи и уши напрегнати за всичко, което е извън обичайното. В един момент, след около три часа

път, Дейъл ги спря с рязко махване на ръка, показвайки им, че е чул някакъв шум зад тях, далеч в тъмнината. Те се приведоха и останаха няколко минути безшумни и неподвижни, но нищо не се случи. Накрая Аланон вдигна рамене, даде им знак отново да се подредят един зад друг и потеглиха. Стигнаха Драконовите зъби точно преди разсъмване. Нощното небе все още беше черно и заоблачено, когато спряха в подножието на зловещата планина. И Ший, и Флик се чувстваха добре, въпреки продължителното ходене и уведомиха другите, че са готови да продължат без почивка. Аланон искаше да продължат незабавно, сякаш бързаше да не закъснее за среща. Поведе ги направо към планината, която имаше коварен вид. Обсипаната с камъчета пътека лъкатушеше леко нагоре и водеше до нещо, което приличаше на падина между скалите. Флик се улови, че гледа към върховете от двете страни на пътеката. Извиваше якия си врат под прав ъгъл, за да хвърля от време на време погледи към назъбените върхове.

Името Драконови зъби изглеждаше много подходящо за планината. Докато следваха пътя си към падината в скала, възвишенията от двете страни започнаха да се приближават към тях. По-нататък се виждаха други хълмове, по-високи от тези и явно непроходими за всичко, което се движи на крака. В един момент Ший се спря, вдигна парче откъртена скала изпод краката си и започна да го разучава с любопитство, продължавайки пътя си. За негова изненада повърхността му се оказа равна и гладка, почти като стъкло, с наситен огледално черен цвят. Напомняше за въглищата, които някои общности на Южната земя горят. Само че тази скала изглеждаше по-твърда от въглища, сякаш беше специално пресована и полирана, за да придобие сегашния си вид. Подаде парчето на Флик, който го погледна, вдигна рамене, без да проявява някакъв интерес, и го захвърли.

Пътеката започна да се вие през огромни купчини от откъртени камъни, които от време на време закриваха изцяло заобикалящите ги хълмове. Те дълго време криволичиха из заплетения лабиринт от каменни блокове и продължаваха да се изкачват към падината, а мрачният им водач явно беше забравил, че никой няма никаква представа накъде вървят. Накрая стигнаха до празно място в скалите, откъдето можеха да се огледат и разбраха, че са близо до най-високата част на пътеката. Оттук тя или щеше да се спусне надолу или да поведе навътре в планината. В този момент Балинор наруши

мълчанието и подсвирна тихо, с което обяви почивка. Веднага се заговори с Дюрън, който беше изостанал с човека от границата в подножието на планината. После се обърна бързо към Аланон и другите и ги погледна разтревожено.

— Дюрън е сигурен, че е чул някой да ни преследва по пътеката — съобща им угрижено той. — Този път няма никакво съмнение — някой е по петите ни.

Аланон погледна неспокойно нощното небе. Намръщи се тревожно, а по изпитото му лице се четеше силно безпокойства. Погледна неуверено, въпросително към Дюрън.

— Сигурен съм, че там има някой — потвърди Дюрън.

— Не мога да спра тук и да се справям с това сам. Трябва да — бъда в долината, която се простира пред нас, преди пукването на зората — отвърна Аланон рязко. — Каквото и да има зад нас ще трябва да почака, докато си свърша работата — тя е по-важна.

Ший никои не го беше чувал да говори така безапелационно за нещо. Долови смайване и върху лицата на Флик и Мениън докато се споглеждаха. Каквото и да трябваше да свърши Аланон трябваше да го направи в долината и за него беше от жизнено важно значение да не бъде прекъсван, докато не го свърши.

— Аз ще остана най-отзад, — предложи Балинор, като издърпа големия си меч. — Чакайте ме в долината.

— Не сам, нали — обади се бързо Мениън. — И аз оставам, просто за всеки случай.

Балинор се усмихна и кимна на планинеца в знак на съгласие. Аланон го погледна за момент, сякаш искаше да се противопостави, но после кимна рязко и даде знак на другите да го следват. Братята елфи бързаха нагоре по пътеката, като следваха високия водач, но Ший и Флик изостанаха объркани, докато Мениън не им махна с ръка да тръгнат. Ший също му махна. Нямаше желание да изоставя приятеля си, но разбираше, че едва ли би могъл да му помогне, ако остане. Погледна само веднъж назад и видя двамата мъже как се настаняват сред скалите от двете страни на тясната пътека, а тъмните им плащове се сливаха със сенките на скалата.

Аланон поведе останалите четирима напред през хаоса от отрупаните на безразборни купчини камъни право нагоре към хребета, заграждащ загадъчната долина. Само след няколко минути те стояха на

края ѝ и изненадано гледаха пейзажа, който се простираше пред погледа им. Долината беше дива пустош от откъснати скални блокове и камъни, разхвърляни по цялата земя, черни и блестящи като камъка, който Ший беше разглеждал на пътеката. Цялото място беше покрито с тях. Нищо друго не се виждаше, освен малко езеро с тъмни води, които блещукаха слабо с зеленикаво-черни отблясъци и се движеха в малки бавни кръгове, като че ли имаха свой собствен живот. Ший беше изумен от странното движение на водата. Нямаше вятър, който да предизвиква леките вълнички. Погледна мълчаливия Аланон и беше потресен, когато видя странния блясък, който се излъчваше от мрачното му сурово лице. Високият странник изглеждаше потънал в мислите им, втренчил поглед в езерото и младежът от Вей л усетя странната тъга, с която той неотлъчно наблюдаваше леко пенещите се води.

— Това е Шейлската долина, прагът пред Залата на кралете и домът на духовете на вековете. — Плътният глас излезе от дълбините на огромните му гърди. — Езерото е Рогът на Хадес — водите му са смърт за простосмъртните. Елате с мен до края на долината, но после ще триона да продължа сам.

Без да чака отговор, той се запуска бавно по склона на хребета, като стъпваше здраво върху нестабилните камъни, с поглед, отправен към езерото. Другите го следваха озадачени и смълчани и усещаха, че моментът щеше бъде важен за всички тях. Усещаха, че тук, повече отвсякъде другаде във всички земи, Аланон е крал. Без да може да обясни защо. Ший знаеше, че историкът, пътешественикът, философът и мистикът, човекът, който ги беше прекарал през неизброимите опасности на един безумен риск, смисъла на който единствено той знаеше, загадъчният мъж, когото те познаваха като Аланон, най-последно си е у дома. Минути по-късно, когато всички се събраха в края на Шейлската долина, той отново се обърна към тях.

— Каквото и да се случи занапред, няма да ме следвате. Няма да мърдате от това място, докато не свърша. Там, където отивам, има само смърт.

Те стояха като заковани на място, докато той се отдалечаваше през каменистата местност към странното езеро. Наблюдаваха как високата му черна фигура с леко издуващ се голям плащ се движи неотклонно напред, без да променя нито бързината, нито посоката.

Ший хвърли бърз поглед на Флик, на чието лице беше изписан страх от това, което предстои да се случи. За миг на Ший му се прииска да се махне оттам, но веднага осъзна колко глупаво би било подобно поведение. Инстинктивно стисна здраво куртката си и усети успокоителното въздействие на малката торбичка, в която бяха камъните на елфите. Присъствието им го накара да се почувства по-сигурен, въпреки че се съмняваше, че биха могли да му помогнат срещу нещо, с което Аланон не би могъл да се справи. Погледна тревожно другите, които наблюдаваха смаляващата се фигура. После отново се обърна и видя, че Аланон е стигнал до ръба на Рога на Хадес, където явно очакваше нещо. Сякаш цялата долина потъна в гробна тишина. Четиримата чакаха с очи, вперени в мрачната фигура, която стоеше неподвижно на брега на езерото.

Бавно високият странник вдигна обгърнатата си в черен плащ ръка към небето и смаяните мъже видяха как езерото се разбунтува и запени гневна. Долината се разтrese силно, сякаш някакъв скрит, дремещ живот, беше пробуден. Ужасените простосмъртни се огледаха наоколо невярващо. Уплашиха се, че ще бъдат погълнати от осеяните с камъни челюсти на някакъв кошмар, предрешил се като долина. Аланон стоеше без да помръдва на края на брега, когато водите в центъра кипнаха бурно и фонтан от пръски изригна нагоре към тъмните небеса с остро свистене на облекчение, като че ли се освобождаваше от дълбините. Сред нощния въздух се разнесоха тихи вопли, виковете на оковани души, чийто сън беше нарушен от човека, който стоеше на ръба на Рога на Хадес. Гласовете, нечовешки и сковани от смъртта, се врязаха през несъвършената обвивка на разсъдъка на четиримата, които; трепереха и гледаха от края на долината, напругаха уплашените си мозъци и се гърчеха с безпощадна жестокост, докато накрая изглежда и малкото смелост, която им беше останала, явно беше изстискана от тях, оставяйки ги напълно изцедени от всичките им защитни сили. Те стояха вцепенени от ужас, неспособни да се движат, да говорят, да мислят дори, докато звуците на света на духовете ги връхлитаха, пронизваха съзнанието им, предупреждаваха ги за нещата извън този свят и извън тяхното разбиране.

Всред смразяващите кръвта виковете се разнесе глух тътен, който сякаш се надигаше от недрата на земята. Рогът на Хадес се разтвори в

центъра, завихри се като буен водовъртеж и от тъмните му води се появи призрак на прегърбен от вековете старец. Фигурата се изправи в цял ръст и сякаш застана върху самата вода. Високото, измършавяло тяло заблещука с прозрачно сиви, призрачни оттенъци, като водата под него.

Флик побеля като платно. Появата на този истински ужас само потвърди страха му, че последният им миг на земята е настъпил. Аланон стоеше неподвижно. Черният плащ беше обгърнал плътно фигурата му и той приличаше на статуя, с лице, обърнато към привидението, което стоеше пред него. Те като че ли разговаряха, но четиримата от групата не можеха да чуят нищо заради нестихващия влудяващ крясък на нечовешките викове, които разкъсваха оглушително нощта всеки път, когато фигурата от Рога на Хадес направеше някакъв жест. Разговорът, на каквато и тема да беше, продължи не повече от няколко кратки минути. Ненадейно призракът се обърна към тях, вдиша изнемошялата си, скелето-подобна ръка и посочи към мястото, където се намираха. Ший усети студ, който прониза незащитеното му тяло и се вряза до мозъка на костите му. Разбра, че за миг беше докоснат от ръката на смъртта. После призракът се извърна и с последно махване за сбогом към Аланон, потъна бавно в тъмните води на Рога на Хадес. Буйно водите отново се размърдаха, а воплите и писъците се засилиха. После затихнаха в стенания на страдание. Накрая езерото се усмири, водите му се укротиха и пътниците останаха сами.

Когато слънцето се показва на източния хоризонт, високата тъмна фигура на брега на езерото се олюля леко и се свлече на земята. За миг четиримата го гледаха нерешително, после се втурнаха през долината към падналия им водач, като се подхлъзваха и препъваха в ронливите камъни. Стигнаха до него след секунди и се наведоха загрижено над него, без да знаят какво трябва да направят. Накрая Дюрън го разтърси предпазливо, като викаше името му. Ший разтърка огромната ръка, усети ледената студенина на кожата и забеляза ужасяващата ѝ бледност. Но страховете им се разсеяха, когато след няколко минути Аланон се размърда и дълбоките му очи отново се отвориха. Гледа ги няколко секунди, после седна бавно, а те го наобиколиха.

— Напрежението трябва да е било огромно — измърмори на себе си той и разтърка челото си. — Притъмня ми пред очите след като

загубих контакта. След малко ще се оправя.

— Кое беше това същество? — попита бързо Флик и се ужасяваше при мисълта, че то всеки момент може отново да се появи.

Аланон се позамисли върху въпроса му, загледан в пространството, тъмното му лице посърна от мъка и после се отпусна бавно.

— Загубена душа, същество, забравено от света и народа си — каза той тъжна Обрекъл е себе си на съществуване на полу-живот, което може да трае вечно.

— Не разбирам — каза Ший.

— Това не е важно точно сега. — Аланон отклони въпроса рязко. — Тази скръбна фигура, на която току-що говорих, е духът на Бремен, друидът, който някога се е бил срещу Господарят на магиите. Говорих с него за Меча на Шанара, за пътуването ни до Паранор и за съдбата на групата ни. Научих от него малко, което показва, че съдбата ни ще се решава в по-далечни дни, по-точно, съдбата на всички, с изключение на един.

— Какво искаш да кажеш — обади се настойчиво Ший.

Аланон се вдигна, без да се олюлява, на крака, огледа мълчаливо долината, сякаш за да се увери, че срещата с духа на Бремен е приключила, после се обърна към лицата, които го чакаха нетърпеливо да продължи.

— Никак не е лесно да се каже това, но вие стигнахте дотук, почти до края на това дирене. Извоювахте си правото да разберете. Духът на Бремен предсказа съдбата на хората от групата, когато го призовах от света на преддверието на ада, в което той е прикован. Обеща, че спец две зазорявания ние ще притежаваме Меча на Шанара. Но предсказа и още нещо. Един от групата ни няма да стигне до най-отдалечената страна на Драконовите зъби. Въпреки това той пръв ще притежава свещения меч.

— Все още не разбирам — призна си Ший след кратък размисъл. — Вече загубихме Хендъл. Той като че ли е говорил за него.

— Не, грешиш, млади ми приятелю — въздъхна тихо Аланон. — Когато каза това, той се обърна и посочи към вас четиримата, които стояхте на края на долината. Един от вас не ще стигне до Паранор!

Мениън Лий се сгуши в прикритието на камъните по пътеката, която водеше нагоре към Долината на призраците, и зачака

тайнственото същество, което ги беше дебнало в Драконовите зъби. На отсрещната страна, скрит в тъмнината на сенките, беше Принцът на Калахорн. Острието на големия му меч беше обърнато надолу и опряно в скалите, а едната му ръка беше отпусната върху дръжката. Мениън се взря в тъмнината. Нищо не се помръдваше. Можеше да вижда само петнадесет ярда пред себе си. След това имаше остър завой, който скриваше останалата част от пътеката. Чакали бяха най-малко половин час и още нищо не се появяваше, въпреки уверенията на Дюрън, че нещо ги преследва. За момент Мениън се зачуди дали съществото, което върви по петите им, не е някой от пратениците на Господаря на магиите. Всеки Носител на черепи можеше да се вдигне във въздуха, да мине зад тях и да застигне останалите. Мисълта го уплаши и тъкмо се канеше да даде знак на Балинор, когато вниманието му беше привлечено от внезапен шум по пътеката под тях. Незабавно се прилепи към скалата.

Ясно се чуваше шум от някой, който подбираше пътя си нагоре по виещата се пътека и се влачеше бавно сред големите камъни в слабата светлина на приближаващата се зора. Който и да беше той или каквото и да беше топа, явно не подозираше, че те са скрити горе, или по-лошо, не се интересуваше, защото изобщо не си правеше труда да прикрива стъпките си. Секунди по-късно тъмна фигура се появи на пътеката точно под прикритието им. Мениън хвърли бърз поглед и за миг квадратната форма и влаещата походка на приближаващата се фигура му заприлича на Хендъл. Сграбчи меча на Лий и зачака. Планът за нападението беше прост. Той трябваше да скочи пред натрапника и да му препречи пътя отпред. В същия момент Балинор щеше да му отреже пътя за отстъпление.

Със светкавичен скок планинецът, с вдигнат меч, се озова лице срещу лице със странния натрапник и му заповяда да спре. Приведената фигура пред него се приближаваше бавно. Изведнъж една силна ръка се повдигна леко и показва огромен железен боздуган, който проблесна леко. Секунда по-късно, когато очите на двамата се срещнаха, те смаяно се разпознаха, хвърлиха оръжията си и принцът на Лий нададе вик на изненада.

— Хендъл!

Балинор излезе от сенките иззад новодошлия тъкмо навреме, за да види как ликуващият Мениън подскочи във въздуха нададе див вой

на необуздана радост и се хвърли да прегръща по-малкото, набито тяло. Принцът на Калахорн постави облекчено големия си меч в ножницата, усмихна се и поклати учудено глава при вида на изпадналия в екстаз планинец и дърпащото се, мърморещо джудже, което смятаха за мъртво. За пръв път след успешното им измъкване през Прохода на Джейд във Волфсктааг, той усети, че успехът им е близък и че групата сигурно щеше да се изправи заедно пред Меча на Шанара.

ГЛАВА 14

Зората увисна над необятните спящи хребети и върхове на Драконовите зъби със сурова, безмилостна невъзмутимост, която не обещавахе нищо приятно и хубава. Топлината и светлината на изгряващото слънце бяха напълно скрити от ниските пластове облаци от гъста мъгла, която се бяха настанили в зловещите височини и не помръдваха. Вятърът духаше свирепо над голите скали и беснееше сред каньоните и скалистите падени, препускаше през склоновете и хребетите, завираше се в оскъдната растителност и така я огъваше, че насмалко не я прекършваше, после се шмугваше през смесицата от облаци и мъгла с неуловима бързина, но я оставяше необяснимо и странно неподвижна. Воят на вятъра приличаше на силното боботене на разбиващ се в открит бряг океан, силен и напорист. Птиците се стрелваха към небето и политнаха е вятъра, който понасяше крясъците им и ги разпиляваше. На този връх нямаше почти никакви животни — тук-там някое стадо от изключително издръжлива порода планински кози и малки, покрити с козина мишки, които обитаваха най-затънтените дълбини на скалите. Въздухът беше повече от студен. Той беше кучешки студен. Снегът застилаше по-горните части на Драконовите зъби и на тази надморска височина промяната на времето почти не влияеше на температурите, които рядко се качваха до нула градуса.

Това беше коварна планина, огромна, висока и невероятно масивна. Тази сутрин тя като че ли беше потънала в странно очакване на малката група, тръгнала от Кълхейвън. Осемте мъже не можеха да се отърват от тревожното чувство, което метеше мислите им, докато навлизаха бавно и все по-надълбоко в студенината и сивотата на планината. Пророчеството на Бремен беше повече от смущаващо, както и самата мисъл, че скоро щяха да се опитат да преминат през Залата на кралете. На имаше друго, което повече ги гнетеше. Нещо ги дебнеше.

Нещо, което беше търпеливо и хитро, някаква жива сила, която лежеше скрита в гората, в скалистата местност, през която минаваха.

Скътала беше злоба и мъст за тях. Сила, която ги наблюдаваше как упорито навлизат все по-навътре в гигантската планина, която препречваше пътя към кралството на Паранор. Те вървяха бавно на север, в нестройна колона, която се очертаваше на фона на черното като въглен небе. Телата им бяха плътно загърнати във вълнените плащове, лицата наведени срещу вятъра. Склоновете и каньоните бяха покрити с ронливи камъни и напукани от невидими цепнатини, поради което ходенето беше изключително опасно. Не веднъж някой от малката група беше засипван от порой от падащи камъни и пръст. Но нещото, спотаило се в земята, все още предпочиташе да не се показва. То просто се задоволяваше да оставя присъствието му да бъде усещано от осемте мъже и да чака ефекта от това усещане да изцеди и последната им капка издръжливост. И тогава преследвачите щяха да станат преследвани.

Не след дълго това стана. Съмненията започнаха да гризат тихо, упорито мозъците им. Съмнения, които се надигаха като фантоми от страховете и тайните, които мъжете таяха дълбоко в себе си. Разделени един от друг от студа и воя на засилващия се вятър, всеки един от тях остана изолиран от спътниците си, а невъзможността да контактуват помежду си само изостряше растящото им чувство на безпокойство. Само Хендъл оставаше неуязвим. Характерът му на мълчалив самотник го беше закалил и не му позволяваше да се съмнява в собствените си сили, а спасяването му на косъм от вбесените гноми в прохода на Джейд го лиши, поне за момента, от всякакво чувство на страх от смъртта. Доближил се беше до смъртта, стигнал беше до нея толкова близко, че накрая само инстинктът му го спаси. В началото гномите го нападнаха от всички страни. Прииждаха на тълпи, рояха се нагоре по склона безразсъдно вбесени до такава степен, че само проливането на кръв можеше да уталожить омразата им. Той реагира бързо, отстъпи към хребетите на Волфсктаг, притихна неподвижно в храстите и хладнокръвно изчака гномите да се разгърнат така, че някой от тях да влезе в обсега му. Само за секунди зашемети нищо неочаквания преследвач, загърна пленника си в собствения си плащ по обичайния за джуджетата начин и после извика за помощ. В тъмнината, разгорещени от възбудата на преследването, гномите не успяха да разпознаят нищо друго, освен плаща. Те разкъсаха събрата

си на парчета, без да си дават сметка за това. Хендъл остана скрит и на следващия ден се измъкна през прохода. Отново беше оцелял.

Младежите от Вейл и елфите не притежаваха силно развитото у Хендъл чувство на увереност в себе си. Пророчеството на призрака Бремен ги беше потресло. Воят на вятъра сякаш повтаряше думите, отново и отново. Един от тях щеше да умре. О, пророкът го беше казал по друг начин, но подтекстът беше повече от ясен. Това беше една жестока перспектива и никой от тях не искаше да я приеме като истина. Те щяха да се опитат някак си да докажат, че предсказанието е грешно.

Далеч в началото на колоната, с огромното си тяло, приведено срещу увличащата сила на вятъра, Аланон премисляше събитията, които се случиха в Шейлската долина. За стотен път размисляше върху странната му среща с призрака на Бремен, друидът с незапомнена възраст, който беше обречен да се скита в пъкъла до окончателното унищожаване на Господаря на магиите. Но сега го смущаваше не видението на призрака. Тормозеше го това, което знаеше. То беше толкова ужасяващо, погребано дълбоко сред най-ужасните му истини. Спъна се в издадена скала, олюля се леко и се опита да запази равновесие. Кръжащ ястреб изкрещя пронизително в мрака и се снижи в небето над отдалечен връх. Друидът се поизвърна към мъжете, които го следваха и се опитваха да не изостават. От призрака беше научил нещо повече от пророческите му думи. Но не каза на другите, на хората, които му се доверяваха, цялата истина, както не им беше казал цялата легенда за приказния Меч на Шанара. Дълбоките му очи горяха от вътрешен гняв към предсказанието, за което се беше зарекъл да не им казва всичко. За миг се замисли дали да не им каже. Толкова много бяха дали от себе си, а това беше само началото... Но миг по-късно прогони мисълта от главата си. Необходимостта беше по-свят бог от истината.

Сивотата на зората бавно се стопи в сивотата на обета, а преходът през Драконовите зъби продължаваше. Хребетите и склоновете ту се появяваха, ту се скриваха с досадно потискащо еднообразие, което създаваше впечатление в съзнанието на изтормозените хора, че изобщо не напредват. Пред тях зловещо се издигаха огромните, извисяващи се контури на върховете на фона на мъглявия северен хоризонт им се струваше, че вървят направо към

стена от непробиваем камък. После навлязоха в широк каньон, който се виеше остро надолу и преминаваше в тясна, лъкатушна пътека, която се провираше между две огромни скали и се губеше в гъстата мъгла. Аланон ги водеше в реещата се сивота, когато хоризонтът изчезна и вятърът утихна. Тишината настъпи внезапно и неочаквана. Звучеше като тих шепот в извисяващите се скални маси и говореше на измъчените мъже тихо, предпазливо. После проходът се разшири леко и гъстата мъгла се разсея в рядка мъглявина, която разкри висок пещерен отвор в скалата, където беше край на лъкатушната пътека. Входът на Палата на кралете.

Той беше величествен, внушителен, страховит. От двете страни на правоъгълния черен отвор се издигаха две чудовищни каменни статуи, издълбани върху тъмната повърхност на скалата на височина повече от сто фута. Каменните пазачи бяха облечени в доспехи на воители и бдяха в дълбокия мрак, с ръце, стенали дръжките на огромни мечове със спуснати надолу остриета. Брадатите им, потъмнели от времето лица, бяха белязани от вятъра и студа. Но очите все още изглеждаха като живи, вперени изпитателно в осемте простосмъртни, застанали пред прага на древния дворец, който те охраняваха. Над големия вход в скалата бяха издълбани три думи на език, датиращ от преди много векове и отдавна забравен. Те служеха като предупреждение към всички, които дръзваха да влязат, че това е гробница на мъртвите. Зад огромния вход всичко тънеше в черен мрак и тишина. Аланон ги събра около себе си.

— Преди много години, още преди Първата война на расите, съществувал култ към хора, чийто произход постепенно бил забравен и потънал във времето, които служели като жреци на Боговете на смъртта. В тези пещери те погребвали монарсите на четирите земи, заедно със семействата, слугите, любимите им предмети и с голяма част от богатствата им. Появила се легенда, че само мъртвите могат да оцеляват в тези зали и само жреците имат право да присъстват на погребенията на владетелите. Всички останали, които влизали тук, повече не били виждани. С времето култът отмрял, но насаденото в Палата на кралете зло продължило да съществува и да служи сякаш на жреците, чиито кости се върнали обратно в земята преди много, много години. Малцината са хората, които са преминали...

Замълча, когато видя в очите на слушателите си неизказания въпрос.

— Аз съм минавал през Палата на кралете. Единствено аз през този век, а сега и вие. Аз съм друид, последният останал жив на тази земя. Като Бремен, като Брона преди него, съм изучавал черната магия и съм магьосник. Не притежавам силата на Господаря на мрака, но мога да ви превода през тези пещери от другата страна на Драконовите зъби.

— И после? — въпросът на Балинор се разнесе тихо в мъглата.

— Тясна скалиста пътека, която хората наричат Драконовия ръб, извежда от тези планини. Когато стигнем дотам, ще видим Паранор.

Последва дълго, тягостно мълчание. Аланон знаеше какво си мислеха. Без да обръща внимание на това, продължи:

— Зад този вход има много коридори и зали, истински лабиринт за онзи, който не познава пътя. Някои от тях са опасни, други не. Скоро след като влезем, ще стигнем до тунела на Сфинксовете, гигантски статуи като тези пазачи, но изсечени като получовеци, полузверове. Ако погледнете в очите им на секундата ще се вкамените. Затова очите ви трябва да бъдат завързани. Трябва да съсредоточите вниманието си върху мен, да мислите само за мен, защото тяхната воля, тяхната мисловна сила е достатъчно могъща, за да ви накара да разкъсате превръзките на очите си и да ги погледнете в очите. Седемте мъже се спогледаха разколебани. Вече бяха започнали да се съмняват в разумността на целия план. — Веднага след Сфинксовете има няколко безопасни галерии, които водят до Коридора на ветровете. Това е тунел, обитаван от невидими, същества наречени банши. Те не са нищо друго освен гласове, но тези гласове докарват простосмъртните до умопобъркване. Ушите ви ще бъдат завързани, за да бъдат предпазени, но отново най-важното за вас ще бъде да се съсредоточите с мислите си върху мен, да оставите разсъдъкът ми да покрие вашия и да го предпази от пълната сила на тези гласове. Ще трябва да се отпуснете, да не ми се противопоставяте. Разбирате ли? След Коридора на ветровете ще се озовем в Гробницата на кралете. Там ще има още едно препятствие...

Замълча и погледна към входа на пещерата, като го изучаваше внимателна. За миг изглеждаше, че ще довърши изречението си, но вместо това км направи знак да тръгнат към тъмния отвор. Те стояха

угнетени между каменните гиганти. Сивкавата мъгла обгръщаше високите скални стени около тях, а черната зейнала паст пред тях ги чакаше като отворена челюсти на огромен хищник. Аланон извади няколко широка ленти от платя даде по една на всеки от тях. Хората от малката група се завързаха един за друг с дебело дълго въже. Стабилният Дюрън застана в началото на колоната, а принцът на Калахорн отново зае мястото най-отзад. Превръзките бяха вързани здраво през очите им, и те се хванаха за ръце и образуваха верига. Миг по-късно колоната мина внимателно през входа и се запъти към Палата на кралете.

В пещерите цареше дълбока тишина, която стана още по-тягостна от внезапното заглъхване на ветровете и от отекването на стъпките им по каменния коридор. Подът на тунела беше необикновено равен и гладък, но студът, който се беше наслаждал в камъка от незапомнени времена, бързо проникна в напрегнатите им тела. Измръзнаха и започнаха да треперят. Всички мълчаха, всички се мъчеха да се отпуснат, докато Аланон ги водеше внимателно през поредица от леки завои. В средата на въжето Ший усещаше силата, с която Флик стискаше ръката му в заобикалящата ги тъмнина. След бягството им от Вейл те бяха станали още по-близки. Сега ги свързваха повече общите изпитания, отколкото родствените връзки. Ший усещаше, че каквото и да се случи, те никога няма да загубят тази близост. Както беше сигурен, че никога нямаше да може да забрави това, което Мениън беше направил за него. Помисли си за момент за принца на Лий и неволно се усмихна. Планинецът се беше променил толкова много през последните няколко дни, че беше станал почти нов човек. Старият Мениън се беше запазил, но беше придобил нови измерения, които Ший се затрудняваше да определи. Но всички те, и Мениън, и Флик, и Ший, се бяха променили в различни отношения. Промените не можеха веднага да се доловят, а само когато всеки един от тях беше възприеман като отделна личност. Чудеше се дали Аланон беше забелязал промяната в него — Аланон, който винаги се беше отнасял към него не толкова като към мъж, колкото като към момче.

Внезапно спряха и в настъпилата дълбока тишина се разнесе властният глас на водача друид, който прошепна безгласно в съзнанието на всеки един от тях: Не забравяйте предупреждението ми, оставете мислите си да се обърнат към мен, съсредоточете се само

върху мен. После колоната продължи напред, а обутите в ботуши крака ехтяха глухо по пода на пещерата. Мъжете със завързаните очи усетиха присъствието на нещо, което чакаше пред тях и наблюдаваше мълчаливо, търпеливо. Секундите отлитаха, докато групата навлизаше все по-навътре в пещерата. Мъжете почувстваха огромните, неподвижни фигури, които се извисяваха над тях — издълбани от камък образи с човешки лица, но прикачени към уродливи тела на неописуеми зверове. Сфинксовете. В съзнанието си мъжете можеха да виждат тези очи, които горяха край избледняващия образ на Аланон и започнаха да усещат усилието, което трябваше да полагат, за да се съсредоточат върху огромния друид. Упоритата воля на каменните чудовища се промушваше в мозъците им, оплиташе се в разхвърляните им мисли, объркваше ги и усърдно подготвяше момента, в който човешките очи щяха да срещнат безжизнените им погледи. У всеки един от тях се появи импулсивното, бързо засилващо се желание, да дръпне от очите си пристегнатото парче плат, което оковаваше зрението му, да разкъса тъмнината и да погледне свободно удивителните същества, които го наблюдаваха мълчаливо от високо.

Но точно когато изглеждаше, че изопващият нервите шепот на Сфинксовете най-последно ще да пробие през стопяващата се решителност на обсадените мъже и да откъсне напълно мислите им от избледняващия образ на Аланон, желязната му мисъл се врязва с остротата на нож в тях, и ги призова безгласно:

Мислете само за мен!

Умовете им инстинктивно се подчиниха, изтръгнати от почти напълно завладелия ги подтик да погледнат нагоре към каменните лица, които ги наблюдаваха. Необичайната битка продължаваше тягостно, без миг почивка, докато колоната от мъже, които се обливаха в пот и дишаха тежко в тишината, вървеше слепешком през заплетения лабиринт от невидими образи. Една верига от здраво стиснати ръце на вързани с въже един за друг през кръста мъже, оставили се на въздействието на властния глас на Аланон. Никой не загуби контрол над себе си. Друидът ги водеше неотклонно между редицата от Сфинксове, със заковани в пода на пещерата очи, с несломима воля, която се бореше да задържи умовете на мъжете, за които носеше отговорност. Най-последно лицата на каменните фигури започнаха да

избледняват, да изчезват и да изостават, докато най-накрая простосмъртните останаха сами в тишината и мрака.

Продължаваха да вървят и да лъкатушат през дълга поредица от виещи се коридори. После колоната отново спря. Тихият глас на Аланон проряза тъмнината и им нареди да махнат превръзките. Изпълниха нерешително заповедта му и видяха, че се намират в тесен тунел, в който неравната скала излъчваше странна зеленикава светлина. Измъчените им лица се къпеха в необикновения блясък и мъжете бързо се спогледаха, за да се уверят, че никой не липсва. Тъмната фигура на Аланон премина безшумно покрай колоната. Пробваше здравината на въжето, вързано около телата им и ги предупреждаваше, че Коридорът на ветровете все още е пред тях. Напъха им парчета плат в ушите и ги завърза със свалените от очите им превръзки, за да приглуши звуците на невидимите същества, които беше нарекъл банши. После мъжете отново се хванаха за ръце.

Колоната започна да се вие бавно през слабата зелена светлина на тунела и те почти не чуваха шума от стъпките си в здраво завързаните им уши. Този участък на пещерите беше дълъг повече от миля. После внезапно свърши. Коридорът се разшири и се премина във висок тунел, който беше абсолютно черен. Стените се отдръпнаха, а таванът се издигна толкова нависоко, че в един момент престанаха да се виждат. Групата остана в странен затвор от тъмнина, в който единствено гладкият под на пещерата носеше някакво успокоение, че земята все още не се беше разтворила под краката им. Аланон ги водеше в непрогледния мрак без да проявява каквото и да било колебание.

Внезапно се появи шумът. Невероятният му бяс ги връхлетя напълно неподготвени и за момент те изпаднаха в паника. После се засили и се превърна в чудовищен рев, сякаш хиляди разбеснели се ветрове бяха слели гнева и неимоверната си сила. Отдолу се разнасяха ужасяващите викове на души, които пищяха от непоносима болка. Гласове, които скимтяха и виеха, и изплакваха мъчителния си път през всичките ужаси, които човек можеше да си представи, изпаднали в пълно отчаяние, загубили всякаква надежда за спасение. Воят се извиси в крясък и стана толкова писклив, че потресените умове на простосмъртните вече не можеха да го възприемат започнаха да губят разсъдъка си. Зловещите викове се плискаха върху тях, заливаха ги и

отразяваха собственото им надигащо се отчаяние, повличаха ги неумолимо все по-надълбоко, оголваха разбитите им нервни окончания и ги белеха, сякаш бяха кожа, слой след слой, докато костта остана напълно гола.

Това беше продължило само миг. В следващия миг те щяха да бъдат загубени. Но за втори път безнадеждно вцепенените от ужас хора бяха спасени, този път от окончателно полудяване, благодарение на мощната воля на Аланон, която се вряза в подлудяващите викове и ги загърна в успокоителна защитна обвивка. Виковете и крясъците отслабнаха и се превърнаха в странен шепот, когато мрачното тъмно лице се проектира върху трескавото съзнание на седмината и железните му мисли заговориха успокоително, властно:

Отпуснете умовете си — мислете само за мен.

Мъжете вървяха механично през непрогледната тъмнина на тунела, мислите им се лутаха и търсеха спасителния пояс, който ги свързваше и спокойствието, което друидът им предлагаше. Стените на коридора отекваха от крясъците, които все още се чуваха, а масивната скала ехтеше страховито. Още един път гласовете на баншите се извисиха до умопомрачителни височини, нададоха пронизителен зловещ писък в отчаян опит да пробият издигнатата от властния могъщ ум на друида стена, крещяха неистово, но стената не се поддаде. Гласовете се изтощиха и заглъхнаха в мъртвешки шепот. Миг по-късно тунелът се стесни още веднъж и групата излезе от Коридора на ветровете.

Видимо смазани, с лица, плувнали в пот, мъжете стояха безмълвни, когато Аланон даде знак с въжето да спрат. Опитвайки се да сложат някакъв ред в обърканите си мисли, те свалиха въжето от кръстовете си и превръзките от ушите си. Намираха се в малка пещера, с лице към две огромни каменни врати, прихванати с железни обръчи. От стените наоколо струеше същата странна зеленикава светлина. Аланон изчака търпеливо всички да се съвземат напълно и после им кимна да вървят. Спря се пред каменните врати. Побутна леко със слабата си ръка масивната врата и тя веднага се отвори безшумно. Дълбокият глас на друида прошепна в тишината:

— Палатът на кралете.

Хиляди години никой освен Аланон не беше минавал през забранената гробница. През всичкото това време та не е била

обезпокоявана от никого. Това беше огромна, кръгла пещера, с големи гладки и излъскани стени, с таван, който блещукаше със зелен блясък, подобен на блясъка, отразяван от тунелите, през които вече бяха минали. По кръглите стени на огромната ротонда, със същата горделива надменност, която вероятно бяха проявявали в живота си, се извисяваха каменните статуи на мъртвите владетели. Всяка една от тях беше обърната към центъра на помещението и към удивителния олтар, който се издигаше нагоре като свита на кълбо змия. Пред всяка статуя беше струпала купчина с богатствата на умрелия — бурета I сандъци със скъпоценни метали и бижута, с кожи и оръжия, с всички любими предмети на покойните. В стените непосредствено зад всяка статуя имаше преградени квадратни отворстия, в които почиваха останките на мъртвците — крале, семействата им, слугите им. Надписите над вградените гробници описваха живота на погребаните там крале, често на езици, непознати на никой от изумената групата. Цялото помещение беше обляно в тъмнозелена светлина. Металът и камъкът сякаш поглъщаха цвета. Всичко беше покрито с прах, тъмен скален прах, който се беше наслаждал през вековете и сега се издигаше на малки облачета, когато стъпките на мъжете нарушаваха дългия му покой. Повече от хиляда години никой не беше смушавал спокойствието на тази старинна зала. Никой не се беше ровил в тайните ѝ, нито пък се беше опитвал да отвори вратите, които охраняваха мъртвите и вещите им. Никой, освен Аланон. А сега...

Ший се разтрепери силно, без да може да си обясни защо. Не трябваше да бъде тук. Усещаше как слаб, далечен глас му казва, че той не трябва да е тук. Не защото Палатът на кралете беше свещен или забранен. А защото беше гробница — гробница на умрелите в древността. Тук нямаше място за живите. Някой го сграбчи и с изненада разбра, че ръката на Аланон беше поставена на рамото му. Друидът го погледна намръщено и мрачно, после извика тихо на другите. Те се струпаха мълчаливо в зеленикавата светлина и той им заговори приглушено:

— Зад онези врати в най-отдалечения край на залата е Събранието.

Всички насочиха погледите си към отсрещния край на ротондата. Там се виждаше втора огромна каменна врата, която беше затворена.

— Широки каменни стълби водят надолу към продълговат басейн, който се пълни от извор, намиращ се някъде дълбоко под земята. В края на стълбите, точно пред басейна, е погребалният огън. Там мъртвите монарси били излагани за поклонение за определен брой дни, в зависимост от ранга и богатствата им, за да могат, както навремето вярвали, душите им да бъдат спасени в отвъдния свят. Трябва да минем през тази зала, за да стигнем до коридора, който ще ни отведе до Драконовия ръб от другата страна на планината. Замълча и пое дълбоко въздух.

— Когато миналия път минавах през тези пещери, успях да се скрия от очите на съществата, които са поставени тук, за да премахват натрапниците. Не мога да ви скрия. В Събранието има нещо, чиято сила може да се окаже по-голяма от моята. То не можа да усета присъствието ми, но аз го усещах, скрито под дълбоките води на езерото. След стълбите, от двете страни на езерото има тесни пътеки, които водят към другия край на залата и към входа на коридорите зад нея. Тези пътеки са единственият път. Не знам какво охранява Погребалния огън на мъртвите там, но съм сигурен, че ще ни нападне. Когато влезем в стаята Балинор, Мениън и аз ще тръгнем по пътеката вляво. Това ще привлече вниманието на съществото и то ще излезе от укритието си. Когато го нападнем, Хендъл ще преведе останалите по пътеката вдясно до изхода в най-отдалечения край. Не спирайте, докато не стигнете Драконовия ръб. Разбрахте ли?

Кимнаха бавно с глава. Ший изпита странното чувство, че е попаднал в капан, но нищо нямаше да спечели, ако заговореше за това сега. Аланон се изправи в целия си седем футов ръст и се усмихна изкуствено, а силните му зъби проблеснаха. Дребният младеж от Вейл усети как го побиха ледени тръпки и се почувства неимоверно щастлив, че не беше враг на мистика. С леко движение Балинор изтегли големия си меч и металното му острие звънна остро, докато излизаше от ножницата. Хендъл вече беше тръгнал да прекосява залата, стиснал здраво боздугана си в ръка. Мениън понечи да го последва, после се поколеба, зареял поглед в неимоверните богатства, струпани около гробниците. „Какво пък. Едва ли ще навредя на някого, ако взема нещо оттук.“ Младежите от Вейл и елфите вървяха след Хендъл и Балинор. Аланон стоеше и наблюдаваше планинеца, а

дългите му ръце бяха скръстени под черния плащ. Мениън се обърна и погледна въпросително мистика.

— Не бих го направил, ако бях на твое място — предупреди го рязко другият. — Всичко е намазано с отровно за кожата на живите вещество. Докоснеш ли го, мъртъв си след по-малко от минута.

Мениън го изгледа недоверчиво, хвърли бърз поглед назад към съкровищата, после тръсна решително глава. Беше стигнал до средата на залата, когато, поддал се на внезапен порив, откачи две дълги черни стрели и се запъти към един отворен сандък със златни накити и предмети. Предпазливо допря металните връхчета до скъпоценния метал, усмихна се с вироглаво задоволство и се присъедини към другите. Каквото и да ги чакаше зад каменните врати, той щеше да има възможността да изпита устойчивостта му на тази отрова, която, както се предполагаше, би убила всяко живо същество. Притиснати плътно един до друг, мъжете се събраха около Аланон, а металните им оръжия просветваха със студен блясък. В огромната зала настъпи тишина, нарушавана единствено от дишането на очакващите осем мъже, скупчени около вратите. Ший хвърли поглед към Палата на кралете. Гробницата изглеждаше непокътната, с изключение на неравната пътека от оставените върху прахта следи от крака, преминали през помещението. Гъста мъгла от прах, вдигната от ходилата на неканените госта, се носеше на облаци в зеленикавата светлина, но отново се наслагваше бавно върху древния под на пещерата. След време всички следи от преминаването им щяха да бъдат заличени, а стъпките им покрити с дебел слой прах.

След лекото докосване на Аланон, вратата се отвори и групата влезе безшумно в Събранието. Намираха се на висок подиум, който се издаваше напред и се врязваше в широка ниша, след което се спускаше надолу в редица широки стъпала. Пещерата отвъд беше огромна — просторна и висока — и разкриваше цялото си все още недокоснато величие на едно неподправено, самобитно творение на грижливата ръка на природата. От високия таван се спускаха каменни висулки, образувани от водата и минералните наноси, наслагвани в продължение на хиляди години. Под тези изваяни от камък копия се простираше продълговато правоъгълно езеро с тъмнозелени води, с гладка като стъкло повърхност. Когато от някоя от каменните висулки се стечеше капка вода, спокойната повърхност се надипляше,

образувалите се леки вълнички се разстилаха към брега, и отново всичко застиваше неподвижно. Мъжете внимателно се придвижиха към края на подиума и погледнаха към намиращия се в долния край на стъпалата пред езерото каменен олтар. Древната му повърхност беше набраздена и неравна, а на места изровена. Пещерата беше слабо осветена от снопове фосфоресцираща светлина, които се провираха, пречупени и изкривени, през скалните ѝ стени и придаваха на древната зала свръхестествен, флуоресцентен блясък.

Групата бавно заслиза по стълбата и очите им попаднаха на една единствена дума, изрязана в каменната повърхностна олтара. Някои знаеха значението ѝ. Валг — дума, взета от древния език на гномите. Тя значеше Смърт. Стъпките им отекваха в приглушеното ехо на огромната пещера. Нищо не помръдваше. Навсякъде наоколо се стелеше вечност и тишина. Когато стигнаха края на дългите стълби, те се поколебаха за миг с очи, приковани в безмълвното езеро Аланон направи припрян знак на Хендъл и останалите да тръгнат надясно. После се насочи бързо към лявата пътека, а Мениън и Балинор по последваха. Сега всяка погрешна стъпка можеше да се окаже фатална. Ший погледна през езерото трите фигури, които вървяха мълчаливо край грубата каменна стена. Спокойните води на езерото не помръдваша. Едва след като изминаха половината Ший за пръв път започна да диша нормално.

Изведнъж спокойната повърхност на тъмното езеро се надигна и от дълбините му се появи един кошмар. Подобното на змей отворително чудовище сякаш запълни пещерата. Покритото му с тиня туловище се изправи нагоре, като трошеше вековните висулки. Нададе яростен вик и крясъкът му проехтя в Събранието. То кривеше и гърчеше огромното си тяло, докато се измъкваше от водата. Дългите му предни крайници, които завършваха с ужасни криви нокти, се опитваха да се вкопчат в празния въздух, а огромните му челюсти потракваха рязко и поскърцваха с почернелите, изпъкнали напред зъби. Широките втречени очи изпускаха яркочервени искри сред кичури от козина и закърнели рога, които покриваха безформената глава. Цялото туловище на чудовището беше покрито с кожа на влечуго, от която се свличаше нечиста пяна и мръсотия, извлечени сякаш от най-черните дълбини на земята. От устата му капеше отрова, която падаше във водата и после се разнасяше из въздуха с леки

изпарения. Чудовището гледаше тримата мъже на пътеката и съскаше е необуздана омраза. Разтвори широко челюстите си, нададе зловец вик, предвкушвайки гибелта на плячката си и нападна.

Всички реагираха мигновено. Големият ясенов лък на Мениън Лий изсвистя, когато огромните стрели литнаха със смъртоносна точност и се забиха дълбоко в незащитената плът на зиналата уста на влечугото. Съществото отстъпи, сви се от болка и Балинор бързо пое инициативата. Като се придвижи към края на пътеката, гигантът от границата нанесе силен удар на протегнатия преден крайник на чудовището. Но за негова изненада огромният меч само одраска леко люспестата кожа и отскочи от плътния слой тиня. Вторият преден крайник замахна силно към нападателя и насмалко не го улучи, когато набеязаната жертва се наведе в страни. На отсрещната пътека Хендъл се втурна към открития проход в отдалечения край на езерото, като тласкаше младежите от Вейл и братята елфи пред себе си. Но някой докосна някакъв скрит механизъм и една тежка каменна плоча се откачи и сгромоляса върху откритото пространство като запуши пътя за бягство. Отчаян Хендъл се хвърли с мощното си тяло върху каменното препятствие и го заблъска яростно, но то не помръдваше.

Вниманието на влечугото беше привлечено от падащия каменен блок. То изостави битката си е Мениън и Балинор и бързо се насочи към тези по-малки врагове. Това щеше да бъде краят, ако не бяха бързите реакции на закаленото в битки джудже. Забравил за каменната плоча, без никаква мисъл за собствената си безопасност, Хендъл се стрелна към огромното чудовище, връхлетя отгоре му и запрати тежкия железен боздуган право в най-близкото искрящо око. Оръжието го удари с такава сила, че смаза бълващата огън очна ябълка. Влечугото подскочи от адската болка, блъсна се силно в каменните висулки и замята туловището си ту на едната, ту на другата страна. Смъртоносни скални късове се срутваха върху пода на Цялата зала. Флик се свлече от силен удар по главата. В края на езерото Хендъл беше затрупан от водопад от търкалящи се камъни и се просна неподвижен. Другите трима отстъпиха към затрупания вход, а огромният нападател закръжи над тях.

Накрая Аланон се присъедини към неравностойната битка. Вдигна двете си ръце и простря напред слабите си длани. Пръстите му засветиха като малки ярки топки. От върховете им изскочиха

ослепително сини огнени езици и се удариха в главата на освирепялото същество. Силата на тази нова атака вцепени неподготвеното влечуго. То се метна яростно към бушуващите води на басейна като крещеше от болка и гняв. Друидът се придвижи бързо напред по пътеката и нанесе втори удар. Сините пламъци отново лумнаха, връхлетяха към главата на разгневеният звяр и този път го преобърнаха. Вторият удар запрати огромното люспесто тяло назад към стената на пещерата, където, мятайки се в необузdana ярост, то освободи каменната плоча, която беше блокирала изхода. Ший и братята елфи едва успяха да дръпнат навреме изпадналия в безсъзнание Флик, за да не бъде смазан от масивното туловище. Чуха как каменната плоча падна с тъп звук и като видяха отвора в изхода, завикаха неистово на другите. Когато гърчещото се чудовище отново попадна в обсега му, Балинор поднови атаката си и безуспешно се мъчеше да се прицели в главата му, когато то се хвърли към него, все още зашеметено от силата на ударите на Аланон. Аланон не откъсваше поглед от влечугото и само Мениън забеляза, че другите викаха нещо, размахваха като обезумели ръце и сочеха към изхода. Дейъл и Ший вдигнаха падналия Флик и го пренесоха в тунела. Дюрън тръгна след тях, но после се поколеба, когато видя изпадналия в безсъзнание Хендъл, все още погребан под откъснатите се каменни късове. Обърна се, втурна се към края на езерото, сграбчи отпуснатата ръка на Хендъл и започна да го тегли, мъчейки се да го измъкне от отломъците.

— Махай се! — извика Аланон, който изведнъж съзря елфа близо до отвора.

Змеят се възползва от моментното разсейване и отново нападна. С един силен замах на завършващата му с криви нокти лапа той блъсна Балинор встрани и го запрати със съкрушителен удар в стената на залата. Мениън се изправи пред чудовището, но то внезапно атакува стремително и преобърна принца на Лий, който изчезна. Змеят все още изпитваше мъчителни болки от многобройните си рани, но единствената му мисъл беше как да стигне до високата фигура в черния плащ и да я унищожи. Звярът имаше още едно оръжие в арсенала си и този път го използва. Челюстите с отровни зъби се разтвори широко над набеелязаната жертва, която стоеше сама и незащитена и чудовището избълва огромни огнени стълбове, които буквално зазидаха друида от всички страни. Дюрън, който успя да

види всичко, което се случи на пътеката — извика ужасен. Ший и Дейъл, които стояха точно пред изхода на тунела, водещ извън Събранието, видяха, онемели от ужас, как пламъците обгърнаха високия мистик. Но след секунда огънят угасна и Аланон стоеше невредим пред смаяните мъже. Вдигна ръцете си, разпери широко пръстите си и сините огнени езици, които изхвърчаха от тях, се заудряха в главата на змея с ужасна сила и отново отблъснаха гърчещото се тяло. От разбушувалите води на езерото се надигнаха големи облаци от пара, смесиха се с вдигнатия от битката прахоляк, и образуваха гъста мъгла, която закри всичко.

После от мъглата и пушилката се появи Балинор и застана до Дюрън. Плащът му беше разкъсан, блестящата ризница издрана и олющена, познатото лице покрито със струйки пот и кръв. С общи усилия извлякоха Хендъл изпод скалните блокове. С мощната си ръка принцът на Калахорн повдигна безмълвното тяло, праметна го през рамо и направи знак на Дюрън да го последва към изхода, където Дейъл и Ший все още се суетяха над изпадналия в безсъзнание Флик. Огромният човек от границата им нареди да вдигнат падналия и без да чака да види дали ще му се подчинят, изчезна надолу в тъмния коридор с Хендъл на рамо и с големия меч, здраво стиснат в свободната му ръка. Братята елфи бързо изпълниха това, което им беше наредено, но Ший се бавеше и се оглеждаше тревожно за някаква следа от Мениън. Събранието приличаше на развалина. Дългите редици от каменни висулки бяха изпотрошени и разбити, пътеките се бяха превърнали в купчина от каменни отломки и всичко бе обгърнато от прахоляка и издигащите се от разбунтуваните води на басейна изпарения. В едната страна на пещерата все още се виждаше огромното тяло на змея. Той се мятеше, гърчеше се в агония край една разбита стена, отвратителното му туловище беше заприличало на огромна пихтиеста маса от люспи и кръв. Мениън и Аланон не се виждаха никъде. Но минута по-късно и двамата се появиха от гъстата мъгла. Мениън накуцваше, но продължаваше да стиска ясеновия лък и меча на — Лий, а тъмното тяло на Аланон беше наранено, покрито с гъст слой от прах и пепел. Без да говори, друидът махна на младежа от Вейл да върви пред тях и тримата тръгнаха бавно през открехнатия изход.

По-късно никой не можеше да си спомни какво точно се беше случило след това. Вцепенени, съсипаните членове на групата тръгнаха бързо през тунела, като носеха двамата ранени и изпаднали в безсъзнание мъже. Времето се влачеше мъчително бавно. После изведнъж се озоваха навън, заслепени от ярката светлина на следобедното слънце. Намираха се на ръба на една опасно отвесна скала. Вдясно от тях Драконовият ръб се виеше надолу към откритата хълмиста местност. Изведнъж цялата планина започна да тътне заплашително и да се разтърсва на кратки интервали. Аланон рязко ги изкомандва да тръгнат надолу по тясната пътека. Балинор поведе колоната с все още неподвижното тяло на Хендъл на гръб. Мениън Лий тръгна на няколко крачки след него. Дюрън и Дейъл ги последваха с Флик на ръце. Зад тях беше Ший и накрая Аланон. Зловещото боботене продължаваше да се носи някъде от дълбините на планината. Малката група тръгна бавно надолу. Тясната пътека криволичеше сред надвиснали скали и на места почти изчезваше, така че мъжете бяха принудени да се притискат към скалата, за да не загубят равновесие. Името Драконов ръб беше много подходящо. За успешното преодоляване на безкрайните извивки и завои на пътеката бяха необходими ловкост и съсредоточаване на вниманието, а подновяващите се трусове правеха задача т два пъти по-опасна.

Изминали бяха съвсем малко разстояние по коварната пътека, когато се разнесе някакъв нов шум — силно бучене дълбоко под земята, което бързо заглуши тътена в планините. Ший, който беше в края на колоната с Аланон, не можа да определи източника на боботенето, докато не се озова почти над самия него. След като мина по една стръмна пряка пътека, която го изведе на обърната на север изданина, пред очите му, точно на отсрещната страна на планината, се показва огромен водопад. На сто фута под него тонове падаща вода се разбиваха с оглушителен рев в голяма река, която течеше между планинските хребети и се отклоняваше в множество бързеи точно под терасата, на която той стоеше и под тясната пътека отпред. Белите й пенести води се блъскаха в обуздаващите я основи на двата върха, които се извисяваха от двете й страни. Ший се загледа за миг, после се спусна бързо по пътеката по нареждане на Аланон. Останалите от групата бяха се отдалечили доста и за момент се бяха загубили от погледа.

Ший беше изминал около стотина фута по ръба, когато внезапен трус, по-силен от предишните, разтърси планината из основи. Изневиделица участъкът на пътеката, върху който той се движеше, се отцепи и започна да се плъзга надолу по склона на планината, повличайки нещастния младеж от Вейл със себе си. Ший извика ужасен и се помъчи да се задържи, когато видя, че се свлича по надвиснала отвесна скала, която рязко се спускаше надолу в едно дълго, дълго падане към разпенените води на реката в долината. Аланон се втурна към младежа от Вейл, който се плъзгаше в облак от прах и камъни.

— Хвани се за нещо! — извика друидът. — Задръж се!

Ший напразно се мъчеше да се залови за нещо, като забиваше нокти в гладката повърхност на скалата. Спря се точно на ръба на една стърчаща скала. Прилепи се до почти вертикалната ѝ повърхност и не смееше да се опита да изпълзи обратно нагоре. Ръцете му едва издържаха на огромното напрежение.

— Дръж се, Ший! — окуражаваше го Аланон. — Ще донеса въже! Изобщо не мърдай!

Аланон извика на другите, но дали те бяха успели да чуят, Ший така и не можа да разбере. Когато друидът се развика за помощ, втори трус разтърси планината, отхвърли нещастния младеж и го отпрати отвъд издатината преди да се задържи. Размахал бясно ръце и крака той политна с главата надолу и се заби с ужасна сила в бързите води на реката. Аланон, който стоеше абсолютно безпомощен, видя как Ший беше понесен на изток към равнините. Бушуващите води на реката го преобръщаха и подмятаха като малка тапа, докато не се загуби от погледа.

ГЛАВА 15

Флик Омсфорд стоеше мълчаливо в подножието на Драконовите зъби и гледаше в далечината. Гаснещия лъчи на късното следобедно слънце осветяваха набитото му тяло с бледи проблясъци. Той се заслуша в шумовете наоколо, вляво от него — приглушен глас на някой от групата, в гората пред него — чуруликането на птиците. В съзнанието му прозвуча решителният глас на Ший и си помисли за огромната смелост на брат му пред лицето на безбройните опасности, които ги бяха връхлетели. Сега Ший го нямаше, вероятно беше мъртъв, отнесен от тази непозната река в равнините от другата страна на планината, която бяха преминали с толкова нечовешки усилия. Попи па главата си и усети подутината и тъпата болка от ударилото го парче скала. Изпаднал беше в безсъзнание и това му беше попречило да помогне на брат си, точно когато той имаше най-голяма нужда от него. Подготвили се бяха да посрещнат смъртта от ръцете на Носителите на черепа, подготвили се бяха да умрат от мечовете на скитащите гноми, подготвили се бяха дори да се подложат на ужасите на Палата на кралете. И след всичко това краят беше дошъл по някаква си прищявка на природата на тесен скален ръб, когато бяха толкова близо до спасението. Ударът беше прекалено тежък за всички, за да го приемат. Флик усети такава пронизваща болка вътре в себе си, че му се прииска да изкрещи от мъка. Но дори сега не можеше. Всичко в него се беше свило на топка от гнева, с който не можеше да се пребори и единственото което изпитваше, беше остро, непреодолимо чувство на безпомощност. Мениън Лий като че ли изживяваше случилото се по коренно различен начин от Флик. Крачеше нервно близо до младежа от Вейл в гневно отчаяние. Кокалестото му тяло беше приведено, сякаш се беше превил от непоносима болка. Яростни мисли пареха мозъка му. Изпитваше онзи безсмислен гняв, присъщ на затворен в клетка звяр, останал без капчица надежда за спасение, изпълнен единствено с омразата към това, което му се беше случило, но с несломена гордост. Знаеше, че не би могъл да направи нищо, за да помогне на Ший. Но това изобщо не намаляваше чувството му за вина, което изпитваше, че

не е бил там, когато парчето скала е поддало и младежът от Вейл е бил хвърлен в разпенените води на буйната река под него. Може би щеше да успее да направи нещо, ако не беше оставил Ший сам с друида. Знаеше, че и Аланон не е виновен. Направил беше всичко възможно, за да помогне на Ший. Мениън крачеше нервно напред-назад с широки крачки и ожесточено забиваше токовете на обувките си в земята. Не искаше да приеме, че издирването е приключило, че ще бъдат принудени да се признаят за победени, когато Мечът на Шанара беше толкова близко до тях. Спря и за момент се замисли за предмета на тяхното дирене. Планинецът все още не можеше да схване смисъла му. Дори и да бяха открили Меча, какво би могъл един мъж, който засега беше само едно пораснало момче, да направи срещу силата на същество като Господаря на черепите? Сега те никога нямаше да узнаят, защото Ший по всяка вероятност беше мъртъв. Но дори и да беше жив, за тях той беше загубен. Вече нищо нямаше смисъл и Мениън Лий изведнъж осъзна какво огромно значение беше имало за него това случайно, разтоварващо приятелство между тях двамата. Никога не бяха го обсъждали, никога не бяха го признавали гласно. Но през цялото време то си съществуваше, и винаги му е било скъпа. Сега всичко свърши. Мениън прехапа долната си устна в безпомощен гняв и отново закрачи нервно напред-назад.

Другите от групата се бяха събрали в подножието на Драконовия ръб, който завършваше на няколко ярда зад тях. Дюрън и Дейъл разговаряха тихо. Красивите им елфски лица бяха помръкнали от тревога, очите им, забити в земята, и само от време на време се поглеждаха. Близко до тях беше Хендъл, който беше подпрял набитото си тяло на голям камък. Мълчаливото по природа джудже беше в лошо настроение и недостъпно. Рамото и кракът му бяха превързани, безжизненото му лице беше покрито с белези и синини от борбата със змея. Мислите му бяха отлитнали в родната страна, при семейството и за миг му се прииска да види зеленината на Кълхейвън още веднъж преди края. Знаеше, че без Меча на Шанара, без Ший, който да го вдигне, родината му щеше да бъде прегазена от армиите на Северната земя. Не само Хендъл се беше отдал на тези мисли. Балинор си мислеше почти същото, загледан в самотния друид, който седеше неподвижно сред малка група дървета, недалеч от останалите. Знаеше, че бяха изправени пред труден избор. Или трябваше да се откажат от

диренето и да се върнат обратно, опитвайки се да стигнат до родните си домове и евентуално да намерят Ший, или да продължат към Паранор и да открият Меча на Шанара без смелия младеж от Вейл. Трудно беше да се направи избор между тези две възможности, пък и в двата случая никой нямаше да бъде особено доволен. Поклати тъжно глава, като си спомни ожесточената кавга между него и брат му. Той самият трябваше да направи избор, когато се върне в град Тирзис — а това никак нямаше да е приятно. Не беше споделял с другите този проблем и в момента личните му неприятности бяха на второ място.

Внезапно друидът се обърна и тръгна към тях. Явно беше взел решение. Гледаха го как се приближава с леко развяващ се плащ, с твърд израз на суровото лице дори и в този момент на жестоко поражение. Мениън замръзна на мястото си, а сърцето му биеше лудо в очакване на сблъсъка помежду им, който знаеше, че е неминуем. Планинецът вече беше направил своя избор и подозираше, че той щеше да се различава от решението на Аланон. Флик долови мигновената уплаха на Принца на Лий, но забеляза и невероятната решителност, която се изписа на лицето му, когато мъжът се овладя. Всички сдаваха нерешително и се събраха, докато тъмната фигура се приближаваше. В този момент мозъците им неочаквано се свързеха от умората и те твърдо решиха да не се признават за победени. Не можеха да знаят какво ще им нареди Аланон, но знаеха, че бяха стигнали прекалено далеч и бяха жертвали прекалено много неща, за да се откажат именно сега.

Аланон застана пред тях. Дълбоките му очи блестяха със смесени чувства, а засенченото му лице приличаше на гранитна стена от невероятна сила, състарено и покрито с белези. Когато проговори, гласът му прозвуча хладно и рязко в тишината, означавало да се опозорим в очите на онези, които зависят от нас. Ако е писано да бъдем сразени от злото в Северната земя, от неща, родени в света на духовете, ние трябва да се изправим лице в лице с тях. Не можем да си позволим да отстъпим и да се надяваме на някакво мистично чудо, което да застане между нас и нещо, което със сигурност вече е тръгнало да ни пороби и унищожи. Ако ни е писано да умрем, ние ще трябва да посрещнем смъртта с извадени оръжия и с Меча на Шанара в ръце.

Изстреля последното изречение с такава ледена решителност, че дори Балинор усети лека тръпка на възбуда, която премина през тялото му. Всички стояха и мълчаливо се възхищаваха на неизчерпаемата сила на друида. Изведнъж се почувстваха горди, че са с него, че са част от малката група, която той беше избрал за опасна мисия.

— А Ший, — обади се изведнъж Мениън, може би малко остро, и пронизващите очи на друида се обърнаха към него. — Какво е станало с Ший, който беше главната причина за това пътуване?

Аланон поклати бавно глава и отново се замисли за съдбата на младежа от Вейл.

— Не знам нищо повече от това, което ти знаеш. Отнесен беше от реката към равнините. Може да е жив, може и да не е, но засега не можем да направим нищо за него.

— Предлагаш да забравим за него и да продължим да дирим Меча, едно абсолютно безполезно парче метал, след като го няма човекът, който по право трябва да го притежава — извика гневно Мениън, най-после натрупалото се у него раздразнение се отприщи. — Само че аз няма да продължа, докато не разбера какво се е случило на Ший, дори ако се наложи да се откажа временно от диренето, докато не го открия. Няма да изоставя приятеля си в беда.

— Я се стегни, планинецо. — предупреди го мистикът с бавен, ехиден глас. — Не бъда глупак. Няма никакъв смисъл да ме обвиняваш за това, че загубихме Ший, защото аз, най-много от всички, му желая доброто. Решението ти е лишено от всякакъв разум.

— Стига мъдри приказки, друиде! — избухна Мениън и се приближи без изобщо да се интересува от това, което би могло да последва.

Безразличието, с което високият странник приемаше загубата на младежа от Вейл, беше извадило сприхавия по природа мъж извън границите на всякаква търпимост.

— Следвахме те седмици наред през хиляди земи и опасности, без нито веднъж да подложим на съмнение заповедите ти. Но това е вече прекалено много за мен. Аз съм принц на Лий, а не някой просяк, който изпълнява всичко, което му наредят, без да си задава каквито и да било въпроси, и който мисли само за себе си и за никой друг! За теб приятелството ви с Ший не струва и пукната пара, но за мен то е много

по-скъпо от сто Мечове на Шанара. А сега се махни от пътя ми. Ще правя това, което съм решил аз!

— Глупак такъв! Ти си повече клоун, отколкото принц, след като говориш така! — отвърна свирепо Аланон с потъмняло от гняв лице.

Огромните му ръце се свиха в юмруци пред лицето му. Другите стояха преbledнели, докато двамата, изпаднали в необузdana ярост, си разменяха словесни удари. После, след като видяха, че нещата вървяха към бой с юмруци, застанаха между тях и се помъчиха да ги вразумят. Страхуваха се, че в момента едно разцепване на групата може да сложи край на всякаква възможност за успех. Единствено Флик не се помръдна. Продължаваше да мисли за брат си, отворен от безпомощността, която изпитваше, от неспособността да направи нещо, освен да се чувства... В момента, в който Мениън проговори, разбра, че планинецът изразява чувствата, които той самият изпитваше и беше убеден, че няма да напусне това място, докато не разбере какво се е случило на Ший. Но винаги излизаше така, че Аланон знаеше много повече от всички останали в групата, че неговите решения винаги бяха правилни. И сега като че ли не беше много уместно да се пренебрегват напълно думите на друида. За миг в главата му настъпи истинска борба. Мъчеше се да прецени какво щеше да направи Ший при това положение, какво щеше да предложи на останалите. После, почти неосъзнато, намери отговора.

— Има изход, Аланон — заяви най-неочаквано той, като се опита да надвика вдигната от останалите врява.

Всички веднага впериха погледи в него, изненадани от решителния вид на лицето на младежа от Вейл. Аланон кимна, с което искаше да покаже, че го слуша.

— Можеш да говориш с умрелите. Видяхме това там в долината. Не можеш ли да ни кажеш, дали Ший е жив? Имаш достатъчно големи способности да откриваш живите, ако успееш да вдигнеш на крака умрелите. Можеш да кажеш къде е той, нали?

Всички отново погледнаха друида и зачакаха отговора му. Аланон въздъхна тежко, наведе глава, забравил гнева си към Мениън и обмисляше предложението на младежа от Вейл.

— Бих могъл — отвърна той за всеобща изненада и облекчение, — но няма да го направя. Ако използвам способността си да открива къде се намира Ший, дали е жив или мъртъв, тогава със сигурност ще

разкрия присъствието ни на Господаря на магиите и на Носителите на черепи. Те ще бъдат предупредени и ще ни чакат в Паранор.

— Ако изобщо стигнем в Паранор — отсече мрачно Мениън, при което Аланон се извърна гневно към него, отново вбесен. И отново всички спуснаха да ги разтървават.

— Стига, спрете — провикна се Флик ядосана — Това няма да помогне на нито един от нас, още по-малко на Ший. Аланон, досега не съм молил за нищо. Нямах правото да моля. Тръгнах по собствено желание. Но имам правото да моля сега, защото Ший ми е брат, може би не по кръв или раса, а чрез много по-здрави връзки. Ако сега не използваш способността си да разбереш къде е той, аз ще тръгна с Мениън и ще търся Ший, докато го намеря.

— Той е прав, Аланон. — Балинор поклати бавно глава, протегна голямата си ръка и я постави върху рамото на Флик. — Каквото и да ни сполети в бъдеще, те двамата имат правото да знаят дали има някаква възможност Ший да бъде спасен. Знам много добре какво ще стане, ако ни открият, но съм убеден, че трябва да рискуваме.

Дюрън и Дейъл кимнаха енергично, показвайки, че са на същото мнение. Мистикът друид погледна към Хендъл, за да разбере какво мисли по въпроса, но мълчаливото джудже не помръдна, докато го гледаше право в очите. Аланон ги изглежда един по един И може би се мъчеше да разбере истинските им чувства. През това време обмисляше степента на риска, който щеше да поеме, преценяваше доколко и дали си заслужаваше да загуби двама от групата заради Меча. Погледна с невиждащ поглед слънцето, което залязваше, докато здрачът на настъпващата вечер се настаняваше в планините, примесен с червените и пурпурни отблясъци на отиващия си ден. Пътували бяха дълго и изтощително, а нямаше с какво да се похвалят освен че бяха загубили човека, заради когото бяха тръгнали. Изглеждаше, че всичко вече беше загубено и той разбираше нежеланието им да продължат сега. Мислено беше на тяхна страна. После отново ги погледна и видя как очите им внезапно светнаха. Те вярваха, че той ще кимне утвърдително и ще изпълни настоящата молба на Флик. Без дори да се поусмихне, високият странник тръсна твърдо глава.

— Изборът е ваш. Ще изпълня молбата ви. Отстъпете назад и не ми казвайте нищо, не ме доближавайте, докато не ви дам знак.

Членовете на групата отстъпиха, а той остана безмълвен на мястото си, наклони леко глава и се съсредоточи, със склучени пред себе си дълги длани, с ръце, скрити под дългия плащ. Чуваха се само далечните звуци в здрачевината. После друидът се вцепени. Напрегнатото му тяло засия с ослепително бяла аура. Другите присвиха очи и накрал ги закриха, за да ги предпазят. В един миг блясъкът освети всичко наоколо и тъмната фигура на Аланон изчезна от погледа. В следващия миг светлината блесна ярко и изчезна. Аланон седеше както преди, неподвижен на фона на здрача, после бавно се отпусна на земята, притиснал силно едната си ръка към челото. Другите се поколебаха за миг, после, без да се съобразяват със заповедта му, се втурнаха напред. Страхуваха се да не му е станало нещо. Аланон ги погледна неодобрително, ядосан, че не му се бяха подчинили. После забеляза в надвесените над него лица огромната им загриженост. Гледаше ги невярващо и изведнъж, когато се скупчиха мълчаливо около него, ги разбра. Трогна се до дъното на сърцето се и през цялото му тяло се разля топлина, когато усети колко верни му бяха тези шест мъже от различни раси и различни земи, с различен начин на живот, след всичко, което се беше случило. За пръв път след загубата на Ший Аланон изпита облекчение. Вдигна се, олюлявайки се, на крака, подпря се леко на силната ръка на Балинор. Остана безмълвен за известно време, после се усмихна.

— Младият ни приятел наистина е жив, макар за мен това да е истинско чудо, което не мога да обясня. Засякох жизнената му сила от другата страна на тази планина, вероятно някъде край реката, която го е отнесла в източните равнини. С него имаше и други хора, но ако исках да разбера намеренията им, трябваше допълнително да напрегна мозъка си. Това със сигурност щеше да разкрие местонахождението ни, а аз така щях да се изчерпя, че нямаше да мога да ви бъда от полза изобщо.

— Но си сигурен, че е жив? — попита Флик настойчиво. Аланон кимна в потвърждение. Всички се усмихнаха широко и въздъхнаха облекчено. Мениън удари ликуващия Флик по широкия гръб, направи няколко танцови стъпки и подскочи.

— Тогава проблемът е решен от само себе си — каза въодушевено Принцът на Лий. — Трябва да се върнем на Драконовия

ръб и да го намерим, а после да продължим пътя си към Паранор, за да вземем меча.

Усмехнатото му лице изведнъж посърна и постепенно очите му заблестяха с предишния гняв, когато Аланон поклати отрицателно глава. Другите го зяпнаха смаяно, защото бяха сигурни, че друидът щеше да предложи същото.

— Ший е в ръцете на патрул на гномите — отсече мистикът. — Отведен е на север, най-вероятно до Паранор. Не можем да стигнем до там без да си пробиваме отново път през охраняваните проходи на Драконовите зъби и да го търсим през онези гъмжащи от гноми равнини. Ще бъдем отклонени от целта си няколко дни и присъствието ни ще бъде усетено веднага.

— Не можем да го изоставим — настоя Флик и отново пристъпи напред.

Другите не казаха нищо. Стояха онемели и чакаха да чуят обяснението на Аланон. Тъмнината обгърна напълно планинската местност и мъжете едва успяваха да различат фигурите си в слабата светлина. Извисяващите се около тях чудовищни върхове скриваха луната.

— Забравихте пророчеството — напомни им спокойно, търпеливо Аланон. — Според него един от нас няма да види другата страна на Драконовите зъби, но пръв ще държи в ръцете си Меча на Шанара. Сега знаем, че това ще бъде Ший. Освен това според предсказанието онези от нас, които ще стигнат от другата страна на Ръба, ще видят Меча преди да са изминали две нощи. Изглежда съдбата отново ще ни събере.

— На теб това може да ти стига, но на мен не — заяви хладно Мениън, а Флик се присъедини към него с енергично кимане на глава. Как можем да се доверяваме на някакво налудничаво обещание на един призрак? Караш ни да оставим живота на Ший в опасност.

За миг лицето на Аланон потъмня от гняв, но той се овладя след кратка вътрешна борба, после спокойно погледна двамата и поклати разочарован глава.

— Още от началото ли не сте вярвали в легендата — попита той тихо. — Не видяхте ли със собствените си очи подножието на планината, където светът на духовете се е вселил във вашия свят на плът и кости, на пръст и камък? Не се ли борим още от началото срещу

същества, родени от онова друго съществуване, същества, които притежават сили, които със сигурност простосмъртните не притежават? Станахте свидетели на могъщата сила на камъните на елфите. Защо сега обръщате гръб на всичко това, подведени от нещо, което ви внушава здравият разум — начин на мислене, който се опира на факти и подбуди, натрупани в този свят, във вашия материален свят, и не сте способни да го преместите в друго съществуване, където дори и най-основните ви схващания са лишени от всякакъв смисъл.

Гледаха го втренчено, без да продумват и разбираха, че е прав, но не искаха да се откажат от намеренията си да открият Ший. В крайна сметка цялото им пътешествие се основаваше на полусънища и стари легенди, а не на здрав разум. Така че наистина щеше да бъде нелепо, ако отново решеха да бъдат практични. Флик се беше отказал да бъде практичен в деня, в който, обзет от страх, побягна от долината на Вейл.

— На ваше място не бих се притеснявал — смекчи друидът тона си, доближи ги и сложи слабите си ръце на раменете на двамата. Това им действа успокоително, дори В този момент. — Камъните на елфите са все още в Ший и силата им ще го предпазва. Възможно е те да го насочат и към Меча, защото са в съзвучие с него. Ако имаме късмет, ще го намерим, когато намерим Меча в Паранор. Сега всички пътища водят към Централната кула на друидите и трябва да направим всичко възможно да бъдем там, за да помогнем с каквото можем на Ший.

Другите от групата бяха събрали оръжията и багажа си и бяха готови за път. Силуетите им приличаха на сенки в слабата светлина на звездите, на силно гравирани с молив линии на тъмния фон на планините. Флик погледна на север към черната гора, която скриваше ниската местност отвъд Драконовите зъби, В средата ѝ като обелиски се издигаха скалите на Паранор и там, на върха, беше Централната кула на крепостта на друидите и Меча на Шанара. Краят на диренето. За момент Флик погледна спокойно към самотната кула, после се обърна към Мениън. Планинецът кимна неохотно.

— Ще дойдем с теб — каза Флик и гласът му прозвуча като приглушен шепот в тишината.

Вуйните води на бързеите се удряха бясно, лудо в стените на планинските корита, мятаха се и бушуваха по стремителния си път на изток, влачейки със себе си попадналите в неспокойните им прегръдки

клонки и плавеи. Те бързаха надолу извън планината и се превръщаха в пълноводни ручей, които се пенеха край гладки скали и неочаквани завои, виеха се бавно към спокойните тихи води на голямата река в хълмистата равнина Раб. Един от тези спокойни притоци изхвърли на калния бряг изпадналия в безсъзнание и полуудавен мъж. Дрехите му бяха разпокъсани и разпарцаливени, загубил беше кожените си ботуши, а мокрото му лице беше бледо и безкръвно от многобройните удари. Влачен беше през множество бързеи надолу по реката, която го беше довлякла до този бряг. Дойде на себе си и разбра, че най-последно беше спасен. Отмалаял се привлече по-нагоре по брега и легна в гъстата трева на ниско хълмче. Сякаш водени от някакъв рефлекс, изподраните му и натъртени ръце заопипваха пояса, където беше прикачена кожената торбичка. С облекчение установи, че тя все още е там, завързана с кожените каишки. Малко след това, останал без капка сила, той потъна в дълбок, възстановителен сън.

Спа непробудно в топлината и тишината на деня до късен следобед. Поразмърда се, когато усети по лицето си допира на изстиващата трева, раздвижена от появилия се лек вятър. Но имаше и нещо друго. Нещо в отпочиналото му съзнание ненадейно го предупреди, че е в опасност. Едва успя да надигне натежалото си тяло и да заеме полуседящо положение, когато забеляза група от десет или дванадесет фигури, които се появиха на върха на хълма. Спряха се изненадано, когато го видяха и се запускаха бързо по склона към него. Вместо да огледат внимателно тялото му и да видят дали не беше наранен, те веднага го повалиха, извиха безпомощните му ръце зад гърба и ги вързаха здраво с кожени ремъци, които се впиха болезнено в голите му ръце. Вързаха и краката му, след което го обърнаха по гръб и той най-последно успя да види онези, които го бяха пленили. Моментално най-големите му страхове се потвърдиха. Мениън му беше разказал за случилия се инцидент в Прохода на Джейд. Така че той много лесно разпозна жилестите жълти тела, облечени в облеклото на обитатели на горите и въоръжени с къси саби. Погледна уплашено гномите, които наблюдаваха с известна почуда получовешките му, полуелфски черти и дрипите от странното му облекло на човек от Южната земя. Накрая водачът им се наведе и започна да го претърсва щателно. Ший започна да се противи, но след като получи няколко удара по лицето, престана. Не помръдна, когато гномът взе малката кожена торбичка, в която бяха

камъните на елфите. Когато водачът им ги сложи в дланта си, гномите се струпаха, любопитни да видят трите сини камъчета, които блестяха ярко в топлите лъчи на слънцето. Казаха си нещо, от което заловеният не може да разбере и дума. Явно се чудеха къде ги е намерил и за какво ги използва. Накрая решиха, че и камъните, и мъжът трябваше да бъдат отведени в главния лагер в Паранор при големите вождове. Гномите го вдигнаха грубо, освободиха краката му и го поведоха на север. Когато забавяше крачки от изтощение, го побутваха. Те продължаваха да се движат на север по залез слънце, когато от другата страна на планинската бариера, известна като Драконовите зъби, друидът, водач на малка група от решителни мъже, се мъчеше да определи къде се намира липсващият Ший Омсфорд.

В ранните часове на утрото, загърнати в плаща на смълчания мрак и скрити в сенките на гъстите гори, които не допускаха изцяло успокоителната светлина на луната и звездите, групата най-после стоеше пред скалите на Паранор. Това беше момент, който те никога нямаше да забравят. Момент, в който очакващите погледи се плъзнаха нагоре към стръмните скални стени, по които нямаше нито пътека, нито някаква издатина, нагоре, край високите борове и дъбове, които тук приличаха на джуджета, и свършваха рязко там, където започваха скалите, и после още по-нагоре, докато се спряха на създадената от човешка ръка постройка на върха — Централната кула на крепостта на друидите. Тя приличаше на кула на дворец — вековни стени от каменни блокове, които се извисяваха в островърхи кулички и спираловидни кули и прорязваха небето с надменно предизвикателство. Нямаше съмнение, че е крепост, строена да удържа нападенията и на най-силната вражеска армия, древен дом и протекторат на цялата, но изчезнала вече от лицето на земята, човешка раса, наречена друиди. Векове наред в сърцето на тази крепост от камък и желязо се е съхранявала паметта за триумфа на човека над силите от света на духовете, символът на смелостта и надеждата на расите от отдавна отминали времена — удивителния Меч на Шанара, забравен с течение на годините, защото с умирането на поколенията са умирали и старите легенди.

Докато седемте мъже стояха и съзерцаваха Главната кула на крепостта на друидите, мислите на Флик се върнаха към събитията, които се бяха случили след като групата потегли при залез слънце от

Драконовите зъби. Преминаха бързо, само за няколко часа, през откритите пространства, които ги отделяха от ограждащата Паранор гора, и стигнаха до уединението на мрачната ѝ периферия без никакви произшествия. Тогава Аланон им разказа накратко какво ги чака по-нататък. Гората е непроходима, им каза той, само ако човек не знае как да избегне опасните препятствия, изобретени от Господаря на магиите, за да обезкуражи всеки опит да се стигне до Централната кула на крепостта на друидите. В цялата гора бродят вълци, огромни сиви зверове, които могат да заловят всичко движещо се на два или на четири крака и за секунди да го разкъсат на парчета. След вълците, около основата на скалите под кулата, има непревземаема бариера от тръни покрити с отрова, срещу която няма лек. Но находчивият друид се беше подготвил. Те бързо навлязоха в гъстата гора и без да се колебаят поеха по пътеката пред тях право към крепостта. Аланон ги предупреди да стоят близо до него, въпреки че предупреждението му беше излишно. Само Мениън направи опит да изпревари групата, но при първия шум от виещи вълци се върна при тях. Огромните сиви зверове ги нападнаха няколко минути след като мъжете бяха навлезли в гората. Очите им бяха кърваво червени в тъмнината, огромните им челюсти потракваха в сляпа омраза. Но преди да успеят да стигнат до изплашената група, Аланон допря странна свирка до устните си и духна леко в нея. Разнесе се висок звук, почти недоловим за човешкото ухо, при който ръмжащите вълци се разбягаха, извъръщайки се от време на време, със силен вой на ужас и уплашеното им скимтене се чуваше дълго след като се бяха загубили от погледа им.

През останалата част от пътя през гората, вълците се появиха още два пъти, макар че не можеше да се каже дали е същата глутница или някоя друга. Флик беше склонен да вярва, че са различни глутници, съдейки по реакцията им на звука на странната свирка. Всеки път вълците се свиваха от ужас и оставяха пътниците недокоснати. Групата стигна до бариерата от тръни без затруднения. Но плътната маса от отровни бодли, която се изпречи пред тях, изглеждаше непроходима, дори за безстрашния Аланон. Той отново им припомни, че това е родината на друидите, а не на господаря на магиите. Поведе ги надясно, заобиколи края на стената от тръни, докато стигна до място, което изглежда го задоволи. Друидът бързо отброи няколко крачки от един близък дъб, който за Флик изобщо не се

различаваше от всички останали дъбове, и отбеляза знак върху земята пред бодливото препятствие. С кимване на глава им показва, че това е мястото, откъдето ще влязат. После се изумиха, когато мрачният мистик просто тръгна по острите като бръснач бодли, изчезна в растителността, и само секунда по-късно отново се появи невредим. Обясни им тихо, че на това място препятствието е фалшиво и безобидно и представлява таен проход към крепостта. Имало и други, но не могат да се разпознаят от хора, които не знаят какво трябва да търсят. И така групата премина през бариерата и накрая се озова пред стените на Паранор.

На Флик му се струваше някак невероятно, невъзможно, че изобщо бяха успели да стигнат дотук. Докато вървяха пътешествието им се стори безкрайно, опасностите, които ги застрашаваха, не бяха преодолявани, а само избягвани и накрая сменявани от други. И все пак те бяха тук. Всичко което им оставаше, беше само да изкачат скалите и да вземат Меча. Задачата не беше лека, но в никакъв случай не беше по-трудна от другите, с които се бяха сблъскали и справили успешно. Погледна нагоре към укрепленията на замъка, изучи набързо поставените на определени разстояния факли, които осветяваха крепостните валове, и се увери, че врагът охранява тези стени и Меча зад тях. Чудеше се кой ли беше врагът, как изглежда. Не гномите, нито тролите, а истинският враг — съществото, което принадлежеше на друг свят, но което беше нахлуло в този свят по някакъв необясним начин, за да зароби хората, които го обитаваха. Чудеше се дали някога щеше да узнае причината, поради която стояха тук сега, търсачи на легендарния Меч на Шанара, за който никой друг, освен мистикът друид, не знаеше нищо. Усещаше, че някъде има урок, който трябваше да бъде научен, но в момента той му убягваше. Единственото, което искаше, беше всичко най-после да свърши и той да се измъкне жив.

Изостави мислите си, когато Аланон им направи знак да поемат към стръмните стени на скалата. И отново друидът сякаш търсеше нещо. Няколко минути по-късно той спря пред гладък участък на скалата, докосна нещо в нея, след което една скрита врата се отвори и им разкри таен коридор. Аланон влезе за момент вътре и се върна с няколко факли, даде по една на всеки от групата и им кимна да го последват. Те влязоха мълчаливо, спряха за миг в малкия вход и каменната врата се затвори безшумно зад тях. Примижавайки в почти

непрогледната тъмнина, те видяха неясните очертания на каменни стъпала, които водеха нагоре в скалата, едва забележими в слабата светлина на една факла, която мъждукаше точно пред тях в коридора. Заизкачваха се внимателно към тази факла и всеки от тях запали своята, за да стане достатъчно светло, докато се изкачват към замъка, като постави пръст пред устните си, за да им покаже, че очаква пълна тишина, тъмната фигура на водача им се обърна и започна да се изкачва по влажните каменни стъпала, черният плащ се надигаше леко и сянката му изпълваше целия проход пред тях. Другите го последваха без да кажат дума. Щурмът на Централната кула на крепостта на друидите беше започнал. Стълбата се виеше спираловидно и нямаше край. В един момент никой не знаеше колко са изкачили и колко още им остава. Постепенно въздухът ставаше все по-топъл и по-приятен за дишане, а влагата по стените и стъпалата намаля и накрая напълно изчезна. Стъпките от тежките им кожени ботуши отекваха в дълбоката тишина на тунела. Изкачили бяха стотици стъпала, когато се озоваха на края на стълбата. Една масивна дървена врата, прихваната с железни скоби и прикрепена в скалата, се изпречи срещу тях. Аланон отново доказва, че познава пътя много добре. Само с едно докосване на железните панти вратата се отвори безшумно и мъжете влязоха в просторна зала с множество коридори, които водеха навън и всички те бяха осветени от горящи факли. Аланон бързо огледа помещението и след като не забеляза никого, викна останалите при себе си.

— Намираме се точно под същинския замък — обясни той с едва доловим шепот, когато другите го наобиколиха. — Ако успеем да стигнем до стаята, където е Мечът на Шанара, без да бъдем забелязани, може би ще можем да се измъкнем без бой.

— Нещо не е в ред, — предупреди кратко Балинор. — Къде е охраната?

Аланон вдигна рамене, за да покаже, че не може да му отговори, но другите забелязаха безпокойството в очите му. Нещо не беше както трябва.

— Коридорът, по който ще минем, води към главната отоплителна тръба и към една задна стълба, която се изкачва към централната зала. Не говорете, докато стигнем до там, но дръжте очите си отворени.

Без да чака отговор, той се обърна и бързо пое към един от отворените тунели, а другите го последваха. Проходът водеше нагоре, но в един момент сви рязко и след известно време им се стори, че се движат в обратна посока. Балинор хвърли факлата и извади меч си и останалите последваха примера му. Блещукащата светлина на факлите, закрепени в железни поставки върху най-ниската част на пещерата, хвърляха разкривените си сенки по каменните стени. Отразените от тях фигури се движеха като тайнствени същества, които се опитваха да избягат от светлината. Те се изкачваха бавно и предпазливо по древните тунели. Всички, и друидът, и двамата принца, и братята елфи, и джуджето, гледаха очаквателно, обзети от възбудата на изострените сетива, която се появява в края на дълъг лов. На разстояние един от друг, пръснати край стените на тунела, с извадено оръжие, с очи и уши напрегнати за най-малкия признак на опасност, те вървяха неотклонно напред, все по-нагоре и все по-навътре в сърцето на Централната кула на крепостта на друидите. После дочуха приглушен шум, който приличаше на тежко дишане, а горещината ре засили. Пътеката свърши пред каменна врата с желязна дръжка. Краищата ѝ бяха ярко очертани от ослепителната светлина, която идваше от помещението зад вратата. Странният шум се засили и вече можеше да се определи. Беше равномерно бумтене на машина, поставена в скалата под тях, която помпаше ритмично. Нетърпеливите членовете на групата се доближиха до затворената врата след мълчаливо дадената заповед от Аланон.

Когато огромният друид отвори тежката каменна врата, нищо неподозиращите мъже бяха блъснати от силна струя горещ въздух, която нахлу яростно в белите им дробове. Задушавайки се, те за миг се поколебаха, и после неохотно влязоха в помещението. Вратата се затвори зад тях. След секунда разбраха къде се намират. Помещението беше тясна пътека около огромен ров в скалата, дълбок повече от сто фута. На дъното гореше буен огън, поддържан от неизвестен източник. Червсникаво-оранжевите му пламъци се протягаха нагоре към повърхността на дълбокия кладенец. Вдълбаната яма заемаше по-голямата част от помещението и беше опасана само от тясна пътека с нисък железен парапет, поставен от вътрешния ѝ край. От тавана и стените се спускаха различни отоплителни тръби, които пренасяха горещия въздух в други части на сградата. Скрита изпомпваща система

контролираше количеството топлина, получавана от горещата пещ. Тъй като беше нощ, изпомпващата система беше изключена и горещината по тясната пътечка беше все още поносима, въпреки високата температура долу в ямата. При пълен капацитет на духалата, всеки, който минеше през помещението, щеше да бъде изгорен жив само за няколко секунди.

Мениън, Флик и братята елфи спряха до парапета и разгледаха по-отблизо системата. Хендъл изостана. Чувстваше се неуютно в тази скала, която му приличаше на затвор в сравнение с необятните простори на познатите му до болка гористи местности. Аланон се доближи до Балинор, размени няколко думи с него, докато, хвърляше по някой и друг обезпокоен поглед към няколкото затворени врати на помещението и сочеше към откритата спираловидна стълба, водещи В по-горните зали на крепостта. Накрая двамата като че ли се споразумяха за нещо, кимнаха в съгласие и дадоха знак на останалите да се приближат. Хендъл с радост се подчини. Мениън и братята елфи се отделиха от парапета и се присъединиха към тях. Само Флик се помота малко, странно захласнат по пленителния огън долу. Малкото му забавяне доведе до неочакван резултат. Когато повдигна очи, за да хвърли прощален поглед към другата страна на помещението, той видя тъмната фигура на Носителя на черепи, който се появи като гръм от ясно небе.

Флик замръзна на мястото си. Съществото остава полуприведено точно на отсрещната страна на горящия в ямата огън. Тялото му беше черна маса дори на светлината на ярките пламъци. Покритите с къса наметка крила се издигаха леко зад него. Краката му бяха криви, стъпалата завършваха с ужасни криви нокти, които изглеждаха способни да раздробят и камък. Приклекнало беше ниско сред масивните каменни блокове, а главата и лицето му приличаха на нацърбена буца въглища. Впило беше отвратителните си очи в онемелия младеж от Вейл, а дълбочината им го притегляше все по-близо до червеникавите пламъци на огъня, който гореше в ямата. Открита покана за смърт. Задвижи се бавно и тромава. При всяка следваща крачка издаваше дрезгаво хриптене. Приближаваше все по-близо и по-близо до загубилия ума и дума Флик, който искаше да извика, да избяга, да направи нещо, но не можеше да се помръдне.

Необикновените очи го приковаваха неподвижен на мястото му и той разбра, че с него е свършено.

Но другите бяха забелязали вцепененото му тяло. Проследиха ужасения му поглед и видяха черния Носител на черепа, който пълзеше безшумно край парапета на ямата. Аланон със скок се озова пред Флик. Закреся му като обезумял да се освободи от магията на ужасните очи на съществото. Омаян, Флик залитна назад към протегнатите към него ръце на Мениън, който се беше хвърлил да помага. Другите стояха точно зад друида с извадени оръжия. Съществото, все още полуприведено, се спря на няколко ярда от Аланон. Прикриваше отблясъка на огъня противното си лице с вдигнато крило и със завършваща с криви нокти ръка. Дишаше бавно и издаваше кресливи звуци, а жестоките му очи не се откъсваха от високата фигура, която стоеше между него и малкия човек от Вейл.

— Друиде, толкова ли си глупав, че да ми се противопоставяш? — Гласът изхриптя някъде от дълбините на безформеното лице на съществото. — Всички вие сте обречени. Обречени сте от момента, в който решихте да тръгнете да търсите Меча. Господарят знаеше, че ще дойдете, друиде! Той знаеше.

— Разкарай се, докато можеш, омразно същество такова! — изкомандва му Аланон с най-заплашителния си тон, който мъжете от групата бяха чували досега. — Не можеш да уплашиш никой от тук присъстващите. Ние ще вземем Меча и ти няма да можеш да ни попречиш. Отдръпни се, лакей такъв. Нека Господарят ти сам се яви!

Думите се врязаха във въздуха и пронизаха Носителя на черепа като с нож. Съществото изсъска разярено, а хриптящото му дишане се учести, когато направи още една крачка и се приведе още по-ниско. Очите му бяха ужасяващи, пламнали от нова омраза.

— Ще те унищожа, Аланон! След том няма да остане никой, който да се опълчва срещу Господаря! Още от самото начало ти беше наша пионка, въпреки че не се досещаше. Сега си ни под ръка, заедно с най-ценните ти съюзници. — И я виж само кой ся ни довел, друиде — последният наследник на Шанара!

За всеобща изненада завършващата с криви нокти ръка посочи към изумения Флик. Съществото изглежда не знаеше, че Флик не е наследникът, нито че са загубили Ший при Драконовите зъби. За момент настъпи мълчание. Огънят пращеше в ямата долу. Изведнъж

пламъците лумнаха и изхвърлиха врящ въздух, който опърли незащитените лица на простосмъртните. Кривите нокти на съществото от света на черните духове се протегнаха към тях.

— А сега, глупаци — преливащият от омраза глас се обърна кресливо към тях — ще умрете по начин, който човешкият род заслужава!

ГЛАВА 16

След като последните думи на черното същество заглъхнаха със съскане в осветения от огъня въздух, онова, което се случи, сякаш стана изведнъж. С драматичен жест на слабата си ръка и с рязка команда, гигантът друид на секундата ги извади от вцепенението и ги хвърли в действие. Напрегнатите членове на малката група се втурнаха към откритите стълби, които водеха към главната вала на централната кула. Когато шестимата обезумели мъже се стрелнаха към виещите се стъпала, зад тях Носителят на черепи налетя върху Аланон Дори бягащите нагоре по стълбите мъже чува трополенето от сблъсъка им. Флик вее още се колебаеше, макар и да гореше от желание да се спаси. Стоеше омагьосан от титанската борба между двете могъщи същества, които се бяха вкопчили в битката само на няколко инча от издигащите се пламъци на огромната открита пещ. Той стоеше в началото на стълбата, чуваше отдалечаващите се стъпки на спътниците си, които тичаха към залата на горния етаж. Минути по-късно стъпките заглъхнаха напълно и той остана единствен свидетел на невероятната борба между друида и Носителя на черепи.

Облечените в черно фигури застанаха неподвижно на ръба на пещта. Две статуи, замръзнали на място, изпълнени с огромното напрежение на битката, тъмните им лица на разстояние само на няколко инча едно от друго, сухите ръце на огромния друид стискаха здраво завършващите с криви нокти крайници на ужасното същество от света на духовете, Носителят на черепи се мъчеше да сграбчи с острите си като бръснач нокти незащитеното гърло на мистика и да го унищожи, да приключи бързо битката. Черните криле се надигаха от усилието, размахваха се яростно, за да наберат сили за нападението, а отчетливото хрипливо дишане разкъсваше въздуха е дрезгави крясъци на отчаяние. После ненадейно якият крайник на съществото от Северната земя се стрелна напред и така препъна друида, че той падна назад върху каменния под на ръба на ямата. Като куршум нападателят се изстреля върху него, а едната му ръка се протегна към плячката. Но жертвата реагира светкавично, освободи се ловко от смъртоносните

нокти на съществото, претърколи се на пода и се освободи от яката му хватка. Флик обаче видя как ударът закачи част от рамото му и чу ясно звукът на раздиране на плът. Пролята беше първата капка кръв. Флик извика ужасен, но секунда по-късно друидът се изправи без да проявява признаци, че е ранен. Две огнени мълнии се стрелнаха от разперените пръсти на ръцете му, удариха надигания се Носител на черепа със страхотна сила и отблъснаха вбесеното същество отново към парапета. Но докато мълниите на мистика явно бяха наранили змея в битката им в Залата на кралете, сега ефектът им беше почти нищожен. Те само забавиха реакцията на съществото от Северната земя с няколко секунди. Виещо от гняв, то контраатакува. От горящите му очи изхвърчаха ярки червени светкавици. С рязко, широко движение Аланон вдигна плаща си и мълниите се отклониха в каменните стени на помещението. За миг съществото се поколеба. Двамата противници се въртяха в кръг и се дебнеха като два звяра в гората, вкопчени в борба на живот и смърт, в която само единият можеше да оцелее.

За пръв път Флик забеляза, че температурата се покачва. С приближаването на зората работниците, които отговаряха за пещта, бяха станали, за да се погрижат за отоплението на пробуждащия се палат. Без да знаят, че на пътеката над тях се води борба, те бяха задействали духалата в дъното на ямата, които раздухваха огъня, за да го засилят така, че да може нагорещеният въздух да стопли всички помещения на кулата на друидите. Пламъците вече бяха почнали да се издигат над ръба на ямата и температурата на помещението непрестанно се покачваше. Флик усещаше потта, която се стича по лицето му и се просмуква през топлото му ловно облекло. Въпреки това не си тръгна. Усещаше, че ако Аланон бъде победен, всички те щяха да бъдат обречени и беше твърдо решил да види изхода на битката. Мечът на Шанара нямаше да означава нищо за тях, ако мъжът, който ги беше довел до последното полесражение, бъде сразен. Като омагьосан, напълно хипнотизиран, Флик Омсфорд гледаше нещо, което можеше да се окаже съдбата на расите и на земите, която може би щеше да се реши от двамата, на пръв поглед непобедими врагове — единият простосмъртен, другият Господар на духовете.

Аланон нападна отново с ярките сини светкавици. Нанасяше на обикалящия в кръг Носител на черепа отсечени болезнени удари,

мъчеше се да го принуди да реагира прибързано, да го накара да се подхлъзне, да направи една единствена фатална грешка. Съществото от света на духовете не беше глупак, а едно зло с опита от стотици преследвания, в които единственият победител е било то, а всичките му жертви лежаха забравени отвъд света на простосмъртните. То се извиваше и изплъзваше с изумителна лекота, и отново приклякваше напрегнато, наблюдаваше и чакаше момента си за удар. Съвсем неочаквано, черните крила се разпериха широко и то започна да кръжи във въздуха с размах, който го понесе устремно около пламъците на пещта, после се снижи злобно и светкавично врхлетя върху високата фигура на Аланон. Завършващите му с криви нокти ръце загребаха надолу и за момент Флик си помисли, че всичко е загубено. Но като по чудо падналият на пода друид се измъкна от смъртоносните нокти, вдигна Носителя на черепи високо с мощните си ръце и го хвърли яростно. Злокобното същество политна бясно във въздуха и се блъсна жестоко в каменната стена, при което се чу силно тупване. Веднага се надигна с мъка на крака, но силата на удара го беше разтърсила и забавила реакциите му достатъчно, за да може друидът да се хвърли отгоре му преди да е успяло да избяга.

Двете черни фигури се блъснаха силно в стената, сякаш бяха споени един за друг, крайниците им преплетени като изкривени клони. Когато отстъпиха назад и се изправиха в цял ръст, Флик видя, че Аланон беше застанал зад съпротивяващия се Носител на черепи, стискаше като в менгеме главата му с яките си ръце, а напрегнатите му мускули бавно изцеждаха живота от тялото на съществото. Жертвата размахваше гневно, ожесточено криле, кривите ѝ ръце напразно се мъчеха да се хванат за нещо, за да разхлабят хватката, която я унищожаваше.

Ярко червените очи горяха с яростта на огъня в пещта изстрелваха огнени светкавици, които се забиваха в каменните стени и оставяха зейнали, тъмни дупки. Борците се отделиха от стената, затъркаляха се бясно към огнената яма в центъра на нагорещеното помещение и накрая се спряха до ниския железен парапет. За момент на човека от Вейл, който наблюдаваше с широко отворени очи, му се стори, че двамата ще загубят равновесие и ще политнат към пламъците долу. Но внезапно Аланон се изправи с огромно усилие и извлече противника си на известно разстояние от парапета. Точно това

неочаквано движение помогна на обърканото същество да се съвземе и изпълнените му със злоба очи се насочиха право към не напълно скрития младеж от Вейл, сграбчвайки възможността да отклони вниманието на впилия се в него друид.

Носителят на черепи нападна неподготвения Флик. Две огнени гръмотевици изхвъркнаха от пламтящите му очи, разбиха каменните блокове на стълбата на множество парчета, които се разлетяха във всички посоки като малки ножове. Флик реагира инстинктивно, като се хвърли от стълбата към пътеката, ръцете и лицето му бяха нарязани от камъка, но животът му — спасен от светкавичната му реакция. След като се махна от стълбите целият вход се разтърси рязко и се срина като водопад от откъртени каменни блокове, които напълно отрязаха пътя нагоре. От нападалите каменни отломъци се надигнаха облаци от прах.

В този момент Флик лежеше уплашен и потресен, но все още в съзнание на каменния под на помещението с пещта. Пламъците в бумтящата яма се издигаха все по-нависоко и се смесваха с прахта от блокирания проход. Здравостиснатите пръсти на Аланон се отпуснаха точно толкова, колкото да позволят на хитрото същество да се освободи. То се изви и нададе вик, пропит с омраза, нанесе на разсеялия се друид унищожителен удар по главата, събори го и високият странник падна на колене. Съществото от Северната страна се запъти към пляката, но замаяният мистик успя някакси отново да се вдигне на крака, а сините светкавици от ръцете му проблясваха ярко, когато се удряха в незащитената глава на нападателя. Аланон нападна с яки юмруци, които отекваха силно и отново претърколи раненото същество. Огромните ръце притиснаха със смазваща сила гърдите му, притискаха крилата и ръцете му плътно зад гърчещото се тяло. Друидът със стоманен поглед и скърцащи от ярост зъби продължаваше да стиска безмилостно. Флик, който лежеше на пода, докато двамата се биеха на няколко ярда от него, чу ужасно хрущене, сякаш нещо вътре в Носителя на черепи се спуска. После с подскок двете фигури отново бяха до ниският железен парапет и напрегнатите им черти се виждаха ясно очертани на ярката светлина на пламъците. Бученето на горящата пещ беше също толкова мощно и гневно, колкото агонизиращите викове на смазаната жертва, когато изкривеното, черно тяло потрепна веднъж. От някакъв дълбок извор на

злоба, скрита дълбоко в него, Носителят на черепи събра отчаяно последния си прилив на сила, хвърли се към железния парапет, кривите му пръсти се вкопчиха в нападателя с черния плащ и докато падаше, повлече омразния враг със себе си. Двете фигури изчезнаха в гладните пламъци на огъня.

Олюлявайки се, Флик се вдигна на крака, а на смазаното му лице бавно се изписа смайване. Тръгна, залитайки, към ръба на ямата, но горещината беше толкова силна, че мигновено отстъпи назад. Опита още веднъж, но пак безуспешно. Потта се стичаше от челото му, влизаше в очите и устата му и бавно се смесваше със сълзите на безпомощен гняв. Пламъците от ямата се извисиха над ниския железен парапет, плъзнаха по камъка и запращяха с нова сила, сякаш за да благодарят за допълнителното гориво, хвърлено им от облечените в черно същества, чиито тела те лакомо погълнаха. През мъглата, която обгръщаше парещите му очи, мъжът от Вейл се вираше втренчено в бездънната яма. Долу нямаше нищо, освен червеният блясък на пламъците и непоносимата жегга. Викаше името на друида, отново и отново, изпаднал в безнадеждно отчаяние и ехото на всеки негов вик се удряше в каменните стени и умираше в горещината на огъня. Младежът от Вейл разбра, че е останал сам с прещящите пламъци и най-последно, че друидът е мъртъв.

Изпадна в паника. Като обезумял започна да отстъпва от огнената яма. Стигна до останките на стълбището и после се сети, че входът е блокиран. Рухна сред срутилите се камъни и остана известно време там. Разтърси глава, за да проясни объркания си мозък и усети огъня с цялата му сила. Инстинктивно усещаше, че ако до няколко минути не успее да избяга от помещението, горещината ще го опече жив. Втурна се към вратата и изтича до най-близката каменна врата. Започна да я блъска и дърпа отчаяно. Но вратата не помръдваше. Накрая се отказа. Ръцете му бяха покрити с кръв от усилието. Плъзна поглед надолу по стената и видя друга врата. Доближи я бавно, но и тя беше залостена от другата страна. Усети как го напусна и последната му капка надежда. Вече беше сигурен, че е заловен в капан. Вдървен, той се насили да отиде до третата врата. Събра последните остатъци от напускащата го сила и започна да бута и дърпа неистово неподдаващата се преграда. В един момент докосна нещо скрито в скалата, което задвижи някакъв механизъм и вратата се отвори. Извика

облекчено, втурна се през отвора в коридора отвън, ритна вратата и я затвори. Залегна в полумрака, оставил горещината и мъртвците зад себе си.

Дълго време лежа изтощен в тъмнината на коридора. Пламтящото му тяло поглъщаше хладината на каменната врата и на облекчителния въздух. Поолекна му. Не се опитваше да мисли, не си правеше труда да си спомня. Единственото му желание беше да се отпусне в спокойствието и тишината на скалния тунел. Накрая се насили и застана внимателно първо на колене, после на крака, облегна се, олюлявайки се, на студената стена на коридора и зачака силите му да се възстановят. За пръв път си даде сметка, че дрехите му са скъсани и обгорени, станали почти неузнаваеми, а ръцете и лицето му са опърлени и потъмнели от горещината. Огледа се бавно наоколо. Изправи якото си тяло, като се отблъскваше от стената. Слабата светлина на факлата пред него показваше посоката на виещия се коридор, по който той тръгна, влачейки крака, докато успя да сграбчи горящото парче дърво. Продължи бавно и несигурно, протегнал факлата пред себе си. Някъде отпред дочу викове и свободната му ръка инстинктивно се хвана за дръжката на късия му ловен нож. След няколко минути шумът като че ли се отдалечи и накрая изобщо замря, а младежът от Вейл все още не беше видял нищо. Коридорът се виеше по странен начин през скалата и поведе Флик край няколко врати, всичките заключени и залостени с напречни греди, но не се изкачваше нагоре, нито някъде се разклоняват в други коридори. Често тъмнината пред него се разкъсваше от бледата светлина на горяща факла, прикрепена здраво към камъка, а жълтата ѝ светлина хвърляше на отсрещната страна сянката му, която приличаше на бягащ в мрака злочест призрак. Изведнъж проходът се разшири и светлината отпред се засили. Флик се поколеба за миг, после сграбчи здраво оръжието си. Лицето му беше потъмняло от сажди, набраздено от струйки пот, но на мъждукащата светлина изглеждаше сурово и решително. Докато се движеше напред не дочу никакви звуци. Знаеше, че там някъде трябва да има стълба, която да води до главната зала на Централната кула на крепостта на друидите. Всичко дотук беше едно дълго и безполезно търсене, а силите му все повече го напускаха. Сега, макар и със закъснение, му се прииска да не беше изпитвал това силно желание да остава след другите и да позволи да бъде откъснат от групата.

Попаднал беше в капан от отвратителни коридори в центъра на Паранор. А какво ли се беше случило с другите, помисли си с ужас той. Може би никога нямаше да ги намери, лутайки се в този лабиринт. Продължи още малко напред и стигна до завой в скалата, напрегна мускули и надникна предпазливо в светлината. За негова изненада откри, че се е озовал в кръгла зала с много друго коридори, които водеха до нея. Около дузина факли светеха приветливо от кръглата стена. Отдъхна си облекчено, когато видя, че в помещението няма никой. После разбра, че положението му с нищо не се е подобрило. Другите коридори изглеждаха абсолютно същите като този, който беше преминал. Нямаше врати, които да водят към други стаи, нито стълби, които да извеждат нагоре и никакви знаци, които да показват по кой път да върви. Огледа се смутено и отчаяно се мъчеше да различи един коридор от друг, а надеждата го напущаше с всяка изминала секунда и с всеки следващ опит да се ориентира. Накрая объркан поклати глава. Приблужи се до една от стените, седна уморено, затвори очи и се насили да приеме горчивия факт, че се е загубил безнадеждно.

По заповед на Аланон останалите от групата се втурнаха към стълбите. Дюрън и Дейъл бяха най-близо до каменния път и като най-бързи се озоваха на половината на стълбите, когато другите едва започнаха да се изкачват. Малките им крака на елфи ги носеха нагоре по стъпалата с плавни бързи отскоци като едва докосваха камъка. Хендъл, Мениън и Балинор тичаха след тях, но по-бавно, донякъде заради тежките оръжия и по-тежките им тела, донякъде защото си пречеа в усилията да не се блъскат един друг по виещата се тясна стълба. Тичаха бясно, без никакъв ред, към горния салон и всеки от тях се изкачваше бързо, устремен към целта на дългото им дирене и към спасението от ужасното същество от света на духовете. В стремежа си да постигнат по-бързо целта и да настигнат двамата елфи, те дори не забелязаха, че Флик не е с тях.

Дюрън пръв влезе през входа на стълбището в Централната кула, едва държащ се на крака, а скоро след него се появи и дребната фигура на брат му. Коридорът ги смая с разточителната си пищност. Огромно помещение с висок таван и огромни стени от масивно, полирано до блясък дърво, които сияеха величествено на смесената светлина от запалени факли и червеникавите отблясъци на зората, която струеше през високите наклонени прозорци. Стените бяха украсени с картини,

с майсторски изработени от камък и дърво фигури върху поставки от мозайка, с ръчно тъкани дълги завеси, които се спускаха вадил лени до излъскания мраморен под по цялата дължина на помещението. На различно разстояние бяха поставени огромни статуи от желязо и зърнест камък, скулптури от друга епоха, съхранявани през вековете под покрива на това убежище, построено в неznайни времена. Те сякаш бяха стражи на тежките инкрустирани дървени врати, украсени с красиви месингови дръжки. Някои от тях бяха отворени и в стаите, които се намираха зад тях, се виждаше същият придиричиво замислен разкош. Предметите блестяха ярко в слънчевата светлина, която проникваше през отворените прозорци на дълги снопове от преливащи се багри, свежа със свежестта на новия ден.

Братята елфи нямаха време да се прехласват по вековната красота на Паранор. Миг след като бяха изкачили откритото стълбище налетяха на пазачи гноми, които прииждаха от всички страни. Жилестите им жълти тела изпъзляваха от укритията си зад вратите, зад статуите, иззад самите стени. Дюрън пресрещна щурма с дългия си ловен нож и удържа на атаката само минута преди да го повалят. Дейъл се притече на помощ на брат си. Размахваше дългия си лък като хладно оръжие и отхвърляше встрани нападателите, докато якият лък се счупи със силно пукане. За момент им се стори, че ще бъдат разкъсани на парчета, преди силните им приятели да могат да им се притекат на помощ. Но Дюрън се освободи и изтръгна дълго, страховито на вид копие из ръката на желязна статуя на воин от друга епоха и, размахвайки го яростно на всички страни, разпръсна напиралците напред врагове. След миг гномите получиха подкрепление и бързо се приготвиха за втора атака. Братята елфи бяха отстъпили до стената, задъхваха се тежко, целите покрити с рани и кръв от ударите на нападателите си. Гномите се събраха в жълта група, насочили пред себе си смъртоносните къси саби, решени да си пробият път край размахващото се копие на Дюрън и да насекат двамата братя на парчета. С див оглушителен рев те се втурнаха към плячката си.

За нещастие на гномите, те бяха забравили да наблюдават отворената откритата стълба в случай, че братята елфи не бяха сами. В момента, в който се спуснаха върху Дюрън и Дейъл, другите трима членове на групата се втурнаха през вратата и нападнаха неподготвените нападатели. Гномите никога не се бяха сблъскали с

мъже като тези. В центъра беше огромният човек от Калахорн, проблясващият му меч изсичаше пътека през по-късите мечове с такова ожесточение, че гномите падаха един връз друг. От едната страна те попадаха под мощните удари на размахания от Хендъл боздуган, а от другата бяха пресрещани от бързото острие на подвижния и ловък планинец. За момент продължиха да се бият срещу петимата разбеснели се мъже, после, когато бяха още по-силно притиснати, се разколебаха и накрая се разбягаха. Без да продумат дума, петимата ранени воители се спуснаха към великолепия салон, като прескачаха ранените и убитите, а ловните им ботуши кънтяха върху излъскания мрамор. Няколкото гноми, които се изправиха срещу тях, когато те се появиха, бяха посечени преди още да успеят да ги нападнат. След всичко, което бяха изстрадали и загубили, нямаше да е честно на петимата, останали от малката група, да им бъде отказана победата, към която се стремяха толкова отчаяно.

Почти в края на древния коридор, сега покрит с мъртви е ранени гноми, с разкъсани и разхвърляни от ожесточената борба гоблени и рисунки, видяха последна групичка от отчаяни пазачи, които се подреждаха в сбит боен ред пред няколко високи, инкрустирани дървени врати, които бяха затворени и залостени. Решителните гноми държаха късите ловни мечове пред себе си като стена от копия и бяха готови за последен отпор. Нападателят щурмуваха смъртоносната стена, мъчейки се да пробият в центъра, но закалените в боевете мъже отблъснаха нападението след няколко минути на ожесточена схватка. Петимата се оттеглиха изтощени, телата им насечени и наранени. Дюрън се отпусна тежко на коляното си, двете му ръце и краката бяха лошо засегнати от мечовете на гномите. Едната страна на главата на Мениън беше одра на от върха на копие, кръвта бликаше от раната и образуваше яркочервена струйка. Планинецът като че ли не усещаше раната. Петимата отново нападناха, после отново и отново, и след дълги минути на ожесточена ръкопашна борба бяха отблъснати. Броят на гномите беше намалял почти наполовина, но времето изтичаше за мъжете от групата. Нямаш никакви следи от Аланон, а гномите щяха да получат подкрепление, за да запазят Меча на Шанара, ако той наистина беше в помещението, което те сега така отчаяно се мъчеха да превземат.

Изведнџ, събрал нечовешки сили, високият Балинор се втурна към отсрещната страна на салона и с невероятен напџн прекатури една огромна каменна колона, на върха на която беше закрепена метална урна. Колоната и урната се стовариха върху пода с оглушителен трясък, който така прокџнтя в потџналата в кръв зала, че всички ги побиха трџпки на ужас Колоната би трябвало да се разбие от този силен удар, но тя остана цяла. С помощта на Хендџл огромният човек от границата започна да тџркала закрџглената стенобойна машина към вкаменените гноми и затворените врати на помещението зад тях. При всяко поредно претџркулване чудовищният валяк набираше скорост и сила и се приближаваше с трясък към нещастните стражи. За миг жилавите жџлти същества се поколебаха. Но в момента, в който насочиха кџсите си мечове за отбрана, смазващата тежест на каменната колона се тџркулна върху тях. Те се разбягаха и се втурнаха да се спасяват, духџт им беше паднал, бяха загубили битката. Няколко гноми обаче не бяха достатџчно бџрзи, за да се спасят от импровизирания таран и попаднаха под огромната колона, докато тя се тџркаляше с грохот под дџжд от камџни и разбито на трески дџрво към залостените врати. Вратите се разтџрсиха и поддадоха. От удара дџрвото се разцепи, а металните панти изплюџяха като камџик, изметнаха се и изхвърчаха със силен трясък. Петимата мџже влетяха § стаята, за да потџрсят Меча на Шанара.

Изумиха се, когато видяха, че стаята с празна. Тя беше с високи прозорци и дџлги диплеци се завеси, с окачени по стените майсторски нарисувани картини. Имаше и няколко малки мебели с орнаменти, които бяха грижливо разположени в огромната стая. Но никџде нямаше и следа от скрития меч. Поразени и невярващи на очите си петимата огледаха бавно затворената стая. Дџрън се свлече тежко на колене, омаломощен от загубата на кръв и на пџт да загуби съзнание. Дейџл бџрзо се доближи до него, откџсна парче плат, за да превџрже откритите му рани, после му помота да седне на един стол, кџдето той припадна от изтощение. Мениџн разглеждаше една след друга стените и тџрсеше друг изход от стаята. После Балинор, който обикаляше из стаята и изучаваше внимателно мраморното покритие на пода, извика тихо. Една част от пода в центџра на стаята се различаваше малко по цвят от останалата и беше леко издрана. Личеше, че някой се е

опитвал, но явно без особено голям успех, да прикрие, че на това място е имало нещо голямо и квадратно, което е стояло години наред.

— Каменният блок на Тре-стоун — възкликна Мениън.

— Но ако е преместен, то трябва да е било неотдавна — изрази Балинор гласно мислите си, дишайки тежко и гласът му прозвуча уморено. — Защо тогава гномите се опитваха да ни задържат отвън...?

— Може да не са знаели, че е бил преместен — предположи отчаяният Мениън.

— Да не би да е примамка...? обади се рязко Хендъл. — Но защо си губеха времето, освен ако...?

— Искали са да ни задържат тук, защото Мечът все още е в замъка — заключи Балинор възбудено. — Не са имали време да го изнесат, затова се опитаха да ни примамят. Но къде е мечът сега? У кого е?

За момент всички бяха объркани. Дали Господарят на магиите наистина е знаел, че групата е на път към кулата, както намекна Носителят на черепи при пещта? А ако нападението им е било неочаквано, тогава какво ли се е случило на Меча, след като Аланон го е видял за последен път в тази стая?

— Почакайте! — провикна се слабо Дюрън от другия край на стаята и се надигна бавно. — Когато се изкачвах по стълбите, нещо ставаше на други стълби долу до залата — по тях се изкачваха хора.

— Кулата! — извика Хендъл и се втурна към отворената врата. — Заключили са меча в Кулата!

Забравили за умората, Балинор и Мениън тръгнаха бързо след изчезващото джудже. Мечът на Шанара не беше все още безвъзвратно загубен. Дюрън и Дейъл ги последваха по-бавно. Дюрън продължаваше да изпитва слабост и се облягаше силно на брат си, но в очите му блестеше надежда. Миг след това стаята остана празна.

След като си почина няколко минути, Флик се надигна унил и реши, че единственото, което му остава, е да си избере един от коридорите и да го извърви до края с надеждата, че той ще го изведе до стълба, водеща към кулата. Помисли си за другите, които бяха някъде из коридорите над него и може би вече държаха Меча в ръцете си. Не можеха да знаят, че Аланон е паднал в ямата, нито за собствената му злочеста съдба, загубен в тези неизбродими тунели. В същото време се надяваше, че ще го потърсят, но едновременно с това си даваше

сметка, че ако бяха открили меча, нямаше да имат време, за да тръгнат да го търсят. Те трябваше да се спасят преди Господарят на магиите да изпрати Носителите на черепи, които да му върнат безценния Меч. Чудеше се какво ли се е случило на Ший, ако е останал жив, ако е спасен. Не знаеше защо, но беше сигурен, че Ший не би напуснал Паранор, докато Флик е жив. Но брат му нямаше как да научи, че той не е загинал в пещта в онова помещение. Трябваше да си признае, че собственото му положение изглеждаше доста безнадеждно.

В този момент от един от тунелите се разнесе силна врява, шум на ботуши, които вървяха по каменния под, мъже, които тичаха право към кръглата стая. Мигновено човекът от Вейл прекоси стаята, бързо се шмугна в друг тунел и се притисна плътно до скалата, потънал в укритието на сянката ѝ. Спря се съвсем наблизо до осветената ротонда и извади късия си ловен нож. След няколко минути множество бягащи гноми пазачи се втурнаха в съседната стая и изчезнаха надолу по друг коридор без да се спрат. Шумът от тичащите им крака скоро заглъхна в чупките и завоите на скалата. Флик нямаше представа от какво бягаха, или може би тичаха към нещо, който знае. Във всеки случай, той искаше да е там, където бяха те, независимо къде се намираше това място. Обзалагаше се, че идваха от по-горните помещения на Централната кула на друидите, а това беше мястото, до което младежът от Вейл трябваше да стигне. Върна се предпазливо в осветената стая, прекоси я и стигна до тунела, по който бяха минали гномите. Тръгна след тях, влезе във вече празния коридор и потъна в тъмнината. Държеше ножа пред себе си и слепешката опипваше пътя край слабо осветените стени, докато стигна до първата поставка с факел. Взе горящото дърво и продължи по коридора, а очите му неспокойно шареха по — грубите стени и търсеха следи от врата или открита стълба.

Изминал беше едва стотина ярда, когато съвсем неочаквано част от скалата се отмести, едва ли не до самия му лакът, и той видя един гном.

Трудно беше да се каже кой от двамата беше по-изненадан при вида на другия. Пазачът гном беше изостанал от по-голямата група, която бягаше от битката в залите отгоре и появата на един от нападателите тук, в тунелите, го стресна. Макар и по-дребен от човека от Вейл, гномът беше як и въоръжен с къс меч. Нападна мигновено.

Флик инстинктивно се отдръпна и размаханият меч попадна далеч от целта.

Младежът от Вейл се нахвърли върху гнома, преди той да е успял да се съвземе и го събори на каменния под. Напразно се мъчеше да измъкне меча от пъргавия си противник и а боричкането изпусна ножа си. Флик нямаше опит в ръкопашен бой, а гномът беше добре обучен и това даваше на малкия жълт човек определено преимущество. Убивал беше и преди, и сега щеше да убие без да се замисли, докато Флик само се мъчеше да обезоръжи неприятеля си и да се спаси. Няколко минути се търкаляха по пода и се боричкаха, преди гномът да успее да се освободи отново и да замахне злобно към врага си като насмалко не улучи главата му. Флик отскочи рязко назад като търсеше отчаяно ножа си. Малкият човек от охраната се хвърли върху му точно когато пръстите му напипаха тежкото дърво на факела, който беше изпуснал при първото нападение. Късият меч се стовари, отплесна се от рамото на Флик и се заби болезнено в ръката му. В същия момент стъписаният човек от Вейл замахна рязко с факела и усети как той се удари в главата на гнома. Пазачът залитна напред от силата на удара и не се помръдна повече. Флик бавно се изправи на крака и след кратко търсене откри ножа си. Усещаше пулсираща болка в ръката си, а кръвта беше напоила ловната му куртка и се стичаше по ръката в дланта му, където можеше ясно да я види. Уплашен от обилното кървене, той бързо скъса няколко парчета плат от късото наметало на лежащия неподвижно гном и ги стегна около ранената си ръка, за да спре кървенето. Взе меча на другия и тръгна към все още отворената каменна плоча, за да види накъде води.

С облекчение откри зад вратата виеща се стълба, която водеше спираловидно нагоре. Промъкна се през отвора и затвори плочата с няколко подръпвания на здравата си ръка. Познатата светлина от факлите очертаваше слабо стълбите в той започна да се изкачва с бавни, предпазливи стъпки. Докато вървеше нагоре в прохода цареше тишина, а дългите факли в железните поставки хвърляха достатъчно светлина, която му позволяваше да подбира пътя си върху неравния камък. Стигна до една затворена врата на горния край на стълбата, спря се и се ослуша, прилепил ухото си до пролуките в железните панти. Отвъд беше тихо. Бутна предпазливо вратата, откряна я и

надникна в древните зали на Паранор. Стигнал беше до целта си. Отвори още малко вратата и пристъпи внимателно в тихия коридор.

Изведнъж стоманената хватка на суха тъмна ръка се стовари върху протегнатия му напред меч и го издърпа на откритото.

Хендъл се спря колебливо в долния край на стълбата, която водеше към върха на Централната кула на друидите и се взря нагоре в тъмнината. Другите стояха мълчаливо зад него и напрегнато проследиха погледа му. Стълбището се състоеше от открити каменни стъпала, тесни и наглед коварни, които се виеха спираловидно нагоре край стените на една кръгла кула. Всичко беше обгърнато в зловеща тъмнина. Нямаше нито факли, нито никакви процепи в тъмния камък. От мястото, където се намираха, членовете на групата трудно можеха да видят какво има след първите няколко завоя на стълбата. От вътрешната страна на извитото стълбище зееше тъмна пропаст. Мениън се доближи до ръба на площадката и погледна надолу, без да забравя, че няма никакъв предпазен парапет, нито тук, нито край стъпалата. Хвърли малко камъче в черната бездна и зачака то да стигне до дъното. Но не се чу никакъв звук. Отново погледна откритото стълбище и мракът нагоре, после се върна при останалите.

— Прилича на откровена покана за влизане в капан — изрече той сухо.

— Нищо чудно, — съгласи се Балинор и пристъпи напред, за да хвърли поглед по-отблизо. — Но ние трябва да се качим горе.

Мениън кимна, вдигна рамене и тръгна към стълбите. Другите го последваха мълчаливо. Хендъл беше непосредствено зад планинеца, после Балинор, а братята елфи отзад. Заизкачваха се предпазливо по тесните каменни стъпала, напрегнато се оглеждаха и послушваха за никакви признаци на капан, с доближени до стената рамене, далеч от опасната открита страна на стълбата. Изкачваха се с отмерена крачка неотклонно по виещата се стълба в плесения мрак. Мениън изучаваше внимателно всяко едно стъпало, а проникателните му очи се взираха в ръбовете на каменната стена и търсеха скрити механизми. От време на време хвърляше по някое камъче нагоре по стъпалата и проверяваше за капани, които биха могли да бъдат освободени от някоя случайна тежест, попаднала върху тях. Но нищо не се случи. Бездната под тях беше няма черна дупка, изрязана в плътния мрак на кулата и никакъв звук не проникваше в мрачната ѝ тишина, освен лекото

поскърцване на ловните ботуши, които изкачваха разбитите стъпала. Накрая слабата светлина на горящи факли се откри в тъмнината далеч над тях и малките пламъци заблещукаха живо с порива на неизвестен източник на вятър в горния край на стълбата. Появи се малка площадка, а зад нея неясните очертания на огромна, закрепена с желязо каменна врата, която беше затворена. Върхът на Централната кула на крепостта на друидите.

В този момент Мениън задвижи първия скрит капан. Ненадейно множество дълги, остри шипове изскочиха от каменната стена, задвижени от тежестта на Мениън върху каменните стъпала. Ако в този момент той все още се намираше на стъпалото, те щяха да се забият в незащитените му крака, да го осакатят и да го изхвърлят през ръба на откритата вита стълба право в черната пропаст. Но Хендъл беше чул щракването на освободената пружина секунда преди капанът да се задвижи. Дръпна бързо планинеца и за негова изненада така го блъсна назад към останалите, че той едва не ги повали върху тесните стъпала. Те се олюляха силно в плътния мрак на педя от остри стоманени шипове. След като отново стъпиха здраво на крака, петимата се притиснаха плътно до стената и останаха така няколко минути, дишайки шумно в безмълвната тишина. После мълчаливото джудже сплеска шиповете с няколко точни удара на огромния си боздуган и разчисти пътя пред тях. Сега той поведе колоната, мълчалив и бдителен, а разтърсеният Мениън остана зад Балинор. Хендъл бързо откри втори капан, подобен на първия, задвижи го и изпотроши шиповете, след което продължиха изкачването.

Бяха вече съвсем близо до площадката и изглеждаше, че ще стигнат без повече препятствия, когато Дейъл извика рязко. Острият му слух на елф беше доловил нещо, което другите не бяха чули — леко пощракване, което беше сигнал, че още един капан се е отворил. За миг всички замръзнаха по местата си и проникателните им очи изучаваха стъпалата и стените. Но не откриха нищо и накрая Хендъл се осмели да направи крачка напред. За всеобща изненада не се случи нищо и предпазливото джудже продължи към върха на стълбите, а другите стояха на местата си. След като стигна благополучно до площадката, останалите го последваха. Застанали в най-горния край те погледнаха страхливо надолу към стълбите и черния ров. Не можеха да си обяснят как са успели да се измъкнат от третия капан. Според

Балинор той не се е задвижил, защото дълги години не е поддържан както трябва, но Хендъл не беше убеден в това. Не можеше да се отърве от чувството, че не бяха забелязали очевидното. Кулата се извисяваше като огромна сянка над откритата стълба. Черният ѝ камък беше студен и влажен на пипане — маса от огромни вековни блокове, устояли твърдо на опустошенията на времето с издръжливостта на самата земя. Огромната врата на площадката изглеждаше неподвижна. Повърхността ѝ беше грапава, железните панти яки, сякаш бяха поставени предишния ден. Забити в камъка огромни железни шипове крепяха пантите и ключалката и на петимата, които стояха пред нея им се струваше, че единствено някое земетресение би могло да избие чудовищната каменна плоча. Балинор се приближи внимателно и прокара ръката си по ръбовете и ключалката, мъчейки се да открие някой скрит механизъм, който да я отвори. Завъртя бавно желязната дръжка и я натисна. За всеобща изненада каменната плоча се отмести леко, пораздруса се и ръждясалото желязо проскърца. Миг след това цялата тайнственост на кулата се разкри пред очите им, когато вратата напълно се отвори и се удари с остър звук във вътрешната стена.

Точно в центъра на кръглата стая, закрепен в полираната черна повърхност на гигантския блок Тре-стоун, ее издигаше като искрящ кръст от сребро и злато легендарният Меч на Шанара. Дългото му острие блестеше ярко на слънчевата светлина, която струеше през високите, покрити с решетки прозорци на кулата и се отразяваше от огледалната повърхност на квадратния камък. Никой от тях не беше виждал митичния Меч, но веднага разбраха, че това е той. За момент фигурите им останаха очертани в отвора на вратата. Гледаха изумени и не можеха да повярват на очите си, че най-после, след толкова много усилия, след толкова много безкрайни преходи, след толкова много дни и нощи на пълно отчаяние и криене, пред тях стоеше древният талисман, за който бяха рискували всичко. Мечът на Шанара беше техни! Надхитрили бяха Господаря на магиите. Бавно влязоха един по един в каменната зала с усмихнати лица, забравили умората и раните. Останаха така доста дълго, съзерцавайки меча, безмълвни, удивени, благодарни. Не можеха да се насилят да се задвижат и да вземат скъпоценния Меч от камъка. Изглеждаше им прекалено свят за ръце на простосмъртни. Аланон го нямаше, Ший също, а къде...

— Къде е Флик? — Дейъл изведнъж зададе на глас въпроса. За пръв път забелязаха, че го няма. Огледаха стаята и се питаха: с очи къде ли можеше да се е дянал. Мениън, който отново се беше извърнал към блестящия меч, видя как невъзможното се случи. Огромният блок на Тре-стоун и изложената върху него скъпоценна вещ започнаха да блещукат и се разтапят пред изумените му очи. Само за няколко секунди целият идол се скри в дим, после в плътна мъгла и накрая се сля със самия въздух. Петимата мъже останаха сами в стаята, взирайки се в празното пространство.

— Капан! Третият капан! — изрева Мениън, идвайки на себе си след първоначалния шок.

В този момент чу, как зад него огромната каменна плоча хлопна и ги остави в затвор, от който не можеха да се спасят. Ръждясалите й панти издадоха скърцащ и остър стържещ звук под напора на ужасната тежест на камъка. Планинецът хукна през стаята и се хвърли върху вратата точно когато тя се затвори, катанците й простъргаха рязко и щракнаха, заели предишното си място. Той се свлече бавно върху износения каменен под, а сърцето му щеше да се пръсне от ярост и безпомощност. Другите не се бяха помръднали. Стояха онемели и отчаяни, и наблюдаваха как просналата се на пода фигура зарови лице в ръцете си. От хладните стени се разнесе слаб, приглушен, накъсан смях, който се присмиваше на глупостта им, и на жестокото им, неизбежно поражение.

ГЛАВА 17

Неприятният студ на небето на Северната земя се спускаше като сива мъгла на фона на високата самотната планина, където се намираше замъкът на Господаря на магиите. Кралството на черепите приличаше на зъбци на трион, а над и под обграждащата го равнина се издигаха притъпените върхове на Планините на бръснача и Острието на ножа, една непроходима бариера за простосмъртните. Между тях се простираше планината на Господаря на духовете, забравена от природата, отритната с презрение от сезоните. Покровът на смъртта, който застилаше високите ѝ върхове, беше прилепнал безпощадно върху съсипаното ѝ лице, разнасяше пагубния си дъх по цялата земя с неприкрита омраза към мъничкото признаци на живот и красота, които, незнайно как, бяха успели да оцелеят. Една обречена епоха чакаше безропотно в Северното кралство на Господаря на магиите. Сега беше времето на смъртта. Последните признаци на живот бавно чезнеха и се връщаха отново в земята. Оставаше само грубо нахвърляната скица от творението на талантливата ръка на природата, навремето толкова ярко и великолепно.

От незапомнени времена в недрата на самотната планина имаше стотици пещери. Търпеливите им, невидели слънце каменни стени, се виеха като свирепо навита на кълбо змия, притисната в чатал. В сивата мъгла на Кралството на духовете се стелеха тишина и смърт, един всепроникващ навъсен въздух, знак за безвъзвратно убити надежди, на окончателно погребано веселие и безгрижие. Но дори и тук имаше движение. Само че това беше живот, напълно непознат на простосмъртните. Неговият източник беше една единствена черна стая на върха на планината. Чудовищно помещение, което гледаше на север, към бледата светлина на безрадостното небе навън и към безкрайната верига на отблъскващите планини, които бяха северния вход на кралството. В тази стая-пещера, със студени и влажни стени се суетяха мастилено черните творения на Господаря на магиите. Малките им черни фигури пълзяха по пода на тихата стая, телата им — безгръбначни, прегънати и смазани от ужасната, насилническа

власт, която господарят им упражняваше над тях. Дори ходенето би било спасение за тях при съществуването, което влачеха. Безмозъчни призраци оставени с една единствена цел — да служат на този, който ги беше превърнал в роби, Докато се щураха насам-натам, те непрестанно мънкаха нещо, стенеха и хленчеха, сякаш се гърчеха в една постоянна агония. В средата на стаята се издигаше широк пиедестал с вграден басейн. Тъмната повърхностна водата беше неподвижна и мъртвешка. От време на време някое от малките пълзящи същества се забързваше към ръба на басейна и се взираше внимателно в студената вода оглеждаше се крадешком, гледаше и чакаше. Миг по-късно се разцивряше тихо, изприпкваше обратно в сенките на пещерата и отново се сливаше с тях.

— Къде е господарят? Къде е господарят? — носеше се тихото им проплакване в сивотата, докато малките същества щъкаха неспокойно напред-назад.

— Той ще дойде, той ще дойде, той ще дойде — отговаряше им пропито с ненавист ехо.

По едно време въздухът се замята неудържимо, сякаш някой се мъчеше да се изскубне от пространството, което го задържаше, мъглата се събра и се превърна в огромна черна сянка, която бавно придоби материални очертания на ръба на басейна. Сянката се уплътни и се завихри, превърна се в Господаря на духовете — виснала във въздуха огромна фигура в черно наметало. Ръкавите се вдигнаха, но в тях нямаше ръце, а гънките на влаещото се наметало не покриваха нищо, освен пода.

— Господарят! Господарят! — викаха в хор ужасените гласове на съществата, в раболепно превити пред него пози. Качулката, под която нямаше лице, се обърна към тях и погледна надолу. В тъмнината вътре в нея те можеха да видят слабите припламвания на огън, който гореше с удовлетворена омраза, искри, които просветваха в сивкавозелената мъгла, изпълнила вътрешността на покривалото. После господарят на магиите се отвърна от тях и ги забрави. Втрени се напрегнато във водите на странния басейн и зачака да се яви заповяданото от него изображение. Секунди по-късно тъмнината изчезна и на нейно място се появи помещението с пещта в Паранор, където групата на Аланон се беше изправила лице в лице с всяващия ужас Носител на черепи. Горящите в зелената мъгла очи се втрениха първо в младежа от Вейл,

а после започнаха да наблюдават борбата между двете тъмни фигури, докато те се претърколиха през ръба на ямата и се загубиха в пламъците долу. В този момент внезапен шум зад гърба му накара Господарят на духовете да спре и да се поизвърне. Двама от неговите Носители на черепи влязоха в стаята от един от тъмните тунели на планината, застанаха безмълвно и зачакаха да им обърне внимание. Не беше подготвен за тях, затова пак се обърна към водите на басейна. Те отново се избистриха и се оформиха в изображение на кулата, където изумените членове на групата се бяха вцепенили, възбудени и облекчени, пред Меча на Шанара. Изчака няколко секунди, поигра си с тях, наслаждавайки се, че е господар на положението, докато те се доближаваха до Меча като мишки, подмамани от бучка сирене, поставена като стръв в капан. Секунди по-късно, когато той разпръсна видението пред изумените им очи, капанът щракна, погрижи се вратата на кулата да се затръшне зад тях, и ги зазида навеки. Зад него двамата крилати слуги усетиха смразяващия смях, който премина през цялата му безплатна фигура и се разпръсна във въздуха на пещерата.

Без да се обръща, Господарят на магиите рязко им посочи отворената северна стена и Носителите на черепи се запътиха натам веднага. Без да питат знаеха какво се очаква от тях. Трябваше да отлетят до Паранор и да унищожат заловения син на Шанара, единствения наследник на омразния Меч. След смъртта му и с Меча в ръцете си, те щяха да престанат да се страхуват от мистичната сила, която беше по-могъща от тяхната. Безценният меч вече беше на път от палатите на Паранор към Кралството на Северната земя, където щеше да бъде заровен, погребан и забравен в безбройните пещери на Планината на черепите. Господарят на магиите се обърна и видя как двамата му слуги тръгнаха тромаво, пресякоха тъмната стая, стигнаха до отворената стена, издигнаха се бавно в тъмното небе и отлетяха на юг. Повече от сигурно беше, че кралят на елфите Ивънтайн щеше да се опита да открие и върне Меча заради народа си. Но опитът щеше да се провали и Ивънтайн щеше бъде заловен — последният велик вожд на свободните земи, последната надежда на расите. А след като Ивънтайн бъде пленник, Мечът в ръцете му, последният наследник на Шанара мъртъв, а най-омразният му враг — друидът Аланон — загинал в пещта в Паранор — значи борбата щеше да е приключила, преди да е

започнала. В Третата война на расите нямаше да има поражение. Той беше победил.

Махна с ръкава на плаща си и водите отново потъмняха, а изображението на Централната кула на крепостта на друидите изчезна заедно с хванатите там простосмъртни. После въздухът започна да кръжи буйно около черния дух, фигурата му започна да избледнява и да се разсейва в мъглата на стаята и постепенно изчезна. Накрая не остана нищо, освен басейнът и празната стая. Доста време измина, докато най-последно раболепните любимци на Господаря на магиите се увериха, че Господарят отново ги беше напуснал. Тогава те изпълзяха от сенките и малките им черни фигури се затъртриха нетърпеливо към ръба на басейна, където отново за надничаха любопитно, и с вайкане и хленч, продължиха да изплакват нещастията си на неподвижните води.

Във високата кула на Паранор, в отдалечената и непристъпна стая на Централната кула на крепостта на друидите четиримата смълчани, уморени членове на малката група от Кълхейвън крачеха мрачно в затвора си. Само Дюрън седеше тихо, подпрян на стената на кулата, а раната му така го болеше, че вече не можеше да се движи. Балинор се беше изправил до висок прозорец с решетки, поклащаше се леко на пети и наблюдаваше слабите лъчи на слънцето, които се промъкваха като дълги струи от движеща се прах. И осветяваха мрачната стая с малки квадратчета слънчева светлина, които падаха нехайно върху пода. Вече повече от час бяха затворени в тази стая, зад огромната, залостена с желязо врата. Безвъзвратно бяха загубили Меча, а заедно с него и всякаква надежда за победа. В началото бяха чакали търпеливо, с вярата, че Аланон скоро ще дойде и ще премахне огромната каменна преграда, която им препречваше пътя към свободата. Зовяха го дори по име, надяваха се да ги чуе и следвайки гласовете им, да дойде в кулата. Мениън им припомни, че Флик все още го няма, вероятно се лута из залите на Паранор и ги търси. Но скоро вярата им се разколеба и накрая съвсем изчезна. И всеки си мислеше, без да го казва на глас, че няма да има спасение, че смелият друид и малкият човек от Вейл са се превърнали в плячка на Носителите на черепи, че Господарят на магиите е победил.

Мениън отново се замисли за Ший и се чудеше какво се е случило на приятеля му. Групата беше направила всичко по силите си, но то се оказа недостатъчно, за да спаси живота на едно малко човешко

същество. А сега никой не можеше да предположи какъв му е бил краят, изоставен на грижите на пустошта в пограничните равнини на Източната страна. Ший беше изчезнал и вероятно е мъртъв. Аланон беше убеден, че ще намерят Ший, когато намерят Меча, но Мечът беше загубен, а нямаше и следа от липсващия наследник. Сега и Аланон си беше отишъл, загинал в помещението с пещта в Централната кула на крепостта — домът на неговите прадедите. Или ако не беше убит, тогава беше пленен и окован във вериги в някоя тъмница, така, както те бяха затворени в тази кула. Щяха да ги оставят да изгният или нещо още по-лошо, я всичко, което бяха изстрадали, щеше да отиде на вятъра. Усмихна се мрачно, докато разсъждаваше за съдбата им и му се искаше да има поне една единствена възможност да застане лице в лице с истинския враг и да размаха бързо меча си срещу всемогъщия Господар на магиите.

Изведнъж вечно бдителният Дейъл изшътка предупредително и всички застинаха на мястото си. Впериха очи в голямата врата и наостриха уши, застанали нащрек от тихия шум на стъпки по каменните стъпала отвън. Мениън посегна към меча на Лий, който беше в кожената ножница на пода и безшумно го извади. До него огромният обитател на границата вече държеше извадения си меч. Всички се насочиха с тихи, забързани крачки към входа и застанаха от двете му страни. Дори раненият Дюрън се надигна, олюлявайки се на крака и закуцука, превит от болка, за да се присъедини към приятелите си. Стъпките стигнаха до площадката и спряха. Настъпи миг на зловеща тишина.

После огромната каменна врата внезапно се отвори и се задвижи тежко навътре, а железните ѝ панти поскърцваха тихо, поемайки цялата тежест на каменната плоча. В тъмнината се появи уплашеното лице на Флик Омсфорд, и очите му засвяткаха, когато видя затворените си приятели въоръжени и готови за нападение. Мечовете и боздуганите бяха бавно свалени, а изумените му приятели, които ги държаха, заприличаха на механични кукли. Малкият човек от Вейл влезе без особено желание в бледо осветената кула, засенчен отчасти от високата черна фигура, която вървеше след него. Беше Аланон.

Безмълвно се вторачиха в него. Потънала в пот, тъмната му фигура беше покрита с няколко пласта от пепел и сажди. Застана сред

тях, едната му ръка беше поставена спокойно на малкото рамо на Флик. Усмихна се на реакцията им. — Аз съм добре — увери ги той.

Флик продължаваше да клати глава, все още не можейки да повярва, че Аланон го беше намерил.

— Видях го как пада... — опитваше се да обясни на другите.

— Успокой се, Флик, нищо ми няма. — Аланон погали малкия човек от Вейл по рамото. Балинор пристъпи крачка напред, сякаш искаше да се увери, че това наистина е Аланон, а не някакво привидение. — Мислехме, че си... загубен — продума той. Познатата присмехулна усмивка се появи на изпитото лице.

— Вината донякъде е на този наш млад приятел. Видя ме как падам в ямата на пещта заедно с Носителя на черепа и реши, че съм мъртъв. Но той не е знаел, че в пещта има много железни стъпенки, по които работниците се спускат в рова, когато го почистват и ремонтират. Тъй като Паранор векове на ред е бил фамилен дом на друидите, аз знаех за тези стъпала. Когато усетих, че злият ме повлече зад парапета, протегнах ръце и се хванах за тях на няколко фута под ръба. Флик, естествено, не е могъл да види това и силното прашене на огъня е погълнало гласа ми, когато му виках.

Спря и изтръска част от пепелта, полепнала по плаща му.

— Флик е имал късмет, че се е измъкнал от помещението, но после се е загубил в тунелите. След битката с Носителя на черепа бях изтощен, но имам специална защита от огъня и ми трябваше малко време, за да се измъкна от ямата. Тръгнах да търся Флик, обърках се в лабиринта от подземни коридори, но накрая го открих. Изплаших го до смърт, когато го измъкнах на светло. После дойдохме при вас. Но хайде да изчезваме. Бързо.

— А мечът? — попита остро Хендъл.

— Няма го. Отнесен е някъде по-рано. Можем да говорим за това по-късно. Опасно е да седим тук, Гномите ще изпратят подкрепления, за да защитят Паранор, а Господарят на магиите ще изпрати още Носители на черепа, за да е сигурен, че няма да му създавате повече неприятности. След като Мечът на Шанара е все още в ръцете му, той бързо ще пренасочи вниманието си към планове за нахлуване в Четирите земи. Ако успее да завземе Калахорн и пограничните страни достатъчно бързо, останалата част от Южната земя ще падне без съпротива.

— Значи много сме закъснели — загубихме — възкликна Мениън с горчивина. Аланон поклати глава енергично.

— Само сме надхитрени, но не и победени, принц на Лий. Господарят на магиите се заблуждава, че е победил, че сме унищожени и вече не представляваме никаква опасност. Защо да не използваме тази негова заблуда срещу него самия? Не трябва да се отчайваме. А сега последвайте ме.

Той бързо ги поведе през отворената врата. Миг по-късно стаята на кулата беше празна.

ГЛАВА 18

Малката група от гноми поведе Ший на север. Вървяха до залез слънце. Дългият преход ги отдалечаваше от бреговете на неизвестната река на север, в хълмистата местност западно от горите на Анар, граничещи със Северната земя. Релефът ставаше по-неравен, теренът се променяше — от степи в равнината Раб в неравна, хълмиста местност. След известно време групата се усети, че през повечето време се катери и слиза, вместо да върви по равно и започна често да мени посоката, за да избегне по-големите височини. Пейзажът беше красив — полянки и горички от стари, хвърлящи дебела сянка дървета с грациозно поклащащи се от лекия пролетен вятър клони. Но изтощеният човек от Вейл не забелязваше тази красота. Единственото, върху което можеше да се съсредоточи, беше да поставя единия си крак пред другия, а хората, които го бяха хванали в плен, безразлични към всичко наоколо, само го блъскаха да върви по-бързо и не го оставяха да си поеме дъх. До падането на нощта групата навлезе навътре в хълмистата местност и спря за нощуване източно от Паранор. Сънят врхлетя Ший толкова бързо, че единственото, което остана в съзнанието му, беше как се отпусна уморено върху тревата и заспа моментално.

Прилежните гноми го вързаха и запалиха огън, за да стоплят оскъдната си вечеря. Един от тях остана на пост, по-скоро по навик, защото си мислеха, че няма от какво да се страхуват толкова навътре в собствената си страна, а на друг наредиха да наблюдава отблизо спящия пленник. На вожда на гномите все още не му беше ясно значението на камъните на елфите, въпреки че беше достатъчно интелигентен, за да разбере, че те имат някаква стойност. Решил беше да заведе човека от Вейл в Паранор, където можеше да се посъветва с по-висшестоящи от него за съдбата на младежа и на камъните. Може би те щяха да знаят нещо за тях. Единствената грижа на гнома беше да прави това, което му беше наредено — да наблюдава този район. Извън това негово задължение не го интересуваше нищо друго.

Гномите запалиха огън и изядоха приготвеното набързо ядене от хляб и обезкостено месо. Когато свършиха, се струпаха около сгряващите пламъци и се загледаха любопитно в трите камъчета на елфите, които водачът им беше извадил по настояване на подчинените си. Набръчканите жълти лица се надвесиха над огъня и над протегнатата напред ръка на водача, в която камъните на елфите сияеха силно. Нетърпелив гном се опита да ги докосне, но силният удар на вожда го претърколи обратно в сенките. Изпълнен с любопитство, водачът на гномите докосна камъните и ги поразклати в отворената си длан, а другите ги наблюдаваха като омагьосани. Накрая се отегчиха от заниманието. Камъните бяха прибрани в малката кожена торбичка и отново поставени в куртката на вожда им. Уморените гноми отвориха бутилка бира, за да прогонят студа на нощта, пък и мислите си за непосредствените грижи: Малките жълти войници си предаваха бутилката от ръка на ръка, шегуваха се и се смееха шумно, като поддържаха огъня, за да ги топли. Дори и този, който беше на пост, се присъедини към тях, почти убеден, че не е необходимо да пази. Накрая бирата свърши и уморените преследвачи налягаха около огъня, увити плътно с одеялата. Постовият беше останал достатъчно трезв, за да хвърли едно одеяло върху спящия пленник. Просто си помисли, че няма да има никаква полза да го закарат в Паранор болен. След няколко минути мястото, което бяха избрали за нощуване, потъна в тишина. Всички спяха с изключение на пазача, който дремеше точно под светлината на слабия огън, който бавно гаснеше.

Ший спеше неспокойно и от време на време се стряскаше. Сънят му беше нарушаван от кошмарите на мъчителното бягство с Флик и Мениън към Кълхейвън, а после и на това злополучно пътешествие към Паранор. В сънищата си отново преживя битката с духа от Блатото на мъглите и с цялото си тяло усети студеното му лигаво докосване. Повторно изживя ужаса от допира на водите на мъртвешкото езеро, които се бяха плискали в краката му. Усети как отчаянието бавно се промъкна в цялото му същество, когато отново бяха разделени в Черните дъбове, само че този път той беше сам в огромната гора и знаеше, че няма начин да се измъкне. Щеше да се лута, докато умре в нея. Чуваше воя на скитащите вълци, които го заобикаляха в кръг и се приближаваха. Мъчеше се да избяга, щурайки се като луд из безкрайния лабиринт от огромни дървета. Малко по-късно картината

се смени и групата се намираше пред руините на града в средата на планината Волфсктааг. Гледаха любопитно металните греди без да усещат опасността, която витаеше безмълвно в джунглата пред тях. Само Ший знаеше какво щеше да се случи, но когато се опита да предупреди другите, разбра, че не може да издаде нито звук. После видя огромното същество да използва от укритието си и да напада нищо неподозиращите мъже, а той не можеше да се помръдне и да ги предупреди. Те като че ли не знаеха какво щеше да се случи, а съществото, огромна маса от черна козина и зъби, нападна. След това Ший се озова в реката, мятеше се и се преобръщаше бясно и напразно се опитваше да задържи главата си над бързите ѝ води, да поеме глътка животворен въздух. Но беше повлечен надолу и усещаше, че се задушава. Направи отчаян опит да се пребори и се замята като луд, но затъваше все по-дълбоко и по-надълбоко.

После внезапно се събуди и се загледа в първите слаби отблясъци на светлината на приближаващата се зора. Ръцете и краката му бяха ледени и изтръпнали от впиращите се в тялото му кожени ремъци. Огледа неспокойно откритото пространство и видя тлеещите въглени на огъня и неподвижните тела на гномите, потънали в дълбок сън. Хълмовете бяха тихи и обгърнати в полумрак, толкова тихи, че младежът от Вейл чуваше собственото си дишане. От едната страна на лагера се виждаше самотната фигура на застаналия на пост гном. Малкото му тяло беше бледа сянка в отдалечения край на полянката близо до гъстите шубраци. Фигурата му беше толкова неясна в мъглявината на отиващата си нощ, че в продължение на няколко секунди Ший не можа да разбере дали това не беше част от храста. Отново огледа потъналото в мълчание място и, подпрян на лакът, прогони съня, взирайки се внимателно около себе си. Помъчи се да разхлаби каишите, с които го бяха вързали и таеше слаба надежда, че ще може да се освободи и да побегне към свободата, преди спящите гноми да го усетят. Но след няколко минути беше принуден да се откаже от идеята си. Ремъците бяха вързани много здраво и той не можеше да ги разхлаби, а нямаше достатъчно сила да ги скъса. За момент се загледа безпомощно в земята пред себе си, убеден, че с него е свършено, че щом гномите стигнат в Паранор, той ще бъде предаден на Носителите на черепи, които ще побързат да го убият.

После чу нещо. Беше само някакво прошумоляване, което идваше от тъмнината зад откритото пространство. Но то го накара да застане нащрек, да се огледа и да изостри слуха си. Елфските му очи зашариха наоколо, но всичко изглеждаше нормално. Измина известно време, докато различи самотния пазач в края на храста, но той не беше се помръдвал. После една огромна черна сянка се откъсна от храста, обгърна пазача и след секунди него го нямаше. Ший примигна, не вярвайки на очите си, но се увери, че не греши. На мястото, на което допреди малко беше пазачът, сега нямаше никой. Доста време мина, докато Ший чакаше да види какво ще се случи по-нататък. Зазоряваше се. Последните следи от нощта изчезваха бързо, а ръбът на златистото сутрешно слънце се появи над върховете на далечните източни възвишения.

Вляво от него се чу слаб шум и младежът от Вейл се извърна рязко. Иззад прикритието на малка групичка от дървета се разкри една от най-невероятните гледки, които младежът беше виждал някога. Беше мъж, облечен в аленочервено от главата до петите, тип, какъвто никой от Вейл не беше срещал. В началото младежът си помисли, че може би е Мениън. Спомни си, че веднъж беше видял планинеца е подобно аленочервено ловно облекло. Но почти веднага стана ясно, че това не е планинецът. Този човек не приличаше по нищо на него. Ръстът, стойката, походката бяха различни. В бледата светлина беше невъзможно да се видят чертите му. В едната си ръка носеше къс ловен нож, а в другата странен заострен предмет. Фигурата вървеше бавно към него и се приближи откъм гърба му. Ловният нож преряза кожените връзки и плененият младеж от Вейл бе освободен. После другият го заобиколи и застана пред него. Ший се ококори изумен, когато видя, че лявата ръка на мъжа липсва и на нейно място се подава шип, който изглеждаше ужасен.

— Тихо, — прозвуча строго приглушеният глас в ушите му. — Не гледай, не мисли, само се изтегли към дърветата вляво и чакай там. Хайде!

Без да задава никакви въпроси Ший бързо направи това, което му бяха казали. Дори без да беше видял лицето на спасителя си, можеше да се досети от острия му глас и от отрязаната ръка, че ще е по-разумно от негова страна да изпълни това, което му беше наредено. Измъкна се тихомълком от лагера и тича приведен, докато стигна до

прикритието на дърветата. Спря там, обърна се и зачака другия. Но остана изненадан, когато видя, че облечената в аленочервено фигура се беше надвесила безшумно над спящите гноми и явно търсеше нещо. Светлината очерта силуета на непознатия, когато се наведе към сгушения в одеяло водач, протегна със здравата си ръка към куртката му, порови малко и после се изправи с малката кожена торбичка с безценните камъни на елфите. За момент остана неподвижен. Гномът се събуди и протегна ръка, за да хване китката на непознатия, а с другата замахна светкавично, опитвайки се да убие крадеца с един удар. Но спасителят на Ший беше достатъчно бърз, за да не позволи да бъде изненадан. Дългият железен шип парира удара, при което се разнесе остър звън на метал и после се заби в гърлото на гнома. Когато непознатият се надигна от безжизненото тяло, всички в лагера се бяха събудили от шума при сборичкването. Моментално гномите се изправиха на крака с мечове в ръце и се нахвърлиха върху неканения гост. Спасителят на Ший беше принуден да се бие, с късия нож в ръка, изправен срещу множество нападатели.

Ший беше сигурен, че това е краят на човека и се приготви да скочи от укритието си под дърветата и да се помъчи да му помогне. Но изумителният непознат отблъсна първата атака на гномите ловци, сякаш бяха мишки, вряза се в нестройния им ред и повали двама от тях, които се загърчиха от смъртоносните си рани. После, когато втората вълна от атакуващи тръгна напред, извика силно и изпод сенките на отсрещната страна се втурна една гигантска черна фигура с голяма тояга в ръка. Без да намалява скоростта, черната фигура разкъса изненаданите редици на гномите с неописуема ярост, и като размаха боздугана си, ги разпръсна като листа на дърво. За по-малко от минута всички гноми лежаха неподвижно на земята. Ший наблюдаваше смаян в края на дърветата. Когато огромната фигура се доближи до спасителя, тя донякъде заприлича на вярно куче, което чака одобрение от господаря си. Няколко минути непознатият говори нещо тихо на гиганта и после тръгна към Ший, а спътникът му остана при гномите.

— Мисля си, че всичко стана заради това — каза облечената в аленочервено фигура, когато се приближи до младежа от Вейл и вдигна торбичката в здравата си ръка.

За момент Ший се вгледа изпитателно в лицето на мъжа и все още не беше сигурен що за човек е благодетелят му. Начинът, по който се перчеше, не оставаше никакви съмнения, че това е един нагъл и страхотно самонадеян тип, което вероятно се дължеше единствено на безспорните му качества на боец. Загорялото му уморено лице, беше гладко избръснато, с изключение на равно подрязаните малки мустачки над горната устна. Не изглеждаше нито стар, нито млад, някъде на средна възраст. Но се държеше като младеж и само загрубялата му кожа и хлътналите очи издайнически разкриваха, че е прехвърлил четиридесетте. Тъмната му коса беше започнала да се прошарва и тук-таме се виждаха посивели кичурчета, въпреки че човек не можеше да е сигурен при слабата светлина на зората. Лицето му беше широко, чертите издадени, а устата широка и предразполагаща. Беше красиво, подкупващо лице, но Ший инстинктивно усещаше, че това е грижливо носена маска, която крие истинската същност на мъжа. Непознатият застана несприно пред несигурния човек от Вейл, усмихваше се и го чакаше с нещо да покаже отношението си към хората, които го бяха спасили. Явно не беше сигурен в чувствата му.

— Искам да ви благодаря — измънка бързо Ший. — Нямах да съм жив, ако вие не бяхте...

— Е, добре де, добре. Занаятът ни не е точно да спасяваме хора, но онези дяволи щяха да ти прережат гърлото, ей така, за нищо. Знаеш ли, и аз самият съм от Южната земя. Не съм ходил там от доста време, но все пак тя е ми е родината, нали така? Сигурен съм, че си оттам. Може би някой от малките общности? Да, разбира се, а във вените ти тече и кръв на елф...

Внезапно млъкна и за момент Ший беше сигурен, че човекът знае не само кой е той, но и какъв е, и че беше попаднал от трън та на глог. Младежът хвърли бърз поглед към огромното същество, останало при посечените гноми, за да се увери, че не е Носител на черепи.

— Кой си ти, приятелю, и откъде си? — неочаквано го попита непознатият.

Ший му каза името си и обясни, че е от Шейдската долина. Каза му, че е проучвал една река на юг, когато лодката му се преобърнала и бил отнесен надолу по течението, изпаднал в безсъзнание и захвърлен на един бряг, където го открили гномите. Измисленият разказ беше достатъчно близо до истината, за да може мъжът да повярва, а Ший не

беше още готов да сподели цялата истина с непознатия, докато не научи за тези двамата нещо повече, отколкото знаеше в момента. Завърши историята си като каза, че гномите го открили и решили да го пленят. Известно време мъжът го гледа усмихнато, докато подмяташе небрежно кожената торбичка.

— Аха. Съмнявам се, че ми каза цялата истина — изсмя се той. — Но не те обвинявам. Ако бях на твое място и аз щях да направя същото, по-късно ще имаме достатъчно време за истината. Казвам се Панамон Крийл.

Протегна широката си ръка и след като Ший я пое, я раздруса сърдечно. Непознатият стисна ръката му толкова силно, че младежът от Вейл неволно присви очи от болка. Мъжът се поусмихна и пусна ръката му, после посочи към тъмния гигант зад тях.

— Спътникът ми Келцът. Изминаха почти две години, откакто сме заедно и никога не съм имал по-добър приятел, макар че може би щях да бъда по-доволен, ако беше по-приказлив. Той е ням.

— Какъв е той? — попита любопитно Ший, наблюдавайки как едрата фигура се движи тромаво по малкото открито пространство.

— Сигурно не познаваш тази част на света — изсмя се непознатият, явно развеселен. — Келцът е скален трол. Имал дом в планините Чарнал, но народът му го прокудил. И двамата сме изгнаници в този неблагоприятен свят, но какво да се прави, животът раздава на всеки различна карта. В тази работа нямаме никакъв избор.

— Скален трол — повтори учуденият Ший. — Никога не бях виждал скален трол преди. Мислех, че всички те са свирепи същества, почти животни. Как си могъл да...?

— Внимавай какви ги говориш, приятелю — предупреди го остро непознатият. — Келцът не обича такива приказки и е достатъчно чувствителен, за да се нахвърли срещу теб за това, че си изрекъл такива думи. Работата е там, че ти го виждаш и го възприемаш като чудовище, уродливо същество, което не прилича на теб и мен, и се чудиш дали не е опасен. Аз ти казвам, че той е скален трол, и ти си мислиш, че той е по-скоро животно, отколкото човек. Уверявам те, че това се дължи на ограниченото ти образование и на липсата ти на опит в живота. Де да беше скитал с мен през последните няколко години — ехе, тогава щеше да научиш, че дори и една приятелска усмивка разкрива зъбите зад нея.

Ший се вгледа по-внимателно в скалния трол, докато Келцът се навеждаше небрежно над гномите, оглеждаше ги, за да види дали не е пропуснал нещо в усиленото си претърсване на дрехите и торбите им. Всъщност тялото му приличаше на човешко. Облечен беше с панталони до коленете и куртка, препасана със зелен шнур. Около врата и китките му имаше метални верижки. Това, което наистина го отличаваше от хората, беше странната му, наподобяваща кора на дърво кожа с цвят на силно препечено, но все още неовъглено месо. Чертите на лицето му бяха дребни и грубовати, и не можеха да се опишат, веждите му гъсти, а очите хлътнали. Крайниците му също бяха като на човек с изключение на ръцете. И на двете ръце нямаше кутрета, само палец и три яки, силни пръста, големи почти колкото китката на младежа от Вейл.

— Не ми изглежда много опитомен — заяви тихо Ший.

— Ама че си! Идеален пример на прибързано мнение, напълно лишено от основания. Само защото Келцът не наглежда цивилизован и на пръв поглед няма вид на интелигентно същество ти си готов да го причислиш към животните. Ший, момчето ми, трябва да ми вярваш, когато ти казвам, че Келцът изпитва същите чувства като теб и мен. Да си трол от Северната земя е толкова нормално, колкото да си елф от Западната земя и така нататък. Ти и аз сме чужденци в тази част на света.

Ший се вгледа внимателно в широкото, излъчващо самоувереност лице, в усмивката, която се изписваше с такава лекота на устните му и изглеждаше толкова естествена и инстинктивно изпита недоверие към мъжа. Тези двамата бяха само едни преминаващи оттук скитници, които бяха станали свидетели на злочестата му съдба и се бяха притекли на помощ заради любовта към себеподобния. Умело и хитро бяха дебнали този лагер на гномите, и когато бяха разкрити, избиха най-безпощадно целия патрул. Скалният трол му изглеждаше опасен, но Ший беше сигурен, че Панамон Крийл беше два пъти по-опасен.

— Ти със сигурност си по-добре осведомен по въпроса, отколкото аз — призна Ший, подбирайки внимателно думите си. — Аз съм от Южната земя и почти не съм излизал извън границите ѝ, така че не познавам живота в тази част на света. Дълга на двама ви живота си, благодарен съм и на Келцът.

Енергичният непознат се усмихна щастливо на изразената благодарност, явно доволен от неочакваната любезност.

— Казах ти, че няма нужда от никакви благодарности — отговори той. — Ела тук и седни до мен докато чакаме Келцът да приключим с тази работа. Трябва да си поговорим още малко за това, което те е довело в тази част на страната. Знаеш ли, тук е много опасно, особено за самотни пътници.

Запъти се към най-близкото дърво и седна уморено, после подпря гърба си на тънкия ствол. Продължаваше да държи в здравата си ръка торбичката с камъните на елфите. Ший се надяваше, че непознатият щеше да го попита, дали са негови и той щеше да може да си ги вземе обратно и да продължи пътя си до Паранор. Другите от групата сигурно го търсеха или по източния връх на Драконовите зъби, или някъде по-нататък, близо до Паранор.

— Защо Келцът претърсва тези гноми? — попита младежът след кратко мълчание.

— Може да открие нещо, което да ни подсказе откъде са и накъде са се запътили. Може да им е останала някаква храна, от която бихме могли да се възползваме. Кой знае, може пък сред вещите им да има и нещо ценно...?

Млъкна рязко и погледна Ший въпросително. Протегна ръката си с кожената торбичка с камъните на елфите пред очите на младежа от Вейл. Държеше я като примамка пред преследвано животно. Ший преглътна трудно и се поколеба, осъзнавайки изведнъж, че мъжът през цялото време е усещал, че камъните са негови. Трябваше бързо да направи нещо, в противен случай сам щеше да се издаде.

— Те са мои. Торбичката и камъните са мои.

— А сега твои ли са? — Панамон Крийл се ухили наежено на младежа. — Не виждам името ти на торбичката. Откъде ги имаш?

— Баща ми ми ги даде — излъга Ший. — Имам ги от години... нося ги навсякъде като талисман, за късмет. Когато гномите ме заловиха, те ме претърсиха и взеха торбичката с камъните. Но те са си мои.

Облеченият в аленочервено негов спасител се поусмихна и отвори торбичката, изсипа камъните върху дланта си, като държеше торбичката със зловещия шип. Повдигна ги и ги задържа на

светлината, възхищавайки се на яркия им син блясък. После се обърна към Ший и повдигна въпросително веждите си.

— Това, което казваш може и да е вярно, но възможно е и да си ги откраднал. Изглеждат доста скъпоценни, за да бъдат разнасяни насам-натам като талисман. Мисля да ги задържа, докато се уверя, че те наистина са твои.

— Но аз трябва да тръгвам, трябва да се срещна с приятели — изломоти отчаяният Ший. — Не мога да остана с теб, докато се увериш, че камъните са мои!

Панамон Крийл стана бавно, усмихна му се отвисоко и натика торбичката с камъните в куртката си.

— Това не би трябвало да се превръща в проблем. Просто ми кажи къде мога да те намеря и да ти върна камъните, когато проверя достоверността на историята ти. След около няколко месеца отново ще бъда в Южната страна.

Ший беше извън себе си от гняв и скочи вбесен на краката си.

— Аха, значи ти си крадец и нищо друго, най-обикновен разбойник! — разкрещя се той като луд и задърпа предизвикателно другия.

Панамон Крийл ненадейно се разсмя неудържимо, сложил ръце на хълбоците си. Накрая се овладя, поклати невярващо глава, а по широкото му лице се стичаха сълзи. Ший го погледна изумен, без да може да разбере какво толкова смешно има в обвинението му. Дори огромният скален трол изостави за миг заниманието си, обърна се и ги погледна. Широкото му лице беше мрачно и безизразно.

— Ший, наистина се възхищавам от хора, които говорят това, което мислят — възкликна непознатият и продължи да се киска очарован. — Никой не би могъл да те обвини, че не си досетлив.

Побеснелият човек от Вейл тъкмо щеше да му отвърне нещо, но се овладя бързо, като прецени трезво положението в объркания си мозък. Какво правеха тези двама непознати по тези места в Северната земи? И на първо място, защо си направиха труда да го спасят? Как дори можеха да знаят, че е пленник на малката група гноми? И моментално проумя истината. Тя беше толкова очебийна, че той просто не я беше забелязал.

— Панамон Крийл, любезният спасител! — каза той присмехулно. — Нищо чудно, че възприе забележката ми като много

забавна. Ти и приятелят ти сте точно това, което ви нарекох. Вие сте крадци, разбойници! Интересували са ви камъните, а не аз! Докога ще можете...?

— Мери си думите, младежо! — Облеченият в аленочервено непознат се озова със скок пред него и размаха железния шил. Широкото му лице беше изкривено от внезапна злоба. Неизменната усмивка изведнъж беше станала злодейска под мустаците му, а черните очи заискриха гневно. — Мисли каквото си щеш за нас, но по-добре го пази за себе си. Много път съм извървял в този свят и никой никога не ми е дал нещо. Така че и аз няма да позволя на никого да вземе от мен каквото и да било!

Ший се отдръпна предпазливо, ужасен, че беше прекрачил неразумно границите с непредсказуем човек като този пред себе си. Несъмнено те са решили да го спасят по-късна Първата им мисъл е била да откраднат камъните на елфите от нападателите гноми. Панамон Крийл не беше от хората, които позволяват на другите да си правят шеги с него и всяка необмислена дума в този етап на играта можеше да коства на младежа от Вейл живота му. Високият крадец погледа гневно уплашеният пленник още малко и после отстъпи бавно назад. Вбесеното му лице се отпусна, появи се слаба следа от предишната му добронамереност, която бързо се превърна в усмивка.

— И защо трябва да го отричаме, Келцът и аз? — Поотдръпна се бавно назад и отново се обърна рязко към Ший. — Ние сме пътници на съдбата, той и аз. Хора, които живеят благодарение на мозъка и хитростта си. Въпреки това не сме по-различни от останалите, освен по методите. И заради презрението ни към лицемерието! Всички хора са крадци, по един или по друг начин. Ние просто сме от старомодните, от онези, честните, които не се срамуват от това, което са.

— Как се озовахте в този лагер? — попита колебливо Ший, страхувайки се да не разсърди още повече темпераментния мъж.

— Снощи стигнахме до огъня им, след залез слънце — отговори другият спокойно, без следа от предишната враждебност. — Слязох до края на откритото пространство, за да разгледам по-отблизо и видях малките жълти приятелчета да си играят с тези три сини малки камъчета. Видях те и тебе, с привързани към тялото ръце и с вързани крака, същински вързоп. Реших да доведа Келцът и с един куршум да

ударим два заека — ето, виждаш ли, не те излъгах, когато ти казах, че не ми е приятно да виждам съгражданин от Южната земя в ръцете на тези коварни същества.

Ший кимна и беше щастлив, че е свободен, но не беше сигурен дали сега положението му е по-добро, отколкото когато беше пленник на гномите.

— Доста обезпокоително, приятелю — изрази на глас неизречения му страх Панамон Крийл. — Не ти мислим нищо лошо. Единственото, което искаме, са камъните — ще ни донесат добри пари, а ние знаем какво да правим с тях. Можеш да се върнеш там, откъдето си дошъл.

Изведнъж се обърна и се доближи до Келцът, който стоеше чинно до малка купчина от оръжия, дрехи и различни ценни вещи, които беше събрал от избитите гноми. До огромното тяло на трола едрата фигура на спътника му изглеждаше дребна. Тъмната, подобна на кора кожа, му придаваше малко вид на криво дърво, което хвърляше сянката си върху облечения в аленочервено човек. Двамата си размениха няколко думи, Панамон говореше тихо на огромния си приятел, а другият му отговаряше с жестове и с поклащания на широката си глава. Върнаха се до купчината с предмети, мъжът набързо ги разгледа и повечето от тях хвърли настрана като ненужни боклуци. Ший ги гледа известно време, без да знае какво да прави. Загубил беше камъните, а без тях той беше абсолютно безпомощен и незащитен в тази свирепа земя. Загубел беше спътниците си в Драконовите зъби, единствените, които биха останали с него, единствените, които наистина биха му помогнали да си върне камъните. Беше стигнал толкова надалеч, че беше немислимо да се връща назад сега, дори и да си мислеше, че би могъл да се справи успешно. Другите от групата зависеха от него, а никога не би изоставил Флик и Мениън, независимо от опасностите.

Панамон Крийл хвърли бегъл поглед през рамото си, за да види дали човекът от Вейл си е тръгнал и на красивото му лице се изписа лека изненада, когато видя, че младежът продължава да стои там, където го беше оставил.

— Какво чакаш?

Ший поклати бавно глава, с което искаше да каже, че не знае точно. Високият красавец го погледа известно време, после му се

усмихна и махна с ръка да се приближи.

— Хайде, ела да похапнеш с нас, Ший — покани го той. — най-малкото, което можем да направим за теб, е да те нахраним преди да тръгнеш обратно за Южната земя.

След петнадесет минути тримата седяха около малък огън, и наблюдаваха как парчетата изсушено говеждо се загреват съблазнително на жаравата. Немият Келцът седеше мълчаливо до малкия човек от Вейл, приклепнал до огъня. Дълбоките му очи бяха приковани в димящото месо, а огромните му ръце склучени по детски. Ший изпита непреодолимо желание да протегне ръка и да докосне странното същество, да усети грубата му, приличаща на кора, кожа. Чертите на трола бяха неописуемо мили, дори от това близко разстояние. Тролът не помръдна, докато месото се печеше, стоеше абсолютно неподвижен и приличаше на изсечена скала, която студът, вятърът и вековете бяха отминали без да докоснат. Панамон Крийл се огледа и забеляза, че Ший наблюдава внимателно огромното същество. Усмихна се широко, протегна здравата си ръка и потупа леко изненадания младеж по рамото.

— Няма да те ухапе — поне докато е сит! Повтарям ти едно и също, а ти не искаш да слушаш. Млад си затова си буен и с развинуто въображение. Келцът е същият като теб и мен, само че по-едър и по-мълчалив, нещо което ценя в партньора си в нашия занаят. Върши си по-добре работата от всички, с които някога съм работил, а ако искаш да знаеш, имал съм за съдружници много хора.

— Предполагам, че той изпълнява всичко, което му наредиш? — попита остро Ший.

— Естествено, естествено — отговори бързо другият. После облечената в алено червено фигура се надвеси по-близо до пребледнялото му лице и размаха енергично шипа си, за да си придаде по-голяма тежест. — Но не ме разбирай погрешно, момче, защото далеч съм от мисълта да казвам, че е някакво животно. Умее да мисли за себе си, когато се налага. Но аз му бях приятел, когато никой друг не си направи труда дори да го погледне — никой! Той е най-силното живо същество, което някога съм виждал. Би могъл да ме смаже без дори да се замисли. Но знаеш ли какво? Аз го съсипах и сега той ме следва!

Млъкна, за да види реакцията на другия и погледна с широко отворени от задоволство очи към изумения и невярващ младеж от Вейл. Изсмя се весело и удари коляното си с пресилен възторг от реакцията, която беше предизвикал.

— Съсипах го с приятелство, а не със сила! Уважавах го като човек, отнасях се към него като с равен и срещу тази евтина цена спечелих верността му. Е, май че те изненадах!

Като продължи да се киска на този жалък опит за проява на чувство за хумор, крадецът вдигна парчетата месо от огъня и подаде пръчката, на която бяха забодени, на мълчаливия трол, който си взе няколко и започна да дъвче лакомо. Когато предложи и на него. Ший си взе едно и изведнъж усети, че умира от глад. Дори не можеше да си спомни кога за последен път беше ял и захапа лакомо вкусното месо. Панамон Крийл поклати изумея глава и подаде второ парче на младежа преди да е свършил с първото. Тримата ядоха няколко минути мълчаливо, след което Ший се осмели да продължи разпита си за двамата.

— Какво ви накара да станете... крадци? — попита той предпазливо.

Панамон Крийл му хвърли бърз поглед и вдигна изненадано веждите си.

— Защо се интересуваш от причините? Да не би да възнамеряваш да напишеш история на живота ни. — Млъкна и изведнъж се овладя, усмихна се бързо на собствената си раздражителност. — Това не е никаква тайна. Ший. Никога не съм бил особено запален да водя почтен живот, пък и никога не съм умеел да върша най-обикновени неща от всекидневието. Бях непокорно дете, обичах приключенията, обичах да съм сред природата — мразех да работя. После в едно произшествие загубих ръката си и ми беше още по-трудно да си намирам работа, която да ми осигури удобен живот, да ми даде това, което искам. Тогава се намирах далеч в Южната земя. Живеех в Талхан. Забърках се в една малка неприятност, а после затънах в много други. После започнах да се скитам из Четирите земи и крадах, за да се изхранвам. Странното е, че се оказах толкова добър в краденето, че не можех да се откажа от него. Дори се забавлявах — през цялото време. И ето ме тук, е, може би не богат, в разцвета на младостта, или на зрелостта.

— Никога ли не си мислил да се върнеш? — настоя Ший, неспособен да повярва, че мъжът беше откровен с него. — Не си ли мислиш понякога за дом и...?

— О, младежо, моля те, хайде да не ставаме сантиментални! — Другият се задави от смях. — Ако продължиш на тази тема, така ще ме разплачеш, че ще ме накараш да застана на уморените си стари колене и да те моля за прошка! — Изпадна в такъв необуздан пристъп на дрезгав кикот, че дори мълчаливият го погледна замислено за момент, после продължи да яде. Ший почувства силен изблик на възмущение, което се изписа на лицето му и отново се зае с месото си, като го дъвчеше яростно, разгневен и объркан. След известно време силният смях се превърна в накъсано хихикане, а крадецът клатеше изумено глава и се мъчеше да преглътне храната в устата си. После, без някой да го подканва, продължи разказа си с по-тих глас.

— Историята на Келцът е по-различна от моята, искам да си наясно с това. Аз нямах причини да се отдам на този начин на живот, но той е имал, и то сериозни. Ням е по рождение, а тролите не обичат недъгавите. Подозирам, че за тях той е бил нещо като посмешище. Така че направили живота му непоносим, подритвали го и го биели, когато били вбесени от нещо, върху което не могли да си изкарат яда. После той израснал, станал толкова голям и силен, че другите се плашели от него. Една нощ един от младежите се опитал да го нарани, ама така да го нарани, че да го принуди да си отиде, дори е искал той да умре. Но Келцът не реагирал така, както те очаквали. Предизвикателството било прекалено голямо и той му отвърнал, като убил трима от тях. В резултат на това го прогонили от селото, отхвърлен от себеподобните му тролци. Останал без дом, след като напуснал племето си или каквото и да е там. Скитал се сам, докато го намерих.

Поусмихна се и погледна едрото, спокойно лице, надвесено съсредоточено над последните парчета месо, които ядеше лакомо.

— Знае какво правим и допускам, че се досеща, че работата ни не е почтена. Но е като дете, към което са се отнасяли толкова жестоко и несправедливо, че не изпитва уважение към другите. Освен това се движим в тази част на страната, където има само гноми и джуджета — естествените врагове на трола. Отбягваме отдалечените части на Северната земя и често отиваме далеч на юг. Постъпваме правилно.

Обърна се към парчето си месо, задъвка безизразно, загледан в гаснещите въглени на огъня, побутваше ги с върха на кожените си ботуши, а искрите политваха като малки фонтанчета и после изчезваха в прахта. Ший приключи с яденето без да каже нещо повече и се чудеше какво би могъл да направи, за да си върне камъните на елфите. Така му се прииска да знае къде се намират останалите от групата сега. Минути по-късно яденето свърши, облеченият в аленочервено крадец стана рязко и разпръсна тлеещите въглени, подритвайки ги с ботуша си. Масивният скален трол се надигна заедно с него и тихо зачака да види какво ще предприеме приятелят му по-нататък, а огромното му туловище се извисяваше над Ший, най-послед младежът от Вейл стана и започна да наблюдава Панамон Крийл, който взе няколко дреболии и оръжия и ги сложи в торбата, която подаде на Келцът да носи. После се обърна към малкия си пленник и му кимна рязко.

— Интересно ми беше да се запозная с теб, Ший, и ти желая късмет. Когато си мисля за малките камъни в тази торбичка, ще се сецам и за теб. Много лошо, че не се получи така, че да можеш да си ги вземеш обратно, но поне си спаси живота — по-точно аз ти спасих живота. Мисли си за камъните като за подарък, който си направил за услугата. А сега по-добре е да тръгваш, ако смяташ да стигнеш до безопасната Южна земя след няколко дни. Град Варфлийт се намира точно на югозапад и там ще намериш някой да ти помогне. Просто се придържай към откритата местност.

Обърна се и тръгна. Махна на Келцът да го последва, направи няколко широки крачки и погледна назад през рамото си. Младежът от Вейл не се беше помръднал и гледаше след отдалечаващите се мъже, сякаш беше изпаднал в транс. Панамон Крийл тръсна възмутено глава, обърна се и продължи още малко. После спря раздразнен и се обърна рязко, убеден, че другият продължава да стои неподвижно там, където го беше оставил.

— Хей, какво ти става? — попита го ядосано. — Само не ми казвай, че си си пхнал глупавата идея в главата да се влачиш след нас и да се опиташ да си вземеш обратно камъните. Това ще развали прекрасните ни отношения, защото ще се наложи да ти отрежа ушите, или нещо още по-страшно, кой знае! Хайде, тръгвай, разкарай се оттук!

— Ти просто не можеш да разбереш какво означават тези камъни, — извика отчаяно Ший.

— Мисля, че знам — отвърна бързо другият. — Те означават, че за известно време Келцът и аз ще бъдем нещо повече от изпаднали в нищета крадци. Това означава, че няма да ни се налага да крадем или просим доста дълго време. Това означава пари, Ший.

Напълно отчаян, Ший се втурна след двамата крадци, неспособен да мисли за друго, освен за ценните камъни на елфите. Панамон Крийл го гледаше изумен как се приближава, убеден, че младежът е откачил напълно и ще се осмели да ги нападне, за да си вземе обратно трите сини камъчета. През целия си досегашен живот никога не беше срещал такъв упорит човек. Той беше спасил живота на младежа и великодушно му беше подарил свободата, но това изглежда не му беше достатъчно, за да го задоволи. На няколко ярда от двете високи фигури Ший спря задъхан и в главата му проблесна мисълта, че е стигнал до края. Търпението им се беше изчерпало и сега щяха да се отърват от него без изобщо да разискват въпроса.

— Преди малко не ти казах истината — каза най-после задъхан. — Не можех... Всъщност и аз самият не знам цялата истина. Но камъните са много важни не само за мен, но и за всички в Четирите земи. Дори за теб, Панамон.

Облеченият в аленочервено крадец го погледна едновременно изненадан и възмутен. Усмивката му изчезна, а черните очи проблеснаха гневно. Не каза нищо, стоеше без да помръдва и чакаше загубилият търпение младеж от Вейл да продължи.

— Трябва да ми повярваш! — извика силно Ший. — В цялата тази работа има нещо много повече, отколкото подозираш.

— Е, ти поне, май си убеден в това — призна спокойно другият.

Погледна към огромния Келцът, който стоеше до него и изрази скептичността си към поведението на Ший с повдигане на рамене. Тролът се обърна бързо към Ший, а младежът отстъпи ужасен. Но Панамон Крийл спря огромния си спътник с вдигане на ръка.

— Слушай, просто ми направи една услуга — молеше Ший отчаяно, вкопчвайки се във всяка възможност да спечели малко време и да помисли. — Вземи ме със себе си до Паранор.

— Ти да не си луд! — изкрещя крадецът втрещен от предложението. Каква сносна причина можеш да имаш, че да трябва да

отиваш в тази тъмна гора? Местността е ужасно неприветлива. Няма да издържиш в нея и пет минути. Отивай си у дома, момче. Върни се в Южната земя и ме остави на мира.

— Трябва да отида в Паранор — инатеше се другият. — Натам се бях запътил, когато гномите ме заловиха. Там имам приятели, приятели, които ме търсят. Трябва да се срещнем в Паранор.

— Паранор е зло място, развѣдник на същества от Северната земя, в която дори и аз не бих посмял да вляза! — отвърна разгорещено Панамон. — Освен това, ако ти наистина имаш приятели там, вероятно си намислил да вкараш Келцът и мен в някакъв капан, за да можеш да си върнеш проклетите камъните. Такъв ти е планът, нали? Забрави го веднага. Вслушай се в съвета ми и поемай на юг, докато все още можеш!

— Страх те е, нали? — изсъска Ший гневно. — Страхуваш се от Паранор и от приятелите ми. Нямах смелостта...

Внезапно млъкна. Гневни пламъци лумнаха в очите на крадеца, широкото му лице пламна от обвинението. За миг Панамон Крийл остана неподвижен. Цялото му тяло се тресеше от гняв, впил очи в малкия човек от Вейл. Ший не отстъпваше. Заложил беше всичко на последната си молба.

— Ако не искаш да ме вземеш със себе си — само до Паранор — тогава ще рискувам и ще отида сам — закани се той. Спря за миг да види как ще реагират и продължи — Единствената ми молба е да бъда заведен само до границите на Паранор. Няма да те моля да продължиш нататък. Няма да те вкарам в капан.

Панамон Крийл поклати още веднъж недоверчиво глава, гневът беше изчезнал от очите му и върху стиснатите му устни играеше лека усмивка, когато се извърна от младежа и погледна огромния скален трол. Той повдигна бързо рамене и кимна.

— Всъщност, няма за какво да се тревожим — каза той присмехулно, разсъждавайки на глас — В крайна сметка твоята глава е на дръвника, нали? Хайде, да тръгваме, Ший.

ГЛАВА 19

Тримата необикновени спътници тръгнаха на север през неравната хълмиста местност и вървяха до обед, когато се спряха, за да хапнат набързо и да си починат малко. При сутрешния им преход теренът си беше останал непроменен. Непрекъснати вериги от скални възвишения и падини, които затрудняваха ходенето изключително много. Дори якият Келцът беше принуден да се катери и пълзи наред с другите двама и не можеше да открие солидна опора или равна почва, за да ходи изправен. Местността беше не само неравна и безформена, но и гола и неприветлива. Възвишенията бяха обрасли с трева и осеяни с храсталаци и ниски дървета, но те внушаваха на пътниците чувство на влудяваща самотност и ги правеха неспокойни и потиснати. Тревата беше висока, подобни на камшици плевели, които шибаха през панталоните краката им с болезнени, парещи удари. Когато мъжете стъпваха с тежките си ботуши върху нея, тя само за секунди полягаше и после отново се изправяше. Когато Ший се обърна и погледна в посоката, откъдето бяха дошли, земята изглеждаше така, сякаш никой не е минавал през нея. Разпръснатите дървета бяха уродливи и приведени, отрупала с множество малки листа. Приличаха на осакатени още при раждането деца на природата, захвърлени в тази самотна местност и оставени да се оправят както могат. Нямаше абсолютно никакви признаци на някакъв животински или птичи живот и от ранните часове на утрото тримата мъже не бяха нито видели, нито чули някакво друго живо същество.

Но не липсваха разговори. Ший на няколко пъти дори изпита желанието Панамон Крийл да се умори поне за няколко минути от собствения си глас. Цялата сутрин високият крадец не спря да говори на спътниците си, на себе си, а понякога дори не се обръщаше определено към никогато Говореше за всичко, което човек можеше да си представи, включително и за доста неща, за които той като че ли не знаеше нищо. Единствената тема на разговор, която съзнателно избягваше, беше произхода на Ший, камъните на елфите и целта на пътуването. Очевидно беше решил, че най-добрият начин да се справи

с положението, е да закара младежа от Вейл до Паранор колкото може по-бързо, да го събере с приятелите му и без повече да се бави, да продължи пътя си. Ший нямаше представа накъде се бяха запътили двамата, преди да го срещнат. А може и изобщо да не са имали никаква определена посока. Слушаше внимателно бърбенето на крадеца, намесваше се от време на време със забележки, когато смяташе за уместно или когато другият го запиташе за мнението му. Но през повечето време си мислеше за пътуването и се мъчеше да реши кой щеше да бъде най-добрият начин, по който да си върне камъните. Положението беше малко неловко, независимо как щеше да постъпи. И двамата крадци, и той, знаеха, че Ший щеше се помъчи да си вземе обратно камъните от тях. Единственият въпрос беше как щеше да се опита да го направи. Ший беше убеден, че хитрият Паранор Крийл просто щеше да си поиграе с него, щеше да му подаде достатъчно кукичката, за да разбере какви са плановите му, и после много изкусно щеше да дръпне въдичката.

Докато вървяха и разтваряха, Ший поглеждаше от време на време мълчаливия трол и се чудеше що за човек се крие зад безизразната му външност. Панамон беше казал, че тролът е саможив, прокуден от собствения му народ, спътник на крадеца е крещяща външност, защото той бил му доказал, че му е приятел. Кой знае, можеше да е в така. На пръв поглед историята звучеше правдоподобно. Но в поведението на трол а имаше нещо, което караше младежа да се съмнява, че той е прокуден от собствените му хора. Тролът се държеше с безспорно достойнство, с високо вдигната глава, с опънато като струна едро тяло. Изобщо не беше проговарял, очевидно беше наистина ням. Но в дълбоките му очи се четеше интелигентност, която караше Ший да мисли, че Келцът беше по-сложна личност, отколкото го беше представил спътника му. Също както с Аланон, Ший усещаше, че Панамон Крийл не му беше казал цялата истина. Но за разлика от друида, хитрият крадец може би беше лъжец и младежът усещаше, че не трябва да вярва на нито една негова дума. Сигурен беше, че той не знае цялата история за Келцът. Панамон или го беше излъгал, или просто той самият не я знаеше. Точно толкова сигурен беше и в нещо друго. Облеченият в аленочервено авантюрист, който в един момент беше спасил живота му, а в следващия, без да се церемони, беше

откраднал безценните камъни на елфите, беше най-обикновен джебчия.

Набързо приключиха с обед. Докато Келцът прибираще приборите за ядене, Панамон обясняваше на Ший, че не са далеч от прохода Дженисън в северните граници на хълмистата местност. Щом преминат през него, ще прекосят равнините Стрелехайм на запад и ще стигнат до Паранор. Там пътищата им ще се разделят, заяви натъртено крадецът и Ший ще може да се срещне с приятелите си и да отиде в Централната кула на крепостта на друидите. Това всъщност си било негова работа. Човекът от Вейл кимна с разбиране, доловил лекото нетърпение в гласа на другия. Съзнаваше, че те очакваха той да направи нещо, за да си върне камъните. Но не каза нищо и не даде никакви признаци, че се досеща, че му подават стръв. Събра малкото багаж, който му беше останал и се приготви за път. Тримата мъже лъкатушеха бавно през хълмистата местност към ниските планини, които се появиха пред тях. Ший беше сигурен, че далечната планина вляво е продължение на ужасните Драконови зъби, но тази планинска верига изглеждаше съвсем различно и се намираше между двата хребета, където трябваше да е Проходът Дженисън. Сега бяха много близко до Северната земя и за младежа от Вейл нямаше връщане назад.

Панамон Крийл се беше впуснал в друга серия от разкази за приключенията му, които сякаш нямаша край. И странно, рядко споменаваха за Келцът, още едно доказателство за Ший, че крадецът знае за трола по-малко, отколкото се беше представил, че знае. Ший започна да подозира, че тролът гигант беше не по-малка загадка за спътника му, отколкото и за самия него. Ако те двамата наистина бяха живели две години заедно като крадци, както твърдеше Панамон, то в някои от разказите трябваше да се появява и Келцът. И още нещо. В началото на Ший му се стори, че тролът следва крещящо облечения крадец с верността на куче, но след по-внимателно наблюдение започна да си мисли, че той пътуваше с него по съвсем други причини. Стигна до този извод не толкова от разказите на Панамон, а от поведението на Келцът. Ший беше озадачен от гордата осанка и независимото му поведение. Келцът се беше проявил като много бърз и суров при избиването на гномите. Но връщайки се мислено назад, младежът стигна до извода, че той го беше направил само защото

трябваше да го направи, а не за да достави удоволствие на спътника си, нито пък за да открадне камъните. На Ший му беше трудно да разбере кой можеше да бъде Келцът, но беше сигурен, че той не е низвергнатият саможив изгнаник, прокуден от хората му като омразен досадник.

Денят беше изключително горещ и Ший започна обилно да се поти. Теренът продължаваше да е неравен и преминаването през тези хълмисти местности беше трудно, уморително и бавно. Панамон Крийл не спираше да говори, смееше се и се шегуваше с Ший, сякаш бяха стари приятели, спътници, тръгнали към невероятни приключения. Разказа му за Четирите земи. Избродил ги всичките, видял народите им, изучил начина им на живот. На Ший му се стори, че разказът му за Западната земя беше доста повърхностен и си помисли, че крадецът не знае кой знае колко много за народа на елфите, но реши, че по-благоразумно би било да не разнищава тази тема. Слушаше примирено историите на Панамон за жените, които срещал при пътешествията си, както и баналния разказ за красивата кралска дъщеря, чийто живот спасил и в която се влюбил, но загубил, когато баща ѝ застанал между двамата и я убедил да отиде в далечни земи. Младежът от Вейл въздишаше, преструвайки се, че ужасно много съжالياва за случилото се, а вътрешно се присмиваше на историята. Изтерзаният от мъка крадец завърши разказа си, като призна, че и до ден днешен продължава да я търси. Ший отбеляза, че се надява да я намери и че тя може би щеше да го убеди да изостави този начин на живот. Човекът го изгледа рязко, изучавайки лицето му и известно време мълча, докато обмисляше тази възможност.

Два часа по-късно стигнаха до прохода на Дженисън. Той представляваше процеп, образуван от събирането на двете планински вериги, широк и лесно проходим и извеждаше до обширните равнинни местности отвъд. Голямата планинска верига, която се издигаше на юг, беше продължение на високите Драконови зъби, но северната верига беше непозната на Ший. Знаеше, че Планините Чарнал, домът на скалните троли, се намираха някъде на север от тях, а втората планинска верига би могла да бъде южно продължение. Векове наред пустите и относително необитавани върхове са били огромна пустош, населявана единствено от свирепите и войнствени колонии на тролите. Скалните троли бяха най-многобройната група от тази раса. Но имаше

и няколко други видове троли, които живееха в тази частна Северната земя. Ший си помисли, че ако Келцът беше някакъв пример на скалните троли, то те май са по-интелигенти, отколкото ги смятаха хората от Южната земя. Стори му се малко странно, че съгражданите му са зле осведомени за една друга раса, която населява същия свят. Дори и в учебниците, по които беше учил в детските си години, тролите бяха представени като невежи и нецивилизовани.

Неочаквано Панамон даде знак да спрат пред входа на широкия проход, измина няколко ярда напред, вгледа се предпазливо към високите склонове от другата страна, очевидно притеснен от това, което можеше да ги очаква там. След неколкominутно проучване нареди на едрия Келцът да изследва прохода и да види дали е безопасен за тях, преди да продължат. Тролът гигант тръгна бързо напред и скоро се изгуби между хълмовете искалите. Панамон предложи на Ший да седнат, докато чакат, с тази негова непростимо самодоволна усмивка, които показваше, че се смята за невероятно предвидлив, след като беше прибягнал до тези допълнителни предпазни мерки, за да избегне капана, който приятелите на Ший биха могли да му приготвят. Чувстваше се в безопасност с Ший до него и беше уверен, че сам по себе си Ший не представлява заплаха, но човекът от Вейл можеше да има приятели, които да са достатъчно силни, за да му създадат неприятности, ако им се отдадеше възможност. Докато чакаше завръщането на спътника си, словоохотливият авантюрист реши да започне друга страхотна история от живота си като крадец. И тази, като всички предишни, се стори на Ший неправдоподобна и явно преувеличена. Панамон като че ли се забавляваше, докато разказваше тези истории, много повече от слушателя си, който и да беше той, и разказваше всяка, сякаш беше първата, а не петстотната поред. Ший изтърпя историята със стоическо мълчание, като се мъчеше да изглежда заинтригуван, а в същото време си мислеше какво ги очаква занапред. Трябваше да са доста близо до границите на Паранор, а щом стигнеха до тях, той щеше да бъде оставен сам. Ще трябва да намери бързо приятелите си, ако иска да остане жив в тази част на страната. Господарят на магиите и неговите ловци щяха да търсят неуморно всяка следа от него и ако го стигнеха преди да има защитата на Аланон и на приятелите си, смъртта му щеше да е сигурна. И все пак нищо чудно те вече до са завзели

Централната кула на крепостта на друидите и безценният Меч на Шамара да е в ръцете им. Може би вече бяха победили.

Изведнъж Келцът се появи в прохода и им даде знак да се приближат. Те бързо се присъединиха към него и тримата продължиха напред. В прохода на Дженисън нямаше почти никакво прикритие, където би могла да се скрие някоя група, дебнеща да нападне от засада, и беше очевидно, че в това отношение нямаше да имат проблеми. Имаше няколко разхвърляни групи от камъни и няколко малки хълмчета, но те не бяха достатъчно големи, за да прикрият повече от един-двама души. Проходът беше доста дълъг и тримата вървяха около час, докато стигнат до края му. Но ходенето беше приятно и времето мина бързо. Когато стигнаха до северния вход, те видяха широката долина и друга планинска верига, която се простираше на запад. Пътниците излязоха от прохода и тръгнаха по меката покривка на долината, заобиколена от три страни под формата на подкова от планини и гори. Открита беше само на запад. Долината беше покрита с оскъдна, бледо зелена трева, която растеше на гъсти туфи върху суха глинеста почва. Малките храсти, които стигаха до колената на Ший, бяха приведени и проскубани. Явно дори и през пролетта в тази долина не беше много зелена и в самотната шир на местността отвъд Паранор нямаше почти никакъв живот.

Когато Панамон насочи групата на запад, Ший разбра, че наближават мястото, към което бяха се запътили. В продължение на няколкостотин ярда се движиха успоредно на гората и планината вляво от тях, за да се предпазят от някое ненадейно нападение. Когато човекът от Вейл попита облечения в аленочервени дрехи водач какво е местонахождението им спрямо Паранор, крадецът само се усмихна лукаво и го увери, че все повече се доближават до града. Безсмислено беше да задава други въпроси и младежът се примири, че ще бъде държан в неведение за това, къде се намират, докато другият не реши, че е готов да остави неканения си гост да продължи сам. Ший се загледа в равнините далече пред тях. Голата им шир му се стори величествена и пленителна. Това беше един абсолютно нов за него свят и той реши, че въпреки разбираемите опасения за живота си, няма да пропусне нищо. Това беше прословутата одисея, за която Флик и той си бяха мечтали, и макар че сега всичко можеше да свърши със смъртта на двамата и с потъването им в забрава, макар че диренето

можеше да се окаже пълен провал, а мечът загубен, той щеше да види всичко това през времето, което му оставаше да живее.

В средата на следобеда тримата бяха потънали в пот, настроението им се влошаваше, а търпението им се изчерпваше от непрестанната жегата. Келцът вървеше малко встрани от другите двама, крачката му беше твърда и отмерена, грубото му лице безизразно, очите мрачни и недружелюбни в горещата бяла светлина на слънцето. Панамон най-последно беше млъкнал и единственото, което го интересуваше, беше най-последно този преход да свърши и да се отърве от Ший, когото беше започнал да възприема като ненужно бремене. Ший беше уморен и раздразнителен, малкото му сили изцедени от двата дълги дни на безспирно ходене. Тримата вършеха точно под лъчите на изгарящото слънце, със силно присвити от пронизващата светлина очи. Слънцето се придвижваше бавно към западния хоризонт и ставаше все по-трудно да се различи теренът пред тях. След известно време Ший се отказа да се взира и се остави на уменията на Панамон да ги заведе до Паранор. Пътниците се приближаваха до края на планинската верига вдясно от тях и изглеждаше, че там, където свършват планинските върхове, започват равнини, ширнали се в безкрая. Те бяха толкова необятни, че Ший виждаше страничната линия на хоризонта, където небето се сливаше с изсъхналата земя. Когато най-последно попита дали това бяха равнините Стрелехайм, Панамон позамълча и след неколкominутен размисъл, кимна утвърдително глава.

Панамон не каза нищо друго за местонахождението им, нито за плановете си за Ший. Излязоха от долината с форма на подкова и навлязоха в източните покрайнини на равнините Стрелехайм, широко, равно пространство, простряло се на север и на запад. Местността непосредствено пред тях, простираща се успоредно на скалите и на гористата местност вляво от тях, беше изумително неравна. Човек не можеше да забележи това от долината, а го виждаше едва когато се изкачеше на високото. Имаше дори групи от малки дървета, а по-нататък, участъци от растящи нагъсто храсти, и... нещо друго, нещо неприсъщо за тази земя. И тримата го забелязаха едновременно. Панамон им даде сигнал да спрат, вперил изпълнен с подозрение поглед в далечината. Ший примигна от силната светлина на следобедното слънце и засенчи очите си с ръка. Видя множество странни, забити в земята пръти, разпръснати на няколко стотици ярда

във всички посоки купчини от плат с различен цвят и парчета от блестящ метал или стъкло. Много трудно забеляза, че сред парчетата плат и останалите отломки се движеха множество черни, малки предмети. Накрая Панамон изкрещя на онези, които бяха пред тях, без да знае на кого вика. Останаха поразени от внезапно размаханите гарваново черни крила и от страхотните крясъци на обезпокоени птици. Черните предмети се оказаха лешояди, които се издигнаха бавно и неохотно и накрая се разпиляха в ярката светлина на слънцето. Панамон и Ший останаха като заковани на място, застинали в нямо изумление, а огромният Келцът се доближи с няколко ядра до мястото и се втренчи внимателно пред себе си. След миг се обърна и започна да прави резки движения към другаря си. Крадецът кимаше сериозно.

— Имало е някакво сражение — каза той отсечена — Онези там са мъртъвци!

Тримата се доближиха до зловещата сцена на битката. Ший отстъпи малко назад, внезапно обзет от страх, че безжизнените проснати тела можеха да бъдат труповете на приятелите му. Странните върлини вече се виждаха ясно, когато мъжете се доближиха на няколко ярда от мястото. Това бяха копия и дръжки на бойни знамена. Ярко блестящите парчета бяха остриета на мечове и ножове, някои изоставени от бягащите мъже, други все още стиснати в мъртвите ръце на покосените им притежатели. Купчините плат бяха мъже, неподвижните им, напоени с кръв тела отпуснат в смъртта се изпичаха бавно в ужасната горещина на нажеженото до бяло слънце. Ший започна да се задушава, когато зловонието на смъртта го удари в ноздрите, а ушите му доловиха бръмченето на досадни мухи, които кръжаха над човешките трулове. Панамон се обърна и се усмихна зловещо. Знаеше, че човекът от Вейл никога не е виждал смъртта толкова отблизо и това ще бъде за него урок, който никога няма да забрави.

Ший се бореше с желанието да повърне, което се надигаше в стомаха му и се насили да се придвижи с другите двама до мястото на полесражението. Неколкостотин трупа лежаха върху малкия участък хълмиста земя, проснати равнодушно в смъртта. От разпръснатите в безпорядък тела и от липсата на поне една по-голяма група от мъже, струпани на едно място, Панамон бързо направи извода, че битката е била продължителна и ожесточена до смърт — никой не беше молил за

пощада и никой не беше проявил пощада. Веднага позна знамената на гномите, пък и никак не беше трудно да се разпознаят жълтите им жилести тела. Но едва след като разгледа отблизо няколко свити тела разбра, че противопоставящата ое сила е била съставена от воини елфи. Накрая Панамон се спря в средата на избитите мъже, без да може да реши какво да прави по-нататък. Покъртен, Ший се беше втренчил в касапницата. Движеше ужасения си поглед почти като робот от едно лице на мъртвец на друго, от гном на елф, от грозните открити рани към напоената с кръв земя. В този момент разбра какво точно е смъртта и се уплаши. В нея нямаше никакво приключение, никакво усещане за цел или избор, нищо, освен една ужасна погнуса. Остана потресен. Всички тези мъже бяха умрели заради някаква безсмислена причина, умрели може би без дори да знаят целта, за която са се били. Нищо не си заслужаваше такава ужасна сеч — нищо. Внезапно движение на Келцът насочи отново вниманието му към спътниците му и той видя как тролът вдигна паднало знаме, скъсано и окървавено, със счупена на две дръжка. Гербът изобразяваше разперено дърво, върху него корона, заобиколена от венец от клонки. Келцът изглеждаше много възбуден и направи няколко енергични знака с ръце на Панамон. Другият се намръщи и започна да се вглежда в лицата на труповете около него като се отдалечаваше от спътниците си във все по разширяващ се кръг. Келцът се огледа неспокойно наоколо и изведнъж задържа дълбоките си очи върху Ший, явно хипнотизирам от нещо, което беше видял на лицето на малкия човек от Вейл. Миг след това Панамон се озова до него, а широкото му лице беше помръкнало от неприсъща за него тревога.

— Натъкнахме се на истинско нещастие. Ший — каза той сериозно, постави ръце пред устните си и заби краката си в земята. — Това е знамето на кралския род на елфите на Елеседил — личния щаб на Ивънтайн. Не мога да открия тялото му сред мъртъвците, но това хич не ме успокоява. Ако нещо се е случило на краля на елфите, то може да стане причина за избухването на война с невероятни размери. Цялата земя ще се затрие!

— Ивънтайн — възкликна Ший ужасен. — Той трябваше да охранява северните граници на Паранор, в случай че...

Млъкна на средата на изречението. Уплаши се, че сам се е издал. Но Панамон Крийл продължи да говори и явно не го беше чул.

— Не виждам смисъла — гноми и елфи да се бият чак тук, наред никакво място. Какво би докарало Ивънтайн толкова далеч от родината му? Трябва да са се сражавали за неща. Не мога да раз... — Спря и недовършената му мисъл увисна в мълчанието. Изведнъж се втренчи в Ший. — Какво каза преди малко? Нещо за Ивънтайн?

— Нищо не съм казвал... смутелеви объркан младежът от Вейл.

Високият крадец сграбчи нещастния младеж за куртката, придърпа го към себе си и го вдигна от земята, докато лицата им се доближиха само на педя разстояние едно от друго.

— Не се опитвай да хитруваш, дребосък такъв! — Зачервеното му, ядосано лице наглеждаше огромно, а гневните му очи се бяха присвили подозрително. Знаеш нещо за всичко това. А сега говори. През цялото време те подозирах, че знаеш много повече, отколкото казваш за тези камъни и за причината, заради която гномите си бяха направили труда да те пленят. Сега времето та да ме будалкаш свърши. Стига толкова!

Ший така и не разбра, какво щеше да отговори. Докато висеше във въздуха, мъчейки се яростно да се освободи от желязната хватка на крадеца, най-неочаквано върху им надвисна огромна черна сянка, която размаха широко крилете си, като чудовищен призрак, спуснал се от небето на късния следобед. Огромното черно туловище се снижаваше бавно, грациозно към бойното поле, само на няколко ярда от тях и ужасен Ший усети познатия смразяващ страх, който се надигна в него при вида на фигурата, наподобяваща самата смърт. Панамон Крий л, все още вбесен, но смутен от внезапната поява на това същество, рязко натисна Ший към земята и се обърна с лице към странния натрапник. Краката на Ший се разтрепериха, кръвта му се смрази и сетивата му замряха, вцепенени от ужас. Последните останки от смелостта му се изпариха. Съществото беше един от всяващите страх Носители на черепи на Господаря на магиите! Нямаше време за бягство. Най-после го бяха открили.

Свирепите червени очи на съществото бързо се плъзнаха по огромния трол, който остана неподвижен, спряха се за миг върху крадеца и после се прехвърлиха върху малкия човек от Вейл. Изгаряха го и пронизваха обърканите му мисли. Панамон Крийл, който все още беше зашеметен от вида на това крилато чудовище, не беше ни най-малко паникьосан. Той се обърна и се изправи лице в лице със злото

същество, а широката сатанинска усмивка бавно се разтегна върху пламналото му лице, докато вдигаше ръка и я размахваше предупредително:

— Каквото и същество да си, стой настрана — предупреди той рязко. — Единствената ми грижа е за този човек, а не...

Изгарящите очи се втренчиха в него, изпълнени с омраза, и в един момент той беше неспособен да продължи. Гледаше черното същество втрещен и изумен.

— Къде е Мечът, нищожество? — захриптя заплашително гласът. — Усещам, че е тук някъде наблизо. Дай ми го!

Панамон Крийл опули неразбиращи очи в черното същество, после погледна остро уплашения Ший. За пръв път си даде сметка, че това ужасно същество, по някакви неизвестни причини, беше враг на човека от Вейл. Моментът беше опасен.

— Безсмислено е да отричаш, че не е в теб! — Острият глас пронизваше злочестия мозък на крадеца. Знам, че е в теб и аз трябва да го взема. Безсмислено е да ми се противопоставяш. За теб битката приключи. Последният наследник на Меча отдавна е заловен и унищожен. Трябва да ми дадеш Меча!

Панамон Крийл беше загубил и ума, и дума. Нямаше представа за какво говореше огромното черно същество, но разбираше, че наистина няма никакъв смисъл да му го казва. Във всеки случай крилатото чудовище беше твърдо решено да ги унищожи, а времето за обяснения беше минало. Високият крадец вдигна лявата си ръка и поглади крайчетата на тънките си мустаци със смъртоносния шип. Усмихна се храбро и плъзна поглед към неподвижната фигура на огромния си спътник. И двамата инстинктивно усещаха, че това щеше да бъде битка до смърт.

— Не бъдете глупаци, простосмъртни нищожества! — Заповедта проехтя с остро свистене. — Вие изобщо не ме интересувате — интересува ме единствено Меча. Лесно мога да ви унищожа — дори и през деня.

Внезапно у Ший проблесна лъч на надежда. Веднъж Аланон беше казал, че силата на Носителите на черепи изчезвала на дневна светлина. Може би докато грееше слънцето те не бяха непобедими. Може би двамата закалени в боевете крадци ще имат някаква възможност. Но как можеха да се надяват да унищожат нещо, което не

беше простосмъртно, а само дух на умряла душа, дух на едно безсмъртно съществуване, въплътен във физическо тяло? За секунди никой не се помръдна и после внезапно съществото направи крачка напред. Мигновено здравата ръка на Панамон Крийл извади със светкавична бързина меча от ножницата и крадецът се приведе за атака. В същия миг огромното тяло на Келцът направи няколко крачки напред и от неподвижна статуя се превърна в бойна машина с железни мускули, с вдигнат тежък боздуган в едната ръка, с дебели крака, напрегнати за нападение. Носителят на черепи се поколеба, горящите му очи се приковаха върху лицето на приближаващия се скален трол и за пръв път започнаха да изучават огромното същество по-отблизо. После пурпурните му очи се разшириха смаяно.

— Келцът!

Имаха само момент за размисъл откъде можеше Носителят на черепи да познава немия гигант — по-малко от миг на изумление и колебание в очите на съществото, и на недоумение в очите на Панамон Крийл. После огромният трол нападна със светкавична бързина. Боздуганът политна във въздуха, засилен от яката дясна ръка на Келцът и удари черното същество на черепите точно в гърдите, при което се чу ужасно изхрущяване. Панамон вече се беше втурнал напред и замахнал с шипа и меча към гърдите и гърлото на Носителя на черепи. Но отвратителното същество на Северната земя не можеше да бъде унищожено толкова лесно. То се беше съвзело след удара на боздугана, парира оръжията на Панамон с една завършваща с криви нокти ръка и го повали на земята. В следващия миг горящите очи започнаха да димят и от пронизващата им червена светлина се стрелнаха мълнии към замаяния крадец, който бързо скочи встрани. Те само се плъзнаха по него и се отклониха, но обгориха аленочервената му куртка и отново го повалиха на земята. Преди нападателят да може да открие целта си, за да нападне втори път, огромното тяло на Келцът се хвърли върху него и го повали тежко на земята. Дори относително едрото тяло на крилатото чудовище изглеждаше нищожно в сравнение с гигантската фигура на трола, когато двамата се вкопчиха един в друг и се затъркаляха върху напоената с кръв земя. Панамон беше още на колене, разтърсваше замаяната си глава и се мъчеше да се съвземе. Осъзнавайки, че трябва да направи нещо, Ший се втурна към падналия крадец и го сграбчи отчаян за рамото.

— Камъните! — помоли го той горещо. — Дай ми камъните и ще мога да помогна!

Нараненото лице се вдигна за момент към него и после познатият гневен поглед пропълзя в очите му. Крадецът грубо отблъсна човека от Вейл.

— Млъкни и стой настрана — извика той и, залитайки, се изправи на крака. — Без номера, приятелю. Просто не се бъркай!

Взе падналия меч и се втурна да помага на огромния си спътник, като напразно се опитваше да нанесе силен удар на загърнатия в плащ Носител на черепа. Тримата дълго се биха ожесточено, хвърляха се, въргаляха се по неравното бойно поле и се мятаха като луди над застиналите тела на убитите гноми и елфи. Панамон беше по-слаб от другите двама, но беше пъргав и ужасно издръжлив. Отблъскваше и избягваше насочените към него удари, отскачаше чевръсто встрани, когато обитателят на Северната страна изпращаше червените пламтящи мълнии към него. Невероятната сила на Келцът доказваше, че е равностойна дори на силата на духа на Носителите на черепа и злото същество започна да се отчайва. Грубата кожа на трола беше опърлена и обгорена на много места от огъня, който я беше засегнал, но гигантът отърсваше от себе си мощните мълнии и продължаваше да се бие. Ший имаше огромното желание да помогне, но приличаше на джудже на фона на огромната им сила и размери, а оръжието му беше направо смешотворно за случая. Само да имаше камъните...

Накрая двамата простосмъртни започнаха да се уморяват от неспирните, неумолими атаки на съществото на духа. Ударите им престанаха да бъдат толкова резултатни и те бавно започнаха да осъзнават, че човешката сила не беше в състояние да унищожи само съществото. Губеха битката. Внезапно храбрият Келцът се препъна и падна на едното си коляно. Мигновено съществото на черепите замахна с единия крайник, който удари с огромна сила врата на незащитения трол, спусна се до кръста му и го повали по гръб на земята. Панамон извика вбесен, замахна яростно срещу съществото, но ударът му бе парирай. В бързината той беше забравил да се предпазва и моментално стана уязвим. Пратеникът на Господаря на магиите нанесе злобен удар, с една ръка отклони ръката с шипа на крадеца, а присвитите му очи избълваха огнените си мълнии право в лицето и ръцете на безпомощния Панамон Крийл с такава сила, че той

изпадна в безсъзнание. Носителят на черепа щеше да го довърши, ако Ший, забравяйки страховете си при вида на надвисналата над другия сериозна опасност, не беше метнал копие към незащитената глава на нападателя, което го удари право в злобното лице. Завършващата с криви нокти ръка се вдигна прекалено бавно, за да може да се предпази от болезнения удар, после сграбчи потъмнялото от гняв лице и вбесеното същество се помъчи да дойде на себе си. Панамон продължаваше да лежи безпомощен на земята, но издръжливият Келцът отново беше на крака, притиснал съществото на черепите в агонизираща хватка. Стискаше силно главата му и се мъчеше да я смачка.

Само след секунди ужасното чудовище се изскубна от ръцете му. Ший се хвърли към Панамон Крийл и му викаше да стане. Пребитият крадец му отговори с нечовешки усилия, но отново се строполи на земята, заслепен и изтощен. Ший го молеше горещо, разтърсваше го, за да го извади от безсъзнанието, умоляваше го да му даде камъните. Сега само камъните могат да ни спасят, викаше отчаяно младежът от Вейл! Те са единствената ни възможност за оцеляване! Погледна към двете борещи се тъмни фигури и с ужас видя, че Келцът бавно губя надмощието си над съществото. След няколко секунди злото създание щеше да се освободи и всички те щяха да са мъртви. Неочаквано Панамон му хвърли в ръката малката кожена торбичка и той отново държеше безценните камъни.

Малкият човек от Вейл скочи, отвърза бързо кожената торбичка и изсипа трите сини камъчета върху дланта си. В този момент Носителят на черепа се освободи от мощната хватка на Келцът в поднови битката, за да я приключи. Ший извика неистово. Протегна камъните към нападателя и се молеше удивителната им сила да му помогне. Ослепителният син блясък засия отвътре точно когато съществото се обърна. Носителят на черепа прекалено късно видя как наследникът на Шанара извлече силата на камъните на елфите и им вдъхна живот. Прекалено късно насочи към младежа от Вейл горящите си очи, които просветваха застрашително и изпускаха червените мълни с обгарящия пламък. Ослепителната синя светлина блокира и разгроми атаката и с могъщ, ярък прилив на енергия се промуши и стигна до свитата пред нея фигура. Светлината удари неподвижното същество на черепите с остро пукане, сграбчи го здраво и започна да

изцежда черния дух от тленната му обвивка. Съществото се гърчеше в агония и крещеше, изливаше ненавистта си към силата, която го унищожаваше. Келцът скочи на крака, грабна едно паднало на земята копие, огромното му тяло отстъпи назад с вдигнати високо ръце и с подскок заби острието в покрития с плащ гръб на съществото. Обитателят на Северната земя се раздруса ужасно, преобърна се, нададе последен вик и бавно се свлече на земята. Черното му тяло започна да се смалява и да се превръща в прах. След секунда изчезна. От него беше останала само купчинка черна пепел. Ший стоеше, без да помръдва, протегнал пред себе си камъните. Те продължаваха да осветяват пепелта с пронизващия си син блясък. После пепелта потръпна още веднъж и от средата ѝ се надигна змиеподобен черен облак, който се издигна като тънка струя дим и се скри във въздуха. Внезапно синият блясък изчезна. Битката беше приключила. Тримата простосмъртни стояха изправени като статуи в тишината и празнотата на окървавената земя.

За известно време никой не помръдна, все още занемели от неочаквания край на ожесточената битка. Ший и Келцът бяха втренчили погледи в малката купчинка от черна пепел, сякаш чакаха тя отново да оживее. Панамон Крийл лежеше изтощен на земята, на едната си страна, подпрян на лакът, а смъдящите го очи напразно се мъчеха да уловят онова, което току-що се беше изпарило. Накрая Келцът се доближи, олюлявайки се, до пепелта на Носителя на черепи, разрови я с крак, за да се увери, че не беше останало нищо. Ший го наблюдаваше мълчаливо. Постави механично камъните в кожената торбичка и ги пхна в предната част на куртката си. Сети се за Панамон и се обърна рязко, за да види какво прави ранения крадец. Но издръжливият човек от Южната земя вече се мъчеше да седне, а дълбоките му черни очи гледаха учудено човека от Вейл. Келцът бързо се приближи и помогна на спътника си да се вдигне бавно на крака. Мъжът беше обгорен и ранен, лицето и разголените му гърди бяха потъмнели и на места се виждаха открити рани, но май нямаше нищо счупено. Вгледа се за малко в Келцът, после се освободи от силната му ръка и, залитайки, тръгна към Ший.

— Та значи, бил съм прав, а — измърмори той, като дишаше тежко и клатеше широката си глава. — Ти наистина си знаел много

повече, отколкото ми каза, и най-вече за тези камъни. И защо, все пак, не ми каза веднага истината?

— Щеше да ми се изсмееш — измъкна се бързо Ший. — Пък и ти самият не ми каза истината — нито за себе си, нито за Келцът. — Млъкна и погледна бързо към масивния трол. — Знаеш ли какво си мисля? Май и ти не знаеш много нещо за него.

Черните очи се втренчиха изумено в човека от Вейл, после по красивото лице бавно се разля широка усмивка. Сякаш облеченият в аленочервено крадец съзря нещо смешно в цялото положение. Но на Ший се стори, че долови в очите му сянка на не чак дотам охотно уважение към проникателната преценка.

— Какво пък, може и да си прав. Аз наистина започвам да си мисля, че не знам нищо за него. — Усмивката премина в чистосърдечен смях и крадецът погледна рязко към грубото, безизразно лице на големия скален трол. После очите му отново се върнаха на Ший.

— Спаси ни живота, Ший. Това е дълг, който никога няма да можем да изплатим. Но ще започна с това — камъните са твои, задръж ги. За мен този въпрос е приключен. И още нещо, обещавам ти, че при нужда мечът ми и уменията ми ще бъдат на твое разположение, стига само да ми дадеш знак с кимване на глава.

Замълча изтощен, опитвайки се да поеме дъх, все още смазан от нанесените му удари. Ший бързо се доближи до него, за да му помогне, но високият крадец отказа помощта с енергично поклащане на глава:

— Имам чувството, че ще станем големи приятели, Ший — промърмори сериозно той. — Но не можем да бъдем истински приятели, ако крием нещо един от друг. Мисля, че ми дължиш някакво обяснение за тези камъни, нещо за съществото, което насмалко не сложи край на блестящата ми кариера и за този дяволски Меч, който никога не съм виждал. А в замяна на това аз ще те осветля за някои неща, ами, за това, което куца в отношенията между мен и Келцът, да речем. Съгласен ли си?

Ший се навъси и го погледна подозрително. Мъчеше се да проникне зад нараненото лице и да прозре истинската му същност. Накрая кимна в съгласие и дори успя да се усмихне.

— Чудесно, Ший — каза сърдечно Панамон и потупа човека от Вейл по слабото рамо. Миг след това високият крадец се срина на земята, обезсилен от загубата на кръв и замаян от рязкото движение, което направи, мъчейки се да се вдигне на крака. Другите двама се спуснаха към него, и въпреки уверенията, че се чувства добре, не му позволиха да стане, а гигантът Келцът почисти лицето му, както една грижовна майка би постъпила с нараненото си дете. Ший беше изумен от бързата промяна в поведението на трола — в един момент почти неразрушима бойна машина, в следващия, нежна, загрижена медицинска сестра. В него имаше нещо много необикновено и Ший беше сигурен, че той, по някакъв странен начин, беше свързан с Господаря на магиите и с издирването на Меча на Шанара. Не случайно Носителят на черепи беше разпознал скалния трол. Явно двамата се бяха срещали и преди, но не се бяха разделили като приятели.

Панамон не беше в безсъзнание, но очевидно все още не беше в състояние да се крепи дълго на краката си. Направи няколко опита да стане, но всеки път Келцът го побутваше леко да легне. Разгневеният крадец ругаеше яростно и настояваше да стане, но всеки път без успех. Накрая разбра, че трябва да се примири, помоли да го махнат от слънцето и да го оставят някъде да си почине за малко. Ший огледа голата равнинна местност и бързо заключи, че там няма да могат да намерят някакво сенчесто място. Единствената сянка на приемливо разстояние от тях беше на юг в горите, които заграждаха Централната кула на крепостта на друидите. Преди Панамон беше заявил, че кракът му изобщо няма да стъпи в околностите на Паранор, но сега той вече нямаше последната дума. Ший посочи към горите на юг, на по-малко от час път. Келцът кимна и прие предложението му. Раненият видя какво беше предложил Ший и се развика яростно. Няма да позволи да го занесат в тези гори, дори ако това го обрича на смърт там, където ся лежи. Ший се опита да го вразуми, уверявайки го, че няма да бъдат изложени на опасност, ако приятелите му случайно ги открият. Но крадецът май беше по-разтревожен от слуховете, които се носеха за Паранор. Ший се изсмя, припомняйки си самохвалството на Панамон с всичките му тези разкази за страховитите опасности, с които се е сблъсквал и оцелял. Докато двамата мъже се мъчеха да се убедят един друг, Келцът се надигна бавно и заглежда местността около тях. Явно

имаше нещо наум. Двамата продължаваха спора си, когато той се наведе към тях и направи рязък жест към Панамон. Крадецът се стресна, лицето му пребледня и кимна рязко с глава. Ший започна да се надига обезпокоен, но силната ръка на крадеца го задържа.

— Келцът току-що е забелязал нещо, което се движи в храстите на юг от нас. От това разстояние не може да определи какво точно. Намира се точно на периферията на бойното поле, почти по средата между нас и гората. Извади камъните си и ги дръж под ръка, в случай че ни потриват — нареди тихо другият, което ясно показваше, че се страхува да не би някой друг Носител на черепа да дебне в прикритието на храста и да чака залеза на слънцето, за да се опита да ги нападне неподготвени.

— Какво ще правим сега — попита уплашен Ший и сграбчи малката торбичка.

— Да го заловим, преди той да ни е заловил. Имаме ли някакъв друг избор? — отвърна раздражено Панамон и направи знак на Келцът да го вдигне.

Покорният гигант се наведе и повдигна внимателно Панамон в люлката на двете си огромни ръце. Ший взе падналия на земята меч на крадеца и тръгна след бавно отдалечаващата се фигура на Келцът, който се насочи на юг с отпусната, спокойна крачка. Докато вървяха, Панамон не си затвори устата. Подвикваше на Ший да побърза, караше се на Келцът, че е много груб като носач на ранен човек. Ший не можеше да си наложи да се поотпусне и се радваше, че върви най-отзад. Оглеждаше се неспокойно и на двете страни, докато се движеха на юг и напразно се мъчеше да открие някакъв признак, който да им подсказва къде точно е опасността. С дясната си ръка стискаше здраво торбичката с безценните камъни, единственото им оръжие срещу силата на Господаря на магиите. Бяха на около стотина ярда от мястото на борбата с Носителя на черепа, когато Панамон внезапно им даде знак да спрат и се оплака от силни болки в раненото си рамо. Келцът внимателно положи товара си на земята и се изправи.

— Рамото ми няма да може да издържи на такова нехайно отношение — изстена Панамон. Крийл сприхаво и погледна многозначително Ший.

В миг човекът от Вейл разбра, че сега му беше времето и мястото. Ръката му трепереше, докато разхлабваше връзките на

торбичката и извади камъните. Секунда по-късно Келцът застана спокойно до непреставация да се жалва крадец, с огромния боздуган в ръката. Ший бързо се огледа наоколо и закова поглед право в огромната група от храсти, намиращи се непосредствено вляво от другите двама. Сърцето му спря, когато част от храста се размърда почти незабележимо.

После Келцът се задейства. С остър скок се втурна напред, хвърли се в средата на храста и се скри от поглед.

ГЛАВА 20

След малко храстът заприлича на истинско свърталище на демони. От него се разнесе ужасно пронизителен писък и цялата маса от храсталаци се раздруса неистово. Панамон се мъчеше отчаяно да се вдигне на колене и викаше на Ший да хвърли големия меч, който вцепененият от ужас човек от Вейл продължаваше да държи здраво в лявата си ръка. Ший стоеше замръзнал на място, стиснал в дясната си ръка могъщите камъни на елфите, готов да ги използва всеки момент, и чакаше ужасен нападението, което несъмнено щеше да последва от непознатото същество в храста. Накрая Панамон падна по гръб безнадеждно изтощен, без да може да привлече вниманието на Ший. От гъстите храсталаци се разнесоха още няколко писъка и после настъпи тишина. След миг се появи якият Келцът, който продължаваше да държи тежкия боздуган в едната си отпусната ръка. В другата тролът стискаше здраво в желязната си хватка извиващото се и мятащо се тяло на един гном ловец. Жилестата му жълта фигура приличаше на детско телце до гигантското тяло на човека, който го беше заловил. Мяташе ръцете и краката си на всички страни и те приличаха на заловени за опашките змии. Облечен беше в кожена куртка, ловни ботуши и колан за меч около кръста. Мечът липсваше и Ший правилно допусна, че боришкането в храстите е включвало и обезоръжаването на малкия тип. Келцът се приближи до Панамон, който отново беше успял да заеме седящо положение и предано му протегна борещия се пленник, за да го разгледа.

— Пуснете ме, пуснете ме да си вървя, проклетници такива! — викаше озлобено мятащият се гном. — Нямате право! Не съм ви направил нищо, дори не съм въоръжен, кълна ви се. Пуснете ме!

Панамон Крийл погледна развеселен малкото същество и поклати облекчен глава. Накрая, докато гномът продължаваше да се моли, крадецът избухна в смях.

— Какъв ужасен враг, а, Келцът! Господи, та той можеше да ни избие всичките, ако не го беше заловил. Битката трябва да е била страхотна! Несъмнено борбата е била ужасна! Ха-ха, не мога да

повярвам. А ние се страхувахме, че е някое от онези крилати черни чудовища!

Ший не беше много в настроение да се забавлява със случилото се, като си спомни ясно близките сблъсъци на групата с малките жълти същества при пътуването им през Анар. Те бяха опасни и лукави — врагове, които според него хич не бяха безопасни. Панамон вдигна очи и когато забеляза сериозното му изражение, престана да се подиграва на пленника и насочи вниманието си към Ший:

— Не се ядосвай. Ший. Правя го по-скоро по навик, отколкото от глупост, когато вземам на смях тези неща. Надсмивам им се, за да не загубя разума си. Е, добре, спирам. Какво ще правим сега с малкото ни приятелче, а?

Гномът се втрени ужасен в престаналия да се смее мъж, с широко отворени очи и постепенно твърдят му глас се превърна в тих хленч.

— Моля ви, пуснете ме, — умоляваше ги угоднически той, — Ще си отида и няма да кажа на никого за вас. Ще направя всичко, което ми кажете, приятели добри. Само ме пуснете.

Келцът продължаваше да държи злочестия гном за врата на около един фут от земята пред Ший и Панамон, а малкият тип започваше да се задушава от якото му, силно стискане. Като видя незавидното положение на пленника, Панамон накрая даде знак на скалния трол да остави жертвата си на земята и да отпусне хватката си. След като се позамисли сериозно върху горещата молба на гнома, крадецът погледна Ший, намигна му бързо, обърна се рязко към пленника и с бързо движение допря края на шипа на лявата си ръка в жълтото гърло.

— Не виждам причина да те оставим жив, камо ли да те освободим — заяви той застрашително. — Мисля, че най-добре за всички ще бъде просто да ти прережа гърлото — тук и сега. После никой от нас няма да се безпокои вече за теб.

Ший не вярваше, че крадецът говори сериозно, но гласът му звучеше така, сякаш наистина възнамерява да направи това, което казва. Ужасеният гном преглътна с усилие и протегна напред ръце с последен отчаян вик за пощада. Той така зави и се завайка, че накрая Ший започна да се безпокои за него, почти се разтревожи. Панамон не

се помръдваше, седеше и не откъсваше очи от изкривеното от ужас лице на нещастника.

— Не, не, моля ви, не ме убивайте — молеше обезумелият гном, а широко отворените очи шареха от едно лице на друго. — Моля ви, моля ви, останете ме жив — мога да ви бъда полезен. Мога да помогна! Мога да ви кажа нещо за Меча на Шанара! Дори мога да ви го донеса!

Ший трепна неволно при неочакваното споменаване на Меча и постави ръка върху широкото рамо на Панамон, за да го възпре.

— Значи можеш да ни кажеш нещо за Меча, така ли? — каза крадецът с леден, почти незаинтересован глас, без да обърне абсолютно никакво внимание на Ший. — Я да чуем какво можеш да ни кажеш?

Жилавото жълто тяло на гнома се поотпусна, а очите му придобиха нормалните си размери и зашариха неспокойно насам-натам, търсеха някаква възможност да остане жив. Но в тях Ший забеляза и нещо друго, нещо, което не можеше да определи точна Заприлича му на фанатично коварство, което се разкри, когато гномът за миг отпусна маската на старателно прикриваните си чувства. Миг след това то изчезна, сменено от поглед, в който се четеше пълно покорство и подчинение.

— Дори ако искате, мога да ви заведа при Меча — прошепна хрипкаво той, сякаш се страхуваше, че някой можеше да чуе. — Мога да ни заведа на мястото, където е той. Ако ме оставите жив!

Панамон отдръпна железния връх на шипа от гърлото на подмилкващия се гном като оставя само една лека кървава следа по жълтия му врат. Келцът не се беше помръднал и не проявяваше никакви признаци, че се интересува от това, което става. Ший искаше да предупреди Панамон колко важен можеше да се окаже този гном, ако имаха и най-малката възможност да открият Меча на Шанара, но разбираше, че крадецът предпочита да държи пленника в неведение. Човекът от Вейл не беше сигурен какво и колко знае Панамон Крийл за легендата. Досега не беше показал никакъв интерес към расите изобщо и с нищо не беше подсказал, че знае нещо за историята на Меча на Шанара. Сериозното лице на крадеца се поотпусна леко и слаба усмивка премина по устните му, докато продължаваше да наблюдава треперещия пленник.

— А този Меч ценен ли е, гноме! — попита той с непринуден, безразличен глас, почти закачливо. — Мога ли да го продам срещу злато?

— Той е безценен, когато е в ръцете на хората, които трябва — отговори другият обещаващо и кимна енергично с глава. — Има хора, които биха дали всичко, абсолютно всичко, само и само да го имат. В Северната земя...

Изведнъж млъкна, уплаши се, че е казал прекалено много. Панамон се усмихна алчно и кимна на Ший.

— Този гном казва, че той може да ни донесе много пари — присмя се тихо крадецът — а гномът не би ни излъгал, нали, гноме? Жълтата глава се разклати енергично.

— Ами, при това положение, може би ще трябва да те оставим да поживееш още малко, докато докажеш, че имаш нещо ценно, което да размениш срещу безценната си кожа. Не ми се иска да пропускам възможността да направя пари само за да задоволя вроденото си желание да прережа гърлото на гном, който ми е под ръка. Какво ще кажеш, гноме?

— Разбрал си много добре, знаеш цената ми — захленчи малкият тип и се заумилква около коленете на усмихващия се крадец. — Мога да помогна. Мога да ви направя богати. Можете да разчитате на мен.

Панамон се усмихна още по-широко. Огромното му тяло беше отпуснато, а здравата му ръка лежеше върху малкото рамо на гнома, сякаш бяха стари приятели. Потупва известно време приведеното рамо, сякаш искаше да успокоя пленника и кимаше утвърдително. В продължение на няколко минути местеше поглед от гнома върху Келцът и после върху Ший.

— Я ни кажи какво търсиш сам по тези места, гноме? — подкани го накрая Панамон. — Между другото, как се казваш?

— Орл Фейн, воин от племето на пелите от Горен Анар — отговори той охотно. — Аз... изпълнявах куриерска задача от Паранор, когато попаднах на това бойно поле. Всички бяха мъртви, абсолютно всички и аз просто нямаше какво да направя. После ви чух и се скрих. Помислих си уплашен, че може да сте... елфи.

Млъкна и погледна уплашено Ший, като забеляза ужасен типичните за елфите черти на младежа. Ший не помръдна, изчака да

види реакцията на Панамон. Панамон само погледна с разбиране гнома и се усмихна приятелски.

— Орл Фейн, от племето на пелите — повтори бавно крадецът. — Велико племе на ловци, смелчаци. — Поклати глава, като че ли дълбоко съжаляваше за нещо и отново се обърна към озадачения гном. — Орл Фейн, ако ще си правим взаимни услуги, трябва да си имаме взаимно доверие. Лъжите могат само да попречат на целта, която свързва новото ни партньорство. На бойното поле имаше знамена на пелите — знамето на вашето племе от гномската нация. Трябва да си бил с тях, докато е траело сражението.

Гномът стоеше безмълвен. В широките му зелени очи отново започнаха да се прокрадват бавно страх и съмнение. Панамон продължаваше да му се усмихва спокойно.

— Я се погледни, Орл Фейн, целият си покрит с кървави петна и с дълбока рана на челото, точно до косата ти. Защо криеш истината от нас? Тук си бил, нали? — Настойчивият глас го накара бързо да кимне, а Панамон се разсмя почти весело. — Естествено, че си бил тук, Орл Фейн. И когато сте били нападнати от народа на елфите, си се бил, докато са те ранили, а може би си изпаднал и в безсъзнание, а, и си лежал тук, докато дойдем. Е, това е истината, нали?

— Да, това е истината — съгласи се гномът, без изобщо да противоречи. — Не, това не е истината!

За миг настъпи потресаваща тишина. Панамон продължаваше да се усмихва, а Орл Фейн се разкъсваше от противоречиви чувства. Сянката на съмнението не беше изчезнала от очите му, а на устните му беше изписана страхлива полуусмивка. Ший погледна с любопитство и двамата, без да може да разбере какво точно става.

— Я ме чуй, ти малък лъжлив гризач такъв. — Усмивката изчезна от лицето на Панамон, чертите му се изостриха, а гласът му отново стана студен и заплашителен.

— Лъжеш от самото начало! Ако беше член на племето на пелите, щеше да имаш техния герб. А ти нямаш такъв. И изобщо не си бил раняван в боя. Тази малка драскотина на челото ти е нищо работа! Ти просто си пребърквал мъртвите — ти си просто един дезертьор, нали! Нали така?

Крадецът беше сграбчил ужасения гном за куртката му и го разтърсваше с такава сила, че Ший чуваше как зъбите му тракат.

Жилавият пленник се мъчеше да поеме дъх, отворил широко уста, без да може да повярва на неочаквания обрат на нещата.

— Да, да! — най-последното признание беше направено с хриптящ глас. Панамон го пусна и го блъсна силно в яките ръце на бдителния Келцът.

— Дезертьор от собствения си народ. — Панамон изплю думите отвратен. — Дезертьорът е най-нисшата форма на живот, която ходи или пълзи. Преравял си това бойно поле, търсел си скъпоценности от умрелите. Къде са те, Орл Фейн? Ший, я виж в тези храсти къде ги е скрил.

Докато Ший се доближаваше до храстите, борещият се гном нададе най-страховития писък на ужас, който човек можеше да си представи. Младежът си помисли, че Келцът му е извил врата и откъснал главата, и се обърна. Но Панамон само се усмихна и му кимна да продължи, вече сигурен, че гномът е скрил нещо в храстите. Ший си проправи път през гъстите клони до средата на храсталака и започна да се оглежда внимателно за някаква следа от скривалище. Земята и клоните в центъра бяха изпочупени безмилостно от борбата между Келцът и гнома и в началото не забеляза нищо. Продължи да търси безуспешно още няколко минути. И тъкмо щеше да се откаже, когато очите му попаднаха на нещо полузаровено под листа, клони и пръст в отдалечения край на храстите. С късия си ловен нож и с ръце той бързо изрови продълговата торба, в която имаше метални предмети, които се удържа един в друг, докато копаяше. Извика на Панамон, че е открил нещо, което незабавно отприщи нова поредица от вой и крясъци, издавани от обезумелия пленник. Когато напълно освободи торбата от укритието ѝ, той я издърпа изпод храста в гаснещата слънчева светлина на следобеда и я занесе пред другите. Орл Фейн беше напълно обезумял и Келцът беше принуден да използва и двете си ръце, за да го удържа.

— Не знам какво има тук, но то явно е важно за малкото ни приятелче — ухили се Панамон на Ший и протегна ръка да вземе торбата.

Ший надникна през широкото му рамо, докато Панамон развързваше кожените връзки, които стягаха горната част на торбата и трескаво се зарови в нея. Внезапно променил решението си, облеченият в аленочервено крадец извади ръката си, сграбчи другия

край на торбата, преобърна я и изсипа съдържанието ѝ на земята. Другите се загледаха в нещата и местеха любопитно погледи от един предмет на друг.

— Боклуци — намръщи се Панамон Крийл след кратък размисъл. — Абсолютни боклуци. Гномът е толкова тъп, че дори не отбира от истински ценните неща.

Ший погледна съдържанието на торбата без да отговори. В нея имаше най-различни видове ками, ножове и мечове, някои дори не бяха извадени от кожените ножници. Няколко евтини бижута блестяха на слънчевата светлина и една-две гномски монети, без никаква стойност за никой, освен за гном. Наистина изглежда всичко беше ненужен боклук, но вайкащият се Орл Фейн очевидно ги смяташе за някаква ценност. Ший поклати глава, изпълнен със съжаление към малкия гном. Той беше загубил всичко, когато беше станал дезертьор, и всичко, с което можеше да се похвали, бяха тези непотребни предмети от метал и евтини бижута без никаква стойност. А сега изглежда щеше да загуби и живота си, защото се беше осмелил да излъже сприхавия Панамон Крийл.

— За това не си заслужава да се умира, гноме — изсумтя сърдито Панамон и кимна рязко с глава на Келцът, който вдигна тежкия си боздуган, за да приключи с нещастния тип.

— Не, не, чакайте, почакайте малко, моля ви — извика пискливо гномът, с изпълнен с отчаяние глас Това беше неговият край. Това беше последната му молба. — Не излъгах за Меча, кълна се, не излъгах! Мога да ви го предоставя. Не си ли давате сметка колко ценен е Мечът на Шанара за Господаря на мрака?

Без да се замисли, Ший се протегна и сграбчи силната ръка на Келцът. Огромният трол изглежда разбра. Бавно свали боздугана и погледна любопитно Ший, Панамон Крийл отвори ядосан уста, но се поколеба. Искаше да научи истината за присъствието на Ший в Северната страна и тайната на този Меч, който явно беше свързан с цялата тази работа. Изглежда мъжа от Вейл, после се обърна към Келцът и вдигна рамене, искайки да каже, че му е все едно.

— Нищо не ни пречи да те убием по-късно, Орл Фейн, ако се окаже, че това е поредната ти лъжа. Сложи му въже около безценния врат и го докарай тук, Келцът. Ший, ако ми подадеш ръка да стана и

рамо, на което да се облегна, мисля, че ще мога да стигна до гората. Келцът ще държи под око хитрия ни малък дезертър.

Ший помогна на ранения Панамон да стане и се опита да го подкрепя, докато той направи няколко пробни крачки. Келцът завърза Орл Фейн и постави въже около шията му, за да го води. Гномът се остави да бъде вързан без да хленчи, макар че изглеждаше притеснен за нещо. Ший си помисли, че той сигурно отново лъжеше, когато каза, че знае къде може да бъде намерен Мечът и се мъчеше да си представи по какъв начин би могъл да им се изплъзне, преди да открият измамата му и да го убият. Ший не беше способен да убие гнома, нито дори би се съгласил той да бъде убит, но не изпитваше никакво съчувствие към лъжеца. Орл Фейн беше страхливец, дезертър, крадеше вещи от мъртъвци — човек без народ и без родина. Сега Ший беше сигурен, че хленчещото, раболепно поведение на гнома в началото беше усърдно заучена защитна реакция на лукавото, ужасно същество, което се криеше зад тази маска. Орл Фейн би прерязал гърлата им без ни най-малко угризение на съвестта, ако можеше да го направи безнаказано. Ший почти съжаляваше, че Келцът не беше сложил край на неприятностите им и не беше убил гнома. Щеше да се чувства по-добре.

Панамон им направи знак, че е готов да продължи към гората, но преди да направят и две крачки, хленченето и молбите на Орл Фейн ги спряха. Нещастният гном отказваше да върви без торбата и скъпоценностите си. Нададе такъв вой на протест, че Панамон отново изпадна в ярост и едва се въздържа да не го цапардоса по омразната жълта глава.

— Има ли някакво значение, Панамон — попита най-после Ший вбесен. — Дай му дрънкулките, ако това ще го направи щастлив. Можем да се отървем от тях по-късно, когато се поуспокои.

Панамон поклати възмутен красивото си лице и накрая се съгласи неохотно. Вече му беше дошло до гуша от Орл Фейн.

— Е, добре, ще отстъпя, но само веднъж, съгласи се крадецът. Орл Фейн веднага се успокои. — Но ако още веднъж си отвори устата, ще му отрежа езика. Келцът, дръж го настрана от торбата. Не искам да се докопа до някое от тези оръжия, което да е достатъчно дълго, че да може да се освободи и да ни очисти! Тези нищо и никакви мечове едва

ли могат да свършат някаква чиста работа и аз ще умра от отравяне на кръвта.

Ший се изсмя без да иска. Оръжията изглеждаха жалки, въпреки че той доста хареса тънкия меч с гравирания в дръжката му протегната ръка с горящ факел. Но дори и той беше доста безвкусен. Евтината позлата беше изтъркана и на места дръжката беше олющена. Той, както няколко други, беше в кожена ножница и беше трудно да се каже в какво състояние беше острието му. Но във всеки случай би могъл да се окаже опасен в ръцете на лукавия Орл Фейн. Келцът метна торбата и съдържанието ѝ на рамо и групата се запъти към гората.

Разстоянието, което изминаха, беше сравнително малко, но когато стигнаха края на гората, Ший беше изтощен от тежестта на ранения Панамон, когото подкрепяше. Малката група спря по нареждане на крадеца. После, сякаш сетил се изведнъж, той изпрати Келцът да заличи следите им и да направи няколко фалшиви, за заблуда на евентуалните им преследвачи. Ший не се противопостави, въпреки че се надяваше, че Аланон и останалите го търсеха, защото имаше огромна опасност патрулиращите гноми ловци, или още по-лошо, някой друг Носител на черепи, да попаднат на следите им.

След като завърза Орл Фейн за едно дърво, скалният трол се върна и заличи всички следи от преминаването им в тази посока. Панамон се свлече изтощен на земята и се подпря на един дебел клен, а умореният човек от Вейл се настани точно срещу него, легна по гръб на малко затревено хълмче, загледа се разсеяно в короните на дърветата и започна да вдишва дълбоко горския въздух. Слънцето бързо изчезваше с отминаването на следобед и вечерта се прокрадваше в небето на запад с бледи пурпурни, червени и тъмносини отблясъци. Слънцето щеше да грее не повече от час и нощта щеше да им помогне да се скрият от враговете си. В този момент Ший изпитваше ужасна нужда от помощта на приятелите си, от властното мъдро ръководство и удивителната мистична сила на Аланон, от смелостта на останалите — Балинор, Хендъл, Дюрън, Дейъл и избухливия Мениън Лий. Най-много от всичко му се искаше Флик да е до него — с непоклатимата му сляпа вярогност и доверие. Хубаво беше, че Панамон Крийл е до него, но тях не ги свързваше нищо истинско. Крадецът беше живял прекалено дълго, разчитайки на

разума и хитростта си, за да може да разбере почтеността и истината. А Келцът? Пълна загадка, дори и за Панамон?

— Панамон, беше споменал, че ще ми разкажеш за Келцът — каза тихо Ший. — Откъде го познава Носителят на черепи?

За момент крадецът не отговори и Ший го погледна да види, дали го беше чул. Той го гледаше изненадан, без да продума.

— Носителят на черепи? Май ти си много по-осведомен от мен по тези въпроси. Я по-добре ти ми кажи нещо за огромния ми спътник. Ший.

— Не ми каза истината, когато ме спаси от онези гноми, нали? — попита го Ший. — Той не е саможивец, прогонен от родното му село от неговите хора. Не ги е убил, защото са го нападнали, нали? Панамон се изсмя весело и с шипа погали тънките си мустаци.

— Защо, може да е било точно така. Възможно е това да му се е случило. Не знам. Винаги съм си мислил, че наистина трябва да му се е случило нещо подобно, след като се е хванал с човек като мен. Той не е крадец. Не знам какво всъщност е той. Но ми е приятел — виж, в това съм сигурен. Не те излъгах, когато ти казах това. — От къде е? — попита Ший след кратко мълчание. — Срецнах го на север оттук преди около два месеца. — Тръгнал беше да излиза от планините Чарнал, изранен, пребит, просто се чудех как беше останал жив. Не знам какво му се е случило. Така и не пожела да ми каже, пък и аз не го попитах. Явно беше решил да крие миналото си, също като мен. Грижих се за него няколко седмици. Поназнайвах нещичко от езика на знаците. Той разбра това и започнахме да си общуваме. Догадих се за името му чрез знаците. Понаучихме туй-онуй един за друг. Когато се оправи, го попитах дали иска да дойде с мен и той прие. Знаеш ли, имали сме и хубави моменти, най-лошото е, че не е истински крадец.

Ший кимна с разбиране и се изхили тихо на последната забележка. Панамон Крийл вероятно никога нямаше да се промени. Не разбираше, не приемаше никакъв друг начин на живот и не искаше да променя собствения си. Единствените хора, които разбираше бяха онези, които плюеха на света и вземаха насила това, което им беше нужно. И все пак приятелството беше за него ценна стока, нещо, което не трябваше да се захвърля с лека ръка. Дори и Ший беше започнал да изпитва някакви странни чувства на приятелство към крещящо облечения Панамон Крийл, едно учудващо приятелство заради

разликата в характерите и в ценностите им, които бяха коренно противоположни. Но и двамата проявяваха разбиране към чувствата на другия въпреки различията, пък и изживяванията в битката срещу общия враг ги свързваха. Нищо чудно това да беше предостатъчно като основа за приятелство за всеки, който се нуждаеше от него.

— От къде може Носителят на черепи да го познава — настояваше Ший.

Панамон повдигна рамене, като искаше да му покаже, че нито знаеше, нито пък това го интересуваше. Наблюдателният човек от Вейл усещаше, че последното не е вярно и че на Панамон много му се иска да разбере истината за появата на Келцът два месеца по-рано. Тайната на миналото му трябваше да има нещо общо със съществуването от света на духовете, което кой знае как беше разпознало огромния трол. В жестоките му очи се беше изписал някакъв страх, а Ший не можеше да си представи как можеше един простосмъртен да изплаши могъщия Носител на черепи. И Панамон беше забелязал това, така че сигурно и той си задаваше същия въпрос.

Слънцето беше залязло, когато Келцът се върна при тях и бледите лъчи на късния следобед осветяваха съвсем слабо тъмната гора. Тролът беше заличил грижливо всичките им следи от полесражението дотук и беше направил множество други, обърквачи, в случай че някой се опитваше да ги проследи. Панамон се чувстваше достатъчно добре, за да може да се движи сам, но помоли Келцът да го подкрепя, докато стигнат до подходящо за нощуване място, защото се стъмваше много бързо. Ший трябваше да води укротилия се Орл Фейн за ремъка, задача, която не му беше по сърце, но прие безропотно. Панамон отново се опита да се освободи от износената торба и съдържанието ѝ, но Орл Фейн не се остави да отнемат толкова лесно скъпоценностите му. Веднага започна да вие така жалостно и силно, че крадецът нареди да му вържат здраво устата, докато накрая единственият звук, който се чуваше от нещастния гном, беше приглушено стенание. Но когато се опитаха да влязат в гората без торбата отчаяният пленник се тръшна на земята и отказа да стане, въпреки безпощадните ритници на излезлия от себе си Панамон. Келцът би могъл да носи гнома и да подкрепя Панамон, но Щеше да му бъде трудно, а и не си заслужаваше труда. След като отправи

страховити заплахи към виещия гном, накрая крадецът остави Келцът да вдигне торбата му и четиримата навлязоха в сумрака на гората.

Когато стана толкова тъмно, че не можеха да бъдат сигурни в каква посока се движат, Панамон им даде знак да спрат на малко открито пространство сред огромни дъбове, преплетените клони на които образуваха рехав покрив. Орл Фейн беше вързан за един от високите дъбове, след което останалите трима се заловиха да запалят огън и да приготвят вечерята. Отпуснаха въжето, с което беше вързан Орл Фейн толкова, колкото да може да се нахрани. Панамон не знаеше къде точно се намират, но се чувстваше в достатъчна безопасност и затова беше позволил да запалят огън. Почти сигурен беше, че никой няма да ги следи през нощта. Едва ли щеше да бъде толкова спокоен, ако знаеше за опасностите, които криеха непроходимите гори около черните скали на Паранор. Четиримата мъже се намираха в съседство с опасните гористи местности, които окръжаваха Паранор. Добре, че участъкът от гората, в който бяха спрели да пренощуват, беше рядко посещавано място от любимците на Господаря на магиите и малко вероятно беше някой да се навърта насам. Ядоха мълчаливо, гладни и уморени след продължителното ходене през деня. Дори досадният гном от време на време преставаше да хленчи и ядеше лакомо с приведено към топлината на малкия огън лукаво жълто лице, а тъмнозелените му очи шареха неспокойно наоколо. Ший не му обръщаше внимание. Мислеше какво да каже на Панамон Крийл за себе си, за групата и най-вече за Меча на Шанара. Когато свършиха с яденето, той все още не беше решил това. Пленникът пак беше завързан за най-близкия дъб и му махнаха превръзката от устата, за да може да диша свободно, след като даде тържествено обещание, че няма пак да започне да вие и да крещи. После, след като се настани удобно до гаснещия огън, Панамон насочи вниманието си към човека от Всйл.

— Е, Ший, дойде времето да ми разкажеш всичко, което знаеш за този Меч — започна той оживено. — Никакви лъжи, никакви полуистини и нищо скрито-покрито. Обещах да помогна, но трябва да си имаме взаимно доверие, а не нещо подобно на отношението ми към този жалък дезертьор. Бях честен и откровен с теб. Бъди и ти такъв с мен.

И така. Ший му разказа всичко. Не смяташе да го прави, когато започна. Той наистина не знаеше каква част от истината трябва да му каже, но едното водеше към другото, второто към третото и преди да се усети, беше разказал абсолютно всичко. Разказа му за пристигането на Аланон, после за появата на Носителя на черепа, която принуди двамата братя да избягат от Шейдската долина. Разказа какво им се случи по пътя до Лий и за срещата им с Мениън, а после за ужасното им бягство през Черните дъбове до Кълхейвън, където се присъединиха към останалата част на групата. Пропусна подробностите от пътуването им до Драконовите зъби, много от които все още бяха неясни в съзнанието му. Завърши, като обясни как падна от Ръба в реката и бе отнесен до равнината Раб, където беше заловен от групата на гномите ловци. Панамон го слушаше, без да го прекъсва, с широко отворени от смайване очи. Келцът седеше до него неразгадаем и безмълвен. Грубото му, но интелигентно лице беше обърнато напрегнато към малкия човек от Вейл, от началото до края на разказа Орл Фейн шаваше неспокойно, стенеше и бръщолевеше нещо, докато слушаше заедно с другите двама, очите му шареха тревожно, сякаш очакваше самия Господар на магиите да се появи всеки момент.

— Това е най-изумителното нещо, което някога съм чувал — промълви най-после Панамон. — Всичко е толкова невероятно, че дори и на мен ми е трудно да повярвам. Но аз ти вярвам, Ший. Вярвам ти, защото сам се бих с това чудовище с черни крила там, в равнината и защото видях необикновената власт, която имаш над тези камъни на елфите, както ги нарече ти. Но виж, всичко това около Меча, че ся загубеният наследник на Шанара — де да знам? А ти самият вярваш ли, а?

— В началото не вярвах — призна бавно Ший — а сега не знам какво да мисля. Толкова много неща ми се случиха, че вече нито знам кой съм, нито в какво да вярвам. Във всеки случай трябва да намеря Аланон и другите. Те вече може и да са намерили Меча. Възможно е вече да имат отговора на цялата тази загадка за произхода ми и за силата на Меча.

Внезапно Орл Фейн започна да се превива от смях. Гласът му беше ужасно писклив, а той напълно обезумял.

— Не, не, Мечът не е в тях — викаше той като малоумен, превзет от собствената си лудост. — Не, не, само аз мога да покажа Меча!

Мога да ви отведа до него. Само аз. Можете да го търсите колкото си искате, да търсите и да търсите — ха-ха-ха, хайде де. Но аз знам къде е той! Знам у кого е! Само аз знам!

— Тоя май че полудява — измърмори навъсено Панамон Крийл и нареди на Келцът отново да върже устата на досадния гном. — Утре сутринта ще разберем какво знае. Ако знае нещо за Меча на Шанара, в което много се съмнявам, ще ни го каже, доброволно или не.

— Мислиш ли, че може да знае у кого е Мечът? — попита сериозно Ший. — Този Меч може да означава толкова много, не само за нас, но и за всички народи на Четирите земи. Трябва да се опитаме да измъкнем от него всичко, което наистина знае.

— Още малко и ще ме разплачеш с тази твоя загриженост за хората — присмя му се Панамон презрително. — Да вървят по дяволите, хич не ми пука, не ме е грижа за тях. Никога не са направили нищо за мен — освен че пътуват сами, невъоръжени, с натъпкани с пари портфейли, но за съжаление много рядко. — Погледна към разочарованото лице на Ший и вдигна равнодушно рамене. — И все пак, любопитен съм да узная нещичко за Меча, затова ми се иска да ти помогна. В края на краищата, дължа ти много, а не съм от хората, които забравят, че са длъжници.

Келцът отново беше завързал устата на бръщолевещия гном и се присъедини към тях до малкия огън. Орл Фейн беше изпаднал в пристъп на кратки, пронизителни изблици на смях, а в промеждутъците мърмореше нещо несвързано, което дори здраво стегнатата превръзка не можеше напълно да заглуши. Ший погледна обезпокоен към малкия пленник и наблюдаваше как жилестото жълто тяло се гърчи, сякаш обладано от зъл демон, с широко отворени очи, които се въртяха неистово. Панамон се мъчеше да не обръща внимание на стенанията му, но накрая, загубил всякакво търпение, скочи и извади камата си с намерението да изтръгне езика на гнома. Орл Фейн моментално притихна и за известно време забравиха за него.

— Какво мислиш — поднови след малко разговора Панамон. — Защо съществото от Северната земя беше убедено, че ние крием Меча на Шанара? Странно, то изобщо не подлагаше на съмнение това. Каза, че усещало, че е в нас Как си обясняваш това? — Може би заради камъните на елфите, знам ли?

— Възможно е — съгласи се бавно Панамон и се замисли, като поглади със здравата ръка брадичката си. — Честно казано, нищо не разбирам. Келцът, ти какво ще кажеш?

Огромният скален трол ги погледна сериозно, после направи няколко кратки знака с ръце. Панамон го наблюдаваше съсредоточена след което се обърна към Ший възмутен.

— Според него Мечът е изключително важен, а Господарят на магиите много опасен за всички нас — Крадецът се разсмя весело. — Няма що, много ни помогна!

— Мечът наистина е много важен! — повтори Ший и гласът му потъна в тишината. Замълчаха и се замислиха.

Станало беше много късно. Нощта около тях чернееше зад бледата светлина на червеникавите въглени на огъня. Гората беше като защитна стена, иззад която долитаха остри звуци от света на насекомите и от време навреме кряска на някое същество в далечината. На места небето прозираше през клоните на големите дървета и приличаше на тъмносини кръпки, опръскани с някоя и друга далечна звезда. Панамон продължи да говори тихо още малко, докато въглените се превърнаха в пепел. После стана, разрови с крак пепелта, стъпка недоизгасналите въглени и каза лека нощ на спътниците си с тон, който пресече всякакви намерения за разговор. Келцът се беше увил в едно одеяло и вече спеше, а Ший още не си беше избрал подходящо място за спане. Човекът от Вейл се чувстваше ужасно изморен от дългото ходене през деня и от битката с Носителя на черепи. Хвърли одеялото си на земята, легна по гръб, изхлузи ботушите си и се загледа в тъмнината, в която едва-едва различаваше клоните на дърветата.

Ший се замисли за всичко, което му се беше случило, и отново се върна по дългия, безкраен път от Шейдс ката долина. Голяма част от него продължаваше да бъде загадка. Стигна дотук, изживя толкова много неща и въпреки това не знаеше защо е всичко това. Тайната на Меча на Шанара, Господарят на магиите, собственият му произход — всичко си оставаше толкова неясно, колкото и в самото началото. Групата се луташе там някъде и го търсеше, водена от тайнствения Аланон, вероятно единственият, който знаеше отговорите на всички въпроси. Защо още в началото не каза всичко на Ший? Защо така упорито поднасяше на хората от групата само по нещичко от историята

и винаги беше запазвал тази малка част; винаги премълчаваше това, което щеше да им позволи да разберат напълно неизвестната сила, заключена в изплъзващия им се Меч на Шанара?

Обърна се на една страна, взря се през тъмнината в спящата само на няколко стъпки от него фигура на Панамон Крийл. Оттатък, от другата страна на празното пространство можеше да чуе тежкото дишане на Келцът, което се сливаше със звуците на нощта в гората. Орл Фейн седеше, опрял гръб на дървото, за което беше завързан, а очите му светеха като очите на котка в тъмнината, втречени неподвижно в Ший. Човекът от Вейл го погледа известно време, изнервен от втречения поглед на гнома, но накрая се насили да отвърне поглед, затвори очи и след няколко секунди беше в прегръдките на съня. Последното, което си спомняше беше, че притисна малките камъни на елфите по-силно до гърдите си под куртката, чудейки се дали силата им ще продължи да го закриля и в дните занапред.

В сивотата на ранната утрин в гората Ший внезапно се събуди от дълга нестихваща врява, една безкрайна поредица от клетви, които развилнелият се Панамон Крийл бълваше жлъчна Крадецът вилнееше из лагера, изпаднал в необуздана ярост и ругаеше настървено, без да спира. Ший не можа веднага да разбере какво се е случило. Чак след няколко минути успя да прогони съня от очите си, след което се подпря на лакът и примигна сънливо. Имаше чувството, че е спал не повече от няколко минути, усещаше болка и умора в мускулите си, а мозъкът му беше замъглен. Панамон продължаваше да беснее в малкото празно пространство, а Келцът беше клекнал до един от големите дъбове. Тогава Ший забеляза, че Орл Фейн липсва. Скочи разтревожен на крака и разбра, че най-лошите му опасения са се оправдали. Въжето, с което беше вързан лукавият гном, беше разрязано на парчета, разхвърляни около дънера на дървото. Пленникът беше избягал и Ший беше загубил единствената възможност да открие Меча.

— Как е успял да се измъкне — попита ядосано Ший. — Мислех, че така стегнато си го вързал, че няма да може да се докопа до нещо, което да може да разреже въжето!

Панамон го погледна така, сякаш виждаше кръгъл идиот пред себе си и върху пламналото му от гняв лице се изписа възмущение.

— Я стига! Аз да не съм пълен глупак! Разбира се, че го вързах далеч от всякакви оръжия. Не само че го вързах за проклетото дърво, но и за по-сигурно му сложих превръзка на устата. А та къде си бил? Този малък проклетник просто е изгризал въжето и превръзката на устата си. Сега дойде ред на Ший да се втрещи.

— Говоря ти съвсем сериозно, уверявам те — продължи вбесен Панамон. — Въжетата бяха прегризали със зъби. Малкият ни приятел гризач се оказа по-изобретателен, отколкото подозирах.

— Или може би по-отчаян — заяви замислено младежът от Вейл. — Чудя се защо не се е опитал да ни убие. Имаше достатъчно основание да ни мрази.

— Колко жестоко от твоя страна да допускаш такова нещо — каза другият с насмешка. — Но щом питаш, ще ти кажа. Страхувал се е, че ще се събудим преди да ни е убил и тримата. Този гном е дезертьор — най-долнопробен страхливец. Не е имал смелостта да направи нещо друго, освен да избяга. Какво има, Келцът?

Огромният трол се беше доближил мълчаливо до приятеля си и беше направил бързо няколко знака, сочейки на север. Панамон с отвращение тръсна глава.

— Безгръбначната мишка е изчезнала в ранни зори — преди няколко часа. И което е по-лошо, избягал е на север, а хич не е препоръчително да го преследваме в тази посока. Освен това, много вероятно е да бъде открит от собствените му хора и да бъде очистен от тях. Те не биха приютили дезертьор. Ама я стига, прав му път, по-добре ще ни бъде без него, Ший. Пък и сигурно ни е лъгал за Меча на Шанара.

Ший кимна несигурно. Не беше убеден, че гномът ги е излъгал за всичко, което им беше казал. Колкото и лицемерен да беше, той звучеше убедително, когато твърдеше, че знае къде се намира Мечът. Самата мисъл, че той знае такава тайна, вбесяваше човека от Вейл. Ами ако беше тръгнал да търси Меча? Ами ако знаеше къде е той?

— Забрави цялата тази история, Ший — намеси се примирено Панамон. — Този гном се уплаши до смърт от нас. Единствената му мисъл е била да се спаси, Историята с Меча беше просто номер, за да не го убием, докато му се отдаде възможност да избяга. Погледни това. Толкова е бързал, че дори е забравил скъпоценната си торба.

Едва сега Ший забеляза торбата, оставена полуотворена на отсрещната страна на малкото открито пространство. Наистина беше странно, че Орл Фейн беше забравил скъпоценностите си, след като се беше подложил на толкова неприятности, само и само да ги убеди да ги вземат със себе си. Тази безполезна торба беше толкова важна за него, и въпреки това лежеше там забравена. Явно и съдържанието ѝ беше вътре. Това личеше по малките издутини по нея. Ший се доближи любопитно и я изгледа с нескрито подозрение. Изпразни съдържанието ѝ на земята. Мечовете, кинжалите и бижутата се изсипаха с подрънкване. Ший се загледа в предметите и усети огромното тяло на Келцът до себе си. Тъмното му безизразно лице беше надвесено над него. Стояха и изучаваха изоставените вещи на гнома, сякаш те криеха някаква загадъчна тайна. Спътникът им ги наблюдава няколко секунди, после измърмори ядно нещо, доближи се и се загледа в оръжията и бижутата.

— Хайде да тръгваме — подкани го той. — Трябва да открием приятелите ти, Ший, и може би с тяхна помощ ще можем да разберем къде се намира Мечът. Какво толкова зяпаш? Нали вече видя веднъж всичките тези боклуци? Не са се променили. Нищо не се е променило. Все са си същите.

В този момент Ший разбра.

— Не са същите — каза той бавна — Няма го. Той го е взел.

— Какво го няма — попита раздразнено Панамон и подритна купчината. — За какво говориш?

— Онзи стар меч в кожената ножница. С ръката и факела.

Панамон погледна бързо мечовете в малката купчина, присвил вежди. Изведнъж Келцът се изправи, погледна Ший и прикова дълбоките си, интелигентни очи в неговите. И той беше открил истината.

— Значи, взел е един меч — измърмори сърдито Панамон, а мозъкът му не преставаше да работи. — Но това не означава, че той... — Млъкна, ченето му увисна от смайване, извъртя невярващо очи. — О, не! Не може да бъде. Невъзможно е. Искаш да кажеш, че той е...?

Не можа да довърши мисълта си. Думите му заседнаха в гърлото. Ший кимна с глава, напълно отчаян.

— Мечът на Шанара.

КНИГА ВТОРА

ГЛАВА 21

Същата сутрин, когато Ший и новите му спътници научиха ужасната истина за избягалия Орл Фейн и за Меча на Шанара, Аланон и другите от групата също си имаха неприятности. Бяха се измъкнали успешно от Централната кула на крепостта на друидите под вещото водачество на мистика, лъкатушейки надолу през лабиринт от тунели, докато стигнаха до основата на планината, където започваше гората. Не се сблъскаха със съпротива по време на бягството. Срегнаха само няколко случайни, бързащи към проходите гноми, изостанали от разбитата охрана на замъка, която беше избягала по-рано. Беше ранна вечер, когато групата се измъкна от височините и тръгна на север през гората. Аланон беше сигурен, че гномите са преместили Меча на Шанара малко преди сблъсъка им с Носителя на черепите в помещението с пещта, но му беше невъзможно да определи кога точно е станало това. Ивънтайн контролираше северните покрайнини на Паранор и всеки опит за пренасяне на Меча щеше да срещне съпротивата на воините му. Може би кралят на елфите вече беше успял да вземе Меча. Аланон беше силно разтревожен за малкия човек от Вейл, когото се беше надявал да открие в крепостта на друидите. Когато потърси мислено младежа в подножието на Драконовите зъби, разбра, че той е с други хора, които се движат на север към Паранор. Явно нещо ги беше отклонило от пътя им. Ший беше съобразителен и имаше закрилата на камъните на елфите срещу властта на Господаря на магиите. На друида не му оставаше нищо друго, освен да се надява, че те, в крайна сметка, ще се намерят без повече усложнения и когато това стане. Ший ще бъде жив и невредим.

Но Аланон си имаше и други грижи. Започнаха да пристигат многочислени подкрепления на гномите, които скоро разбраха, че Аланон и останалите от групата нападатели са се измъкнали от двореца и са някъде в Непроходимата гора около Паранор.

Гномите не знаеха кого точно търсят. Знаеха само, че замъкът е бил нападател и нападателите трябва да бъдат заловени или убити. Посланиците на Господаря на магиите не бяха пристигнали, а самият

Крал на черепите все още не беше научил, че преследваните отново са се спасили. Той си почиваше доволен в мрачните покои на владението си, сигурен, че досадният Аланон, който му беше създавал толкова неприятности, е загинал в пещите на Паранор, че наследникът на Шанара и другите с него са пленени и че Мечът на Шанара е на път към Северната земя. И така, пристигналите нови подкрепления от гноми започнаха да претърсват гората около Паранор, мъчейки се да открият неизвестните нападатели. Сигурни бяха, че те са тръгнали на юг и изпратиха повечето от преследвачите си в тази посока.

Аланон и спътниците му се движеха неотклонно на север, но от време на време ходът им беше забавян от появата на някоя голяма част от патрулиращи в гората гноми. Малката група нямаше да успее да се измъкне незабелязано, ако беше тръгнала на юг. Но изпратените на север врагове бяха сравнително малко, което доста ги улесни. Избягваха претърсващите гората групи, като се укриваха, изчакваха ги да отминат и после продължаваха напред. Беше още светло, когато накрая стигнаха до покрайнините на гората и можеха да видят величествените равнини на Стрелехайм на север. Преследвачите бяха по петите им.

Аланон се обърна към спътниците си, тъмното му лице беше уморено и мрачно, но в очите му все още проблясваше решителност. Той ги оглеждаше и изучаваше един по един, като че ли ги виждаше за първи път. Накрая проговори, бавно и без особено желание.

— Стигнахме до края на пътя, приятели мои. Пътешествието до Паранор приключи. Дойде време да се разделим и всеки да поеме пътя са. Загубихме възможността да вземем отново Меча, поне засега Ший все още го няма и никой не знае колко време ще мине, докато го открием. Но най-голямата заплаха за нас е нашествието от Север. Трябва да се защитим, себе си и народите на юг, на изток и на запад. Не видяхме никакви признаците присъствието на елфските армии на Ивънтайн, макар че те би трябвало да наблюдават този район. Изглежда са се оттеглили, а това е възможно, само ако Господарят на магиите е започнал да придвижва армиите си на юг.

— Значи нашествието е започнало? — попита кратко Балинор.

Аланон кимна замислено и другите се спогледаха ужасени.

— Без Меча не можем да разгромим Господаря на магиите, така че трябва да се опитаме да спрем армиите му. А за да направим това,

трябва бързо да обединим усилията си. Възможно е вече да сме закъснели. Брона ще използва армиите си, за да завземе цялата централна част на Южната земя. А за да постигне тази си цел той просто трябва да унищожи Граничния легион. Балинор, легионът трябва да задържи градовете на Калахорн, за да даде достатъчно време на армиите да се обединят и ударят нашественика. Дюрън и Дейъл могат да те придружат до Тирзис и оттам да продължат на запад към родината си. Ивънтайн трябва да преведе армиите си през равнините Стрелехайм, за да подсили Тирзис. Ако загубим там, Господарят на магиите ще успее да вбие клин между войските и тогава възможността те да се обединят ще бъде нищожна. И което е по-лошо, цялата Южна земя ще остане отворена и незащитена. Мъжете изобщо няма да могат да организират навреме армиите си. Граничният легион на Калахорн е единствената им надежда.

Балинор кимна и се обърна към Хендъл.

— Каква подкрепа могат да ни осигурят джуджетата?

— Градът Варфлийт е ключът към източната част на Калахорн. — Хендъл обмисли внимателно положението. — Народът ми трябва да се пази от евентуално нападение през Анар, но можем да отделим достатъчно хора, за да помогнем за защитата на Варфлийт. Само че ще трябва сами да удържите градовете Керн и Тирзис.

— Армиите на елфите ще ви помогнат от запад — обеща бързо Дюрън.

— Чакайте малко — възкликна Мениън, без да може да повярва на ушите си. — А Ший? Вие май го забравихте, а?

— Както виждам, ти продължаваш да говориш, преди да помислиш — отбеляза навъсен Аланон. Мениън почервения от гняв, но изчака да чуе какво ще каже мистикът.

— Няма да се откажа да търся брат си — каза тихо Флик.

— Но аз не те и карам да правиш това — усмихна се Аланон на загрижеността му. — Ти, Мениън и аз ще продължим да търсим младия ни приятел и Меча. Подозирам, че където намерим единия, ще намерим и другия. Спомнете си какво ми каза призракът на Бремен. Ший пръв ще стигне до Меча на Шанара. А може би вече го е направил.

— Тогава да се залавяме с издирването — предложи раздразненият Мениън, като избягваше да гледа друида в очите.

— Тръгваме веднага — заяви Аланон, като добави натъртено — но ти трябва да внимаваш повече какво говориш. Един принц на Лий би трябвало да говори разумно и прозорливо, с търпение и разбиране, и да не изпада в глуповат гняв.

Мениън кимна вяло. Взеха си сбогом със смесени чувства и се разделиха. Балинор, Хендъл и двамата братя поеха на запад през гората, в която Ший и спътниците му бяха прекарвали нощта. Надяваха се да заобиколят Непроходимата гора, да се спуснат през хълмистата местност северно от Драконовите зъби и да стигнат до Керн и Тирзис за няколко дни. Аланон и двамата му млади спътника тръгнаха на изток, за да търсят някакви следи от Ший. Аланон беше сигурен, че в крайна сметка човекът от Вейл беше тръгнал на север към Паранор и може би е пленник в някой от лагерите на гномите в този район. Никак нямаше да е лесно да го освободят, но друидът най-много се страхуваше, че Господарят на магиите щеше да разбере за пленяването му и да открие кой е, след което незабавно щеше да го убие. Ако това се случеше, Мечът на Шанара щеше да им бъде безполезен и тогава нямаше да имат друг избор, освен да разчитат на помощта на разделените армии на трите обсадени земи. Тази мисъл никак не беше обнадеждаваща и Аланон побърза да насочи вниманието си върху местността пред него. Мениън вървеше малко пред тях и набитото му око подбираще пътя и изучаваше всички следи. Притесняваше се за времето. Ако завалеше дъжд, никога нямаше да открият следата. Но дори и да се запазеше благоприятно за тях, внезапните силни ветрове, които духаха в равнините на Стрелехайм щяха да имат същия ефект като дъждовете и да заличат всички следи на миналите по този път. Флик, който покорно вървеше най-отзад мълчалив и окаян, се надяваше, въпреки че нямаше никакво основание за това, че ще открият някаква следа — от Ший. Опасяваше се, че е видял брат си за последен път.

По обед голите равнини затрептяха от засилващата се горещина на нажеженото до бяло слънце и тримата пътника вървяха плътно, доколкото им беше възможно, до края на гората, за да се възползват от засенчените от високите дървета участъци. Единствено Аланон беше невъзмутим и не обръщаше внимание на непоносимата жегата. Тъмното му лице беше спокойно и отпуснато в жарещата светлина на слънцето и по него нямаше никаква следа от пот. Флик имаше чувството, че

всеки момент може да припадне, а дори и издръжливият Мениън Лий започна да се чувства зле. Проницателните му очи бяха сухи и го смъдяха, а сетивата му бяха започнали да му погаждат номера. Виждаше несъществуващи неща, чуваше несъществуващи звуци и му се явяваха несъществуващи образи, породени от замъгления му мозък и нажежения въздух пред него.

Накрая силите на двамата обитатели на Южната земя се изчерпиха напълно. Високият им водач даде кратка почивка и ги отведе в хладната сянка на гората. Мълчаливо хапнаха малко — безвкусен хляб и изсушено месо. Флик искаше да разпита друида какви са възможностите на Ший да оцелее сам в тази пустош, но нямаше сили да изрече въпросите си. Пък и отговорите бяха повече от ясни. Чувстваше се невероятно самотен сега, когато другите си бяха отишли. Никога не беше чувствал Аланон близък и не се освобождаваше от натрапчивите си съмнения за странните възможности на друида. Мистикът си оставаше за него огромната призрачна фигура, толкова тайнствена и страховита, колкото и самите Носители на черепи, които ги преследваха така упорито. Той си оставаше олицетворение на безсмъртния призрак на Бремен, който се беше надигнал от отвъдния свят в Шейлската долина. Той беше сила и власт от такава величина, че изобщо не изглеждаше да е част от света на простосмъртния Флик. Той по-скоро беше част от царството на Господаря на магиите, онова мрачно ужасяващо кътче в съзнанието на простосмъртните, където господар е страхът и разумът не може да проникне. Флик не можеше да забрави кошмарната битка между огромния мистик и коварното същество от света на черепите, която завърши в горящите пламъци на пещта под Централната кула на крепостта на друидите. Въпреки това Аланон се беше спасил. Той беше оцелял, нещо, което никой човек не можеше да направи. Това беше не само нещо повече от неестествено, то беше ужасяващо. Единствено Балинор като че ли можеше да контактува с огромния водач, но сега него го нямаше и Флик се чувстваше много самотен и уязвим.

Мениън Лий се чувстваше още по-несигурен. Всъщност той не се страхуваше от силния друид, но усещаше, че гигантът не се интересува много от него и го е взел със себе си най-вече, защото Ший беше настоящ. Ший имаше доверие в принца на Лий въпреки

изпитваните от Флик подозрения към подбудите на авантюриста. Но сега Ший го нямаше. Мениън отново изпита гняв към друида, но непредсказуемият мистик можеше да се отърве от него веднъж завинаги. Затова ядеше мълчаливо и не каза нищо, убеден, че за момента благоразумието беше за предпочитане пред доблестта.

Когато се нахраниха, друидът им кимна да тръгват. И отново поеха на изток към периферията на гората. Лицата им се обливаха в пот от пресушаващата жегата на слънцето, а уморените им очи преравяха голите равнини за следи от Ший. Не бяха вървели и петнадесет минути, когато откриха нещо необичайно. Мениън почти веднага забеляза следите. Няколко дни по-рано оттук бяха минали безброй много гноми, обути в ботуши и, без никакво съмнение, въоръжени. Вървяха по следите близо половин миля на север. На върха на малка височинка откриха тленните останки на гноми и елфи, чийто живот беше отнет в сражение. Разлагащите се тела лежаха там, където ги беше сварила смъртта, все още недокоснати и непогребани, на не по-малко от стотина ярда от възвишението. Тримата бавно се спуснаха по склона до белеещите се кости и вонящата плът. Зловонието се издигаше към ноздрите им на противни талази. Флик не беше в състояние да продължи, спря се и започна да наблюдава другите двама, които се движеха сред мъртвите тела.

Аланон вървеше мълчаливо, потънал в мисли. Разглеждаше захвърлените оръжия и знамена и само бегло поглеждаше към умрелите. Почти веднага Мениън откри пресни следи и започна да се движи механично по полесражението с очи, вперени в пращната земя. От разстоянието, на което се намираше, Флик не можеше да каже какво точно става, но планинецът май се върна по собствените си стъпки няколко пъти. Търсеше нови следи като с ръце засенчваше почервенелите си очи. Накрая се обърна на юг към гората и тръгна бавно към Флик с наклонена, потънала в мисли глава. Спря се до огромен храсталак и застана на едно коляно, явно разглеждаше нещо, което беше привлякло вниманието му. За миг любопитният човек от Вейл забрави отвращението си към полесражението и труповете по него и тръгна бързо напред. Тъкмо стигна до коленичилият мъж, когато Аланон, който стоеше в центъра на мястото на бойните действия, извика изненадано. Дватама мъже го погледнаха и видяха как огромната тъмна фигура гледаше надолу, без да откъсва погледа си,

сякаш искаше да се увери, че не греши. После се обърна и тръгна към тях е широки крачки. Тъмното лице на мистика беше поруменяло от възбуда, когато стигна до тях. Отпуснаха се като видяха как познатата присмехулна усмивчица се разтегна в широка усмивка.

— Изумително! Наистина изумително! Младият ни приятел се оказа по-изобретателен, отколкото допусках. Ей там горе открих малка купчинка пепел — това е всичко, което остава от Носител на черепа. Никой простосмъртен не би могъл да унищожи това същество, освен силата на камъните на елфите!

— Значи Ший е някъде пред нас! — възкликна обнадежден Флик.

— Никой друг няма право да използва силата на камъните на елфите — потвърди думите му Аланон с кимване на глава. — Личи си, че тук се е развихрила ужасна битка. Има следи, които показват, че Ший не е бил сам. Но не мога да ви кажа дали тези, които са били с него, са приятели или врагове. Не мога да ви кажа и дали съществото от Севера е било унищожено по време на или след битката между гномите и елфите. Ти какво откри, планинецо?

— Много заблуждаващи следи, оставени от много интелигентен трол — отвърна Мениън сухо. — Направо ми е невъзможно да кажа каквото и да било, съдейки по следите. Но съм сигурен, че сред онези, които са преминали през това поле, е имало и огромен скален трол. Оставил е следите си навсякъде, но нито една следа не води нанякъде. Някои следи показват, че е имало някаква борба в тези храсталаци. Виждате ли онези прекършени клони и нападалите наскоро листа? Но по-важното е, че следите са на дребен човек. Биха могли да бъдат следи, оставени от Ший.

— Допускаш ли, че е бил заловен от трол? — запита Флик ужасен.

Мениън се усмихна на опасенията му и сви рамене.

— Ако е успял да се справи с някой от тези Носители на черепа, едва ли един обикновен трол би могъл да го затрудни.

— Камъните на елфите не са защита срещу простосмъртни същества — подчерта Аланон хладно. — Има ли нещо, което да показва накъде е тръгнал този трол?

Флик усети как сърцето му се сви от това, което чу. Ако Ший беше заловен от това странно същество, значи отново бяха стигнали до

задънена улици.

— Открих и нещо друго — заяви Аланон след малка — Открих счупено знаме от рода на Елеседил — личното знаме на Ивънтайн. Може да е участвал в битката, Може да е бил взет за заложник и дори убит. Възможно е избитите гноми да са се опитвали да избягат от Паранор с Меча и да са били забелязани от краля на елфите и неговите воители. В такъв случай Ивънтайн. Ший и Мечът може да са в ръцете на врага.

— Сигурен съм в едно — прекъсна го бързо Мениън — Тези стъпки на трола и сборичкването в храсталаците са станали вчера, докато сражението между гномите и елфите е било няколко дни преди това.

— Да... да, ти, разбира се, си прав — каза замисленият друид. — Имало е низ от събития, които ние не можем да подредим от малкото, което знаем. Страхувам се, че няма да можем да намерим всичките отговори тук.

— Какво ще правим сега — попита нетърпеливо Флик.

— Има следи, които водят на запад, през Стрелехайм — каза Аланон замислено, като се взираше в посоката, за която говореше. — Следите са неясни, но биха могли да бъдат на оцелели от тази битка.

Погледна въпросително смълчалия се Мениън, очаквайки мнението му.

— Тайнственият трол не е тръгнал в тази посока — отбеляза разтревоженият Мениън. — Иначе не би си направил труда да заличи следите. Не ми харесва тази работа.

— Имаме ли някакъв избор? — упорстваше Аланон. — Единствените ясни следи, които излизат от това полесражение, водят на запад. Ще трябва да ги проследим И да се надяваме, че това е най-доброто, което можем да направим.

Флик си помисли, че подобен оптимизъм е напълно неоснователен, като имаше предвид безпощадните факти на положението. Това не беше присъщо на мрачния друид. Въпреки това те май наистина нямаха никакъв друг избор. Може би този, който беше оставил тези следи, независимо кой беше той, можеше да им каже нещо за Ший. Малкият човек от Вейл се обърна към Мениън и с кимване на глава показва, че иска да последва съвета на друида. Забеляза смаяния поглед на планинеца. Мениън очевидно не беше

очарован от решението. Убеден беше, че трябва да открият друга следа, която да им даде повече информация за трола и за убитото същество на черепите. Аланон им махна с ръка и, връщайки се натам, откъдето бяха дошли, те подновиха дългия си поход през равнините на Стрелехайм западно от Паранор. Флик хвърли последен поглед към полесражението с избитите мъже. Трупите им се разлагаха бавно в адската горещина, изоставени от хората и от природата в една безсмислена смърт. Поклати широката си глава. Може би всички те щяха да свършат по същия начин.

Тримата пътника вървяха неотклонно на запад през целия ден, Почти не говореха, всеки потънал в мислите си. Гледаха почти безразлично неясната пътека пред себе си и наблюдаваха как яркото слънце на хоризонта почервения и после потъна във вечерта. Когато стана толкова тъмно, че беше невъзможно да продължават, Аланон ги поведе към дърветата, където се приготвиха за нощта. Стигнаха бяха почти до северозападната част на ужасната Непроходима гора и отново имаше опасност да бъдат открити от групи на гноми преследвачи или от бродещи глутници вълци. Непоколебимият друид им обясни, че има известна опасност да бъдат разкрити, но той е убеден, че за момента са престанали да ги издирват заради по-спешна работа. За по-голяма безопасност нямаше да палят огън и през цялата нощ щяха да се редуват да бодърстват, за да не ги изненадат вълците. Флик мислено се молеше вълците да не посмеят да се доближат толкова до равнината и да си стоят по-навътре в гората. Хапнаха набързо от безвкусното месо и бързо се приготвиха за нощта. Мениън пръв остана на пост. Флик веднага заспа, но когато планинецът го събуди, за да го смени, имаше чувството, че току-що беше заспал. Около полунощ Аланон се доближи безшумно и му каза да върви да спи. Флик беше будувал само час, но изпълни нареждането, без да се противи.

Флик и Мениън се събудиха призори. Видяха огромният друид да стои спокойно, подпрян на голям бряст в бледите червения и жълти отблясъци на слънцето, които се промъкваха в гората Той ги наблюдаваше. Тъмната му, висока фигура почти се сливаше с околността. Седеше там неподвижен, дълбоките му хлътнали очи бяха скрити в цепнатините под гъстите вежди. Знаеха, че Аланон е бодърствал цялата нощ вместо тях без да мигне. Невъзможно беше да ся е почивал. Въпреки това стана, без да се протяга, а лицето му

изглеждаше отпочинало и бдително. Закусиха набързо, излязоха от гората и отново бяха в равнината. Секунди по-късно спряха слисани, без да могат да повярват на очите си. Небето над тях беше ясно и светлосиньо и слънцето грееше ослепително над планинските била далеч на изток. Но на север се издигаше огромна висока стена от тъмнина, сякаш всички зловещи буреносни облаци на света се бяха струпали един връз друг в образуваха черна стена от мрак. Стената се издигна във въздуха, докато се изгуби от погледа в неравната черта на хоризонта и после се разпротря над каменистата повърхност на Северната земя, огромна, черна и ужасна, а в центъра ѝ — кралството на Господаря на магиите. Тя сякаш предвещаваще неумолимото неизбежно приближаване на една безкрайна нощ.

— Какво ли ще е това? — едва успя да попита Мениън. За момент Аланон не каза нищо. Тъмното му лице отразяваше чернотата на северната стена, в която се беше втренчил безмълвно. Мускулите на слабите му скули изглеждаха ужасно напрегнати под малката черна брадичка, а очите му бяха присвити. Потънал беше в дълбок размисъл. Мениън чакаше без да продума. Накрая друидът, сякаш сетил се изведнъж, че той беше попитал нещо, се обърна към него.

— Това е началото на края. Брона дава сигнал, че започва завоюването си. Тази ужасна тъмнина ще следва армиите му, докато се придвижват на юг и на запад, докато цялата земя потъне в мрак. А когато слънцето изчезне от всичките земи, тогава ще умре и свободата.

— Победени ли сме? — попита след малко Флик. — Нима наистина сме победени? Толкова ли е безнадеждно положението ни, Аланон?

Разтревоженият му глас засегна чувствителна струна в огромния друид, който се обърна тихо към него и го погледна спокойно в широкото, уплашено лице.

— Все още не, млади ми приятелю. Все още не.

Аланон ги поведе на запад и няколко часа те се отдалечаваха от това място, като вървяха близо до периферията на гората. Той предупреди Флик и Мениън да си отворят очите на четири за някаква следа от врага. Сега, след като Господарят на магиите беше започнал нашествието си, Носителите на черепа щяха да летят и през деня, и през нощта, и нямаше вече да се страхуват от светлината на слънцето, нито да се опитват да прикриват присъствието си. Господарят беше

сложил край на криенето си в Северната земя. Сега той щеше да започне да се движи в другите земи и да изпраща преданите му духове пред себе си като огромни хищни птици. Щеше да им даде сила, с която да издържат на слънчевата светлина — силата на огромната черна стена, която беше засенчвала кралството му и която щеше да започне да засенчва всичките земи извън него. Идваше краят на дните на светлината.

Към средата на сутринта тримата пътници тръгнаха на юг към равнините на Стрелехайм без да се отдалечават от западните покрайнини на ограждащата Паранор гора. На това място отпечатъците от стъпки, които те следваха, се смесваха с други отпечатъци, които идваха от север и водеха на юг към Калахорн. Пространството, което покриваха, беше широко. Никой не се беше опитвал да ги заличи и да прикрие както броя им, така и посоката. От широчината на следата и отпечатъците на стъпките Мениън заключи, че няколко хиляди души бяха минали оттук. Следите бяха оставени от гноми и троли, очевидно част от ордите на Господаря на магиите от Северната земя. Сега Аланон беше сигурен, че огромна армия се събира в равнините над Калахорн, за да започне придвижването си през Южната земя и да раздели свободните земи и армиите им. Следите ставаха толкова объркани от непрестанното присъединяване на части към главната колона, че беше невъзможно да се разбере дали някоя по-малка група не се беше отделила. Възможно беше на определено място Ший или Мечът да са поели по друг път и приятелите му нямаше да успеят да го настигнат, ако продължаваха да следват основната колона.

Цял ден вървяха на юг с няколко кратки почивки, решени да застигнат огромната колона от мъже пред тях, преди да е паднала нощта. Мениън само по навик хвърляше по някой и друг поглед на утъпканата земя. След голите равнини на Стрелехайм се появиха затревени поляни. Флик изпита чувството, че се връщат у дома и познатите хълмове на Шейдската долина всеки момент ще се появят зад хребета на равнините. Времето беше горещо и влажно, а местността определено по-приветлива. Още бяха далеч от Калахорн, но беше ясно, че излизат от недружелюбността на Северната земя и навлизат в топлината и зеленината на родината си. Денят изтече бързо и пътниците подновиха разговора си. По настояване на Флик Аланон

им разказа още неща за Съвета на друидите. Преразказа подробно историята на човека след Великите войни, обясни им как тяхната раса се беше развивала до сегашното си състояние на съществуване. Мениън почти не го прекъсваше, слушаше друида и наблюдаваше внимателно околността.

Когато тръгнаха този ден, слънчевите лъчи бяха ярки и горещи, а небето ясно. Към средата на следобеда времето рязко се промени и ярката слънчева светлина беше изместена от ниски сиви дъждовни облаци. Въздухът стана още по-влажнен и започна да лепне неприятно по кожата. Тази влага предвещаваше приближаването на буря. Намираха се до най-южните граници на Непроходимата гора и нащърбените върхове на Драконовите зъби се виждаха на черния хоризонт на юг. Но все още нямаше признаци от многочислената армия, която се движеше пред тях и Мениън започна да се чуди докъде ли е успяла да проникне. Не бяха далеч от границите на Калахорн, който се простираше точно под Драконовите зъби. Ако армиите на Северната земя бяха вече завзели Калахорн, тогава краят наистина беше дошъл. Сивата светлина на следобеда се спусна бързо и слънцето се скри в потискащ мрак.

Вече се беше стъмнило, когато първото злокобно кънтене, което се надигна от нощта, започна да се блъска в огромните върхове пред тях и тътнеше безспир. Мениън веднага го позна — и преди беше чувал този шум в горите на Анар. Това беше бумкането на барабаните на стотици гноми. Монотонното им ритмично биене ехтеше в тишината на влажния въздух и изпълваше нощта със зловещо напрежение. Земята се тресеше от силата на ударите и всичко живо занемя от ужас. По силата на звука на барабаните Мениън разбра, че войниците са много повече, отколкото бяха допуснали в Прохода на Джейд. Ако числеността на армията на Северната земя може да бъде изчислена по звука на тези барабани, то войниците ѝ трябваше да са хиляди и хиляди. Колкото по-напред отиваха тримата, толкова по-плътно ги обгръщаше ужасният шум, който бумтеше наоколо с разтърсващо ехо. Небето продължаваше да е скрито под сивите облаци и тримата мъже бяха обгърнати от мастилено черен мрак. Мениън и Флик вече не можеха да откриват сами пътя и мълчаливият друид ги водеше с изумителна, безпогрешна точност в неравните падини под Паранор. Никой не говореше. И тримата бяха сковани от напрежение и

мрачни предчувствия, породени от злокобното гърмене на барабаните на гномите. Знаеха, че вражеският лагер е точно пред тях.

После теренът внезапно се промени и ниските хълмове и разпръснатите храсти отстъпиха пред стръмни склонове, осеяни с канари и коварни скални зъбери. Стабилният Аланон се движеше неотклонно напред, високата му фигура вървеше без всякакво колебание въпреки почти непрогледния мрак, а двамата от Южната земя го следваха безропотно. Мениън прецени, че трябваше да са стигнали до по-малките планини и хълмове точно над Драконовите зъби и че Аланон беше избрал този път, за да избегне евентуални срещи с войници от армията на Северната земя. Все още беше невъзможно да се каже къде точно се беше разположила вражеската армия, но от шума на барабаните им се струваше, че бяха точно над нея. Трите тъмни сенки вървяха предпазливо в нощта може би около час. На места се движеха слепешката, опипвайки камъните и храсталаците. Дрехите им се изпокъсаха, ръцете и краката бяха изподраскани и насинени, но мълчаливият друид не намали крачка и не спря никъде за почивка. По едно време той внезапно се спря и се обърна към тях, като постави предупредително пръст пред стиснатите си устни. После бавно и предпазливо ги поведе към една огромна канара. След няколко минути те се заизкачваха безшумно нагоре. Изведнъж видяха светлините в далечината — слаби, блещукащи жълти светлини на горящи огънове — Запълзяха на ръце и колене към върха на канарата. Когато стигнаха най-горе, те бавно протегнаха главите си над ръба на скалата и погледнаха, затаили дъх.

Гледката беше ужасяваща и потресаваща. Докъдето им стигаха очите, на мили разстояние във всички посоки, огънове на армията на Северната земя горяха в нощта. В ярката им светлина се движеха оживено фигурите на жилавите кокалести гноми и на едрите троли с дебели крака. Бяха хиляди и хиляди, всичките въоръжени, всичките в очакване да слязат в кралството на Калахорн. Мениън и Флик не можеха да си представят как дори легендарният Граничен легион би могъл да се надява, че ще устои на такава огромна мощ. Сякаш цялото население от гноми и троли се беше събрало в равнините под тях. Аланон успя да избегне каквато и да било среща с разузнавачи или патрули, като се движеше по края на западните граници на Драконовите зъби и сега тримата се бяха настанили в орлово гнездо на

няколко стотици фута височина от лагериращата долу армия. Потресените хора от Южната земя можеха да видят от тази височина цялата огромна сила, събрала се, за да нахлуе в зле защитената им родина. Барабаните на гномите биеха в постоянно кресчендо, докато тримата наблюдаваха отгоре и погледът им се плъзгаше от единия до другия край на разпрострелия се лагер. Не можеха да повярват на очите си. За пръв път им стана безпределно ясно срещу каква сила са изправени. Преди бяха само думите на Аланон, който ги предупреждаваше за нашествието. Сега те сами виждаха врага със собствените си очи и сами можеха да преценят истинското положение на нещата. Вече изпитваха отчаяна нужда от загадъчния Меч на Шанара — нуждаеха се от единствената сила, която би могла да унищожи злото, накарало тази армия да се вдигне на крак и да тръгне на поход срещу тях. Но вече беше прекалено късно.

Никой не продума през няколкото минути, в които наблюдаваха вражеския лагер. После Мениън докосна Аланон по рамото и се канеше да каже нещо, но друидът бързо сложи ръката си върху устата на изумения планинец и посочи към основата на склона, на който те лежаха скрити. Мениън и Флик надникнаха предпазливо надолу и изненадано забелязаха неясните фигури на гноми от охраната, които патрулираха долу. Изобщо не бяха предположили, че врагът щеше да си направи труда да постави охрана толкова далеч от лагера. Но той явно не поемаше никакви рискове. Аланон им направи знак да се отдръпнат от ръба на канарата. Веднага изпълниха нареждането му и го последваха, навътре между високите скали. Когато стигнаха до най-долната част на канарата, друидът наведе глава към тях и им каза сериозно:

— Трябва да бъдем много тихи — предупреди ги той, шепнейки напрегнато. — Там горе звукът от гласовете ни щеше да резонира в скалата и да проехти в равнината. Онзи патрул щеше да ни чуе.

Мениън и Флик кимнаха разбиращо.

— Положението е по-сериозно, отколкото си мислех — продължи Аланон, гласът му шепнеше дрезгаво в мрака. — Изглежда цялата армия на Северната земя се е струпала тук, за да удари Калахорн. Брона възнамерява да смаже мигновено всякакъв отпор на Южната земя, като раздели по-добре подготвените армии на Изтока и Запада, и да се справи с тях поотделно. Злото същество вече държи

всичко на север от Калахорн. Балинор и останалите трябва да бъдат предупредени.

Замълча за миг, после погледна очаквателно Мениън Лий.

— Не мога да ви оставя сега — отвърна Мениън разгорещено. — Трябва да ви помогна да намерите Ший.

— При сегашното положение нямаме време да спорим кое е по-важно — заяви Аланон почти заплашително и размахна пръста си пред лицето на планинеца. — Ако Балинор не бъде предупреден, Калахорн ще падне, а след това и останалата част на Южната земя, включително и Лий. Вече е време да започнеш да мислиш за собствените си хора. Ший е само един човек, пък и в момента нищо не можеш да направиш за него. Но има какво да направиш за хилядите хора на Южната земя, които са застрашени да бъдат превърнати в роби от Господаря на магиите, ако Калахорн падне!

Гласът на Аланон беше толкова студен, че Флик усети как тръпки побиха тялото му. Усети как и Мениън до него настръхна ужасен, но Принцът на Лий не отвърна нищо на язвителното смърмяне. Принцът и Друидът се гледаха известно време в тъмнината без да мигнат, без да прикриват гнева си, впили очи един в друг. Накрая Мениън внезапно сведе поглед и кимна рязко. Флик въздъхна облекчено.

— Ще отида в Калахорн и ще предупредя Балинор — измърмори Мениън, а гласът му още беше заглъхнал от ярост — но ще се върна и ще ви намеря.

— Прави каквото щещ, след като изпълниш задачата си — отговори хладно Аланон. — Във всеки случай всеки опит да се върнеш през редиците на враговете ще бъде, най-меко казано, глупост. Флик и аз ще се опитаме да разберем какво се е случило на Ший и на Меча. Няма да го изоставим, планинецо, обещавам ти.

Мениън го погледна остро, с недоверие, но погледът на друида беше ясен и открит. Не лъжеше.

— Движи се близо до тези малки планини, докато — минаваш край разставените наблюдателни постове на врага — посъветва го тихо огромният странник. — Когато стигнеш до реката Мърмидън над Керн, прекоси я и влез в града преди разсъмване. Подозирам, че армията на Северната земя ще нападне първо Керн. Едва ли има някаква възможност градът да се защити успешно срещу сила с такива огромни размери. Хората трябва да бъдат евакуирани в Тирзис преди

нашествениците да са успели да пресекат пътя за отстъпление. Тирзис е построен върху плато на гърба на една планина. Ако се отбранява както трябва, може да издържи всякакво нападение поне няколко дни. Така Дюрън и Дейъл ще имат достатъчно време да стигнат до родината си и да се върнат с армията на елфите. Хендъл би трябвало да може да осигури някаква помощ от Източната земя. Калахорн вероятно ще може да издържи достатъчно дълго, за да даде време на армиите на трите земи да се мобилизират и обединят за контранастъпление срещу Господаря на магиите. Това е единствената възможност, която имаме без Меча на Шанара.

Мениън кимна утвърдително, обърна се към Флик и му подаде ръка за сбогом. Флик се усмихна и я стисна сърдечно.

— Е, късмет, Мениън Лий.

Аланон го доближи и постави силната си ръка върху кокалестото рамо на планинеца.

— И помни, принц на Лий, че зависим от теб. Хората на Калахорн трябва да бъдат предупредени за опасността, която ги застрашава. Ако те се огънат и разколебаят, ще бъдат загубени, а заедно с тях и цялата Южна земя. Не се проваляй.

Мениън се обърна рязко и тръгна като сянка към скалите отвъд. Огромният друид и малкият човек от Вейл наблюдаваха мълчаливо как високата му фигура се отдалечава бързо, гъвкаво и леко между скалите и накрая изчезна от погледа им. Постояха още малко без да кажат нещо, после Аланон се обърна към Флик:

— За нас остана задачата да открием какво се е случило на Ший и на Меча. — И отново снижи глас, докато седнаше тежко на малка скала. Флик се приближи до него. — Притеснявам се и за Ивънтайн. Онази счупена дръжка на знаме, която видяхме на бойното поле, беше дръжката на личното му знаме. Може да са го взели в плен, а ако това е станало, нищо чудно армията на елфите да се разколебае и да не ни съдейства, докато не го спасят. Толкова много го обичат, че не биха рискували живота му, дори за да спасят Южната земя.

— Искаш да кажеш, че народът на елфите не се интересува какво ще стане с народа на Южната земя? — възкликна Флик смаян. — Не знаят ли какво ще им се случи, ако Южната земя падне в ръцете на Господаря на магиите?

— Не е чак толкова просто, колкото изглежда — каза Аланон и въздъхна дълбоко. — Последователите на Ивънтайн знаят опасността, но има и такива, според които народът на елфите трябва да стои настрана от работите на другите земи, ако не е пряко нападат или застрашен. Не е ясно какъв избор ще направят, ако Ивънтайн го няма, а всякакви спорове за това, кое е правилно и уместно могат да забавят намесата на армията на елфите и да стане прекалено късно, за да могат да помогнат.

Флик кимна бавно и си мислеше за онзи момент в Кълхейвън, когато мрачният Хендъл им беше казал почти същото нещо за градовете от Южната земя. Струваше му се невероятно, че хората могат да бъдат толкова нерешителни и объркани пред лицето на такава очевидна опасност. Всъщност и Ший, и той не се различаваха от тях, когато чуха за пръв път за наследството на Ший и за заплахата от Носителите на черепа до момента, в който не видяха с очите си едно от тези злокобни същества, които ги издирваха...

— Трябва да разбере какво става в този лагер — прекъсна мислите му гласът на Аланон, остро и решително. Помълча замислен, втренчил очи в малкия човек от Вейл.

— Млади ми приятелю Флик... — усмихна се той в тъмнината. — Не та ли се иска да бъдеш за малко гном?

ГЛАВА 22

Докато Ший все още се губеше някъде на север от Драконовите зъби, а Аланон, Флик и Мениън продължаваха да търсят някакви следи за местонахождението му, пред взора на останалите четирима от разделената група приятели се появиха очертанията на високите кули на крепостния град Тирзис. Вървели бяха без да спрат почти цели два дни, а опасното им преминаване през линиите на армията на Северната земя беше допълнително затруднено от ужасната планинска бариера, която отделяше кралството на Калахорн от района на Паранор. Първият ден им се стори безкрайно дълъг, но премина без инциденти. Четиримата следваха виещата се пътека на юг през горите до контролираната от патрулите на гномите непроходима гора, докато стигнаха низините отвъд тях, които бяха в подножието на страховитите Драконови зъби. Проходите на планината бяха грижливо охранявани от гноми ловци и им се струваше невъзможно да преминат край тях без бой. Но една елементарна хитрост примами повечето от охраната и ги отвлече от входа на високия лъкатушен проход Кенън, което даде възможност на четиримата да навлязат в планините. При излизането в южния им край безшумно бяха избити няколко гноми на междинен наблюдателен пост, а останалите двадесетина избягаха уплашени, мислейки, че целият Граничен легион на Калахорн е завзел прохода и се насочва към нещастните патрули, за да ги унищожи. Когато накрая стигнаха до безопасните гори южно от Прохода Кенън, Хендъл изпадна в такъв неудържим смях, че четиримата бяха принудени да спрат за известно време, докато се успокои. Дюрън и Дейъл се спогледаха озадачено, спомняйки си мълчаливата сериозност на джуджето по време на пътешествието им до Паранор. Не го бяха виждали да се смее на каквото и да било и сегашният му изблик никак не беше присъщ на характера му. Поклатиха невярващо глави и погледнаха въпросително Балинор. Но огромният обитател на граничната зона само сви безразлично рамене. Той беше стар приятел на джуджето и променливите му настроения му бяха много добре познати. Приятно беше да го чува, че отново се смее. Сега в сумрака на

ранната вечер, в мъглявите червени и пурпурни отблясъци на залязващото слънце на хоризонта на западните равнини, четиримата стояха до целта си и можеха да я видят с очите си. Телата им бяха уморени и възпалени, пъргавите им поначало мозъци бяха притъпени от липсата на сън и от непрестанното ходене, но настроението им беше приповдигнато и те бяха завладени от неизказана възбуда при вида на величествения град Тирзис Спряха за момент на края на гората, която се простираше южно от Драконовите зъби и минаваше през Калахорн. На изток се намираше град Варфлийт, който охраняваше единствения голям проход през планините Рън, малка верига, която се простираше над легендарното езеро на Дъгата. Спокойните води на реката Мърмидън лъкатушеха през гората край Тирзис. На запад се намираше по-малкото островно градче Керн, а изворът на реката беше още по на запад, в необятната шир на равнините Стрелехайм. Реката беше широка, образуваше естествена бариера срещу евентуални врагове и осигуряваше надеждна защита на жителите на острова. Тя беше пълноводна почти по всяко време на годината, а водите ѝ — дълбоки и бързи, така че досега нито един враг не беше превземал този град.

И заобиколеният от водите на Мърмидън Керн, и сгушеният в планините Рън Варфлийт, изглеждаха трудно превземаеми и добре защитени. Въпреки това Граничният легион — безценната бойна машина, която от незапомнени времена беше защитавала успешно границите на Южната земя от всякакви нашествия — беше разположен в древния град Тирзис. Граничният легион винаги беше поемал главния удар на нападенията срещу расата на човека и винаги е бил на предната линия на отбраната срещу вражеския нашественик. Тирзис беше дал живот на Граничния легион на Калахорн и като крепост нямаше равен на себе си. Древният град Тирзис бил разрушен в Първата война на расите, но отново изграден, а после, с течение на годините, разширен, и сега беше един от най-големите градове в цялата Южна земя и най-силният град в северната ѝ част. Замислен е бил като крепост, която да може да удържи на всяка атака на враговете — бастион от високи стени и извисяващи се назъбени крепостни валове, разположен на естествено плато върху непристъпна скала. Всяко поколение на гражданите му беше дало своя принос за построяването на града и всеки беше добавял по нещо към непристъпността му. Голямата му външна стена на ръба на платото

била издигната преди повече от седемстотин години и разширила границите на Тирзис върху отвесната скала дотам, докъдето природата позволяваше. В плодородните равнини под крепостта се намираха засетите с култури площи, които изхранваха града, а черноземната почва беше подхранвана и поддържана от животворните води на голямата река Мърмидън, която течеше на югоизток. Хората бяха разпръснали домовете си из цялата околност и разчитаха на защитата на стените само в случай на нашествие. В продължение на стотици години след Първата война на расите градовете на Калахорн бяха отблъсквали успешно враждебно настроените им съседи. Нито един от трите града не беше завладяван от врага Легендарният Граничен легион никога не беше разгромяван в битка. Но Калахорн никога не се беше изправял пред такава многочислена армия като тази, изпратена от Господаря на магиите. Истинското изпитание на силата и на смелостта тепърва предстоеше.

Балинор погледна към далечните кули на родния си град със смесени чувства. Баща му беше велик крал и добър човек, но вече остаряваше. От много години командваше Граничния легион в непрестанните му битки срещу упоритите гноми — нашественици от Източната земя. Няколко пъти е бил принуждаван да води продължителни и скъпо струващи сражения срещу огромните троли на Северната земя, когато отделни племена са нахлували в земята му с намерението да завладеят градовете и да покорят народа ѝ.

Балинор беше първороден син и естествен наследник на трона. Учил беше упорито под внимателното ръководство на баща си, а и хората много го обичаха — хора, чието приятелство можеше да бъде спечелено единствено чрез уважение и разбиране. Работил беше рамо до рамо с тях, бил се беше рамо до рамо с тях, учил седеше от тях и сега разбираше чувствата, които те изпитваха и четеше всичко в очите им. Обичаше земята си достатъчно силно и беше готов да се бие за нея, за да я удържи, както правеше в момента, както беше правил толкова много години. Командваше полк на Граничния легион и воините му носеха личния му герб — готвец се за скок леопард. Те бяха основната част на цялата бойна сила. За Балинор най-важно от всичко беше уважението им към него и всеотдайността им. Беше се разделил с тях за месеци наред като замина по собствено желание с тайнствения Аланон и с групата от Кълхейвън. Баща му го молеше да

не тръгва, да промени решението си. Но той вече го беше взел. Не беше човек, който може да бъде разубеден, дори и от баща си. Намръщи се и странно чувство на униние се загнезди в душата му, докато наблюдаваше родината си. Несъзнателно вдигна едната си ръка към лицето и студената метална ръкавица проследи белега, който се спускаше по дясната му буза до брадичката.

— Пак мислиш за брат си, а? — попита го Хендъл, макар че това беше по-скоро установяване на факт, отколкото въпрос. Балинор го погледна сепнато, после кимна бавно.

— Трябва да престанеш да мислиш за всичко това, разбираш ли — заяви джуджето с глас, който не търпеше възражение. — Той би могъл да се превърне в истинска заплаха за теб, ако продължаваш да мислиш за него като за брат, а не като за обикновен човек.

— Не мога така лесно да забравя, че неговата и моята кръв ни правят нещо повече от двама сина на един и същ баща — каза мрачно човекът от граничната зона. — Нито мога да пренебрегна, нито да забравя тези силни връзки.

Дюрън и Дейъл се спогледаха, без да могат да разберат за какво си говореха двамата. Знаеха, че Балинор има брат, но не го бяха виждали и не бяха чували да се споменава за него, откакто бяха тръгнали на дългото си пътуване от Кълхейвън.

Балинор забеляза смутените изражения на лицата на двамата братя елфи и се усмихна.

— Не е чак толкова страшно, колкото може би ви изглежда — успокои ги тихо той. Хендъл поклати отчаяно глава и в следващите няколко минута мълча — по-малкият ми брат Паланс и аз сме единствените синове на Рул Букхана, кралят на Калахорн — заговори Балинор без да го подканят и погледът му отново се зарея към града в далечината. — Като малки бяхме много близки, обичахме се така, както вие двамата се обичате. Докато растяхме си изграждахме различни възгледи за живота... различни характери, както всъщност трябва да е с всяка отделна личност, независимо от родствените връзки. Аз съм по-големият и съм следващият наследник на трона. Естествено, Паланс винаги е знаел това, но когато пораснахме, то ни раздели най-вече защото неговите идеи за управлението на страната не винаги бяха като моите... Трудно ми е да ви го обясня, разбирате ли.

— Не е чак толкова трудно — измърмори многозначително Хендъл.

— Е, добре де, не е чак толкова трудно — съгласи бе уморено Балинор, а Хендъл отговори разбиращо с кимване на глава. — Според Паланс Калахорн трябва да престане да служи като предна линия на отбрана в случай на нападение срещу хората от Южната земя. Той иска да разпусне Граничния легион и да изолира Калахорн от останалата част на Южната земя. По този въпрос изобщо не можем да постигнем някакво съгласие... За миг млъкна огорчен.

— Кажи им останалото, Балинор — гласът на Хендъл прозвуча ледено.

— Според подозрителния ми приятел, брат ми вече не е господар на самия себе си и говори тези неща, без да мисли. Съветва се с мистика Стенмин, човек безчестен по мнението на Аланон, който щял да доведе Паланс до собственото му унищожение. Стенмин убеждава баща ми и хората, че трябва да управлява брат ми, а не аз. Настрои Паланс срещу мен. Когато напусках града, брат ми вече изглеждаше убеден, че не съм подходящ да управлявам Калахорн.

— А този белег...? — попита тихо Дюрън.

— Спречкване помежду ни точно преди да тръгна с Аланон — отговори Балинор и поклати глава при мисълта за инцидента — Дори не мога да си спомня как започна всичко. В един момент, най-неочаквано, Паланс се разгневи, в очите му се четеше истинска омраза. Обърнах се, за да изляза от стаята, а той грабна от стената един камшик, размахва го срещу мен и краят му се — вряза в лицето ми. Това беше причината да се махна за известно време от Тирзис и да дам възможност на Паланс да дойде на себе си. Ако бях останал след тази случка, ние може би щяхме...

Отново замълча мрачно, а Хендъл хвърли на братята елфи поглед, който не остави у тях и капчица съмнение какво е щяло да се случи, ако братята бяха имали още една препирня. Дюрън се намръщи недоверчиво и се чудеше как е възможно някой да застава срещу човек като Балинор. По време на опасното им пътешествие към Паранор високият мъж от граничния район неведнъж беше доказвал смелостта си и силата на характера си и дори Аланон разчиташе много на него. Въпреки това брат му съвсем съзнателно и отмъстително беше застанал против него. Елфът изпита тъга към този храбър воин, който,

върщайки се у дома, не можеше да намери спокойствие дори в собственото си семейство.

— Брат ми не беше такъв преди, повярвайте ми, пък и сега не съм убеден, че е лош човек — продължи Балинор, сякаш убеждаваше повече себе си, отколкото другите. — Този мистик Стенмин има някаква власт над Паланс, с която предизвиква изблиците му на гняв, настройва го срещу мен и срещу това, което брат ми знае, че е правилно.

— Има и нещо друго — прекъсна го рязко Хендъл. — Паланс е идеалист-фанатик — стреми се към трона и е против теб под претекст, че мисли за хората. Той се задушава от собствената си самовлюбеност.

— Може и да си прав, Хендъл — призна тихо Балинор. — Но все пак той ми е брат и аз го обичам.

— Точно затова той е толкова опасен — заяви джуджето на високия мъж и го погледна без да мига право в очите. — Само че той вече не те обича.

Балинор не отговори и се загледа в равнините на запад и към град Тирзис. Известно време другите мълчаха и оставиха вглъбения принц на мислите му. Накрая той се обърна към тях, лицето му беше спокойно и отпуснато, сякаш нищо не се беше случило.

— Време е да тръгваме. Трябва да стигнем до стените на града преди падането на нощта.

— Няма да продължа с вас, Балинор — бързо го прекъсна — Хендъл. — Трябва да се върна в моята земя и да помогна на армията на джуджетата да се подготви за нашествието в Анар.

— Защо не си отпочинеш тази нощ в Тирзис, за да тръгнеш утре сутринта — предложи Дейъл, който знаеше колко уморени бяха всички и се притесняваше за джуджето.

Хендъл се усмихна с разбиране и поклати глава:

— Не, по тези земи трябва да вървя през нощта. Ако остана да ношувам в Тирзис, ще загубя цял ден път, а сега за всички нас времето е безценно. Дали Южната земя ще удържи или ще падне зависи от това, колко бързо ще съумеем да обединим армиите си в една въоръжена сила, която да отблъсне Господаря на магиите. Ако Ший и Мечът наистина са загубени за нас, тогава не ни остава нищо друго, освен нашите армии. Като стигна до Варфлийт ще си почина. Пазете се, приятели мои. Дано да имате късмет през следващите дни.

— Късмет и на теб, храбри ми Хендъл — Балинор протегна голямата си ръка. Хендъл я стисна сърдечно, после се ръкува с братята елфи и изчезна в гората, като помахаше с ръка за сбогом.

Балинор и братята елфи изчакаха, докато се скри от погледа им, и после тръгнаха през равнината към Тирзис. Слънцето се беше скрило зад хоризонта, а червеното небе беше станало тъмносиво и синьо, признак за скорошното настъпване на нощта. Бяха изминали почти половината от пътя, когато цялото небе потъмня и в безоблачната му чистота изгряха първите звезди. Когато наближиха легендарния град, огромен и тъмен, разпрострял се пред тях на нощния хоризонт, принцът на Калахорн разказа подробно на братята елфи как е построен Тирзис.

— Крепостта има множество естествени защиты. Градът е построен върху високо плато, което завършва до верига от малки, но коварни скали. Те ограждат изцяло платото на юг, и отчасти на запад и изток. И макар че не са чак толкова високи и не изглеждат толкова зловещи като Драконовите зъби в планините Чарнал, те са невероятно стръмни. Скалите в северния край на платото, се издигат почти отвесно нагоре, и до този момент никой не е успял да ги изкачи. Така че градът е много добре защитен откъм тила и досега не се е налагало да се строят никакви отбранителни съоръжения на юг. В най-широката си част платото, върху което е построен градът, е малко повече от три мили, и се спуска стръмно в полята, ширнали се равни и открити на север и на запад до реката Мърмидън и на изток до горите на Калахорн. Всъщност бързите води на Мърмидън образуват първата отбранителна линия срещу нашествията, и армиите, които са успявали да преминат през това препятствие и да стегнат до платото и стените на града, се броят на пръсти. Врагът, който е успявал да прекоси Мърмидън и да навлезе в равните полета, винаги се е изправял пред стръмната стена на платото, която може да се отбранява отгоре. Главният достъп до тази отвесна скала е един построен от желязо и камък подвижен полегат мост. Той се сваля, като се изваждат закрепените в подпорите на основата му болтове. Но дори и врагът да успее да стигне до върха на платото и да заеме позиции там, той се сблъсква с третото отбранително съоръжение — защита, която нито една армия не е успявала да пробие. Там, на по-малко от стотина-двеста ярда от края на платото, се извисява исполинската Външна

стена, която огражда целия град в полукръг и завършва при стръмните скали. Тя е направена от огромни каменни блокове, съединени с хоросан, а страните ѝ са толкова гладки, че е абсолютно невъзможно да се изкачат с голи ръце. Стената е висока почти сто фута, огромна, непревземаема. В най-горната ѝ част са построени крепостни валове за мъжете, които трябва да отбраняват града отвътре. В тях са направени отвори, от които скритите воители могат да обсипват със стрели намиращите се като на отворена длан под тях нападатели. Направата ѝ е старомодна, изглежда недодялана и груба, но в продължение на хиляди години тя е отблъсквала нашествениците. Откакто е построена след Първата война на расите, нито една вражеска армия не е прониквала в града.

Точно зад исполинската Външна стена е разположен Граничният легион в множество дълги казарми, между които тук-там има сгради, използвани като складове за продоволствие и оръжие. Около една трета от състава на тази огромна бойна сила е постоянно на действена военна служба, а останалите две трети си стоят у дома със семействата си, отдават се на домашните си занимания като работници, занаятчии или търговци в града. Казармите са приспособени да подслонят цялата армия, ако се наложи. А това се е налагало, и то не само веднъж. Но в момента са само частично запълнени. Зад казармите, складовете и парадния плац, се издига втора стена от каменни блокове, която ги отделя от същинския град. Зад тази втора стена по продължение на чистите, лъкатушещи улици, се намират домовете и дюкянчетата на жителите на Тирзис. Всички сгради в града са построени от трудолюбиви ръце и гражданите му се грижат педантично за поддържането им. Зад тази втора каменна стена градът се простира почти по цялото възвишение на платото и стига почти до скалите, граничещи с южния подстъп. В тази най-отдалечена част на града е построена трета стена, която е входът към държавните сгради и кралския дворец. В нея се намират народният форум и множество живописни градини. Засенчените от дървета паркове около двореца са единственото залесено място сред иначе откритата и равна повърхност на платото с оскъдна растителност. Третата стена не е издигната със защитни цели. Тя просто отбелязва къде се намират държавната собственост, запазена за нуждите на краля, и парковете, които са достъпни за целия народ.

Балинор се отклони от историята на построяването на града и започна да обяснява на елфите, че Кралството на Калахорн е една от малкото запазили се просветени монархии в света. На практика то е управлявана от крал монархия, но в управлението участва и парламентарно тяло, съставено от избрани от народа на Калахорн представители, които помагат на владетеля да създава управляващите страната закони. Хората се гордеят много от управлението и от Граничния легион, в който повечето от тях или са служили навремето или служат сега. Това е страна, в която те могат да бъдат свободни хора, а за това ся заслужава човек да се бие.

Калахорн е земя, която отразяваше едновременно и миналото, и бъдещето. От една страна градовете са построени предимно като крепости, които да устояват на непрестанните нападения на военно-любивите съседи. Граничният легион е останка от по-далечни времена, когато новосъздадените страни били постоянно във война, когато националният суверенитет, превърнат в едно почти фанатично честолюбие, бил причина за продължителни битки, за ревностно охраняване на границите на страните, когато братството между народите на Четирите земи било само мираж в далечното бъдеще. Провинциалният, почти примитивен декор и архитектура не могат да се открият никъде другаде в бързоразвиващите се градове във вътрешната част на Южната земя — градове, в които по-просветените култури и по-малко войнствената политика започват да вземат превес. Въпреки това именно Тирзис, градът с първобитните каменни стени и железните воители, охранява долната част на Южната земя и ѝ дава възможност да се развива. Но има и признаци, които показват какво може да се случи в тази живописна земя, признаци, които подсказват за друга епоха и други времена, които не са чак толкова далечни. Хората са единомислещи и говорят за търпимост и разбирателство между всички раси и всички народи. В Калахорн, както в никоя друга страна в цялата закътана Южна земя, хората възприемат всеки такъв, какъвто си е и съобразно с това определят поведението си към него.

Тирзис е кръстопът на Четирите земи и през стените и земите му преминават представители на всички страни. Това дава възможност на жителите му да виждат разликите в лицето и в тялото, които външно отличават расите една от друга, и да разбират, че това е без значение. Гражданите на Тирзис се са научили да преценяват хората от

различните раси по личните: им качества и душевност. Те никога не биха се втренили изумено в някой скален трол гигант, нито биха го избягвали заради гротескната му външност. Тролите са нещо обикновено за хората в Калахорн. Най-различни гноми, елфи и джуджета редовно минават през тази страна, и, ако са приятели, те са добре дошли.

Балинор се усмихваше, докато разказваше за този феномен, който най-после беше започнал да се разпространява по всички земи. Чувстваше се горд, че неговият народ беше един от първите, които започваха да се освобождават от старите предразсъдъци и да търсят общ език за разбирателство и приятелство. Дюрън и Дейъл го слушаха мълчаливо и се съгласяваха с него. Народът на елфите знаеше какво е да живееш сам в своя свят с хора, които не могат да излязат извън черупката на собственото си аз.

Балинор свърши разказа си и тримата другари излязоха от високата трева на равнината и навлязоха бързо в широкия път.

Шосето се виеше пред тях в тъмнината и ги водеше към ниско равно плато, което се чернееше на хоризонта. Вече бяха достатъчно близо, за да могат да видят светлините на разпрострелия се пред тях град и движещите се по полегатия каменен път хора. Входът на Високата външна стена беше рязко очертан от светлината на факлите. Огромните порти бяха отворени, придържани от смазани панти и охранявани от няколко облечени в тъмни дрехи часови. Във вътрешния двор грееше светлината на казармите, но не се чуваха обичайните смехове и шеги на мъжете, което се стори странно на Балинор. Гласовете, които достигаха до тях, бяха приглушени и неясни, сякаш всички се пазеха да не бъдат чути. Внезапно осъзнал, че нещо не е наред, високият обитател на граничния район се взря внимателно напред, но не успя да забележи нищо необичайно, освен необикновената тишина, и прогони опасенията си. Братята елфи вървяха мълчаливо след него, докато непоколебимият Балинор се изкачваше по стръмния път към потъналата в мрак скала. Отминаха ги няколко души и онези, които ги заглеждаха внимателно, се опулваха, явно ужасени при вида на Принца на Калахорн. Погълнат от пътя пред себе си, Балинор не забеляза втрещените им погледи. Но братята елфи не пропускаха нищо и се споглеждаха мълчаливо, предупредително. Имаше нещо сериозно, което явно не беше наред. Минути по-късно,

когато тримата бяха стигнали платото, Балинор се спря, обзет внезапно от същото безпокойство. Взря се напрегнато в портите на града, после отново се загледа в затулените лица на минувачите, които ги отминаваха бързо и безмълвно в нощта, когато го разпознаваха. За миг тримата останаха като заковани на място без да кажат дума и наблюдаваха как малкото останали на пътя минувачи се скриха в тъмнината, оставяйки ги сами.

— Какво става, Балинор — попита най-после Дюрън.

— Ами и аз не мога да разбера — отговори принцът притеснен. — Вижте гербът на хората от охраната при портите. Никой от тях не носи герба на Граничния ми легион — леопард. Гербът им е сокол, знак, който ми е непознат. Пък и хората, забелязахте ли погледите им?

И двамата стройни елфи кимнаха едновременно. В проницателните им, леко скосени очи, беше изписан неприкрит ужас.

— Няма нищо — заяви кратко човекът от границата. — Това все още е градът на баща ми, а това са моите хора. Ще разнищим нещата докрай, когато стигнем в двореца.

Отново тръгна към огромните порти на Външната стена, а двамата братя го последваха. Високият принц не направи никакъв опит да прикрие лицето си, когато се доближи до четиримата въоръжени часови. Те реагираха по същия начин като изумените минувачи, които бяха срещнали по пътя. Не се опитаха да спрат принца и не си размениха нито дума. Но един от тях напусна поста си и бързо изчезна зад вратите на Вътрешната стена по улиците на града. Балинор и елфите минаха под сянката на огромната порта, която им заприлича на чудовищна каменна ръка, увиснала над тях в тъмнината. Преминаха през отворените врати и край застаналите нащрек часови и влязоха в двора, където се намираха ниските спартански казарми на легендарния Граничен легион. Само тук-там се виждаха светлини и казармите имаха вид на почти напълно изоставени. Няколко мъже се мотаеха из двора. Облечени бяха в куртки с герб с образа на леопард, но не бяха облечени в ризници и не носеха оръжия. За миг един от тях се опули, когато тримата се спряха в центъра на двора, после, смаян и невярващ на очите си, изкрещя силно на другите войници. Вратата на една барака се отвори и от нея се появи прошарен ветеран, който заедно с другите, се втренчи в Балинор и братята елфи. Издаде кратка заповед и

войниците неохотно се заловиха отново със заниманията си, а той забързано се доближи до тримата.

— Господарю мой, Балинор, най-после се върна — възкликна воинът и го поздрави с лек поклон, застанал мирно пред командира си.

— Капитан Шийлътн, радвам се да те видя — Балинор стаена здраво кокалестата ръка на ветерана. — Какво става в града?

Защо охраната носи герб със сокол, а не с готвещия се за скок леопард? — Господарю мой, издадена беше заповед за разпускане на Граничния легион! Само шепа от нас сме все още на служба. Останалите бяха върнати по домовете им!

Изгледаха мъжа, сякаш беше невменяем. Граничният легион разпуснат в момент, когато най-голямото нашествие застрашава Южната земя! И тримата мигновено си спомниха какво им беше казал Аланон — Граничният легион е единствената надежда, останала на хората от застрашените земи, Граничният легион трябва поне временно да задържи страховитата сила, събрана от Господаря на магиите. А сега какво? Армията на Калахорн разпусната по най-мистериозен начин...

— По чия заповед... — попита Балинор бавно и гневно.

— На вашия брат — бързо отвърна прошареният Шийлътн. — Той нареди на собствената му охрана да поеме нашите задължения и заповяда легионът да бъде разпуснат до второ нареждане. Лордовете Актън и Месалин отидоха в двореца, за да молят краля да обмисли отново решението си, но не се върнаха. Не ни оставаше нищо друго, освен да се подчиним...

— Да не би всички да са си загубили ума — изкрещя вбесеният Балинор и сграбчи воинът за куртката. — А баща ми, кралят? Нима той не управлява вече тази страна и не командва Граничния легион? Какво казва той за цялата тази идиотщина?

Шийлътн отвърна поглед и затърси думите на отговора, който се страхуваше да изрече. Балинор го раздруса яростно.

— Аз, наистина не знам, господарю мой — измънка мъжът и все още не смееше да го погледне в очите. — Чухме, че кралят бил болен и после, ни вест, ни кост от него. Брат ви се самопровъзгласи за временен владетел на трона в отсъствието на краля. Преди три седмици.

Балинор пусна мъжа, потресен и онемял, и се загледа в светлината на далечния дворец — дома, в който се беше върнал с такива големи надежди. Напуснал беше Калахорн заради една непоносима свада между брат му и него, но напускането му само беше влошило още повече положението. Сега той трябваше да се изправи лице в лице с непредсказуемия Паланс при условия не по негов избор, да се изправи пред него и да го убеди по някакъв начин, че е извършил лудост, като е разпуснал крайно необходимия Граничен легион.

— Трябва веднага да отидем в двореца и да говориш с брат си — угриженият, припрян глас на Дейъл го откъсна от мислите му. Загледа се за миг в лицето на младия елф и изведнъж си спомни за младостта на собствения си брат. Толкова трудно щеше да бъде да вразуми Паланс.

— Да, прав си, разбира се — съгласи се той почти механично. — Трябва да отидем при него.

— Не, не трябва да ходите там! — Острият вик на Шийлън ги задържа — — Всички, които отидоха, не се върнаха вече. Носят се слухове, че брат ти те е обявил за предател — открил бил, че си се съюзил със злия Аланон, мрачния странник, който служел на черни сили. Говори се, че ще бъдеш затворен и осъден на смърт!

— Ама че нелепост! — възкликна високият човек от границата, — Аз не съм предател, и дори брат ми знае, че не съм. Колкото до Аланон, той е най-добрият приятел и съюзник, който Южната земя някога е имала. Може да не се разбираме с Паланс, но той никога не би тикнал в затвора собствения си брат. Той няма тази власт!

— Ако баща ти не е мъртъв, приятелю мой — обади се предпазливо Дюрън. — Трябва да бъдем благоразумни сега, преди да сме влезли в очертанията на двореца. Хендъл е убеден, че брат ти е под влиянието на мистика Стенмин и ако това наистина е така, тогава ти може би се намираш в много по — голяма опасност, отколкото предполагаш.

Балинор замълча, после кимна в съгласие. Набързо обясни на Шийлън за надвисналата над Калахорн заплаха от предстоящо нашествие на Северната земя, като наблегна на увереността си в жизнено важната роля на Граничния легион за отбраната на отечеството им. После сграбчи силно рамото на ветерана и се наклони към него:

— Ще чакаш четири часа, докато се върна аз или дойде мой личен пратеник. Ако през това време не се появи лично или не ти изпратя някаква вест, потърси лордовете Гинисън и Фандуик. Граничният легион трябва да бъде незабавно свикан под знамената! После отиди сред хората и настоявай да поискат от брат ми открит процес за каузата ни. Той не може да откаже. Освен това изпрати вест на запад и на изток до народите на елфите и на джуджетата, и им съобщи, че сме задържани, аз и братовчедите на Ивънтайн. Запомни ли всичко, което ти казах?

— Да, господарю мой. — воинът поклати енергично глава. — Ще изпълня всичко, което ми наредихте. Дано да имате късмет, принце на Калахорн.

Обърна се и отново изчезна в казармите, а разтревоженият и вбесен Балинор тръгна към града. Дюрън започна да убеждава шепнешком по-малкия си брат да остане извън стените на града и да изчака да види какво ще стане с Балинор и със самия него, но Дейъл упорито отказа. Дюрън знаеше, че е безсмислено да спори повече по въпроса и накрая се отказа. Стройният елф още не беше навършил двадесет години и животът едва започваше за него. Всички членове на малката група, които бяха тръгнали от Кълхейвън, изпитваха към Дейъл особена привързаност, една покровителствена обич, присъща на всички по-възрастни към по-младите им приятели. Дръзката му прямота и неподправеното му приятелство бяха редки качества във време, когато повечето хора живееха, обградени от подозрение и липса на доверие. Дюрън се страхуваше за него, защото той имаше най-много бъдеще пред себе си и най-малко години зад гърба си. Той гледаше мълчаливо брат си на фона на горящите светлини на Тирзис в тъмнината пред тях.

Не след дълго тримата пресякоха двора и минаха през портите на Вътрешната стена, която водеше към улиците на града. Отново охраната ги изгледа с нескрито изумление, и отново не ги спря. Балинор сякаш стана още по-едър, докато тримата вървяха по главната улица на Тирзис. Загърнатата му в ловната пелерина тъмна фигура се очертаваше злокобно. Изглеждаше по-висок от преди и вече не приличаше на изтощения пътник в края на пътуването си. Сега той беше завърналият се у дома Принц на Калахорн. Хората веднага го разпознаваха. Първо се спираха и го изглеждаха със смаян поглед като

минувачите при външните порти, после, събрали кураж от гордата му осанка, се затичваха след него, нетърпеливи да го поздравят с добре дошъл у дома. Тълпата се увеличи от няколко дузини на няколкостотин души, докато любимият син на Калахорн вървеше смело през града, усмихваше се на онези, които го следваха, но забързан да стигне до двореца. Хората започнаха да викат и крещат, врявата се надигна оглушително и откъслечните гласове се сляха в едно общо, все по-силно скандиране на името на високия обитател на граничния район. Неколцина от тълпата успяха да се доберат до непреклонния мъж и му зашепнаха зловещи предупреждения. Но принцът | вече не обръщаше внимание на предупредителните гласове. След всяко предупреждение кимаше с глава и продължаваше неотклонно напред.

Разрастващата се тълпа премина през центъра на Тирзис. Хората прииждаха към огромните арки и кръстовищата, проправяха си път през по-тесните участъци на Тирзийския път, който минаваше край високите, заградени с бели стени здания и по-малки семейни къщи, и водеше към моста Сендик, прострян над по-ниските части на парка. На другия край бяха вратите на двореца, мрачни и затворени. На върха на широката арка на моста принцът на Калахорн се обърна рязко с лице към тълпата, която продължаваше да го следва вярно, вдигна ръцете си и им нареди да спрат. Те се подчиниха покорно, гласовете им постепенно заглъхнаха и настъпи тишина, когато високият човек им проговори.

— Приятели мои, съграждани. — Гордият му глас се извиси тържествено в почти пълната тъмнина и кънтящото му ехо се върна обратно. — Тази земя и смелите ѝ граждани ми липсваха много, но ето, че се върнах у дома и вече никога няма да ви напусна. Няма от какво да се страхувате. Тази земя ще бъде вечна! Ако в монархията има някакви неприятности, аз съм този, който трябва да ги посрещне и разреши. Сега се върнете по домовете си и изчакайте сутринта и в нейната светлина ще видите по-добре, че всичко е наред. Моля ви, сега си отидете по домовете, и аз ще си отида в моя.

Без да изчака реакцията на събралото се множество, Балинор се обърна и продължи по моста към вратите на двореца със следващите го неотклонно двама братя. Хората отново се развикаха след тях, но не ги последваха, макар че много от тях може би имаха желание да го сторят. Подчинявайки се на заповедта му, те бавно се обърнаха и се

разотидоха. Някои продължиха да викат името му, с явно предизвикателство към безмълвния, потънал в мрак дворец, докато други мърмореха под носа си мрачни предсказания за това, което го очакваше заедно с двамата му приятели зад стените на кралския дом. Тримата пътници бързо се загубиха от погледа на хората, когато преминаха оттатък високия свод на моста с бързи и решителни крачки. След няколко минути бяха пред високите, обковани с желязо порти на двореца на фамилията Букхана. Без да се спира Балинор протегна ръка към огромния железен чук, прикрепен към портата и започна да го удря силно. За миг оглушителните звуци бяха единственото, което раздираше тишината. Мъжете стояха отвън и се заслушваха със смесени чувства на гняв и мрачни предчувствия. После отвътре дочуха тих глас, който шепнешком ги попита кои са. Балинор каза името си и рязко заповяда на онези отвътре да отворят незабавно. След миг тежките решетки бяха изтеглени, вратата се отвори навътре и ги пропусна. Балинор влезе в градината на двореца без да поглежда мълчаливата охрана, с поглед, вперен във величествената сграда с колони отпред. Високите ѝ прозорци бяха тъмни с изключение на прозорците на приземния етаж в лявото крило, Дюрън пусна Дейъл пред себе си и се възползва от възможността да хвърли поглед наоколо в сенките, където веднага забеляза около десетина добре въоръжени хора от охраната съвсем близо до тях. Всички бяха с герб с изображението на сокол.

Наблюдателният елф разбра, че влизат в капан. Същото чувство беше изпитал и при влизането им в града, но не го беше споделил с никого. В началото му се прииска да спре Балинор и да го предупреди за това, което беше видял. Но инстинктивно усещаше, че човекът от границата е прекалено опитен боец, че да не знае какво прави. Отново съжали, че брат му не остана извън стените на замъка, но вече беше много късно. Тримата прекосиха алеите и стигнаха до замъка. Нямаше никаква охрана и вратите се отвориха веднага при нервното им блъсване от Балинор. Залите на старата сграда блестяха ярко в светлината на факлите, пламъците разкриваха великолепието на цветните стенописи и рисунки, които украсяваха семейния дом на Букхана. Дърворезбата беше стара и пищна, стените грижливо полирани и на места покрити с изящни гоблени и гравирани метални гербове на поколения известни владетели на страната. Докато братята

елфи следваха мълчаливо принца из тези смълчани зали, те с болка си спомниха за друго време и друго място в недалечното минало — древните гори на Паранор. И там ги беше чакал капан сред древното величие на друга епоха.

Свиха наляво в друга зала. Балинор вървеше на няколко крачки пред тях, едрото му тяло изпълваше коридора, дългото му ловно наметало се надигаше леко зад него. За миг той напомни на Дюрън за Аланон, огромен, свиреп, опасен, когато се движеше като котка, както Принцът на Калахорн сега. Дюрън хвърли неспокоен поглед на Дейъл, но по-младият елф като че ли не забеляза това. Лицето му беше поруменяло от възбуда. Дюрън попипа дръжката на камата си и студеният метал успокои горещата му длан. Ако отново попаднеше в капан, този път нямаше да се размине без бой. Изведнъж високият човек от границата спря пред една отворена врата. Братята елфи го доближиха и надникнаха през широкото му рамо в осветената стая. Почти на отсрещния край на елегантно мебелираната стая седеше един мъж. Беше едър, рус и с брада. Високото му тяло бе облечено в дълга пурпурночервена роба с герб с изображението на сокол. Беше няколко години по-млад от Балинор, но високото му тяло беше изправено по същия начин, със здраво стиснати ръце зад гърба. Елфите веднага разбраха, че това е Паланс Букхана. Балинор направи няколко крачки напред, без да казва нищо, а очите му бяха приковани в лицето на брат му. Елфите го последваха като се оглеждаха предпазливо. Имаше прекалено много врати, прекалено много тежки завеси, зад които можеха да се крият въоръжени хора на охраната. Миг след това в залата зад тях, извън полезрението им, усетиха раздвижване. Дейъл се извърна леко и погледна към отворената врата. Дюрън се отдалечи малко от другите с извадена кама и леко приведен, готов за скок.

Балинор не се помръдна. Стоеше мълчаливо пред брат си, без да откъсва поглед от познатото лице, изумен от необикновената омраза, която искреше в очите му. Сигурен беше, че е капан, знаеше, че брат му ги чака. Но през цялото време беше вярвал, че поне ще могат да си поприказват като братя, да разговарят един с друг откровено и разумно въпреки различията си. Но когато погледна в тези очи и долови неприкрития блясък на изпепеляващ гняв разбра, че брат му беше лишен от здрав разум, или може би дори беше луд.

— Къде е баща ми...?

Резкият въпрос на Балинор беше прекъснат от внезапно свистене и някакви скрити шнуrowe освободиха мрежа от кожа и въжета, която висеше над главите на неканените гости и сега бързо се спусна върху тях. Прикрепените тежести ги повалиха на пода ужасно слисани, без да могат да използват оръжията си, защото въжетата се затягаха около тях. От всички страни се разтвориха врати и тежките завеси бяха дръпнати рязко. Няколко дузини въоръжени мъже от охраната се нахвърлиха грубо върху съпротивляващите се пленници. Нямаше абсолютно никаква възможност да се измъкнат от грижливо подготвения капан, никаква възможност дори за кратка борба. Взеха им оръжията, най-безцеремонно вързаха ръцете им зад гърбовете и сложиха превръзки на очите им. Вдигнати бяха грубо на крака и много невидими ръце ги задържаха на място, без да им дадат възможност да мръднат. За миг настъпи тишина, а после се чува приближаващите стъпки на някой, който спря пред тях.

— Много глупаво от твоя страна бе да се върнеш, Балинор. — разцепи леден глас мрака. — Знаеше какво ще ти се случи, ако отново те намеря. Ти си троен предател и страхливец заради това, което направи — предател на народа, на баща ми, а сега дори и на мен. Какво направи с Шърл? Какво направи с нея? Заради нея ще умреш, Балинор, кълна се! Свалете ги долу!

Ръцете ги завъртяха грубо, заблъскаха ги и ги повлякоха през залата, изведоха ги през една врата и ги помъкнаха по дълги стълбища, а после по коридор, който се виеше в лабиринт от чупки и завои. Стъпките им отекваха глухо върху влажните каменни стъпала. След това отново заслизаха по някакви стъпала и пак стигнаха до някакъв коридор. Усетиха миризма на застоял студен въздух и влага, процеждащи се от каменните стени и пода. Задвижен беше някакъв механизъм с тежки резета, чу се зловещо скърцане от приплъзването на старо желязо и някаква врага се отвори е трясък. Ръцете грубо ги завъртяха и изведнъж неочаквано ги пуснаха. Те паднаха замаяни на каменния под все още със завързани ръце и очи. Вратата се затвори и резетата шумно бяха плъзнати обратно на местата им. Тримата спътници слушаха безмълвно. Чуваха шум на стъпки, които бързо се отдалечаваха и накрая напълно изчезнаха. Чуваха металния звън на залостване, който при всяка следваща арата ставаше все по-глух и по-

глух, докато накрая остана само шумът на собственото им дишане а дълбоката тишина на затвора им. Балинор се беше върнал у дома.

ГЛАВА 23

Приближаваше полунощ, когато Аланон приключи с дегизирането на намусения Флик и остана доволен от работата си. От висяща на кръста му торбичка друидът извади някаква странна течност, която втри в кожата на лицето и ръцете на човека от Вейл, докато тя не стана тъмножълта. С парче въглен промени чертите на лицето му и формата на очите му. Работата му беше чисто аматьорска, но в тъмнината Флик можеше да мине за едър, добре сложен гном, ако не го заглеждаха отблизо. Задачата беше опасна дори за изпечен ловец, а за неопитен мъж като него, който щеше да се опита да мине за гном, може би беше истинско самоубийство. Но друга възможност нямаше. Някой трябваше да проникне в този огромен лагер и да се помъчи да разбере какво се е случило на Ивънтайн, на Ший и на Меча, който им се изплъзваше. Изключено беше Аланон да слезе при гномите. Веднага щяха да го разпознаят, дори и при майсторска дегизировка. Така че задачата беше поверена на изплашения Флик, предрешен като том. Под прикритието на тъмнината той трябваше да се спусне надолу по склона, да премине край зорките патрули, да влезе в лагера, в който се намираха хиляди гноми и троли и там да разбере дали брат му или изчезналият крал на елфите са взети за заложници, и освен това, де се помъчи да научи нещо за местонахождението на Меча. И като капак на всичко, което още повече усложняваше нещата, човекът от Вейл трябваше да се измъкне от лагера преди пукването на зората. Ако не успееше да направи това, някой със сигурност щеше да открие в светлината на деня, че е дегизиран и той щеше да бъде заловен. Аланон помоли Флик да свали ловното си наметало и няколко минути се занимава с плата, като промени леко кройката и удължи качулката, за да прикрива по-добре лицето му. Когато свърши, Флик го облече и видя, че при плътно прилепнало до тялото му наметало, нищо друго не се вижда от него, освен засенчената част от лицето му. Ако не се доближаваше до истински гноми и не спираше да върви до зазоряване имаше доста голяма вероятност да научи нещо важно, да успее да се измъкне от лагера и да се върне при Аланон. Провери дали късият му

ловен нож е здраво прикачен на кръста му. Той щеше да бъде жалко подобие на оръжие, ако му се наложеше да го използва в лагера, но все пак го поуспокояваше, че няма да е съвсем незащитен. Стана бавно. Ниското му, добре сложено тяло беше загърнато в наметалото. Аланон го огледа внимателно и после завъртя глава.

През последния час времето се беше влошило. Небето представляваше плътна маса от движещи се потъмнели облаци, които закриваха изцяло луната и звездите и загръщаха земята в почти непрогледна тъмнина. Единствената светлина, която се виждаше наоколо, идваше от горящите огънове на вражеския лагер. Пламъците се засилиха от внезапната поява на силен северен вятър, който виеше свирепо и фучеше през Драконовите зъби, после се понасяше поривисто към откритите равнини под тях. Приближаваше буря, която твърде вероятно щеше да ги застигне преди настъпването на утрото. Мълчаливият друид се надяваше, че вятърът и тъмнината ще осигурят на дегизирания човек от Вейл допълнително прикритие от очите на спящата армия. Огромният мистик даде няколко кратки наставления на Флик преди тръгване с къси, недовършени изречения. Обясни му как е организиран лагерът, като му припомни начина, по който е разположена охраната в периметъра на основната част на армията. Каза му да търси знамената на вождовете на гномите, матурените и тролите, които несъмнено щеше да открие някъде в центъра на лагера. На всяка цена трябваше да избягва разговори с когото и да било, защото начинът, по който говори, веднага щеше да го издаде, че е от Южната земя. Флик слушаше внимателно, сърцето му биеше лудо и вече мислено беше решил, че е невъзможно да остане неразкрит. Но верността към брат му беше прекалено голяма, за да позволи на здравия разум да се намесва, когато сигурността на Ший беше застрашена. Аланон приключи с кратките си наставления, като обеща, че ще му гарантира безопасно преминаване през първата линия на охраната, която беше поставена в основата на този скат. Даде му знак да мълчи и му кимна да го последва.

Излязоха от укритието на високите камъни и се спуснаха през тъмнината към откритата равнина. Толкова тъмно беше, че Флик не виждаше почти нищо и се наложи стабилният друид да го води за ръка. Стори им се, че са вървели безкрайно дълго, докато излязат от криволичещия лабиринт от скали, но накрая отново видяха огньовете

на вражеския лагер, които горяха в тъмнината пред тях. Флик беше ожулен и насинен от слизането от планинските възвишения, краката го боляха от напрежението, а наметалото му се беше скъсало на няколко места. Тъмнината се издигаше като непробиваема стена между тях и огньовете и Флик не можеше нито да види, нито да чуе охраната, която знаеше, че е там. Аланон не каза нищо, но пролази обратно в укритието на скалите и започна да се ослушва, проточил леко врат напред. Двамата останаха няколко минути без да се помръднат, после внезапно Аланон стана, махна на Флик да остане на мястото си и безмълвно потъна в нощта.

Останал сам и уплашен, малкият човек от Вейл се огледа тревожно, защото нямаше представа какво става. Допря пламналото си лице до студената повърхност на камъните и си преповтори на ум какво трябва да направи, когато стигне до лагера. Нямаше никакъв точно определен план, който да следва. Трябваше да избягва да се заговаря с когото и да било, да не минава близо до когото и да било и да стои настрана от светлината на огньовете, защото тя можеше да разкрие лошата му дегизировка. Пленниците, ако изобщо бяха там, щяха да се намират в охранявана палатка близо до центъра на лагера, така че първата му задача е да намери тази палатка. Намереше ли я, щеше да се помъчи да надникне вътре, за да види кой е там. После, ако успееше да свърши всичко това, което му се струваше крайно невероятно, щеше да тръгне обратно към склоновете, където щеше да го чака Аланон и те заедно щяха да решат какво да правят по-нататък.

Флик поклати безпомощно глава. Знаеше, че никога няма да може да се измъкне с тази дегизировка. Нито имаше талант, нито беше достатъчно умен, за да може да надхитри някого. Но след изчезването на Ший в Драконовия ръб той коренно се беше променил. Предишният му песимизъм и безкомпромисната му практичност бяха изместени от отчаяние и някакво странно чувство на абсурдност. Светът, който познаваше, така се беше променил през последните няколко седмици, че той вече не беше способен да се отъждествява с предишните си ценности и разумно поведение. Времето беше загубило почти всякакъв смисъл през тези изтощителни, безкрайни дни на бягство и криене, на схватки със същества, които принадлежаха на друг свят. Годиците, в които беше живял и раснал в спокойствието и уединението на Шейдската долина, бяха останали далеч зад гърба му. Забравени дни

на ранната му младост. Единствените неизменни сили в преобърналия се наопаки живот през последните няколко седмици, бяха спътниците му и на първо място брат му. Но постепенно и те се разпръснаха един по един и накрая Флик беше останал сам, на ръба на пълното изтощение и психически срыв. Собственият му свят се беше превърнал в някаква налудничава, неразрешима загадка от кошмари и духове, които витаеха около него, преследваха го и го докарваха до почти отчаяние. Присъствието на едрия Аланон не му носеше утеха. Огромният друид беше останал още от първата им среща една непробиваема стена на тайнственост и мистична сила с възможности, които по никакъв начин не можеха да бъдат обяснени. Хората от групата все повече и повече се сближаваха по пътя към Паранор и след това, но друидът продължаваше да се държи на разстояние от тях и да бъде потаен. Дори и това, което им беше казал за произхода си и за целите си не разбулваше тъмната пелена на тайнствеността, в която се беше обвил.

Когато всички от групата бяха заедно, властта на мистика над тях не изглеждаше толкова непреодолима, макар че той беше неоспоримата сила при опасното дирене на Меча на Шанара. Но сега, когато другите ги нямаше и изплашеният човек от Вейл беше останал сам с непредсказуемия гигант, Флик усети, че не може да се освободи от ужасното страхопочитание, което той внушаваше, и което беше същността, на този странен мъж. Отново се замисли за тайнствената история на легендарния Меч и отново си спомни отказа на Аланон да разкаже на членовете на малката група цялата история за неговата сила. Рискували бяха всичко за дози изплъзващ им се талисман и въпреки това никой, освен Аланон не знаеше как може да се използва мечът, за да бъде сразен Господарят на магиите. Откъде знаеше Аланон толкова много за Меча?

Неочакван шум в тъмнината зад него накара ужасения човек от Вейл да скочи мигновено на крака с изваден и протегнат напред нож, готов за самоотбрана. Чу се хриплив шепот и огромното тяло на Аланон се приближи тихо до Флик. Силната му ръка го сграбчи за рамото и го привлече в прикритието на покрития с огромни камъни склон, където двамата приклекнаха предпазливо в тъмнината. За момент Аланон се вгледа изпитателно в лицето на човека от Вейл, сякаш преценяваше смелостта му и, прониквайки в мозъка му, четеше

мислите му. Флик едва се насили да срещне проникателния поглед, а сърцето му биеше бясно едновременно от страх и възбуда.

— Стражата е избита — пътят е чист. Плътният глас сякаш се надигна от дълбините на земята. — Тръгвай, млади ми приятелю, и не оставяй смелостта и здравия ти разум да те напуснат.

Флик кимна леко и стана. Обгърнатото му в наметало тяло се измъкна бързо и крадешком от укритието на камъните и пое в тъмнината на голото поле. Мозъкът му престана да разсъждава и да задава въпроси, когато тялото му пое командването, а сетивата започнаха да преравят мрака за скрита опасност. Движеше се бързо към далечната светлина на огньовете, тичаше приведен, от време навреме се спираше, за да провери дали се движи в правилна посока и се заслушваше, за да чуе дали няма някой наблизо. Нощта го обгръщаше като плътна, непроницаема завеса, а притъмнялото, покрито с одеяло от огромни облаци небе, скриваше от погледа му дори луната и звездите. Единствената светлина идваше от огньовете на лагера пред него. Равнината беше гладка и открита, повърхността ѝ — тревист килим, който заглушаваше стъпките на тичащия мълчаливо напред човек от Вейл. Почти нямаше храсти, които да нарушават равния терен, само едно-две тънки изкривени дървета се виждаха в необятната пустош. Никъде в тъмнината нямаше признаци на живот и единствените звуци бяха приглушеният вой на засилващия се вятър и собственото му тежко дишане. Огньовете в лагера, които в началото се виждаха като бледа оранжева мъглявина в подножието на планините, сега, с приближаването му, започнаха да придобиват конкретни очертания. Някои горяха с ярки пламъци, поддържани от добавяните в тях нови дърва. Други тлееха, почти угаснали, защото онези, които ги бяха поддържали, спяха непробудно. Сега Флик беше достатъчно близо, за да чуе слабия шум от гласове в спящия лагер. Но те не бяха достатъчно ясни и той не улавяше отделните думи.

Измина почти половин час преди Флик да стигне до външните очертания на вражеските огньовете. Спря приклеknал точно извън светлината, за да проучи разположението на лагера пред него. Хладният, носещ се от север нощен вятър раздухваше пращящите пламъци на огромните огньовете и ги вдигаше в тънки облаци дим, който се виеше над откритите равнини по посока на човека от Вейл. Имаше втори обръч от часови, който обграждаше лагера, но той беше

доста рехав разположен на големи разстояния. Хората от Северната земя не бяха сметнали за нужно да проявяват голяма бдителност толкова далеч от лагера. Часовите бяха предимно гном и ловци, въпреки че тук-таме Флик можеше да различи и огромните фигури на троли.

Поспря се малко, за да изучи странните, непознати му черти на тролите. Бяха различни на ръст, всички с дебели крака в тъмна кожа, подобна на дървесна кора. Изглеждаха груби и силно защитени. Часовите и останалите няколко будни войници от охраната стояха отпуснати или лежаха пред топлината на тлеещите огньове, завити в дебели наметала които покриваха по-голямата част от телата и лицата им. Флик остана доволен от това. Щеше да му бъде по-лесно да се прокрадне в лагера незабелязано, ако всички си останеха завити в наметалата. А съдейки по засилващата се студенина на вятъра, температурата щеше да продължи да пада до изгрева на слънцето. Не виждаше много добре какво има зад външните огньове заради тъмните облаци и дима, който се издигаше.

От това място лагерът изглеждаше някак по-малък, отколкото от хребетите на Драконовите зъби. От положението си в момента Флик не можеше да види нещата в дълбочина, но изобщо не се заблуждаваше. Знаеше, че въпреки начина, по който лагерът изглежда от мястото, където беше приклекнал, той се простира на повече от една миля във всички посоки. След като минеше край вътрешната линия на охраната, той щеше да се прокрадва през хиляди спящи гноми и троли, край стотици огньове, които горяха достатъчно силно, за да разкрият самоличността му. През цялото време трябваше да избягва всякакви контакти с вражеските войници, които все още не спяха. Само една погрешна стъпка и той щеше да бъде разкрит. Но дори и да не се провалеше, той трябваше да определи торното място на пленниците и на Меча. Изпълнен със съмнения поклати глава и тръгна бавно напред.

Вроденото му любопитство го подтикваше да се приближи още малко до светлината на огньовете и да разгледа по-отблизо гномите и тролите, които бяха още будни. Но устоя на импулса, като си спомни, че няма никакво време за губене. През целия си досегашен живот беше живял на една и съща земя с тези две чужди раси и въпреки това те му изглеждаха като породи от друг свят, различен от неговия. По време на пътуването им до Паранор той беше имал няколко сблъсъка с

коварните свирепи гноми, единият от които беше ръкопашен бой в подобните на лабиринт проходи в Централната кула на крепостта на друидите. Въпреки това не знаеше почти нищо за тях. Те бяха просто враг, който се беше опитал да го убие. Не беше научил нищо за тролите, които по природа бяха саможиви и обитаваха предимно северните планини и скритите в тях долини. Във всеки случай Флик знаеше, че армията е под командването на Господаря на магиите, а неговите цели бяха повече от ясни!

Изчака докато вятърът разнесе дима от горящите огньове между най-близкия патрул и него и тръгна с нехаен вид към лагера. Внимателно си беше избрал мястото за влизане, където всички войници спяха. Димът и нощта го прикриваха докато излезе от сенките и влезе в най-близкия до него кръг на огньовете. Минута по-късно стоеше в средата на потъналите в сън тела. Охраната продължаваше да се взира в тъмнината зад него, без да беше усетила бързото му преминаване.

Флик загърна плътно наметалото и качулката около тялото си, за да бъде сигурен, че всеки, който мине край него, в първия момент ще види само ръцете му. Под качулката лицето му беше бледа сянка. Огледа се бързо наоколо, но наблизо нямаше никакво движение. Дотук беше останал незабелязан. Пое дълбоко хладния нощен въздух, за да се успокои, после се опита да прецени разстоянието до центъра на лагера. Избра си посока, която смяташе, че ще го отведе право там, огледа се още веднъж, за да събере кураж и тръгна напред с твърди, отмерени крачки. Сега вече нямаше връщане назад.

Всичко, което видя, което чу и което изживя тази нощ, остана дълбоко запечатано в паметта му. То приличаше на някакъв странен, неуловим кошмар от образи и звуци, от същества и форми от друго време и друго място, които никога не са били в този свят и никога не биха могли да му принадлежат. Нищо чудно нощта и носещият се от стотиците гаснещи огньове дим да бяха замъглили съзнанието му и породили у него чувството, че всичко това е било сън. Възможно е също това да беше резултат на един уморен, изтерзан от страх мозък, който никога не е допускал, че на този свят може да има подобни същества, и че броят им може да бъде безчетен.

Нощта минаваше, влачеше се в бавни минути и безкрайни часове, докато малкият човек от Вейл се промъкваше през огромния

лагер, криеше лицето си от светлината на огньовете и вървеше неотклонно напред, с очи, които търсеха и изучаваха. Той предпазливо избираше пътя си през сгушилите се до огньовете хиляди спящи тела, които често се изпречваха пред него и всеки път възникваше опасност да го открият и убият. На моменти му се струваше, че е открит и ръката му бързо и безшумно посягаше към малкия ловен нож, а сърцето му спираше, изтръпнало в очакване на борбата за свобода на всяка цена. Отново и отново към него се приближаваха мъже, сякаш знаеха че той е натрапник, сякаш се готвеха да го спрат и да го разобличат пред всички. Но всеки път го отминаваха без да спрат, без да проговорят и Флик отново оставаше сам, забравена фигура сред съборището на хиляди.

Няколко пъти мина край група мъже, които си приказваха и се шегуваха тихо, скупчени около огньовете, търкаха ръцете си и извличаха от пращящите пламъци малкото топлинка против засилващия се студ на нощта. Два или три пъти те му кимнаха или му махнаха с ръка, докато се промъкваше край тях с ниско наведено лице, с плътно загърнато около тялото му наметало и той им отговори с леко помахване. Отново и отново изпитваше страх, че е сгрешил, като не е проговорил, когато е трябвало, че е отминал, когато не е трябвало. Но всеки път ужасното съмнение изчезваше, когато, продължил бързо напред, установяваше, че отново е сам.

Обикаля из огромния лагер с часове, но не откри никаква следа от Ший, Ивънтайн или Меча на Шанара. С приближаването на утрото започна да се отчайва, че няма да открие нищо. Минал беше покрай безброй много огнове, които тлееха и гаснеха с отминаването на нощта, заглеждал се беше в цяло море от спящи тела, някои с обърнати към небето лица, други целите увити в одеяла, и всички те му бяха непознати. Навсякъде имаше палатки със знамената на вражеските вождове, и гноми и троли, но пред тях нямаше поставена стража, по която да разпознае, че вътре има високопоставени личности. Няколко от тях беше проучил отблизо, с надеждата, че ще попадне на нещо, но не откри нищо.

Вслушвал се беше в откъслечни разговори между будни гноми и троли, като се мъчеше хем да не бъде забелязан, хем да е достатъчно наблизко, че да чуе какво си говорят. Но езикът на тролите му беше абсолютно непознат, а малкото, което разбра от езика на жилестите

гноми беше безполезна информация. Сякаш никой не знаеше нищо за изчезналите двама мъже и Меча, сякаш те никога не бяха довеждани в лагера. Флик започна да се чуди дали Аланон не грешеше за следите, които бяха следвали през изминалите няколко дни.

Погледна притеснен заоблаченото нощно небе. Не беше сигурен за часа, но знаеше, че до края на нощта остават само няколко часа. За миг изпадна в паника, внезапно осъзнал, че можеше да не му остане достатъчно време да открие пътя си; обратно до мястото, където Аланон се беше скрил. Но бързо прогони опасенията си, като прецени, че в суматохата на пробуждащия се лагер той ще може да се промъкне бързо през сънените ловци и да се втурне към склоновете на Драконовите зъби преди изгрев слънце.

В един момент вдясно от него нещо прошумоля и в светлината на огъня се появиха четирима едри трола воители, и четиримата въоръжени от главата до петите. Говореха си нещо тихо, когато минаха край стреснатия човек от Вейл. Воден по-скоро от инстинкта си, отколкото от разума, Флик тръгна на известно разстояние след тях. Любопитен беше да види къде отиват в пълно бойно снаряжение след като все още беше нощ. Те се движеха под прав ъгъл на посоката, която дегизираният Флик беше решил да следва в лагера. Младежът от Вейл се криеше в сенките зад тях, докато те вървяха бавно покрай спящите войници. На няколко пъти минаха край затъмнени палатки, в които Флик смяташе, че ще влязат, но те ги отминаха без да спрат. Малкият човек от Вейл забеляза, че начинът на организацията на лагера в този район е по-различен. Тук имаше повече палатки, някои от които бяха високи и осветени и във вътрешността им се открояваха силуетите на движещи се мъже. Войниците, които спяха на студената земя, бяха по-малко, но затова пък имаше повече и по-многобройни патрули между добре поддържаните огньове, осветяващи откритите пространства между палатките. На Флик му беше трудно да остане незабелязан в тази по-силна светлина. За да избегне всякакви въпроси и да намали опасността да бъде разкрит, вървеше точно зад маршируващите троли, все едно че беше един от тях. Минаха край множество часови, които ги поздравиха и наблюдаваха, докато отминават, но никой не зададе въпрос на увития в наметало, влачещ се в края на малката група, гном.

После съвсем ненадейно тролите свиха вляво и Флик автоматично направи същото. И изведнъж разбра, че се беше озовал

почти пред входа на дълга ниска палатка, охранявана силно от въоръжени троли. Нямаше време да се върне назад или да остане незабелязан, затова, когато групата спря пред палатката, изплашеният човек от Вейл продължи напред и мина край тях, сякаш всичко си беше в реда на нещата. Стражите явно не си помислиха, че има нещо нередно, само го погледнаха, докато мина бавно покрай тях, плътно загърнат в наметалото си. След миг те останаха зад гърба му и той отново беше сам в тъмнината на сенките.

Спря рязко. По цялото му тяло под дебелия наметало се стичаше пот, дишаше задъхано и тежко. Успя само за секунда да хвърли поглед през отворената предна част на палатката между високите стражи троли, които държаха дълги железни копия — само секунда, в която видя приведеното чудовище с черни криле. То беше вътре, заобиколено от по-ниските тела на троли и гноми. Но Флик безпогрешно разпозна в него едно от онези ужасни същества, които ги бяха преследвали из Четирите земи. Смразяващото чувство на ужас, което премина през тялото му, не можеше да го лъже. Стоеше в сянката, останал без дъх, и се мъчеше да успокои сърцето си, което биеше до пръсване.

В тази усилено охранявана палатка ставаше нещо жизнено важно. Може би изчезналите мъже и мечът бяха вътре, под охраната на слугите на Господаря на магиите. Флик изстина при тази мисъл и знаеше, че трябва да влезе вътре и да разбере какво става. Времето му изтичаше, късметът му го напускаше. Самите стражи бяха достатъчно непреодолимо препятствие за всеки, който се опиташе да мине през отвора на палатката, а присъствието на Носителя на черепи превръщаше идеята в истинско самоубийство. Флик седеше на колене в тъмнината между палатките и клатеше отчаяно глава. Чудовищно непосилната задача убиваше и най-малката надежда за успех, но имаше ли някакъв друг избор? Ако се върнеше при Аланон сега, те нямаше да знаят нищо повече и тежката му мисия сред вражеския лагер щеше да бъде абсолютно безсмислена.

Погледна с надежда нощното небе, сякаш то можеше да му подсказва нещо за отговора на проблема му. Плътната покривка от облаци стоеше без да помръдва над главата му и висеше злокобно между светлината на луната и звездите и тъмнината на спящата земя. Нощта почти си беше отишла. Флик стана и загърна още по-плътно

наметката си около тялото. Кой знае, може би съдбата беше решила той да извърви тези мъчителни мили, само за да бъде накрая убит заради някакъв си глупав риск. Но Ший зависеше от него — а нищо чудно и Аланон, и всички останали. Трябваше да разбере какво има в тази палатка. Бавно, предпазливо, той се запъти към нея.

Зората дойде бързо — навъсена сива светлина в небето на изток, бременна с мъгла и тишина. Времето си оставаше все така лошо в долната част на равнината Стрелехайм, на юг от застиналата неподвижно стена от мрак, която показваше приближаването на Господаря на магиите. Огромните буреносни облаци продължаваха да висят като заковани над нея. Близо до подножието на Драконовите зъби вражеските стражи бяха напуснали нощния си пост и се бяха върнали в пробуждащия се лагер. Аланон седеше тихо в укритието на осеяния с огромни камъни склон. Дългият черен плащ беше прилепнал около слабото му, наподобяващо тръстика тяло, без да го предпазват нито от студения въздух на зората, нито от слабия дъжд, който скоро се превърна в силен порой. Прекара така цялата нощ в очакване на някакъв знак от Флик, с надежди, които бавно гаснеха с изсветляващото на изток небе и с пробуждането на врага. Но продължаваше да чака, вярвайки, противно на всякакъв здрав разум, че малкият човек от Вейл е успял някак да се промъкне незабелязано в лагера и да открие изчезналия си брат, краля на елфите и Меча, и после пак някак си ще успее да се прокрадне край постове преди зазоряване и да избяга.

Започнаха да вдигат лагера. Разглобиха палатките и събраха багажа си. После огромната армия се подреди в колони, които покриха просторната равнина като огромни черни квадрати. Накрая бойната машина на Господаря на магиите тръгна на юг, по посока на Керн, а грамадният друид се смъкна от скалите на място, където можеше да бъде забелязан от изчезналия човек от Вейл, ако беше някъде наблизо. Никакво движение, никакъв звук, освен лекото прошумоляване на вятъра в тревата. Високата черна фигура стоеше безмълвна и само очите ѝ издаваха силното огорчение, което изпитваше.

Мениън Лий стигна криволичещата река Мърмидън точно на север от островния град Керн минути преди зазоряване. Аланон беше прав, когато предупреди принца, че ще му е трудно да се промъкне незабелязан през линиите на врага. Предните постове бяха разгърнати

извън периметъра на разпрострелия се в равнината лагер и продължаваха на запад от Мърмидън до южния край на Драконовите зъби. Всичко на север от тази линия принадлежеше на Господаря на магиите. Вражески патрули обикаляха необезпокоявани край южните краища на високите Драконови зъби и охраняваха малкото проходи, които прорязваха тези трудни за преминаване хребети. Балинор, Хендъл и братята елфи бяха успели да се проврат през охраната на един от тези патрули във високия проход Кенън. Мениън нямаше защитното укриве на планините. След като се раздели с Аланон и Флик, той беше принуден да продължи направо през откритата степ, която се простираше на юг чак до Мърмидън. Но планинецът имаше две преимущества. Нощта остана докрай облачна и непрогледно черна и не се виждаше на повече от няколко ярда напред. И още нещо, което беше по-важно. Тъй като беше майстор в откриването на следи и ловец, който нямаше равен на себе си в Южната земя, той можеше да се движи под булото на черната нощ бързо и крадешком, без да бъде усетен от никой друг, освен от собствения си изострен слух.

И така, той вървеше тихо, без двамата си спътника до него, все още вбесен от Аланон, че го беше заставил да се откаже от издирването на Ший. Изпитваше странно безпокойство, че беше изоставил Флик сам с потайния и непредвидим друид. Никога не се беше доверявал изцяло на огромния мистик, защото знаеше, че Аланон държи в тайна от тях истината за Меча на Шанара и им казва само онова, което той преценеше, че може да им каже. Те бяха направили всичко, което друидът беше поискал от тях със сляпа вяра, бяха му гласували пълно доверие във всички критични моменти. Всеки път той се беше оказвал прав. Въпреки това те не държаха Меча в ръцете си и бяха загубили Ший. И сега, като похлупак на всичко останало, армията на Северната земя май щеше успешно да нахлуе в Южната земя. Единствено граничното кралство на Калахорн беше готово да противостои на нападението. След като видя многочислеността на нашественика, Мениън не проумяваше как дори и легендарният Граничен легион би могъл да удържи такава мощна сила. Собственият му здрав разум му подсказваше, че единствената надежда е да задържат настъпващата вражеска армия достатъчно дълго, за да могат армиите на елфите и на джуджетата да се обединят с Граничния легион и да контраатакуват. Сигурен беше, че бяха загубили Меча и че дори да

успееха да открият Ший, нямаше да имат възможност да търсят чудотворното оръжие. Изруга тихо, когато коляното му се удари силно в остър ръб на издаден камък и се съсредоточи върху положението си в момента, като остави всякакви разсъждения за бъдещето за по-после. Като черен гущер той пълзеше и се промъкваше безшумно по ниските склонове на Драконовите зъби, криволичеше по мъчителния си път през лабиринта от остри камъни и скали, с които беше покрита планинската местност, с меча на Лий и дългия ясен лък, здраво прикрепени на гърба му. Стигна до подножието на склона без да срещне някой и се взря в тъмнината. Нямаше никакви признаци на живот. Навлезе предпазливо в покритата с трева равнинна местност на всеки няколко ярда се спираше, за да се послуша. Знаеше, че линиите на постове трябва да са някъде наблизо, но беше невъзможно да види каквото и да било.

Накрая се надигна на крака, безмълвен като сенките наоколо. След като не чу нищо, тръгна бавно на юг през стената от мрак, с ловния нож в ръката си. Вървя доста дълго, без да се случи нещо и тъкмо беше започнал да се отпуска, мислейки, че се е промъкнал някак си край вражеските линии без никой да го забележи, когато чу слаб шум. Замръзна на място и се помъчи да разбере откъде идва звукът, когато го чу отново. Някой тихо се изкашля в тъмнината точно пред него. Постовият се беше издал точно навреме, за да не се препъне планинецът в него. Само един вик и всички щяха да дотърчат на секундата.

Мениън залегна на ръцете и коленете си, стиснал здраво ножа. Запълзя безшумно в посоката, от която беше се разнесла кашлицата. Накрая успя да съзре неясните очертания на някой, който стоеше спокойно пред него. От дребния ръст му стана ясно, че часовият е гном. Мениън изчака няколко минути, докато гномът се обърне с гръб към него, после пропълзя още малко напред. С плавно движение се надигна и се надвеси над нищо неподозиращия часови, сграбчи гърлото му със стоманената си ръка и пресече предупредителния вик преди още да беше издаден. Дръжката на ножа се стовари рязко върху незащитената глава, точно зад ухото и изпадналият в безсъзнание гном се свлече на земята. Планинецът не се спря, а продължи крадешком в тъмнината. Знаеше, че има и други наоколо и искаше бързо да се измъкне, преди да могат да го чуят. Държеше ножа готов за отбрана,

защото допускаше, че може да има и друга линия от патрули. Студеният вятър не преставаше да духа и дългите минути на нощта продължаваха да се нижат бавно.

Накрая стигна Мърмидън, точно над островния град Керн, светлините на който блещукаха слабо в далечината на юг. Спря на върха на малко възвишение, което се спускаше плавно надолу и стигаше до северния бряг на бързата река Остана полуприкленал, с плътно загърнатата дълга ловна пелерина около тънката си фигура. Беше изненадан и облекчен, че е стигнал до реката без да налети на някои други вражески постове. Подозираше, че не е сбъркал в предположенията си и сигурно е минал поне край още един пост, без да разбере това.

Принцът на Л ий се огледа внимателно и след като се увери, че наоколо няма никой, стана и се протегна уморено. Знаеше, че трябва да прекоси Мърмидън по-надолу по течението, ако искаше да избегне неприятното преплуване на ледените й води. Сигурен беше, че щом стигне до мястото, което се намираше точно срещу острова, щеше да намери лодка или сал, с който да стигне до града. Попривдигна оръжията на гърба си, усмихна се мрачно на студа и тръгна на юг по възвишението край реката.

Не беше изминал много, може би не повече от хиляда ярда, когато полъхът на утринния вятър в миг изчезна и във внезапно настъпилата тишина дочу изненадващ шепот някъде пред него. Моментално залегна и тъмното му тяло се прилепи към възвишението. Вятърът прошумоля в напрегнатите му уши, докато се вслушваше в тъмнината, но след като лекият му порив отново стихна, той пак чу тихия шепот. Този път обаче беше сигурен откъде идва. Това беше приглушен шум от човешки гласове, който се носеше от тъмнината пред него, близо до брега на реката. Планинецът бързо се върна пълзешком на възвишението и отново се скри от слабите светлини на далечния град. После стана и се придвижи напред полуприведен, като подтичваше успоредно на реката, безшумно и бързо. Гласовете се засилиха, станаха по-отчетливи и накрая му се стори, че идват точно изпод затревеното възвишение. Вслуша се в тях, но те бяха толкова неясни, че му беше невъзможно да разбере какво говорят. Предпазливо изпълзя по корем до върха на възвишението, откъдето видя група тъмни фигури, скупчени до Мърмидън.

Първото, което забеляза, беше изтеглената на брега лодка, завързана за един храст. Ето с какво щеше да се придвижи, ако успееше да се добере до нея, помисли си той, но почти веднага отхвърли идеята. В тесен кръг около завързаната лодка стояха четирима огромни въоръжени троли. Високите им черни фигури не можеха да бъдат сбъркани при в това слабо осветление. Говореха с пета фигура, по-ниска и по-слаба. От облеклото беше ясно, че човекът е от Южната земя.

Мениън ги разучава внимателно няколко минути, като се опитваше да различи лицата им, но слабата светлина осветяваше от време на време само чертите на мъжа. Той май не беше някой, който Мениън беше срещал преди. Слабото, неотличаващо се с нищо по-особено лице на непознатия беше покрито с малка черна брада, която той често попипваше с отсечени, нервни потупвания, докато се движеше напред назад.

После принцът на Лий забеляза още нещо. В единия край на кръга от хора имаше огромен вързоп, увит в дебело, здраво овързано покривало. Мениън го изучи внимателно, без да разбере в тъмнината какво точно е то. После, за негова изненада, вързопът леко се размърда — толкова, колкото планинецът да се убеди, че това, което беше под дебелата завивка, е нещо живо. Отчаяно започна да търси начин да се доближи до малката група, но вече беше станало твърде късно. Четиримата троли и непознатият тръгваха. Единият от тролите се приближи до странния вързоп и с леко повдигане го метна върху широкото си яко рамо. Непознатият отиде до лодката, отвърза я, качи се в нея и потопи греблата в неспокойната вода. Размениха си няколко думи преди тръгване и Мениън долови откъслечно част от краткия разговор, между което и нещо от рода, че държат положението здраво в ръцете си. Последното, което непознатият каза, преди лодката да се понесе по бързите води, беше предупреждение да не предприемат нищо, докато той не им съобщи нещо повече за принца.

Мениън отстъпи малко във влажната трева на хълмчето и се загледа в мъжа и малката лодка, които се загубиха в мъгливата тъмнина на Мърмидън. Зората вече настъпваше, но тя се появяваше като бледа мъглява сивота, която пречеше на видимостта не по-малко от нощта. Небето продължаваше да е покрито с кълбести ниски облаци, които висяха застрашително, сякаш ако се надуеха още малко,

щяха да се стоварят върху земята. Не след дълго щеше да се излее проливен дъжд и въздухът вече беше наситен с влажна пронизваща мъгла, която вече се просмукваше в дрехите на планинеца. След час огромната армия на Северната земя щеше да потегли към островния град Керн и вероятно до пладне щеше да стигне до него. Много малко време му оставаше да предупреди гражданите за предстоящото нападение — една яростна атака на хора и оръжия, срещу които градът не можеше да се надява да се отбранява дълго сам. Хората трябваше да бъдат незабавно евакуирани и закарани в Тирзис или по-на юг, за да бъдат защитени. Балинор трябваше да бъде предупреден, че времето е изтекло, че Граничният легион трябва да бъде свикан под знамената и да се сражава, докато може, за да забави врага, докато бъде подкрепен от армиите на джуджетата и елфите.

Принцът на Лий знаеше, че няма време да разсъждава върху тайнствената среща, на която току-що стана неволен свидетел, но въпреки това постоя още малко, докато четиримата троли се отдалечиха от брега на реката с вързопа, в който някой очевидно се мяташе и се опитваше да се освободи. Запътиха се към възвишението, на което беше той. Мениън беше сигурен, че непознатият в лодката е пленил някого и го е предал на тези войници от армията на Северната земя. Тази нощна среща е била предварително уговорена и от двете страни и размяната е направена по известни само на тях причини. Това, че те си бяха направили целия този труд говореше, че пленникът трябва да е някой, който има голямо значение за тях, следователно и за Господаря на магиите.

Мениън наблюдаваше как тролите се отдалечават от него и изчезват в гъстата мъгла на утрото и още не можеше да прецени дали трябва да се намеси. Аланон му беше възложил задача, която трябва да свърши — жизнено важна задача, която можеше да спаси живота на хиляди души. Нямаше време за неразумни набези в чужда вражеска страна, само за да задоволи собственото си любопитство, дори ако това означаваше да спаси... Ший! Ами ако пленникът е Ший? Мисълта премина светкавично в разпаления му мозък и в същия миг решението беше взето. Ший беше ключът към всичко — ако имаше някаква вероятност пленникът във вързопа да е Ший, той трябва да се помъчи да го спаси.

Мениън скочи на крака и хукна стремглаво на север, в посоката, от която току-що беше дошъл, като се опитваше да се движи успоредно на пътя, по който поеха тролите. Трудно му беше да се ориентира в гъстата мъгла, но нямаше време да се занимава с това. Никак нямаше да му е лесно да измъкне пленника от четиримата въоръжени трол, още повече, че всички те бяха далеч по-силни физически от него. Освен това имаше опасност някъде отново да минат през предните постове на хората от Северната земя. Ако не успееше да ги спре преди това, с него беше свършено. Можеше да се надява да се спаси единствено ако си остави отворен път за бягство към Мърмидън. Докато тичаше, Мениън усети първите капки дъжд на приближаващата буря върху лицето си, а грохотът на гръмотевиците кънтеше зловещо пред него, докато вятърът непрестанно се засилваше. Отчаяно търсеше през прииждащите мъгли и облаци някаква следа от онези, които преследваше, но не виждаше нищо. Явно е бил прекалено бавен и ги беше изпуснал. Втурна се с главоломна бързина в степта, устремен като дива черна сянка през мъглата, заобикаляше малките дървета и групи от храсти и очите му опипваха пустите низини. Дъждът го удряше право в лицето и влизаше в очите му, заслепяваше го и го принуди да намали скоростта, за да изтрие топлата мъгла от дъжд и пот. Тръсна гневно глава. Трябва да са някъде наблизно! Няма начин да ги е загубил!

Внезапно четиримата трол се появиха от мъглата вляво зад гърба на Мениън. Напълно самозабравил се, той не беше преценил правилно и ги беше изпреварил. Снизил се зад групичка от храсти и наблюдаваше как се приближават. Ако продължаха в същата посока, щяха да минат край огромните храсталаци малко по-напред. Планинецът изскочи от укритието си, отново се стрелна в мъглата и тича, докато ги загуби от поглед. Ако го бяха видели, с него беше свършено. Но ако не го бяха забелязали, той щеше да може да излезе от укритието си и да хукне към реката. Затича се обратно към равнината вляво от него, докато стигна прикритието на храстите, и, дишайки тежко, застана на четири крака като се вторачи през клоните.

В първия момент не видя нищо, освен мъглата и дъжда, но после четирите яки фигури се появиха от сивата мъгла, насочени право към прикритието му. Свали ловното си наметало, което беше прогизнало от сутрешния дъжд. Щеше да му е необходима бързина, за да се изплъзне

от масивните троли след като успее да измъкне пленника. Наметалото му само щеше да го забави. Свали и тежките си ботуши. Постави до себе си меч на Лий, след като изтегли напълно бляскавото му острие от кожената ножница. Бързо прикрепил отпуснатата тетива към големия ясенов лък и извади две големи черни стрели. Тролите бързо приближаваха към укритието му и черните им фигури се виждаха през отрупаните с листа клони на храстите. Вървяха по двойки. Единият от първите двама носеше отпуснатото тяло на завързания пленник. Вървяха безгрижно към скрития човек, явно спокойни в територията, която според тях, беше напълно под контрола на собствените им сили. Мениън се надигна бавно на едно коляно, прикрепил една от черните стрели на дългия си лък, и ги зачака без да помръдне.

Нищо неподозиращите троли бяха почти на върха на покритата с храсти височинка, когато първата стрела излетя с остър звук и удари мускулестия прасец на огромния човек от Северната земя, който носеше пленника. Той нададе вик на гняв и болка, падна, изпускайки товара си, и стисна с две ръце ранения си крак. В този момент на изненада и объркване Мениън изстреля и втората си стрела, която се заби силно в незащитеното рамо на другия от първата двойка. От удара едрото му тяло се завъртя обратно и залитна силно към двамата зад него.

В същия миг пъргавият планинец изскочи от храста и се хвърли към изумените троли, като викаше и размахваше меч на Лий. Тролите отстъпиха една-две крачки и бързият нападател метна отпуснатия вързоп на рамото си преди потресените войници на Северната земя да могат да реагират. В следващия миг се стрелна край тях и размаханият му меч се заби в ръката на най-близкия трол, който се опита да спре бягащата фигура. Пътят към Мърмидън беше открит!

Двамата ранени троли мигновено хукнаха тромаво след него. Тежкото им снаряжение и огромните им тела намаляваха чувствително скоростта им, но въпреки това напредваха по-бързо, отколкото Мениън беше очаквал. Те бяха отпочинали и силни, а Мениън вече започваше да се уморява. Дори без наметалото и ботушите си той не можеше да тича много бързо с все още завързания пленник на рамо. Препускаше напред, заобикаляше малки дървета и храсталаци, прескачаше локви. Босите му крака стъпваха несигурно върху мократа хлъзгава трева.

Няколко пъти се препъна и падна на колене, но мигновено се надигаше и продължаваше да тича.

Сред меката трева се криеха камъни и бодливи растения, и скоро босите му крака бяха изподрани и започнаха да кървят. Но той не усещаше болката и продължаваше устремен напред.

Единствено просторната равнина беше свидетел на странното препускане на тромавите преследвачи и подобния на сянка. Мениън, втурнали се в изтерзано надбягване на юг през проливния дъжд и студения вятър. Тичаха през необятната пустош без да чуват, без да виждат, без да усещат. Единствено поривите на вятъра свистяха в ушите им. Гонитбата се беше превърнала в ужасна борба за оцеляване — изпитание на духа и издръжливостта, и изцеждаше от младия принц на Лий последните му капчици сила.

За бягащия планинец времето спря. Той насилваше краката си да се движат, въпреки че мускулите му отдавна бяха прекрачили нормалните граници на издръжливост, а реката все не се виждаше. Престана да се обръща и да проверява, дали тролите го наближават. Усещаше присъствието им, чуваше затрудненото им дишане. Сигурно бързо намаляваха разстоянието. Трябва да ускори тичането! Трябва да стигне до реката и да освободи Ший...

Почти напълно изнемогнал, той несъзнателно беше решил, че плененият е приятелят му. Когато грабна тайнствения вързоп той веднага усети, че пленникът е дребен и лек. Нямаше причини да мисли, че това не е младежът от Вейл. Докато планинецът продължаваше да тича, завързаният човек се свести и започна да се движи. Говореше нещо приглушено, на което Мениън отговаряше с кратки, задъхани уверения, че скоро ще бъдат в безопасност.

В един момент дъждът така се засили, че стана невъзможно да се вижда на няколко стъпки и прогизналата равнина се превърна в покрито с трева мочурище. Мениън се препъна в скрит в локва корен и се просна с цялата си дължина в калната трева и изпусна товара си. Смазан и изнемогнал, планинецът се надигна на четири крака, стиснал големия меч в ръка. Потърси с очи преследвачите и си отдъхна, когато не видя никого наоколо. Те го бяха загубили в проливния дъжд и гъстата мъгла. Но лошата видимост само щеше да ги забави с няколко минути и после... Мениън разтърси главата, за да изтръска дъжда и умората от очите си, после пролази бързо до прогизналото

покривалото, под което се мятеше пленникът. Който и да беше вътре, той явно беше в добра физическа форма, за да може да тича до него. Силите му вече се бяха почти изчерпали.

Непохватно, без да си дава много сметка какво прави, планинецът започна да срязва с меча здраво вързаните ремъци. Сигурно е Ший, повтаряше си той несъзнателно, отново и отново, сигурно е Ший. Тролите и този непознат човек бяха преминали през толкова трудности, без да бъдат заловени, бяха толкова потайни... Накрая мечът преряза всички ремъци! Сигурно е Ший! Въжетата паднаха, наметалото се отметна и борецният се в него пленник изскочи отвътре.

Изуменият Мениън Лий изтри дъжда от примигващите си очи и се облещи. Спасил беше жена!

ГЛАВА 24

Жена! Защо им е трябвало на хората от Северната земя да отвличат жена? Мениън се загледа през проливния дъжд в ясните сини очи, които запримигаха колебливо. Във всеки случай не беше обикновена жена. Беше удивително красива — силно загоряла кожа покриваше нежните черти на овалното ѝ лице, стройно грациозно тяло, облечено в копринени дрехи, а косата...! Никога не беше виждал такава коса. Въпреки че беше мокра и прилепнала по лицето ѝ от проливния дъжд, тя падаше върху раменете и се виеше надолу на къдрави кичури, а странният ѝ цвят имаше в сивотата на утрото тъмnochервеникави оттенъци. За миг се захласна в нея, изпаднал в полутранс. После пулсиращата болка от раната му и от кървящия крак го върнаха към действителността и към ужасната опасност, която не беше отминала.

Стана бързо, залитна от болката в босите си ходила и по тялото му се разля невероятна умора. Помисли си, че всеки момент може да припадне от пълно изтощение. Мозъкът му се бори яростно няколко минути, докато се люшкаше почти като пиян, подпрял се на големия меч. Уплашеното лице на девойката — да, все още можеше да се каже, че е девойка — надзърташе към лицето му в сивата мъгла. После тя се изправи до него, подхвана го за ръка и му заговори с тих, далечен глас Той поклати глава и кимна глуповато.

— Всичко е наред, нищо ми няма. — Думите прозвучаха неестествено, когато заговори. — Бързо към реката — трябва да стигнем до Керн.

Отново тръгнаха през мъглата и дъжда. Вървяха бързо, на места се препъваха и залитаха върху хлъзгавата почва на мочурливите поляни. Мениън усети, че главата му започна да се избистря и силите му да се връщат. Девойката до него беше обвила с двете си ръце неговата ръка, и хем се подпираше на него, хем го подкрепяше. Проницателните му очи шареха в тъмнината около тях и търсеха някакви следи от дебнещите троли. Сигурен беше, че не са много надалеч. Внезапно ушите му доловиха нов шум — силното, лудо биене

на Мърмидън, Водите ѝ преливаха от дъжда, заливаха ниските брегове и препускаха стремително на юг към Керн. Момичето също чу шума и стисна здраво ръката му, за да го окуражи.

Минута по-късно стояха на върха на малко възвишение, което се издигаше успоредно на северния бряг. Устремените води на реката отдавна бяха наводнили ниските ѝ брегове и продължава да се покачват. Мениън нямаше представа къде точно се пада Керн спрямо мястото, на което се намираха, но знаеше, че ако пресекат реката не там, където трябва, изобщо няма да успеят да стигнат до острова. Девойката изглежда усети несигурността му, хвана го за ръка и го поведе надолу по ниското възвишение, като се взираше в мрака отвъд реката. Мениън я остави да го води без да пита нищо и се оглеждаше неспокойно за преследващите ги троли. Дъждът започна да намалява, а небето да се поизчиства. Не след дълго бурята щеше да спре и да се проясни и двамата щяха да станат лесна плячка за упоритите им преследвачи. Мениън не виждаше никаква възможност да пресекат бързо реката.

Не можеше да се каже колко време младата жена го води покрай реката, но накрая тя спря и посочи извлечена на тревистия бряг малка лодка. Планинецът бързо пристегна меча на гърба си, двамата се качиха в лодката и се спуснаха по бързата река. Водата беше ледено студена и непоносимият студ от пръските на разпенени вълни проникна до мозъка на костите му. Гребеше като бесен през бурните води, които ги носеха надолу с неудържима сила и понякога ги обръщаха точно в обратната посока, докато се бореха да стигнат до другия бряг. Това беше една ожесточена битка между реката и човека, която сякаш нямаше да има край. В един момент съзнанието на Мениън се замъгли и скова.

Така и не му стана много ясно как приключи всичко. Спомняше си смътно, че някакви ръце се протегнаха, изтеглиха го от лодката и го поставиха на затревен бряг. После изпадна в бездиханен унес. Чу нежния глас на момичето, което му говореше нещо, после му причерня пред очите, всичко наоколо изчезна и изпадна в безсъзнание. Ту потъваше в мрак и сън, ту излизаше от тях, обладан от неприятно чувство за опасност, което пулсираше в уморения му мозък и настояваше да се надигне и изправи на крака. Но тялото му отказваше да се подчини и накрая изпадна в дълбок сън.

Когато се събуди, навън беше още светло и от тъмносивите облаци се сипеше равномерно тих ситен дъжд. Лежеше в топлото и удобно легло, беше сух и се чувстваше отпочинал. Наранените му крака бяха почистени и превързани, а ужасното надпрепускане с ловците от Северната земя — зад гърба му. Ситният дъжд удряше тихо по стъклата на прозорците, които пропускаха дневната светлина и тя падаше леко върху покритите тук-там с дървена ламперия каменни стени. Огледа подредената с вкус стая и веднага разбра, че това не е дом на гражданин от средна ръка, а на кралска особа. Върху ламперията имаше гербове и шлемове, които Мениън знаеше, че принадлежат на кралете на Калахорн. За известно време планинецът полежа безшумно и разглежда стаята спокойно и отпуснато, като даде време на съня си да го напусне, а отпочиналият му мозък напълно да се пробуди. Видя сухи дрехи на стола до леглото и тъкмо се канеше да стане и да се облече, когато вратата се отвори и в стаята влезе възрастна домашна прислужница. Носеше поднос с паници, от които се носеше миризма на вкусно ядене. Кимна учтиво, усмихна се, бързо се приближи до леглото и остави подноса до планинеца. После го подпря с възглавници и го подкани да изяде всичко, докато е още топло. Странно, тя му напомни за майка му, мила, суетлива женица, която умря, когато беше дванадесетгодишен. Прислужницата изчака докато започне да се храни, после се обърна и излезе, като затвори вратата тихо зад себе си.

Мениън ядеше бавно, наслаждаваше се на великолепната храна и усещаше как силите му се възвръщат. Едва когато беше изял почти половината храна си даде сметка, че не е слагал в устата си нищо цели двадесет и четири часа, ако не и повече. Отново погледна през прозореца към дъжда навън, без да е сигурен, дали е същият ден или следващият...

Внезапно се сети за целта на идването му в Керн — да ги предупреди за предстоящото нахлуване на армията на Северната земя. А дали не беше вече закъснял прекалено много? Вцепени се при тази мисъл, и ръката му с вилицата се спря наполовина вдигната до устата. В този момент вратата пак се отвори. Този път беше младата жена, която беше спасил, вече отпочинала и суха, облечена в надиплена рокля в пъстри топли тонове. Дългите ѝ червени къдрици бяха сресани и блестяха дори на сивата светлина на облачния дъждовен ден. Това

безспорно беше най-изумителната жена, която принцът на Лий беше срещал в живота си. Изведнъж се сети за полувдигнатата вилица, свали я, постави я в подноса и се усмихна за поздрав. Тя затвори вратата зад себе си и се приближи грациозно до леглото му. Невероятно красива е, помисли отново той. Защо ли беше отвлечена? Какво ли знаеше Балинор за нея, какво ли можеше да му каже? Тя стоеше до леглото, гледаше го и го изучаваше с ясните си, дълбоки очи. — Изглеждате много добре, принц на Лий — усмихна се тя. — Почивката и храната напълно ви свързеха. — Откъде знаете кой...?

— Мечът ви носи герба на краля на Лий. Това се вижда. А кой друг освен неговият син би могъл да носи това оръжие? Но не знам как се казвате.

— Мениън — отговори планинецът, изненадан, че момичето е чувало за малката му родина, кралство, непознато на повечето извън него.

Младата жена протегна слабата си загоряла от слънцето ръка, стисна силно неговата и кимна усмихната. — Казвам се Шърл Рейвънлок, а това е домът ми, Мениън — островният град Керн. Ако не беше смелостта ти, сигурно никога вече нямаше да го видя. Затова ще ти бъда вечно благодарна и винаги ще ти бъда приятелка. А сега си дояж храната, докато си говорим.

Седна на леглото до него и го подкани с поглед да продължи да се храни. Той отново повдигна вилицата си. После, сетил се за нашествието, я хвърли на подноса и тя издрънча.

— Трябва да предадем съобщение в Тирзис, на Балинор. Нашествието на Северната земя е започнало! Точно над Керн е разположена армия, която чака да...

— Знам, не се притеснявай — отговори бързо Шърл и вдигна ръката си, за да го спре да говори. — Дори и на сън ти бълнува за опасността. Предупреди ни още преди да дойдеш напълно в съзнание. В Тирзис е изпратено съобщение. Паланс Букхана управлява в отсъствието на брат си. Кралят е тежко болен. Град Керн мобилизира отбраната си, но засега няма реална опасност. Водите на Мърмидън придойдоха от дъжда, така че прекосяването ѝ от многочислена сила е невъзможно. Ще бъдем в безопасност, докато дойде помощ.

— Балинор трябваше да пристигне в Тирзис преди няколко дни — каза разтревожено Мениън. — А Граничният легион? Какво става с

него? Напълно ли е мобилизиран?

Девойката го погледна недоумяващо, от което му стана ясно, че няма представа какво става с легиона и с Балинор. Изведнъж Мениън блъсна подноса встрани и стана от кревата. Изненаданата млада жена стана заедно с него като се мъчеше да го успокои.

— Шърл, можеш да си мислиш, че си в безопасност на този остров, но не съм сигурен дали времето не изтича за всички нас! — извика Мениън и протегна ръка за дрехите си. — Видях числеността на тази армия и никакви наводнения няма да я спрат за дълго. И изобщо престани да си мислиш за помощ, освен ако не стане някое чудо.

Спря на второто копче на нощната си риза, която беше започнал да разкопчава, явно сетил се за младата жена в стаята. Посочи й многозначително вратата, но тя поклати отрицателно глава и само се обърна, за да не го вижда, докато се облича.

— Можеш ли да ми кажеш нещо за отвличането си? — попита Мениън, докато навличаше бързо дрехите си, загледан в стройния ѝ гръб на отсрещния край на стаята. Имаш ли изобщо някаква представа на какво се дължи този огромен интерес на хората от Северната земя към теб, като изключим, разбира се, факта, че си красива?

Усмихна се дяволито и нещо от нахакаността му, която дразнеше Флик, се възвърна. Не можеше да види лицето ѝ, но беше сигурен, че се е изчервила силно. Тя помълча малко, преди да отговори:

— Не си спомням какво точно се случи — проговори най-после тя. — Бях заспала. Събудих се от шум в стаята, после някой ме сграбчи и пред очите ми притъмня — май че бях ударена или... Не, сега си спомням — беше парче плат, натопено в някаква гадна течност, от миризмата на която се задушавах. Изгубих съзнание и следващото, което си спомням, беше, че лежах на пясъка до реката... Мърмидън, предполагам. Знаеш как бях завързана в онова покривало. Нищо не виждах, а от малкото, което чух, не можах нищичко да разбера. Ти видя ли нещо? Мениън поклати отрицателно глава и сви рамене:

— Не, почти нищо — добави той като си спомни, че девойката не го гледа. — Един мъж те докара с лодка, после те предаде на четирима троли. Не можах да го видя добре, но може би ще го позная, ако пак го видя. Е, а какво ще отговориш на първия ми въпрос — защо ще му трябва на някой да те отвлича? Обърни се. Вече съм облечен.

Младата жена се обърна послушно и се доближи до него, като го наблюдаваше внимателно как нахлузва високите си ловни ботуши.

— Аз съм от кралско потекло, Мениън — каза тя кротко. Мениън спря да се обува и я погледна. Подозирал беше, че не е обикновена гражданка на Керн, когато му каза, че е познала герба на Лий на мечу му. Сега може би щеше да успее да разбере причината, поради която е била отвлечена от града.

— Прадедите ми са били крале на Керн, а за известно време и на целия Калахорн, преди фамилията Букхана да дойде на власт преди около сто години. Аз съм... е, би могло да се каже, че съм принцеса — задочна — Изсмия се на глупавата си забележка и Мениън ѝ отвърна с усмивка. — Баща ми е старейшина на съвета, който управлява вътрешните работи на Керн. Кралят е владетел на Калахорн, но монархията е просветена, както се казва, и кралят рядко се меси в управлението на този град. Синът му Паланс ме харесва и за никого не е тайна, че възнамерява да се ожени за мен. Мисля си... че ако някой враг иска да стигне до него, той сигурно би се опитал да го направи чрез мен.

Мениън поклати замислено глава и в будния му ум изведнъж се породило лошо предчувствие. Паланс не беше прекият наследник на трона, ако не се случеше нещо на Балинор. Защо му трябваше на някой да си губи времето и да упражнява натиск върху по-малкия син, освен ако не беше сигурен, че Балинор не е наоколо? Отново си спомни, че Шърл не беше чула нищо за пристигането на Принца на Калахорн. А той трябваше да е дошъл преди няколко дни, събитие, за което всички граждани на тази земя щяха да са научили.

— Шърл, колко време прекарах в сън? — попита той ужасен.

— Почти един цял ден — отговори тя. — Когато ни изтеглиха от Мърмидън беше много изтощен и реших, че трябва да се напиш. Ти ни предупреди...

— Цели двадесет и четири часа пропилени на вятъра! — възкликна ядосано Мениън. — Ако не беше дъждът, градът вече щеше да е паднал! Трябва да действаме, веднага, но какво... Шърл, баща ти и Съветът! Трябва да говоря с тях! — Сграбчи я настойчиво за ръката, когато тя се поколеба. — Не ми задавай никакви въпроси сега, просто прави, каквото ти казвам. Къде са залите на Съвета? Бързо, заведи ме там!

Без да чака момичето да го поведе, Мениън я дръпна за ръката, изкара я през вратата и тръгнаха по дълъг коридор. Преминаха бързо през празната къща, излязоха навън и се озоваха на широка, засенчена от дървета поляна. Затичаха се за да не ги намокри нестихващият ситен дъжд. Пътеките край сградата бяха донякъде заслонени от дъжда, така че не успяха пак да се намокрят. Докато се приближаваха до залата на Съвета, Шърл го попита как се е озовал в тази част на страната, но Мениън ѝ отговори уклончиво, защото още не му се искаше да казва на когото и да било за Аланон и за Меча на Шанара. Усещаше, че може да се довери на момичето, но предупреждението на Аланон, че никой от тях не трябва да разкрива историята за липсващия Меч го спря да сподели дори и с нея. Каза ѝ, че дошъл да помогне на Балинор, който го помолил за това, след като чул за предстоящото нашествие на армията на Северната земя. Тя прие думите му, без да задава въпроси, а той се почувства малко виновен, че я е излъгал. Но Аланон никога не му беше казал цялата истина, така че и той може би знаеше по-малко, отколкото си въобразяваше.

Бяха стигнали до Сградата на съвета, висока каменна постройка, обградена с потъмнели от времето колони и сводести прозорци, покрити с метални решетки. Охраната, която стоеше до входа, не ги попита нищо и те тръгнаха по дълги коридори с високи тавани, после се заизкачваха по виещи се стълби, а стените отекваха от ударите на ботушите им по износените каменни стълбища. Съветът се събираше в залата на четвъртия етаж на голямата сграда. Когато най-после застанаха пред дървените ѝ врати, Шърл каза на Мениън, че ще съобщи на баща си и на останалите членове на Съвета за желанието му да говори с тях. След като тя влезе в залата, той застана тихо в коридора и се заслуша в приглушените гласове. Секундите течаха бавно, а дъждът продължаваше да удря тихо, ритмично, по стъклата на прозорците.

Планинецът се отпусна за момент в тишината и спокойствието на старата сграда и в съзнанието му проблеснаха като мигновени светкавици образите на на приятелите му от разделената група. Чудеше се натъжен какво ли им се е случило след Паранор. Може би никога вече нямаше да бъдат заедно, както през онези ужасни дни по пътя за Централната кула на крепостта. Но той никога нямаше да забрави смелостта и саможертвата им, и винаги щеше да се гордее от

начина, по който те заедно посрещаха опасностите и ги преодоляваха. Дори и непонасящият го Флик беше проявил храброст и непоколебимост, каквито Мениън не беше очаквал от него.

Ами Ший, най-старият му приятел? Поклати глава, като се замисли за другаря си, който не беше до него. Липсваше му странното у младежа от Вейл съчетание на трезва практичност и старомодни схващания. Ший като че ли не виждаше промяната във времето, дори когато слънцето се движеше от изток на запад в небето над главата му. Той сякаш не разбираше, че земята и хората отново се разрастват, отново се разпростират, че войните на миналото бавно тънат в забвение. Ший вярваше, че човек може да обърне гръб на миналото си и да изгради един нов свят с бъдеще. Той изобщо не разбираше, че бъдещето е неразделно свързано с миналото, една преплетена материя от събития и идеи, които никога няма да бъдат напълно отделени. По някакъв свой начин малкият човек от Вейл беше част от отиващия си век. Убежденията му бяха по-скоро припомняме на миналото, отколкото обещание на бъдещето. „Колко странно, наистина невероятно странно изглеждаше всичко това!“ — помисли си внезапно Мениън, като стоеше в центъра на салона неподвижен, с поглед, зареян в очуканата от годините каменна стена. Ший и Мечът на Шанара — неща от една епоха, която бавно умира. И въпреки това те са надеждата на времето, което ще дойде. Те са ключът към живота.

Тежките дървени врати на залата на Съвета се отвориха зад планинеца и мислите му го напуснаха, когато чу мекия глас на Шърл. Изглеждаше толкова мъничка и уязвима, застанала под масивните греди на високия портал, лицето ѝ красиво и угрижено. Нямаше нищо чудно, че Паланс Букхана иска да направи тази жена своя съпруга. Мениън се доближи до нея, взе топлатата ѝ ръка в своята и те влязоха в залата на Съвета. Той забеляза аскетичността на далечното минало в огромната стая, докато се движеше в сивата светлина, която сякаш се промъкваше на уморени снопчета през високите, покрити с решетки прозорци. Залата на Съвета беше стара и внушителна, гръбнакът на островния град. Двадесет мъже седяха около дълга полирана дървена маса и лицата им изглеждаха необикновено еднакви, докато чакаха планинеца да проговори. Всички бяха възрастни, може би мъдри, и решителни. Очите им издаваха неизречения страх, който се криеше под спокойната им външност — страх за града и за хората им. Те

знаеха какво ще направи армията на Северната земя, когато дъждът спре и водите на Мърмидън се понижаха. Той спря пред тях, момичето до него, и стъпките му замряха в напрегнатата тишина.

Внимателно подбираще думите си, описваше огромната вражеска сила, която се беше събрала под командването на Господаря на магиите. Разказа им за част от дългото си пътуване до Калахорн, говори им за Балинор и другите от сформирания в Кълхейвън група, която сега беше разпръсната в Четирите земи. Не им каза за Меча на Шанара, нито за тайнствения произход на Ший, не им каза дори за Аланон. Не беше необходимо старейшините на този Съвет да знаят нещо друго освен факта, че градът на Керн е застрашен да бъде погазен. Призова ги да спасят народа си, докато все още има време, да евакуират незабавно града, преди да отпадне всяка надежда за отстъпление. Когато свърши, изпита странно чувство на удовлетворение. Рискувал беше собствения си живот, за да дойде и предупреди тези хора. Ако не беше успял да стигне до тях, те всички може би щяха да загинат. За принца на Лий беше важно, наистина важно, че беше изпълнил задачата си с чувство за отговорност.

След като свърши, членовете на Съвета започнаха да задават въпросите си с викове на тревога, някои бяха гневни, други уплашени. Мениън отговаряше бързо, мъчеше се да запази спокойствие, докато ги уверяваше, че размерът на армията на Северната земя е наистина невероятно огромен и че той изобщо не преувеличава, и че заплахата от нападение е действителна. Накрая първоначалната врява затихна и премина в по-спокойно и трезво разискване на възможностите. Някои от старейшините бяха убедени, че градът трябва да се отбранява, докато Паланс Букхана дойде с Граничния легион от Тирзис но повечето бяха на мнение, че щом дъждът спре и водите на реката се понижат, а това сигурно щеше стане до ден-два, нашественическата армия лесно ще превземе бреговете на острова и градът ще остане незащитен. Мениън слушаше мълчаливо, докато съветът разискваше възможностите, преценявайки на ум начините на действие, с които разполагат. Накрая зачервеният мъж с посивяла коса, която Шърл беше представила за свой баща, се обърна към Мениън и го дръпна встрани за разговор на четири очи, докато другите продължаваха да спорят.

Виждал ли сте Балинор, млади човече? Знаете ли къде можем да го намерим?

Трябваше да пристигне в Тирзис преди няколко дни — отговори притеснен Мениън. — Тръгна натам, за да мобилизира Граничния легион, който да се подготви за нашествието. Придружаваха го двама братовчеди на Ивънтайн Елеседил. Възрастният човек смръщи вежди, поклати глава и на лицето му се изписа ужас.

— Принце на Лий, длъжен съм да ви кажа, че положението е потчайващо, отколкото изглежда. Кралят на Калахорн Рул Букхана заболя сериозно преди няколко седмици и положението му изглежда не се подобрява. По това време Балинор отсъстваше от града, така че помладият син на краля пое задълженията на баща си. Той винаги си е бил малко неуравновесена личност, но в последно време изглежда изобщо не е на себе си. Първото; което направи, беше да разпусне Граничния легион, като остави само една малка част от предишната му численост.

— Разпуснал легиона ли казахте? — възкликни Мениън, без да може да повярва на ушите си. — Но защо по дя...

— Реши, че от него няма нужда — продължи бързо другият — и затова го замени с малка група от свои хора. Основната причина е, че той винаги се е чувствал засенчван от брат си, а Граничният легион беше под прякото командване на Балинор по нареждане на самия крал. Нищо чудно Паланс да е усещал, че те ще останат верни на първородния син на краля и ще го предпочетат пред него, а той няма намерение да връща трона на Балинор в случай че кралят умре. Вече показва това и то съвсем недвусмислено. Командващите на Граничния легион и няколко приближени на Балинор бяха заловени и затворени — всички бяха прибрани без да се вдига никакъв шум, за да не се разгневят хората от това неразумно действие. Новият ни крал е взел за единствен свой довереник и съветник мъж на име Стенмин, злобен мистик и интригант, който е загрижен единствено за собствените си амбиции и не го е грижа нито за доброто на народа, нито дори за Паланс Букхана. Просто не виждам как можем да се надяваме да посрещнем това нашествие с едно ръководство, което е толкова разединено и разклатено. Дори не съм сигурен, че можем да убедим Принца в реалността на опасността, докато враговете не застанат пред отворените ни врати.

— Тогава Балинор е в сериозна опасност — каза мрачно Мениън. — Той тръгна за Тирзис, без да знае, че баща му е болен и че брат му е

поел управлението. Веднага трябва да му съобщим това!

Членовете на Съвета бяха станали на крака, викаха разгорещено и продължаваха да спорят какво трябва да се направи, за да бъде спасен обреченият град Керн. Бащата на Шърл тръгна забързано към тях, но трябваше да минат няколко минути, докато малкото разумни членове на обезумелия Съвет успокоят останалите, за да могат разискванията да продължат малко по-нормално. Мениън ги слуша известно време, после се отплесна за миг и погледът му се зарея във високите прозорци и мрачното небе навън. То беше малко поизсветляло и дъждът продължаваше да намалява. Нямаше съмнение, че ще спре до утре и вражеската сила, разположена отвъд придошлата Мърмидън, ще се опита да е я премине. Крайният успех за слизането им на брега беше гарантиран, дори и малкото войници, разположени в Керн или живеещи в града, да се опитат да го защитят. Хората ще бъдат бързо избити, а градът ще падне, ако не получат подкрепата на голяма, добре организирана армия, която да защити Керн. Припомни си раздялата с Аланон и изведнъж се зачуди какво ли щеше да направи изобретателният друид, ако беше тук. Положението не беше обещаващо. Тирзис се управляваше от безразсъден, амбициозен узурпатор. Керн беше лишен от водачи, съветниците му се караха и бяха несигурни, спореха за начина на действие, който отдавна трябваше да бъде установен. Сега за него вече беше късно. Мениън усети, че губи търпение. Чиста лудост беше да продължават по-нататъшни спорове за разни възможности.

— Съветници, чуйте ме! — Гласът му се извиси гневно и проехтя в древната зала, след което гласовете на старей шините на Керн заглъхнаха и настъпи тишина. — Не само Калахорн, но и цялата Южна земя, моят дом и вашите домове, е изправена пред сигурно унищожение, ако не направим нещо веднага! До утре вечер Керн ще бъде превърнат в пепел, а хората му ще станат роби. Единствената ни възможност за оцеляване е бягство в Тирзис. Единствената ни надежда за победа над тази могъща армия на Северната земя е Граничният легион, събран отново под командването на Балинор. Армиите на елфите са готови да се бият заедно с нас. Ивънтайн ще ги поведе. Народът на джуджетата ни обеща помощ. Но трябва да бъдем непоклатими, докато се обединим срещу тази чудовищна заплаха за съществуването ни!

— Добре го казахте, принц на Лий — бързо се намеси бащата на Шърл, когато разгорещеният планинец замълча, — Но кажете как да решим непосредствения ни проблем, как могат хората ни да стигнат до Тирзис. Врагът се е разположил точно на отсрещния бряг на Мърмидън, а ние сме буквално без всякаква защита. Трябва да евакуираме почти четиридесет хиляди души от този остров и да ги отведем до Тирзис, който е на мили разстояние на юг. Несъмнено врагът вече е поставил часови навсякъде по бреговете ни, за да предотврати всякакъв опит да прекосим Мърмидън преди нападението срещу Керн. Как можем да преодолеем всички тези препятствия?

По устните на Мениън се плъзна лека усмивка.

— Ще атакуваме — каза той просто.

За момент настана гробна тишина и всички погледи се заковаха изумени в привидно спокойното лице. Още подбираха думите, с които да изразят смайването си, когато Мениън вдиша едната си ръка.

— Най-малкото, което те ще очакват, е едно нападение, особено през нощта. Един бърз удар срещу флангова позиция на главния им лагер, ако е добре организиран и осъществен, ще ги обърка и ще ги накара да си помислят, че е извършен от тежко въоръжени сили. Тъмнината и объркването им ще прикрият истинския ни брой. Подобна атака ще ги принуди да изтеглят предните си постове около острова. Една малка военна част може да вдигне много шум, да подпали няколко пожара и да ги задържи най-малко за един час, ако не и повече. През това време ще евакуираме града.

Един от старейшините поклати отрицателно глава:

— И един час няма да е достатъчен, макар че може би планът ви наистина е доста дързък и би могъл да изненада хората от Северната земя. Но дори да успеем да прехвърлим всичките четиридесет хиляди души от острова на южния бряг, после ще трябва да ги отведем на юг до Тирзис, на почти 50 мили от брега. Жените и децата ще трябва да вървят дни наред, за да изминат разстоянието при нормални условия, а врагът веднага след като разбере, че Керн е изоставен, ще последва жителите му на юг. Не можем да се надяваме, че ще ги изпреварим.

— Не ви трябва да ги изпреварвате — отговори бързо Мениън. — Няма да отведете тези хора на юг по суша, а по вода, надолу по течението на Мърмидън! Ще ги качите на лодки, салове, на всичко, което имате под ръка или което можете да построите до довечера,

стига то да може да плава. Мърмидън тече на юг и навлиза навътре в Калахорн, на около десет миля от Тирзис. Ще ги свалите там и те ще могат да стигнат безопасно до Тирзис до пукването на зората, много преди тежко подвижната армия на Северната земя да може да се мобилизира и да тръгне след вас!

Членовете на Съвета станаха на крака, развикаха се одобрително, увлечени от ентузиазма и решителността на планинеца. Ако имаше някакъв начин хората на Керн да бъдат спасени, дори самият град да падне в ръцете на вражеските орди, то трябваше да го опитат. Заседанието беше закрито след кратки разисквания и членовете му отидоха да мобилизират хората в града. До залез слънце всеки гражданин, който беше в състояние да помогне с нещо, участваше в построяването на големи дървени салове, които можеха да пренесат неколкостотин души. По острова имаше разпръснати стотици малки лодки, които отделни граждани на Керн използваха, за да прекосяват реката. Освен това имаше и множество по-големи плавателни съдове за масово транспортиране, които можеха да бъдат включени в пренасянето. Мениън предложи Съветът да нареди на всички въоръжени войници в града да започнат да патрулират по бреговата линия и да не позволяват на никого да напуска града. Всички подробности по плана за бягството щяха да бъдат известни само на членовете на Съвета, докато това е възможно. Най-големите опасения на планинеца бяха да не би някой да ги издаде на врага и да им пресече пътя към спасението преди да имат възможност да действат. Някой беше заловил Шърл в дома ѝ, беше я пренесъл с лодка и я беше предал на тролите — план, който не би могъл да бъде осъществен без човек, запознат с острова. Който и да беше, той беше на свобода и скрит, и може би все още в безопасност в града. Ако научеше подробностите на плана за евакуация, той несъмнено щеше да се опита да предупреди хората от Северната земя. Секретността беше абсолютно задължително условие за успешното осъществяване на опасното начинание. Останалата част от деня премина бързо за Мениън. За момента беше забравил Ший и приятелите си от изминалите няколко седмици. За пръв път след като Ший беше отишъл при него в платата, Принцът на Лий беше изправен пред проблем, който му е напълно познат и изисква умения, които планинецът знаеше как да използва. Сега врагът не беше Кралят на черепите, нито същества от света на

духовете, които му служеха. Сега врагът беше от плът и кръв — същества, които живееха и умираха по същите правила като останалите хора и заплахата от тях беше нещо, което планинецът можеше да прецени и да анализира. Времето беше единственият важен фактор в плана му да надхитри чакащата армия. И така той хвърли цялата си енергия в най-важното начинание в живота си, спасяването на един цял град.

Заедно с членовете на Съвета той ръководеше построяването на огромните дървени салове, които щяха да бъдат използвани за прехвърлянето на по-голямата част от жителите на обсадения град Керн надолу по течението на все още придошлата река Мърмидън. Хората трябваше да слязат на югозападното крайбрежие, непосредствено под града. Там имаше широко, но добре прикрито устие, откъдето саловите и по-малките лодки щяха да отплават под прикритието на тъмнината. От устието, точно през реката, имаше верига от ниски рифове, които стигаха до края на брега. Според Мениън неколцина мъже можеха да прегазят реката, когато започне главното нападение срещу врага по-късно през нощта. След като преминат на отсрещния бряг те лесно могат да се справят с малкия патрулен пост и да убият часовите. После лодките и саловите ще бъдат пуснати надолу по реката и ще се движат по южния ѝ ръкав до Тирзис. Нямаха никаква гаранция, че плавателните съдове нямаше да бъдат забелязани веднага, но това беше единствената им възможност за действие, Мениън вярваше, че евакуацията може да бъде успешна, ако небето остане заоблачено, часовите изтеглени нагоре по течението, за да се защитават срещу фалшивото нападение срещу главния лагер, и ако хората на града в лодките и саловите пазят тишина.

Но късно следобед дъждът почти спря, а облаците започнаха да се разсейват и през движещата се на талази сивота тук-таме започнаха да прозират малки сини ивица Бурята отшумяваше. Синьото небе изглежда щеше да е безоблачно, а земята изложена на издайническата светлина на изгряващата луна и мигащите звезди. Мениън седеше в една от по-малките стаи в сградата на Съвета, когато видя първите признаци на проясняване, които отклониха вниманието му от огромната карта, разгърната на масата. При него бяха двама войни от разпуснатия Граничен легион — Джанъс Сенпър, помощник командир на легиона и най-висшият офицер на острова, и един прошарен

ветеран на име Фандрес. Ветеранът познаваше местността около Керн най-добре от всички и беше извикан като съветник на отряда, който щеше да нападне огромната армия на Северната земя. По-висшия от него офицер Сепър беше изненадващо млад за ранга си, но суров и непоколебим воин с десетина години действителна военна служба зад гърба си. Той беше верен привърженик на Балинор и също като Мениън се разтревожи много, когато научи, че от Тирзис няма никакви вести за пристигането на принца. В по-ранните часове на същия следобед той беше подбрал двеста калени бойци от разпуснатия Граничен легион, от които сформира ударната сила за да нападне вражеския лагер.

Мениън си беше предложил услугите и те бяха приети с благодарност. Краката на планинеца все още бяха покрити с рани и подутини, които получи при мъчителното бягство след като спаси Шърл Рейвънлок. Той обаче отказа да остане с групата, която подготвяше евакуацията. В крайна сметка идеята за маневрата с малкия ударен отряд беше негова. Флик щеше да погледне с пренебрежение на упоритостта му и да я определи като съчетание на вироглавство с перчене. Но Мениън Лий не беше човек който може да остане в относителната безопасност на острова, когато ще се води битка отвъд реката. Трябваше да минат толкова много години, докато открие нещо, за което си заслужава да се бори, нещо, което не е само за лично удоволствие и е повече от неудържимо влечение към поредната авантюра. Нямаше никакви намерения да бъде пасивен наблюдател, когато най-ужасната заплаха от векове насам застрашава расата на човека.

— Ето тук, тук някъде до Спин Бар — това е мястото, където трябва да се слезе от лодките — бавният, стържещ глас на Фандрес се врязва в мислите му и привлече отново вниманието му към картата. Джанъс Сепър се съгласи и погледна към Мениън, за да се убеди, че е запомнил добре. Планинецът кимна бързо с глава.

— Те ще са разположили постове по цялото протежение на затревения бряг точно над плитчината — веднага се включи той. — Ако не се отървем от тях веднага, те биха могли да пресекат всяка възможност за отстъпление.

— Задачата ти е да ги държиш настрана оттам, да държиш пътя чист — заяви командващият на легиона. Мениън се опита да възрази,

но не му позволиха.

— Оценявам желанието ти да дойдеш с нас, Мениън, но ние ще трябва да напредваме много по-бързо от врага, а краката ти все още не са достатъчно добре, за да могат да издържат на по-продължително тичане. Знаеш това не по-зле от мен. Така че бреговият патрул е твой. Поддържай пътя ни към лодките открит. Така ще ни направиш много по-голяма услуга, отколкото ако дойдеш с нас.

Мениън мълчаливо кимна, изразявайки съгласието си, макар че беше силно разочарован. Така му се искаше да бъде на предната линия на нападението. Някъде дълбоко в себе си той не беше загубил надеждата, че може би ще открие Ший като пленник във вражеския лагер. Мислите му се отплеснаха към Аланон и Флик. Дали пък не са открили изчезналия младеж от Вейл, както беше обещал Аланон? Ший, Ший, защо това се случи точно на теб — на човек, който просто искаше да бъде оставен на спокойствие? В начина, по който беше устроен живота, имаше някакво безумие, което човек беше принуден да приема или с гневно примирение, или с тъпо безразличие. Не можеше да има крайно решение, освен, може би, в смъртта.

Срещата свърши малко след това. Отчаяният и огорчен Мениън Лий излезе унил от стаята на Съвета, все още потънал в мисли. Почти несъзнателно се спусна по каменните стъпала на огромната сграда, излезе на улицата и се запъти към къщата на Шърл, като се движеше по заслонените пътеки край стените на сградите. Накъде водеше всичко това? Заплахата от Господаря на магиите се изправяше пред тях като висока, непревземаема стена Можеха ли изобщо да се надяват да разгромят едно същество, което няма душа? Същество, което живее по закони на природата, коренно различни от законите на света, в който те бяха родени? Защо трябва само един младеж от някакво си затънтено селце да бъде единственият жив човек, способен да унищожи това същество, което притежава невероятно огромна сила? Мениън отчаяно се мъчеше да разбере нещо от това, което се случваше на него и на приятелите му, да проумее макар и една малка част от хилядите, които съставяха загадката за Господаря на магиите и Меча на Шанара.

Изведнъж се озова пред дома на Рейвънлок, Тежката врата беше затворена, металните и резета изглеждаха студени и замръзнали в сивата мъгла, която прииждаше на талази в хладния въздух на късния следобед. Бързо се отдалечи от входа. В момента не искаше да влиза,

нито да е сред хора. Предпочиташе самотата на празната веранда. Тръгна бавно по каменната пътека и влезе в градинката до къщата. Листата и цветята бяха оклюмали от дъжда, който не спря няколко дни, тревата под краката му беше прогизнала и зелена. Спря мълчаливо. Мислите му бяха мъгляви и тъжни като природата, сред която се намираше и за миг той се отдаде на угнетителното отчаяние, което го обзе, докато си мислеше колко много е загубил. Никога преди не се е чувствал толкова самотен, дори и в потискащата празнота на планините на Лий, когато ходеше на лов далеч от дома и приятелите си. Нещо дълбоко в него му нашепваше ужасно настойчиво, че той никога вече няма да бъде това, което е бил досега, че никога вече няма да се върне при приятелите си у дома, към предишния си живот. Всичко това беше загубил някъде в дните зад него. Тръсна глава и без да иска сълзите се надигнаха и спряха на ръба на клепачите му, влагата около него го обгърна плътно и студът на дъжда запълзя и се промъкна дълбоко в гърдите му.

Неочаквано чу зад себе си стъпки по камъка и една дребна, гъвкава фигурка спря мълчаливо до рамото му. Ръждиво-червените къдрици засенчваха големите очи, които за миг се спряха на неговите и после се плъзнаха по градината наоколо. Двамата стояха без да говорят, напълно изолирани от света. В небето над тях се трупаха тежки навъсени облаци, които закриваха и последните бледи следи от синьото небе и сумракът на късния следобед започна да се сгъстява. Върху обсадената земя на Калахорн отново се изсипа пороен дъжд и Мениън изпита облекчение, че нощта в островния град Керн ще бъде черна и безлунна.

Беше след полунощ. Дъждът продължаваше да вали, ситен и напоителен, нощното небе продължаваше да е непрогледно черно и зловещо, когато изтощеният Мениън Лий залитна силно върху малък, грубо скован сал в спокойно заливче на северозападния бряг на острова. Две тънки ръце се протегнаха да го подхванат, докато падаше и той се втрени изненадан в очите на Шърл Рейвънлок. Чакала го беше, както се беше зарекла, въпреки че я беше умолявал да отиде с другите, когато започне масовата евакуация. Изранен и подпухнал, с разкъсани дрехи и с прогизнала от дъжда и от собствената му кръв кожа, той я остави да го загърне в наметало, което кой знае как се беше

запазило сухо и топло и да го подкрепя на рамото си, докато седяха приведени в сенките на нощта и чакаха.

Някои се бяха върнали с Мениън, други се качваха на лодките сега, всички те изтощени от битката, но ужасно горди от смелостта и саможертвата, които бяха проявили тази нощ в равнините северно от Керн. Принцът на Лий никога не беше виждал такава храброст пред лицето на такъв многочислен враг. Тези няколко мъже от легендарния Граничен легион така разстроиха вражеския лагер, че дори сега, близо четири часа след първия удар, враговете не можеха да дойдат на себе си. Многочислеността им беше невероятна — прииждаха с хиляди и хиляди, и се нахвърляха върху всеки, който им се мернеше пред погледа, нараняваха и убиваха дори свои хора. Движеше ги нещо повече от страх или омраза. Движеше ги нечовешката сила на Господаря на магиите, невъобразимият му бяс ги хвърляше в битката като побъркани същества, обладани от една единствена цел — да унищожават. Въпреки това хората от легиона не ги допускаха да се приближат, притискаха ги непрестанно и се оттегляха, само за да се прегрупират и да нападнат отново. Много от тях загинаха. Мениън не знаеше какво беше спасило собственият му крехък живот, но сякаш беше някакво чудо.

Въжетата, с които беше завързан салът бяха отвързани и той усети как се отделиха от брега, и после, поети от течението, бяха привлечени в центъра на придошлата Мърмидън. Малко след това бяха в главното корито на реката и се понесоха надолу към обградения със стени Тирзис, където хората от Керн бяха избягали няколко часа преди това благодарение на една безупречно осъществена масова евакуация. Четиридесет хиляди души, скупчени в огромни салове, малки лодки, дори в ладии за двама, се бяха измъкнаха незабелязано от обсадения град, докато вражеските наблюдателни постове, които охраняваха западния бряг на Мърмидън, бързо се върнаха в главния лагер, където им се стори, че армиите на Калахорн са тръгнали на повсеместна атака. Шумът от дъжда, бученето на реката и виковете на отдалечения лагер бяха заглушили неясните шумове от хората в лодките и саловите, натъпкани и притиснати едни в други в отчаян, ужасен опит за свобода. Тъмнината на облачното небе беше добро прикритие. Общата им смелост също им беше помогнала. Поне засега те се бяха измъкнали от Господаря на магиите.

Мениън се отпусна за известно време, без да усеща нищо, освен лекото полюшване на носещия се на юг по реката сал. В неспокойното му съзнание проблясваха странни сънища, а времето отминаваше в приятни минути на спокойна тишина. После отнякъде до него достигнаха гласове, блъснаха се в подсъзнанието му, сепнаха го рязко от съня му и когато отвори очи, беше заслепен от огромна червена светлина, която изпълваше въздуха около него. Присви очи, надигна се от рамото на Шърл и на слабото му лице се изписа неувереност, когато видя небето на север обляно в червеникави отблясъци, които се сливаха с ярко златистото на зората. Шърл му говореше нещо тихо в ухото, думите бяха плахи и горчиви:

— Запалиха града, Мениън. Те изгориха моя дом!

Мениън сведе очи и стисна крехката ръка на момичето в своята. Хората от Керн успяха да се спасят, но градът беше изживял последния си ден и с ужасяваща величественост се превръщаше в пепел.

ГЛАВА 25

Часовете се точеха безшумно в черната като гробница малка килия. Накрая очите на пленниците привикнаха с непрогледната тъмнина, но остана една самота, която сковаваше сетивата и ги лишаваше от усещането им за време. Единственото, което тримата пленници чуваха в черната празнота освен собственото си дишане, беше рядкото притичване на някой малък гризач и нестихващите капки на ледена вода върху износения камък. Накрая собствените им уши започнаха да ги подвеждат и въпреки гробната тишина им се чуваха най-различни шумове. Така в бездействие изтекоха безкрайни минути, но никой не идваше.

Някъде в светлината и въздуха отгоре, сред шумовете на града, Паланс Букхана решаваше съдбата им, а покрай тяхната, и съдбата на Южната земя. Времето изтичаше за земята на Калахорн. С всеки изминал час Господарят на магиите се доближаваше все повече и повече. Но тук, в безмълвната тъмнина на този малък затвор, в един свят, изолиран от ритъма на човешкия свят, времето нямаше никакво значение. Утрешният ден щеше да бъде абсолютно същия като днешния. Възможно е накрая да бъдат открити, но дали отново ще бъдат изведени в приятната светлина на слънцето или само ще бъдат преместени от една тъмнина в друга? Дали нямаше да открият само ужасния мрак на Краля на черепите, разпрострял мощта си не само в Калахорн, а и в най-отдалечените краища на всички провинции на Южната земя?

Балинор и братята елфи се бяха отвързали скоро след като останаха сами и сега стояха притиснати един до друг в тъмнината, със свалени въжета и превръзки от очите. Чудеха се какво ли ги очаква. Почти се задушаваша от спарената миризма на плесен в древното помещение, а острият и щипещ студ проникваше дори през дебелиите им плащове. Подът беше от пръст, вратите от камък и желязо, стаята усойна и празна.

Балинор познаваше мазето под двореца, но отначало не можеше да разбере къде точно ги бяха заключили. Мазетата се използваша най-

вече като склад и в тях имаше много помещения с рафтове и каци с вино, оставено да отлежава. Но тази килия не приличаше на тях. После разбра, че са затворени в построената преди много векове древна тъмница, която по-късно беше запечатана и забравена. Кръвта му се смрази, когато се убеди, че не греша. Паланс сигурно беше открил съществуването ѝ и я беше отворил, за да я използва за собствени цели. Твърде вероятно беше да е затворил някъде в този лабиринт и приятелите на Балинор, когато са дошли в палата да протестират срещу разпускането на Граничния легион. Затворът беше добре прикрит и Балинор се съмняваше, че ако някой би могъл да го открие.

Изчерпаха набързо тази тема. Нямаше какво толкова да се говори. Балинор беше дал инструкции на капитан Шийлън. Ако те не се върнеха, той щеше да потърси Гинисън и Фандуик, двамата командващи, на които Балинор можеше да разчита най-много, и да им нареди да свикат отново легиона и да се отбраняват срещу предстоящото нападение на Господаря на магиите и нашественическата му армия. Каза на Шийлън и да уведоми елфите и джуджетата, да ги предупреди за положението и да ги помоли за подкрепата им. Ивънтайн нямаше да позволи братовчедите му да останат за дълго пленници на Калахорн, а Аланон щеше да дойде веднага, след като научеше какво ги беше сполетяло. Четирите часа трябваше да са отдавна минали, така че това беше само въпрос на време, мислеше си той. Но времето не беше достатъчно, пък и Паланс беше твърдо решен да спечели трона на Калахорн, тъй че животът им се намираше в сериозна опасност. Човекът от границата вече съжаляваше, че не беше се вслушал в съвета на Дюрън и не беше избягнал сблъсъка с брат си, преди да е сигурен в изхода от него.

Никога не беше допускал, че нещата можеха да се влошат чак толкова много. Паланс беше обезумял, разяждан от такава омраза, че дори не пожела да изслуша Балинор. И все пак имаше нещо странно в неразумното му поведение. Не бяха само различията между двамата братя, които го разяряваха навремето. Не беше само болестта на баща му, болест, за която Паланс беше убеден, че брат му е виновен. Имаше някаква връзка с Шърл Рейвънлок, привлекателната жена, в която Паланс се беше влюбил преди месеци и се беше заклел да се ожени за нея, въпреки нейното нежелание. Нещо се беше случило на младата жена от Керн и Балинор беше обвинен за това. Паланс би направил

всичко, само и само да я върне жива и здрава, ако наистина беше изчезнала. А според това, което брат му каза точно преди да ги заключат в тъмницата, май тя наистина беше изчезнала.

Човекът от границата обясни на братята елфи как стоят нещата. Сигурен беше, че Паланс скоро ще ги навести и ще поиска сведения за младата жена. Но нямаше да им повярва, когато му кажат, че не знаят нищо по въпроса...

Изминаха повече от двадесет и четири часа и все още никой не идваше. Нямаше нищо за ядене. И въпреки че очите им постепенно свикнаха с тъмнината, те просто нямаше какво друго да гледат, освен собствените си призрачни фигури и стените около тях. Спяха редувайки се и се мъчеха да запазят силите си за това, което предстоеше да се случи. Но неестествената тишина им пречеше да спят истински. Задоволяваха се само с лека, неспокойна дрямка, която не възстановяваше нито телата, нито духовете им. В началото се опитаха да открият слаби места по пантите и огромните железни врати, но всичко беше здраво пристегнато на мястото му. Нямаха никакви инструменти, а без тях беше невъзможно да копаят надълбоко в глинестата земя. Каменните стени бяха от векове, но все още яки и солидни, без никаква следа от протрит или ронещ се слой в хоросана. Накрая се отказаха от опитите си да избягат и седнаха, потънали в мълчание.

Най-после, след безкрайни часове на чакане, чуха далечен метален звън от стара желязна врата, която се отвори шумно някъде над тях. Чува се гласове, приглушени и тихи, а после стъпки по камъка, като че ти някой слизаше по изтритите стълби към тъмницата, където бяха затворени. Затворниците се приближиха до вратата на килията и се заслушаха напрегнато. Балинор разпозна гласа на брат си, който се извисяваше над другите и звучеше необичайно несигурен и покрусен. После тежките резета бяха изтеглени. Стържещият метален звук прониза ушите на тримата пленници, които вече бяха привикнали с гробната тишина на затвора си. Бързо се отдръпнаха от масивната врата на килията, когато тя се отвори навътре. Силни струи от светлината на факлите блеснаха в тъмната стая и затворниците прикриха заслепените си очи. Докато се приспособяваха към светлината, в стаята влязоха няколко души и се спряха в отвора на вратата.

По-младият син на болния крал на Калахорн стоеше извисен над останалите фигури. Широкото му лице беше отпуснато, а устните му свити. Само очите му издаваха омразата, която го изгаряше отвътре и в тях имаше нещо налудничаво, почти безумно, докато ги местеше последователно от един пленник на друг, стиснал здраво ръцете си зад гърба. Очевидно беше, че е брат на Балинор. Имаше същия овал на лицето, същата широка уста и изпъкнал нос и същото едро, грубо телосложение. До него стоеше мъж, който дори и братята елфи разпознаха веднага, въпреки че изобщо не го бяха виждали преди. Това беше мистикът Стенмин, тялото му мършащо, леко превито, лицето му изпито, отблъскващо. Облечен беше в червеникави парадни одежди. Очите му бяха странно засенчени и отразяваха едно неприкрито зло у човека, който беше спечелил пълното доверие на новия самопровъзгласил се крал. Ръцете му се движеха нервно по тялото му и от време на време почти механично се вдигаха към лицето, за да погледят малката, издадена напред черна брадичка, която засенчваше ъгловатото му лице. Зад него стояха двама въоръжени войници от охраната с емблемата на сокола. Зад тях, точно зад вратата, имаше още двама от охраната. Всички носеха копия. За момент никой не проговори. Никой дори не се помръдна, докато двете групи се изучаваха взаимно в слабата светлина на факлите в малката килия. После Паланс махна бързо с ръка към отворената врата.

— Ще говоря с брат си насаме. Изведете тези двамата.

Хората от охраната мълчаливо се подчиниха и поведоха бунтуващите се братя извън стаята. Високият принц изчака, докато те излязоха, после погледна въпросително облечения в червено човек, който продължаваше да стои до него.

— Помислих си, че може би ще се нуждаете от мен...? — Изпитото му, пресметливо лице не сваляше поглед от невъзмутимия Балинор.

— Остави ни сами, Стенмин. Ще говоря с брат си насаме.

По гласа му пролича, че още малко и щеше да избухне гневно. Мистикът кимна покорно и бързо излезе заднешком от килията. Тежката врата се затвори със зловещо тихо тракване и остави двамата братя сами в тишината, нарушавана само от прашенето на горящите факли. Балинор не помръдваше. Стоеше и чакаше, а очите му се мъчеха да разгадаят младото лице на брат му, мъчеха се да проникнат

до предишната любов и приятелство, която бяха изпитвали един към друг като деца. Но тях ги нямаше, или поне бяха потънали в някакво тъмно кътче в сърцето му. Сега мястото им беше заето от странен, тревожен гняв, който сякаш се надигаше колкото от негодувание срещу положението, толкова и от неприязън към пленения брат. След миг яростта и омразата изчезнаха. Появи се празен и отнесен поглед, който се стори на Балинор и безумен, и фалшив, сякаш Паланс играеше някаква роля, без изобщо да разбира героя си.

— Защо се върна, Балинор? — Въпросът беше зададен бавно, тъжно. — Защо го направи?

Високият човек от границата не отговори. Той просто не можеше да си обясни тази внезапна промяна в настроението. Преди брат му беше готов да го разкъса на парчета, само и само да разбере къде се намира красивата Шърл Рейвънлок, а сега той сякаш беше напълно пропъдил този въпрос от мислите си.

— Няма значение, мисля, че няма значение. — Отговорът дойде преди Балинор да е успял да се съвземе от смайването си от рязката промяна. — Можеше да не се връщаш след... след всичко... след предателството ти. Надявах се, че няма да го направиш, знаеш ли, защото бяхме толкова близки като деца и защото, в крайна сметка, си ми единствен брат. Аз ще бъда крал на Калахорн... В крайна сметка аз би трябвало да съм първородният, нали така...

Започна да шепне. Умът му изведнъж се загуби в някаква неизречена мисъл. Той е полудял, мислеше отчаяно Балинор, и вече не може да се намери път към него!

— Паланс, чуй ме, просто слушай какво ще ти кажа. Нищо не съм направил, нито на теб, нито на Шърл. Бях в Паранор, след като напуснах това място преди седмици и се върнах, само за да предупредя народа ни, че Кралят на черепите е събрал армия с такава невероятна численост, че тя ще помете цялата Южна земя без никаква съпротива, ако не я спрем тук! В името на всички тези хора, моля те, послушай ме...

Пискливият глас на брат му прониза въздуха със заповеднически тон:

— Няма да слушам повече тези глупости за някакво си нашествие! Разузнавачите ми провериха границите на страната и ми докладваха, че никъде няма вражески армии. Освен това, никой враг не

би се осмелил да нападне Калахорн — да нападне мен... Нашият народ е в безопасност тук. Какво ме интересуват другите от Южната земя? Да не би да съм им длъжен с нещо? Те винаги са ни оставяли да се бием сами, да пазим границите на тази земя сами. Не им дължа нищо!

Направи крачка към Балинор и замахна заплашително с пръст. Странната омраза отново пламна, а лицето му се изкриви свирепо:

— Ти се обърна срещу мен, брат ти, когато разбра, че аз съм кралят. Опита се да ме отровиш, както отрови баща ми. Искаше и аз да съм болен и безпомощен, както е той сега... умиращ сам, забравен, абсолютно сам. Мислел си, че си намерил съюзник, който може да спечели трона за теб, когато тръгна с този предател Аланон. Ако знаеш само колко много мразя този човек — не, не човек, а зло същество! Той трябва да бъде унищожен! Но ти ще останеш в тази килия, сам и забравен от всички, Балинор, докато умреш — участта, която беше определил за мен!

Внезапно се обърна, прекъсна тирадата си, изсмя се жлъчно и се запъти към затворената врата. Балинор си помисли, че ще я отвори, но в този момент тромавият младеж се спря и се обърна. Бавно се доближи до него, а очите му отново се натъжиха.

— Можеше да не се връщаш в тази земя и тогава нямаше да ти се случи нищо — измърмори той, сякаш беше объркан от този факт. — Стенмин каза, че ще се върнеш, въпреки че го уверявах, че няма да го направиш. Той отново се оказа прав. Защо се върна?

Балинор мислеше бързо. Трябваше веднага да задържи вниманието на брат си, за да разбере какво се е случило с баща му и приятелите му.

— Аз... аз разбрах, че съм сбъркал, че не съм бил прав — отговори бавно той. — Върнах се у дома, за да видя баща ни, и тебе, Паланс.

— Татко. — Думата излезе от устата му като някакво непознато име. Принцът се приближи с още една крачка. — Ние не сме в състояние да му помогнем, той вече лежи като мъртвец в онази стая в южното крило. Стенмин се грижи за него, и аз, но нищо не може да се направи. Той като че ли не иска да живее...

— Но какво му е? — издаде Балинор нетърпението си и се запъти към другия заплашително.

— Не се приближавай, Балинор. — Паланс отстъпи бързо, извади дълга кама и я насочи напред, за да се защити. Балинор се поколеба за миг. Лесно можеше да вземе камата и да задържи принца като заложник, докато бъде освободен. Но нещо го възпря, нещо дълбоко в него го предупреди, че не трябва да прави това. Спря се бързо, вдигна ръцете и отстъпи към стената.

— Не забравяй, че си мой пленник. — Паланс поклати доволно глава, а гласът му потрепера. — Ти отрови краля и се опита да отровиш и мен. Бих могъл да те осъдя на смърт. Стенмин ме посъветва веднага да те ликвидирам, но аз не съм страхливец като него. И аз бях командващ в Граничния легион, преди... Но тях вече ги няма — разпуснати и по домовете при семействата си. Моето царуване ще бъде време на мир. Ти не разбираш това, Балинор, нали?

Човекът от границата поклати отрицателно глава и отчаяно се мъчеше да задържи вниманието на брат си още няколко минути. Очевидно Паланс беше полудял, независимо дали лудостта му се дължеше на някакво вродено мозъчно увреждане или на напрежението, каквото и да е било то, след като Балинор беше напуснал. Тирзис с Аланон. Невъзможно беше да се определи причината. Но във всеки случай този човек вече не беше брат му, с който Балинор беше израсъл и когото беше обичал така, както не беше обичал никой друг. Той беше за него един непознат, който живееше във физическата обвивка на тялото на брат му — непознат, обладан от идея фикс да бъде крал на Калахорн. Зад всичко това стоеше Стенмин. Балинор беше повече от сигурен. По някакъв начин мистикът беше изкривил съзнанието на побъркалия се Паланс в удобна за собствените му цели посока, внушил му беше да стане крал. Брат му винаги е искал да управлява Калахорн. Стенмин е бил до него през цялото време. Напътствал го е и го е съветвал като близък приятел, тровел е съзнанието му, настройвал го е срещу брат му. Но Паланс имаше силна воля и беше независим, разумен и здрав човек, който не можеше да бъде лесно сломен. Въпреки това той се беше променил. Хендъл не беше прав за Паланс, но явно и Балинор не е бил прав, И двамата не бяха успели да предвидят това, а сега вече беше прекалено късно.

— Шърл, какво искаш да знаеш за Шърл? — Запита го бързо високият човек от границата. Яростта отново изчезна от изпускащите

гневни стрели очи на брат му и върху устните му бавно пропълзля усмивка. За миг напрегнатото му лице се отпусна.

— Тя е толкова красива... толкова красива. — Въздъхна глуповато и камата се свлече бавно на пода на килията, когато принцът разтвори ръцете си, за да подчертае силата на чувствата си. — Ти ми я отне, Балинор. Ти се опита да я държиш надалеч от мен. Но сега тя е в безопасност. Тя беше спасена от един човек от Южната земя, принц като мен. Но, сега аз съм крал на Тирзис, а той е само принц. На някакво си малко кралство. Аз самият никога не бях чувал за него. Той и аз ще бъдем добри приятели, Балинор, така, както ние двамата с теб бяхме на времето. Но Стенмин... казва, че не трябва да се доверявам на никого. Дори трябваше да затворя Месалин и Актън. Те дойдоха при мен, когато воините от Граничния легион си отидоха по домовете, и се опитаха да ме убедят да... ами, май да се откажа от плановите си за мир. Те не разбираха... защо...

Изведнъж млъкна и погледът му попадна на забравената за миг кама. Вдигна я бързо, постави я обратно в ножницата, погледна крадешком брат си. Ужасно много приличаше на дете, което току-що ловко беше успяло да си спести смъртя. У Балинор вече не остана и капка съмнение, че брат му е абсолютно неспособен да взема разумни решения. Отново го завладя предишното предчувствие, че е щял да направи сериозна грешка, ако беше изтръгнал камата от брат си и го беше задържал в плен. Сега знаеше защо се беше появило това вътрешно чувство на предупреждение, Стенмин много добре разбираше състоянието на Паланс и нарочно беше оставил двамата братя сами в килията. Ако Балинор се беше опитал да обезоръжи брат си, злият мистик щеше да може да осъществи очевидната си цел с един смел удар — да убие и двамата братя. Никой нямаше да го разпитва, след като каже, че Паланс е намерил случайно смъртта си, докато брат му се опитвал да избяга от затвора? А при двама мъртви братя и баща, неспособен да управлява, мистикът можеше да завземе управлението на Калахорн и сам можеше да решава съдбата на Южната земя.

— Паланс, чуй ме, умолявам те. — Молеше го тихо Балинор. — Толкова близки бяхме навремето. Бяхме повече от кръвни братя. Бяхме приятели, другари. Доверявахме се един на друг, обичахме се и винаги решавахме проблемите си благодарение на това, че се разбирахме взаимно. Не е възможно да си забравил всичко това. Чуй ме! Дори

един крал трябва да се опитва да проявява разбиране към народа си, даже ако хората не са съгласни с начина, по който се решават нещата. И ти си на същото мнение, нали?

Паланс поклати замислено глава. Погледът му беше празен и отнесен, сякаш се опитваше да се пребори с мъглата, която му пречеше да мисли. За момент пролича някакво просветление, а Балинор беше твърдо решен да проникне до паметта, която беше заключена някъде дълбоко вътре.

— Стенмин те използва. Той е зъл човек. — Брат му изведнъж трепна, отстъпи крачка назад, сякаш не искаше да чува нищо повече. — Трябва да разбереш, Паланс. Не съм ти враг, не съм и враг на страната. Не съм отровил баща ни. Изобщо не съм наранявал Шърл. Само исках да помогна...

Той беше прекъснат от шумното отваряне на вратата на килията и острото поскърцване, след което се появи ъгловатото лице на лукавия Стенмин. Той се поклони хрисимо, влезе в килията, а злите му очи се приковаха върху Балинор.

— Стори ми се, че някой вика, кралю мой! — усмихна се бързо той. — Толкова дълго бяхте тук сам. Помислих си да не би нещо да ви се е случило...

За миг Паланс втренчи в него неразбиращ поглед, после поклати отрицателно глава и тръгна да излиза. В този момент Балинор се почуди дали да не скочи върху злия мистик и да го убие преди охраната да се намеси. Но се поколеба. Не беше сигурен, че това може да спаси брат му или да му помогне. И така възможността беше пропусната. Охраната влезе в килията, водейки със себе си двамата братя елфи, които, след като се огледаха подозрително, отидоха при приятеля си на другия край на малката килия. Изведнъж Балинор си спомни нещо, което Паланс му беше казал, когато, говореше за Шърл. Споменал беше за принц от малко кралство в Южната земя. Принц, който бил спасил девойката. Мениън Лий! Но как се беше озовал в Калахорн...? Охраната се канеше да си тръгва, а заедно с нея и безмълвният Паланс и злият му спътник, когато мършавата фигура се обърна и погледна още веднъж тримата пленника. На стиснатите му устни се появи бегла усмивка и кимна с леко наклонена на една страна глава.

— В случай, че кралят ми е пропуснал да го спомене... — Думите прозвучаха с тиха, изпепеляваща омраза. — Охраната на Външната стена те е видяла да разговаряш с капитан Шийлън, който преди беше в Граничния легион. Той се опитал да говори с други за твоите... предчувствия, когато бил заловен и затворен. Не мисля, че ще има някаква възможност да ни създава още неприятности. Въпросът засега е приключен, а след време и ти ще бъдеш забравен.

Сърцето на Балинор замря, когато чу последната новина. Ако Шийлън беше заловен и затворен преди да е успял да се свърже с Гинисън и Фандуик, тогава нямаше да има кой да събере Граничния легион. Спътниците му нямаше да научат, че е затворен след пристигането му в Тирзис, а дори и да подозираха това, нямаше да могат да разберат къде се намира.

Почти никой не знаеше за тези подземия на двореца, пък и входът им беше добре прикрит. Тримата отчаяни пленника гледаха, потънали в дълбоко мълчание, как охраната им постави малък поднос с хляб и кана с вода пред вратата, а после изчезна в коридора като отнесе всички факли, с изключение на една. Усмиващият се зловец Стенмин държеше тази последна светлинка, докато чакаше приведената фигура на Паланс да последва едрите мъже от охраната. Но Паланс се спря неуверено. Не можеше, да откъсне очи от гордото, решително лице на брат си. Слабата светлина на факлата осветяваше широкото му лице с червеникави отблясъци, а дългият му дълбок белег се тъмнееше зловец в полусенките на мрака. За известно време братята се гледаха безмълвна После Паланс тръгна бавно с отмерени крачки към Балинор, като се отърси от ръката на Стенмин, който се опитваше да го задържи. Спря само на няколко крачки от брат си, а широко отворените му търсещи очи не се откъсваха от изсеченото като от гранит лице. Той сякаш се мъчеше да попие непоколебимостта, която се излъчваше от него. Повдигна колебливо едната си ръка, спря се за миг, после стисна здраво рамото на Балинор и впи силно пръсти в него.

— Искам да... знаеш. — Думите бяха шепот в почти пълния мрак. — Искам да разбереш... Трябва да ми помогнеш...

Балинор кимна мълчаливо, огромната му ръка се протегна и стисна ръката на брат му в изблик на обич. За миг те се сляха в едно, сякаш приятелството и любовта от детството никога не бяха изчезвали.

После Паланс се обърна и бързо излезе от килията. Обезпокоеният Стенмин побърза да го последва. Тежката врата се затвори, чу се стържещият звук на железните панти и металните резета, и тримата пленника бяха отново заключени в малката килия, отново сред непрогледния мрак. Заглъхващите стъпки замряха в тишината. И отново започнаха да чакат, но всяка реална надежда за спасение изглеждаше безвъзвратно загубено.

Призрачна фигура се отдели от тъмнината на забулените в нощта дървета под високия мост Сендик и се стрелна безшумно към двореца на Букхана. С бързи, сигурни отскоци силната фигура се измъкна от ниския жив плет и храсталаците и се промъкна между величествените брястове. Чифт дебнещи очи изучаваха стената, която ограждаше кралското имение, и внимателно търсеха признаци за нощната охрана. Близо до вратата от ковано желязо в края на моста, патрулираха няколко часови, а гербът с изображението на сокола се открояваше в светлината на факлите на входа. Тъмната фигура изкачи бавно наклонения насип, който водеше към покритите с мъх и бръшлян стени над него. След като стигна до върха, тя моментално се сля със сенките на камъка.

Дълго време изобщо не се виждаше, докато вървеше встрани от главната порта при слабата светлина на факлите. После неканеният гост отново се показва, тъмно петно на фона на слабо осветената от луната — западна стена. Яките ръце се хванаха здраво за виещите се лози и изтеглиха безшумно едрото тяло до горния край на стената. Там главата се протегна предпазливо и острите очи надникнаха към пустите градини на двореца, за да проверят за стражи. Със силно придърпване неканеният гост се качи върху стената и след като се прехвърли леко през нея, скочи с глухо тупване сред цветята на градината.

Странната фигура се стрелна полуприведена към тъмното прикритие на огромна върба. Спря се задъхано под разперените клони на грамадното дърво, когато чу шума на приближаващи се гласове. Вслуша се внимателно и след малко заключи, че това беше най-обикновен разговор на хората от охраната, които правеха редовните си обиколки. Изчака известно време. Едрото му тяло беше така плътно прилепнало към ствола на дървото, че изобщо не се виждаше от разстояние повече от няколко фута. Часовите се появиха след няколко

секунди, продължиха да си говорят спокойно, докато минаваха през смълчаните градини, и после изчезнаха. Странникът остана предпазливо още няколко минути, после започна да изучава огромната тъмна постройка сред градините — високия, древен палат на кралете на Калахорн. Няколко осветени прозореца нарушаваха тъмнината на масивната каменна сграда и хвърляха струи светлина в безлюдните градини. Отвътре се носеха слаби, далечни гласове, но не се разбираше чии са.

Неканеният гост се стрелна към сенките на постройката и спря за миг под малък затъмнен прозорец в един отдалечен край. Яките му ръце се заеха припряно със старото резе, задърпаха и заразхлабваха халките. Най-накрая със силно прищракване, което сякаш прокътня оглушително наоколо, резето поддаде и прозорецът тихо се отвори навътре. Без да чака да разбере, дали патрулиращата стража е чула шума от насилственото му влизане, той се шмугна бързо през малкия отвор. Докато затваряше прозореца, слабата светлина на заоблачената луна освети за миг широкото решително лице на страховития Хендъл.

Стенмин беше допуснал сериозна грешка, като затвори Балинор и двамата братя елфи. Първоначалният му план беше прост. Старият Шийлгън беше обезвреден почти в момента, в който се раздели с Балинор. Така че той беше лишен от възможността да предаде инструкциите на принца и да предупреди приятелите си за залавянето му. След като Балинор и двамата братя елфи, единствените му спътници при влизането му в град Тирзис, бяха затворени и след като най-близките приятели на принца, Акгън и Месалин също бяха затворени, изглеждаше, че никой друг в града не можеше да създаде някакво сериозно затруднение. Вече се разпространяваше слухът, че Балинор дошъл на кратко посещение и вече си бил отишъл. Върнал се бал обратно при групата на Аланон, човекът, който бил враг и заплаха за земята на Калахорн, както Стенмин беше успял да убеди Паланс Букхана и повечето жители на Тирзис. Ако някой друг приятел на Балинор се появеше и се позаинтересуваше за внезапното напускане на човека от границата, той щеше да дойде първо в двореца и да говори с брат му, който сега беше кралят, така че щеше да бъде много лесно да се отърве тихомълком от него. Несъмнено нещата щяха да се развият точно така с всеки друг, но не и с Хендъл. Мълчаливото джудже вече познаваше коварните прийоми на Стенмин и подозираше,

че той държи здраво в ръцете си объркания Паланс. Хендъл знаеше, че преди да разкрие присъствието си, е по-добре да разбере какво всъщност се беше случило на изчезналия му приятел.

Едно странно стечение на обстоятелствата го беше довело до Тирзис. Когато се раздели с Балинор и братята елфи до гористата местност северно от крепостта, той възнамеряваше да отиде направо в град Варфлийт на запад и оттам да продължи и да се върне в Кълхейвън. Върнал се веднъж в родната си земя, той щеше да помогне за мобилизацията на армиите на джуджетата за защита на южните територии на Анар срещу очакваното нашествие на Господаря на магиите. Цяла нощ вървя през горите северно от Варфлийт и на сутринта влезе в града. Веднага се обади на стари приятели и след кратък разговор легна да спи. Събуди се следобед, и след като се изми и хапна, се приготви да тръгне за дома си. Още не беше стигнал до портите на града и една група от одърпани и олюляващи се джуджета го спряха на улицата и настояха да отидат в съвета. Хендъл се съгласи и по пътя разпита едно от тях, което познаваше, какво се е случило. За негов ужас научи, че огромна сила от троли и гноми напредва директно към град Варфлийт от Драконовите зъби и щяла да нападне на следващия или на по-следващия ден. Джуджетата бяха част от патрула, който беше забелязал многочислената армия и се беше опитал да се промъкне край нея, за да предупреди хората от Южната земя. За нещастие ги видели и повечето от тях били избити в ожесточена битка. Само тази малка групичка успяла да стигне до нищо неподозиращия град.

Хендъл беше убеден, че ако има въоръжена сила, която напредва към Варфлийт, вероятно има и друга, по-многочислена, която се движи към Тирзис. Сигурен беше, че Господарят на духовете възнамерява да унищожи градовете на Калахорн бързо и напълно и да остави пътя към цялата Южна земя открит и незащитен. Първото задължение на Хендъл беше да предупреди собствените си хора, но за да стигне до Кълхейвън му трябваша два дни, а после още два, за да се върне.

Хендъл бързо научи за промените в Тирзис. Ако Балинор бъде убит или затворен от ненормалния си и завистлив брат или от коварния мистик Стенмин, преди да може да си осигури трона и да поеме командването на Граничния легион, тогава Калахорн щеше да бъде обречен. Някой трябваше да се свърже с човека от границата преди да

е станало прекалено късно. Но в момента нямаше никой друг, освен самият той, за да се свърши тази работа. Придружен от Флик и Мениън Аланон продължаваше да обикаля Северната земя и да търси Ший.

Хендъл бързо взе решение и нареди на едно от джуджета от оцелелия патрул да тръгне още същата нощ за Кълхейвън. Каквото и да се случеше, старейшините трябваше да бъдат предупредени, че нашествието срещу Южната земя е започнало през Калахорн и че армиите на джуджетата трябва да отидат на помощ на Варфлийт. Ако градовете на Калахорн паднат, щеше да се случи това, от което Аланон най-много се страхуваше: армиите на джуджетата и на елфите щяха да бъдат разделени и крайната победа на Господаря на магиите щеше да бъде гарантирана. Джуджето обеща тържествено на Хендъл, че ще изпълни задачата, че те всички ще тръгнат още същата нощ за Анар.

Хендъл вървя много часове, докато стигне до Тирзис защото този път пътуването беше бавно и опасно. Горите гъмжаха от гноми ловци, чиято задача беше да не допускат никаква връзка между градовете на Калахорн. Неведнъж Хендъл беше принуждаван да се крие и да изчаква отминаването на някой голям патрул и неведнъж му се налагаше да се отдалечава много от пътя си и да заобикаля, за да не попадне на някои силно охранявани наблюдателни постове. Патрулите бяха поставени много по-нагъсто, отколкото в Драконовите зъби. За каления воин от границата това показваше, че нападението щеше да бъде осъществено скоро. Ако хората от Северната страна възнамеряваха да ударят Варфлийт до един-два дни, то и Тирзис щеше да бъде нападнат по същото време. По-малкият островен град Керн може би вече беше паднал. Призори джуджето успя да премине през последната линия от патрули и наближи равнините над Тирзис. Опасността от гномите беше зад гърба му, оставаше заплахата да бъде открит от злия Стенмин или от подведения Паланс. Срещал се беше няколко пъти с Паланс, а Стенмин беше виждал само веднъж. Въпреки това по-разумно щеше да бъде да избягва да привлича вниманието на когото и да било от тях.

Хендъл влезе в пробуждащия се Тирзис прикрит, сред множеството търговци и пътници. След като мина Външната стена той обикаля няколко часа из почти обезлюдените казарми на Граничния легион, говори с войниците там и търсеше някаква следа от приятелите

си. Накрая успя да научи, че преди два дни били пристигнали в града по залез слънце и отишли право в двореца. Не били виждани отново, но имало достатъчно основания да се смята, че Балинор посетил за малко баща си и после си тръгнал. Той знаеше какво означава това и докато беше светло се настани близо до двореца за да наблюдава и търси някакви следи от приятелите си, Хендъл забеляза, че дворецът е силно охраняван от войници, които носеха знака на сокола, знак, който той не познаваше. Имаше войници на главната врата и в целия град и всички те бяха със същия знак. Явно беше, че те бяха единствените военни части в целия Тирзис на действителна служба в момента. Дори да откриеше Балинор жив и да успееше да го освободи, никак нямаше да е лесно да си върнат контрола върху града и да съберат отново Граничния легион. Джуджето не чу да се споменава нещо за нахлуване от север и му се стори, че хората изобщо не знаеха за опасността, която ги грози. Хендъл не можеше да повярва, че дори човек, толкова объркан и подведен като Паланс Букхана, би отказал да подготви града за отбрана срещу ужасната заплаха. Ако Тирзис паднеше, по-младият син на Рул Букхана нямаше изобщо да има трон. Хендъл подробно изучи терена на главния парк под моста на Сендик. Когато се стъмни, той започна настъплението си срещу охранявания дворец.

Сега се спря за миг в тъмната стая. Намираше се в малка библиотека. Стените бяха опасани с лавици с книги, които бяха грижливо подредени и описани. Това беше личната библиотека на фамилията Букхана, лукс в тези времена, когато се пишеха толкова малко книги и разпространението им беше ограничено. Великите войни почти унищожиха литературата по цялата земя, а в тежките години на отчаяние и безнадеждност след тях не се пишеше почти нищо. Притежаването на лична библиотека и възможността да седнеш и да четеш в свободното си време някоя книга беше привилегия, която малцина имаха, дори и в най-просветените общества на четирите земи.

Но тази мисъл само пробягна в главата на Хендъл, докато се придвижваше с котешки стъпки към вратата на отсрещната страна на стаята. Наблюдателните му очи забелязаха слаба светлина в цепнатината до пода. Той предпазливо надникна в осветения коридор. Не видя никого, но изведнъж осъзна, че още не си беше съставил план за по-нататъшните действия. Балинор и братята елфи можеха да бъдат навсякъде в двореца Хендъл бързо прецени възможностите и заключи,

че те вероятно са затворени в мазето под замъка, ако изобщо бяха живи. Реши първо да ги потърси там. Заслуша се в тишината, после пое дълбоко въздух и пристъпи безшумно в салона.

Хендъл познаваше двореца. Неведнъж беше идвал при Балинор. Не си спомняше точното разположение на стаите, но познаваше коридорите и стълбищата. Освен това го бяха водили и в мазето, където държаха вината и храната. В края на коридора се обърна наляво. Сигурен беше, че стълбите за мазето бяха точно отпред. Стигна до масивна врата, която не пропускаше студа от по-долните коридори в горната част на двореца. В този момент чу гласове от салона зад него. Бързо бутна вратата, но ужасено установи, че не може да я отвори. Натисна я отново с яките си рамене, но вратата пак не помръдна. Вече чуваше гласовете почти зад себе си и отчаяно се огледа за друго прикритие. В този момент очите му попаднаха на приспособление за затваряне на вратата, което не беше забелязал. Когато гласовете вече бяха стигнали точно зад ъгъла на коридора, а стъпките на няколко души проехтяха по полирания каменен под, джуджето хладнокръвно издърпа второто резе, отвори тежката врата и се шмугна вътре. Вратата се затвори зад него точно когато стражите свиха зад ъгъла, за да освободят часовете, които дежуреха на южната врата. Изчака няколко минути, но не успя да разбере дали е бил забелязан. После се втурна надолу по каменните стълби в тъмнината на обезлюденото мазе. Спря се на долния край на стълбището и започна да опипва стената. Опитваше се да открие някаква желязна поставка за факел. След няколко минути я напипа, измъкна бързо факела и го запали с помощта на кремък и желязо.

После бавно и много внимателно огледа цялото мазе, стая по стая, ъгъл по ъгъл. Времето летеше, а той все още не беше открил нищо. Накрая беше разгледал всичко, но без никакъв успех. Изглежда приятелите му не бяха затворени в тази част на двореца. Без да е много сигурен, започна да се чуди дали пък не са затворени в някоя от стаите отгоре. Но му се струваше невероятно Паланс или злият му съветник да рискуват и да оставят някаква възможност пленниците им да бъдат забелязани от хората, които идват в двореца. Дали пък Балинор наистина не беше напуснал град Тирзис и тръгнал да търси Аланон? Но знаеше, че подобно нещо беше невъзможно. Балинор не беше човек, който щеше да търси помощ от някой друг при проблем като

този — той щеше да се изправи лице в лице с брат си, а нямаше да бяга. Отчаян Хендъл се помъчи да си представи къде биха могли да бъдат затворени човекът от границата и двамата братя елфи, къде в тази стара сграда можеха да се скрият затворници така, че никой да не ги види. Логичното място беше под двореца, в дълбоката тъмнина без прозорци, която той току-що...

Изведнъж Хендъл си спомни, че под това мазе има тъмница от много стари времена. Балинор мимоходом му беше споменал за нея, разказвайки му накратко историята на замъка. Казал беше, че е изоставена и че входът ѝ е запечатан. Джуджето възбудено се огледа наоколо и се помъчи да се сети къде беше построен старият коридор. Сега беше сигурен, че приятелите му са отведени там. Това беше единственото място, където можеше да бъде скрит човек завинаги. Почти никой не знаеше за съществуването на подземие, освен членовете на семейството и близките им приятели. Входът му бил залостен отгоре и забранен в продължение на толкова много години, че дори възрастните граждани на Тирзис не си спомняха за него.

Без да обръща внимание на стаите и коридорите, непоколебимият Хендъл изучаваше стените и пода на централното помещение. Сигурен беше, че е зърнал залостения вход. Ако той наистина беше отворен отново, нямаше да му е трудно да го открие. Само че никъде не го виждаше. Докато опипваше наоколо установи, че стените са солидни, а замазката непокътната. Търсенето му отново се оказа неуспешно и той отново се усъмни в себе си. Обезверен се строполи върху един от сандъците с вино, който беше поставен в центъра на пода. Очите му шареха отчаяно по стените, докато се мъчеше да си спомни. Времето изтичаше. Ако не се измъкнеше преди развиделяване, той сигурно щеше да остане да прави компания на приятелите си в плен. Знаеше, че нещо му убягва и че не го беше забелязал просто защото е много очевидно. Като ругаеше тихо той се надигна от касата с вино и тръгна бавно из помещението. Мислеше усилено и се мъчеше да си спомни. Имаше нещо свързано със стените... нещо със стените...

И изведнъж му проблесна. Входът не беше през стените, а през средата на пода! След като потисна желанието си да изкрещи от радост, джуджето се втурна към касите с вино, върху които вече два пъти тази вечер беше сядал случайно. Напрегна почти с нечовешки

усилия яките си мускули и успя да изтика настрани няколко от тежките варели, най-после пред очите му се показва покриващата входа каменна плоча. Потъналото в пот джудже сграбчи желязната халка, прикачена в единия край на плочата и я затегли, пъшкайки на глас Чу се стържещ звук и бавно камъкът се отмести, огромната плоча се надигна и падна тежко встрани. Хендъл се взря напрегнато в тъмната дупка и протегна светещия слабо факел в плесенясалите дълбочини. Имаше стари каменни стълбища, влажни и покрити с зелен мухъл, които чезнеха в тъмнината. Вдигна светлината над себе си и започна да се спуска в забравената тъмница, като се молеше да не допуска втора грешка.

Почти веднага усети как пронизващият студ на застоялия въздух се проникна през дрехите му до топлата кожа под тях. Когато плесенясалият въздух, който едва се дишаше, го блъсна в ноздрите, той присви с отвращение носа си и заслиза по-бързо. Тези затворени, подобни на гробници дупки, го плашеха повече от всичко друго на света. Започна да се пита дали не е сглупил, когато реши да поеме риска и да влезе в древната тъмница. Но ако Балинор наистина беше зазидан в това ужасно място, рискът си струваше. Хендъл никога не би изоставил приятелите си. Стигна до края на стълбите и видя един единствен коридор. Докато напредваше бавно през влажния мрак, забеляза при слабата светлина на факлата, железни врати, вградени на равни интервали в солидния камък на стените от двете страни. Тези древни, ръждясали железни плочи нямаха прозорци и бяха здраво затворени с огромни метални панти. Това беше тъмница, която би ужасила всяко живо същество — редица от килии без прозорци и без светлина, където животът на хората можеше да бъде зазидан и забравен, все едно са мъртви.

След унищожителните войни в продължение на много години джуджетата бяха живели по този начин, за да оцелеят и бяха излезли полуслепи в един почти забравен свят на светлина. Този ужасен спомен се беше загнездил в паметта на много поколения джуджета и беше насадил у тях един инстинктивен страх от неосветените затворени пространства, от който те никога нямаше да се освободят напълно. Сега Хендъл изпита този страх, също толкова натрапчив и омразен, както лепкавият студ на дълбините на земята, в която тази древна гробница беше изкопана.

Като потисна надигащата се вълна на ужас, непоколебимият боец проучи първите няколко врати. Резетата продължаваха да си стоят на място, а металът беше покрит с пластове от прах и непокътнати паяжини. Докато минаваше бавно край редицата от зловещи железни врати забеляза, че нито една от тях не беше отваряна от много години. Вече беше забравил броя на вратите, които беше преброил, а мрачният коридор сякаш продължаваше безкрайно в тъмнината. Прииска му се да извика, но викът му можеше да се върне обратно през отворения вход и да стигне до стаите горе. Погледна неспокойно зад себе си и установи, че вече не вижда нито входа, нито стълбите. Заскърца със зъби и заруга тихо, за да си вдъхне увереност, която вече започваше да го напуска. После продължи напред, като внимателно се взираше във всяка врата, покрай която минаваше и търсеше следи. Изведнъж, за най-голяма негова изненада, чу неясен шепот на човешки гласове в дълбоката тишина.

Замръзна неподвижно на мястото си като статуя и се вслуша напрегнато, притеснен, че слухът му може би го лъже. Но гласовете отново се чуха. Бяха слаби, но нямаше никакво съмнение, това бяха гласове на хора. Бързо тръгна напред, мъчейки се да следва звука. Но гласовете както внезапно се бяха появили, така внезапно и изчезнаха. Хендъл отчаяно огледа вратите от двете страни. Едната беше затворена и ръждясала, но на другата имаше пресни драскотини по метала, а прахът и паяжините липсваха. Резето беше смазано, явно беше използвано скоро! Джуджето бързо го бутна, изтегли го и отвори масивната врата. После протегна факлата пред себе си и светлината падна рязко върху три смаяни, полузаслепени фигури, които се надигнаха олюлявайки се, за да видят кой е новият неканен гост.

След като се разпознаха нададоха радостни викове и се хвърлиха един към друг с протегнати ръце. Четиримата приятели отново бяха заедно. Грубият образ на Балинор, който се извисяваше над изпитите лица на двамата братя елфи, изглеждаше спокоен и уверен. Само сините му очи издаваха огромното облекчение, което изпитваше човекът от границата. Достойният за възхищение Хендъл отново беше спасил живота им. Но сега не беше време за приказки и за сантименталности, затова джуджето бързо им направи знак да тръгнат към тъмния коридор и оттам към стълбището, което водеше навън от тази тъмница. Ако ранното утро ги свареше все още мотаещи се из

двореца, почти сигурно беше, че щяха да бъдат разкрити и отново пленени. Трябваше незабавно да избягат в града. С бързи стъпки се запътиха по коридора, с протегната пред тях гаснеща факла.

После се чу стържещ звук от триене на камък върху камък и тъп звук от удар, сякаш беше затворена гробница. Ужасен, Хендъл се спусна напред, стигна до влажните каменни стъпала и се закова на място. Отгоре огромната каменна плоча беше върната на мястото ѝ, резетата пусната и изходът към свободата препречен. Джуджето стоеше безпомощно до тримата си приятели и клатеше глава. Не можеше да повярва на очите си. Опитът му да ги спаси се беше провалил. Сега и той се беше превърнал в пленник. Факлата в загрубялата му ръка беше почти догоряла. Скоро щяха да останат в непрогледната тъмнина и отново щяха да започнат да чакат.

ГЛАВА 26

Боклуци, абсолютни боклуци! — изръмжа разстроен Панамон Крийл и отново ритна купчината безполезен метал и дрънкулки, която лежеше в краката му. — Как можах да съм такъв глупак! Трябваше веднага да се досетя!

Ший вървеше мълчаливо към северния край на откритото пространство, втренчил поглед в бледите следи, оставени от бягачия на север лукав Орл Фейн. Толкова наблизо е бил. Държал е безценния меч в ръцете си. Как може да го загуби само защото не успя да съзре истината. Направо непроситимо. Огромният Келцът стоеше мълчаливо до него, наведен ниско над влажната покрита с листа земя. Непроницаемостта му лице беше почти до неговото, а необикновено благите очи разглеждаха внимателно земята и търсеха. Ший се обърна спокойно към беснеещия Панамон.

— Не си виновен ти. Въз основа на какво можеше да се досетиш — измърмори унило той. — Грешката е моя. Просто трябваше да се вслушам в бълнуванията му малко по-внимателно и... Както и да е. Много добре знаех какво трябваше да търся, но забравих да си държа очите и ушите отворени, когато му беше времето.

Панамон поклати глава и сви рамене, поглади грижливо подрязаните си мустаци с върха на шипа на липсващата си ръка. Подритна леко разхвърляните предмети, подвижна на Келцът и без повече коментари двамата бързо започнаха да събират багажа, като вързаха с ремъци предметите и оръжията, които бяха извадили за през нощта. Ший ги наблюдаваше и не можеше да си прости, че беше пропуснал възможността да се сдобие с меч. Панамон му подвижна сърдито да вземе да им помогне и той безропотно се подчини. Не можеше да преглътне неизбежните последици от допуснатата грешка. Панамон Крийл явно беше на границата на това, което можеше да понесе. Мотаеше се в опасните покрайнини на Паранор с някакъв си лекомислен и невероятно тъп младеж от Вейл, който търсеше някакви си хора — а те, като едното нищо, можеха да се окажат врагове, и някакъв си меч, само той си знаеше какъв, но когато този меч попадна

в ръцете му, той не успя да го познае. Облеченият в аленочервено крадец и спътникът му гигант веднъж вече насмалко не бяха загубили живота си заради този загадъчен меч, а това безспорно беше повече от достатъчно, Сега човекът от Вейл нямаше друг избор, освен да се помъчи да намери приятелите си. Но когато ги откриеше, той трябваше да се изправи пред Аланон и да му разкаже как се беше провалил — всъщност провалил беше всички тях. Потръпна при мисълта за срещата си с мрачния друид, за чувството, което щеше да изпита, когато безпощадните му очи щяха да проникнат в най-внимателно скритите му мисли, за да разбере цялата истина. Никак нямаше да е приятно.

Изведнъж си спомни странното предсказание от Шейлската долина в онова мрачно, мъгливо утро преди няколко седмици. Тогава духът на самия Бремен пророкува опасността в зловеците Драконови зъби. Той предрече, че един от тях няма да види Паранор, че един от тях няма да стигне от другата страна на планината, но въпреки това ще бъде първият, който ще държи в ръцете си Меча на Шанара. Всичко вече беше предсказано, но Ший го беше забравил поради напрежението и възбудата на последните няколко дни. Умореният човек от Вейл затвори очи и за малко забрави света около себе си. Зачуди се как е възможно той да бъде част от тази невероятна загадка, която беше в центъра на една война със света на духовете. Почувства се толкова малък безпомощен. Помисли си, че най-лесният избор, който можеше да направи в момента, е да зарови глава в ръце и да се моли по-бързо да умре. Толкова много зависеше от него, ако можеше да се вярва на Аланон, а още от самото начало той се оказа абсолютно негоден. Не беше способен да направи каквото и да било сам и това, че беше стигнал чак до тук, се дължеше само на силата на останалите. Всички те бяха пожертвали толкова много заради него, само и само да стигне до магическия Меч. И когато той го беше държал в ръцете си. — Реших. Тръгваме след него.

Дълбокият глас на Панамон Крийл разцепи тишината на малката полянка като внезапно забиване на желязно острие в сухо дърво. Ший се вторачи изумен в широкото му сериозно лице. — Искаш да кажеш... в Северната земя?

Крадецът го стрелна с един от онези гневни погледи, които покриваха младежа от Вейл с такова презрение, сякаш беше идиот,

неспособен да разбере нормално мислещите хора.

— Той ме изигра. Сега по-скоро бих прерязал собственото си гърло, отколкото да оставя малкия плъх да ми се измъкне. Но този път, когато го пипна, ще го дам за храна на червеите.

Красивото му лице беше безизразно, но в заплашителния му тон имаше неприкрита омраза, от която кръвта се смразяваше. Това беше другата страна на Панамон — хладнокръвен професионалист, който безпощадно беше унищожил цял един лагер на гномите, а после беше влязъл в бой с нямащата равна на себе си сила на Носителя на черепи. Не го правеше заради Ший, нито за да се сдобие с Меча на Шанара. Правеше го само заради наранената му гордост и желанието да отмъсти на нещастника, който беше дръзнал да я накърни. Ший хвърли поглед на Келцът, но огромният скален трол с нищо не показваше дали е съгласен или не. Нито един мускул не помръдваше върху подобното му на кора лице, а хлътналите дълбоко очи бяха безизразни. Панамон се изсмя язвително и бързо се приближи с няколко крачки до нерешителния човек от Вейл.

— Само си помисли, Ший, колко много приятелят ни гном опрости нещата. Та той ни показва къде точно се намира Мечът, който ти толкова отдавна се мъчиш да откриеш. Сега не та трябва да го търсиш. Ние просто знаем къде е той.

Ший се съгласи мълчаливо с кимване на глава, но продължаваше да изпитва недоверие към истинските мотиви на авантюриста. — А дали ще имаме възможност да го настигнем?

— Възможност ли? Може би. Но ще ни е нужна и смелост. — Панамон му се ухили, а на лицето си беше нахлузил маската на самоувереност. — Естествено, че ще го настигнем. Това е единствено въпрос на време. Затруднение ще се появи само, ако някой друг го настигне преди нас. Келцът познава Северната земя като пръстите на ръката си. Гномът няма да може да се скрие от нас Той ще трябва да бяга и да бяга, и да продължава да бяга, защото няма към кого да се обърне, дори и към собствените си хора Не знам как точно е попаднал на Меча, нито дори как се е досетил за стойността му, но съм сигурен, че той е дезертьор, който плячкосва мъртъвци.

— Възможно е да е бил в групата на гномите, които са носили Меча на Господаря на магиите, или пък пленник? — разсъждаваше Ший на глас.

— Второто е по-вероятно — съгласи се Панамон и замълча, сякаш се мъчеше да си спомни нещо, загледан на север към сивкавата мъгла на утрото в гората. Слънцето вече се беше показало над хоризонта на изток. Свежите му лъчи бяха ярки и топли и се промъкваха бавно през тъмните кътчета на гората. Но мъглявината на ранното утро още не се беше разсеяла и обгръщаше тримата спътници с размазаната светлина на идващия ден и отиващата си нощ. Небето на север изглеждаше неописуемо мрачно и зловещо дори за ранно утро и това накара приказливият по природа Панамон да се загледа безмълвно а тази необичайна тъмнина. След няколко минута се обърна към тях, а лицето му беше помръкнало от подозрения.

— На север става нещо странно, Келцът. Хайде, да тръгваме. Да открием този гном преди да е налетял на някой патрул от ловци. Искam удоволствието от последните мигове на живота му да бъде само мое!

Огромният гигантски трол тръгна най-отпред с бързи, леки крачки, с леко приведена глава, като изучаваше земята пред себе си и търсеше оставени от бягащия Орл Фейн следи. Панамон и Ший го следваха отблизо, и двамата потънали в дълбоко мълчание. Острите очи на Келцът вече бяха забелязали следи от гнома, когото преследваха. Той се обърна към тях, направи някакъв знак е едната си ръка и Панамон обясни на нетърпеливия Ший, че гномът е тичал много бързо, без да се мъчи да прикрива следите си. Очевидно се е движел за да го връчат на Господаря на магиите. Но Орл Фейн се държа доста безразсъдно пред тях и Ший беше сигурен, че гномът не се преструваше. Говорил беше несвързано, сякаш беше жертва на някаква лудост, която не може да контролира напълно. Мисълта му беше объркана, изреченията накъсани и недовършени. Той съвсем неволно, абсолютно непоследователно, им беше разкрил къде се намира Мечът. Ако Ший се беше замислил малко по-внимателно по въпроса, той щеше да разбере, че силно желаният талисман е у самия Орл Фейн. Не, гномът беше прекрачил границата между разсъдливост и умопомрачение и действията му не можеха да бъдат изцяло предвидени. Че е бягал от тях е ясно, но към кого? — Сега си спомням — извади го Панамон от мислите му, докато напредваха към равнините Стрелехайм. — Това крилато същество, с което се сблъскахме вчера, твърдеше, че Мечът е у нас Непрекъснато повтаряше, че усеца

присъствието на Меча. И нищо чудно, защото Орл Фейн беше в храсталака, а оръжието — скрито в торбата му.

Ший поклати мълчаливо глава и се огорчи, като си спомни случката. Носителят на черепи неволно се беше издал, че Мечът с някъде наблизо. Те обаче не бяха обърнали внимание на думите му, разгорещени от жестоката борба. Панамон продължи да се гневи и заплашваше да ликвидира Орл Фейн по най-невероятни и изключително гадни начини веднага, щом го настигнат. Изведнъж гората свърши и пред тях се ширна необятният простор на равнините Стрелехайм.

Изумени, и тримата спряха едновременно и впериха невярващи очи в гледката, която се разкриваше точно на север — огромна, плътна стена от мрак, която се издигаше към небето и накрая чезнеше в безкрая на пространството. Тя се беше разпростираше по дължината на целия хоризонт и обгръщаше цялата Северна земя. Сякаш Кралят на черепите беше метнал върху древната земя черен покров, който се стелеше върху света на духовете. Това не беше тъмнината на заоблачена нощ. Това беше една плътна мъгла, която се носеше и наслаждаше във все по наситени сиви сенки, с посока към центъра на Кралството на черепите. Най-ужасяващата гледка, която Ший беше виждал. Първоначалният му страх се засили още повече, когато внезапно и необяснимо защо изпита увереност, че тази огромна стена пълзи бавно на юг и постепенно ще покрие целия свят. Това означаваше, че Господарят на магиите беше на път...

— Какво, по дяволите, е това...? — възкликна Панамон и млъкна стъписан.

Ший поклати глава, без да му отговори. Въпросът нямаше отговор. Това беше неща което простосмъртните не можеха да проумеят. Тримата гледаха известно време масивната стена и като че ли чакаха да се случи още нещо Накрая Келцът се наведе и внимателно разгледа затревената земя пред тях, като изминаваше по няколко ярда наведнъж и накрая се отдалечи доста — После стана и посочи право към центъра на зловещата тъмна мъглявина. Панамон се стресна, кръвта му се смръзна.

— Гномът бяга направо към това нещо — измърмори гневно той. — Ако не го заловим преди да е стигнал до него, тъмнината ще прикрие напълно следите му. Няма да можем да го открием.

На няколко мили пред тях, в сивите краища на черната стека, малката, приведена фигура на Орл Фейн за миг се поколеба. Той беше изтощен от бягството, а зеленикавите му очи се заковаха ужасено и неразбиращо в носещата се мъглявина. След като избяга в ранните часове на утрото, гномът тича на север, докато силите го напуснаха. После продължи напред олюлявайки се в тръс и непрестанно хвърляше погледи назад. Сигурен беше, че преследвачите му няма да се откажат от гонитбата. Вече няколко седмици живееше благодарение на инстинкта и късмета си, като плякосваше мъртвите и избягваше живите. Мозъкът му беше престанал да функционира нормално. Не можеше да се насили да мисли за нещо друго, освен за оцеляването си, вроден инстинкт да живее още ден сред тези, които не го искаха, които не биха го приели като един от своите. Дори и собствените му хора му бяха обърнали гръб, бяха го презрели като същество, по-ниско от насекомите, които пъплят по земята. Местността наоколо беше свирепа — земя, в която сам човек не можеше да оцелее за дълго. А той беше сам, и умът му, който преди можеше да разсъждава, постепенно се обърна навътре в себе си, затвори всички запечатани в него страхове. Накрая лудостта започна да взема връх, а всякакъв разум започна да изчезва.

Но неизбежната смърт не дойде, защото съдбата се намеся с извратеното си чувство за хумор и прояви благосклонност към отритнатия. Дари го с последна искрица фалшива надежда и пъкна в ръцете му средството, с което той уж можеше отново да спечели непостижимата топлина на човешкото общуване. Докато продължаваше да преравя мъртвите, докато продължаваше да води една загубена битка за оцеляване, отчаяният гном научи за легендарния Меч на Шанара. Ужасната тайна се беше изтръгнала с последните дихания от вдървените устни на един умиращ на равнините Стрелехайм воин, чиито не виждащи очи угаснаха, когато последната нишка на живота се скъса. После Мечът беше в ръцете му — ключът към властта над простосмъртните в ръцете на Орл Фейн!

Но лудостта витаеше, страховете и съмненията не даваха покой на отслабващия му разум, докато той се терзаше какво да предприеме. Заради тази фатална нерешителност гномът беше заловен, а тъй желаният Меч загубен — спасителният пояс, който щеше да го върне при своите. Разумът отстъпи пред отчаянието и бълнуването, докато

накрая и без това маниакалният мозък не издържа и рухна. В него остана място за една единствена мисъл, която го човъркаше, преследваше, изпепеляваше — Мечът трябваше да бъде негов, иначе той щеше да умре. Неразумно се беше хвалил пред онези, които го бяха пленили и които изобщо не подозираха, че Мечът е у него, че само той знае къде може да бъде намерен. Така той неволно се издаде и се лиши от последната възможност да го задържи при себе си. Но непознатите не се досетиха. Те прекалено бързо го бяха отписали като напълно откачен. После дойде спасението, връщането на Меча и бягството на север.

Спря се, загледа се с празен поглед в тайнствената стена от мрак, която му препречваше пътя на север. Да, на север, на север, мислеше си той, хилеше се като ненормален, с широко отворени, налудничави очи. Там беше сигурността и спасението на един прокуденик. Дълбоко в себе си усещаше едно почти ненормално желание да хукне обратно натам, откъдето беше дошъл. Но мисълта, че спасението му е единствено в Северната земя, си оставаше незаличимо запечатана в съзнанието му. Точно там той щеше да намери... Господаря. Господаря на магиите. В този миг погледът му се спусна към древния, пристегнат здраво на кръста му дълъг Меч. Прокара бързо жилестите си жълти ръце по гравираната дръжка, докосва инкрустираната високо вдигната ръка с горящия факел. Позлатата ѝ вече се беше напукала и на места се лющеше и разкриваше лъскавата дръжка. Хвана я здраво, сякаш искаше да почерпи сила от това стискане. Глупаци! Всички, които не се бяха отнасяли към него с уважението, което заслужаваше, са глупаци! Защото не някой друг, а той беше носителят на Меча, пазителят на най-голямата легенда, която техният свят познаваше, и именно той ще бъде този, който ще... Моментално пропъди тази мисъл. Страхуваше се, че дори празното пространство около него можеше да проникне в съзнанието му, да надзърне в тайните му мисли и да ги открадне.

Ужасяващата тъмнина пред него го чакаше да влезе. Орл Фейн се страхуваше от това, както се страхуваше от всичко останало, но нямаше накъде другаде да върви. Смътно си спомни за онези, които го преследваха — гигантът трал, мъжът с едната ръка, чиято омраза той инстинктивно усещаше, и младежът, който беше получовек, полуелф. Имаше нещо около младежа, което гномът не можеше да ей обясни,

нещо, което му се натрапваше с неумолимо упорство във вече блокиралия му мозък.

Малкият човек разклати кръглата си глава и навлезе в сивеещите краища на черната стена Въздухът около него беше мъртвешки скован и безмълвен. Не се обърна назад, докато тъмнината не го обгърна отвсякъде. Тишината беше изчезнала и на нейно място се появиха внезапен полъх на вятър и мразовита влага. Когато хвърли бърз поглед назад с ужас видя, че там няма нищо-нищо, освен същата тази тъмнина, която се стелеше навсякъде около него на плътни, непрогледни пластове. Докато продължаваше напред, вятърът започна да духа яростно и той долови присъствието на друга същества в тъмнината. В началото те се появиха като смътно усещане, после като тихи викове, които проникваха през мъглявината и се доближаваха нахално до него. Накрая се превърнаха в живя тела, които с присвити пръсти докосваха леко плътта му. Започна да се смее като обезумял и по някакъв начин усещаше, че вече не в света на живите, а в един свят на смъртта, където същества без души бродеха и безнадеждно търсеха спасение от вечния си затвор. Блъскаше се сред тях, смееше се, говореше, дори пееше весело. Разсъдъкът му беше престанал да бъде част от тленната му обвивка. Навсякъде около него съществата от света на мрака го следваха неотстъпно и угоднически. Знаеха, че полуделият простосмъртен вече е почти един от тях. Всичко беше въпрос на време. Когато тленният живот го напуснеше, тогава той щеше да бъде като тях — загубен навеки. Тогава Орл Фейн най-последно щеше да бъде сред своите.

Почти два часа се бяха изтърколили с бавното предпазливо потъване на сутрешното слънце зад хоризонта. Тримата преследвача застанаха в края на стената от мъгла, в която беше изчезнала гонената от тях жертва. И те като гнома се спряха и мълчаливо се вгледаха в злокобната чернота, която бележеше прага на кралството на Господаря на магиите. Очите им се взираха все по-навътре в невидимия център. Мъглата като че ли се стелеше върху безжизнената земя на пластове, всеки следващ по-тъмен от предишния. Панамон Крийл шареше напред-назад с отмерени стъпки без да откъсва очи от тъмнината и се мъчеше да събере достатъчно самоувереност, за да продължи напред. Огромният Келцът разгледа бегло земята и с кратко движение на ръката показва, че гномът наистина е поел на север. После застана

неподвижен като статуя и скръсти двете си големи ръце, а очите му — бледи цепки на живот под гъстите вежди.

Няма друг избор, мислеше Ший. Той вече беше твърдо решил да продължи, все още не загубил надежда от това, че бяха загубили следата в тъмнината. Възвърнал си беше нещичко от предишната вяра в провидението. Убеден беше, че след като бяха започнали преследването, те щяха да намерят Орл Фейн и отново ще имат Меча У него имаше нещо, което го теглеше, което му вдъхваше увереност и което вярваше, че той няма да се провали — нещо дълбоко в сърцето му, което му вливаше нова смелост. Нетърпеливо чакаше съгласието на Панамон.

— Това, което правим, е истинска лудост — измърмори облеченият в алено-червено крадец, минавайки за кой ли път край Ший. — Усещам смърт в самия въздух на тази стена...

Внезапно млъкна, най-после спря и зачака Ший да каже нещо.

— Трябва да продължим — каза бързо Ший невъзмутимо.

Панамон обърна бавно глава към огромния си приятел, но скалният трол не помръдна. Другият почака малко, явно обезпокоен, че откакто бяха тръгнали в Северната земя, Келцът не изразяваше мнението си. Преди, когато бяха само двамата, гигантът винаги се беше съгласявал, когато Панамон очакваше да го подкрепи. Напоследък обаче тролът беше станал съвсем необщителен.

Накрая авантюристът кимна одобрително и тримата се гмурнаха решително в сивкавата мъгла. Равнините бяха гладки и голи и известно време те се придвижваха без никакви затруднения. После, когато мъглата постепенно се стъсти около тях, видимостта силно намаля и накрая започнаха да се виждат един друг като неясни сенки. Панамон ги спря, извади дълго въже от торбата си и предложи да се завържат един за друг, за да не се загубят. След като направиха това, продължиха напред. Не се чуваше никакъв шум, освен тихото поскърцване от време на време на ботушите им върху коравата земя. Мъглата не беше влажна, но въпреки това лепнеше върху кожата им по много неприятен начин и напомняше на Ший за отвратителния зловонен въздух на Блатото на мъглите. Колкото по-навътре навлизаха, толкова по-бързо се движеше тя, въпреки че не усещаха никакъв вятър, който да ѝ дава тласък. Накрая ги обгърна от всички страни и те бяха заобиколени от пълен мрак.

Вървели бяха може би часове наред, но бяха загубили чувството си за време в тази безмълвна черна мъгла, която обграждаше крехките им тленни същества от всички страни. Само въжето не им позволяваше да потънат в самотата на смъртта, с която беше просмукана мъглата. То ги свързваше не толкова един с друг, колкото със света на слънчевата светлина и с гледката, която бяха оставили зад себе си. Мястото, в което се бяха осмелили да влязат, беше предверие на ада, един свят на полуживот, където сетивата бяха притъпени, а страховете освободени в полета на въображението. Човек можеше да усети присъствието на смъртта, която раздробяваше тъмнината — докосване тук, докосване там, лек допир до простосмъртен, който някой ден щеше да си прибере. В тази необикновена тъмнина въображаемото ставаше почти реално, защото всички ограничения на човешките сетива изчезваха, а виденията на интимните помисли, на подсъзнателното, бяха бързо изтласквани наред.

В началото им беше почти приятно да се отдадат на това удоволствие на подсъзнателното, после започнаха да изпитват чувство, което беше нито приятно, нито неприятно, просто някакво безразличие. То се задържа дълго време. Приласкаваше разума им към апатия и някаква неопределена досада. Телата и мозъците им изпаднаха в ленива дрямка. Времето съвсем изчезна, а светът на мъглата продължи навеки.

Някъде от най-тъмните дълбини на живота бавно се появи усещането за пареща болка, която проряза остро безчувственото тяло на Ший. С внезапно усилие мозъкът му се изтръгна от отпуснатостта, която обгръщаше мислите му, а притъпеното усещане се изостри в гърдите му. Все още отпуснат, със ужасно отмаляло тяло, той опипа уморено куртката си и ръката му се спря на източника на раздразнението — малка кожена торбичка. Когато стисна здраво безценните камъни на елфите, мозъкът му се размърда живо и отново се пробуди.

С ужас видя, че е проснат на земята. Спрял беше да върви, и дори не си спомняше накъде е вървял. Яростно разклати въжето около кръста си и започна да го тегли неистово. В един момент от другия край чу тих стон. С неимоверни усилия Ший отново се надигна на крака и осъзна какво се беше случило. Ужасният затворен свят на вечен сън едва не ги беше направил свои жертви. Той ги беше

придумвал, приласкавал и приспивал, притъпявал сетивата им, докато накрая те се бяха предали и понесли все по-близо и по-близо до покоя на смъртта. Спасила ги беше само силата на камъните на елфите.

Ший се чувстваше невероятно отпаднал, но събра малкото сили, които му бяха останали, раздруса въжето и го задърпа отчаяно. Накрая успя да изтегли Келцът и Панамон Крийл обратно в света на живите. През цялото време беше викал като луд. После се доближи бавно до тях и зарита отпуснатите им тела Най-послед болката ги върна в съзнание. Доста време мина, докато се съвземат достатъчно, за да осъзнаят какво се беше случило. Постепенно пламъкът на живота отново разпалваше волята им да оцелеят и накрая и двамата станаха. Вкопчиха се един в друг с отмалели от съня крака, здраво преплетени, а съзнанието им се бореше да остане будно. После тръгнаха залитайки слепешката в непрогледния мрак. Местеха първо единия, после другия си крак и всяка стъпка беше невероятно усилие — и на съзнанието, и на тялото. Ший вървеше най-отпред. Не беше сигурен в посоката, но се осланияше на пробудения от могъщите камъни на елфите инстинкт да го води.

Дълго се влачиха така през безкрайната тъмнина, насилваха се да останат будни и заставаха нащрек, когато лишаващата от жизненост мъгла се примъкваше лениво към тях. Странното сънливо усещане на смърт ги притискаше, мъчеше се да надвие уморените им мозъци, безмълвно увещаваще изтощените им тела да приемат бленувания покой, който ги чакаше. Но хората се съпротивяваха с голямо усилие на волята. Нищо друго не им беше останало, освен силата им, която, превърнала се в нищожно късче от мъжество и отчаяние, все още не ги напускаше.

Накрая дълбоката умора започна да се оттегля в тъмната мъгла. Този път смъртта не успя да задуши волята за живот. Пак щеше да се опитва, но засега те щяха да поживеят още малко в света на хората. Отмалата вече отмина и сънливостта изчезна, но не както след нормален сън, а с тихи предупреждения, че пак ще ги навести. Внезапно тримата спътника се почувстваха както преди — мускулите им освободени, сякаш не беше имало никакъв сън, съзнанието им по-скоро пуснато на свобода, отколкото пробудено. Вече не им се протягаше, нито прозяваше. Останал им беше само смътен спомен, че смъртта е сън, в който няма усещане, няма време.

Дълго мълчаха, въпреки че бяха напълно съживени. Всеки усещаше, с неизречен страх и безмълвно отчаяние, вкуса на смъртта, която бяха опитали, с ясното съзнание, че някой ден тя неминуемо ще ги докосне и отведе със себе си завинаги. Няколко кратки секунди те бяха стояли на ръба на живота и бяха гледали в забранената земя отвъд — нещо, което не беше разрешено на никой простосмъртен преди да е ударил последният му час. Да си толкова близо до смъртта беше вцепеняващо, ужасяващо, дори влудяващо. Едва оцеляха.

Но после всички спомени си отидоха с изключение на един смътен — едва се бяха отървали от смъртта. Възвърнали самообладанието си, продължиха да търсят края на тази ограждаща ги чернота Панамон само веднъж заговори Ший. Попита го тихо дали е сигурен, че вървят в правилна посока. Човекът от Вейл му отговори неохотно с кратко кимане на глава. И какво от това, ако не знаеше накъде вървят, чудеше се Ший ядосано. В каква Друга посока да тръгнат? Ако инстинктът му го лъжеше, тогава, така или иначе, нищо нямаше да може да им помогне. Камъните на елфите го бяха спасили веднъж. Той пак ще им се довери.

Чудеше се как ли Орл Фейн се беше справил с преминаването през тази странна стена от мъгла. Дали пък полуделият гном не беше намерил свой собствен начин да се спаси от притъпяващото съзнанието въздействие? Едва ли. А ако той, някъде по пътя, се беше поддал, то Мечът вече беше загубен някъде в непрогледната тъмнина и те нямаше да успеят да го открият навреме. Тази ужасна вероятност накара човекът от Вейл да се замисли върху възможността Мечът да лежи някъде в мъглата наоколо, може би само на няколко ярда от тях, и да чака някой отново да го открие.

Изведнъж тъмнината изсветля в мръсно сиво и стената от мъгла остана зад тях. Стана толкова бързо, че се изумиха. Преди минута бяха обгърнати от тъмнина и едва се виждаха един друг, в следващата минута стояха потресени и безмълвни под оловно синьото небе на Северната земя.

Огледаха местността, в която се бяха озовали. Това беше най-зловещата земя, която Ший беше виждал през живота си — позлокобна дори и от мрачните низини на Крийт и от неприветливите Черни дъбове в отдалечените части на Южната земя. Теренът беше гол и пуст, със сивкаво-кафеникава почва, без никаква слънчева светлина и

растителност. Тук дори и най-непридирчивият храсталак не би издържал — едно негласно предупреждение, че това наистина е кралството на Господаря на мрака. Земята се простираше далеч на север в ниски, неравни възвишения от суха пръст, върху която нямаше дори и стрък трева. Огромни скали се извисяваха право нагоре в мрачния сив пейзаж и на места низините бяха изровени от сухи дерета — следи от пресъхнали много, много отдавна реки. Не се чуваше никакъв звук на живот — нито дори плахото бръмчене на насекоми — който да наруши потискащата тишина. В тази навремето жива земя не беше останало нищо, освен смъртта. Далеч на север, врязвайки се остро в празното небе, се издигаше ниска верига от злокобни наглед върхове. Без някой да му беше казал, Ший беше сигурен, че това е домът на Брона, Господаря на магиите.

— Е, какво предлагате да правим сега? — попита Панамон Крийл. — Изгубихме напълно следата Дори не знаем дали приятелчето ни се е измъкнало живо от мъглата. Всъщност, изобщо не виждам как би могъл да го стори.

— Трябва да продължим да го търсим — отговори Ший с равен глас.

— Докато тези летящи същества продължават да ни издирват? — припомни другият бързо. — Залозите стават малко повече, отколкото се бях спазарил, Ший. И трябва да ти кажа, че интересът ми към това преследване започва бързо да спада, още повече, че не знам за какво се боря. Едва не умряхме там, а аз дори не можах да видя с какво точно се бием!

Ший поклати разбиращо глава. Сега той владееше положението. За пръв път Панамон Крийл беше притеснен за живота си, без дори да се интересува, че ако отстъпи, гордостта му щеше да бъде жестоко наранена. Сега зависеше само от Ший дали ще продължат. Келцът стоеше настрани от двамата, меките му кафяви очи бяха вперени в младежа от Вейл, а сключените вежди показваха, че го разбира. Ший отново беше поразен от интелигентността, дълбока и ненатрапваща се, която видя в благите очи на огромното същество. Все още не знаеше нищо за трола гигант, а толкова много неща му се искаше да научи за него. Келцът беше ключът към някаква необикновена, важна тайна, която не беше известна дори и на Панамон, въпреки цялото му перчене с близкото им приятелство.

— Нямаме голям избор — каза най-после малкият човек от Вейл. — Можем да продължим да търсим Орл Фейн от тази страна на мъглата, с риск да срещнем Носителите на черепа, или да поемем опасния път назад...

Млъкна злокобно, без да довърши мисълта си. Погледна Панамон и видя как лицето му бавно пребледня.

— А, не, не тръгвам обратно през това, не поне по същия път — възпротиви се яростно изпадналият в малодушие крадец. Тръсна силно глава и бързо вдигна изкуствената си ръка, като да се предпази от едно толкова безумно предложение. После, възглуповато, познатата широка усмивка се появи на лицето му. Ето че предишният Панамон Крийл отново се беше върнал. Той беше прекалено закоравял човек, прекалено голям професионалист в играта на живот и смърт, за да се остави за по-дълго в ръцете на страха. Решително потисна спомените за онова, което беше изживял, лутайки се слепешката в тъмния свят на мъртъвците, призовавайки на помощ целия си дългогодишен опит на авантюрист и крадец от граничните райони, за да възвърне самоувереността си. Ако му беше писано да умре в тази авантюра, той щеше да приеме смъртта със същите мъжество и твърдост, благодарение на които беше преодолял толкова много трудности през всичките тези години.

— Е, добре. А сега да обмислим набързо положението. — Замисли се, крачейки напред-назад. Предишното перчене и самонадеяност се връщаха. — Ако гномът не е успял да преодолее тази бариера от мъгла, тогава Мечът трябва да е все още някъде тук. Значи можем да го намерим по всяко време. Но, ако е успял да се спаси, както ние успяхме, тогава къде...?

Млъкна по средата на изречението, а погледът му се зарея наоколо, докато се мъчеше да отсее възможностите. Келцът бързо се доближи до него и посочи право на север към назъбените върхове, които определяха границите на Кралството на черепите.

— Да, разбира се, както винаги си прав. — Съгласи се Панамон със слаба усмивка. — Трябва да е вървял през цялото време все натам. Няма друго място, където би могъл да отиде.

— Господарят на магиите? — попита тихо Ший. — Той носи Меча право в ръцете на Господаря на магиите?

Другите кимнаха. Ший пребледня при мисълта, че ще трябва да проследят изплъзващия им се гном до прага на Кралството на духовете без мистичната сила на Аланон, която можеше да им помогне. Ако ги откриеха, те щяха да бъдат абсолютно незащитими, като се изключат камъните на елфите. Е, вярно, камъните надвиха Носителите на черепи, но те едва ли щяха да имат някакъв успех срещу същество с такава страховита сила като Брона.

Първият въпрос беше дали Орл Фейн изобщо е успял да премине през коварната мъгла. Решиха да тръгнат на запад, за да търсят някакви следи, оставени от бягащия гном. Ако не откриеха никакви следи в тази посока, щяха да се върнат на изток. И ако пак не намереха нищо, това щеше да означава, че той е останал в убиващата мъгла. Тогава нямаше да имат друг избор, освен да се върнат в мъглата и да се помъчат да открият Меча. Последната възможност не се хареса на никого, но Ший донякъде ги успокои, като им обеща да рискува и да използва силата на камъните на елфите. Прибягването до безценните камъни несъмнено щеше да предупреди света на духовете за присъствието им, но това беше риск, който те трябваше да поемат, ако искаха да открият нещо в тази непрогледна тъмнина.

Тримата бързо тръгнаха на север, а острите очи на Келцът изучаваха голата земя и търсеха следи от стъпки на гнома. Огромни облаци закриха цялото небе и загърнаха Северната земя с враждебна сива мъгла. Ший се опита да прецени колко време е минало, откакто бяха навлезли в стената от мъгла, но не можеше да определи точно. Може би само преди няколко часа, или може би преди няколко дни. Във всеки случай сивотата на земята ставаше все по-плътна — признак за приближаването на нощта — и те отново трябваше да прекъснат издирването на Орл Фейн.

Струпващите се над главите им сиви облаци започнаха да потъмняват и да пълзят бавно по закритото небе. Вятърът се беше усилил. От време на време като в пристъпи на ярост се втурваше бясно през голите възвишения и дерета и шибаше гневно малкото купчини от камъни, които му се препречваха на пътя. Температурата рязко падаше и стана толкова студено, че тримата бяха принудени да се увият плътно в ловните си наметала, докато вървяха напред. Не след дълго стана ясно, че се задава буря и те ядосано си помислиха, че проливният дъжд щеше да заличи всичките следи, оставени от бягащия гном.

Но като по чудо извадиха късмет. По сухата земя Келцът откри следи от стъпки, които излизаха от стената на мъглата и продължаваха на север. Скалният трол показва на Панамон Крийл, че следите са на дребен човек, вероятно гном, и който и да е бил той, се е олюлявал и залитал силно, или защото е бил ранен, или защото е бил изтощен. Въодушевени от това откритие и убедени, че отново са открили Орл Фейн, те тръгнаха по неясната следа на север, като ускориха крачка. Забравено беше изпитанието от сутринта. Забравена беше опасността от вездесъщия Господар на магиите, чието кралство се намираше точно на пътя им. Забравени бяха изтощението и отчаянието, които бяха изпитали, след като загубиха Меча на Шанара. Този път Орл Фейн нямаше да им избяга.

Небето над тях потъмняваше все повече и повече. Някъде далеч от запад долиташе глух трясък на гръмотевици, зловещ тътен, понесен от набиращия все по-голяма сила вятър и разнасян надлъж и нашир по Северната земя. Бурята щеше да бъде ужасна, сякаш природата беше решила да вдъхне нов живот в тази умираща земя като я пречисти и ѝ даде втора възможност да ражда. Въздухът беше студен и щипещ. И въпреки че температурата беше престанала да пада, освирепелият вятър се врязваше като острие на нож през дрехите на тримата пътници. Но те почти не го усещаха. Очите им нервно шареха по северния хоризонт и търсеха някакви следи от гнома. Следата ставаше все по-прясна. Той беше някъде тук, напред.

Повърхността на земята беше започнала видимо да се променя. Голата местност беше възвърнала истинския си вид — твърда като камък почва, осеяна с разпръснати скали и купчини от камъни. Но беше станала по-хълмиста и по-набраздена, от което ходенето се затрудни чувствително. Изключително трудно беше да се върви по сухата напукана земя, защото липсваше растителност, по която обикновено се стъпваше по-стабилно. Когато възвишенията започнаха да стават все по-стръмни, тримата преследвачи бяха принудени да лазят и забиват нокти в земята, за да могат да продължат напред.

Вятърът толкова се засили, че се превърна в оглушителен вой и на моменти насмалко не поваляше мъжете, докато беснееше яростно по върховете на пустите възвишения. Горният слой на хлъзгавата земя хвърчеше във всички посоки, понесен от безпощадните пристъпи на вятъра и им нанасяше силни болезнени удари по кожата, очите и

устата, които едва не ги задушаваша. В един момент цялата местност попадна във вихъра на вдигната пръст и стана непоносимо като сред пясъчна буря в пустиня. Трудно се дишаше, още по-трудно се виждаше и накрая дори и острите очи на Келцът не можеха да различават бледите следа на пътеката, която следваха. Вятърът риеше толкова надълбоко в незащитената земя, че нищо чудно всичко вече да беше заличено и да нямаше какво да се открива. Тримата обаче продължаваха.

Тътенът на далечни гръмотевици се засили и превърна в трясък, придружен от назъбени светкавици точно на запад и почти над главите им. Небето почерня и заслепени от вятъра и пръстта те не забелязваха допълнителното препятствие сред тях. От хоризонта на запад малко по малко се приближаваше гъста мъгла — понесена от пищящия вятър и пороен дъжд. Накрая стана толкова ужасно, че, мъчейки се да надвика връхлитащия вятър, Панамон им изкрещя да спрат.

— Няма смисъл! Трябва да намерим подслон, преди бурята да ни е довършила!

— Не можем да се отказваме точно сега! — извика Ший гневно, а думите му бяха заглушени от внезапен трясък на гръмотевица.

— Не се дръж като глупак! — Високият крадец с мъка се добра до него, застана на едното си коляно и започна да се взира през беснеещия вятър, прикрил очите си с ръце от боцкащата заслепяваща го пръст. Вдясно забеляза голям хълм, осеян с купчини от издадени камъни, където можеха да се подслонят от силата на вятъра. Изоставил всякакви опити да продължи на север, той направи знак на двамата и се обърна към камъните. Започнаха да падат големи капки дъжд, които се забиваха като ледени иглички по кожата на изпотените мъже. Трясъкът на гръмотевиците стана оглушителен. Ший продължи да се взира в тъмнината на север и хич не му се искаше да приеме решението на Панамон да се откажат от преследването, след като знаеше, че са толкова близо до целта. Почти бяха стигнали до купчините от камъни, когато Ший забеляза, че нещо се движи. Ослепителен блясък на светкавица освети контурите на малка фигура близо до билото на висок хълм далеч напред. Тя се мъчеше да се изкачи на върха и се бореше с шибачия я в лицето вятър. Малкият човек от Вейл изкрещя като луд, сграбчи ръката на Панамон и посочи към далечния хълм, който едва се виждаше. За секунда тримата

замръзнаха на място и се възряха в тъмнината, а бурята връхлетя върху им със заслепяващ пороен дъжд и за секунди ги намокри до кости. После отново проблесна мълния. Тя освети далечния хълм и дребната фигура, която продължаваше да забива нокти в земята и да се катери близо до билото. Отново всичко потъна в мрак, а дъждът продължи да се изсипва като из ведро.

— Това е той! Това е той! — разкрещя се Ший бясно, разпознал фигурата. — Тръгвам след него!

Без да чака другите двама, възбуденият младеж от Вейл се хвърли към мокрия насип, твърдо решен да не загуби Меча.

— Ший, не Ший! — напразно викаше Панамон след него. — Келцът, спри го!

Като се спусна бързо надолу по хълма огромният трол настигна с няколко крачки малкия човек от Вейл, грабна го без никакво усилие с огромната си ръка и го бърна при чакация Панамон. Ший викаше и размахваше безпомощно крака, но беше абсолютно невъзможно да се изтръгне от яката хватка на трола. Бурята вече беше в разгара си, дъждът отнасяше незащитената земя на големи парчета пръст и камъни, и ги свличаше в деретата, където образуваше малки бурни поточета. Панамон ги заведе при камъните, без да обръща внимание на заплахите и молбите на Ший, като търсеше подслон на източния склон на хълма, на завет от вятъра и дъжда. След малко избра място, което беше защитено от трите страни от огромни купчини камъни. Те поне щяха да ги предпазят от силната буря, ако не от дъжда и студа. Закатериха се с мъка, бореха се с последни сили срещу невероятно буйните пориви на вятъра и най-после се добраха до малък подслон, където се отпуснаха изнемогнали. Панамон направи знак на Келцът да пусне Ший. Вбесеният човек от Вейл се изправи пред високия авантюрист, а дъждът се стичаше в очите и ушите му на струйки. — Ти луд ли си? — надвика той оглушителния писък на вятъра и дълбокия непрестанен грохот на бурята. — Можех да го настигна! Можех да го хвана...

— Ший, чуй ме! — прекъсна го бързо Панамон, възря се в гъстата мъгла и срещна разгневения му поглед. За момент гласовете им потънаха в тътена на бурята в Северната страна, а Ший все още се колебаеше. — Той беше прекалено далеч, за да можем да го настигнем в тази ужасна буря. Всички щяхме да бъдем отнесени или наранени по

разкаляните склонове. В такава буря, по тези склонове е опасно да се изминат дори десет фута, камо ли няколко мили. Успокой се и престани да се инатиш. Ще приберем останките от гнома след като премине бурята.

За секунда Ший си помисли, че трябва да поспори по въпроса, но се въздържа. Гневът му се уталожи, след като разсъди разумно и си даде сметка, че Панамон е прав.

Бурята беснееше върху изпруженото голо тяло на земята, смъкваше кожата на лицето ѝ и видоизменяше вкочанените ѝ черти, бавно отмиваше хълмовете към подгизналите дерета, опъваше древните равнини Стрелехайм и ги размиваше далеч на изток, навътре в Източната земя. Приютен сред студените масивни камъни. Ший наблюдаваше пороя, който непрестанно се изливаше край тях и отминаваше в стремителни потоци безжизнена, обречена на гибел земя. Сякаш нямаше никакво друго живо същество освен тях тримата. Ако бурята продължеше прекалено дълго, те може би щяха да бъдат отнесени от нея и животът щеше да започне отново, мислеше си той неутешимо.

Дъждът не се изсипваше право върху тях в малкото им убежище, и те не можеха да избегнат смразяващата влага на прогизналите си дрехи и продължаваха да се чувстват ужасно зле. В началото седяха мълчаливо и чакаха бурята да отшуми, за да подновят преследването на Орл Фейн. Но като се убедиха, че дъждът и вятърът ще продължат цял ден, решиха да похапнат, не толкова защото изпитваха глад, а по-скоро по задължение. После се опитаха да поспят, доколкото могат, в тясното пространство. Панамон извади от торбата си две завити в непромокаема обвивка одеала и подаде едното на Ший. Той му поблагодари и понечи да го предложи на Келцът. Но огромният трол, който рядко изглеждаше разтревожен от нещо, вече беше заспал. Панамон и Ший се увиха в топлите одеялата, сгушиха се един до друг до едната страна на подслона и се загледаха мълчаливо в дъжда.

Започнаха да си говорят за спокойни времена и далечни места, за минали неща, които им се прииска да споделят в този час на безнадеждност и самотност. Както обикновено, Панамон поддържаше разговора, но сега разказите му за пътешествията се различаваха от предишните. Липсваше елементът на невероятност, на неправдоподобност и безумие, и за пръв път Ший разбра, че крещящо

облеченият крадец говори за истинския Панамон Крийл. Разговаряха отпуснати, почти безгрижни, почти като стари приятели, които не се бяха виждали от години.

Панамон разказваше за детството си и за тежките години, които беше изживял, докато навлезе в зрелостта си. Не се извиняваше, не изразяваше съжаление, а просто разказваше отдавна отминалите години, които витаеха в спомените му. Малкият човек от Вейл разказа за детството си с брат си Флик, припомняйки си бурните им възбуждащи експедиции в горите на Дълн. Усмиваше се, когато говореше за непредсказуемия Мениън Лий, който по някакъв начин му приличаше на Панамон Крийл на млади години. Докато си приказваха, времето течеше, а те бяха забравили за дъжда и за пръв път след запознанството си, се сближаваха малко по малко. Минаха часове в разговори и Ший започна да вижда събеседника си в съвсем друга светлина. А може би сега и крадецът разбираше по-добре човека от Вейл.

Накрая, когато нощта обгърна цялата земя, а поройният дъжд изчезна и останаха само шумът на вятъра, калните локви и вадите, те насочиха разтвора си към спящия Келцът. Тихичко разменяха мнения за произхода на огромния скален трол и се мъчеха да разберат какво го беше довело при тях, какво го беше накарало да предприеме това самоубийствено пътешествие в Северната страна. Знаеха, че това беше домът му и може би той смяташе да се върне в отдалечените планини Чарнал. И все пак, дали не беше прогонен оттам, ако не от неговите хора, то от нещо също толкова могъщо и властно? Носителят на черепи го беше разпознал, но как? Дори и Панамон призна, че Келцът е нещо повече от обикновен крадец и авантюрист. Държеше се с огромно достойнство и беше много смел, в мълчаливата му непоколебимост имаше дълбока интелигентност и нещо в миналото му, някаква ужасна тайна, която той предпочиташе да не споделя с никого. Случило му се беше нещо, за което не трябваше да говори. И двамата мъже усещаха, че то има нещо общо с Господаря на магиите, макар и по някакъв косвен начин. В очите на Носителя на черепи се появи страх, когато разпозна едрият трол. Двамата си поприказваха още малко и призори им се приспа Загърнаха се в одеялата, за да се предпазят от студа и дъжда, и заспаха.

ГЛАВА 27

Ей, ти там! Я почакай! Рязката заповед дойде от тъмнината зад Флик и промуши като острие и без това почти напусналата го смелост. Уплашен до смърт, той се обърна бавно. До такава степен беше загубил самообладание, че дори не направи опит да избяга. Ето че накрая го бяха открили! Нямаше никакъв смисъл да вади късия си нож, който стискаше здраво под ловното си наметало. Въпреки това безчувствените му пръсти останаха вкопчени в него, докато очите му следяха тъмната фигура на приближаващия се враг. Почти не разбираше езика на гномите, но самият тон беше достатъчен, за да разбере кратката заповед. Скован видя една дребна ругаеща фигура да се показва между палатките.

— Я не стой там като истукан — кресна му ядосано гласът, докато закръглената фигура се приближаваше към него. — Подавай ръка за помощ, когато трябва!

Изумен, човекът от Вейл се вгледа по-отблизо в квадратната фигура. Дебелата ръка беше отрупана с подноси и паници, които при всяка несигурна крачка на късите крака насмалко не се разхвърчаваха по земята. Почти без да мисли, Флик се спусна да помогне и взе подредените най-отгоре подноси. Блъсна го приятен мирис на току-що сготвено месо със зеленчуци, който се носеше от топлите паници.

— Е, сега е вече по-добре — въздъхна с облекчение набитият гном. — Ако трябваше да продължа сам, при следващата крачка сигурно щях да разсипя всичко това. Възможно ли е при цялата тази огромна армия един единствен човек да носи вечерята на вождовете? Сам трябва да се справям с всички поръчки. Как да не полудее човек? Но ти си добър и ми помогна. Ще ти се отблагодаря, като ти да дам да се нахраниш с вкусна храна. Искаш ли?

Флик почти не разбираше какво му говореше бърбивият гном, но това всъщност нямаше значение. Единственото, което го интересуваше, беше да не го разкрият. Мислено въздъхна с облекчение и докато наместваше товара на ръката си, спътникът му продължи да дърдори нещо весело, а тежките подноси се клатеха в късите му ръце.

Напрегнатият човек от Вейл кимаше изпод скриващата го сянка на широката качулка и се преструваше, че разбира какво му говорят, но не изпускаше от очи движещите се фигури в голямата палатка пред тях.

Мислите му не се откъсваха от плана, който чертаеше, Трябваше да влезе в палатката. Трябваше да разбере какво става вътре. Но изведнъж, сякаш прочел мислите му, дребният гном се насочи с отмерени стъпки към палатката, протегнал подноса напред, полуобърнал лице към спътника си, така че Флик можеше да чува по-добре безкрайния му монолог. Сега вече нямаше никакво съмнение. Носеха храната на хората в палатката, на вождовете на двете нации, от които беше съставена тази огромна армия, и на ужасния Носител на черепи.

„Това е лудост, стресна се изведнъж Флик. В момента, в който ме погледнат, ще ме разкрият“ Но той трябваше да хвърли един бърз поглед вътре...

И ето че стигнаха до вратата, застанаха мълчаливо пред двама огромни трола от охраната, които стърчаха над тях като дървета над стръкчета трева. Флик не смееше да вдигне очи, забил поглед в земята, въпреки че осъзнаваше, че ако се изправи в целия си ръст и погледне врага в лицето, щеше да види бронирани гърди.

Пред тези двамата самопровъзгласилият се за негов приятел гном приличаше на джудже. Но това не му попречи да издаде рязка заповед да бъде пуснат, явно убеден, че онези вътре наистина го очакват — или ако не него, то поне храната, която носеше. Един от охраната бързо влезе в осветената палатка, каза нещо на някой и миг след това отново се появи и им даде знак да влязат. С бързо кимване през рамо към разтреперания Флик малкият гном мина през охраната и влезе в палатката, а останалия без дъх Флик го последва покорно и се молеше и този път да се случи някое чудо. Вътрешността на голямата палатка беше сравнително добре осветена от бавно горящи факли, поставени в железни поставки около голяма тежка дървена маса в центъра. Имаше троли с различен ръст, които се движеха с делови вид. Някои вземаха от масата навити на руло чертежи и карти и ги носеха да голям, обкован с месинг сандък, а други се готвеха за дългоочакваната вечеря. Всички бяха с военни униформи и носеха знака на матурените — тролските командири.

Задната част на палатката беше преградена с тежка завеса, зад която не можеше да проникне дори и ярката светлина на факлите. Въздухът в щаба на армията беше задимен и застоял, толкова тежък и зловонен, че на Флик му беше трудно да диша. Оръжията и броните бяха подредени из помещението на купчини, а парадните мундири висяха на железни закачалки. Флик отново усети присъствието на ужасяващия Носител на черепа и бързо заключи, че черното чудовище е зад плътната материя в другата част на палатката. Същество като него не се хранеше — плътта на тленното му битие отдавна се беше превърнала в прах, а духът, който беше останал, се нуждаеше единствено от огъня на Господаря на магиите. Изведнъж човекът от Вейл видя и нещо друго. По-назад в предната част на палатката, близо до завесата, полускрита от дима на факлите и от движещите се троли, поставена на висок дървен стол, седеше неясна фигура. Флик неволно трепна. За миг си помисли, че това е Ший. Нетърпеливите троли се приближиха до него, взеха подносите с храната и ги поставиха на тежката маса, като за момент закриха фигурата от погледа на Флик. Размениха си по няколко думи на напълно неразбираем за човека от Вейл език над главите на двамата, които бяха донесли вечерята, а Флик се мъчеше да потъне още по-дълбоко в сенките на ловното си наметало, застанал в издайническата светлина на факлите. При други обстоятелства той несъмнено щеше да бъде разкрит, но нищо неподозиращите троли бяха уморени, гладни и прекалено погълнати от плана за нашествието, за да забележат необичайните черти на доста едрият гном, който стоеше пред тях.

Последните подноси бяха взети и поставени на масата, след което матурените седнаха уморено и започнаха да ядат. Малкият гном, който беше довел Флик в щаба, тръгна да излиза, но неспокойният човек от Вейл остана още малко, за да изучи фигурата в задната част на палатката.

Не беше Ший. Пленникът беше елф, около тридесет и пет годишен, с волеви интелигентни черти. От това разстояние не можеше да се види повече. Но Флик беше сигурен, че това е Ивънтайн, младият крал на елфите, от когото, както им беше казал Аланон, можеше да зависи победата или разгрома на Южната земя, най-мощната армия на трите земи се намираще в Западната земя, великото уединено кралство на елфския народ. Ако не успеяха да открият Меча на Шанара, тогава

само този човек щеше да притежава силата, която би могла да спре страховитата мощ на Господаря на магиите. А сега той беше пленник, чийто живот можеше да угасне с една кратка заповед.

Флик усети ръка на рамото си и ужасно се стресна от неочакваното докосване.

— Хайде, трябва да тръгваме — придумваше го настойчиво приглушеният глас на гнома. — Можеш да го позяпаш някой друг път. Той ще поостане тук.

Флик отново се поколеба и внезапно, докато стоеше там, в главата му започна да се оформя дързък план. Ако беше разполагал с повече време да поразмисли върху идеята си, тя щеше да го ужаси. Но време нямаше, пък и той отдавна беше престанал да мисли разумно. Вече беше станало прекалено късно, за да избяга от лагера и да се върне при Аланон преди зазоряване, а беше дошъл до това ужасно място, за да изпълня една важна задача — задача, която все още не беше свършена. Не, нямаше да са тръгне точно сега. — Хайде, нали та казах, трябва да... Хей, какво правиш...? Малкият гном извика неволно, когато Флик го сграбчи грубо за ръката и го блъсна към тролските командири. Като чува силния вик, те моментално спряха да ядат и загледаха с любопитство двете малки фигури. Флик бързо вдигна едната си ръка и посочи въпросително към завързания пленник. Тролите механично проследиха погледа му. Флик чакаше и ме смееше да си поеме дъх, когато един от тях даде кратка заповед, а другите свиха безразлично рамене и кимнаха.

— Ти си луд, ти наистина си ся загубил ума! — извика изуменият гном. — Какво те интересува дали елфът ще яде или не? Какво чак толкова ще стане, ако залинее и умре...?

Коментарите му бяха прекъснати. Един трол им направи знак да се доближат и кимна към протегнатата си жилеста ръка, в която държеше чиния с храна. Флик се поколеба за миг, я погледна бързо, смаяния си спътник, който клатеше глава и мърмореше нещо под носа си по адрес на предложението му.

— Хич не ме гледай! — възкликна той кратко. — Това си беше чисто твоя идея. Ти ще си го храниш!

Флик не успя да разбере всичко, но схвана същността и бързо пое чинията. Хвърляше само по някой бегъл поглед към лицата наоколо, но дори и тогава сенките на широката му качулка прикриваха

външността му. Докато се доближаваше до пленника в другия край на палатката, той придържаше плътно наметалото около тялото си и вътрешно тържествуваше, че малката му дързост е постигнала целта. Ако успееше да се доближи достатъчно до Ивънтайн, щеше да може да му съобщи, че Аланон е наблизо и че ще се опитат да го спасят. Все още притеснен, той погледна бързо назад към обитателите на палатката, но тролските командири продължаваха да вечерят и само малкият главен готвач гном гледаше втрещено към него. На Флик му беше повече от ясно, че ако беше дръзнал да осъществи абсурдната си идея където и да е другаде, а не в самата уста на врага, той щеше да бъде моментално разкрит. Но тук, в щабквартирата на командващите, в присъствието на самия страховит Носител на черепа, в един огромен район, заобиколен отвсякъде с войници на Северната земя, дори само мисълта, че някой би могъл да се промъкне в лагера, камо ли в охраняваната палатка, беше направо абсурдна.

Флик се доближи тихо до чакация пленник с все още дълбоко скрито в качулката лице и протегна храната. Ръстът на Ивънтайн беше нормален за мъж, но за елф той беше висок. Облечен беше в дрехи на обитател на горите, покрити с останките на ризница, а изтритият герб на рода на Елеседил все още се виждаше слабо на светлината на факлите.

Решителното му лице беше наранено и подпухнало, явно по време на сражението, което беше завършило с пленяването му. На пръв поглед нямаше нищо отличително в него. Не беше от хората, които правят впечатление. Лицето му беше безизразно и спокойно, когато Флик се спря точно пред него. Мислите му очевидно бяха съсредоточени върху нещо друга Главата му се извърна бавно, сякаш усети, че някой го разглежда и дълбоките зелени очи се спряха на малката фигура пред него.

Флик се изуми, когато видя тези очи. Те излъчваха такава твърда непоколебимост на характера и вътрешна убеденост в правотата на идеите на човека, че по някакъв странен начин му напомниха за Аланон. Погледът на елфа проникна в него, завладя мозъка му, сякаш говореше, и изискваха вниманието му, подчинението му. У никой друг Флик не беше виждал такъв поглед, дори и у Балинор, когото всички неволно възприемаха за техен естествен водач. И както го плашеха тъмните очи на друида, така го плашеха и очите на крали на елфите.

Флик бързо сведе поглед към чинията в ръцете си и се замисли какво да прави по-нататък. Механично забодя на върха на вилицата парче от все още топлото месо. Мястото, където се намираше, беше слабо осветено, а сивкавият дим допълнително прикриваше движенията му от очите на врага. Сигурен беше, че само малкият гном го наблюдава внимателно и ако направеше едно единствено погрешно движение, всички щяха да се нахвърлят върху му.

Ивънтайн не можеше да се храни сам, затова човекът от Вейл му подаваше бавно храна в устата и обмисляше следващата си стъпка. Сега пленникът вече знаеше, че той не е гном, но Флик ужасен си мислеше, че ако заговори на елфа, дори шепнешком, щяха да го чуят. Внезапно си спомни, че Носителят на черепи е точно от другата страна на тежката завеса, може би само на няколко стъпки от тях и, че слухът му е необикновено остър... Но друга възможност нямаше. Трябваше по някакъв начин да влезе в контакт с пленника. Едва ли щеше да му се отдаде друг такъв случай. Малкият човек от Вейл събра малкото смелост, която му беше останала, и, докато вдигаше вилицата, се наведе още малко напред като внимателно застана между Ивънтайн и тролите. — Аланон.

Името беше произнесено с едва доловим шепот. Ивънтайн пое предложеното му парче месо и отговори със слабо кимване на глава. Лицето му беше каменно и невъзмутимо. На Флик това му беше достатъчно. Време беше да се маха преди късметът му да го напусне. Взе чинията с недовършената храна, обърна се бавно и тръгна обратно през палатката към чакащия главен готвач гном, на чието лице беше изписано едновременно отвращение и раздразнение. Командирите тролите продължаваха да ядат, като разговаряха тихо и сериозно. Те дори не го погледнаха. Флик подаде чинията на малкия гном, докато минаваше покрай него, измърмори нещо нечленоразделно. После забърза към изхода на палатката и мина между двамата огромни тролите, преди слисаният му спътник да успее да реагира. Докато се отдалечаваше с безразличен вид, гномът изведнъж се появи на изхода на палатката, като викаше и роптаеше нещо, което човекът от Вейл не разбираше. Обърна се, махна бързо с ръка на малката фигура, а на широкото му лице се появи усмивка на задоволство. После изчезна в тъмнината.

На зазоряване армията на Северната земя започна похода си на юг към Калахорн. Флик не успя да се измъкне от лагера преди това. И докато притесненият и сериозно загрижен Аланон наблюдаваше от укритието на Драконовите зъби, обектът на неговата тревога трябваше да се укрива още един ден. Човекът от Вейл се страхуваше, че обилният сутрешен дъжд ще измие боята от лицето му и ще го принуди да са спасява по най-бързия начин. Но бягството на дневна светлина беше невъзможно, затова той се загърна плътно с ловното наметало и се опита да остане незабелязан. Не след дълго беше намокрен до кости. Зарадва се, когато изненадан установи, че боята все още не е измита. Е, малко беше поизбледняла, но при тази възбуда от вдигането на лагера никой нямаше време да забелязва такива подробности. Всъщност Флик не беше разкрит тъкмо заради отвратително лошото време. Ако беше горещ, сух слънчев ден, обяня от слънце и изпълнен с повишено настроение, войниците щяха да си подхвърлят шег и закачки. Ако грееше слънце, нямаше да имат нужда от дебелите ловни наметала и Флик щеше да привлича вниманието на всички наоколо с неговото. А свалеше ли го, войниците от армията на Северната земя веднага щяха да видят нескопосаната му дегизировка. Ярката слънчева светлина щеше да разкрие на всеки, който мимоходом му хвърлеше поглед, че човекът от Вейл няма дори и далечна прилика с гном нито в овала, нито в чертите на лицето. Поройният дъжд и вятърът спасиха Флик от всичко това и му позволиха да остане скрит, докато огромната нашественическа армия се придвижваше неотклонно през затревената местност към кралството Калахорн в Южната земя.

Лошото време се задържа до края на този ден и, както по-късно се видя, още няколко дни след това. Буреносните облаци висяха навъсено и неподвижно между слънцето и земята, струпани на огромни сиви и черни валма, които се напластяваха, смесваха и пълзяха със свирепото негодувание. Дъждът се изливаше неудържимо и ту плисваше като из ведро, подгонен от необузданата ярост на западните ветрове, ту се укротяваше в монотонен меланхоличен дъждец, който пораждаше лъжливата надежда, че краят на бурята приближава. Въздухът беше леден и намокрените до кости войници трепереваха от студ.

Флик вървеше заедно с тръгналите на този уморителен и неприятен поход войници, с прогизнали от дъжда и вятъра дрехи, но

доволен, че може да се движи сред тях без да привлича вниманието върху себе си. Избягваше да остава с една и съща група прекалено дълго, винаги вървеше встрани, стараеше се да не изпада в положение, в което някой можеше да го заговори. Нашественическата сила на Северната земя беше толкова многочислена, че много лесно беше да не се натъква втори път на същата група войници и прикриването му беше допълнително улеснено от това, че никой не се опитваше да налага строг ред и дисциплина при похода ѝ. Или дисциплината беше много хлабава, или беше така дълбоко насадена в съзнанието на всеки отделен войник, че не беше необходимо висшите офицери да се намесват. Но според Флик само страхът от вездесъщите Носители на черепи и от тайнственият им Господар караше всеки трол или гном да се въздържа от нарушения. Във всеки случай малкият човек от Вейл просто минаваше за член на армията на Северната земя и чакаше падането на нощта, когато възнамеряваше да се измъкне и да се върне при Аланон.

В средата на следобеда нашественическата армия стигна до бреговете на придошлата река Мърмидън, точно срещу островния град Керн. Тук тя отново се установи на лагер. Командващите веднага разбраха, че заради проливния дъжд Мърмидън не може да бъде прекосена без да се поема огромен риск. Но дори и да се решеха на този риск, щяха да са необходими салове за прехвърляне на несметния брой мъже, необходими за завземането на отсрещния бряг. Нямаха салове, така че трябваше да ги направят. За тази цел бяха необходими няколко дни, а през това време бурята щеше да се поукроти и водите щяха да спаднат достатъчно, за да може реката лесно да бъде прекосена. В града отвъд реката силите на Северната армия бяха забелязани и хората изпаднаха в паника, когато видяха с очите си размерите на опасността. Вражеската нашественическа армия не можеше да мине покрай Керн и да продължи към главна ся цел Тирзис. Керн трябваше да бъде завзет. А това никак нямаше да е трудно, като се имаха предвид големината на града и намаленият състав на армията, която щеше да го защитава. Единствено прииждането на реката и появилата се изневиделица буря забавяха падането му.

Флик не знаеше нищо за това и мислеше само за спасяването си. Бурята можеше да стихне след няколко часа и той да остане беззащитен в самия център на вражеския лагер. И още по-лошо.

Северната земя можеше да започне всеки момент сражение с Граничния легион. Ами ако му се наложеше да се бие като гном срещу собствените си приятели?

Флик чувствително се беше променил след първата си среща с Аланон седмици по-рано в Шейдската долина. У него се беше появила вътрешна сила и зрялост, увереност в собствените сили, нещо, на което никога не беше допускал, че е способен. Но изминалите двадесет и четири часа се оказаха върховно изпитание на истинска смелост и непоколебимост, които дори един кален боец от граничен район като Хендъл би оценил като страхотни. Малкият човек от Вейл, без всякаква закалка усещаше, че още малко и ще рухне под невъобразимото напрежение, ще се предаде изцяло на ужасното чувство на страх и съмнение, което го завладяваше все по-силно с всяко негово следващо действие.

В началото причината за взетото от него решение да тръгне на опасното пътуване до Паранор беше Ший. Но имаше и още нещо. Ший беше човекът, който упражняваше благотворно въздействие върху песимистично настроения, изпълнен със съмнения и недоверие Флик. А сега, вече толкова дни, всички те бяха загубили Ший, и всеотдайният му брат, без да е загубил надежда, че накрая ще го открият, се чувстваше по-самотен от всякога. Той не само беше в една чужда страна, въвлечен в налудничава авантюра срещу някакво си загадъчно същество, което на всичкото отгоре не беше от света на простосмъртните. Сега той беше и изолиран в сборището на хиляди войници от Северната армия, които можеха да го убият без да се замислят, в момента, в който разкриеха кой е той. Цялото положение беше чудовищно и започна да го гризе съмнението дали във всичко, което беше направил до този момент, има някакъв реален смисъл.

Докато огромната армия разполагаше лагера си на бреговете на Мърмидън в сенките на късния следобед и в сумрака на приближаващата нощ, неутешимият изплашен до смърт човек от Вейл се движеше неспокойно през лагера и отчаяно се мъчеше да задържи напускащата го решителност. Дъждът продължаваше да вали безспир и накваси и хората, и земята. В това ужасно време не можеше и дума да става да се палят огньове, така че вечерта остана тъмна и непрогледна, а хората заприличаха на движещи се сенки. Докато вървеше мълчаливо из лагера, Флик се мъчеше да запомни как е подреден щабът на

командващите, как са разположени силите от гноми и троли, в какъв ред са поставени линиите на наблюдателните постове и си мислеше, че всичко това може да бъде полезно на Аланон, когато ще съставя план за спасяването на краля на елфите.

Без никаква трудност Флик откри огромната палатка, в която се намираха матурените и безценният им пленник, но и тя, като останалия лагер, беше тъмна и обгърната от мъгла и дъжд. Невъзможно беше да разбере дали Ивънтайн е още там. Дали по време на похода на юг не беше преместен в някоя друга палатка или изобщо изведен от лагера? Двамата огромни троли от охраната стояха на пост пред входа, но вътре нямаше никакви признаци на движение. Няколко минути Флик изучава стихналата палатка и после безшумно се измъкна.

След спускането на нощта, когато тролите и гномите се оттеглиха за сън, който по-скоро приличаше на неспокойна дрямка, човекът от Вейл реши да се махне. Нямаше никаква представа къде можеше да намери Аланон. Можеше само да допуска, че друидът-гигант е тръгнал след нашественическите сили, които се бяха насочили на юг към Калахорн. Щеше да му бъде почти невъзможно да го открие в този дъжд и мрак, и най-доброто, на което можеше да се надява, беше да се скрие някъде извън лагера, да изчака. Да се развидели и после да се опита за го намери. Тръгна бавно към източния край, внимателно прескачаше свитите тела на полуспящите мъже и заобикаляше багажа и броните, загърнат плътно в прогизналото ловно наметало.

Тази нощ също имаше добра възможност да се придвижи през лагера без да бъде разкрит. Освен тъмнината и неуморимият ситен дъжд, който най-после беше започнал да намалява, ниско над покритите с трева местности беше припълзяла и мъгла, която така плътно загръщаше всичко наоколо, че човек можеше да вижда само на няколко стъпки пред себе си. Флик се улови, че без да иска, мисли за Ший. Главната причина за решението му да проникне в този лагер, дегизиран като гном, беше силното му желание да намери брат си. Но не научи нищо за Ший, пък и почти не се беше надявал на това. Няколко минути след влизането му в лагера беше психически подготвен да бъде разкрит и заловен. Но ето че все още беше на

свобода. Ако сега успееш да се спаси и да намери Аланон, те може би щяха да намерят начин да помогнат на пленения крал на елфите и...

Флик спря и седна прегърбен до покрита с брезент купчина с багаж. Но дори и да успееш да се измъкне и открие друида, какво можеха да направят те за Ивънтайн? Нямаше бързо да стигнат до Балинор в оградения от стени град Тирзис, а им беше останало много малко време. Какво щеше да стане с Ший, докато те се опитваха да намерят начин да спасят Ивънтайн, който след загубата на Меча на Шанара беше безспорно по-ценен за Южната земя, отколкото брата на Флик? Ами ако Ивънтайн знаеше нещо за Ший? Ами ако той знаеше къде се намира Ший и дори нещо повече, къде е отнесен всесилният Меч?

Умореният мозък на Флик започна бързо да прехвърля възможностите. Той трябваше да намери Ший. В момента нищо друго нямаше по-голямо значение за него. Вече нямаше кой да му помогне, след като Мениън беше тръгнал да предупреждава градовете на Калахорн. Май дори и Аланон беше изчерпал огромните си запаси без никакъв резултат. Но Ивънтайн може би знаеше къде е Ший, а само Флик беше в състояние да помогне за освобождаването на краля на елфите.

Треперейки в студения нощен въздух, той изтри дъжда от очите си и се вгледа вцепенен и неуверен в мъглата. Как беше могъл да си въобрази, че е възможно да се върне? Сега се намираше буквално на ръба на паниката и изнемогата и нямаше сили да поема по-нататъшни рискове. Но нощта беше идеална — тъмна, мъглива, непрогледна. Втора такава възможност едва ли щеше да се появи за малкото време, което оставаше и нямаше никой друг, освен него, който да се възползва от тази възможност. Лудост! Истинска лудост! — мислеше си отчаяно той. Ако се върнеше отново там, ако се опиташе да освободи сам Ивънтайн... щеше да бъде убит.

Но изведнъж реши, че ще направи точно това. Ший беше единственият човек, който истински го интересуваше, а плененият крал на елфите беше единственият човек, който можеше да има някаква представа какво се бе случило на изчезналия му брат. Сам беше стигнал до тук. Прекарал беше двадесет и четири мъчителни часа, мъчейки се да остане неразкрит, мъчейки се да остане жив във вражеския лагер, и, кой знае как, беше останал незабелязан. Дори беше

успял да влезе в палатката на командирите троли, да се доближи достатъчно до краля на елфите и да му предаде краткото съобщение. Възможно беше всичко това да се беше случило само благодарение на някакъв невероятен късмет, случаен и временен. И все пак, можеше ли да избяга сега, след като не беше свършил почти нищо? Усмихна се на смътното си желание да стори нещо героично, едно непреодолимо предизвикателство, с което винаги се беше преборвал успешно в миналото, но което сега го впримчваше и го подмамваше в клопка, която несъмнено щеше да се окаже собствената му гибел. Беше премръзнал, омаломощен, на ръба на психически и физически срив. Въпреки това щеше да поеме това последно предизвикателство, просто защото поради стечение на обстоятелствата той беше тук, точно по това време и точно на това място. Той сам. Как ли щеше да се залива от смях Мениън Лий, ако го видеше сега, помисли си той мрачно. А в същото време така му се искаше вироглавият планинец да беше тук, за да му вдъхне мъничко от неизчерпаемия си кураж. Но Мениън го нямаше, а времето бързо отлиташе.

После, почти без да осъзна на, тръгна обратно през спящите мъже и пълзящата мъгла. Накрая, приведен и бездиханен, се доближи на няколко ярда от дългата палатка на матурените. Мъглата и потта се стичаха на дълги струйки по пламналото му лице и продължаваха надолу към прогизналите дрехи, докато той изучаваше неподвижно и безмълвно целта си. Ужасното същество, което служеше на Господаря на магиите, беше пристигнало по-рано, един черен инструмент на смъртта, без душа, който щеше да унищожи Флик без да се замисли. Сигурно беше още вътре и чакаше, будно и нащрек, точно някакъв глупав опит Ивънтайн да бъде освободен. И още по-лошо, възможно беше кралят на елфите да не е там, а преместен, отведен някъде.

Флик прогони съмненията и пое дълбоко въздух. Бавно събра смелост, докато проучваше палатката, която сега беше само една сянка в непрогледната тъмнина пред него. Дори не можеше да различи фигурите на двамата троли от охраната. Пъхна едната си ръка в мократа куртка под наметалото и извади единственото си оръжие — късия ловен нож. Мислено си представи къде седеше завързаният Ивънтайн, докато го хранеше предишната нощ. После бавно запълзя напред.

Флик клекна до мокрия брезент на огромната палатка и усети ледения допир на грубата материя до бузата си, когато долепи ухо и се заслуша в звуците, които долитаха отвътре. Постоя така може би петнадесетина минути неподвижен в мъглата и тъмнината, заслушан напрегнато в приглушеното тежко дишане и похъркване на спящите войници от армията на Северната земя. Помисли си дали да не се опита да се промъкне през главния вход, но бързо отхвърли идеята. Сети се, че след като влезе, ще трябва да се провира в тъмнината между множество спящи троли, докато стигне до Ивънтайн. Избра си участъка, където беше тежката завеса между двете помещения на палатката. После мъчително бавно мушна върха на ловния си нож в мокрия брезент и започна да го пори надолу, като при всеки силен натиск на ръката правеше по един разрез, дълъг не повече от инч.

Никога нямаше да разбере колко време му беше отнела дългата три фута цепнатина. Никога нямаше да забрави шума от раздирането на плата в тишината на нощта и страха, че този шум може да вдигне на крак всички в палатката. Минутите му се сториха цяла вечност. Започна да се чувства абсолютно сам в този огромен лагер, изоставен от всичко живо под черния покров на мъглата и дъжда. Никой не се доближаваше или поне той не беше видял някой да минава, никакви човешки гласове не достигаха до напрегнатите му уши. Може пък наистина да е бил абсолютно сам на света през тези кратки, безразсъдни минути...

После в брезента се появи дълъг вертикален разрез, който се втрени в него в неподвижно очакване и го подкани да влезе. Флик се доближи, вмъкна предпазливо ръце и опипа внимателно наоколо непосредствено зад процепа. Нямаше нищо, освен брезентен под, който беше сух, но точно толкова студен, колкото и земята, на която беше коленичил. Плахо пъкна глава в разреза и боязливо надникна в тъмната вътрешност на палатката, изпълнена с издаваните от спящите мъже звуци. Изчакваше очите му да привикнат с тази нова тъмнина и отчаяно се мъчеше да успокои учестеното си дишане. Чувстваше се ужасно незащитен откъм гърба. По-голямата част от тялото му беше навън и напълно уязвимо.

Очите му още не се бяха приспособили напълно към тъмнината, но той не трябваше да се оставя да бъде открит от някой, който случайно можеше да мине отвън точно сега. Рискува и се придвижи

няколко крачки напред, като промъкна набитото си тяло през отвора и се озова в тъмното убежище на палатката. Мъжете продължаваха да дишат тежко и да похъркват, а от време някъде в тъмнината се чуваше шум от преобръщане на тежко тяло. Но никой не се събуди. Остана приведен още няколко безкрайни минути. Напрягаше болезнено очи, мъчеше се да различи в тъмнината бледите очертания на мъжете, масите и багажа.

Флик имаше чувството, че ще си остане вечно така. Но накрая успя да различи сгушените тела на спящите мъже, налягали безразборно по пода на палатката, увити плътно в топлите одеяла. Изуми се, когато видя едно неподвижно тяло да спи само на няколко инча от него. Ако беше тръгнал да пълзи преди очите му да бяха свикнали с тъмнината, щеше да се препъне в него и несъмнено да събуди спящия. Внезапно беше обзет от предишното чувство на страх и известно време се бори с надигащата се паника, която го тласкаше да се обърне и да избяга. Усещаше как потта се стича по приведеното му тяло, пълзи надолу на тънки струйки и си проправя пътечки по пламтящата кожа. Задиша неравномерно.

В този момент усещаше всяка фибра на тялото си. Имаше чувството, че мозъкът му ще се пръсне. Но по-късно нямаше да си спомня нищо за това си състояние. За щастие, то щеше да бъде заличено от паметта му. Единственото, което щеше да остане, щеше да бъде рязко очертаната, незаличимо запечатана в съзнанието му картина на спящите троли матурени и целта на диренето му — Ивънтайн. Флик го забеляза бързо. Слабото му тяло сега не беше вързано за дървения стол в края на тежката завеса. Лежеше на брезентния под само на няколко крачки от човека от Вейл с отворени очи и го наблюдаваше. Флик беше преценил правилно мястото, откъдето трябваше да влезе. Приблужи се с котешки стъпки до краля и бързо разреза с ловния си нож яките ремъци, с които бяха вързани ръцете и краката му.

След миг елфът беше свободен и двете тъмни фигури се придвижиха предпазливо към вертикалния отвор на палатката. Ивънтайн се спря за секунда и вдигна нещо, което лежеше от едната страна на спящ трол. Флик не го изчака, за да види какво е взел, а се промъкна бързо през процепа и се озова в мъгливата тъмнина отвън. Приведе се тихо до палатката и започна да се оглежда неспокойно, за

да види дали има някакво движение. Единствено шумът от ситния дъжд нарушаваше дълбоката нощна тишина. След няколко секунди брезентът отново се разтвори, от него излезе кралят на елфите и приклекна до спасителя си. Облечен беше в късо наметало и в ръката си държеше меч. Докато се загръщаше в наметалото си, се спря за миг и се усмихна замислено на изплашения, но окрилен Флик, после стисна силно и сърдечно ръката му, с което изрази благодарността си. Доволният човек от Вейл му отвърна с усмивка и кимна с глава.

И така Ивънтайн Елеседил беше спасен, изтръгнат от зъбите на спящия враг. Това беше най-хубавият момент на Флик Омсфорд. Сега усещаше, че най-страшното беше минало, че след като беше успял да се измъкне от огромната палатка на матурените с освобождения от него Ивънтайн, нямаше начин да не се спасят и избягат от лагера. В началото дори не беше посмял да си помисли какво щеше да стане след влизането му в палатката на врага. Сега беше настъпил момент, в който трябваше да погледне напред. Но докато двамата стояха в сенките, моментът беше дошъл и отминал.

Като гръм от ясно небе се появиха трима облечени в пълно бойно снаряжение троли часови, които веднага забелязаха двете приведени фигури до палатката на матурените. За миг всички замръзнаха на мястото си. После Ивънтайн се надигна бавно и застана точно пред разреза на брезента. Флик се смая, когато видя как находчивият крал на елфите махна на тримата, които вървяха към тях и им заговори свободно на техния език. След кратко колебание часовите ги доближиха, отпуснали небрежно дългите си копия, след като чуха познатото звучене на родния им език. Ивънтайн се отмести встрани и им показва прореза в брезента. Когато тролите се втурнаха напред, Ивънтайн кимна предупредително на Флик. Ужасеният човек от Вейл се дръпна, а ръката му стискаше късия ловен нож под наметалото. Когато тролите стигнаха до тях с очи, втренчени в разкъсания брезент, кралят на елфите размаха меча си.

Двама от тролите не успяха да кажат гък преди да успеят да се защитят и се строполиха с прерязани гърла. Третият нададе вик за помощ, замахна яростно към Ивънтайн и засегна рамото на елфа. После и той се свлече безжизнен в калната земя. За момент отново настъпи тишина. Флик стоеше побелял като платно, впил ужасен поглед в мъртвите троли, а раненият крал на елфите безуспешно се

мъчеше да спре кръвта от раненото си рамо. После чуха близо до тях острия звук на гласове.

— Накъде? — прошепна дрезгаво Ивънтайн, който продължаваше да стиска окървавения меч в здравата си ръка.

Човекът от Вейл се втурна безшумно към елфа и посочи към тъмнината зад него. Гласовете бяха станали по-силни и се чуваха от всички страни. Двете фигури бързо и тихо побягнаха от спящия щаб на тролите. Препъваха се между потъналите в мъгла палатки и багаж, подхлъзваха се по подгизналата от дъжда трева и, неспособни да виждат каквото и да било в тъмнината и мъглата, се мъчеха да увеличат разстоянието между себе си и преследвачите им. Гласовете заглъхнаха и изостанаха, но след няколко секунди отново се засилиха рязко, явно бяха открили телата на убитите часови. Двамата се стрелнаха напред, когато натрапчивият сигнал за бойна тревога на тролите разтърси нощния сън на войниците от армията на Северната земя и всички в лагера се събудиха.

Флик беше отпред и отчаяно се мъчеше да си спомни кой е най-краткият път до края на лагера. Тичаше слепешката, напълно обезумял, с единствената мисъл да се измъкне от този омразен лагер. Като се мъчеше да не изоставя след човека от Вейл, с обилно кървящо рамо. Ивънтайн разбра в какво състояние беше изпаднал спасителят му и напразно викаше след него, опитвайки се да го предупреди да внимава.

Беше твърде късно. Едва беше успял да изрече думите и налетяха на група от все още замаяни войници от армията на Северната земя, разбудени внезапно от звуците на бойната тръба. Настъпи истинска бъркотия от преплетени ръце и крака. И двете страни бяха напълно изненадани, така че сблъсъкът беше неизбежен. Флик усети как наметалото му беше разпрано и свалено от тялото му, докато невидими ръце и крака му нанасяха юмручни удари и ритници, а той, напълно загубил разсъдъка си от ужас, си връщаше ожесточено, като размахваше яростно ловния нож срещу всичко, което му попаднеше под ръка. Нападателят нададох яроствни викове от болка и гняв, за миг ръцете и краката се отдръпнаха и тон беше отново свободен. Скочи на крака, но само миг след това отново беше повален на земята и всичко започна отначало. Зърна размахано острие на меч, което проблесна мътно и профуча край незащитената му глава, докато той вдигаше ножа си, за да отблъсне удара. За няколко минути настъпи

истински хаос. Човекът от Вейл се мятеше на всички страни, пробиваше си път между дърпащи го ръце и блъскащите го тежки тела, а потъналата в мъгла нощ се превърна в какофония от неистови крясъци и борещи се фигури. Целият беше безпощадно наранен и насинен, докато се мъчеше да се измъкне от този ад. Поваляха го, но само след секунди отново се вдигаше на крака и продължаваше напред, като викаше силно на Ивънтайн.

Не разбираше, че беше попаднал на група невъоръжени хора от Северната земя, напълно изненадани от безумното му връхлитане и от размахания му ловен нож. Няколко минути те се мъчиха да го свалят на земята и да го разоръжат, но ужасеният човек от Вейл се съпротивляваше така яростно, че не успяваха да го задържат. Ивънтайн се затича, за да му помогне, като с удари си пробиваше път към младежа през многобройните нападатели. Накрая те отстъпиха и се разбягаха в тъмнината наоколо. След като бързо свали последният упорит, доста едър гном от Северната земя, който се беше вкопчил здраво в мятащото се тяло на Флик, кралят на елфите сграбчи спасителя си за яката на куртката и го вдигна на крака. За момент човекът от Вейл продължи да се съпротивява бурно, после, след като осъзна кой го държи, внезапно се отпусна, а сърцето му биеше луда Навсякъде около него, в целия лагер гърмяха оглушително звуците на бойната тръба на армията на Северната земя и се смесваха със засилващите се викове на събудените войници. Напразно се опитваше да разбере какво му казва Ивънтайн. Главата му още кънтеше от нанесените [???

— Намери най-краткия път за измъкване. Не тичай, просто върви без да спиращ, но не бързай. Ако тичаме само ще привлечем вниманието върху себе си. Хайде, тръгвай!

Думите на Ивънтайн потънаха в тишината, а яката му ръка го стисна силно за рамото и го обърна. За миг очите им се срещнаха, но човекът от Вейл не можа да издържи на пронизващия поглед на елфа, който го прободеше право в подплашеното сърце. После тръгнаха към края на пробудения лагер, един до друг, с извадени оръжия. Флик мислеше бързо, този път с избистрена глава, и си припомняше смътно отличителните знаци в лагера, които показваха, че се движи в правилната посока. Страхът мигновено изчезна и той бе обзет от хладнокръвна решителност, която донякъде се дължеше на силното

присъствие на мълчаливо вървящия до него елф. Можеше да бъде самият Аланон, толкова несломима беше увереността, която кралят на елфите излъчваше.

Много вражески войници минаха край тях, някои само на няколко крачки, но никой не ги спря, нито ги заговори. Необезпокоявани, двамата преминаха мълчаливо през хаоса, в който войниците на Северната земя бяха изпаднали след неочакваното свикване под знамената, и се доближаваха до линиите на наблюдателните постове, които ограждаха лагера. Виковете продължаваха, но постепенно изоставаха зад гърбовете на бегълците. Изведнъж дъждът спря напълно. Остана само плътната, непрогледна мъгла, която обгръщаше цялата земя от Стрелехайм до Мърмидън. Флик погледна мълчаливо спътника си и забеляза с тревога, че слабото му тяло се е присвило от болка, а лявата му ръка виси отпусната и кърви обилно. Храбрият елф бързо отпадаше и губеше сили от загубата на кръв, а лицето му беше преbledняло и измъчено от усилията, които полагаше за да се задържи на крака. Несъзнателно Флик забави крачка и тръгна по-близо до спътника си, за да го подкрепи, ако започне да залита.

Много скоро стигнаха до края на лагера — всъщност толкова бързо, че вестта за това, което се беше случило в щаба, още не беше стигнала до часовете. Но сигналът за бойна тревога беше изострил бдителността им и те стояха близо до лагера на малки групи с извадени оръжия. По ирония на съдбата те си мислеха, че опасността идва от враг извън лагера. Очите им бяха вперени в околността извън него, както им повеляваше дългът. Това позволи на Ивънтайн и Флик да се приближат незабелязани до самия край на постовите им линии. Кралят на елфите не се поколеба, премина между тях с твърда крачка, като се надяваше, че тъмнината, мъглата и объркването ще попречат да бъдат разкрити.

Времето течеше. Само след няколко минути цялата армия щеше да бъде строена и готова за сражение. А щом разберяха, че пленникът е успял да избяга, щяха да пуснат по следите му хора, за да го заловят. Бегълците щяха да бъдат в безопасност, ако успееха да стигнат до границите на Керн, на юг, или до прикритието на Драконовите зъби и околните гори на изток. И в двата случая щеше да се наложи да вървят няколко часа, а силите на Ивънтайн се изчерпваха. Не можеха да спрат

сега, обаче, дори да беше почти сигурно, че щяха да бъдат открити, докато прекосяваха откритото пространство.

Двамата мъже минаха смело между два от наблюдателните поста, без да поглеждат нито вляво, нито вдясно, докато навлизаха в голата поляна пред тях. Не привлякоха вниманието върху себе си до момента, в който стигнаха до края на периметъра за охрана. Изведнъж няколко часови ги забелязаха едновременно и извикаха. Ивънтайн се поизвърна и им махна със здравата си ръка, отвърна им нещо на техния език, като не преставаше да напредва в тъмнината. Флик го последва обезпокоен, поспря се и зачака тревожно и нерешително, докато часовите сезираха в тях. Внезапно един от часовите им извика рязко и тръгна към тях, като им махаше възбудено да се върнат. Ивънтайн викна на Флик да бяга и така, преследването започна. Когато двамата мъже хукнаха да се спасяват, около двадесетина от стражите се спуснаха след тях, като размахваха щитове си и викаха като обезумели.

Още от самото начало борбата беше неравностойна. И Ивънтайн, и Флик, бяха по-леки и при нормални обстоятелства щяха да се откъснат далеч пред преследвачите си. Но елфът беше тежко ранен и омаломощен от загубата на кръв, а малкият човек от Вейл беше физически изтощен от изпитанията на изминалите два дни. Флик знаеше, че единственото им спасение беше да намерят укритие в мъглата и тъмнината, с надеждата, че нямаше да могат да ги открият. Дишаха тежко, залитаха върху уморените си крака, напругаха до краен предел изтощените си тела. Всичко се превърна в огромно черно петно от пълзяща мъгла около тях и хлъзгава затревена земя под тичащите им крака. Бягаха до момента, в който усетиха, че вече не са способни да продължават, а все още нямаше планини, нямаше гори, нямаше къде да се скрият.

Изведнъж от тъмнината пред тях проблесна меч, който прониза наметалото на Ивънтайн и го свали на земята. Външната линия на постове, помисли си ужасен Флик. Забравил беше за тях! Неясна фигура изскочи от тъмнината и се хвърли върху поваления елф. С последни сили раненият Ивънтайн се изви рязко на една страна, за да избегне удара на острието, което се заби в земята до главата му и в същия момент взе меча си и замахна. Тичащата фигура политна напред, изохка и падна, забодена на острието.

Флик стоеше като закован и се оглеждаше като обезумял наоколо, за да види дали няма други нападатели. Нямахше никой друг. Бързо се спусна към спътника си и го вдигна на крака с почти нечовешки усилия. Ивънтайн направи няколко крачки и отново се свлече на земята. Изплашен до смърт, човекът от Вейл застана на колене до него и започна да го разтърсва, мъчейки се да го свести.

— Не, не, с мен е свършено — чу се най-последно пресипналият му глас — Не мога да продължа...

От тъмнината зад тях долитаха виковете на войниците. Преследвачите им се бяха приближили. Флик отново се помъчи да вдигне отпуснатото тяло на крака, но безуспешно. Този път то изобщо не реагира. Човекът от Вейл безпомощно се загледа в тъмнината наоколо с изваден и готов за отбрана нож. Това беше краят. Останал без всякаква надежда, той отчаяно се провикна в тъмнината и мъглата.

— Аланон! Аланон!

Викът потъна в нощта. Дъждът пак започна да вали, бавно и напоително върху вече прогизналата земя, като уголемяваше вадите и локвите върху тихата затревена местност. Щеше да се зазори след не повече от час, въпреки че при тези условия беше невъзможно да се определи точно кое време беше Флик се наведе мълчаливо над изпадналия в безсъзнание крал на елфите и се вслуша в шума от движещите се към него мъже. По гласовете им разбра, че се доближават, въпреки че все още не го бяха забелязали. И сякаш за да подсили безрезултатността на цялата акция, той си даде сметка, че след като рискува всичко, за да освободи Ивънтайн, все още не беше разбрал, какво се беше случило на Ший. Изведнъж чу вляво от себе си виковете, които го накараха да се обърне. Видя неясните фигури, които се приближаваха в мъглата. Те го бяха открили! Мрачно се надигна, за да ги посрещне.

Изведнъж тъмната мъглявина помежду им избухна в ярка светлина на пламък, който сякаш изригна от самата земя. Ужасната му сила събори Флик и той остана да лежи замаян и заслепен. Дъжд от искри и горяща трева се изсипа наоколо му, а трясъкът на дълга поредица от взривове разтърси мощно земята. За миг войниците от армията на Северната земя се превърнаха в призрачни фигури, осветени от ослепително яркия пламък, после изчезнаха. Стълбове от пращящи огнени езици се стрелнаха нагоре в нощта като гигантски

колони, които се провираха през тъмнината и мъглата, устремили се към небесата. Флик гледаше примигвайки тази стихия на разрушение и си мислеше, че е настъпил краят на света. Няколко безкрайни минути огнената стена протягаше езиците си към небето в неудържима ярост, разкъсваше земята на големи почернели късове и така нажежи нощния въздух, че горещината започна да обгаря кожата на Флик. Накрая, с последен порив на бликнала енергия, лумна и угасна облекчена в смесица от дим и пара и бързо се скри в мъглата и дъжда. Оставила след себе си единствено непоносимата горещина на нощния въздух, тя бавно се оттегли към покоите си. Флик внимателно се надигна на едното си коляно и се взря в нощта, после рязко се обърна. Той по-скоро беше усетил, отколкото дочул, че някой се приближава. От виещите се мъгла и пара се появи огромно, черно тяло, загърнато в надиплен плащ. Пристъпяше напред, сякаш беше самата смърт, дошла да прибере това, което ѝ се полага. Флик се втрещи онемял и ужасен. После, когато страховитата фигура застана пред него, я разпозна, най-сетне мрачният странник се беше появил отново. Беше Аланон.

ГЛАВА 28

Зората току-що се беше пукнала и слънцето грееше ослепително ярко на фона на безоблачното, тъмносиньо небе, когато последната група от бежанци от островния град Керн мина през портите на голямата Външна стена и влезе в Тирзис. Влажната гъста мъгла и огромното тъмно було от буреносни облаци, които бяха покривали земята на Калахорн в продължение на толкова много дни, се бяха разсеяла. Поляните бяха прогизнали и осеяни с малки локви, които напоената земя все още не можеше да поеме. Но продължителният дъжд беше отминал и отстъпил място на чисто небе и ярко слънце, които действаха ободрителна. Отпреди няколко часа хората от Керн бяха започнали да пристигат на групи, уморени и ужасени от това, което се беше случило, уплашени от това, което предстоеше да се случи. — Домовете им бяха напълно разрушени, а някои все още не знаеха, че армията на Северната земя е подпалила всичко след ненадейното нападение срещу лагера ѝ.

Оттеглянето на обречения град беше завършило като по чудо успешно и, въпреки че бяха останали без домове, жителите на Керн бяха все още живи и, засега, в безопасност. Войниците от армията на Северната земя не бяха успели да забележат масовото бягство, защото цялото им внимание беше погълнато от безстрашната група на Граничния легион, която беше нападнала централния лагер и беше привлякла дори и най-отдалечените им предни постове. Накарала ги беше да повярват, че са подложени на повсеместна атака. Когато неприятелят разбра, че ударът е бил само маневра, целяща да ги обърка, хората на Керн бяха вече далеч надолу по течението на Мърмидън.

Мениън Лий беше един от последните, които влязоха в оградения от стени град. Раните на краката му отново се бяха отворили по време на десет-милния поход от Мърмидън до Тирзис, но той отказа да го носят. С последни сили изкачи водещия към вратите на Външната стена наклонен път, подкрепян от едната страна от вярната

Шърл, която отказа да го остави и да отиде да спи, а от другата, хванат здраво под ръка от също толкова изтощения Джанъс Сепър.

Младият командващ на Легиона беше оцелял в сраженията през тази ужасна нощ и се спаси от обсадения град със същия сал, който беше докарал Мениън и Шърл. Изпитанието, което изживяха заедно, ги беше сближило и по пътя им на юг те си бяха говорили открито, макар и шепнешком, за разпускането на Граничния легион. И двамата бяха на едно и също мнение — Легионът щеше да е необходим, ако град Тирзис трябва да устои на едно нападение на армията на Северната земя: Нещо повече. Само липсващият Балинор притежаваше необходимите бойни знания и умения, за да поведе Легиона. Трябваше бързо да открият принца, за да поеме командването, независимо че брат му несъмнено щеше да се противопостави на подобно действие, както беше сигурно, че той щеше да се противопостави и на мобилизирането на легендарната бойна сила, която беше така неразумно разпуснал.

Нито планинецът, нито командващият на Легиона, си даваха сметка колко трудна щеше да бъде задачата им, макар да подозираха, че Балинор е задържан от брат си при влизането му в града няколко дни преди това. Независимо от всичко, те бяха твърди и категорични, че Тирзис нямаше да бъде унищожен така лесно като Керн. Този път те щяха да дадат отпор и да се бият.

Взвод от облечена в черно охрана на замъка пресрещна малката група точно след като бяха преминали през портите на града, предаде им сърдечните поздрави на краля и настояването те да го посетят веднага. Когато Джанъс Сепър спомена, че е чул, че кралят бил тежко болен, капитанът на взвода бързо, макар и след леко колебание, добави, че синът му Паланс отправял поканата от името на баща си. Нищо не бе могло да достави по-голямо удоволствие на Мениън от тази покана. Нямаше търпение да се озове зад стените на замъка, за да му хвърли един поглед. Изведнъж забрави и болката, и умората, въпреки че спътниците му стояха наблизо и му предложиха да го подкрепят. Капитанът на взвода даде знак на охраната пред Вътрешната стена и скоро след това се появи украсена карета, за да отведе привилегированите гости в двореца. Мениън и Шърл се качиха, но Джанъс Сепър отказа да ги придружи, като обясни, че искал първо

да се погрижи за войниците си в изпразнените казарми на Легиона. С обезоръжаваща сърдечност обеща да се присъедини към тях по-късно.

След като каретата потегли към Вътрешната стена, младият командващ махна на Мениън с безизразно лице. После, придружен от прошарения Фандрес и от няколко други подбрани офицери, се запъти към казармите на Легиона. Мениън се поусмихна вътрешно и стисна ръката на Шърл.

Каретата мина през портите на вътрешната стена и потегли бавно през оживения Тирзиски път. Този ден хората от оградения със стени град бяха станали рано, нетърпеливи да посрещнат нещастните бегълци от съседния Керн и да предложат храна и подслон, както на приятели, така и на непознати. Всички искаха да научат нещо повече за огромната нашественическа сила, която сега напредваше към родния им град. Тълпи от угрижени й уплашени хора се движеха забързано по оживените улици, разговаряха разпалено помежду си, спираха се да позяпат любопитно, когато ескортираната от охраната на двореца карета минаваше бавно покрай тях. Някои я сочеха с пръст, други махаха изненадано, когато разпознаваха стройната девойка в нея чиято тъмномедено-червена коса закриваше умореното й и изпито лице. Мениън, който седеше до нея, изведнъж отново усети острата, прещракваща болка в наранените си крака. Благодарен беше, че сега вече не му се налагаше да ходи.

Големият град минаваше край него на отделни картини от сгради и пресечки, препълнени с мъже, жени и деца на най-различна възраст и с най-различна външност, които бързаха нанякъде на шумни потоци. Планинецът пое дълбоко въздух и се облегна на възглавниците на седалката, без да изпуска ръката на Шърл. За миг затвори очи и остави уморения си мозък да потъне в сивата мъгла, която обгръщаше мислите му. Градът и множеството от хора бързо изчезнаха в припяващ, монотонен шум, който го успокояваше и тихо го приласкаваше в успокоителното ложе на съня.

Тъкмо щеше да му се отдаде напълно, когато леко побутване по рамото го стресна. Отвори широко очи и докато каретата се изкачваше по широката улица на моста Сендик, видя в далечината замъка Младежът се възхити от облените в слънце паркове и градини отвъд моста, от засенчените им от дърветата морави, изпъстрени с цветовете на безброй много грижливо поддържани цветни лехи. Всичко тънеше в

спокойствие и топлина, сякаш тази част на града някак си не беше свързана с бурния живот на хората, които го бяха създали.

На другия край на моста вратите към замъка се отвориха и ги приеха. Мениън надникна и не повярва на очите си. От двете страни на пътеката имаше войници от охраната. Всички те бяха безупречно облечени в черните си, украсени с емблемата на сокола униформи, всички опънати като струни. Тромпети известиха за пристигането на каретата и пътниците ѝ. Планинецът беше изумен. Посрещаха ги с почестите, които обикновено се оказваха само на най-високопоставените вождове на Четирите земи, политика, която малкото останали в Южната земя монархии спазваха стриктно, Пищността и цялата тази военна парадност показваха, че Паланс Букхана е решил да пренебрегне не само обстоятелствата, при които те бяха пристигнали, но и спазваната от векове традиция.

— Трябва да е полудял, напълно полудял! — избухна възмутеният планинец. — Какво си въобразява, че прави? Обсадени сме от нашественическа армия, а той облича войниците в парадни униформи!

— Мениън, внимавай какво говориш пред него. Трябва да сме предпазливи, ако искаме да помогнем на Балинор. — Шърл го стисна за рамото и за момент се извърна към него. Усмихна му се бързо и го предупреди: — Не забравяй, че ме обича, колкото и да е объркан. Навремето беше добър човек, пък и все още е брат на Балинор.

Мениън си беше такъв — избухлив и импулсивен. Но си даде сметка, че девойката е права. Нищо нямаше да спечелят, ако покажеше, че е разгневен от това глупаво надутото посрещане. Съветът ѝ наистина беше разумен — да не обръща внимание на прищевките на принца, докато не разберат къде е Балинор и не го освободят. Облегна се спокойно назад. Каретата влезе през портите на двореца и мина бавно край редиците на войниците с безизразни лица, които съставяха елита на личната охрана на краля. Звукът на фанфарите продължаваше да се носи от всички страни и един малък кавалерийски взвод направи обиколка на двора в безупречно строен ред в чест на новопристигналите. После каретата спря леко и едрата фигура на новия владетел на Калахорн се появи на вратата с възторжена, но нервна усмивка на широкото си лице.

— Шърл, Шърл, мислех си, че никога вече няма да те видя! — подаде ръка и помогна на стройното момиче да слезе, притисна я за малко до себе си и после отстъпи, за да я погледне още веднъж. — Аз... аз наистина си мислех, че съм те загубил.

Раздразнен вътрешно, Мениън слезе от каретата, застана до тях и се усмихна слабо, когато Паланс се обърна да го поздрави.

— Принц на Лий, ти наистина си добре дошъл в моето кралство. — С тези думи едрият мъж поздрави планинеца и протегна сърдечно ръката си. — Направи ми... огромна услуга. Всичко, което имам, е твое. Всичко. Ще станем големи приятели, ти и аз. Големии приятели! Беше... толкова отдавна...

Внезапно млъкна, загледа се напрегнато в планинеца и изведнъж загуби мисълта си. Изразяваше се високопарно и накъсано, като че ли в нито един момент не беше съвсем сигурен какво точно казва. Мениън бързо си помисли, че ако все още не е полудял, то той със сигурност е много сериозно болен.

— Много се радвам, че съм в Тирзис, въпреки че би ми се искало да се запознаем при по-приятни за всички нас обстоятелства.

— Имаш предвид брат ми, естествено — Забележката беше изстреляна, след като другият отново беше дошъл на себе си. Лицето му пламна. За миг Мениън трепна изненадан.

— Паланс, той има предвид нашествието на хората от Северната земя, подпалването на Керн — вметна бързо Шърл.

— Да... Керн... — Той отново се отплесна, но този път се огледа неспокойно наоколо, сякаш някой липсваше, Мениън също се огледа напрегнато и забеляза, че мистикът Стенмин го нямаше.

— Странно, наистина. По думите на Шърл и Джанъс Сенпър принцът никога никъде не ходел без съветника си. Мениън срещна зоркия поглед на Шърл.

— Има ли нещо, което не е наред, милорд? — Мениън използва официалното обръщение, за да привлече вниманието на другия и се усмихна, сякаш искаше да го успокои, че е загрижен приятел, който иска да помогне. Измамата доведе до неочакван резултат.

— Ти можеш да ми помогнеш... на мен и на това кралство, Мениън Лий — отговори бързо Паланс. — Брат ми иска да заеме мястото ми на крал. Опита се да ме убие. Съветникът ми Стенмин ме спаси — но имам и други врагове... навсякъде около мен! Ти и аз

трябва да сме приятели. Трябва да се държим един за друг и да застанем срещу онези, които се домогват до трона ми — които искат да наранят тази прекрасна жена, която ти ми върна. Аз... аз не мога да говоря със Стенмин... така, както бих могъл да говоря с приятел. Но с теб, с теб бих могъл!

Като малко дете беше вперил нетърпелив поглед в изумения Мениън Лий и чакаше отговор. Внезапно планинецът бе обзет от съжаление към този син на Рул Букхана и изпита истинско желание да направи нещо, с което да помогне на този нещастник. Усмихна се тъжно и кимна с глава.

— Знаех си, че ще заемеш моята страна! — възкликна другият възбудено и се засмя доволно. — И в двама ни тече кралска кръв, а това... ни свързва тясно. Ти и аз ще бъдем големи приятели, Мениън. Но сега, трябва да си починеш.

Той като че ли изведнъж си спомни, че охраната на замъка продължава да стои мирно, както подобаваше на едно парадно посрещане и чака търпеливо принцът да я освободи. С рязко махване на ръка новият владетел на Калахорн поведе двамата си гости към дома на фамилията Букхана, като кимна на командира на личната му охрана да върне войниците си към обичайните им задължения. Тримата влязоха през парадния вход на древния дворец, където множество слуги стояха и чакаха да отведат гостите до стаите им. Домакинът отново се спря, обърка се към гостите си, наклони се към тях и зашепна:

— Брат ми е заключен в тъмницата под нас. Няма от какво да се страхувате. — Погледна ги многозначително за момент, после хвърли бърз поглед към любопитните слуги, които чакаха чинно. — Знаете ли, той има приятели навсякъде.

И Мениън, и Шърл, кимнаха, защото той очакваше от тях да направят точно това.

— Значи няма как да избяга? — помъчи се да поддържа темата Мениън.

— Опитал се миналата нощ... с някакъв приятел. — Паланс се усмихна със задоволство. — Но ги заловихме и поставихме в капан... затворихме ги завинаги в капан долу в тъмницата. Сега Стенмин е там... трябва да ви запозная с него... Отново се оплете в недоизказаната си мисъл, а вниманието му беше отвлечено от слугите,

няколко от които повика при себе си. Нареди им да съпроводят гостите до стаите им, където те можеха да се изкъпят и да сменят дрехите си, преди да закусят с него. Минал беше само около час след зазоряване, но бегълците от Керн не бяха яли от по-предишната нощ. Мениън се нуждаеше от медицинска помощ за набързо превързаните му крака и придворният лекар го чакаше да смени превръзките и лекарството му. Планинецът се нуждаеше и от почивка, но тя можеше да почака. Малката група беше тръгнала по дълъг коридор, когато внезапно един отнесен глас извика след Шърл и новият властник на Калахорн тръгна след тях. Доближи се до изненаданата девойка с колебливи стъпки, накрая се спря пред нея и бързо я прегърна. Мениън гледаше встрани, но чу ясно какво си казаха.

— Вече не трябва да ме изоставяш, Шърл. — Това беше заповед, а не молба, въпреки че думите бяха изречени тихо — Новият ти дом трябва да бъде в Тирзис — като моя съпруга. Последва дълго мълчание. — Паланс мисля че... — Гласът на Шърл потрепери, докато се мъчеше — да вметне някакво спокойно пояснение.

— Не, не казвай нищо. Сега не са нужни никакви приказки... не сега — прекъсна я бързо Паланс. — по-късно... Когато останем насаме, когато си отпочинеш... има време. Знаеш, че те обичам... Винаги съм те обичал. И ти си ме обичала, знам. Отново последва дълго мълчание, след което Шърл мина бързо покрай Мениън, като принуди слугите да се втурнат напред, за да я изпреварят и отведат в помещенията за гости. Планинецът бързо настигна красивата девойка, без ла посмее да я докосне, докато домакинът му стоеше мълчаливо и ги наблюдаваше как се отдалечават по коридора. Шърл вървеше с наведена глава, лицето ѝ беше засенчено от дългите червеникави коси, а слабите, загорели от слънцето ръце, бяха сключени здраво пред тялото. И двамата не проговориха, докато слугите ги водеха по коридора до стаите им в западното крило на древния замък. Бързо се разделиха. После Мениън позволи на упорития лекар да почисти раните му и да смени превръзките. На огромното легло бяха поставени чисти дрехи и го чакаше гореща вана, но разсеяният Мениън не забеляза нито едното, нито другото. Бързо се измъкна от стаята си и застана в празния коридор. Почука тихо, бутна и отвори вратата ни стаята на Шърл, после влезе. Тя се надигни бавно от леглото, докато

той затваряше тежката дървена врата, после се затича към него, прегърна го и го притисна силно към себе си.

Останаха така няколко минути и мълчаха, просто прегърнати. Усещаха как топлината на живота се разлива по телата им, вплиташе ги един в друг и ги обвързваше навеки. Мениън нежно погали тъмночервените къдрици, притисна леко красивото лице до гърдите си. Тя зависеше от него. Мисълта се стрелна през скования му мозък и го успокои. Когато собствената ѝ сила, собствената ѝ смелост, я бяха напуснали, тя се беше обърнала към него и Мениън разбра, че я обича безумно.

Странното беше, че това се случваше точно сега, когато техният свят може би беше обречен да се срути, а смъртта стоеше и чакаше в сенките. Бурният живот на Мениън през последните няколко седмици го беше лашкал от една ужасна битка към друга, и всяка една беше борба за оцеляване, и всяка една изглеждаше безсмислена в очите на един простосмъртен, и имаше логика единствено в необикновената легенда за мистичния Меч на Шанара и Господаря на магиите. През всичките ужасяващи дни след като беше напуснал Кълхейвън, животът вилнееше около него като битка, от която се беше измъкнал. Близкото му приятелство с Ший, дружбата му с останалите, с които беше пътувал към Паранор и от които сега беше разделен, му бяха вдъхнали някакво неопределено чувство на стабилност. За него това беше показателно, че дори когато всичко останало се срути, ще остане нещо вечно. И после, съвсем неочаквано, откри Шърл Рейвънлок, а бързото развитие на събитията и опасностите, които те споделиха през изминалите няколко дни, наред с всичко лично, което се преплете, ги привлече един към друг и ги свърза завинаги. Мениън затвори очи и я притаена още по-силно.

Паланс им помогна поне в едно отношение — каза им, че Балинор, а по всяка вероятност и другите с него, са затворени в тъмницата някъде под замъка. Ясно беше, че един опит за бягство вече се е провалил, а Мениън беше твърдо решил да не допуска повече грешки. Тихо разговаряха с Шърл и се мъчеха да решат какво да правят по-нататък. Ако Паланс решише да държи Шърл по-близо до себе си, за да бъде тя под неговата защита, свободата ѝ на движение щеше да бъде ужасно ограничена. По-голяма заплаха беше идеята фикс на принца да се ожени за нея. Паланс Букхана изглеждаше на

ръба на пълното полудяване, а разумът му едва-едва се крепеше. Във всеки момент можеше да наклони надолу, а ако това се случеше, докато Балинор беше в тъмницата...

Мениън — престана да мисли. Осъзнаваше, че времето не позволяваше да се размишлява за това, което можеше да се случи утре. Тогава нищо нямаше да има значение, защото нашественическите сили на Северната земя щяха да бъдат пред прага на Тирзис и щеше да бъде твърде късно за когото и да било да направи нещо. Балинор трябваше да бъде освободен сега. Мениън имаше силен съюзник в лицето на Джанъс Сенпър, но замъкът беше охраняван от специални, облечени в черно войници, които служеха само на господаря, а в момента те май служеха на Паланс Букхана. Изглежда никой не знаеше какво се беше случило на краля. Никой не го беше виждал от седмици. Явно той не можеше да става от леглото си. Но все пак това го беше казал синът му, а той се осланияше на твърденията на този странен мистик Стенмин.

Веднъж Шърл беше споменала, че никога не е виждала Паланс сам за повече от няколко минути без Стенмин да е някъде наблизо. Въпреки това, когато пристигнаха от Керн, Стенмин не се виждаше никъде. Това беше необичайно, особено след като всички знаеха, че е истинският владетел зад гърба на неуравновесения принц. Бащата на Шърл беше казал пред Съвета на Керн, че злият мистик изглежда притежава някаква необикновена власт над по-младия син на Рул Букхана. Само да можеше Мениън да открие каква е тази власт. Сигурен беше, че мистикът Стенмин беше ключът към това неуравновесено поведение на принца. Но не оставаше много време. Трябваше да направи всичко, което беше по силите му с малкото, което знаеше в момента.

Когато остави Шърл и се върна в стаята си, вече готов за горещата вана и за смяна на бельото, планът за освобождаването на Балинор се оформяше в главата му. След като се изкъпа продължи да изпипва подробностите, когато някой почука на вратата. Намъкна робата, която домакинът му беше оставил, прекоси стаята и отвори. Един от слугите на двореца му носеше меч на Лий. Усмихна се, поблагодари му и хвърли безценното оръжие на леглото. Спомни си, че го беше оставил върху седалката на каретата, докато идваха в двореца и после беше забравил да си го вземе. Докато се обличаше мислите му се зареяха в миналото. Припомни си славната служба на износеното в

битки оръжие. Толкова много беше видяло след появата на Ший в Лий преди няколко седмици. Та това можеше да бъде един цял човешки живот.

Замисли се за миг за липсващите му приятели и за хиляден път се зачуди дали малкият човек от Вейл е още жив. Не трябваше сега да е в Тирзис, помисли си с горчивина, като се самообвиняваше. Ший беше разчитал на закрилата му, но той не е оправда доверието му. Многократно Мениън се беше поддавал на желанията на Аланон и всеки път съвестта му го беше предупреждавала, че следвайки съветите на друида, той по някакъв начин предава приятеля си. Вътрешно се ядоса на себе си при мисълта, че беше пренебрегвал отговорността си към младежа от Вейл. И все пак, решенията, които беше вземал, и които го бяха довели до Тирзис, бяха лично негови. Освен Ший имаше и други, които имаха крещяща нужда от него...

Прекуси просторната спалня с отмерени крачки, потънал в мисли, отпусна се тежко в голямото, така желано меко легло и протегна ръка към хладния метал на меча. Леко го опипа с пръсти, докато лежеше уморен и мислеше за предстоящите проблеми. Представяше си изплашеното лице на Шърл и очите ѝ, които търсеха неговите. Тя имаше огромно значение за него. Не можеше да я изостави сега, за да поднови издирването на Ший, независимо от последствията. Изборът беше мъчителен, ако изобщо имаше място за някакъв избор, защото дългът му не се ограничаваше с живота само на тези двамата, а включваше и живота на Балинор и на затворените му приятели и, в крайна сметка, живота на всички хора на Калахорн. Аланон и Флик щяха да намерят изчезналия — Ший, ако още е жив. Толкова много зависеше от тях, помисли си той, а уморените му мозък и тяло вече потъваха в толкова необходимия му сън. Единственото, което можеше да направи, беше да се моли да успеят, да се моли и да чака. Известно време се отпусна в дрямка и после заспа дълбоко.

Миг по-късно спящият му мозък се стресна рязко и той моментално се събуди. Не беше сигурен дали това беше слаб шум или силно развито шесто чувство. Но каквото и да беше, то го беше извадило от сън, който щеше да завърши със смърт. Лежеше неподвижен в големия креват и ушите му доловиха слабо поскърцване откъм отсрещната стена. През полуотворените си клепачи видя как част от завесата се помръдна Един тежък камък зад завесата се

отмести и през пролуката се промъкна приведена, облечена в аленочервена фигура.

Мениън се насили да продължи да диша равномерно, въпреки че сърцето му биеше лудо и имаше желание да скочи от леглото и да сграбчи неизвестния натрапник. Загърнатата в плащ фигура премина безшумно през спалнята, непознатото лице се огледа бързо из стаята и после погледът се спря на легналия в кревата планинец. Неканеният гост беше само на няколко фута от леглото, когато тънката му ръка се плъзна под аленочервения плащ и се подаде, стиснала дълга кама.

Протегнатата ръка на Мениън лежеше отпусната върху меча на Лий, но все още не помръдваше. Той изчака, докато нападателят се доближи до леглото, стиснал камата на височината на кръста си. Тогава силното му тяло подскочи и се хвърли върху смаяния натрапник. Както държеше меча, който още беше в кожената ножница, замахна с плоската страна на острието към незащитеното лице на мъжа и го удари силно. Тайнствената фигура отстъпи назад, вдигнала камата за отбрана Мечът удари втори път и оръжието изтрополи на пода, а вдървените пръсти на нападателя внезапно се свиха от болка. Без да спира, Мениън се хвърли върху облечената в аленочервено фигура, с тежестта на тялото си свлече мъжа на пода и бързо го притисна, изви рязко едната му ръка и пръстите му започнаха да се стягат около гръкляна му.

— Изплюй камъчето, убиец такъв — изсъска заплашително Мениън.

— Спри, недей, имаш някаква грешка... Не съм враг... моля те, задушavam се...

Гласът започна силно да хрипти, дишането на мъжа стана остро и пресечено, но планинецът не преставаше да го стиска, а студените му мрачни очи изучаваха лицето на пленника. Доколкото си спомняше, Мениън никога не го беше виждал. Лицето му беше мършаво и с остри черти, обградено от малка, черна брадичка. Когато видя гневно стиснатите му зъби и омразата, която гореше в очите му, планинецът инстинктивно разбра, че не греши. Бързо отстъпи встрани и разтърси тялото на непознатия, като продължаваше да стиска силно хилавия му врат.

— А сега, я ми кажи в какво греша. Имаш на разположение една минута, преди да ти прережа гърлото и да те изхвърля на охраната!

Освободи хватката си около шията му и с едната си ръка сграбчи предницата на плаща му. Запрати меча си върху леглото, бързо взе падналия нож и се приготви да го използва, ако нападателят му се опиташе да направи нещо.

— Това беше подарък, принц на Лий... просто един подарък от краля. — Гласът леко потрепери, а мъжът се мъчеше да се успокои. — Кралят искаше да изрази благодарността си и аз... влязох през друга врата, за да не обезпокоявам съня ти.

Млъкна, сякаш чакаше нещо, с очи, приковани в очите на планинеца. Не чакаше да разбере дали обяснението му ще мине или не. Чакаше нещо друго, като че ли очакваше Мениън да види още нещо... Принцът на Лий отново го раздруса силно и доближи лицето му до своето.

— Това е най-слабата версия, която съм чувал досега! Кой си ти, убиецо?

Очите на Стенмин изгаряха собствените му очи с огромната си омраза.

— Аз съм Стенмин, личният съветник на краля. — Той май изведнъж се беше окопитил. — Не те излъгах. Камата е подарък от Паланс Букхана и аз го помолих да ти я донеса. Нищо лошо не съм та мислил. Ако не ми вярваш, иди при краля. Попитай го!

В гласа на мъжа прозвуча нотка на самоувереност, която убеди Мениън, че Паланс щеше да потвърди всичко, което му каже Стенмин, независимо дали то е истина или не. Държеше в ръцете си най-опасния човек в Калахорн, злия мистик, който, прикривайки се зад монархията, упражняваше властта си — единственият човек, когато трябваше да премахне, ако искаше да спаси Балинор. Не разбираше защо мистикът искаше да го убие, след като изобщо не се бяха виждали. Но едно беше ясно. Ако го пуснеше сега, или дори само ако го заведеше при Паланс, за да го разобличи, планинецът щеше да загуби инициативата и отново да изложи на опасност живота си. Грубо запрати мистика на близкия стол и му заповяда да не мърда. Мъжът стоеше кротко, но ръцете му попипваха нервно късата, издадена напред брадичка. Мениън го гледаше с празен поглед, а мислите му внимателно претегляха възможностите за действие, с които разполагаше. Почти веднага взе решение. Не можеше повече да си губи времето и да чака подходящия момент, за да освободи приятелите си. Решението беше в ръцете му.

— Ставай, мистико, или каквото и да си там, наричай се както си искаш! — Злото лице го погледна заплашително и разгневен, Мениън раздруса яростно мъжа върху стола. — Мога да те смажа без повече да му мисля. Хората от Калахорн ще останат доволни. Но засега се нуждая от услугите ти. Ще ме заведеш в тъмницата, където са затворени Балинор и другите. И то веднага!

Внезапно очите на Стенмин се разшириха от изненада при споменаването на Балинор.

— Откъде знаеш за него... за този предател на това кралство? — възкликна мистикът смаяно. — Самият крал нареди брат му да бъде затворен, докато умре от собствената си смърт, принц на Лий. И дори аз... — Думите му заглъхнаха в приглушено изхриптяване. Мениън отново го беше сграбчил за гърлото и започнал да стиска. Лицето на Стенмин бавно придоби пурпурночервен цвят.

— Не те помолих да ми се извиняваш, нито пък да ми даваш никакви обяснения. Просто ме заведи при него!

Отново затегна яката си хватка и накрая задушаваният се пленник разтърси енергично глава в съгласие. Мениън го освободи с рязко извиване на китката и почти удушеният мъж падна замаян на едното си коляно. Планинецът бързо Съблече робата и навлече дрехите си, прикачи меча и пъхна камата в колана. За миг му мина през ума да събуди Шърл в съседната стая, но бързо отхвърли тази мисъл. И без това планът му беше опасен. Нямаше причина да излага и нейния живот. Ако успееше да спаси приятелите си, щеше да има достатъчно време да се върне при нея. Обърна се към пленника си, измъкна камата и я размаха пред очите на другия.

— Подаръкът, който беше така мил да ми донесеш, ще се обърне срещу теб, убиецо, ако се опиташ да ме измамиш или предадеш — предупреди той с най-застрашителен глас. — Така че хич не се мъчи да хитруваш. Когато излезем от тази стая, ще ме поведеш по коридора и стълбите до затвора, където са Балинор и приятелите му. И не се опитвай да предупреждаваш охраната — няма да бъдеш достатъчно бърз. Ако се съмняваш в нещо от това, което ти казах, тогава запомни едно. Изпратен съм в този град от Аланон!

Изведнъж лицето на Стенмин пребледня при споменаването на името на огромния друид и в разширените му очи се изписа неприкрит страх. Явно уплашен, облеченият в аленочервено мистик се подчини

на човека, който го беше пленил и бавно се насочи към вратата на спалнята. Мениън тръгна по петите му, най-важното сега беше времето. Трябваше да действа бързо, да освободи Балинор и другите, си приятели от групата и да залови умопобъркания Паланс, преди стражата да бъде вдигната на крак. После бързо да изпрати съобщение на Джанъс Сенпър да доведе на помощ онези, които все още бяха верни на Балинор, и властта на монархията щеше да бъде възстановена без бой.

Огромната армия на Северната земя вече трябваше да се е мобилизирала на поляните над островния град Керн и да се готви за придвижването си към Тирзис Ако същия този ден успееш отново да съберат Граничния легион и да го разположат достатъчно бързо, тогава нашественикът можеше да бъде спрял на северния бряг на Мърмидън. Прекосяването на придошлата река щеше да бъде почти невъзможно при наличието на отбранителни сили, които да задържат отсамния бряг. На врага щяха да са нужни няколко дни, докато организира нападение във фланга. А това щеше да е повече от достатъчно, за да имат време армиите на Ивънтайн да пристигнат. Мениън знаеше, че всичко зависи от следващите няколко минути.

Двамата мъже пристъпиха предпазливо в коридора зад стаята. Мениън бързо се огледа в двете страни, за да види дали няма някой от облечените в черно стражи. Но коридорът беше празен и планинецът даде знак на Стенмин да продължи. Мистикът неохотно го поведе към вътрешността на централната част на замъка, сви по коридорите, които водеха към задния край на сградата като предпазливо избягваше стаите, в които имаше хора. Два пъти се разминаха с войници от охраната, но и двата пъти Стенмин не ги заговори, нито ги поздрави. Вървеше с наведена глава и лицето му изразяваше мрачна решителност.

През решетките на прозорците Мениън виждаше красивите градини в околността на замъка на Букхана. Ярките багри на пъстроцветните им лехи бяха облени от топлите лъчи на слънцето. Станало беше средата на сутринта и не след дълго обичайните посетители и хората, които идваха по работа, щяха да започнат да пристигат. Нямаше и следа от Паланс Букхана и Мениън се надяваше, че принцът се е отдал на своите си работи.

Докато вървяха по коридорите от всички страни долитаха гласове, които се чуваха ясно. Започнаха по-често да срещат слуги, които се движеха бързо, заети с всекидневните си задължения. Когато ги отминаваха, слугите подчертано се правеха, че не забелязват Стенмин и човека, който явно го съпровождаше. Това беше хубав признак. Те нито обичаха мистика, нито му гласуваха доверие. Никой не ги попита за нищо и накрая те се доближиха до масивната врата, която водеше към мазето на замъка. Пред вратата имаше двама въоръжени стражи и метална решетка, която беше здраво залостена с резета.

— Внимавай какво ще говориш — изсъска му предупредително Мениън шепнешком, докато се приближаваха до охраната.

Спряха пред тежката врата. Застанал до Стенмин, предпазливият планинец постави ръката си върху дръжката на камата. За миг стражите ги погледнаха с любопитство, после насочиха вниманието си към съветника на краля, който каза:

— Отворете вратата, стражи. Принцът на Лий и аз ще разгледаме винената изба и тъмницата.

— Никой няма право да влиза тук без специалното разрешение на краля, милорд — отвърна войникът вдясно.

— Тук съм по заповед на краля! — извика ядосан Стенмин и Мениън му хвърли бърз, предупредителен поглед.

— Стражи, това е личният съветник на краля, а не враг на кралството — подчерта планинецът с изкуствена усмивка. — Разглеждаме замъка, и тъй като аз бях този, който спаси годеницата на краля, той си помисли, че бих могъл да разпозная похитителите на младата дама. Но ако се налага, ще обезпокоя краля и ще го доведа тук...

Млъкна заплашително, молейки се охраната да познава избухливия характер на Паланс и да се позамисли, преди да го извика долу. Стражите се поколебаха само за миг, после кимнаха, без да кажат нещо, освободиха резетата и се отстраниха, докато отваряха вратата, зад която се видя водещото надолу каменно стълбище. Стенмин отново тръгна напред, без да продума. Той явно беше решил да изпълнява стриктно нарежданията на Мениън, но предпазливият планинец знаеше, че мистикът не е глупак. Ако той успееше да спаси Балинор и ако Граничният легион отново бъде сформиран, мистикът щеше да

загуби властта си над трона на Калахорн. Несъмнено той щеше да се опита да направи нещо. Въпросът беше кога и къде, но явно още не му беше дошло времето. Тежката врата се затвори тихо зад тях и те заслизаха по осветените от светлината на факлите стълби. Почти веднага Мениън забеляза капака в центъра на пода на мазето и двамата стражи край него. Войниците не си бяха направили труда пак да го замаскират с каси от вино. Те обаче бяха се постарали да го затиснат с метални пръти и резета, и то така здраво, че никой, който беше затворен вътре, да не може да го повдигне. Мениън не можеше да знае, че след неуспешния им опит за бягство същата тази сутрин, затворниците не бяха върнати в килиите им, а бяха оставени да се лутат из мрака на коридорите на тъмницата. Мениън видя паница с недоядено сирене и хляб, поставена върху една от касите с вино и две недопити чаши до полупразна бутилка. Планинецът се подсмихна.

Когато двамата стигнаха до каменната площадка, Мениън се престори, че разглежда с интерес вътрешността на мазето и започна да говори нещо оживено на мълчаливия Стенмин. Войниците от охраната се падишаха бавно и се стегнаха, когато забелязаха съветника на краля, който определено беше угрижен от нещо. Планинецът беше наясно, че ги бяха хванали неподготвени и че те бяха изненадани от неочакваното посещение. Реши да се възползва от случая възможно най-много.

— Ясно ми е какво имате предвид — каза той и, докато се доближаваха до стражите ги изгледа свирепа — Тези хора пият, докато са на пост! Ами я си представете какво щеше да стане, ако затворниците се бяха измъкнали, докато тези двамата са били пияни. Кралят трябва да бъде уведомен колкото се може наскоро, веднага след като си свършим работата тук.

Стенмин пламна от гняв при тази измама, но войниците, които бяха на пост, изтълкуваха погрешно яда му и си помислиха, че щеше да ги накаже. Те пребледняха от страх, когато чуха да се споменава кралят.

— Милорд, грешите — бързо започна да се оправдава единият. — Ние само си пийнахме съвсем мъничко със закуската. Не сме прекалявали...

— Това ще реши кралят — прекъсна го Мениън и вдигна ръката си. — Но... кралят няма да ни изслуша.

Мистикът се опита да каже нещо, но Мениън бързо мина пред него, измъкна камата си и я насочи към незащитените гърди на нещастните стражи.

— Да, естествено, те сигурно лъжат — продължи Мениън, без да променя тона си. — Но кралят е прекалено зает и не ми се иска да го тревожим с дреболии. Може би само едно предупреждение към тях ще е достатъчно засега.

Погледна отново войниците, които кимаха вцепенени от ужас и бяха готови на всичко, само и само да избегнат гнева на Стенмин. Като всички останали в кралството, те се плашеха от властта, която странният мистик упражняваше над Паланс и даваха мило и драго, за да се спасят от яростта му.

— Много добре. Значи сте предупреждени, — Мениън прибра обратно камата в ножницата и им нареди. — Сега отворете тъмницата и доведете затворниците.

Стоеше близо до Стенмин и му хвърляше предупредителни погледи. Мрачното лице сякаш беше престанало да го вижда, очите му се бяха втренчили неவிждащо в каменната плоча, която преграждаше пътя към тъмницата долу. Стражите не се бяха помръднали, но отново бяха вперили отчаяни погледи в двамата.

— Милорд, кралят е заповядал никой да не се среща със затворниците, независимо по каква причина — каза най-последен един от стражите е пресъхнала уста. — Не мога да ги изведа от тъмницата.

— Значи вие налагате забрана на съветника на краля и на личния му гост — не се поколеба Мениън. Очаквал беше това — Тогава нямаме друг избор, освен да извикаме краля тук долу... Тона беше достатъчно. Нямаше нужда от повече приказки. Стражите се втурнаха към каменната плоча и бързо освободиха резетата и металните пръти. Напънаха сили и задърпаха желязната халка. Капакът се надигна тежко и се стовари шумно върху каменния под, оставил зейнала черна дупка. Като хванаха мечовете си, готови за отбрана, стражите се наведоха в тъмнината и извикаха на затворниците да излязат. По древните каменни стъпала отекнаха стъпки, докато Мениън чакаше, застанал плътно до Стенмин, с изваден меч. Свободната му ръка държеше здраво мистика, а дрезгавият му глас го предупреждаваше остро да не шава и да не гъква. Едрото тяло на Балинор се появи от тъмнината на отвора, следвано отблизо от братята елфи и от непоколебимия Хендъл,

чийто опит да освободи приятелите си беше осуетен само няколко часа по-рано. В началото не видяха Мениън. Планинецът бързо мина напред, като продължаваше да стиска безгласния Стенмин.

— Е, това е. Не им позволявайте да се спират, не им разрешавайте да се раздалечават. Хора като тях трябва да бъдат наблюдавани изкъсо. Те винаги са опасни.

Изведнъж изтощените затворници погледнаха рязко нагоре и едва успяха да прикрият изумлението си, когато видяха принца на Лий. Мениън им смигна зад гърбовете на стражите и четиримата затворници се обърнаха Единствено леката усмивка на лицето на младия Дейъл издаде внезапната радост, която изпитваха, че виждат стария си приятел. Сега бяха извън тъмницата и стояха на няколко крачки от стражите, които бяха с гръб към планинеца Но преди Мениън да успее да направи нещо, кроткият до този момент Стенмин отскубна приличащото му на камшик тяло от желязната хватка на планинеца, скочи встрани и извика предупредително на нищо неподозиращите стражи. — Предател! Стражи, всичко това е номер...

Така и не успя да довърши. Когато обезумелите войници от охраната се извъртяха, Мениън се хвърли като котка върху бягащия мистик и го запрати яростно на каменния под. Войниците разбраха грешката си твърде късно. Четиримата затворници се включиха в борбата, преминаха бързо малкото разстояние, което ги делеше от тъмничарите им и ги разоръжиха, преди те да се усетят. За секунди стражите бяха обезвредени, ръцете и краката им бързо вързани, а на устите им поставени превръзки. После ги примъкнаха в един тъмен ъгъл на мазето, където не се виждаха. Напълно съсипаният Стенмин беше вдигнат грубо на крака и изправен лице в лице с хората, които го бяха пленили. Мениън погледна неспокойно към затворената врата в горния край на стълбата на мазето, но там не се появи никой. Очевидно не бяха чули викът. Балинор и останалите се доближиха до него с усмивки на благодарност върху изпитите им лица, потупваха го приятелски по гърба и му стискаха ръката.

— Мениън Лий, дължим ти повече, отколкото сме в състояние да ти се отблагодарим някога. — Огромният човек от границата стисна силно ръката му. — Не допусках, че изобщо някога пак ще се видим. Къде е Аланон?

Мениън набързо им разказа как беше оставил Аланон и Флик скрити над лагера на армията на Северната земя и как беше дошъл в Калахорн, за да предупреди за предстоящото нападение срещу Тирзис. Спря за момент разказа си, за да запуши устата на Стенмин, в случай че злият съветник се опитахе да извика още някое предупреждение на стражите, поставени пред вратата на мазето, и после продължи. Разказа им как беше спасил Шърл Рейвънлок, за бягството си до Керн и после до стените на Тирзис след обсадата на островния град и неговото разрушаване. Приятелите му го слушаха с помръкнали физиономии, докато свърши.

— Каквото и да става оттук нататък, планинецо, — заяви Хендъл тихо, днес ти доказва себе си и ние никога няма да го забравим.

— Граничният легион трябва отново да бъде сформиран и незабавно изпратен да задържи Мърмидън — прекъсна го Балинор. Трябва да изпратим съобщение до града. После трябва да открием баща ми... и брат ми. Но искам да запазя замъка и армията без бой. Мениън, можем ли да се доверим на Джанъс Сенпър и да разчитаме на него за помощ, ако го помолим?

— Той ти е верен — на теб и на краля — кимна Мениън утвърдително.

— Трябва да го уведомиш, докато ние стоим тук — продължи принцът на Калахорн, който се беше запътил към пленника Стенмин. — Щом пристигне с подкрепления, няма да имаме никакви проблеми. Брат ми ще остане без всякаква подкрепа. Колкото до баща ми...

Извиси се над тъмната фигура на мистика, махна превръзката от устата му и го погледна студено отвисоко. Стенмин за миг пресрещна погледа му. Очите му бяха лукави и изпълнени с омраза. Мистикът знаеше, че ако Паланс бъде заловен и свален като монарх на Калахорн, с него беше свършено. Колкото повече приближаваше края му и колкото повече се проваляха плановите му, толкова по-безразсъден ставаше той. Като остана редом с братята елфи и Хендъл, докато Балинор се беше изправил пред мистериозния пленник, Мениън се чудеше какво се беше надявал Стенмин да спечели, като е насъсквал Паланс да действа така, както беше действал.

Естествено нищо странно нямаше в това, че беше подкрепял умопобъркания и нестабилен принц като крал на Калахорн. С едно управление в ръцете на брата на Балинор той си осигуряваше

собственото положение. Но защо беше насърчавал разпускането на Граничния легион, след като е знаел, че има нашественическа армия, която заплашва да прегази малката Южна земя? Защо си беше направил труда да затвори Балинор и да скрие баща му в едно отдалечено крило на замъка, след като е могъл тихомълком да ги очисти? И защо се беше опитал да убие Мениън Лий, човек, когото никога преди не беше срещал?

— Стенмин, твоето властване над тази земя и над народа й, както и влиянието ти над брат ми свърши — заяви Балинор с хладнокръвна решителност. — А дали ще видиш или не светлината на някой и друг ден зависи единствено от поведението ти отсега нататък, докато отново поема командването на града. Какво си направил с баща ми?

Последва дълго мълчание, докато мистикът се оглеждаше отчаяно с пребледняло от страх лице.

— Той... е в северното крило... в кулата — отговори той шепнешком.

Балинор се обърна рязко и се отдалечи за момент от ужасения мъж. Стенмин се отдръпна от стената, втренчил поглед във високата фигура на човека от границата. Едната му ръка посегна към малката, издадена напред брадичка и започна да я попипва нервно. Мениън го наблюдаваше и почти го съжаляваше. Изведнъж нещо му прищрака в мозъка. В съзнанието му проблесна ярък образ — спомен от сцена, която беше наблюдавал преди няколко дни на брега на Мърмидън северно от островния град Керн, докато лежеше скрит на възвишението. Същият жест — попипване на малка, издадена напред брадичка. Сега вече знаеше какво точно се опитва да направи Стенмин! Лицето му почервения от гняв и той се втурна напред, прелитайки край. Балинор, сякаш той изобщо не беше там.

— Ти беше човекът на брега — похитителят! — обвини го той, без да прикрива беса си. — Ти се опита да ме убиеш, защото те е било страх, че ще те разпозная като човека, който похити Шърл — човекът, който я предаде на онези от Северната земя. Предател такъв! Възнамерявал си да предадеш всички нас, да предадеш целия град в ръцете на Господаря на магиите!

Без да обръща внимание на виковете на приятелите си, той налетя върху мистика, който сега беше изпаднал в истерия, но успя някак да се спаси от първия му скок и се стрелна към стълбищата на

мазето. Мениън се спусна стремглаво след него, вдигнал високо блестящия меч над главата си, готов да нанесе удар. По средата на стълбището го настигна и с едната си ръка го раздруса свирепо, докато оня пищеше ужасено. Но краят все още не беше дошъл. Точно когато Мениън замахна с меча, притискайки силно обезумелия Стенмин до стената, тежката врата на мазето на древния замък внезапно се отвори. Изтегленото, обковано с желязо дърво, се удари в стената, след което всичко наоколо се разтресе: В рамката на входа се очертаха контурите на едрата фигура на Паланс Букхана.

ГЛАВА 29

За момент никой не помръдна. Дори ужасеният Стенмин седеше като прикован до стената на мазето и гледаше с празен поглед застаналата като статуя в най-горния край на стълбите безмълвна фигура. Набразденото лице на принца беше преbledняло, а в очите му се четеше странна смесица от гняв и смущение. Непреклонният Мениън срещна тези блуждаещи очи и бавно отпусна меча си. Омразата му стихваше от обрата на събитията.

— Ето ти го предателят, Паланс — истинският предател на Калахорн. Този човек предаде Шърл Рейвънлок на хората от Северната земя. Този човек ще предаде Тирзис на Господаря на магиите...

— Дойдохте тъкмо навреме, милорд. — Мистикът се беше съвзел достатъчно бързо, за да прекъсне Мениън, преди да е казал още нещо. Вдигна се изплашен, втурна се нагоре по стълбите, хвърли се в краката на Паланс и посочи групата приятели. — Сварих ги да бягат. Тръгнал бях да ви предупредя! Планинецът е приятел на Балинор. Дошъл е да ви убие! — Думите излизаха от устата му с неприкрита омраза. Сграбчи робата на благодетеля си и бавно се изправи. — Те щяха да ме убият, а после и вас, Господарю мой. Не виждате ли какво става?

Мениън потисна желанието си да изтича нагоре по стълбите за да отреже лъжливия език на мистика и се насили да запази външно самообладание. Наблюдаваше лицето на смаяния Паланс Букхана.

— Този човек те е предал, Паланс — продължи той с равен глас. — Отровил е сърцето и ума ти. Изцедил е волята ти да мислиш със собствения си мозък. И пет пари не дава за теб. Пет пари не дава за тази земя, която е продал толкова евтино на врага, който вече разруши Керн.

Стенмин се развика яростно, но Мениън продължи с леден глас, без да му обръща внимание:

— Каза ми, че ще бъдем приятели. А приятелите трябва да си имат доверие. Не се оставяй и този път да те измамат, иначе ще загубиш кралството си.

В дъното на стълбите Балинор и приятелите му наблюдаваха мълчаливо и се страхуваха нещо да не прекъсне странный монолог на Мениън, защото Паланс продължаваше да го слуша, а мозъкът му се мъчеше да разчупи стената от объркване, която го заграждаше. Бавно пристъпи напред към площадката, затвори тихо вратата зад себе си и мина край Стенмин, сякаш не го виждаше. Съветникът му се поколеба за миг объркан, погледна скришом вратата на мазето, сякаш преценяваше дали може да се измъкне. Но още не беше готов да приеме поражението и се втурна към Паланс, сграбчи го за ръката и доближи мършавото си лице до ухото му.

— Да не би да сте луд? Нима наистина сте луд, както някои твърдят, кралю мой? — изсъска той злобно. — Нима сега ще захвърлите всичко, ще дадете обратно всичко на брат си? Кой трябва да е кралят — той, или вие? Това е лъжа! Принцът на Лий е приятел на Аланон. Паланс се извърна леко към него и очите му се разшириха.

— Да, Аланон! — Стенмин знаеше, че засяга болно място и беше твърдо решен да продължи. — Кой мислите измъкна възлюбената ви от дома ѝ в Керн? Този човек, който ви говори за приятелство, е бил сред похитителите. Всичко е било хитрост, само и само да се вмъкне в двореца и да ви убие. Трябвало е да ви убият!

Долу на стълбите Хендъл направи крачка напред, но Балинор го задържа с ръка. Мениън стоеше спокойно и знаеше, че едно внезапно движение в момента само щеше да потвърди обвиненията на Стенмин. Отправи унищожителен поглед на лукавия мистик, обърна се отново към Паланс и поклати глава. — Той е предател. Той работи за Господаря на магиите. Паланс слезе няколко стъпала надолу, хвърли бегъл поглед на Мениън и се втренчи в брат си, който чакаше търпеливо в долния край на стълбите. Устните му се разтегнаха в лека усмивка и той се спря объркан. — Какво мислиш по въпроса, братко? Аз наистина ли съм... луд? Ако не съм, тогава... какво пък, всички останали трябва да са луди, а единствено аз с разума си... Преди... исках да кажа нещо.

Но изречението остана недовършено. Той изправи високото си тяло, отново погледна Стенмин, който приличаше на опасно притиснат звяр, приклепнал и готов всеки миг да нападне.

— Наистина си покъртителен, Стенмин. Стани! — Рязката заповед разсече тишината и приведената фигура на мистика

моментално се изправи. — Дай ми някакъв съвет — заповяда Паланс остро. — Трябва ли да ги убия всичките? Това ще ме защити ли?

За миг Стенмин се озова до него. Гневът беше превърнал пронизващите му очи в две късчета лед:

— Извикайте стражата, милорд. Веднага се отървете от тези убийци!

Изведнъж Паланс като че ли се разколеба. Високата му фигура се отпусна, очите му се втренчиха в стената на мазето, сякаш проучваше задълбочено мазилката. Мениън усети, че принцът на Калахорн отново губи представа за действителността и потъва в заоблачения свят на лудостта, която беше увредила някогашния му здрав разсъдък. Стенмин веднага разбра това и зловеща усмивка пропълзля по тъмното му лице, а ръката му се вдигна и поглади брадичката. Неочаквано Паланс отново проговори:

— Не, няма да има войници, няма да има убийства. Един крал трябва да бъде разсъдлив човек. Балинор ми е брат, въпреки че иска да ми вземе трона и да бъде крал вместо мен. Той и аз трябва да си поговорим сега... той не трябва да бъде нараняван... не нараняван. — Постепенно замлъкна и се усмихна на Мениън. — Ти ми върна Шърл... Мислех, че съм я загубил, знаеш ли? Защо... щеше да правиш това... ако ми беше враг...?

Стенмин се развика яростно и го сграбчи за куртката, но кралят сякаш изобщо не го забелязваше.

— Трудно ми е... да мисля ясно, Балинор. — продължи Паланс шепнешком и поклащаше глава. — Нищо вече не ми е ясно... Дори не изпитвам гняв към теб за това, че искаш да станеш крал. А ти бях ядосан, знаеш ли. Но трябва да имам... приятели... с които да си говоря...

Обърна се спокойно към Стенмин с празен и безизразен поглед. Мистикът видя нещо в очите му, което го накара да пусне ръката му и да отскочи назад към каменната стена с изкривено от страх лице. Само Мениън, който беше достатъчно близо, разбра какво става. Затруднената мисловна дейност на мъжа вече не беше в състояние дори да различава отделните физиономии и сега в объркания свят на загубилия ума си принц на Калахорн Стенмин беше само едно лице като всички останали.

— Паланс, чуй ме — започна тихо Мениън, като се опитваше да проникне през тъмната паяжина и да стигне поне за миг до мъжа, който беше оплетен в нея. Едрата фигура се извърна леко. — Нареди Шърл да слезе от стаята си. Извикай я и тя ще ти помогне.

Принцът се поколеба за секунда. Явно се мъчеше да си спомни нещо. После по измъченото му лице премина слаба усмивка и дълбоко спокойствие се разля по тялото му. Спомни си тихия ѝ глас, благородния ѝ нрав, нежните ѝ черти — спомени, които му навяха спокойствие и ведрост, моменти на дълбока привързаност, каквато не беше изпитвал към никое друго човешко същество. Само да можеше да е макар и за малко с нея...

— Шърл — произнесе той разнежен името ѝ и се обърна към затворената врата на мазето с протегната ръка. Когато мина край Стенмин, мистикът сякаш обезумя от гняв. Разkreщя се от ярост и безсилие, хвърли се към Паланс и го сграбчи за куртката. Мениън веднага реагира и се втурна към високата площадка, за да разтърве двамата мъже. Само няколко стъпала го делиха от тях, когато тънката ръка на мистика изскочи рязко изпод наметалото му. В нея проблесна дълга кама. Балинор изkreщя стъписан и безпомощен. За секунда вдигнатото оръжие висна зловещо над мъжете. После се спусна надолу. Паланс Букхана се изправи в цял ръст и камата се заби до дръжката в широките му гърди. Лицето му побеля като платно.

— Ето ти го твой брат, глупако! Връщам ти го! — изkreщя обезумелият Стенмин и блъсна грубо скованото тяло надолу по стълбите.

Намушканият в гърдите принц изтрополи тежко и падна в разтворените обятия на Мениън, блъсна го силно и той залитна към стената. За момент планинецът загуби равновесие и не успя да настигне омразния враг. Стенмин вече беше хукнал да се спасява и неистово блъскаше масивната врата на мазето. Балинор се стрелна нагоре и полагаше отчаяни усилия да попречи на мистика да избяга. Братята елфи тичаха по петите му и викаха за помощ стражата. Облечената в аленочервено фигура беше успяла да пооткрехне вратата. Когато Стенмин се опита да се промуши през отвора, Хендъл, който стоеше в най-долната част на стълбите, сграбчи един захвърлен боздуган и го метна със страхотна сила към бягачия. Той улучи рамото на мистика и се чу шум от строшени кости. Вик на болка прокътня

сред влажните стени на тъмницата. Но ударът не беше достатъчно силен, за да го омаломощи напълно и миг след това той изчезна през вратата. Чуха го как крещеше на войниците, че затворниците убили краля.

Балинор се спря само за миг, погледна неподвижното тяло, което се беше отпуснало в ръцете на Мениън Лий, и после хукна към отворената врата на мазето. Дватамата облечени в черно пазачи се появиха внезапно от коридора с извадени мечове, за да пресрещнат невъоръжения човек от границата. Балинор връхлетя светкавично и ги повали с изпуснатия меч, който беше грабнал пътьом. После изчезна. Дюрън и Дейъл го следваха само на няколко крачки. Мениън остана сам, загледан след тях. Държеше раненото тяло на самопровъзгласилия се крал на Калахорн и го люлееше леко. Хендъл мълчаливо се изкачи по стълбите и застана до него, като поклащаше тъжно посивялата си глава. Принцът беше още жив. Дишаше слабо и учестено, и от време на време клепачите му потрепваха. Джуджето мрачно се наведе към лежащото в ръцете на Мениън отпуснато тяло, изтегли смъртоносното оръжие и го захвърли отвратен. После помогна на планинеца да вдигне ранения. Внезапно очите за миг се отвориха. Паланс промърмори нещо тихо, с едва доловим шепот и отново изпадна в безсъзнание.

— Вика Шърл, — прошепна Мениън и очите му се напълниха със сълзи, когато погледна Хендъл. — Продължава да я обича.

В коридора навън Балинор и братята елфи се мъчеха да настигнат бягащия Стенмин. Настъпила беше истинска суматоха. Стражите, домашната прислуга и посетителите се суетяха из изпадналия в паника дворец. Викове на ужас отекваха от древните стени, оплакваха смъртта на краля и предупреждаваха, че има убийци, готови да избият всички. Към засилващия се хаос се прибавиха и шумовете на друга битка, които се носеха откъм портите на двореца. Балинор и двамата братя едва си проправяха път през скупчените на групички уплашени хора, които изпадаха в истерия при вида на извадените оръжия. На няколко пъти войници от стражата се помъчиха да им препречат пътя, но всеки път огромният човек от границата, без да спира, ги отблъскваше встрани, впуснал се след облечената в червено фигура. Когато тримата преследвачи стигнаха до централния коридор, Стенмин все още се виждаше, но се беше шмугнал сред множеството от хора и вече се отдалечаваше. Обзет от неописуем гняв

Балинор летеше напред и безпощадно отхвърляше встрани всеки, който му се изпречеше на пътя. Лицето му беше свирепо, зловещо.

Изведнъж вратите на замъка се раздрусаха под напора на множество биещи се мъже и се отвориха с трясък точно пред огромния човек от границата и двамата му приятели елфи. Настана пълно объркване, когато в коридора и в залите зад него влетя група войнствено настроени мъже, които викаха името на Балинор и размахваха оръжията си. В първия момент принцът не успя да разбере кои са. После видя символа на Граничния легион — леопарда. Някои от малкото стражи на замъка се разбягаха, другите хвърлиха оръжието си и бяха заловени. Войниците на легиона моментално забелязаха Балинор, втурнаха се към него, грабнаха го и с радостни викове го вдигнаха на раменете си. Дюрън и Дейъл бяха отделени от него и ликуващите мъже им преградиха пътя към бързо отдалечаващия се Стенмин. Балинор се развика. Замята се ожесточено и настървено се мъчеше да се изкубне. Но огромната група от тела го притисна с тежестта си и той не издържа на напора, който внезапно го повлече обратно към мазето.

Накрая разстроените елфи едва успяха да се проврат през огромната маса от тела и се спуснаха след мистика, който беше свил по друг коридор и за миг изчезна от погледа им. Но стройните елфи бяха много бързи и за секунди скъсиха разстоянието помежду им. Когато завиха зад ъгъла на коридора, отново го видяха. Злото му лице беше почервенияло от гняв, а дясната му ръка висеше отпусната и безпомощна. Дюрън изруга на ум, че не се беше сетил да грабне от някъде някой дълъг лък. Бягащият мъж изведнъж спря пред една от няколкото врати в лявата страна на коридора и напразно се мъчеше да я отвори. Ключалката не поддаваше въпреки неколнократните усилия на мистика да я насили. Опитва се още веднъж и хукна към следващата врата надолу по коридора. Дюрън и Дейъл бяха само на няколко ярда от него, когато Стенмин успя да я отвори и изчезна в стаята, като затръшна силно вратата. Само след няколко секунди братята елфи се озоваха пред нея. Разбраха, че е заключена отвътре. Опитаха се да изкъртят желязната ключалка с мечовете си. Но тя беше здраво захваната и това им отне няколко безкрайни минути. Когато най-после успяха и нахлуха в стаята, тя беше празна.

Мениън Лий стоеше мълчаливо пред портите на замъка на Букхана, докато Балинор разговаряше тихо с няколко командващи на Граничния легион. Шърл беше до него, стиснала здраво ръката му, а младежкото ѝ лице изглеждаше угрижено на лунната светлина. Мениън я погледна, усмихна ѝ се успокоително и я притисна до себе си. Извън Външните стени на град Тирзис две дивизии на мобилизирания Граничен легион чакаха търпеливо командващите си, които щяха да ги поведат в бой срещу страховитата армия на Северната земя. Огромната нашественическа сила се беше придвижила до северния бряг на придошлата река Мърмидън и дори започваше да я прекосява. Ако Легионът успееше да задържи южния бряг, дори само за няколко дни, това щеше да даде възможност на армиите на елфите да се мобилизират да им дойдат на помощ. Време, мислеше си горчиво Мениън, единственото, от което се нуждаеха в момента, беше малко повече време. Засега обаче те не разполагаха с него. Граничният легион беше свикан веднага, след като Балинор отново пое командването му. Но през това време напредващата армия на Северната земя вече беше стигнала до Мърмидън и се готвеше да я пресече.

Сега крал на Калахорн беше Балинор, макар че това изобщо не беше повод за тържество. Брат му беше изпаднал в кома, омаломощен и на крачка от смъртта. Най-добрите лекари на Тирзис го бяха подложили на най-щателни изследвания, за да установят причината за нерационалното му поведение. Не след дълго заключиха, че от доста време му е давано силно действащо лекарство, което постепенно намалявало съпротивителните сили и умствената му дейност и, в крайна сметка, го беше превърнало в безмозъчна кукла. Накрая дозата била увеличена толкова много, че мозъкът и тялото му не могли да я понесат нито физически, нито психически. Така той бил доведен до истинска лудост.

Балинор изслуша заключенията им без да каже дума. Час преди това беше открил баща си в изолирана стая в северната кула на замъка на рода Букхана. Старият крал беше умрял няколко дни преди това. От доклада на лекарите стана ясно, че той бил системно тровен. Стенмин не допускал никой до стаята му. Единствените, които имали достъп, били той и вече разцентрования Паланс. Така че не е имало никакъв проблем смъртта на Рул Букхана да бъде запазена в тайна. Ако

мистикът беше успял да убие Балинор, много лесно щеше да убеди Паланс да отвори вратите на града за армиите на Господаря на магиите и по този начин да гарантира унищожаването на Тирзис. В един момент той беше почти успял, и все още не беше късно да го направи. Стенмин се беше изплъзнал от братята елфи и сега се криеше някъде в града.

Сега бъдещето на Южната земя беше буквално в ръцете на принца на Калахорн. Хората на Тирзис гледаха на рода Букхана като на управници, които заслужават доверие и които управляват умело. Под командването на Балинор Граничният легион действаше като истинска бойна машина. Сега огромният човек от границата беше последният останал жив от фамилията Букхана и всички — кои съзнателно, кои несъзнателно, гледаха на него като на човека, който ще ги поведе в бой. Ако нещо му се случеше, Легионът щеше да загуби най-добрия си командващ и последен представител на рода Букхана. Малцината, които разбираха много добре сериозността на положението, си даваха сметка, че Тирзис трябваше да бъде задържан срещу настъпващата армия на Северната земя. В противен случай Южната земя щеше да бъде загубена и щеше да бъде вбит клин между армиите на елфите и на джуджетата. Аланон ги беше предупредил, че ако това стане. Господарят на магиите ще победи. Тирзис беше ключът към успеха или провала, а Балинор беше ключът към Тирзис.

Джанъс Сенпър беше изпълнил задължението си да осигури защитата на града. След като Мениън го остави пред портите на Тирзис, той потърси командващите на Легиона Фандуик и Гинисън. Те събраха тайно най-важните членове на разпуснатия легион и след бърза и безшумна атака превзеха градските порти и казармите. Бързо се придвижиха към двореца, завзеха го почти без съпротива, и накрая целият град около замъка на фамилията Букхана и ограждащите го градини бяха отново в ръцете им. Докато чакаха до самия палат знак от Мениън, тримата командващи и последователите им чува виковете за убийството. Уплашиха се, че се е случило най-лошото, втурнаха се към вратите и си пробиха път точно, когато Балинор щеше да залови бягащия Стенмин. По време на краткотрайния бунт почти никой не беше убит. Някои от привържениците на Паланс бяха затворени, а други по собствено желание се присъединиха към предишните си части в Легиона. От петте дивизии на легиона две вече бяха отново

сформирани, а до залез слънце и другите три щяха да бъдат мобилизирани и въоръжени. Но разузнавачи от града бяха съобщили на Балинор, че армията на Северната земя е стигнала до Мърмидън. Посъветваха го моментално да се намеси, за да ѝ попречи да прекоси реката.

Обезпокоени Хендъл и братята елфи се запътиха към дясната страна на стълбището на замъка. На лицата им бяха изписани различни чувства. Както винаги джуджето изглеждаше непоколебимо, а застаряващото му лице ставаше неумолимо, когато от време на време хвърляше по някой поглед на планинеца и на красивата му възлюбена. Дюрън изглеждаше състарен, красивите му черти на елф бяха помръкнали от това, което знаеше, че ще се случи. Дейъл пък, който беше не по-малко угрижен от брат си, беше лепнал на лицето си безгрижна усмивка. Мениън отново погледна Балинор и командващите на легиона. Едрият Гинисън, с изумително червена коса и яки ръце. Фандуик, в напреднала възраст и с посребряла коса, с увиснали бели мустаци и намръщен. Средният на ръст Актън, с обикновена външност, но който нямаше равен на себе си като командващ кавалерията Високият и широкоплещест Месалин, почти арогантен с нехайното са поклащане на пети, докато Балинор говореше И накрая Джанъс Сенпър, който неотдавна беше произведен в командващ титуляр — признание за храброто му поведение при отбраната на Керн и за безценната му роля за връщането на Тирзис в ръцете на Балинор и на Легиона. Мениън доста дълго ги изучава внимателно, сякаш преценката, която си правеше от външния им вид, можеше да го увери в качествата им. После Балинор се обърна и го доближи, като махна на Хендъл и на братята елфи също да се присъединят към тях.

— Веднага тръгвам за Мърмидън — каза им той тихо, когато всички се събраха. Мениън поиска да каже нещо, но Балинор го пресече. — Не, Мениън, знам какво ще кажеш и отговорът ми е не. Всички вие ще останете тук в града. Доверявам живота си на всеки един от вас, а тъй като в сравнение с Тирзис животът ми има второстепенно значение, ще ви помоля да охранявате града. Ако нещо ми се случи, вие най-добре ще знаете как да продължите сражението. Джанъс остава с вас и ще поеме командването на отбраната на града. Наредил съм му да се допитва по всички въпроси с вас.

— Ивънтайн ще дойде — каза бързо Дейъл, като се опита да прозвучи бодро. Балинор се усмихна и кимна утвърдително.

— Аланон никога не ни е подвеждал. Няма да ни подведе и този път.

— Не поемай излишни рискове — посъветва го умисленият Хендъл. — Този град и хората му зависят от теб. Нужен си им жив.

— Довиждане, стари приятелю — Балинор стисна силно ръката на джуджета — Най-много зависи от теб. Опитът тя е два пъти по-голям от моя и си два пъти по-голям стратег от мен. Пази се.

Обърна се бързо, махна на командващите и се качи в чакащата го карета, която щеше да ги откара до портите на града. Джанъс Сенпър махна утешително на Мениън, когато каретата потегли, а след нея подреденият в строен ред конен ескорт. Процесията се понесе в галон към моста Сендик, съпроводжана от тропота на подковани копита. Четиримата приятели и Шърл Рейвънлок ги гледаха, докато изчезнаха от погледа им и ударите на конски копита заглъхнаха в тишината. После Хендъл спомена разсеяно, че трябва още веднъж да претърсят двореца, за да проверят дали няма никакви следи от изчезналия мистик Стенмин. Без да дочака отговор, влезе в дома на фамилията Бук хана. Дюрън и Дейъл тръгнаха бавно след него, обзети от странна тъга. За пръв път откакто бяха тръгнали на това дълго пътуване от Кълхейвън няколко седмици преди това се разделяха с Балинор за повече от няколко часа. Никак не им беше приятно, че трябваше да го оставят да продължи сам към Мърмидън.

Мениън много добре знаеше какво изпитваха двамата братя, а и собственият му неспокоен дух го подтикваше да тръгне след човека от границата и да се включи в решителната битка срещу ордите на Господаря на магиите. Но беше на ръба на изтощението. Не беше спал повече от два дни. Напрежението от битката над остров Керн, продължителното бягство по Мърмидън и бързият развой на събитията, които доведоха до освобождаването на Балинор и другите, бяха изцедили енергията му. Почти като пиян поведе Шърл в градините до двореца и се отпусна тежко на широка каменна скамейка. Девойката седна до него като го наблюдаваше как затваря очи и се мъчи да се отпусне и отмори мозъка си.

— Знам за какво си мислиш, Мениън. — Мекият ѝ глас се прокрадна тихо в умореното му съзнание. — Искат ти се да си с него.

Планинецът се усмихна и кимна бавно, а мислите му бяха замъглени и объркани.

— Знаеш, че трябва да поспиш.

Той отново кимна и изведнъж си помисли за Ший. Къде беше Ший? Къде се беше запилял младежът от Вейл в това безрезултатно издирване на изплъзващия им се Меч на Шанара? Разсъни се и стана бърза Обърна се към Шърл, сякаш обладан от страх, че тя вече не е там. Чувстваше се изтощен, но имаше нужда да говори. Не беше сигурен дали друг път ще му се отдаде подобна възможност. Проговори тихо, с тъга в гласа. Започна да ѝ разказва за себе си и за Ший. Разнищваше малко по малко приятелството, което ги беше свързало толкова тясно през годините. Разказа ѝ за времето, което бяха прекарвали в планините на Лий. Полека-лека стигна до пътуването им до Паранор и търсенето на Меча. На моменти се отплесваше и напразно се мъчеше да проникне в дълбочината на отношенията им и да обясни еднаквите чувства, които бяха споделяли, и различните възгледи, по които не бяха постигали съгласие. Колкото повече планинецът разказваше, толкова повече Шърл се убеждаваше, че всъщност Мениън се мъчеше да опише не Ший, а самия себе си. Накрая го спря и без да се замисля, протегна слабата си ръка и я постави върху устните му.

— Той е единственият човек, когото някога си познавал, нали? — попита тя тихо. — Обичал си го като роден брат и сега се чувстваш отговорен за това, което му се е случило? Мениън вдигна тъжно рамене:

— Не можех да направя нищо повече от това, което направих. Ако го бях задържал в Лий само щях да забавя това, което неизбежно щеше да се случи. Уверен бях, че то няма да помогне. Въпреки това изпитвам някакво чувство на... вина...

— Ако и Ший изпитва същите силни чувства към теб, както ти към него, той дълбоко в сърцето си разбира истината за това, което си направил за него, независимо къде се намира сега — отговори бързо тя. — Никой не може да те обвинява за проявеното от тебе мъжество през последните няколко дни. Обичам те, Мениън.

Мениън я изгледа замаяно и неочакваното ѝ признание го притесни. Стройната девойка се разсмя на смущението му, прегърна го, наведе се над него и червеникавите къдрици се разпръснаха като

кадифен воал върху лицето му. Мениън я притисна за момент, после я хвана нежно за рамото, отстрани я леко от себе си и се загледа в лицето и очите ѝ. Тя не извърна поглед.

— Исках да ти го кажа на глас. Исках да го чуеш, Мениън. Ако ни е писано да умрем...

Не се доизказа, отмества очи и смаяният човек от Южната земя видя, как по бузите ѝ бавно се затъркаляха сълзи. Протегна ръка и ги избърса. Усмихна се с неговата си усмивка и стана, вдигайки я на крака.

— Изминал съм дълъг, дълъг път — измърмори тихо той. — Сто пъти досега можех да умра, но всеки път оцелявах. Виждал съм злото в този свят и в светове, които простосмъртните само сънуват, че съществуват. Нищо не може да ме нарани. Любовта вдъхва огромна сила, която може да устои дори и на смъртта. Но ти е нужна мъничко вяра Просто повярвай, Шърл. Повярвай в нас двамата. Тя неволно се усмихна.

— Вярвам в теб, Мениън Лий. Сега не та остава нищо друго, освен ти сам да повярваш в себе си.

Умореният планинец се усмихна и стисна силно ръката ѝ. Тя беше най-красивата жена, която някога беше виждал. Обичаше я толкова силно, колкото и собствения си живот. Наведе се и я целуна горещо.

— Всичко ще бъде наред — увери я той тихо. — Всичко ще се оправи.

Останаха още няколко минути в уединението на градините. Говореха си тихо и безгрижно, докато се разхождаха по пътеките, които лъкатушеха край лехите с благоуханни цветя. Но Мениън се бореше с желанието си за сън и Шърл настоя да отиде да поспи, докато все още има възможност. С усмивка на уста той се прибра в спалнята си, отпусна се тежко, без да се съблича, в едно от широките, меки легла и моментално потъна в дълбок сън. Докато спеше, часовете на следобеда се изнизаха бавно, слънцето се спусна в небето на запад и накрая потъна в яркочервения блясък на хоризонта. Когато стана съвсем тъмно, планинецът се събуди, напълно отпочинал, но със странно свито от тревога сърце. Побърза да намери Шърл и двамата тръгнаха по почти обезлюдените коридори на двореца на Букхана, търсейки Хендъл и братята елфи. Дългите коридори отекваха от тихия

тропот на ботушите им, докато минаваха бързо край застиналите като статуи стражи и през тъмните стаи. Спряха само за миг, за да погледнат мъртвешки неподвижното тяло на Паланс Букхана, над когото лекарите бдяха с безизразни лица. Състоянието му не се беше променило, пронизаното му тяло и сломеният му дух се мъчеха да се преборят със смазващата тежест на една смърт, която бавно, но необратимо се спускаше върху му. Когато двамата мълчаливо се отдалечиха от леглото му, Шърл отново се просълзи.

Убеден, че приятелите му са отишли при портите на града, за да чакат завръщането на принца на Калахорн, Мениън оседла два коня и двамата поеха към Тирзиския път. Нощта беше хладна и безоблачна, а кулите на града се очертаваха ясно на небето. Когато конете стъпиха на моста Сендик, Мениън усети приятния хладен допир на лекия нощен вятър върху пламналото си лице. Тирзиският път беше необичайно тих. Улиците бяха безлюдни, а от подредените от двете му страни къщи не долитаха смях и приятелски разговори. Над обсадения град се беше разпростряло едно осезаемо затишие, една самота, която шепнеше зловещо и кръжеше, чакаше смъртта, спътница на приближаващото сражение. Обзети от тревога, ездачите се носеха през тази зловеща тишина и търсеха някаква утеха в красотата на звездното небе. То сякаш обещаваще хиляди бъдни дни за расите. Високата Външна стена се мерзелееше тъмна в далечината, а по парапетите ѝ грееха стотици факли и осветяваха пътя на войниците на Тирзис към дома. Те бяха тръгнали отдавна, помисли си Мениън. Кой знае, може би бяха постигнали по-голям успех, отколкото някой се беше осмелил да се надява. Може би бяха удържали Мърмидън и отблъснали ордите на Северната земя.

Минути по-късно ездачите слязоха от конете си пред огромните порти на гигантската стена. Казармите на Легиона кипяха от трескавата дейност на гарнизона, който се готвеше за предстоящото сражение. На всеки завой имаше групи от войници и Мениън и Шърл доста трудно стигнаха до укреплението на върха на широките стени, където Джанъс Сенпър ги посрещна сърдечно. Нито за миг младият командващ не беше загубвал бдителността си след тръгването на Балинор и слабото му лице беше помръкнало от умора и загриженост. После от тъмнината се появиха Дюрън и Хендъл и се присъединиха към тях. Малко след тях дойде и Дейъл. Малката група стоеше

мълчаливо и се взираше в тъмнината на север, към Мърмидън и към Граничния легион. От далечината долитаха приглушени викове и крясъци на сражаващи се мъже. Свежият нощен вятър насмешливо ги пренасяше до напрегнатия слух на онези, които чакаха.

Джанъс им каза, че изпратил пет-шест разузнавачи, за да се опитат да разберат какво става при реката, но никой от тях не се върнал. Според него това било зловещ признак. Няколко пъти решавал самият той да отиде, но всеки път грубоватият Хендъл му припомнял, че е натоварен с отбраната на Тирзис и всеки път той неохотно се съгласявал. Дюрън твърдо реши да отиде да търси приятеля си, ако Балинор не се върне до полунощ. Един елф можеше да премине незабелязан почти при всякакви обстоятелства. Но сега чакаше като останалите, наляган от все по-мрачни предчувствия. Шърл започна да им разказва за непромененото състояние на Паланс Букхана. Но почти никой не ѝ обърна внимание и тя се отказа от непосилната задача да се опитва да отвлича вниманието им от сражението на реката. Чакаха един, после два часа. Шумът се беше позасилил и изглежда боевете се придвижваха към града.

Изведнъж огромна бойна част от кавалерия и пехота се появи от тъмнината почти точно пред скалата. Войниците се мъкнеха, олюлявайки се в нестройни редици, по широкото каменно укрепление, което водеше към града. Приближили се бяха почти незабелязано. Всички, които стояха на върха на Външната стена, се обезпокоиха силно от ненадейната им поява. Джанъс Сенпър се втурна разтревожен към механизма, който крепеше железните приспособления на огромните порти. Опасяваше се, че врагът някак е успял да обходи във фланг Балинор. Но Хендъл безмълвно го спря. Разбрал беше какво става преди другите да се досетят. Джуджето се наведе над ръба на стената, извика силно надолу нещо на собствения си език. Почти веднага му отговориха. Кимна мрачно на останалите и посочи към високия ездач, който се движеше в края на дългата колона. В слабата светлина на луната покритото с прах лице на Балинор се вдигна. Мрачната му физиономия потвърди подозренията им в момента, в който го познаха. Граничният легион не беше успял да задържи Мърмидън и армията на Господаря на магиите се придвижваше към Тирзис.

Наближаваше полунощ, когато останалите петима от тръгналата от Кълхейвън група, се събраха в малка уединена трапезария в семейния дом на Букхана, за да вечерят набързо. Продължителната следобедна и вечерна битка за задържането на Мърмидън срещу силите на Северната земя беше загубена, въпреки че броят на дадените от страна на врага жертви беше ужасяващ. До определен момент изглеждаше, че войниците ветерани на Граничния легион няма да позволят на нагазилите в Мърмидън войници на Северната земя да завземат южния бряг на бързата река. Но враговете бяха хиляди и хиляди и в момента, в който паднеха стотици, прииждаха нови хиляди. Кавалерията на Актън се носеше със светкавична бързина по краищата на легиона и осуetyаваше всеки опит на врага да обходи във фланг окопаните войници от пехотата. Бързите настъпления в центъра на редиците на хората от Северната земя отнеха живота на стотици троли и гноми. Това беше най-ужасната касапница, която Балинор беше виждал някога и постепенно Мърмидън започна да променя цвета си от кръвта на ранените и умиращите. Но те не се отказваха и продължаваха да се опитват да прекосят реката — опитваха се, сякаш бяха безмозъчни същества без чувства, без разум, без присъщото на човека чувство на страх. Властта на Господаря на магиите беше поробила колективния мозък на простосмъртните от огромната армия. Смъртта за тях нямаше никакво значение. Голяма група от освирепели скални троли проби най-десния край на отбранителната линия на Легиона. Загинаха до един. Но тази тактика принуди войниците на Тирзис да скъсят левия си фланг. Накрая армията на Северната земя прекоси реката.

Почти се беше стъмнило и Балинор прецени, че и най-добрите войници в света няма да могат да си върнат южния бряг и да го задържат при тази тъмнината. В следобедните сражения загубите на Легиона бяха незначителни и той нареди на двете дивизии да отстъпят към малко възвишение на неколкостотин ярда на юг от Мърмидън и да се подредят в боен ред. Остави кавалерията на левия и на десния фланг и ѝ нареди да прави кратки набези, за да държи врага в напрежение и да не допуска организирано контранападение. Изчака да се стъмни напълно. С падането на нощта ордите на армията на Северната земя започнаха да прекосяват реката. Едновременно изумени и уплашени войниците на Граничния легион наблюдаваха как първите стотици,

стъпили на отсрещния бряг, се превръщаха в хиляди и продължаваха да се множат и множат. Гледката, на която станаха свидетели мъжете от границата беше ужасяваща — една армия с такава невероятна численост, която, докъдето очите виждаха, напълно покри земята от двете страни на Мърмидън.

Но многочислеността ѝ пречеше на маневреността, а веригата на командването ѝ изглежда беше зле организирана и объркана. Никой не направи опит да прогони окопалите се хора от Тирзис от малкото възвишение. Вместо това след като прекоси реката, огромното множество от войници се струпва по южния бряг. Те сякаш чакаха някой да им каже какво да правят по-нататък. Няколко взвода от тежко въоръжени троли осъществиха няколко бързи набега срещу командването на легиона, но не го превъзхождаха по численост, така че воините ветерани се справиха лесно и ги отблъснаха. Когато най-после падна нощта, вражеската армия изведнъж започна да се подрежда в колони по петима в редица и Балинор разбра, че първият организиран удар щеше да разбие легиона на парчета.

С умението и мъжеството си, които го бяха превърнали в духа на легендарния Граничен легион и в най-добрия военно-командващ в Южната земя, принцът на Калахорн започна да извършва извънредно трудна тактическа маневра. Без да чака враговете да нападнат, той изведнъж раздели армията си и удари най-крайните десни и леви редици на противника. Нападеше рязко, с кратки набези. Възползваше се напълно от тъмнината в местност, която всеки човек от границата познаваше много добре. Войниците от легиона се врязаха във фланговете на врага и образуваха нащърбен полукръг. Всеки следващ път кръгът все повече се стесняваше и всеки път хората от Тирзис отстъпваха по малко. Балинор и Фандуик държаха левия фланг, а Актън и Месалин командваха десния.

Подлуденият враг започна да напада като освирепял, но отстъпващите войници на Легиона винаги оставаха на няколко крачки извън обсега му. Балинор бавно сви фланговете си и стесни редиците. Повлече обърканите войници от Северната армия след себе си. После, когато войниците от пехотата напълно се оттеглиха, прикрити от тъмнината и оставили зад гърба си сражението, кавалерията сби редиците си, с последна маневра се измъкна от челюстите на затварящия се вражески капан и изчезна. Десният и левият фланг на

изтерзаната армия на Северната земя се сблъскаха. И двете страни си помислиха, че пред тях е врагът, който няколко часа им се беше изплъзвал. Без да се колебаят, те нападناха.

Никога няма да се разбере колко троли и гноми се избиха взаимно, но боят беше в разгара си, когато Балинор и двете дивизии на Граничния легион пристигнаха невредими до портите на Тирзис. Следите от конските копита и от стъпките на войниците бяха приглушени, за да бъде прикрито отстъплението. С изключение на един взвод, който се беше отклонил много на запад и беше откъснат и покосен, легионът се спаси непокътнат. Но огромните щети, нанесени на армията на Северната земя не спряха придвижването ѝ и Мърмидън, първата линия на отбраната на град Тирзис беше загубена.

Сега огромният лагер на врага се разпростря върху поляните под града, а нощните огньове горяха, докдето стигаше погледът. Призори нападението срещу Тирзис щеше да започне когато обединените сили на хиляди троли и гноми, подчинени на волята на Господаря на магиите, щяха да се втурнат като обезумели срещу огромната маса от камък и желязо, каквато беше Външната стена. Накрая някой щеше да бъде разбит.

Хендъл, който седеше замислен срещу Балинор на отсрещната страна на масата, си спомни зловещото чувство, което беше изпитал в по-ранните часове на деня, когато проверяваха с Джанъс Сепър укрепленията на големия град. Безспорно Външната стена беше страхотна бариера, но нещо не беше наред. Не успя да определи какво точно предизвика безпокойството му, но дори и сега, в уединението на трапезарията и в топлото обкръжение на приятелите си, не можеше да се отърси от натрапчивото чувство, че нещо от жизнено важно значение беше недогледано по време на подготовката за продължителната обсада, която предстоеше.

Мислено обиколи отбранителните линии, които опасваха града, В края на скалата хората на Тирзис бяха издигнали нисък вал, който да не позволява на врага да заеме позиции на платото. Ако станеше невъзможно армията на Северната земя да бъде задържана върху поляните пред скалата, тогава Граничният легион щеше да отстъпи в същинския град и да разчита на огромната Външна стена, която да спре настъплението на врага. Достъпът до Тирзис от задната страна беше прорязан от отвесните скали, които се издигаха на стотици фута

височина точно зад района на двореца. Те приличаха на гладки листове от скална повърхност, без обичайните издатини и процеци, които позволяват изкачване по скалата. Отбранителните линии около Тирзис щяха да бъдат непревземаеми. Въпреки това нещо човъркаше Хендъл.

За момент мислите му се отплеснаха към родната земя — към Кълхейвън и семейството му, което не беше виждал седмици наред. Никога не беше прекарвал много време с тях. Целият му живот беше преминал в безкрайни гранични войни в Анар. Липсваха му горите и зеленината, която идваше с пролетта и лятото. Изведнъж се почуди как е допуснал толкова дълго да не се отбие до дома си. Може би никога вече няма да се върне. Мисълта се стрелна в мозъка му и изчезна. Нямаше време за самосъжаление.

Дюрън и Дейъл разговаряха с Балинор, а мислите им летяха към Западната земя. И Дейъл, като Хендъл, си мислеше за дома. Страхуваше се от предстоящото сражение, но потискаше страха, окуражен от присъствието на останалите и решен да се противопоставя твърдо като тях на армията, която беше дошла да ги унищожи. Мислеше си мълчаливо за Линлис, за свенливото ѝ, мило лице, което се беше запечатало в съзнанието му. Ще се бие за нейната сигурност, както и за собствената си. Дюрън изучаваше брат си. Когато забеляза усмивката му разбра, без да е нужно да го пита, че младежът мисли за любимото момиче, за което щеше да се жени. Нищо не беше толкова важно за Дюрън, както безопасността на Дейъл. Още от самото начало си постави за цел да е наблизо до брат си и да го защитава. Няколко пъти по време на дългото им пътуване до Паранор те насмалко не загубиха живота си. Утрешният ден щеше да бъде още по-опасен и отново Дюрън щеше да бди над брат си.

Сети се за Ивънтайн и за могъщите армия на елфите и се чудеше, дали щяха да успеят да стигнат навреме до Тирзис. Граничният легион нямаше да може да се справи без огромната им мощ и ордите на Господаря на магиите щяха в крайна сметка да пробият отбраната на града. Вдигна чашата си и отпи голяма глътка вино, която загра гърлото му. Проницателните му очи наблюдаваха останалите и за момент се спряха върху угриженото лице на Мениън Лий.

Слабият планинецът беше погълнал лакомо вечерята си, след като не беше ял почти нищо в продължение на двадесет и четири часа. Свърши много преди другите, сипа си още една чаша вино и не

преставаше да обсипва Балинор с въпроси за следобедните сражения. Сега, в спокойните ранни часове на утрото и с виното, което се разливаше по тялото му като приятна дрямка, изведнъж му се стори, че ключът към всичко, което се беше случило след потеглянето им от Кълхейвън, и към всичко, което предстоеше да се случи, беше Аланон. Вече не беше в състояние да мисли нито за Ший, нито за Меча, нито дори за Шърл. Съзнанието му беше изцяло погълнато от загадъчната, сурова фигура на тайнствения друид, Аланон държеше отговорите на всички въпроси. Единствено той знаеше тайната на талисмана, който хората наричаха Меча на Шанара. Единствено той знаеше целта на появата на призрачния дух в Шейлската долина — друида Бремен, човек, умрял преди повече от петстотин години. Единствено той, при всяка една стъпка по време на пътуването до Паранор, беше знаел какво да очаква и как да се справя с положението. Въпреки това мъжът си беше останал една загадка.

Сега той не беше при тях и само Флик, ако все още беше жив, можеше да го попита какво става. Оцеляването на всички зависеше от Аланон, но какво щеше да направи той? Какво му беше останало, след като не притежаваха Меча на Шанара? Какво му беше останало, след като младият наследник на Шанара беше изчезнал, а нищо чудно и да е мъртъв? Мениън прехапа гневно устната си, когато омразната мисъл се прокрадна в мозъка му и веднага я прогони. Ший трябва да е жив!

Мениън проклинаше всичко, което ги беше забъркало в цялата тази история и ги беше довело до този печален край. Оставили се бяха да бъдат притиснати до стената. Но все още имаха една възможност. В масовото изстребление на утрешната битка щяха да загинат човешки същества и малцина, ако изобщо някой остане жив, ще знаят причината. Това беше неизбежна част на всяка война — хората умираха, без да знаят защо. Така си беше от векове. Но тази война беше извън всякакъв човешки разум, тази война се водеше между нематериален дух и простосмъртни. Как е възможно зло като Господаря на магиите да бъде унищожено, когато то дори не може да бъде разбрано? Единствено Аланон изглежда разбираше напълно истинската му същност. Но къде беше друидът, когато те се нуждаеха от него повече от всеки друг път?

Свещите на масата пред тях догаряха бавно и в уединената стая ставаше все по-тъмно. По дървените, украсени с гоблени стени,

факлите пращяха тихо в железните си поставки и петимата започнаха да шепнат, сякаш нощта беше дете, което можеше да се сепне ненадейно на сън. Сега град Тирзис спеше, а в поляните под него — спеше и армията на Северната земя. В тишината и усамотеността на осветената от луната нощ сякаш всички форми на живот спяха спокоен сън, а тази война, с обещанието си за смърт и болка, като че ли беше някакъв смътен, почти забравен спомен от минали години. Петимата си говореха тихичко за по-добри дни и за приятелството, което ги свързваше. Но нито за миг не можеха да се освободят от горчивината, че ужасът на войната ще дойде с изгрева на слънцето и е толкова неизбежен, колкото и мракът на Господаря на магиите, който се приближаваше бавно и неотклонно от север, за да духне като свежички крехките пламъчета на живота им.

ГЛАВА 30

Сутринта на третия ден откакто бяха започнали! да преследват Орл Фейн, поройните дъждове, които се бяха изсипали върху огромната пустош на Северната земя, понамаляха Слънцето отново се появи като размазана бяла топка и засвети през мъгливата тъмнина, оставена от черната стена на Господаря на магиите, която, след като премина с беса на стихийно бумтяща пещ, изчезна в разкаляния и осеян с камъни терен. След бурята контурите на местността бяха изцяло променени. Дъждът беше помел почти всичко, което нарушаваше разнообразието и беше оставил само четири еднакви хоризонта от скалисти възвишения и разкаляни долини.

В началото появата на слънцето бе приятна гледка. Топлите му лъчи проникнаха през омразния мрак, който се беше впил и не се откъсваше от голата гръд на земята, и прогонваха останалия след отшумялата буря студ. Ставаше все по-топло и по-топло и пейзажът отново започна да се променя. Потоците, които се стичаха по изровените от силния дъжд лъкатушещи дерета, започнаха да се загреват и да отделят пара, която се зарея нависоко в горещото небе. Въздухът се навлажни неимоверно много и всичко наоколо се накваси в нова, още по-неприятна влага. Малкото растителен свят, който се беше появил след унищожителната буря, повехна и клюмна безжизнено, покосен от яркостта на животворното слънце, задушен от непоносимата жегата, която проникна в сивкавата мъгла. Изложената на горещите лъчи на слънцето кална земя скоро се изсуши и се превърна в напукана спечена глина, която не можеше да дава живот. Ручеите, езерата и локвите бързо пресъхнаха и почти веднага изчезнаха. Повърхността на огромните купчини от камъни, разпръснати по засъхналата земя, бързо погълна парещата жегата като желязо, поставено в живи въглени. Бавно, неумолимо, почвата пак стана такава, каквато беше преди дъжда — сухо голо парче земя, лишено от живот, безмълвно и отблъскващо под необятното безоблачно небе. Единственото движение беше бавният дъго-образен ход на

неостаряващото, безразлично слънце, което следваше вечния си път от изток на запад и превръщаше дните в години, а годините във векове.

Три приведени фигури се подадоха предпазливо изпод убежището на каменната ниша, издълбана в повърхността на едно от безбройните, безлични възвишения. Схванатите им тела се изправиха бавно, а очите им се взряха мрачно в непрогледната стена от мъгла. Останаха доста дълго така, втренчили погледи в просналата се а безкрая умираща земя, едно противно гробище на купчини пръст върху тленните останки на всички, които бяха дръзвали да прекратят забраненото кралство. Цареше абсолютна тишина, която се процеждаше зловещо през мъгливата сивота, провесила безмълвното си предупреждение за смърт в съзнанието на трите живи същества. Те стояха неспокойни и нащрек, приковали погледи в пустошта, която ги заобикаляше.

Ший се обърна към спътниците си Панамон Крийл се беше навел и разтъркваше краката си, мъчейки се да раздвижи вдървените мускули. Тъмната му коса беше разрошена и стърчеше на всички страни. Не се беше бръснал три дни. Имаше измъчен вид, но проницателните му очи горяха будно, когато погледна въпросително Ший. Огромният Келцът се беше качил безшумно на върха на възвишението и изучаваше хоризонта на север.

Стояли бяха почти цели три дни наблъскани в тясното убежище на скалистата им ниша, докато свирепата буря на Северната земя беше вилняла неукротимо из голата земя около тях. Загубили бяха три дни от преследването на Орл Фейн и на Меча на Шанара. Цели три дни, през които всички следи на измъкналия се гном бяха напълно заличени. Пълзели бяха безспир сред камъните, яли бяха, защото знаеха, че трябваше да ядат, спали бяха, защото нямаше какво друго да правят. Благодарение на разговорите Ший и Панамон се бяха опознали и сблизили, но Келцът си оставаше пълна загадка. Ший продължаваше да е убеден, че въпреки бурята те трябва да продължат да преследват гнома. Панамон обаче категорично отказваше да разисква въпроса. Според него в такава буря никой не беше в състояние да отиде надалеч. Така че и Орл Фейн е бил принуден да се подслони някъде. Иначе щял да рискува да затъне в някой кален склон или да бъде удавен в някоя от бързите порои. Във всеки случай, гномът едва ли е успял да напредне много, заключи спокойно крадецът.

Келцът слезе от върха на възвишението и направи широк, бърз жест с ръката си. Хоризонтът беше чист.

Изобщо не разискваха какво да правят по-нататък. Решението вече беше взето. Вдигнаха малкото неща, които им бяха останали като багаж, запускаха се бързо по стръмния склон и се насочиха на север. Поне веднъж Ший и Панамон бяха на едно и също мнение. Диренето на Меча на Шанара се беше превърнало в нещо повече от въпрос на накърнена гордост, в нещо повече от мисия да открият един загадъчен талисман. То се беше превърнало в опасно, безумно преследване на единственото средство, независимо от всичките им съмнения, с помощта на което щяха да могат да останат живи в тази свирепа страна.

Крепостта на Господаря на магиите се простираше сред високите, черни върхове точно на север. Зад тях се намираше смъртоносната стена от мъгла, която очертаваше, външните граници на Кралството на черепите. За да се измъкнат от тази омразна земя, те трябваше да минат или по единия, или по другия път, по-очевидният избор беше да се върнат през тъмната стена от мъгла. Само че камъните на елфите можеха да им покажат пътя в Южната земя, докато тук, ако ги използваша, те щяха да разкрият присъствието им на света на духовете. Аланон беше предупредил за това Ший в Кълхейвън, а той от своя страна го беше казал на Панамон. Мечът на Шанара беше единственото оръжие, което можеше да ги защити от Господаря на магиите, и ако го притежаваха, може би щяха да имат поне някаква възможност да се отбраняват. Главната им цел беше да открият талисмана и да се измъкнат обратно през стената на мрака колкото се може по-бързо. Изборът им в никакъв случай не беше гениален, но при тези обстоятелства щеше да свърши работа.

Ходенето сега беше не по-малко трудно, отколкото преди бурята. Почвата беше твърда, покрита с дребни камъчета и хлъзгава, поради което напредването беше опасно. Тримата пълзяха и забиваха нокти в неравната земя и скоро се покриха с кал и синини от честото падане. Трудно се ориентираха в неравния терен и им беше почти невъзможно да преценяват какво разстояние изминават. Нямаше вече никакви ориентири и местността изглеждаше абсолютно еднаква във всички посоки. Минутите се влачеха мъчително бавно, а те все още не бяха открили нищо. Въздухът продължаваше да се насища с влага и дрехите

на тримата бързо се просмукаха от пот. Свалиха наметалата си и ги вързаха на гърбовете си. С падането на нощта отново щеше да се застуди. — Тук го видяхме за последен път.

Панамон се спря на върха на широкия хълм, който току-що бяха изкачили, като дишаше тежко. Ший застана до него, огледа се и не можа да повярва на очите си. Всички възвишения наоколо си приличаха като две капки вода, като се изключеха незначителните различия в големината и формата им. Загледа се неуверено в хоризонта. Не можеше да каже със сигурност дори откъде бяха дошли. — Келцът, какво виждаш? — попита Панамон. Скалният трол обиколи бавно възвишението, като разглеждаше внимателно земята за евентуални следи, оставени от малкия гном. Но бурята беше заличила всичко. Повъртя се безшумно още няколко минути, после се обърна към тях и поклати отрицателно глава. Изкаляното лице на Панамон внезапно почервения от гняв. — Той беше тук. Ще продължим още малко напред. Тръгнаха мълчаливо. Свличаха се по някой хълм и после запълзяваха по следващия. Вече никой не проговори. Нямаше какво повече да си кажат. Възможно беше Панамон да греши, но другите двама нямаха какво по-добро да предложат. Не им оставаше нищо друго, освен да продължават да търсят. Изниза се един час докато вървяха с мъка на север. И пак не откриха нищо. Ший започна да осъзнава безнадеждността на задачата им. Невъзможно беше да обходят и претърсят цялата земя, която се простираше на изток и на запад. Ако хитрият гном беше минал само на петдесет ярда от тях, вляво или вдясно, те вероятно никога нямаше да разберат, че е минал оттам. А нищо чудно и да беше зарит в някой разкалян от бурята склон, заедно с Меча, и те нямаше никога да го намерят.

Ший усета силни болки в мускулите си от напрежението при изкачването и реши да даде кратка почивка, за да преценят дали решението им да продължават в тази посока е разумна. Може би трябваше да се опитат да пресекат губещата се следа. Но само един бегъл поглед върху мрачния Панамон разубеди човека от Вейл дори да споменава нещо подобна. На лицето на високия авантюрист беше изписана същата физиономия, която Ший беше забелязал точно преди да избие гномите няколко дни преди това. Той отново беше преследвачът — ловец. Ако Панамон го откриеше, Орл Фейн щеше да бъде мъртъв. Ший потрепери неволно и извърна очи от него.

След няколко възвишения по-нататък те откриха част от нещо, което търсеха Келцът го забеляза от върха на малко възвишение. Острият му поглед разпозна несвойствения за местността предмет, който лежеше полузарит в прахта в края на малко дефиле. След като го посочи на другите двама, той бързо се спусна надолу по осеяния с камъни хълм, втурна се нетърпеливо към падналия предмет, грабна го и го вдигна високо, за да им го покаже. Беше голямо парче плат — плат, който някога е бил част от ръкав на куртка. Известно време го гледаха мълчаливо, после Ший обърна поглед към Келцът и го чакаше да потвърди, че това наистина е бил Орл Фейн. Огромният трол кимна бавна Панамон Крийл забучи парчето плат на върха на шипа си и се усмихна свирепа — Значи все пак го открихме. Този път няма да ми се измъкне!

Но този ден те не го намериха, нито откриха никакви следи от него. В дебелия слой прах следите от стъпките на гнома трябваше да се виждат ясно, но нямаше никакви следи. Панамон Крийл беше сгрешил в преценката си и гномът явно беше продължил да ое скита в бурята. Спасил се беше и от калта, и от наклона, и от пороите. Дъждът беше измил следите му, но с някаква странна перверзност беше оставил незакрит скъсания му ръкав. А парчето плат можеше да бъде довлечено откъде ли не, така че беше невъзможно да се определи откъде гномът беше дошъл или накъде беше отишъл. Когато нощта се спусна, тъмнината, която обгърна земята, беше толкова наситена, че нищо не можеше да се види на повече от няколко стъпки наоколо и те неохотно прекратиха временно издирването. Келцът пръв застана на пост, а Ший и Панамон се сгромолясаха напълно изтощени и почти веднага заспаха. Нощният въздух беше хладен, макар и не толкова влажен както през деня, и те тримата отново се завиха в полу-сухите си ловни наметала.

Утрото се върна както винаги много бързо с познатата сивкава мъгла. Този ден беше по-малко влажен от предишния, но в никакъв случай не беше по-приветлив. Слънцето продължаваше да бъде почти напълно скрито от оловната мъгла, която висеше неподвижно над главите им. Всичко наоколо тънеше в същата неестествена тишина и тримата се огледаха, обзети от чувството, че са напълно изоставени от света на живите. Огромната пустош сякаш започна да оказва забележимо въздействие върху Ший и Панамон Крийл. Ший беше

станал раздразнителен и нервен през последните няколко дни, а веселият и приказлив по природа Панамон беше изпаднал в едно почти гробно мълчание. Само Келцът продължаваше да се държи както преди и лицето му беше безизразно и неразгадаемо както винаги.

Закусиха набързо от немай-къде и подновиха диренето си, почти с отвращение. И тримата горяха от желание това уморително преследване най-после да свърши. Продължиха напред донякъде водени от чувство за самосъхранение и донякъде поради факта, че просто нямаше къде другаде да отидат. И Панамон, и Ший, без да си дават сметка, започнаха да се чудят защо Келцът продължава преследването. Той си беше в родната земя и, ако беше сам, може би щеше да оцелее, стига да беше предпочел да тръгне по свой собствен път. През тридневния проливен дъжд другите двама се бяха опитали, без всякакъв успех, да разгадаят причините, поради които Келцът беше продължил да върви заедно с тях. Но вече бяха прекалено изтощени, за да имат сили да си блъскат главите с този въпрос. Приемаха присъствието му с растящо подозрение и у тях все по-твърдо се загнездваше твърдото решение да разберат, преди края на пътуването им, кой беше той и какво преследваше. Докато вървяха с мъка през прахта и мъглата, сутринта постепенно и еднообразно премина в пладне. Съвсем неочаквано Панамон се спря рязко и извика:

— Следи!

Високият крадец нададе страхотен вик на задоволство, втурна се като луд към малката клисура вляво от тях, а Келцът я Ший го наблюдаваха смаяни. След малко и тримата бяха наклекали около ясно очертани следи от стъпки в дълбокия слой прах. Нямаше никакво съмнение за произхода им. Дори Ший разбра, че бяха оставени от ботушите на гном, с изядени и разкривени токове. Следата беше ясна и водеше някъде на север, но така лъкатушеше, сякаш миналият оттук мъж изобщо не е бил сигурен в посоката, която е следвал. Сякаш Орл Фейн е вървял безцелна. Постояха още малко така и я разглеждаха. След рязката заповед на Панамон бързо се надигнаха. Следите бяха оставени преди няколко часа и, ако се съдеше по лъкатушенето им, те щяха да успеят да настигнат лесно Орл Фейн. Панамон едва прикриваше злорадото си ликуване, което се излъчваше от съживеното му тяло при вида на края на продължителното преследване. Без да

кажат дума повече тримата поеха с мрачна решителност на север. Този ден те щяха да заловят Орл Фейн.

Следата, която малкият гном беше оставил, криволичеше влудяващо объркващо през прашните възвишения на по-ниската част на Северната земя. На няколко пъти решаваха, че се движат почти право на изток, а в следващия момент установяваха, че са тръгнали точно в обратна посока. Следобедът се влачеше с педантична монотонност и въпреки уверенията на Келцът, че следите стават все по-пресни, нямаха чувството, че скъсяват бързо разстоянието. Ако нощта ги свареше преди да са успели да заловят плячката си, те можеха отново да я изпуснат. Вече два пъти насмалко да хванат гнома и всеки път се случваше нещо неочаквано, което ги принуждаваше временно да изоставят преследването. Нямаха никакво намерение това да им се случи трети път. Ший дори мислено се закле, че ако се наложи, ще продължи да търси Орл Фейн дори в непрогледна тъмнина.

Огромните върхове на страховитото Кралство на черепите се мержелееха заплашително в далечината, а черните им назъбени била се връзваха като остриета на бръснач в хоризонта. Човекът от Вейл изпитваше страх, от който не можеше да се отърси, страх, който непрестанно се засилваше, докато тримата навлизаха все по-надълбоко в Северната земя. Започна да го обзема чувството, че се е нагърбил с много по-тежко бреме, отколкото беше допускал в началото, че по някакъв начин преследването на Орл Фейн и диренето на Меча на Шанара бяха само една нищожна част от много по-мащабна поредица от събития. Все още не беше изпаднал в истинска паника, но едно все по-натрапчиво желание да приключи с това налудничаво преследване и да се върне в родната си страна започна да го ръчка като с остен.

В средата на следобеда хълмистият терен започна да се изравнява и да преминава във вълнообразни равнини. Тримата вече можеха да виждат по-надалеч и да се движат изправени и с отпуснати мускули за пръв път, след като бяха преминали през черната стена. Местността пред тях се простираше със секваща дъха скованост. Сурова и пуста равнина, покрита с кафява почва и сиви скали, проснали се вълнообразно на север, към високите върхове, които ограждаха Кралството на черепите и дома на Господаря на магиите. Цялото това безмерно пространство — голо, горещо и пусто — беше забулено в същата тази неестествена, мъртвешка тишина. Нищо не

помръдваше, нито едно живо същество не пошавваше, нито едно насекомо не издаваше звук, нито една птичка не се стрелваше. Нямаше дори лек полъх на вятър, който да се докосне до напластената прах. Всичко наоколо беше попарена пустош, без искрица живот, застлана с покроя на смъртта. Обърканите следи на Орл Фейн криволичеха в тази необозримост и се губеха някъде в безкрая. Сякаш земята го беше погълнала.

Преследвачите се спряха за няколко минути. На лицата им беше изписано явното нежелание да продължават в тази отблъскваща земя. Но нямаха време да преценяват дали си заслужава усилието и пак тръгнаха напред. Виещата се пътека се виждаше надалеч в тази хълмиста равнина и можеха да продължат по-напряко. Бързо започнаха да навакват изгубеното време. След по-малко от два часа Келцът им каза, че са на не повече от един час път от преследваната жертва. Свечеряваше се бързо, слънцето потъваше зад назъбения хоризонт далеч на запад. Бледият здрач се сгъсти от непомръдващата сива мъгла и местността започна да придобива странно неясни очертания.

Тримата бяха следвали следите на гнома, които ги бяха отвели в дълбоко дефиле, образувано от множество високи била, осеяни с надвиснали огромни назъбени скални образувания. Залязващото слънце почти мигновено се скри в сенките на тъмната клисура и Панамон Крийл, който в началото беше тръгнал да ги води въодушевено, сега беше принуден да се взира напрегнато и да търси очертанията на следите в напластената прах. Постепенно забавиха ход и накрая, когато крадецът се приведе по-ниско до земята, спряха Панамон Крийл изучаваше внимателно следата непосредствено пред него. Извика изумен, когато видя, че отпечатъците най-неочаквано свършват Ший и Келцът веднага го доближиха и след обстойно разглеждане на земята пред тях откриха, че някой много старателно беше заличил по-нататъшните следи от минаването на малкия гном.

В същия този момент от сенките на дефилето започнаха да се отделят огромни черни фигури, които се запътиха бавно към тях в сгъстяващия се мрак. Пръв ги видя Ший. В началото не повярва на очите си и си помисли, че му се привижда. Панамон по-бързо разбра какво става. Крадецът скочи мигновено на крака, изтегли огромния си меч, вдигна шипа си и се втурна да разкъса затварящия се около тях кръг. Но предвидливият по принцип Келцът направи нещо

изненадващо. Хвърли се след него и дръпна изумения крадец назад. Панамон втренчи невярващ поглед в мълчаливия си спътник, после неохотно свали оръжието си. Заобиколени бяха най-малко от десетина застанали нащрек фигури. Но въпреки здрача Ший разбра, че бяха открити от няколко огромни троли.

Групата от уморени ездаци елфи яздеха, облени в пот и се взираха по склоновете на долината, които се спускаха към широкия Рен. На изток пред тях се простираха две мили от пустата долина, очертана от двете страни с високи склонове, които завършваха с остри била. Повече от хиляда години легендарният проход беше служил като вход от по-ниските части на равнините Стрелехайм към величествените гори на Западната земя, една естествена врата към родината на елфите. Точно в този прославен проход ужасната мощ на армиите на Господаря на магиите е била надвита и разгромена от легионите на елфите и на Джърл Шанара. Точно тук старият Бремен и невероятната сила на Меча на Шанара се изправили срещу Брона и го принудили да избяга — да избяга заедно с огромните си армии обратно в равнините, където, спрял от настъпващите армии на джуджетата, бил хванат в капан и унищожен. Проходът Рен е бил свидетел на началото на поражението на най-голямата заплаха, надвиснала над света след унищожителните Велики войни и хората от всички раси гледаха на тази мирна долина като на межда, която бележеше епохално историческо събитие. Тя беше естествен паметник на историята на човечеството. Някои бяха прекосили половината свят, просто за да дойдат да видят и да се почувстват като част от това легендарно събитие.

Джон Лин Сандър заповяда да спрат и всички елфи слязоха с въздишка на облекчение от конете. Мислите му бяха заети не с историята на отдавна отминали времена, а със загриженост за непосредственото бъдеще. Обезпокоен, той се втренчи в плътната черна стена, която се спускаше от Северната земя през равнините Стрелехайм и която с всеки изминал ден все повече се доближаваше до границите на Западната земя и до родината на елфите. Острият му поглед проникваше далеч на изток, където мракът вече беше проникнал в горите, ограждащи древната крепост на Паранор. Поклати непримиримо глава и прокле деня, в който си беше позволил да напусне краля и старите си приятели. Раснал беше до зрялата си

възраст в компанията на Ивънтайн и когато приятелят му стана крал, остана до него като личен съветник и самопровъзгласил се негов страж. Заедно се бяха подготвяли за нашествието на армиите на Брона, Господаря на духовете, за когото бяха смятали, че бил разгромен навремето във Втората война на расите. Загадъчният странник Аланон беше предупредил народа на елфите. Тогава някои не му повярваха и му се надсмяха презрително.

Ивънтайн обаче му повярва, Аланон никога не беше грешил. Способността му да вижда в бъдещето беше наистина неестествена, но безупречно точна.

Народът на елфите се вслуша в съвета на Ивънтайн и се подготви за война. Но нашествието не беше осъществено по начин, по който очакваха. После Паранор падна, а с него и Меча на Шанара. Аланон отново дойде при тях и ги помоли да наблюдават равнините на Стрелехайм над Паранор и да следят дали превзелите крепостта на друидите гноми няма да се опитат да преместят Меча на север в двореца на Господаря на магиите. Те отново му се подчиниха безпрекословно.

Но се случи нещо неочаквано и то докато Джон Лин Сандър беше далеч от краля. Окопалите се в Паранор гноми съвсем ненадейно решиха да потърсят сигурност дълбоко във вътрешността на Северната земя и три техни многочислени патрула нападнаха линиите на елфите. Ивънтайн и Джон Лин командваха две отделни военни части, които трябваше да заловят две от тези сили. Те щяха лесно да разгромят гномите, ако не беше планът за нашествие на обединени сили на гноми и троли, изпратени от настъпващата сега армия на Господаря на магиите от Северната страна. Частта на Джон Лин беше почти унищожена и той едва спаси живота си. Не успя да стигне до Ивънтайн и кралят на елфите изчезна с цялото си командване. Джон Лин Сандър го беше търсил почти цели три дни.

— Ще го намерим, Джон Лин. Той не е от хората, които се оставят лесно да бъдат убити. Ще намери начин да оцелее.

Мрачният елф кимна едва забележимо с ниско приведената си глава, а очите му стрелнаха бързо младото лице на човека до него.

— Може би изглежда странно, но съм сигурен, че е жив — продължи сериозно другият. — Не мога да си обясня на какво се дължи тази моя сигурност, но... просто го усещам.

Брийн Елеседил беше по-малък брат на Ивънтайн. Освен това беше и следващият наследник на трона, ако брат му умреше. Той все още не беше готов за подобна отговорност и съвсем искрено не я желаше. След изчезването на Ивънтайн не направи нищо, за да поеме командването на намаляващите армии на елфите, нито председателството на ужасения кралски съвет, но веднага се включи в издирването на брат си. По тази причина управлението на елфите изпадна в състояние на почти истински хаос. Народът, който само допреди две седмици беше обединен срещу непосредствената заплаха от нашествие от север, сега се беше превърнал в една несигурна, разделена на отделни групички маса, ужасно уплашена, че няма кой да поеме ръководството.

Елфите изобщо нямаше да изпаднат в тази паника. Те бяха прекалено дисциплинирани, за да допуснат положението да им се изплъзне напълно из ръцете. Но Ивънтайн беше безспорно силна личност и хората се обединиха здраво зад него след покачването му на престола. Млад, но с невероятно силен характер и непоклатим здрав разум, той винаги беше готов да им даде съвет, когато му го искаха и винаги се вслушваха в думите му. Слуховете за изчезването му потресоха дълбоко народа.

Но нито Брийн Елеседил, нито Джон Лин имаха време да се притесняват за каквото и да било, освен за това, как да намерят изчезналия крал. Докато го търсеха, те нападаха патрули на гномите и основното тяло на армията на Северната земя. Изтощените оцелели от смазаните части на елфите се върнаха бързо в селцето Коос, където смениха конете си и взеха нови провизии. Сега отново подновиха издирването на краля.

Джон Лин Сандър беше убеден, че знае къде може да намери Ивънтайн, ако той все още е жив. Огромната армия на Северната земя се беше придвижила на юг към кралството на Калахорн почти една седмица по-рано. Тя нямаше да може да напредне много, докато не унищожи легендарния Граничен легион. Сега и той, и Брийн смятаха, че Ивънтайн може би е взет в плен и те щяха да го намерят като заложник на командващите на нашественическата армия на Брона. Той щеше да е безценен коз в ръцете им. Ако Ивънтайн Елеседил бъде разгромен, градовете, командвани от не чак дотам смели воители, щяха да предпочетат да се предадат.

Във всеки случай Господарят на магиите признаваше значението на Ивънтайн за народа на елфите. Той беше най-таченият и любим вожд на елфите след Джърл Шанара и те щяха да са готови на всичко, само и само да си го върнат невредим. Кралят на магиите нямаше да има полза от Ивънтайн мъртъв пък и ако го убиеше, той така щеше да разгневи елфите, че те отново щяха да се обединят в желанието си да го унищожат. Но жив Ивънтайн щеше да бъде незаменим коз, защото елфите никога не биха изложили на опасност живота на любимия си син. Джон Лин Сандър и Брийн Елеседил не се заблуждаваха, че Ивънтайн ще им бъде върнат невредим, дори ако армията им не се намеси в нашествието на Северната земя. Те действаха по собствена инициатива и рискуваха с надеждата, че ще намерят приятеля и брата, преди той да престане да бъде полезен за целите на Брона, преди падането на Южната земя. — Е, достатъчно. Хайде, на конете!

Нетърпеливият глас на Джон Лин проряза кратката почивка с оглушителна острота и излегналите се войници скочиха на крака, за да изпълнят бързо заповедта. Той за последен път погледна тъмнината в далечината, после се обърна, леко се метна на коня си и хвана юздите. Брийн вече беше до него и след няколко секунди малката кавалерийска група се движеше в бърз тръс надолу през долината. Сутринта беше сива, въздухът наситен с острата миризма на дъжда от предишната нощ, която продължаваше да се носи над равнините. Високата трева беше мокра, огъваше се под копитата на газещите я коне и заглушаваше шума им. Далеч на юг, зад облаците, се виждаше следа от тъмносиньото небе. Денят беше хладен и елфите се чувстваха добре в умерената температура.

Бързо стигнаха до края на долината и когато влязоха в източната част на прохода, подръпнаха юздите на нетърпеливите ся коне и забавиха ход. Разговаряха помежду си, макар почти шепнешком, защото границите на Северната земя се намираха точно зад входа на прохода. Колоната от конници се виеше като змия между високите хребети, които очертаваха източния вход и след малко се появиха сред необятната шир на равнините Стрелехайм. Джон Лин почти неволно хвърли поглед на прострялото се пред очите му пространство, след миг внезапно дръпна юздите и спря коня си.

— Брийн, конник!

Другият се озова бързо до него и те се взряха в конника, който се приближаваше от далечината към тях. Двамата елфи гледаха с любопитство, без да могат да различат в мъглявината чертите му. За миг Брийн Елеседил трепна при мисълта, че това е брат му, но загуби всякаква надежда, когато прецени, че мъжът е по-дребен от Ивънтайн. Личеше си, че не е ездач. Виснал беше с двете си ръце върху юздите и не се отлепваше от седлото. Явно се страхуваше да не падне, а широкото му лице беше червено и обляно в пот от усилието. Не беше елф. Беше човек от Южната земя. Спря рязко коня си пред групата от елфи и преди да проговори, си пое дълбоко въздух. Огледа развеселените лица пред себе си и лицето му пламна още повече.

— Преди няколко дни срещнах един човек — започна непознатият. После млъкна, за да се увери, че го слушат. — Той ме помоли да открия дясната ръка на краля на елфите.

Веселите пламъчета в очите им моментално изчезнаха, когато елфите се наведоха към него.

— Аз съм Джон Лин Сандър — каза тихо командващият на патрула. Изтощеният конник въздъхна с облекчение и кимна с глава.

— Казвам се Флик Омсфорд и изминах целия този път от Калахорн, за да ви намеря. С доста голямо усилие слезе от коня и разтърка изтръпналия си гръб. — Ако ме оставите да си отдъхна няколко минути, ще ви заведа при Ивънтайн.

Ший вървеше мълчаливо между двамата огромни троли, които го бяха пленили и не можеше да се отърве от чувството, че Келцът ги беше предал. Нападението от засада беше хитро замислено, но те поне можеха да се опитат да се измъкнат. Вместо това, поради най-неочакваната намеса на Келцът, те изобщо не се противопоставиха и доброволно се оставиха да бъдат разоръжени. Ший се надяваше, че Келцът може би познава някой от тролите, които ги нападнаха или, като представител на тяхната раса, ще поприказва с тях, ще ги вразуми и ще издейства освобождаването им. Но огромният трол изобщо не се опита да ги заговори и покорно се остави да му завържат ръцете. Те взеха оръжията на Панамон Крийл и Ший и вързаха ръцете им. После подкараха тримата пленници на север в голите равнини. Камъните на елфите все още бяха у малкия човек от Вейл, но те бяха безполезни срещу тролите. Той гледаше широкия гръб на Панамон, който вървеше точно пред него и се чудеше какво ли си мисли сприхавият крадец.

Така беше изумен от бързината, с която спътникът му се беше предал, че оттогава не беше продумал ни дума. Явно не можеше да повярва, че толкова погрешно беше преценил мълчаливия гигант, чийто живот беше спасил и чието приятелство беше ценил. Поведението на трола беше истинска загадка и за двамата. Но докато Ший беше само объркан, Панамон Крийл беше дълбоко наранен. Каквито и недоразумения да бяха имали помежду си, той беше чувствал Келцът като приятел — единственият приятел, на когото беше вярвал. Разочарованието на изпечения авантюрист бързо щеше да се превърне в омраза, а Ший винаги беше усещал, че независимо от всичко, Панамон Крийл може да бъде опасен като враг.

Невъзможно беше да се определи накъде ги водеха. Нощта в Северната земя беше тъмна и безлунна, а Ший беше принуден да внимава къде стъпва, докато групата следваше лъкатушния си път през разпръснатите камъни и високите хребети, покрити с хлъзгава почва и камъчета. Езикът на тролите беше абсолютно непознат на човека от Вейл. След като Панамон беше изпаднал в мълчалив размисъл. Ший не можеше да разбере нищо. Ако тролите подозираха кой беше той, тогава те ги водеха при Господаря на магиите. Фактът, че не го закачаха за камъните на елфите, може би беше признак, че тролите ги бяха задържали само като неканени гости, без да знаят какво ги беше довело в Северната земя. Тази възможност не го успокояваше. Тролите много бързо щяха да го разкрият. Изведнъж се зачуди какво ли е станало с изплъзналия им се Орл Фейн. Следите му изчезваха точно там, където ги заловиха, така че нищо чудно и гномът да е пленен. Но къде го бяха отвели? И какво беше станало с Меча на Шанара?

Вървяха вече часове в непрогледната тъмнина. Ший бързо загуби всякаква ориентация за време и накрая така се изтощи, че припадна и до края един от тролите го носи на широкото си рамо. Дойде на себе си от блещукащата светлина на бавно горящ огън, когато групата влезе в непознат лагер. После усети, че го поставят на земята, след което беше внесен през отвора на голяма палатка. Вътре провериха дали ръцете и краката му са здраво вързани. След това го оставиха сам. Панамон и Келцът бяха закарани някъде другаде.

Започна да се бори с кожените ремъци, но те не се разхлабваха и скоро се отказа от опитите си да се освободи. Усещаше как се унася и как умората от продължителното ходене се разлива по бодящото го

тяло. Мъчеше се да се пребори със съня и се опитваше да състави план за бягство. Колкото по-силно се съпротивляваше, толкова по-трудно му беше да мисли за каквото и да била И всичко в уморения му мозък се размазваше все повече и повече. След пет минути заспа.

Стори му се, че само след миг беше събуден от грубо раздрусване, което го извади от дълбокия сън. Надигна се замаяно, докато някакъв широкоплещест трол му говореше нещо, което не разбираше, после му посочи към една чиния с храна и мина в осветената част на палатката. Ший премигна в тъмнината и разсеяно забеляза познатата сивота на утрото в Северната земя, което отбелязваше началото на нов ден. Леко се изненада, когато забеляза, че кожените ремъци са свалени и разтри китките и глезените, за да раздвижи кръвта в ръцете и краката си. После бързо се залови с оставената за него храна.

Извън палатката изглежда цареше огромна възбуда. Виковете и крясъците на тролите се разнасяха из целия лагер и огласяха сутрешния въздух. Човекът от Вейл приключи с яденето и тъкмо се канеше да рискува и да надникне през спуснатото пред входа платнище, когато някой го разтвори широко. Жилест трол от охраната влезе и даде знак на Ший да го последва. Човекът от Вейл тръгна неохотно, стиснал здраво предната част на куртката си, където усещаше успокоителната подутина на камъните на елфите.

Ескорт от троли поведе малкия човек от Южната земя през огромен лагер, състоящ се от палатки с различна големина и от каменни колиби. След като погледна хоризонта в далечината разбра, че са високо над голите равнини, които бяха прекосили предишната нощ. Лагерът изглеждаше безлюден и нямаше и следа от гласовете, които Ший беше чул по-рано. Огньовете от предишната нощ се бяха превърнали в пепел и всички палатки и колиби бяха празни. Изведнъж уплашеният пленник изстина от ужас. Мина му през ума, че може би го водеха към собствената му екзекуция. От Панамон и Келцът нямаше и следа. Аланон, Флик, Мениън Лий и всички останали бяха някъде в Южната земя и не знаеха за опасното положение, в което се намираше. Беше сам и щеше да умре. Така се беше вцепенил от страх, че дори не можеше да се опита да избяга. Вървеше вдървено между тролите, които го бяха пленили, докато го водеха през смълчания лагер. Постепенно точно пред него се появи нисък хребет, който очертаваше

границата на лагера. После минаха край последните палатки и колиби и се озоваха на широка, открита поляна. Ший не можеше да повярва на очите си. Множество троли бяха седнали в широк полукръг с лице към хребета и когато той се появи на поляната, го погледнаха. В основата на хълма седяха трима троли с различна височина и може би на различна възраст, Ший не можеше да каже със сигурност. И тримата държаха по едни ярко оцветен плат, поставен на дълга черна дръжка. Панамон Крийл седеше от едната страна на широкия полукръг. Беше умислен и изражението му не се промени, когато забеляза Ший. Вниманието на всички беше приковано към едрото тяло на Келцът, който стоеше неподвижен в центъра на тролите. Те седяха със скръстени ръце, а той беше обърнат към тримата, които държаха странните предмети. Не се обърна, когато Ший беше въведен в кръга и поставен да седне до Панамон. Последва дълго мълчание. Това беше най-странното зрелище, което Ший беше виждал. После един от тримата троли, които седяха в центъра на кръга, се надигна тържествено и удари леко с пръчката по земята. Насъбралите станаха като един, рязко се обърнаха с лице на изток и изрекоха хорово няколко кратки изречения на езика си. После млъкнаха и отново седнаха. — Можеш ли да си представиш? Те се молят. Това бяха първите думи на Панамон и Ший трепна изненадан. Хвърли бърз поглед на крадеца, но той гледаше Келцът. Друг от тримата троли, които председателстваха странното събрание, стана и каза нещо на слушащата го внимателно публика, като няколко пъти посочи с ръка към г Панамон и Ший. Малкият човек от Вейл погледна въпросително спътника си.

— Това е съд, Ший — заяви крадецът удивително спокойно. — Не за мен или за теб, във всеки случай. Ще бъдем отведени в Планината на черепите отвъд Острието на ножа, в кралството на Господаря на магиите, където ще бъдем задържани за... винаги. Струва ми се, че все още не знаят кои сме. Господарят на духовете е издал заповед всички извън тази земя да бъдат закарвани при него и те не правят изключение за нас. Все още има някаква надежда. — Но съд...? — започна колебливо Ший.

— За Келцът. Той настоя да му разрешат да бъде съден от собствения си народ, а не да бъде предаден на Брона. Това е техен древен обичай — молбата не може да бъде отхвърлена. Открит беше с

нас, докато народът му воюва с нашата раса. Смятат всеки трол, открит в компанията на човек, за предател. Не правят никакви изключения.

Ший неволно погледна към Келцът. Огромният трол седеше твърдо и невъзмутимо в средата на насъбралите се троли, които чакаха, докато гласът на председателстващия продължаваше да гъгне монотонно. Значи бяха сгрешили, мислеше си Ший успокоен. Келцът не ги беше предал. Оказва се, че той не ги беше издал. Но защо позволи да ги заловят така лесно, когато е знаел, че и собственият му живот ще бъде жертван?

— Какво ще направят с него, ако решат, че е предател? — попита той възбудено. По устите на високия мъж се плъзна усмивка.

— Знам какво си мислиш. — В ехидния му глас прозвуча известна иронична нотка. — Той залага всичко на карта в този съд. Ако решат, че е виновен, веднага ще го хвърлят от най-близката скала.

Замълча многозначително и за пръв път погледна Ший право в очите. — И аз нищо не разбирам.

Отново потънаха в мълчание, докато тролът, който говореше, най-после свърши дългата си реч и седна. В един момент един трол се изправи пред тримата водещи събранието, които Ший едва сега се досети, че трябваше да са съдиите, и каза нещо кратко. След него се изказаха още няколко други. Те също бяха кратки, като отговаряха на поставените им от съдиите въпроси. Ший нищо не разбираше от това, което ставаше, но предположи, че тролите бяха от групата, която ги беше нападнала и пленила предишната нощ. Изглеждаше, че разпитът щеше да се проточи безкрайно, а на лицето на Келцът все още не беше трепнал нито един мускул.

Ший изучаваше невъзмутимия гигант и не можеше да разбере защо беше допуснал нещата да вземат този обрат. От известно време и той, и Панамон знаеха, че Келцът не беше от обикновено потекло, и не е бил прогонен от дома му и от народа му, защото е ням. Нито пък беше крадец и авантюрист, какъвто искаше да го представи Панамон. В тези необикновено благи очи се четеше интелигентност. Знаеше нещо за Меча на Шанара, за Господаря на магиите, а дори и за Ший, но никога не го беше показал. Гигантът криеше някакво минало дълбоко в сърцето си. И ето че отново му заприлича на Аланон, помисли се изведнъж Ший. Те и двамата държаха ключа към тайната на силата на Меча на Шанара. Откритието му го изуми и той поклати

недоверчиво глава, усъмнил се в собствените си предположения. Но вече нямаше време за мислене.

Свидетелите бяха свършили с показанията си и тримата съдии призоваха обвиняемия да стане и да се защити. Последва един невероятно дълъг и ужасно мъчителен момент на мълчание, в който съдиите, събралите се троли, Панамон Крийл и Ший чакаха Келцът да стане. Но огромният скален трол продължаваше да седи неподвижно, сякаш беше изпаднал в транс Ший беше обзет от някакъв почти неударим импулс да се разкрещи неистово, ако ще само за да разкъса това непоносимо мълчание, но крясъкът му заседна в гърлото. Секундите се изнизваха бавно. После Келцът внезапно стана.

Изправи се в целия си огромен ръст и изведнъж заприлича на същество, което беше нещо повече от простосмъртен. От цялата му осанка лъхаше гордост, когато се обърна с лице към чакащия съд, втренчил очи в тримата съдии. Без да отмества погледа си от тях, той бръкна под широкия си кожен колан, който опасваше кръста му и извади голям метален медальон, окачен на верига. За миг го задържа в ръцете си пред очите на съдиите, които се наклониха напред, явно изненадани. Ший забеляза, че върху него имаше кръст, поставен в средата на кръг. После гигантът вдигна тържествено веригата над главата си и я постави бавно около врата си.

— В името на всички богове, които са ни дали живот... Направо не мога да повярвам! — ахна смаяният Панамон.

Съдиите също станаха изумени. Когато Келцът тръгна да обикаля бавно около кръга от удивени троли, те моментално станаха, започнаха да викат възбудено и да ръкомахат оживено към невъзмутимия трол. Ший, като всички останали, беше напълно объркан и зашеметен.

— Панамон, какво става — викна накрая той.

Думите му бяха отнесени от неимоверната врява, която вдигаха насъбралите се троли, а Панамон изведнъж стана и потупа с широката си ръка слабото рамо на Ший.

— Направо не мога да повярвам — повтори крадецът с неопишуема радост. — През всичките тези месеци и през ум не ми е минавало. Ето какво е крил от нас през цялото това време, младежо от Вейл! Ето защо се остави да ни заловят без съпротива. Чакай, чакай, май ще има още какво да видим...

— Ще ми кажеш ли най-после какво става? — викна ядосано Ший.

— Медальонът, Ший — кръстът и кръгът! — извика разпалено другият. Това е Черният айрикс, най-голямата награда, най-високата почест, която народът на тролите може да окаже на някой от собствената си раса! Едва ли през целия си живот ще можеш да срещнеш трима, удостоени с такава чест. Той се връчва само на този, който е живото олицетворение на всички ценности и стремления, лелеяни от народа на тролите. Удостоеният трябва да е нещо почти като бог, което много рядко някой простосмъртен може да постигне. Някога в миналото си Келцът си е извоювал тази почест, а на нас и през ум не ни беше минало!

— А това, че беше открит с нас? — Малкият човек успя да зададе само част от въпроса си.

— Никой, който е удостоен с Черния Айрикс, не предава народа си — прекъсна го рязко Панамон. — Тази чест носи със себе си пълно и безпрекословно доверие. Никой, който я е заслужил, никога няма да наруши законите на народа си. Приема се, че той е неспособен дори да си помисли подобно нещо. Те вярват, че ако някой злоупотреби с това доверие, той ще бъде осъден на вечни мъки, които са толкова ужасни, че дори не смеят да си го помислят. Никой трол не би допуснал това.

Ший отново се втренчи като замаян в Келцът, а виковете продължаваха неудържимо. Едрият трол отново се беше обърнал към тримата съдии, които напразно се мъчеха да възстановят реда, за който насъбрали се бяха напълно забравили. Минаха още няколко минути, докато стихне достатъчно шумът. Тролите отново седнаха и с нетърпение зачакаха Келцът да проговори. Настъпи кратко мълчание, докато тролът преводач се появи до немия подсъдим, след което Келцът започна да жестикулира с езика на немите. Без да откъсва поглед от огромните ръце на Келцът, преводачът предаде обяснението му на съдиите на техния език. Последва кратък разговор с един от съдиите, от който Ший нищо не разбра, но за щастие, Панамон вече беше започнал сам да превежда, като шепнеше тихо в ухото на възбудения си приятел.

— Каза им, че е родом от Норбейн, един от по-големите градове на тролите, разположен далеч на север в планините Чарнал. Презимето му е Маликос — много стара и почитана фамилия. Но цялото му

семејство било избито. Всички сметнали, че убийците били джуджета, които се опитали да ограбят дома им. Съдията вляво го попита как се е спасил. Помислили, че и той е мъртъв. Цялата тази история трябва да е била доста зловеща дори за едно отдалечено селище. Но после — чакай само да чуеш, Ший! Келцът казва, че пратениците на Господаря на магиите избили семејството му! Носителите на черепи пристигнали в Норбейн преди повече от една година, завзели управлението и наредили на тролската армия да се подчинява на заповедите им. Успели да убедят повечето жители на града, че Брона се е върнал от света на умрелите, че е оцелял повече от хиляда години и че не можел да бъде убит от ръка на простосмъртен. Семејство Маликос било едно от управляващите в Норбейн и членовете му отказали да се подчинят, като настоявали градът да се противопостави твърдо на Господаря на магиите. Думата на Келцът тежала много, защото бил удостоен с Черния Айрикс. Господарят на магиите избил всички от семејството му с изключение на Келцът, когото отвел в крепостта си в Острието на ножа. Оказало се, че историята за джуджетата крадци била измислена, за да разгневи тролските граждани и да ги накара да се присъединят към нашествието срещу Южната земя.

Но Келцът успял да избяга преди да го хвърлят в затвора и тръгнал на юг, когато съм го срещнал. Господарят на магиите заповядал да загуби гласа си, за да не може да контактува с нито едно живо същество, но той научил езика на немите. Изчаквал удобен момент да се върне в Северната страна...

Изведнъж един от съдиите го прекъсна и Панамон мигновено млъкна.

— Съдията го попита защо се е върнал сега. Големият ни приятел казва, че е научил за страха на Брона от силата на Меча на Шанара и за легендата, че ще се появи син на рода на елфите, който ще намери Меча...

Панамон изведнъж млъкна, когато преводачът отново се обърна към Келцът. За пръв път тролът гигант погледна Ший и невероятно благите му очи се втренчиха напрегнато в малкия човек от Вейл. Ший неволно усети как го побиват ледени тръпки. После огромният им спътник посочи към чакащите съдии. Панамон се поколеба и след миг проговори тихо:

— Каза им, че трябва да го придружат до Кралството на черепите и че след като влезем в крепостта, ти, Ший, ще унищожих Господаря на магиите!

ГЛАВА 31

Паланс Букхана умря призори. Смъртта дойде тихо, почти неочаквано, когато първите бледо-златисти лъчи на слънцето се промъкнаха предпазливо в тъмнината на източния хоризонт. Умря, без да дойде отново в съзнание. Когато казаха на Балинор, той само кимна, сякаш вече знаеше, и извърна глава. Приятелите му останаха при него, после Хендъл мълчаливо им направи знак да се отдалечат и да го оставят сам. Събраха се безшумно в коридора и си заговориха тихо. Балинор беше последният от фамилията Букхана. Ако загинеше в предстоящата битка, името на фамилията щеше да бъде заличено от земята. Само историята щеше да го помни. В същия час започна и настъплението срещу Тирзис. Когато чакащите войници от окопалия се Граничен легион погледнаха към сивкавите равнини под големите стени на града, светлината на бавно изгряващото слънце разкри безчислената армия на Северната земя. Тя се беше разположила надалеч, чак до Мърмидън, грижливо подредена в стегнати бойни карета, от които тъмнозелените поляни бяха заприличали на шахматна дъска. За момент огромната армия застина безмълвна, неподвижна върху равнините под града, а ранното утро превърна изрисуваните от тъмнината силуети във фигури от плът и кръв, от желязо и камък. После тя тръгна към защитниците на Тирзис. Думкането на бойните барабани на гномите раздираше тишината и се удряше в каменните стени на Тирзис със зловещ екот.

Хората от Северната земя напредваха бавно, неотклонно. Оглушителното барабанене се съпровождаше от тъп тропот на ботуши и остро дрън чене на метал. Прииждаха безмълвно, хиляди и хиляди бронирани фигури без лица в утринния здрач. Огромни тежки стълби от дърво, прихванато с железни скоби скърцаха пронизително — подвижни пътеки към височините на укрепената скала, които войниците теглеха и бутаха върху обкованите с метал колела.

Секундите отлитаха, докато многочислената армия се доближи на стотина ярда от чакащия Легион. Оглушителното отмерено барабанене не преставаше. Ръбът на слънцето вече ясно се очертаваше

на изток, а нощта се скри напълно в западния хоризонт. Внезапно шумът от барабаните секна и настъпващата бавно армия спря. За секунда настъпи дълбока, гробна тишина, която увисна заплашително в утринния въздух. После от гърлата на войниците на Северната земя изригна оглушителен вик. Огромната непреодолима сила се надигна, вълна подир вълна, и се втурна за схватка с мъжете от Граничния легион.

Балинор надникна иззад затворените врати на високата Външна стена и се втренчи в ужасния щурм. Лицето му беше безизразно и невъзмутимо. Гласът му прозвуча спокойно и твърдо, когато проговори на вестоносците, си. Изпрати един от тях да намери бързо Актън и Фандуик на левия бряг на реката, а друг при Месалин и Гинисън на десния бряг. После отново погледна ужасяващата гледка под укрепленията и видя как огромната обезумяла вълна от нападатели се приближаваше все по-близо и по-близо. Зад набързо издигнатите отбранителни съоръжения стрелците на Легиона чакаха търпеливо заповедите му. Балинор знаеше, че те можеха да устоят дори на тази огромна човешка стена заради преимуществото, което им даваше отбранителната позиция. Но преди това трябваше да унищожат петте широки импровизирани стълби, които се търкаляха върху колелата към основата на скалата. Правилно беше преценил, че тези съоръжения са предназначени за изкачване на платото и на укрепените валове, както и врагът не беше сгрешил в подозренията си, че той ще препречи достъпа до града. Предните линии на настъпващата армия на Северната земя бяха вече на петдесет фута от скалата, но новият крал на Калахорн все още чакаше.

После най-неочаквано земята под краката на настъпващия враг се отвори и в нея зейнаха огромни дупки. Нападателите падаха с виковете в замаскираните ровове, които опасваха основата на платото. Две от чудовищните импровизирани стълби се прекатуриха и полетяха неспасяемо в дълбоките ями. Колелата им се откачиха, а дървото се разхвърча на трески. Първата вълна на стремителната атака се поколеба, а на върха на ниските укрепени валове стрелците на Легиона станаха след дългоочакваната заповед на Балинор и обсипаха със стрели и копия редиците на внезапно объркания враг. Убитите и ранените падаха безпомощни върху равнината и бързо бяха прегазвани

от краката на следващата вълна, която продължаваше щурма и се мъчеше да стигне до окопания Легион.

Три от тежките импровизирани стълби успяха да избягнат прикритите ями и продължиха да се търкалят безпрепятствено към ниските укрепления. Стрелците на легиона се прицелваха бързо в уязвимите дървени части на подвижните стълби и ги обсипваха с горящи стрели. Но безброй много пъргави жълти тела в миг се покатерваха върху горящите дървени трупи, за да гасят огъня. През това време стрелците гноми също заеха позиция и в продължение на няколко минути плътни облаци от стрели и копия се врязваха в редиците и на двете сражаващи се страни. Телата на гномите, която пълзяха по укрепленията, бяха напълно изложени на ударите. От всички страни се разнасяха викове от болка, когато летящите смъртоносни оръжия се забиваха в мишените от човешка плът. Ранените от Граничния легион бяха изтегляни зад ниските укрепления и веднага им се оказваше помощ. Но засегнатите войници от армията на Северната земя лежаха безпомощно, уязвими в откритото поле и стотици умряха от раните си, преди да бъдат прибрани на безопасно място.

Трите оцелели стълби продължаваха да се търкалят на колелата си към основата на укрепената скала, въпреки че едната гореше с буйни пламъци и облаци от надигащия се от нея черен дим пречеха да се вижда на стотици ярда наоколо. Когато останалите две стълби се доближиха на двадесетина ярда от укрепленията. Балинор даде знак за последната си отбранителна маневра. Огромни котли със земно масло бяха изкачени на върха на отбранителните съоръжения на Южната земя и лиснати точно пред приближаващите се стълби. Преди атакуващите войници на Северната земя да успеят да отбият встрани, в средата на разлятата запалителна течност бяха запратени факли и всичко се скри в огромни пламъци и гъст черен дим.

Плътната стена на щурмуващия враг се разкъса, когато настъпващите нападатели се поколебаха пред изпречилата се преграда от пламъци. Войниците от най-предните редици изгоряха живи. Малцина успяха да се спасят от поголовната сеч в основата на отбранителните позиции на Граничния легион. Вятърът понесе черния дим през равнините. За няколко минути двете огромни армии не можеха да се виждат една друга. Не се виждаха и ранените и

умиращите, които лежаха безпомощно в средата на задушавания ги дим.

Балинор моментално съзря възможността, която му си предлагаше. Една бърза контраатака в момента можеше напълно да обърка настъплението и да разгроми армията на Северната земя. Скоси и направи знак на Джанъс Сенпър, който се намираше на върха на Външната стена и беше поел командването на градския гарнизон. Незабавно огромните градски порти се отвориха шумно навън. Кавалеристите на Граничния легион, въоръжени с къси мечове и дълги копия, с развети с изображението на леопард знамена, се стрелнаха в галоп към скалата, завиха рязко на ляво и поеха по открития път край града. За минути стигнаха до левия фланг на отбранителната линия на Граничния легион, където Актън и Фандуик бяха поели командването на окопаните войници. От ръба на скалата бързо беше спуснат подвижен път към забулените в облаци дим равнини и водените от Актън кавалеристи на легиона затрополиха надолу като се разпръснаха в широк кръг.

Балинор беше наредил легендарният полк да навлезе в стената от дим и да атакува непрестанно десния фланг на врага. Когато войниците на Северната земя тръгнаха да посрещнат контраатаката, Балинор щеше да изпрати полк от пехотата, който да удари предните позиции на незащитената армия на Северната земя и да отблъсне врага обратно към Мърмидън. Ако контранападението се провалеше, трябваше незабавно да отстъпят в прикритието на дима и да се върнат. Маневрата беше дръзка и опасна. Армията на Северната земя имаше числено превъзходство над Граничния легион и съотношението беше най-малко двадесет към един. Ако пътят на хората от Тирзис бъде отрязан, те всички щяха да бъдат избити.

Малки части на пехотата на легиона вече се бяха спуснали по подвижния път до левия бряг и започнаха да нанасят бързи, кратки контраатаки във вражеските редици — отбранителна мярка, чиято цел беше да охранява единствената връзка на кавалерийския полк с обсадения град. В момента врагът на левия фланг сякаш беше напълно изчезнал, скрит от дима, който прииждаше на кълба от горящите импровизирани стълби в центъра на отбранителната линия.

На десния отбранителен фланг се разгаряше ожесточена битка. Там само една пълзяща лека мъгла от дим и прахоляк пречеше на

видимостта и настъплението на войниците на Северната земя продължаваше неудържимо. Окопаните стрелци на Легиона бяха покосили първите вълни от нападатели, но втората вълна беше стигнала до основата на скалата и се опитваше да превземе укрепените височини с помощта на грубо сковани подвижни стълби. Стрелците гноми обсипваха със стотици стрели ниските укрепления в усилието си да държат приковани към земята защитниците, докато неприкритите войници на армията на Северната земя успеят да се изкачат по отбранителните съоръжения. Стрелците на легиона отвърщаха непрестанно на огъня, а другарите им се мъчеха да отблъскват с копията си вражеските нападатели от ръба на отбранителните валове.

Сражението продължи дълго и се проля много кръв. Нито една от страните не можеше и за миг да си поеме дъх. В един момент група от освирепели дългокраки скални троли разкъса отбраната на Легиона и се втурна стремително към скалата. Веднага едрият, командващ на легиона Гинисън, чието червендалесто лице беше придобило цвета на дългата му червена коса, обедини войниците си за отпор срещу големите троли. В кръвопролитен ръкопашен бой войниците на Легиона избиха малката група от нападатели и затвориха пробива.

На върха на високата Външна стена четиримата стари приятели стояха мълчаливо до Джанъс Сенпър и наблюдаваха ужасната сцена, която се разиграваше пред очите им. Всички те — Хендъл, Мениън Лий, Дюрън и Дейъл — бяха оставени в града със задачата да наблюдават сраженията и да помагат на Балинор да координира действията на легиона. Пълзящите облаци от дим напълно закриха видимостта пред огромния човек от границата. Само намиращите се на върха на високите градски стени можеха да го уведомяват за развоя на битката. Той разчиташе на тяхната информация, за да може да избере най-подходящия момент за удара си от центъра на отбранителната линия. Кралят имаше най-голямо доверие на преценките на Хендъл, защото мълчаливото джудже беше воювало почти тридесет години в граничните области на Анар.

Сега посребрелият ловец, човекът от Южната земя и двамата братя елфи наблюдаваха тревожно това, което ставаше в равнините под тях. Най-тежки боеве се водеха на десния отбранителен фланг. Там непоколебимите войници на Северната земя не преставаха да нападат

окопалия Легион и се мъчеха да се изкатерят по скалата. Граничният легион се държеше, но използваше всичките си сили, с които разполагаше, за да отбива яростните атаки, на освирепелия враг. Поляните точно под градските порти в центъра на укрепленията не се виждаха от горящото масло и импровизираните дървени стълби, които се бяха превърнали в огромни огньове от пламтящо дърво. В краищата на дима обърканите войници на Северната земя напразно се мъчеха да съгъстят разстроените си бойни редици и да подновят осуетения щурм. Вляво кавалерията на Легиона беше успяла да се измъкне от пълзящите черни облаци от дим и посрещаше първите опити за настъпление.

Огромен кавалерийски взвод от гноми беше разположен на атакувания десен фланг като отбранителна мярка срещу точно този вид маневра, която се осъществяваше в момента. Само че армията на Северната земя беше очаквала никакви предварителни признаци за нападение по фланговете и беше сварена напълно неподготвена. Граничният легион разпръсна набързо зле обучените кавалеристи гноми и започна сериозното нападение срещу оголения фланг на армията на Северната земя. След като се разгърнаха широко на север, войниците от легендарния Граничен легион наведоха копията си, образуваха стена от три колони и се понесоха стремително към центъра на изненадания враг. Актън водеше войниците си в прецизно изчислен щурм, вряза се дълбоко в редиците на открития фланг и почти разгроми най-дясната част на армията на Северната земя. Наблюдаващата със затаен дъх от върха на Външната стена група видя как врагът моментално обедини редиците си вдясно от центъра, за да посрещне новата атака. Хендъл веднага даде знак на стоящия долу Балинор. Втора подвижна стълба беше спусната от центъра на отбранителните линии и високата фигура на Месалин се появи начело на втори пехотен полк от войници на легиона, които тръгнаха надолу към потъналите в дим поляни. Бдин ариергард остана в подножието на подвижната стълба, а вторият полк се скри в димната завеса. Балинор затвори отбранителните линии и забърза към приятелите си на върха на голямата стена, за да наблюдава изхода на боя.

Контранападението беше безупречно осъществено. Точно когато изненаданият десен фланг на огромната армия на Северната земя се обърна, за да посрещне настъпващия стремително към тях

кавалерийски полк на Граничния легион, от дима най-неочаквано изскочиха пехотинците, под командването на Месалин и нападнаха центъра на врага. В много гъста фаланга, с насочени през плътна стена от броня копия, безупречно обучените войници на Легиона настъпваха в центъра на неподготвения объркан враг. Неприятелите от Северната земя бяха подкарани назад като стадо добитък. На всеки две-три крачки много от тях падаха, умиращи или ранени. Кавалеристите на Актън продължаваха да притискат отляво. Цялото дясно крило на вражеската линия започна да се разпада, а виковете на ужас се превърнаха в крясъци. За момент дори ожесточената атака срещу десния отбранителен фланг беше разколебана, когато смутените войници от Северната земя обърнаха втрещени погледи на запад и безуспешно се мъчеха да разберат какво става. От върха на Външната стена Мениън Лий наблюдаваше изумен.

— Невероятно. Граничният легион направо ги помита. С тях е свършено!

— Все още не — въздъхна тихо Хендъл. — Истинското изпитание тепърва предстои.

Планинецът отново погледна към сцената на бойните действия. Войниците от армията на Северната земя продължаваха да отстъпват пред щурма на Легиона, но зад оттеглящите се редиците на врага настъпи някакво раздвижване. Армията на Господаря на магиите нямаше да се даде толкова лесно. Липсата на добра подготовка се компенсираше с многочислеността. Огромна част от гноми кавалеристи вече се беше насочила към тила на отблъснатите пехотинци, за да пресрещне нападението на кавалеристите на Легиона. Гномите моментално се насочиха към настъпващите кавалеристи на Актън. Подкрепени от няколко редици от стрелци с копия и лъкове, те се впуснаха в стремителна атака. От тила на центъра на вражеската армия една огромна част от високи, бронирани от главата до петите фигури, беше потеглила в стройни стегнати редици и напредваше през разкъсаните линии на собствената си армия към пехотинците на Легиона. За момент мъжете на върха на Външната стена гледаха, без да могат да се досетят какво щеше да последва. После потръпнаха изумени, когато видяха как бронираните войници започнаха да разчистват пътя си, като посичаха с копията и щитовете си

отстъпващите мъже от собствената им армия. Това беше най-дивашката касапница, която Мениън беше виждал.

— Скални троли! — извика гневно Балинор. — Те ще изколят Месалин и целия му полк. Дай команда за отстъпление, Джанъс.

Най-новият му командващ веднага се подчини и издигна голямо червено знаме на поставен наблизо прът. Мениън Лий се вторачи с любопитство в мълчаливия човек от границата. Битката като че ли щеше да бъде спечелена всеки момент, а той беше наредил отстъпление. Опитва се да улови погледа на краля, а човекът той се усмихна мрачно на неизречения въпрос, който се четеше в очите на планинеца.

— Още от раждането си скалните троли са обучавани да се бият. Това е начинът им на живот. В ръкопашния бой те са по-добри от войниците на Граничния легион. Подготвени са по-добре, пък и физически са по-силни. Нищо няма да спечелим, ако продължим атаката. Вече им нанесохме сериозни щети и все още държим скалата. Ако искаме да ги разгромим, ще трябва да ги омаломощаваме малко по малко.

Мениън кимна с разбиране. Балинор махна с ръка и тръгна към разположената му долу част. Основната му грижа в момента беше да осигури пътя за отстъпление на двата полка, а това означаваше успешна отбрана на подвижните пътища, които бяха единствената връзка на войниците с града. Планинецът наблюдава едрата фигура, докато се скри от погледа му, и се върна на стената. Касапницата на поляните беше ужасяваща. Телата на избитите и ранените лежаха разпръснати навсякъде — от подножието на скалата чак до тилвите линии на армията на Северната земя. Приятелите онемели следяха продължаващата ужасна битка. Това беше най-жестокото клане, което някой от тях беше виждал през живота си.

В далечината пехотинците под командата на Месалин започнаха да се изтеглят дисциплинирано към отбранителните съоръжения на града. Но огромните скални троли бяха почти успели да си пробият път и да стигнат до първите редици на собствената им армия. Сега се готвеха да тръгнат по петите на омразните хора от Тирзис. Пехотинците се оттегляха, без да срещат никакъв отпор, но кавалерийският полк се сблъска с неочакваната съпротива на атакуващите гноми кавалеристи. Двете сили влязоха в ожесточена

битка вляво от настъпващите троли. Очевидно Актън или не можеше, или не искаше да се измъкне от неуморните нападатели и конниците му бяха подложени на унищожителните кръстосани удари на разположените в две линии гноми стрелци, намиращи се точно на север от него. Огромна бойна част от въоръжени с мечове гноми и троли беше успяла да заобиколи в гръб атакуващите кавалеристи и сега войниците на Актън бяха притиснати от три страни.

За пръв път Хендъл си замърмори нещо гневно под носа. За пръв път Мениън беше обзет от чувство на безпокойство. Дори Джанъс Сенпър зашари нервно напред-назад. Но това, от което най-много се страхуваха, се случи малко по-късно. Частта от троли, която се беше включила със свежи сили в уморителното преследване, се втурна напред толкова стремително, че уморените и обезсилени отстъпващи мъже на Тирзис не успяха да стигнат до безопасността на скалата. Почти на сто ярда от чакащата ги подвижна стена те бяха принудени да се обърнат и да се бият. Димът от разпръснатите пожари се издигаше като черна стена пред ниските укрепления и пречеше на чакащия пред града Балинор да вижда какво става. Но ужасените мъже, които наблюдаваха от върха на високата градска стена, виждаха много добре неочаквания обрат на събитията.

— Трябва да предупредя Балинор! — кресна Хендъл и скочи от наблюдателния си пост към перилата. — Цялата част ще бъде посечена!

Джанъс Сенпър тръгна с него, но Мениън и братята елфи продължиха да наблюдават безпомощно, без да могат да откъснат очи от бойното поле, където огромните скални троли връхлетяха върху уморените хора на Месалин. Войниците на Легиона бяха сбили редиците си, с плътно прилепнали щитове и протегнати напред копия, подпрели дръжките им на твърдата земя, готови за нападението. Тролите също застанаха в бойна фаланга, която беше повече широка, отколкото дълга. Те явно имаха намерение да обградят хората на Южната земя от три страни и да пробият отбраната. Мениън погледна бързо от стената, но Балинор не се беше помръднал и още не знаеше, че цял полк на легендарния Граничен легион беше на ръба на пълното унищожение. Преди да отмести погледа си към равнините под града, планинецът видя как Хендъл и Джанъс се доближиха до високия човек

от границата и ръкомахата възбудено. Късно е вече, викаше си мислено Мениън. Закъснели бяха, и то ужасно много.

Но изведнъж се случи нещо странна Цялата кавалерийска част на Актън, която наблюдаващите от градската стена сражението бяха забравили за момент, най-неочаквано се откъсна стремително от атакуващите я гноми, подреди се в безупречен боен ред и се понесе рязко право на изток, зад гърба на преследващите троли. Галопирайки бясна отличните кавалеристи се врязаха в редиците на гномите, които им препречваха пътя. Без да обръщат внимание на дъжда от стрели, с който разярените гноми ги обсипаха, те летяха право към тролите. С приведени копия войните от полка пометеха задните редици на фалангата на тролите и продължиха да се носят бързо през равнините на изток. Огромните войници на армията на Северната земя бяха изненадани и много от тях се строполиха на земята, прободени от забитите в телата им копия.

Но това бяха най-добрите бойци в света и те моментално се съвзеха от изненадващия удар, сгъстиха редиците си и се обърнаха да посрещнат новата заплаха. Когато кавалеристите на Актън отново тръгнаха на запад със зашеметяващ галоп и за втори път се врязаха в задните редици на тролите, освирепелите войници на Северната земя ги посрещнаха с насочени копия и размахани боздугани. Повече от десетина кавалеристи паднаха безжизнени от конете и още толкова увиснаха ранени върху седлата, докато полкът продължи да се носи на изток. Накрая сви рязко на юг и се понесе към сигурността на Тирзис.

Актън беше постигнал целта си. Навременното отклоняване на бронираните троли позволи на обкръжения полк на Месалин да се измъкне и втурне към прикритието на дима. Маневрата беше блестящо осъществена и наблюдаващите от върха на Външната стена мъже се разкрещяха с необуздан възторг.

Първите редици на вбесените троли хукнаха да преследват пехотинците на Граничния легион, но те успяха да се скрият в дама и повечето от тях, прикривани от командвания от Балинор помощен взвод, стигнаха да чакащата ги подвижна стълба — В подножието на скалата се разрази люта битка, докато войниците от полка се мъчеха да вдигнат сваления мост, преди врагът да го е завзел. Накрая той просто беше хвърлен от насипа долу в равнината и след секунди подпален и унищожен от хората на Тирзис.

На левия отбранителен фланг разположеният в боен ред ариергард се сражаваше храбра за да удържи другия мост, а частта на Актън отново се нахвърли върху влудените томи стрелци. Отново бяха дадени жертви. Битката не стихваше нито за миг и в един момент кавалеристите бяха принудени да се врежат право в центъра на малка група от въоръжени с мечове войници, които се мъчеха да прережат пътя им за спасение. Но накрая изтормозените кавалеристи успяха да стигнат до убежището на скалата. Преминаха в галоп, почти без да намаляват скоростта си по моста и се стрелнаха към отворените врати на града. Там ги посрещнаха насъбралите се ликуващи войници и граждани. Когато и последните войници от кавалерията стигнаха височините, ариергардът бързо се оттегли зад отбранителните съоръжения и мостът беше прибран.

Вече беше пладне и горещината на обедното слънце се настани като влажно одеяло върху мъжете и от двете армии. Димът от горящото масло застана неподвижно като мъгла над необичайно смълчалата се равнина, когато сутрешният вятър постепенно стихна. Земята пред скалата беше покрита с обгорените тела на убитите и малките огньове продължиха да горят, докато дебелите греди от разбитите подвижни стълби не се превърнаха в пепел. От ужасното полесражение започна да се носи зловоние. Кръжащите наоколо лешояди се приближиха с пронизителни, нетърпеливи крясъци, предвкушайки пиршеството. През изпотъпканата земя армиите се наблюдаваха с неприкрита омраза, уморени и съсипани от напрежението на сражението, но нетърпеливи да подновят избиването, в което бяха хвърлени. За няколко часа потъналата в зеленина земя се беше превърнала в пустош под безоблачното синьо небе и наранената ѝ повърхност се опичаше и съхнеше в горещината на лятното слънце. Някои оставиха здравият им разум да отстъпи пред илюзията и изпитаха чувството, че нападението е приключило — че унищожението е прекратено. Мислите им се откъснаха от клането и оптимистично се зареяха към семействата и любимите им. За един кратък момент сянката на смъртта се вдигна.

После, в късните часове на отиващия си следобед армията на Северната земя отново нападна. Редици от гноми стрелци обсипваха с непрестанни облаци от стрели ниските укрепления и скалата под тях, а многочислени части от въоръжени с мечове гноми и троли щурмуваха

безпощадно отбранителните линии на Южната земя и напразно се мъчеха да намерят някакво слабо място. Подвижни наклонени плоскости, малки стълби и куки за захващане за скалата с вързани на възли въжета — всичко беше изпробвано за да се направи пробив в редиците на легиона, но всеки път нападателите бяха отблъсквани. Атаките не прекъсваха и целяха да изтощят и измъчат мъжете на Тирзис. С падането на здрача дългият ден бавно отмря при непреставаша битка. Той приключи с мрак и трагедия за Граничния легион. Когато вечерта се спусна над напоената с кръв земя, уморените врагове, които не виждаха почти нищо през мъглявата празнота, си размениха за последен път дъжд от стрели и копия. Случайна стрела се заби в гърлото на Актън, докато командващият кавалерията на Легиона се връщаше от частта си на лявата отбранителна линия, събори големия воин от коня му и той падна в протегнатите ръце на братята си по оръжие. След няколко минути умря.

Кралството на Господаря на магиите беше най-запустялото и злокобно място в света — гол безжизнен обръч от непроходими смъртоносни капани. Грижливата животворна ръка на природата отдавна беше прогонена от това неблагодарно място на мрака, а пустошта, която беше останала, лежеше обгърната в мълчание. Източните му граници тънеха в тъмнината и зловонието на огромното блато Малг, противно проснало се тресавище, което нито едно живо същество не беше успявало да прекоси. Върху плитките му води плаваха безцветни петна от водорасли, които се раждаха и умираха още същия ден. Под тях превърналата се в кал и плавунци земя бързо всмукваше всичко, което попаднеше в нея. Говореше се, че блатото Малг е бездънно. Върху огромното му пространство се виждаха тук-там разпръснати малки участъци от твърда почва с огромни скелетоподобни корони на умиращи дървета, но и те си отиваха едно по едно.

В най-северните му части на запад от Малг, имаше разхвърляни вериги от ниски планини, които много подходящо бяха наречени Бръсначите. В тези планини нямаше никакви проходи и ниските им хребети бяха скалисти и назъбени, сякаш се издигаха направо от недрата на земята. Някой опитен и заинатил се катерач би могъл да твърди, че въпреки всичко Бръсначите са проходими. Дори един-двама се бяха опитали да докажат това. Но в голите планини се подвизаваха в

огромни количества отровен вид паяци. Костите на мъртъвците, разпръснати на малки бели купчинки сред тъмните скали, бяха безмълвно доказателство на присъствието им, от което никой не можеше да се спаси.

Смъртоносните хребети се прекъсваха там, където Бръснарите се стесняваха и вдаваха в предпланините в северозападния край на кралството. Близко пет мили на юг местността беше лесно проходима и отворена точно към центъра на кръга от бариери. Тук нямаше естествена защита срещу натрапници, но тази малка врата към вътрешността на кралството беше видимият вход и капанът към пещерата. Владетелят и Господарят само чакаше някой непредпазлив да го прекрачи. Очи и уши, които служеха единствено на него, охраняваха бдително тясната ивица земя. Обръчът можеше да се затвори моментално. Точно под предпланините на юг, в продължение на близо петдесет мили, се простираше една огромна суха пустош, наречена пустинята Кирлак. Над просналите се, покрити с пясъци равнини, висеше невидима за окото тежка отровна пара, която се издигаше от реката Лета. Смъртоносните ѝ води течаха лениво през огнената паст от юг и се вливаха в малко езеро във вътрешността. Дори птиците, които се осмеляваха да долетят прекалено близо до отровната мъгла, умираха след няколко секунди. Умрелите в ужасната пещ на пясъка и в отровните изпарения същества се разлагаха само за няколко часа и се превръщаха в пепел. Не оставаше и следа от преминаването им.

Но най-чудовищното препятствие от всички беше разположено заплашително в южния край на забраненото владение. То започваше от югоизточните граници на Пустинята Кирлак и се простираше на изток до мочурливите краища на блатото Малг. Острието на ножа. Подобно на огромни каменни копия, забити в коравата земя от някой невероятен гигант, тези планини се извисяваха на хиляди фута в небето. Не приличаха много на планини, по-скоро бяха поредица от страховити назъбени върхове, които се врязваха в мрачния хоризонт и го закриваха като разперени от болка пръсти. В основата на южните склонове течаха отровните води на реката Лета, която извираше от блатото Малг, виеше се на запад в подножието на огромната скална бариера и се губеше в наситените пари на Пустинята Кирлак. Само някой, загубил напълно разсъдъка си, би дръзнал да се изкачва по Острието на ножа.

През препятствието имаше проход: малък, криволическ каньон излизаше между назъбени предпланини и се простираше на хиляди ярда до подножието на зловещо самотна планина в южните краища на затвореното от обръча пространство. Нащърбената повърхност на планината беше набраздена и отмита от времето и придаваше на южната ѝ част невероятно злокобен вид. Човек оставаше потресен от, ужасяващата прилика на южната стена с човешки череп, оголен от всякаква плът и живот, със закръглено теме, което светлееше над празните кухни на очите. Това беше домът на Владетеля и Господаря. Това беше Кралството на Брона — Господаря на магиите. Всичко носеше печата на Череп, неизменния печат на смъртта.

Беше обед, но времето изглеждаше някак странно спряло, а огромната, пуста крепост — застинала, скована. Познатата сивота скриваше слънцето и небето, а бозаво-кафеникавите скали и земя се бяха проснали напълно безжизнени. Но този ден във въздуха имаше нещо, което разсичаше тишината и празнотата и се връзваше в плътта и кръвта на мъжете, движещи се в колона през единствения вход в огромното Острие на ножа Над проклетото лице на кралството на Господаря на магиите висеше неподвижно някакво натрапчиво усещане за неотложност. Събитията, които щяха да се случат, сякаш бяха преминали прекалено бързо във времето и се бяха наблъскали едно в друго, а сега нетърпеливо чакаха да им дойде моментът.

Тролите вървяха бавно и предпазливо през лъкатушещия каньон. Едрите им тела се губеха между извисилите се върхове и приличаха на мравки, които пълзят сред скалите. Влязоха в кралството на мъртвите като малки деца, които влизат в непозната тъмна стая, вътрешно уплашени, несигурни, но въпреки това решени да видят какво има в нея. Вървяха необезпокоявани, макар че бяха наблюдавани. Очакваха ги. Появата им не беше ненадейна и те влязоха без да са застрашени от любимците на Господаря. Безизразните им лица прикриваха истинските им намерения, иначе нямаше да могат да преминат през южните брегове на река Лета. Сред тях беше последният потомък на една кръвна линия, която Кралят на духовете си мислеше, че беше унищожил — последният син на рода на Шанара.

Ший вървеше точно зад широкия гръб на Келцът, с привидно завързани ръце зад гърба. Панамон Крийл ги следваше, също с привидно вързани ръце. Очите му изглеждаха страшни, докато се

взираше предпазливо и изучаваше високите скали от двете страни на колоната от мъже. Хитростта им мина успешно. Видимо пленници на скалните троли, двамата мъже от Южната земя бяха преведени през река Лета. Бавните й, отвратителни води, течаха в най-южните части на Кралството на черепите. Тролите и мълчаливите им пленници се качиха на широк сал от полуизгнило дърво и ръждясали метални клинове. През реката ги прекара нямо прегърбено същество с качулка около главата, което приличаше повече на звяр, отколкото на човек. Лицето му беше скрито под гънките на овехтяло черно наметало, но изкривените му, покрити с люспи ръце се виждаха ясно. Те стискаха здраво кривия кол, с който направляваха сала през застиналите отровни води на реката.

Неспокойните пътници изпитваха все по-нарастващо отвращение от самото присъствие на лодкаря и си отдъхнаха облекчено, когато най-накрая им беше позволено да слязат на брега. Съществото изчезна със стария си сал в мъглата, която се стелеше над тъмните води на реката. Тук ниската част на Северната земя изобщо не се виждаше, толкова наситена беше сивотата на застоялия сух въздух. Затова пък извисяващите се тъмни скали на Острието на ножа се мерзелееха пред тях. Огромните скални пръсти разсейваха мъглата в полусветлината на следобеда. Групата навлезе мълчаливо в прохода, който разделяше огромните върхове и закриволичи все по-навътре в забраненото владение на Господаря на магиите.

Господарят на магиите. Ший беше усетил още в самото начало, още в деня, в който Аланон му разкри необикновения му произход, че това щеше да се случи, че обстоятелствата щяха да го изправят пред това ужасно същество, което така отчаяно се мъчеше да го унищожи. Времето и събитията се сливаха в един единствен миг, един проблясък от връхлитащи спомени от дългите, прекарани в бягство дни, едно тичане към тази ужасяваща среща. Сега моментът приближаваше и той щеше да се изправи абсолютно сам срещу Господаря на магиите в най-свирепата земя на света, която хората познаваха, без доверените му приятели до него, в компанията само на група скални троли, на един отритнат от обществото крадец и един отмъстителен, загадъчен гигант. Гигант, който беше убедил съдиите да му дадат на разположение взвод от воини троли не толкова, защото вярваха, че съпровождащият го незначителен човек от Вейл е способен да унищожи безсмъртния

Брона, а защото огромният им себеподобен беше удостоен с Черния Айрикс.

Тримата съдии им разкриха и съдбата на Орл Фейн. Заловили го един час преди да пленят преследвачите му го и завели под охрана в главния лагер. Трибуналът на матурените бързо заключил, че гномът е абсолютно луд. Надрънкарал им куп безсмислици за някакви си тайни и съкровища, с разкрито в неизменна умопобъркана гримаса лице. На моменти сякаш разговарял с въздуха около себе си и яростно изтръсквал нещо от ръцете и краката си, като че ли искал да се отърве от полазители го досадни гадинки. Единствената му връзка с реалността изглежда бил древният меч, едничкото, което притежавал, и което така здраво стискал, че тролите не успели да го изскубнат от ръцете му. Позволили му да задържи безценното си парче метал и завързали ръждясалата ножница за жилестите му жълти ръце. След час бил откаран в тъмниците на Господаря на магиите.

Каньонът се виеше неприятно през високите върхове на Острието на ножа и на места така се стесняваше, че заприличваше на цепнатина в скалите. Възлестите троли пъплеха по криволичещия път без да спират. Някои от тях вече бяха минавали по него и водеха останалите с твърда, уморителна крачка. Основното в момента беше бързината. Ако се забавеха, Кралят на духовете щеше да научи, че Орл Фейн и древното оръжие, с което той отказваше да се раздели дори за миг, са затворени в собствените му тъмници.

Ший изтръпна при мисълта за тази възможност. Нищо чудно вече да беше разбрал и те да вървяха право към собствената си екзекуция. През цялото време на продължителното им пътуване от Кълхейвън Господарят на магиите беше предизвестяван за всяка тяхна крачка, Той винаги ги бе очаквал. Истинска лудост беше този ужасен риск! Но дори и да успееш, дори той най-накрая да успееш да вземе този Меч на Шанара в ръцете си... какво от това? Изсмя се вътрешно. Как щеше да се изправи пред Господаря на магиите без Аланон до себе си, без изобщо да знае как да задейства скритата сила на легендарния талисман? Никой нямаше да разбере, че Мечът е в ръцете му.

Младежът от Вейл не знаеше какви са намеренията на другите, но вече беше решил за себе си, че, ако стане някакво чудо и той вземе изплъзващия му се Меч в ръцете си, ще търси спасение в бягството. Другите да правят каквото си искат. Сигурен беше, че Панамон Крийл

щеше да одобри плана му, но откакто бяха тръгнали към Кралството на черепите, си бяха разменили не повече от десетина думи. Ший усещаше, че за пръв път в живота си Панамон се страхуваше, нищо че облеченият в крещящо червено крадец не веднъж се беше спасявал на косъм и се беше измъквал от множество ужасни преमेждия. Но тръгна с Келцът и Ший, защото му бяха единствените приятели, тръгна, защото гордостта не му позволяваше да не тръгне. Винаги е бил воден от един основен инстинкт — да оцелее на всяка цена. Но не би Могъл да преживее позора да остане жив при тези обстоятелства.

Не му беше много ясно защо Келцът се беше впуснал в това опасно начинание. Струваше му се, че разбира защо огромният трол беше мълчаливо настоял да си върнат Меча на Шанара. Не само за да отмъсти за избитото си семейство. У Келцът имаше нещо, което му напомняше за Балинор — спокойна самоувереност, която даваше сила на по-неуверените. Ший я усети, когато Келцът кимна с глава, за да им каже, че трябва да продължат да търсят Орл Фейн и Меча. Тези благи, интелигентни очи, показваха на човека от Вейл, че му вярват, и въпреки че не можеше да обясни защо, Ший знаеше, че трябва да върви с огромния си приятел. Ако сега се откажеше, след всичките тези седмици, прекарани в дирене на Меча на Шанара, той щеше да предаде и приятелите си, и себе си.

Каньонът се отвори в полегата долина, която приличаше на широка падина, заобиколена от назъбените планини на Кралството на черепите. Повърхността ѝ беше гола и суха, земята пресечена от разпръснати скалисти възвишения и сухи речни дерета. Групата спря мълчаливо и очите на всички неволно бяха привлечени от скалата на отсрещната страна. Южната ѝ част ги гледаше немиждащо с две огромни, празни вдлъбнатини, които приличаха на очи на череп. Прокълнатото лице седеше в едно безкрайно очакване на пристигането на Господаря. Застанал в отвора на дефилето, Ший усети, че се вцепенява от ужас.

От двете страни край скалите се тътреха хромо множество злочести същества. Телата им бяха безцветни като земята наоколо, а физиономииите безлични. Възможно е навремето да са били хора, но вече не бяха. Стояха изправени на два крака, а край телата им висяха отпуснато по две ръце. С това приликата им с хората свършваше. Кожата им беше бяла като маджун и много приличаше на гумена.

Движеха се безцелно като малоумни същества. Наподобяваха привидения от някакъв ужасен кошмар. Странните същества се приближиха към тролите от всички страни и се втренчиха безизразно в подобните им на дървесна кора лица, сякаш искаха да разберат що за същества ги спохождат. Келцът се поизвърна и направи знак на Панамон Крийл.

— Тролите ги наричат мютени — прошепна тихо авантюристът.

— Стой спокойно и не забравяй, че трябва да приличаш на пленник. Отпусни се.

Едно от злочестите същества проговори с неприятен глас на тролите водачи, като посочи рязко към двамата вързани мъже. Размениха си няколко реплики и един от тролите каза нещо през рамо на Келцът, който моментално кимна на Ший и Панамон да го последват. Тримата се отделиха от главната група. Придружени от двама тролите те мълчаливо последваха един от тътрещите се мютени, когато той се обърна и тръгна доста тромаво към скалата вляво от тях.

Ший хвърли поглед назад и видя как тролите се разпръснаха с безразличен вид около входа на каньона, преструвайки се, че чакат пътниците им да се върнат. Мютените не се бяха помръднали.

Като погледна отново напред, човекът от Вейл видя една дълга неколкостотин фута пукнатина, която водеше навътре в скалата. Малката група влезе в тъмния проход. Водачът им взе една факла от поставката в стената и я запали. После я подаде на един от тролите и тръгна пред тях. Очите му явно бяха привикнали с мастилено черния мрак. Групата влезе в усойна зловонна пещера, която се разклоняваше на бездънни коридори. На Ший му се стори, че долови някъде, много далеч напред, слаби, смразяващи кръвта писъци, които се разнесоха отново и отново, като ехо, ударило се в стените на скалата. Панамон изруга остро в мъждукащата светлина, а лицето му беше плувнало в пот. Мълчаливият нехаещ мютен се тътреше напред в един от коридорите и слабата светлина от тесния отвор бързо изчезна в тъмнината.

Кънтящото ехо на обувите им в ботуши крака беше единственият шум, издаван от движещите се напред мъже. Очите им шареха по железните врати, закрепени с болтове в стените на скалата от двете страни на коридора. Писъците все още ехтяха, но бяха станали по-

далечни. От килиите, край които минаваха, не се чуваха човешки звуци.

Накрая водачът спря пред една от тежките врати, направи кратък жест и каза нещо на тролите с провлачен гърлен глас. После се запъти надолу по коридора. Но още на първата крачка един от най-предните троли извади огромния си железен боздуган и го стовари върху едрата глава на съществото. Мютенът падна безжизнен на пода на пещерата. Келцът се доближи до Ший и Панамон и им развърза въжетата, докато другите двама троли стояха на пост пред вратата на килията. Когато освободи приятелите си, огромният трол от Северната земя се придвижи с котешка стъпка до желязната врата и плъзна резетата в скобите. Хвана здраво решетките и затегли старата тежка врата. Тя се отвори с остро скърцане.

— Я да видим — каза рязко Панамон. Взе факлата от Келцът и влезе предпазливо в малката килия. Приятелите му го последваха.

Орл Фейн седеше прегърбен до отсрещната стена, а мършавите му крака бяха оковани във вериги, закрепени с болтове за каменния под. Дрехите му бяха разкъсани и изцапани почти до неузнаваемост. Той явно не беше онова същество, което бяха пленили в равнините Стрелехайм няколко дни преди това. Втренчи се в трите лица с глуповато безразличие, а на мършавото му жълто лице беше застинала отвратителна, наподобяваща усмивка гримаса, докато си бръщолевеше безсмислици под носа. В ярката светлина на факела очите му изглеждаха странно разширени. Докато дърдореше непрестанно се оглеждаше наоколо, сякаш в килията имаше други същества, които само той виждаше. Двамата мъже и огромният трол веднага схванаха състоянието му и мигновено очите им се насочиха към жилестите му ръце. Те продължаваха да стискат изтърканата ножница от кожа и метал, в която беше поставен убягващият им предмет на дългото дирене. Древната дръжка проблясваше мътно на светлината и разкриваше пред очите им изображението на вдигнатата ръка с факел. Най-после бяха успели. Открили бяха Меча на Шанара!

За момент никой не помръдна. Полуделият гном притисна още по-силно Меча до кльощавото си тяло. За миг в очите му пробягна някакъв спомен, когато забеляза острия шип, който просветна в края на отрязаната ръка на Панамон. Авантюристът я размаха

заплашително, пристъпи напред и се наведе ниско над изпитото лице на гнома.

— Дойдох за теб, гноме — каза той дрезгаво. Изведнъж Орл Фейн коренно се промени, като чу гласа на Панамон Крийл, извика уплашено и се помъчи да отстъпи назад.

— Дай ми Меча, продажен плъх такъв! — заповяда му крадецът.

Без да чака отговор, той сграбчи оръжието, помъчи се да го изтръгне от изумително яката хватка на вече напълно загубилия ума си гном. Но дори пред очите на самата смърт Орл Фейн не се отказваше от безценната си вещ. Гласът му изтъня и се превърна в писък. Изпаднал във внезапен пристъп на бяс Панамон стовари с все сила тежката желязна обвивка на завършващата му с шип отрязана ръка върху черепа на нещастния дребосък. Гномът се претърколи в безсъзнание на студения под.

— Само като си помисля колко дни преследвахме това нищожество! — извика Панамон. Изведнъж млъкна и започна да шепне. — Мислех си, че ще изпитам невероятно задоволство да го наблюдавам как умира, но... сега ми е все едно.

Отвратен, протегна ръка към дръжката на Меча, с явното намерение да го изтегли от ножницата, но Келцът се доближи и постави ръката си върху рамото му. Все още вбесен, крадецът го изгледа студено. Скалният трол посочи мълчаливо с очи наблюдаващия ги младеж от Вейл и после двамата отстъпиха назад.

Мечът на Шанара беше законно притежание на Ший, но той се поколеба. Сигнал беше дотук, изтърпял беше какво ли не, и всичко за този момент. А сега какво, взе, че се уплаши. Истина вътрешно, докато наблюдаваше древното оръжие. За миг му мина през ума да се откаже. Стори му се, че част от него няма да може да приеме ужасната отговорност, която го караха да поеме — отговорност, която му беше наложена насила. Светкавично си спомни невероятната сила на трите камъчета на елфите. Каква ли ще е силата на Меча? В съзнанието му се мярнаха лицата на Флик и Мениън, и на останалите, които толкова упорито се бяха борили да открият Меча заради него. Ако се откажеше сега, той щеше да излъже доверието, което му бяха гласували. Всъщност щеше да покаже, че всичко, през което бяха минали заради него, е било безсмислено. Отново видя мрачното, загадъчно лице на Аланон, което го укоряваше за глупавите му идеали, за нежеланието

му да приеме хората такива, каквито са. Трябваше да отговаря и пред него, а Аланон нямаше да остане доволен...

Доближи се вдървено до лежащия на пода Орл Фейн и се наведе. Пръстите му стиснаха силно студената метална дръжка на оръжието. Усети в потната си длан вдигната ръка с факела. Застина неподвижен. После бавно изтегли Меча на Шанара.

ГЛАВА 32

През втория ден от битката за Тирзис настъпи същата поголовна сеч на хората от армията на Северната земя, както през първия. Нашественическите сили атакуваха призори. Тръгнаха към скалата в безупречни бойни формации под силните удари на барабаните на гномите. На стотина ярда се спряха и настъпи дълбока тишина. После нададоха проглушителен вик и се втурнаха презглава в ужасната битка за превземане на височините. Със същото явно пренебрежение към живота си нападателите се хвърляха, вълна подир вълна, срещу външните отбранителни насипи на окопания Граничен легион. Настъпваха без помощта на чудовищните подвижни стълби, които не бяха успели да — построят отново. Този път разчитаха на малките подвижни стълби и на куките за захващане. Битката беше свирепа и безпощадна. Още в първите няколко минути загинаха стотици хора от Северната земя.

След гибелта на Актън, Балинор не смееше да рискува второ контранападение на кавалерията срещу многочислената вражеска армия. Реши да се окопае в предната част на скалата и да задържа позициите си колкото може по-дълго. Горящото масло и стрелците на Легиона отблъснаха първите вълни на щурма. Този път обаче нападателите не разстроиха редиците си и не се разбягаха. Прииждаха и нападаха безспир. Накрая, между стрелите и пламъците, успяха да стигнат до основата на широкото плато и започнаха да мятат подвижните стълби и куките но отвесната скала. Тълпи от викащи войници на Северната страна се катереха нагоре и влизаха в ръкопашен бой.

Близо осем часа храбрите защитници на Тирзис отблъскваха враговете, чийто брой беше двадесет пъти по-голям. Разклащаха подвижните стълби и куките за прихващане и бързо оттласкваха от стената успелите да се изкачат до върха войници на Северната армия. Пробивите в отбранителните линии бяха мигновено попълвани. Трудно беше да се определи броят на проявилите смелост бойци на Граничния легион. Те бяха толкова много. Биеха се срещу невероятно

превъзхождащ ги по численост противник без да си поемат дъх, със съзнанието, че врагът ще бъде безпощаден, ако се провалят. В продължение на осем часа вбесената армия на Северната земя се мъчеше безуспешно да пробие укрепленията на Легиона. Но накрая в левия фланг на отбраната беше направен пробив. С оглушителен победоносен вик врагът се втурна по скалата.

След смъртта на Актън възрастният Фандуик остана единствен командващ на тази част на отбранителните линии. Командващият Легиона нареди на силно намалелите му резерви да блокират щурма на войниците от армията на Северната земя. На мястото на пробива на отбраната се разрази продължителна ожесточена битка. Упоритите нападатели се мъчеха да запазят и разширят завзетия терен. И двете страни дадоха много жертва. Сред убитите беше и Фандуик.

Балинор хвърли още резерви на левия фланг на отбранителната линия, като се опитваше да затвори пробива. Накрая успя. Но минути по-късно беше направен втори, а после и трети пробив. Цялата част започна да се олюлява и разкъсва. Кралят на Калахорн разбра, че армията му не може повече да задържа външните отбранителни позиции и заповяда на останалите командващи да започнат отстъпление към града. Огромният човек от границата събра разпадащия се ляв фланг, после изтегли най-предните си отбранителни линии, като държеше враговете настрана и бързо придвижи цялата част зад стените на града.

Моментът беше ужасно мъчителен за хората от Южната земя, които сега се спуснаха да отбраняват голямата Вътрешна стена. Но армията на Северната земя не се хвърли в атака. Вместо това войниците започнаха да разкъсват отбранителните укрепления. Те продължиха да се изкачват по отвесната скала и създадоха собствени отбранителни позиции извън обсега на стрелците на Легиона. Когато се здрачи уморените войници на Граничния легион започнаха да наблюдават от най-високите части на стените на града нашествениците. Лагерът на армията на Северната земя беше придвижен напред в равнините под града и когато съвсем се стъмни, в него запалиха огньове.

Малко преди това се разбра по какъв начин врагът щеше да опита да превземе стените на Тирзис, Огромни наклонени подвижни стълби бяха придвижени от равнините до скалата и подпрени на

останките от разбити предишния ден подвижни стълби. После от здрача се появиха три обсадни кули на колела, всяка достатъчно висока, за да позволи лесното преминаване върху Външната стена. Кулите бяха докарани в задната част на вражеския лагер и оставени там за през нощта. Те ясно се виждаха от града. Очевидно това беше психологически ход, целящ да изнерви обсадения Граничен легион.

Балинор, заедно със спътниците му от Кълхейвьи и с командващите Легиона, наблюдаваше от високите порти на града. За миг му хрумна идеята да организира нощно нападение срещу лагера на врага и да подпали обсадните кули, но бързо я отхвърли. Хората от Северната армия сигурно очакваха подобно действие и безспорно щяха да наблюдават внимателно градските порти през цялата нощ. Пък и кулите можеха да лесно да бъдат подпалени, когато нашествениците започнат атаката, така както бяха подпалени подвижните стълби.

Балинор поклати глава и се намръщи. В идеята за нападението явно имаше нещо, което той не можеше да долови. Хората от Северната земя сигурно знаеха, че обсадните кули никога няма да стигнат до Външните стени на града. Явно имаха нещо друго наум. За стотен път се питаше дали армията на елфите ще успее да стигне навреме до обсадения град. Не можеше да допусне, че Ивънтайн ще ги изостави. Вече се беше стъмнило и след като нареди подсилено наблюдение на всички сектори на стената, покани мъжете да вечерят с него.

Скрити в група дървета на върха на ниско било на няколко мили западно от Тирзис, няколко конника наблюдаваха мълчаливо кръвопролитие на ужасната битка и след това как огромните обсадни кули бяха придвижени в тила на армията на Северната земя за сутрешния щурм срещу града-крепост.

— Трябва да им съобщим, прошепна Джон Лин Сандър. — Балинор трябва да знае, че армията ни е на път. Флик погледна очаквателно превързания Ивънтайн. Странните му очи сякаш горяха, докато изучаваха обсадения град.

— Надявам се, че армията е на път — промълви кралят на елфите. — Брийн тръгна преди три дни. Ако и утре не се върне ще тръгна сам.

Приятелят на краля на елфите сложи с разбиране ръка на рамото му.

— Не си в състояние да пътуваш, Ивънтайн. Брат ти няма да те предаде, Балинор е опитен боец и стените на Тирзис никога не са били завземани от нито един нашественик. Легионът може да се отбранява достатъчно дълго.

Последва дълго мълчание. Флик погледна към потъналия в тъмнина град и се зачуди как ли се чувстват приятелите му. И Мениън трябваше да е зад тези стени. Планинецът не можеше да знае какво се беше случило на Флик, нито какво беше сполетяло Ивънтайн. Не можеше да знае и какво беше станало с непредсказуемия Аланон, който по неизвестни причини беше изчезнал малко преди връщането на човека от Вейл с издирващата група на елфите. Защо друидът беше умишлено потаен за толкова много неща след появата му в Шейдската долина, защо никога не обясняваше нищо докрай? Може би беше казал нещо на Ивънтайн...

— Градът е обсаден и наблюдаван. — Гласът на Ивънтайн прорязва сгъстяващия се мрак. — Изключително трудно ще бъде да се премине край линиите на врага, за да се предаде съобщение на Балинор. Но ти си прав, Джон Лин. Той трябва да разбере, че не сме го забравили.

— Не разполагаме с достатъчно сили, които да се врежат в редиците им и да стигнат до Тирзис. Те са недостатъчни дори за удар в тила на армията на Северната земя — отбеляза замислено приятелят му. — Но... — Хвърли бърз поглед на обсадните кули, които стояха изоставени в равнините под тях.

— Един малък жест ще бъде добре дошъл — завърши многозначително кралят.

Още не беше станало полунощ, когато повикаха Балинор при наблюдателната кула над вратите на града. Минути по-късно той стоеше безмълвен върху укрепленията в компанията на Хендъл, Мениън, Дюрън и Дейъл и наблюдаваше хаоса, в който беше изпаднал полуразсънният лагер на врага. В тила му трите огромни обсадни кули се бяха превърнали в горяща клада, подпалила тревата на мили разстояние. Обезумелите войници на Северната земя търчаха като луди около кулите и се мъчеха да ограничат огъня. Очевидно беше, че нашественикът изобщо не беше очаквал подобно нещо. Балинор погледна другите и се усмихна под мустак. Значи помощта не беше чак толкова далеч.

Зората на третия ден пристигна с враждебна тишина и увисна като покров над земята на Калахорн и над армиите на Севера и Юга. Нямаше го мощното биене на барабаните на гномите, нямаше ги приглушените удари на обути в ботуши маршируващи крака и оглушителните бойни викове. Далеч на изток слънцето изгря огненочервено и блясъкът му се разля в отиващата си нощ като кръв. Плътна мараня закри облято в роса лице на земята. Нищо не помръдваше, не се чуваше абсолютно никакъв звук. По стените на Тирзис войниците на Граничния легион чакаха изнервени и се взираха в мрака, за да открият врага.

Балинор командваше централния участък на Външната стена. Гинисън беше поел командването на дясната, а Месал ин на лявата част. Джанъс Сенпър отново командваше градския гарнизон и резервите. Мениън, Хендъл и братята елфи стояха мълчаливо до Балинор и трепереха в студеното ранно утро. Почти не бяха почивали, но се чувстваха бодри и удивително спокойни. През изминалите двадесет и четири часа те бяха приели безропотно положението си. Видели бяха смъртта на хиляди мъже и в сравнение с ужасната сеч, на която беше подложена тази древна земя, собственият им живот започна да им се струва незначителен, но и ужасно ценен. Затревените площи под града бяха изпотъпкани и изкоренени, а земята напоена с кръв и покрита със смърт. Нищо друго не можеше да се очаква в бъдеще, освен същото и още и още смърт, докато едната от двете армии не бъде разгромена. Всички защитници на Тирзис бяха забравили критериите си за добро и лоша Единствено думата оцеляване имаше смисъл в момента. Войната се беше превърнала в автоматичен рефлекс, който вече сам по себе си се беше превърнал в извинение за действията на мъжете.

Сутрешното слънце стана още по-кървавочервено и фигурите на мъжете и конете се откरोиха по-ясно, когато армията на Северната страна отново се появи като мъглявина от старателно подредени бойни единици, разпръснати по, цялата шир на бойното поле от предишния ден — от отбранителните позиции на отвесната скала до обгорените греди на двете паднали обсадни кули. Никой не помръдваше. Никой не говореше. Всички просто чакаха. Хендъл се досети какво става и подсвирна припряно на Балинор. Командващият Легиона бързо изпрати вестоносци край стените, които да предупредят подчинените

му какво се очаква. Те трябваше да се постараят войниците им да запазят спокойствие.

Мениън тъкмо се канеше да полита какво става, когато изведнъж по скалата точно под градските врати настъпи раздвижване. Един брониран воин се появи бавно от здрача и се изправи, опънат като струна, пред огромната стена. В едната си ръка държеше дълъг кол с привързан на върха му червен плат. С бавни решителни движения, той заби пръта в земята, отстъпи тържествено, обърна се и се върна на мястото си в редиците. Отново настъпи гробна тишина. Из равнините се разнесе повлечен вой на рог, който прозвуча като оплакване на мъртвец — един път, втори път, трети път. После отново настъпи тишина.

— Предупреждение за смърт — обади се тихо Хендъл в тишината. — Това означава, че за нас няма да има никаква пощада. Смятат да ни избият до последния човек.

Тишината беше разкъсана от внезапно оглушително биене на барабаните на гномите и всички тръгнаха изведнъж. Най-неочаквано хиляди изпратени от гномите стрели разсякоха въздуха и се изсипаха върху укрепленията на градските стени. Копия, пики и боздугани политнаха от атакуващите войници на Северната армия. От мъглата на равнините долу се появи огромното туловище на едната оцеляла обсадна кула. Тя скърцаше под собствената си огромна тежест, докато хиляди вражески войници бутаха и теглеха извисилото се чудовище към построения отново подвижен път към Външната стена. От града стрелците на Легиона обстрелваха настъпващите нападателите, докато главната сила на Граничния легион стоеше прилепнала до стената на отбранителните валове и чакаше заповедите на Балинор.

Огромният човек от границата изчака, докато масивната обсадна кула се доближи на около двадесетина ярда от стената. Врагът вече се мъчеше да се изкачи по огромното препятствие, използвайки куките за прихващане и стълбите. Грубата повърхност на скалата се осея с малки прилепнали фигури, които се катереха към върха. Тогава буретата с течено масло се изсипаха от укрепленията и заляха и хората, и обсадните съоръжения, и моментално напоиха повърхността на скалата отдолу. Незабавно политнаха горящи факли и в миг цялата предна част на щурмовата сила на армията на Северната земя беше обгърната в пламъци. Обсадната кула и мъжете около нея просто

изчезнаха, когато черният дим се извиси нагоре към небето и закри от очите на войните от Граничния легион касапницата под тях. Чуваха се само виковете на ужас и агония. Нападателите, които бяха тръгнали да изкачат Външната стена, попаднаха в капан. Малцината, които успяха да стигнат до укрепленията, веднага бяха спрени. Ръцете на повечето от тях просто не издържаха на напрежението и се пускаха сами. Други пък бяха връхлитани от гъстия дим и политаха с писъци към огъня.

За няколко минути нападението беше осуетено и цялата армия на Северната земя започна да изчезва от погледа. Мъжете на укрепленията се взираха внимателно в движещата се димна завеса и напразно се мъчеха да се досетят какъв ще бъде следващият щурм. Балинор погледна спътниците си и поклати несигурно глава.

— Това беше абсолютна глупост. Те много добре са знаели какво ще се случи и въпреки това го направиха. Луди ли са?

— Може би са искали да ни объркат... — измърмори тихо Хендъл. — Я виж димната завеса, която толкова услужливо им предоставихме.

— Всичките тези избити само заради една димна завеса? — извика Мениън невярващо. — Ако е така, значи те имат нещо конкретно предвид — нещо, — което са сигурни, че няма да се провали — заяви Балинор. — Дръжте под око какво става там. Слизам при вратите на града. Обърна се рязко и изчезна почти на бегом надолу по виещата се каменна стълба. Другите се върнаха при стената. Към небето пред тях продължаваха да се издигат гъсти облаци от дим, а маслото в равнините продължаваше да гори. Вече не се чуваха предсмъртни виковете и отново настъпи странна тишина.

— Какво ли са намислили? — изрече най-после Мениън въпроса, който измъчваше всички. За момент никой не отговори.

— Жалко, че изпуснахме Стенмин — промърмори Дюрън най-после. — Неспокоен съм, като знам, че този невменяем се разхожда на свобода някъде в града.

— За малко щяхме да го хванем — намеси се бързо Дейъл. — Последвахме го в онази стая, но той сякаш беше потънал вдън земя. Сигурно там има някакъв таен коридор.

Дюрън кимна утвърдително и разговорът отново секна. Мениън се взираше в дима и си мислеше за Шърл, която го чакаше в двореца,

за Ший, за Флик и баща си, за родината си. Всичките образи проблясваха и връхлитаха блуждаещите му мисли.

— По дяволите! — Хендъл го бутна толкова силно, че го стресна. — Какъв глупак съм. През цялото време той е бил пред очите ми. Таен коридор! В мазето на двореца, под килера с виното, в тъмниците, които са запечатани от толкова много години — коридор, който води през планините в равнината отсреща Веднъж старият крал ми спомена за него, преди много, много години. Стенмин сигурно е знаел за него!

— Път, който води в града! — възкликна Мениън. — Та те ще ни заловят откъм гърба — Млъкна изведнъж — Хендъл! Шърл е там!

— Нямаме много време — Хендъл вече беше тръгнал. — Мениън, ела с мен. Дейъл, намери Джанъс Сенпър и му кажи незабавно да ни изпрати помощ в двореца. Дюрън, открий Балинор и го предупреди. Хайде, бързо и се молете вече да не е станало твърде късно.

Хукнаха надолу по стълбите и се стрелнаха като обезумели към казармите. Останали без дъх влетяха през групите от войници към Тирзийския път. Бавно, прекалено бавно, крещеше изтормозеният мозък на Мениън! Едва не събори Хендъл, когато се опита да му посочи вдясно от тях малка група от кавалеристи, които водеха за поводите оседлани коне. Блъснаха грубо единия от тях, който се опита да им попречи, метнаха се в движение върху седлата на двата стоящи най-близо до тях коня и ги пришпориха към града. Втурнаха се в галоп през отворените врати, профучаха край смаяната охрана и край групите от резерви, събрани точно зад вратите. Сега пътят им беше открит и те полетяха с главоломна скорост към двореца.

Всичко, което последва, стана зашеметяващо бързо, извън времето и пространството. Хората и сградите се стрелваха като размазани петна край двамата конника, които галопираха по древните камъни на Тирзийския път. Загубени бяха ценни минути. Най-послед широката арка на моста Сендик се замержеля в далечината. В основата му се виеше дълга редица от товарни каруци. Двамата конника профучаха край тях без да намалят скоростта, пришпорвайки конете си по каменния свод към отворените врати на дома на монарха. Мениън и Хендъл влетяха като стрели в градините, дръпнаха рязко юздите на потните си коне и скочиха на земята.

Навсякъде беше тихо. Сякаш всичко беше наред. Един от прислугата се показва почти безгрижно от сенките на огромна върба и пое юздите от разгорещените конници. В очите му проблесна само леко любопитство. Хендъл погледна строго мъжа и го освободи. Махна на Мениън да го последва и се забърза към входните врати. Пак не чува нищо подозрително. Може би бяха пристигнали навреме. Дали не се тревожеха напразно...?

Коридорите на древния палат бяха празни и тихи. Двамата се спряха в предверието, огледаха набързо отворените врати и дълбоките ниши, дръпнатите завеси и покритите с пердета прозорци. Мениън се запъти да търси Шърл, но спътникът му го спря само с няколко резки думи. Червенокосата дъщеря на крале ще трябва да почака. Бавно, с котешки стъпки, ниският мъж поведе обезпокоения планинец по коридора, който водеше към вратата на мазето. На завоя те се поколебаха, после се прилепиха към полираната дървена ламперия и надникнаха предпазливо зад ъгъла.

Масивната, обкована с желязо врата към познатия им вече килер с бурета с вино беше отворена. Трима въоръжени мъже стояха на пост и наблюдаваха празния хол. Всички бяха със знака на сокола. Мениън и Хендъл отстъпиха тихо назад. За пръв път принцът на Лий се сети, че не е въоръжен. Оставил беше меч на Лий да виси на седлото на коня. Бързо огледа салона зад него и очите му попаднаха на две кръстосани пики, прикрепени на отсрещната стена. Едва ли точно това беше оръжието, от което се нуждаеше в момента, но той просто нямаше друг избор. Безшумно изтегли едната пика и се доближи до Хендъл. Изгледаха се продължително. Трябваше да действат бързо. Ако някой затвореше вратата на мазето и я залостеше от другата страна, преди да успеят да стигнат до нея, те щяха да загубят всякаква възможност да настигнат Стенмин и да се доберат до прохода. Бяха само двама. Колко ли врагове ги чакаха долу?

Нямаха никакво време за умуване. Внезапно изскочиха от укритието си и хукнаха по коридора. Тримата стражи нямаха време дори да се огледат, когато нападателите врхлетяха върху им. Мениън прободя с пиката си мъжа, който стоеше най-близо до врата и веднага нападна другия. Третият пазач се свлече безшумно от удара на огромния боздуган на Хендъл. Всичко свърши преди още да е започнало и двамата воители се спуснаха по коридора на мазето,

прескачайки изхабените каменни стъпала, на път към най-ужасната битка в живота им.

Древната винарска изба беше силно осветена от запалени факли. Малките светлини горяха от всички стени и прорязваха плесенясалата тъмнина като размазани слънчеви лъчи в ранно утро. В центъра на голямото помещение огромният каменен капак на пода, който водеше към забравените тъмници, беше отстранен и от тъмната дупката се носеха далечни звуци от удрящ се в камъка метал. Мазето гъмжеше от въоръжени мъже, които се приближаваха от всички страни към Мениън и Хендъл.

Те двамата посрещнаха нападението с ожесточена контраатака, която ги завлече в средата на нападателите им. Планинецът беше измъкнал един меч от ръката на паднал страж в горната част на стълбището. Застанал с гръб към Хендъл, той започна да посича многобройните нападатели. С крайчеца на окото си зърна познатата, облечена в аленочервено фигура, която се появи от тъмната дупка на тъмницата. При вида на омразния Стенмин принцът на Лий изпита дива ярост. С пламнал отново гняв той се вряза във вражеските стражи, като се мъчеше да пробие редиците им и да стигне до мъжа, който ги беше предал. На мършавото лице на мистика, който се мъчеше да се измъкне От ужасната битка, беше изписан неописуем страх.

Застанали с гръб един към друг, джуджето и планинецът се биеха като полудели. Навсякъде около тях лежаха мъртви и умиращи. И двамата бяха покрити с многобройни рани, но не изпитваха болка. Два пъти Мениън се подхлъзна на окървавения под и падна. И двата пъти Хендъл отблъскваше нападателите, докато планинецът се изправи. Само петима от вражеските стражи все още бяха на крака, но Хендъл и Мениън бяха изчерпали силите си почти до краен предел. Започнали бяха да се бият съвсем механично. Телата им бяха потънали в кръв и пот, а ръцете и краката им тежаха като олово и бяха станали безчувствени. Сякаш внезапно дошъл на себе си, ужасеният Стенмин се втурна към края на тъмницата и започна да вика за помощ. Принцът на Лий реагира незабавно. С последен прилив на енергия той се втурна към двамата от нападателите си и ги претърколи на пода. Трети се опита да го спре, но атакуващият планинец заби мечта си до дръжката в тялото на мъжа, без да го извади. Грабна паднала пика, нахвърли се

срещу свилия се мистик и му нанесе страхотен удар с огромното оръжие. Слабото тяло на Стенмин се строполи на каменния под. Тогава Мениън сграбчи каменния капак за краищата и го затегли с последни сили.

Стори му се, че камъкът е прикован за каменния под. Изобщо не се помръдна. Някъде далеч под него шумът от удар на метал върху камък спря. Дочу се трополене на обути в ботуши крака, които тичаха към отвора на пода. Мениън имаше на разположение само няколко секунди. Ако стигнеха до стълбите, с него беше свършено. Раненият мъж напрегна всичките си сили, за да вдигне масивната каменна плоча. Този път тя поддаде. Планинецът изпъшка от огромното напрежение, надигна се и най-после огромният капак се стовари с невероятен шум в отвора. С изтръпнали потни ръце, Мениън прекара веригата през халките и я стегна с железен прът. Изходът беше затворен. Ако войниците на Северната армия се опитат да влязат оттук, те ще трябва да си пробият път през няколко фута от камък и желязо. — Мениън.

Гласът на човека, произнесъл името му, прозвуча дрезгаво и хриптящо във внезапно настъпилата тишина. Планинецът беше застанал на ръце и колене. Опипа бързо пода и ръката му попадна на изпуснат меч. Вдигна нараненото си лице и огледа покритото с безразборно скупчени мъртви тела помещение. Някои бяха застинали безжизнено в смъртта, други се гърчеха в последна агония. В един момент принцът на Лий забеляза приятеля си. Джуджето стоеше с гръб към стената близо до най-долната част на стълбата на мазето. Едната му ръка все още стискаше здраво огромния боздуган. Всичко около него беше покрито с мъртви тела. Всичките ги беше избил. Никой не беше успял да се спаси. За миг суровите му очи срещнаха очите на Мениън и планинецът си спомни първата им среща в низините зад Черните дъбове. Това беше предишният Хендъл — мълчалив, мрачен, все така изобретателен и смел. После боздуганът му се изплъзна от ръката, а той извърна очи. Пусна дълбока въздишка и тялото му с отпусна бавно, безжизнено в смъртта, която най-после го беше настигнала.

Хендъл! Името прониза потресеното му, невярващо съзнание, докато се мъчеше вдървено да се изправи на крака. Най-после се надигна, олюлявайки се. Зачервените му очи се напълниха със сълзи, които рукнаха по нараненото му лице. Със сковани крака тръгна през

безжизнените тела на убитите врагове. Задушаваше се от необуздана ярост и безпомощност. Смътно усещаше, че някъде зад него Стенмин отново идваше в съзнание. Стигна до джуджето, коленичи до него и нежно притисна отпуснатото му тяло до гърдите си. Колко пъти Хендъл му беше спасявал живота. Колко пъти беше спасявал живота на всички тях, а сега...! Престана да мисли. Не можеше да мисли. Можеше само да плаче. Сякаш всичко вътре в него се разкъсваше.

Стенмин бавно се надигна на едно коляно и огледа с невиждащи очи хаоса от преплетени трупове в избата. Хората му бяха избити до един, каменният капак залостен с верига, и... В изтръпналото му от болка тяло се надигна страх. Един от натрапниците беше още жив — планинецът! Ах как мразеше този човек! Как само го мразеше! За миг си помисли да го убие, но страхът го заля с нова сила и внезапно една единствена мисъл сграбчи съзнанието му — да се спасява. Да бяга, за да може да оживее! Имаше един единствен начин — да се изкачи по стълбите край застаналия на колене мъж и да се измъкне през отворената врата на мазето. Стана и се запромъкна през касапницата към неохраняваните стълби.

Планинецът все още беше с гръб към него и продължаваше да държи тялото на джуджето. Едри капки пот избиха по челото на Стенмин, а тънките му устни се изкривиха заплашително. Единствено страхът му даваше сили да продължи да се движи. Само още няколко стъпала И отново ще бъде свободен. Градът беше обречен. Всички ще умрат — всички тези врагове. Но той ще оцелее. Помъчи се да потисне внезапно връхлетялото го желание да се разсмее на глас. С едната ръка опипваше камъка на древната стълба, после придвижваше крак напред. Планинецът беше само на няколко крачки от него, но все още нищо не подозираше. Външната врата на мазето беше открехната, все още неохранявана. Свобода! Само още няколко стъпала.

В този момент Мениън се обърна. Вик на ужас се изтръгна от устните на мистика, когато видя свирепото изражение на лицето на Принца на Лий. Стенмин забиваше ноктите си в камъка и неистово пълзеше нагоре към отворената врата, като се оплиташе в дългата си червена роба.

Стигнал беше на средата на стълбището, когато Мениън го сграбчи.

При стените на Тирзис ставаше нещо невъобразимо. Балинор прескочи парапета на Външната стена и се спусна бързо към масивните порти на града. Бързо предупреди охраната на Легиона пред големите железни врати и ги вдигна на крак. Засега като че ли всичко беше наред. Множеството вътрешни болтове за отваряне на портата се контролираха механично от кулата на градската порта и бяха здраво прикрепени на мястото си. Тежката желязна греда, която служеше като допълнителна охранителна мярка, лежеше плътно прилепнала в поставката си по ширината на двете врати. Балинор се втrenchи неподвижно в огромната стена, без да може да се освободи от гнетящото го лошо предчувствие. Нещо щеше да се случи. Просто го усещаше. Вратите бяха ключът към града, единственото слабо място в иначе непревземаната стена, която ограждаше Тирзис. Обсадните кули, куките за катерене, подвижните стълби — всичко това бяха безполезни опита за превземане на огромната стена. Господарят на магиите не можеше да не го знае. Ключът към града бяха портите.

Вдигна очи към кулата на градската порта. Тя беше квадратна каменна постройка без прозорци. В нея имаше механизъм, който контролираше вътрешните болтове. Двама войника на Легиона стояха на пост до единствената ѝ врата. Охраната на този жизнено важен механизъм беше поверена в ръцете на взвод от мъже, подбрани лично от Балинор и поставени под командването на капитан Шийлън. Войниците на Граничния легион защитаваха укрепленията от двете страни на малката постройка. Изглеждаше невъзможно хората от Северната земя да се надяват да превземат кулата на градската порта. И все пак...

Високият човек от границата стигна до долната част на стълбите, които водеха към кулата и започна да изкачва изхабените каменни стъпала. Изведнъж вниманието му беше отвлечено от неочакваните викове, които се разнесоха от стената. Спря се, когато въздухът затрептя от отпуснатите тетиви на хиляди лъкове. Укрепленията на Външната стена бяха обсипани от множество стрели. Балинор незабавно се втурна натам и с три широки разкряча стигна до стената. Надникна внимателно към подножието на отвесната скала. То беше покрито с телата на избитите и осеяно с малките огньове от горящо масло, които грееха размазано в маранята на утрото. Хората от Северната земя се бяха отказали временно от пряко нападение. Вместо

това редиците на стрелците, от по пет души в дълбочина, помитаха защитниците на укрепленията с масиран обстрел.

Причината за новата тактика беше очевидна. На ръба на скалата една част от тежко въоръжени скални троли тикаше напред масивна, подвижна стенобойна машина, която беше покрита с ламарина. Докато Граничният легион се намира под масирания обстрел на стрелците, огромните троли щяха да придвижат грамадния таран пред портите на града и да щурмуват входа. На пръв поглед планът изглеждаше абсурден и неосъществим. Но ако кулата на градската порта паднеше в ръцете на врага, вътрешните болтове, които крепяха вратата затворена, щяха да бъдат освободени и тогава само поставената напречно желязна греда щеше да крепи портите. А тя нямаше да може да издържи на силата на огромната стенобойна машина.

Охраняващите войници на Легиона се обърнаха очаквателно към него. Той плъзна поглед по лицата им и протегна нетърпеливо ръка към дръжката на вратата. Шийлън не се виждаше наоколо. Вратата се отвори навътре. Влезе в помещението и изведнъж му мина през ума, че не беше виждал никого от караула.

Огромният човек от границата реагира инстинктивно. Отдръпна се от тичащите безшумно зад него стражи, сграбчи една насочена към него пика, която насмалко не се заби в гърба му, и я изтръгна от ръцете на нападателя. Кралят прилепи гръб до стената и огледа слабо осветеното помещение. Телата на Шийлън и хората му бяха скупчени в едната страна на стаята, застинали в смъртта, а вкочанените им трупове лежаха голи, без броня и дрехи. От сенките в задната част на помещението към човека от границата се втурна група от нападатели без лица, с насочени към него кинжали. Балинор метна тежката пика в средата на групата и хукна към отворената врата, но вторият войник, който беше останал до вратата, го видя, че се приближава и бързо я затръшна от външната страна. Попадналият в капан крал нямаше време да отвори със сила вратата и да избяга. Едва успя да изтегли големия си меч преди нападателите му да връхлетят върху него. Поваляха го грубо на пода и започнаха да размахват кинжалите си. Те се забиваха и плъзгаха по металната ризница която беше спасявала живота му толкова много пъти. С невероятен тласък Балинор се освободи и отново стана на крака. В слабата светлина на помещението без прозорци нападателите приличаха на сенки. Но очите му започнаха да

свикват с тъмнината и той се хвърли срещу тях. Две от тъмните фигури изкресяха и се строполиха безжизнено на пода, когато ги промуши с огромното острие на меча си. Но другите бяха успели да се измъкнат от размахания меч и започваха да обкръжават краля.

Балинор отново беше повален, но отново успя да се вдигне на крака. Битката продължаваше да се вихри. Грохотът на нападението отвън напълно заглушаваше шума, който се вдигаше зад стените на малкото помещение. Човекът от границата много добре знаеше, че ако не успее да отвори вратата, никой няма да му се притече на помощ. Отново прилепи гръб към стената и отново размаха яростно широкия си меч, когато приличащите на сенки нападатели подновиха атаката си. Някои паднаха убити, други бяха ранени, но останалите започнаха да го изтощават с непрестанните си нападения. Трябваше да побърза да се измъкне. После кулата на градската порта прокътня от шумен, стържещ звук от движещи се лостове и механизми. С ужас разбра, че някой освобождаваше вътрешните болтове. С див скок се метна към задвижващия механизъм, но решителните нападатели му препречиха пътя и той беше принуден да отстъпи. Миг след това се чу остър стържещ звук от плъзгане на метал върху метал. После се разнесоха силни удари на чук. Освобождаваха лостовете, които крепяха портите затворени! Напълно забравил за собствената си безопасност, разяреният Балинор се хвърли срещу останалите врагове.

В този миг вратата се отвори и продажните часови бяха изхвърлени яростно през входа. В тъмното помещение нахлу сива дневна светлина и сухата фигура на Дюрън се появи като гръм от ясно небе. Мрачни и безмълвни той и Балинор се спуснаха срещу няколкото нападатели, които се мъчеха да не ги допускат до задвижения механизъм. Накрая ги притиснаха в отдалечения ъгъл на малкото помещение, където, след свиреп ръкопашен бой, ги унищожиха. Без да поглежда избитите, окървавеният крал се втурна към повредения механизъм. Лицето му беше потъмняло от гняв, докато разглеждаше изкривената маса от метални лостове и зъбчати колела. Разярен притисна с цялата си тежест главния механизъм. Той не помръдна. Дюрън пребледня, когато разбра какво се беше случило.

— Нямаме достатъчно време! — избухна гневно Балинор, като насилваше яростно заклещените лостове.

През стените на кулата прокътят силен трясък, завибрира и разтърси зловещо двамата мъже.

— Портите! — извика ужасен Дюрън.

Втори трясък разтърси кулата. После трети. Трополенето на обути в ботуши бягащи крака се разнесе по укрепленията навън и миг след това мрачното лице на Месалин се появи в отворената врата. Опитва се да каже нещо, но Балинор вече издаваше команди и бързаше към укрепленията.

— Разчистете помещението и доведете механиците. Нека се опитат да оправят механизмите. Болтовете на вратата са освободени и размазани! — Месалин го погледна, сякаш му бяха нанесли смъртоносен удар. — Укрепете портите с греди и разположете най-добрата си част в сгъстени бойни редици на петдесет стъпки зад вратата и от двете страни. Хората от Северната земя няма да пробият. Поставете две редици от стрелци на Вътрешната стена да завардят входа. Резервите и частта на гарнизона ще отбраняват Вътрешната стена. Всички други да останат тук, при Външната стена. Ще я задържаме, докато можем. Ако тя падне, Легионът ще се изтегли на втората отбранителна линия и ще я удържа. Ако загубим и нея, ще се прегрупираме на моста Сендик. Това ще бъде последната ни отбранителна линия. Някакви въпроси?

Дюрън набързо му обясни къде беше отишъл Хендъл. Балинор поклати загрижено глава.

— Предават ни на всяка крачка. Засега Хендъл ще трябва да се справя сам, без помощта ни. Ако палатът падне и те пробият откъм тила, с нас е свършено. Месалин, ще поемеш командването на десния фланг, Гинисън ще поеме командването на левия фланг, аз ще поема центъра. Врагът няма да пробие! Молете се Ивънтайн да пристигне, преди да са ни напуснали силите ни.

Месалин хукна приведен навън и изчезна. Балинор и Дюрън останаха в малкото помещение и се гледаха безпомощно, докато разтърсващите трясъци на търкалящата се стенобойна машина продължаваха да олюляват огромната стена. Сянката на Господаря на магиите продължаваше да се приближава зловещо към обречения град и сивата светлина на деня ставаше все по-тъмна. Огромният човек от границата протегна ръка и стисна тънката ръка на приятеля си елф.

— Сбогом, приятелю. Това е краят. Времето ни току-що изтече.

— Ивънтайн не би ни изоставил по свое собствено желание — започна да го убеждава сериозно елфът.

— Знам, знам — отговори Балинор. — Нито пък Аланон. Той просто не е открил Меча, нито наследника на Шанара. И неговото време е изтекло.

Настъпи кратко мълчание, нарушавано от виковете на мъжете на стената и от грохота на удрящата се в портите на Тирзис стенобойна машина. Балинор изтри кръвта от дълбока рана над окото си.

— Намери брат си, Дюрън. Но преди да напуснеш Външната стена, се погрижи последното течно масло да бъде излято върху тарана и той да бъде подпален. Ако не можем напълно да ги спрем, то поне бихме могли да подпалим земята под краката им.

Усмихна се мрачно и излезе мълчаливо от кулата на градската порта. Дюрън го изгледа и се запита каква перверзност на съдбата ги беше довела до този несправедлив край. Балинор беше най-забележителният човек, когото елфът беше срещал в живота си. Въпреки това той беше загубил всичко — семейството си, родния си град, дома си, а сега щеше да загуби и живота си. Какъв беше този свят, който допускаше такава ужасна несправедливост. Свят, в който достойните бяха лишавани от всичко, а бездушните същества на злонамереността и омразата оцеляваха и тържествуваха над безсмислената смърт на хора, които заслужаваха уважение? Навремето беше уверен, че няма да се провалят, че ще намерят някакъв начин да унищожат омразния Господар на магиите и да спасят земите си. Сега този блян беше убит.

Дюрън погледна замаяно яките механици на Легиона, когато влязоха в кулата, за да се заемат с непосилната задача да поправят разваления механизъм. Стройният елф излезе бързо и тръгна към укрепленията. Крайно време беше да потърси брат си.

Сражението за удържането на Външната стена беше невероятно ожесточено. Въпреки унищожителната преграда от стрели, мъжете на Граничния легион успяха да разкъсат редиците на тролите, които търкаляха огромната стенобойна машина пред разхлабените порти на града. Останалите казани с течно масло бяха придвижени върху укрепленията над тарана и излети върху стенобойната машина и онези, които я бутаха. Посипаха се горящи факли и мигновено всичко беше погълнато от огромни пламъци и скрито в плътен черен дим. Тролите

бяха изгорени живи в първите няколко минути на непоносимата горещина. Бронята им заприлича на пещ, от която не можеха да се измъкнат. Моментално нови вражески войници попълниха пробивите и могъщата стенобойна машина продължи да удря портите на града с разтрисащи гърмежи, които първо накланяха, а после разцепваха гредите, държащи високите порти затворени.

Сивото небе почерня от дима, който се издигаше над горящата земя и обгръщаше стените на града и защитниците му с гъста, черна мъгла. Миризмата на изгоряла плът удряше в ноздрите на войниците от Граничния легион и ги задушаваше, а овъглените тела на нападателите трол и лежаха на купчини пред Външната стена. И двете воюващи страни отчаяно се мъчеха да обезсилят противниците си, но нито една от двете не успяваше да вземе надмощие. За известно време изглеждаше, че денят ще завърши без никаква промяна в положението на двете армии.

За съжаление накрая желязната напречна греда поддаде, дебелите греди се разбиха на трески и огромната стенобойна машина се вряза в портите на Тирзис. Първите войници на армията на Северната земя се втурнаха в парадния плац и бяха покосени от разположените на върха на Вътрешната стена стрелци на Граничния легион. Разгърнати като кутия с три стени, обърната с отвора към портите на Външната стена, гъстите бойни редици на Легиона се втурнаха към настъпващия враг. Стенобойната машина напираше и вратите продължиха да се разтварят. После най-предните редици на нашественическата армия се промъкнаха през отвора и се хвърлиха срещу копията на войниците от Граничния легион. Защитниците от Легиона леко се олюляха, но удържаха на удара. Отблъснаха нападателите, които отстъпиха объркани, застигани от стрелите на защитниците, разположени на стените. За няколко секунди земята на парадния плац беше застлана от убити и ранени войници на Северната земя. Моментално пробивът в портите беше така плътно запушен, че огромните нашественически сили не можеха да помръднат нито крачка напред.

Дюрън беше заел позиция до кулата на градските порти на Външната стена и оттам наблюдаваше как щурмът на армията на Северната земя беше отблъснат от фалангата на Легиона. Разбра, че брат му беше отишъл с Джанъс Сепър в двореца и реши да остане до

Балинор колкото може по-дълго. Врагът се опитваше да набере сили. В равнините под града матурени насочваха части от скални троли към пробива в портите на обсадения град. Командващите от Северната земя спояваха гръбнака на армията си за решителен опит да разбият хората от Южната земя окончателно. Външната стена отново беше подложена на повсеместна атака. Ордите на гномите и тролите се втурнаха напред с подвижни стълби, въжета и куки за прихващане. Оределите редици на защитниците от Легиона, които бяха останали на укрепленията, се биеха отчаяно, за да не допуснат пробив. Но хората им умираха, а броят на войниците от армията на Северната земя изглеждаше безчетен. Сражението се превръщаше в явна война на изтощение, която хората на Тирзис не можеха да се надяват, че ще спечелят.

После, във все по-сгъстяващия се мрак на небето северно от обсадения град, се издигнаха две крилати същества, които започнаха да кръжат застрашително. Кръвта на Дюрън се вледени. Носители на черепи! Толкова ли сигурни бяха в победата, че си позволяваха да се явяват на дневна светлина? Сърцето на елфа се сви от страх. Тук беше направил всичко, което беше по силите му. Време беше да потърси брат си. Каквото и да ги очакваше, те трябваше да го посрещнат заедно.

Обърна се сковано и се затича приведен край стената. Спря се едва когато стигна точно под левия фланг на Легиона. Стръмен път водеше надолу към казармите, които се намираха между стените на града на неколкостотин фута зад тиловите редици на Легиона. Мъжете, които се биеха на стените, нададоха оглушителен рев. Дюрън се доближи до долната част на пътя и видя високите бронирани фигури на огромните скални троли, които се стичаха през портите на Външната стена. Неволно се спря. Усети, че следващите няколко минути ще бъдат жизнено важни за Граничния легион.

Фалангата сгъсти редиците си и се хвърли в атака. Масивните троли също стегнаха редиците си и бавно се насочиха към центъра на отбранителната линия, където командването беше в ръцете на Балинор. Десет фута разделяха воюващите ох двете армии, когато, за всеобща изненада, целият полк от троли сви рязко вляво и се вряза право във фланга на Легиона. При сблъсъка на двете сили се разнесе ужасно дрънчене на метал от удари на копия в боздугани и на щитове в брони.

За известно време фалангата на Легиона удържа и тролите от предните редици бяха убити и отблъснати. Но превъзхождащите по численост и физическа сила войници на Северната земя притиснаха по-дребните мъже на Граничния легион и накрая десният край на фланга започна да се разкъсва.

Командващият Гинисън бързо се придвижи към мястото на пробива и дългата му червена коса се развяваше, докато се биеше да удържи фронтовата линия. Когато тролите бяха отблъснати стъпка по стъпка, Балинор се приближи отдясно, а Месал ин откъм тила. Това беше най-свирепият ръкопашен бой, на който Дюрън стана свидетел в тази безпощадна война. Видя ужасен как огромните скални тролі дадоха отпор на мъжете от Граничния легион и после отново ги притиснаха. Миг след това фалангата се разкъса и Гинисън напълно се скри от поглед, когато огромните нападатели щурмуваха. Успяха да го разбият и се втурнаха към казармите и Вътрешната стена.

Дюрън се намираше точно на пътя им. Може би щеше да има време да отстъпи до стените, но вече беше заел позицията за стрелба, стиснал ясеновия си лък в ръце. Първият трол падна на петдесетина крачки от него, вторият на четиридесет, а третият на двадесет и пет. Войниците на Легиона, които бяха на стената, се втурнаха в атака, а стрелците от по-ниските възвишения на Вътрешната стена се мъчеха отчаяно да спрат настъпващите тролі. Настъпи истински хаос, когато тролі и войници на Легиона, вкопчени в безнадежден ръкопашен бой, се понесоха към елфа. Огромните хора от Северната армия продължаваха да напредват и Дюрън изстреля срещу тях и последната си стрела.

Хвърли лъка и за пръв път му мина мисълта за бягство. Но нямаше време. Той едва беше успял да грабне един захвърлен меч, когато надигащата се вълна от войници го връхлетя. Положи неимоверни усилия да се задържи на крака, когато го блъснаха към стената на казармите. Огромен скален трол надвисна точно над него — една зловеща маса от подобна на дървесна кора кожа и броня. Елфът едва се беше извъртял встрани, когато огромният боздуган го удари. Усети непоносима болка в лявото си рамо, после цялото му тяло изтръпна. Помъчи се да не губи съзнание, но болката отново го прободеше, от раната му бликна кръв и шурна по слабото му тяло. Стори му се, че започва да потъва. Лежеше с лице към земята и едва си

поемаше дъх. Усети ужасна тежест, когато приливната вълна на битката се разля върху него. Опита се да не затваря очи, но усилието беше огромно и той бавно изпадна в безсъзнание. Но дори и тогава болката като че ли продължи да дълбае тялото му, силна и пареща. Мениън Лий наведе окървавеното си лице над Хендъл и внимателно повдигна неподвижното му тяло. Тръгна внимателно, механично през трупове на избитите врагове, стигна до стълбите и се заизкачва бавно нагоре към отворената врата. Прескачаше предпазливо, без да гледа, купчините от вкочанената маса от разкривени, обвити в червени роби тела, които лежаха гротескно по древната стълба. Като замаян, планинецът премина през вратата на мазето и тръгна по празния коридор на двореца, притискайки безжизненото тяло на джуджето. Вървеше без да вижда. Погледът му беше невероятно празен, лицето му покрусено от неописуем ужас, който крещеше в безмълвна агония и искаше да се освободи. Стигна до предверието на двореца и се спря, когато чу шума на тичащи зад него крака, които отекваха глухо в източния коридор. Внимателно постави товара си на излъскания под и зачака мълчаливо. Стройната червенокоса девойка се спря пред него и по красивото ѝ лице рухнаха сълзи.

— О, Мениън — простена тя тихо. — Какво са направили?

Очите му проблеснаха, а устните се размърдаха, без да издадат звук. Търсеше думите, но не ги намираше. Шърл протегна ръка, обгърна с тънките си ръце прегърбената му фигура и доближи лицето си до неговото. Миг след това усети силните му ръце около раменете си. Потисната дълбоко в него ужасна мъка се отприщи беззвучно, заля я и потъна в мълчанието и топлината ѝ.

На укрепленията на Вътрешната стена Балинор приключи с последната проверка на отбраната на Легиона и се спря изтощен над силно барикадираните врати. Хората от Северната земя вече се струпваха за последния щурм. Малко преди това непревземаемата Външна стена беше паднала и смелите войници на Граничния легион бяха отблъснати до втората линия на отбраната. Балинор наблюдаваше мрачно как врагът приижда върху височините на извисяващата се стена и така силно стисна дръжката на големия си меч, че кокалчетата на ръката му побеляха под металната ризница. Плащът и куртката му бяха разпокъсани по време на ужасната битка за отблъскване на пробива във Външната стена. Балинор беше удържал центъра на

фалангата на Легиона, но двата фланга бяха разкъсани. Гинисън беше убит, Месалин беше сериозно ранен, а стотици хора на Южната земя намериха смъртта си в този бой. Накрая умря и всяка надежда. Дори Дюрън беше изчезнал някъде по време на сражението. Принцът на Калахорн беше останал сам.

Махна рязко на хората, които подпираха гредите, прикрепящи вратите. Металната ризница на ръката му проблесна в сивата светлина. На много места предпазният метал беше олющен и издран. За миг позволи на отчаянието да надвие смелостта му. Всички го бяха изоставили, всички. Ивънтайн и армията на елфите. Аланон. Цялата Южна земя. Тирзис беше на ръба на пълното унищожение, а заедно с него и земята на Калахорн, а все още никой не идваше на помощ. Легионът се беше бил сам, за да защити всички тях — последната отбрана на Южната земя. И за какво беше всичко това? Бързо се окопити и отхвърли грубо съмненията и унинието. Нямахше време за самосъжаление. Трябваше да се спасява животът на толкова много хора и те можеха да разчитат единствено на него.

Армията на Северната земя съгъстваше редиците си в подножието на Външната стена. Познатите подвижни стълби, въжета и метални куки бяха приготвени за нападението. Помисли си за Хендъл и Мениън, на които можеше да разчита, и се зачуди какво ли беше станало с тях. Те явно бяха защитили двореца и бяха предотвратили нападение откъм тила. Иначе градът вече щеше да е паднал. Сега те трябваше да удържат положението, ако отделни вражески групи пробиеха отбраната на Вътрешната стена и се запътеха към двореца.

Очите го засмъдяха от черните сажди на дима и той ги разтърка, докато потекоха сълзи. Когато погледна към укрепленията на стената, всичко му изглеждаше размазано в плътна сива мъгла. Легионът беше заел отбранителна позиция срещу враг, който беше толкова многочислен, че загубата на стотици войници беше за него незначителна. Спомни си думите, които Хендъл каза след смъртта на баща му и брат му. Последният Букхана Името ще умре заедно с него, както ще умрат Тирзис и хората му. Познатият рев изригна от гърлата на хората от Северната земя и те се втурнаха дръзко към отбранителните линии на Легиона. Дългият белег на бузата на огромния човек от границата стана пурпурночервен и той изтегли заплашително меча си.

Почти в същия момент първите войници от щурмувата част на тролите стигнаха в подножието на моста Сендик и се поколебаха. Редица от решителни войници на Легиона заемаше центъра на широката каменна арка и преграждаше пътя към двореца на рода Букхана. Най-отпред стоеше Джанъс Сенпър. От едната му страна беше Мениън Лий, изправен въпреки нараненото си тяло, стиснал в двете си ръце меч на Лий. От другата му страна беше Дейъл. Младежкото му лице беше намръщено, но непоколебимо. Над врявата от битката при Вътрешната стена се носеха уплашени гласове. В далечината се виждаха бягащи фигури, които бързаха да преминат по обезлюдения Тирзийски път и да се приберат в безопасността на домовете си. Двете воюващи сили се изправиха мълчаливо една срещу друга. Броят на тролите растеше непрестанно от свежите попълнения на редиците им. Те изучаваха хората от Южната земя с безизразния поглед на опитни професионални войници, убедени, че са най-добре обучената армия в света. Защитниците на моста не бяха повече от петдесетина.

Следобедното небе внезапно потъмня и над двете армии надвисна зловеща тишина. Някъде от горящия град Мениън чу слаб, но ясен плач на дете. На няколко крачки от него Дейъл усети как студеният северен вятър изчезна с тих, въздишащ шепот. Пред тях огромните тролите се подредиха в безупречен боен ред, с отпуснати боздугани в ръце. После като един тръгнаха напред. В центъра на моста последната отбранителна линия се приготви да посрещне щурма на хората от Северната земя.

На хребета западно от града Флик Омсфорд и малката група конници елфи наблюдаваха безпомощни началото на унищожението на Тирзис. Човекът от Вейл усещаше как го напусна и последната капчица надежда, когато ордите на огромната армия на Северната земя се изсипаха през изкъртените врати на Външната стена. От вътрешността на, Тирзис започнаха да се издигат черни кълба дим и последните остатъци от славния Граничен легион бяха отблъснати от стените. Защитниците на града бяха разбити. Той гледаше ужасен как гротескните фигури на Носителите на черепи кръжаха без да се прикриват над настъпващата вражеска армия, с широко разперени черни криле на фона на смрачаващото се следобедно небе. Най-

лошото, което беше предсказал Аланон, се случваше. Господарят на магиите беше победил.

Изведнъж един конник вляво от него нададе остър вик и той видя почервенялото лице на Ивънтайн, който беше пришпорил коня си и едва не събори човека от Вейл в устрема си. На сивия хоризонт в обширното пространство на пасището, все още далеч на запад, се появи тъмна линия, която се приближаваше и растеше. Разнесе се далечен тропот на копита, който се смеси с шума на ожесточената [???

Тъмната линия бързо растеше и постепенно придоби очертания. Бяха хиляди конници, които размахваха знамена и копия. Пронизващ и ясен, звукът на бойния им рог известяваше пристигането им. Малката група от елфи нададе радостни викове, когато огромната маса от конници започна да покрива равнините, понесла се с главоломна скорост към Тирзис. Предупредена за пристигането им, армията на Северната земя беше вече започнала да сгъстява ариергарда си и се обръщаше, за да посрещне прииждащата вълна. Най-после армията на елфите беше дошла — заради защитниците на Тирзис, заради обсадените страни на трите земи, заради всичко, за което човечеството се беше борило толкова упорито векове наред. Дали не беше дошла прекалено късно?

ГЛАВА 33

Безмълвно, с едно единствено леко движение, Ший изтегли древното острие от изтърканата му ножница. Металът проблесна в слабата светлина на факлите с тъмносинкав блясък. Повърхността му беше гладка и безупречна, сякаш легендарният Меч не беше участвал в нито една битка. Беше изненадващо лек и тънък, изключително творение на човешка ръка. Дръжката му беше гравирана с вече познатата вдигната ръка с горящ факел. Ший държеше оръжието предпазливо. Хвърли бърз поглед на Панамон Крийл и на Келцът. Търсеше подкрепата им. Изведнъж се беше уплашил от това, което щеше да се случи. Сериозните лица на спътниците му не трепнаха. Останаха спокойни и невъзмутими. Ший стисна здраво Меча в двете си ръце и вдигна рязко острието. Върхът му се стрелна остро нагоре. От дланите му се стичаше пот и усети как цялото му тяло се вледени в тъмнината на килията. Някой вдясно прошава и от устните на Орл Фейн се разнесе тих стон. Минутите се изнизваха и Ший усещаше как гравираното украшение на вдигнатия Меч се забива в дланите на стиснатите му ръце. Все още нищо не се случваше.

...В сивотата на полуосветената празна стая, намираща се на върха на Планината на черепите, тъмните води на каменния басейн бяха спокойни и гладки. Силата, която беше Господарят на магиите, дремеше...

Внезапно Мечът на Шанара се затопли в ръцете на Ший и странна гореща вълна се надигна в загадъчния метал, прехвърли се в дланите на изненадания човек от Вейл и запулсира. После изчезна. Изумен, той отстъпи крачка назад и леко наклони острието. Миг по-късно топлината беше изместена от силно трептене, което се предаваше от оръжието на тялото му. Не беше болка, но се появи толкова неочаквано, че той неволно потрепери и усети как мускулите? му се напрягат. Инстинктивно се опита да се освободи от талисмана. Изумен разбра, че не може да се отлепи от него. Нещо дълбоко в него му забраняваше да направи това. Ръцете му останаха здраво заключени около дръжката на древното оръжие.

Трептенето изчезна и Ший усети прилив на енергия. Тя отново заливаше цялото му тяло и му връщаше жизнената сила, която се пренесе и в студения метал на Меча. Накрая оръжието се превърна в част от него. Позлатата върху гравираната му дръжка започна да се лющи под ръцете на човека от Вейл и накрая се показа лъскаво сребро, обточено с червеникави нишки от светлина, които сякаш горяха и се извиваха в яркия метал като живи същества. Ший усети първото раздвижване на нещо, което се пробуждаше, нещо, което беше част от него, но му беше чуждо, непознато. То го придърпваше, леко, но настойчиво, и той потъваше все по-надълбоко и по-надълбоко в себе си.

На няколко крачки от него Панамон Крийл и Келцът го наблюдаваха с нарастваща тревога. Стори им се, че младежът от Вейл започва да изпада в транс. Клепачите му се спуснаха тежко над очите, дишането му се забави, тялото му се вцепени и заприлича на статуя в слабата светлина на факлите в килията. Ший беше издигнал Меча на Шанара пред себе си и го стискаше с двете си ръце. Острието му стърчеше право нагоре, а излъсканата дръжка блестеше ярко. За миг Панамон изпита желанието да сграбчи човека от Вейл и да го разтърси, за да дойде на себе си. Но нещо го спря. Там някъде в полумрака Орл Фейн започна да пълзи по гладките камъни към безценния си меч. Панамон се поколеба за миг, но после го срита грубо с ботуша си.

Ший почувства, че потъва дълбоко в себе си, носен като коркова тапа от подводно течение в обратна посока. Постепенно всичко започна да изчезва от погледа му. Първи изчезнаха стените, таванът и каменният под на килията. После изчезна и свитата, стенеца фигура на Орл Фейн. Накрая изчезнаха и фигурите на Панамон и Келцът. Странното течение като че ли го обгърна целия и той усети, че не може да му се противопоставя. Оттегли се бавно в най-съкровените дълбини на собственото си аз и всичко потъна в мрак.

... Внезапен трус надипли все още спокойните води на басейна в недрата на пещерата, намираща се в самотния череп на смъртта. Уплашени, влачещите се същества, които робуваха на Господаря, изпълзяха от укритията си в каменните стени. Господарят на магиите се размърда лениво в смутения си сън...

Във водовъртежа от емоции и в дълбините на самото си същество, което беше центърът на неговото аз, носителят на Меча на

Шанара се изправи лице срещу лице със самия себе си. За миг настъпи хаос от неопределени впечатления. После течението като че ли се люшна и го понесе в съвсем друга посока. Образите и впечатленията се мерзелееха пред него. Внезапно пред очите му се просна като на длан светът, в който беше роден и който беше изворът на живота му, миналото и настоящето му. Те му се разкриваха оголени от грижливо подхранваните от него илюзии и той видя живота такъв, какъвто е. Нямаше ги сантименталните мечти, които разкрасяваха действителността и светоусещането му. Нямаше ги заблудите, с които се самозалъгваше, за да подслади горчивината на направените от реалността избори. Нямаше го съчинения от самия него светоглед, който му даваше надежда и омекотяваше суровите й присъди. Сред ширналия й се безкрай той видя себе си ката жалка, нищожна искрица на мимолетност, каквато всъщност беше.

Стори му се, че мозъкът му ще се пръсне. Парализиран беше от всичко, което видя. Мъчеше се отчаяно да зърне представата, която сам беше създал за себе си и която винаги му беше помагала. Мъчеше се да зърне образа, който сам беше изградил за себе си и който винаги го беше крепил здраво на земята и му беше помагал да не губи здравия си разсъдък. Полагаше неистови усилия да се предпази от ужасната гледка на вътрешната си голота и слабост, която беше принуден да признае, че са неговата дълбока същност.

После силата на течението понамаля. Ший се насили да отвори очи и за момент се откъсна от виденията си. Пред него беше вдигнатия право нагоре Меч, лумнал с ослепително бяла светлина, която се излъчваше от острието до дръжката. Зад него успя да види Панамон и Келцът, които стояха неподвижни, втренчили в него очи. После погледът на огромния трол леко се отмести и се закова в центъра на Меча. В този му жест имаше невероятно разбиране и подканяне. Ший отново погледна Меча на Шанара и видя, че сиянието му потрепваше трескаво. Пулсирането му като че ли издаваше някакво нетърпение, някакво огромно усилие, сякаш искаше да се освободи от нещо, което го възпираше, и да проникне в него.

За миг човекът от Вейл се възпротиви на този настойчив импулс. После отново затвори очи и виденията отново се върнаха. Първият шок от откровението беше минал и сега той се мъчеше да разбере какво става. Съсредоточи се върху образите на Ший Омсфорд, които го

потапяха в мислите, чувствата, преценките и мотивациите, изградили този негов характер, едновременно чужд и познат.

Образите се избистриха и станаха ужасяващо ясни. Изведнъж той видя една друга страна на самия себе си, страна, която никога не беше виждал или може би просто не беше искал да приеме. Тя се разкриваше в безкрайна поредица от събития. Всичките бяха карикатури на минали неща, в които беше вярвал така безпрекословно. Това беше опис на всички обиди, които беше нанесъл на другите, на всяка завист и подозрение, които беше изпитвал, на дълбоко вкоренените предразсъдъци, на умишлено изречените полуистини, на самосъжаленията, на страховете — на всичко, което беше ужасяващо и скрито дълбоко в него. Пред него стоеше Ший Омсфорд, който беше избягал от Вейлската долина, не за да спаси и защити семейството и приятелите си, а от страх за собствения си живот, търсещ какво ли не извинение за паниката си. Онзи Ший Омсфорд, който най-егоистично беше позволил на Флик да изживее с него собствения му кошмар и по този начин да облекчи собствения му ужас. Това беше човекът от Вейл, който се беше присмивал и който беше омаловажавал морала на Панамон Крийл, но това не му беше попречило да остави крадецът да излага на опасност живота си заради живота на Ший. Това беше — Образите се нижеха безспир. Ший Омсфорд отстъпи ужасен от всичко, което виждаше. Не можеше да го приеме. Никога не можеше да приеме това!

Но мозъкът му, черпейки от някакъв по-дълбок кладенец на сила и разбиране, се отвори отзивчиво към образите, протегна се и ги прегърна, като се предумваше, или може би насилваше, да приеме действителността такава, каквато му се представяше. Разумът му не можеше да отрече обратната страна на характера му. Също като ограничения образ на личността, която той винаги беше вярвал, че е, тази страна беше само част от истинската същност на Ший Омсфорд. Но тя наистина беше част, която му беше трудно да възприеме.

... Той обаче трябваше да я приеме. Това беше истината. Обзет от неистов гняв, Господарят на магиите напълно се събуди...

Истина? Ший отново отвори очите си и се вторачи в Меча на Шанара, който искреше с бяло сияние от върха на острието до дръжката. По тялото му се разля топлина, която започна да пулсира във

всяка негова фибра. Този път не се появиха нови образи на собственото му аз. Появи се дълбоко, силно усещане за истинската му същност.

Внезапно осъзна, че е разбрал тайната на Меча. Мечът на Шанара притежаваше силата да разкрива истината — да принуждава човека, който го държи в ръцете си, да признава истината за себе си. А кой знае, той може би можеше да разбулва истината и за хора, които го докосват. В първия момент не можеше да повярва. Усъмни се в изводите си и отчаяно се помъчи да преосмисли неочакваното откровение, да открие още нещо, защото безспорно трябваше да има още нещо. Но нямаше нищо друго за откриване. Това беше всичко, което се криеше в превъзнасяната магия на Меча. Извън него нямаше нищо друго, освен това, което се виждаше с очи — изящно изработено оръжие от друг век.

Изведнъж нещо прободеше съзнанието му. Той разбра смисъла му и се изуми. Ето защо Аланон никога не беше разкривал тайната на Меча. Какво оръжие можеше да е то срещу неимоверната сила на Господаря на магиите? Как щеше да го защити от същество, което можеше да го смаже само с мисъл? Ший изтръпна от ужас. Убеден беше, че са го измамили. Легендарната сила на Меча беше само една лъжа!

Усети, че започва да изпада в паника. Затвори очи, за да прогони ледените тръпки на страха. Тъмнината около него се завихри бурно, зави му се свят и му се стори, че ще загуби съзнание. ... В отблъскващата сива празнота на планинското си убежище Господарят на магиите наблюдаваше и сеслушваше. Гневът му постепенно започна да утихва и размазаната тъмнина в качулката кимна със задоволство. Човекът от Вейл, когото си мислеше, че е унищожил, беше оцелял. Въпреки всичко той беше успял да открие меча. Но човекът беше невероятно слаб. Не притежаваше необходимите познания, за да разбере талисмана. Вече беше обзет от страх, което го правеше уязвим. Бързо, безшумно. Господарят се измъкна от пещерното си логовище...

Високата фигура на Аланон се спря колебливо на върха на гол, обрулен от ветровете хълм. Невидимите му под гъстите вежди очи изучаваха застиналия самотен контур на планините, които се издигаха зловещо на сивия северен хоризонт. Те сякаш се бяха вторачили в него. Изпитите им хлътнали лица бяха набраздени и похабени, истинско огледало на душата на земята, която ги беше създала преди толкова

много години. Над цялата огромна пустош, която представляваше Северната земя, беше надвиснала дълбока тишина и чакаше. Дори и ветровете във високите планински части бяха стихнали. Друидът загърна плътно полите на дългия си черен плащ и пое дълбоко въздух. Не беше възможно да греши. Невероятният обхват на мозъка му не можеше да го лъже точно за това. Нещото, за което беше положил толкова неимоверни усилия, току що се беше случило. В дълбоките покои на Острието на ножа, далеч от мястото, където се намираше мистикът, Ший Омсфорд беше извадил Меча на Шанара.

Нещо обаче не беше както трябва! Дори и човекът на Вейл да можеше да издържи и да приеме истината за себе си и евентуално да разбере тайната на Меча, той все още не беше готов да използва талисмана правилно срещу Господаря на магиите. Нямаше да има достатъчно време да му повярва безрезервно, защото беше сам и без помощ, и не притежаваше знанието, което само Аланон можеше да му даде. Щеше да изпитва съмнения в собствените си сили и да се разкъсва от страх. Поради това щеше да бъде лесна плячка за Брона. Друидът вече усещаше как врагът се пробужда. Господарят на здрача беше тръгнал от планинското си убежище, напълно убеден, че човекът, който държи Меча, е сляп за непрекословната сила на талисмана. Той щеше да нападне бързо и свирепо, а Ший щеше да бъде унищожен преди да се е научил как да оцелее.

Оставаха само няколко минути преди сблъсъка им, а Аланон знаеше, че няма да може да пристигне навреме. По някакъв начин беше разбрал, че Ший и Мечът на Шанара отиват на север. След като остави другите в Калахорн, той се запъти да помага на човека от Вейл. Но нещата се развиха прекалено бързо. Имаше една единствена възможност да бъде от някаква полза за Ший — ако, разбира се, изобщо имаше някаква възможност. Той обаче беше все още много далеч. Друидът загърна плаща около хилавото си тяло и се запуска надолу по хълма, като вдигаше малки облачета прах около себе си. Лицето му излъчваше непоколебимост.

Панамон Крийл се спусна напред, когато Ший падна на едно коляно, но огромната ръка на Келцът го задържа. Тролът погледна към входа на пещерата и се послуша. Панамон не чу нищо, но внезапно бе обзет от страх и засилващо се чувство на ужас. Не продължи към човека от Вейл. Очите на Келцът се, извърнаха, сякаш проследяваха

някой, който вървеше по коридора. Панамон се уплаши още повече. До вратата беше застанала висока, загърната в черна мантия, фигура. Панамон Крийл инстинктивни усети, че това е Господарят на магиите. Под плътно притиснатата качулка, където трябваше да има лице, нямаше нищо, освен тъмнина и тъмнозелена мъгла, която се движеше хаотично около две червеникави огнени искри. Първо искрите се обърнаха към Панамон и Келцът и мигновено ги превърнаха в замръзнали неподвижни статуи. През парализираните им тела той изпрати всички техни страхове и ужаси, които запрепускаха в див бяг. Крадецът се опита да извика и предупреди човека от Вейл, но разбра, че не може да издаде никакъв звук. Остана застинал на мястото си и безпомощно започна да наблюдава как качулката без лице се доближава до Ший.

В угнетителната призрачност на малката килия човекът от Вейл усети, че идва в съзнание. Всичко около него му се стори невероятно далечно, въпреки че някъде вътре в замъгления му мозък звънтеше смътен предупредителен сигнал. Но той реагира вяло и за известно време усещаше само миризмата на плесен, на застоял въздух и скала и виждаше само слабото блещукане на една единствена факла. През мъглата съзря неподвижните тела на Панамон и Келцът, застинали на не повече от пет крачки от него. Върху вкочанените им лица беше изписан страх. Орл Фейн лежеше в задната част на килията, свит в малко жълто кълбо, което хленчеше и бръщолевеше несвързано. Пред него острието на Меча на Шанара грееше ярко.

В миг тайната на Меча проблесна в съзнанието му и му припомни безнадеждността на положението му. Помъчи се да вдигне глава, но очите му стояха като заковани в пространството пред него. Внезапно усети цялото си тяло като залято с ледена река, в която започна да потъва. Изби го студена пот и ръцете му се разтрепериха. В съзнанието му отекваше един единствен вик: Бягай! Спасявай се, преди ужасното същество, в чието забранено кралство си дръзнал да нахлуеш, да открие присъствието ти и да те унищожи! Целта, заради която беше рискувал всичко, вече нямаше никакво значение. Единствената останала в съзнанието му мисъл беше влудяващата необходимост да се спаси.

Изправи се олюлявайки се. Всяка фибра на тялото му крещеше да се изскубне от състоянието си и да се втурне към вратата, да хвърли

Меча и да бяга. Но нещо вътре в него отказваше да пусне Меча. Помъчи се отчаяно да овладее страха си. Ръцете му стискаха здраво дръжката на Меча. Те така се бяха впили в метала, че накрая кокалчетата на пръстите му побеляха от болка. Мечът беше единственото, което му беше останало, единственото, което стоеше между него и пълната паника. Отчаяно се вкопчи в него. Разумът му се беше вцепкал в талисмана, въпреки че знаеше, че е безполезен.

ТЛЕННО СЪЩЕСТВО, АЗ СЪМ ТУК!

Думите проехтяха смразяващо в дълбоката тишина. Ший се мъчеше да обърне очи към вратата. В началото забеляза само някакви сенки. После сенките бавно се уплътниха и очертаха загърнатата фигура на Господаря на магиите. Той беше надвиснал заплашително до вратата — една непрогледна, тъмна, безформена мантия. В дълбините на качулката блуждаеха две зелени мъглявини, а огнените искри, които бяха очите му, проблясваха и се разширяваха.

ТЛЕННО СЪЩЕСТВО, АЗ СЪМ ТУК. ПОКЛОНИ МИ СЕ НИСКО!

Ший пребледня от страх. Нещо огромно и черно се вряза в съзнанието му и той залитна несигурно на ръба на пълната паника. Сякаш пред него се беше отворила бездънна бездна. Само едно леко побутване и... Насили се да съсредоточи вниманието си върху Меча и върху отчаяното си желание да остане жив. Съзнанието му беше обгърнато от пурпурна мъглявина. Тя донесе със себе си гласовете на безброй обречени същества, които викаха и молеха без капчица надежда за пощада. Пълзящи, гърчещи се същества провисваха по ръцете и краката му, блъскаха се в него, теглеха го надолу в бездната. Смелостта му се изпари. Толкова малък беше, толкова уязвим. Как можеше да се противопостави на такова чудовищно същество като Господаря на магиите?

В отдалечената част на килията Панамон Крийл видя как облечената в черна мантия фигура се приближи до Ший. Господарят на магиите като че ли беше нещо нематериално, една качулка без лице, една мантия, под която нямаше нищо. Но той очевидно беше нещо, с което Ший не можеше да се справи сам, със или без Меча. Панамон кимна предупредително на Келцът, пребори се с обзелата го паника и атакува, като размаха яростно ръката с шипа. Облечената в черно фигура се обърна към него. Сега тя не изглеждаше вече празна, а

изпълнена със страховита сила. Вдигна ръката си и крадецът усети как нещо, подобно на желязо, го стисна за гърлото и го метна към стената. Опита се да се освободи, но беше здраво притиснат. Келцът също. Абсолютно безпомощни, двамата видяха как Господарят на магиите се върна при човека от Вейл.

Борбата беше почти приключила за Ший. Той продължаваше да държи Меча пред себе си, но и последните му съпротивителни сили го напускаха пред нападението на Господаря на мрака. Престанал беше да мисли разумно. Безсилен беше пред чувствата, които вътрешно го разкъсваха. От тъмнината на качулката се изтръгна ужасна, нетърпяща възражение, заповед:

ХВЪРЛИ МЕЧА, ПРОСТОСМЪРТЕН!

Отчаян, Ший се бореше срещу подтика да се подчини. Помещението се изпълни с мъгла и той се опитваше да диша. Някъде дълбоко в съзнанието си чу познат глас, който зовеше името му. Опита се да му отговори и викаше вътрешно за помощ. После гласът на Господаря на магиите отново разцепи въздуха.

ХВЪРЛИ МЕЧА!

Острието леко се отпусна. Ший усети как мозъкът му се сковава, а тъмнината все повече се доближава до него. Мечът не му вършеше никаква работа. Защо не го хвърли и не се остави да бъде унищожен? Той беше нищожество за това ужасно същество. Той беше само един хилав, слабохарактерен простосмъртен.

Мечът се отпусна още. Изведнъж Орл Фейн се разкрещя, загубил ума си от ужас, просна се върху пода на тъмната килия и се разрида. Панамон пребледня. Едрото тяло на Келцът изглеждаше като забито в стената. Върхът на Меча на Шанара увисна само на няколко инча от пода и бавно се олюля.

После гласът в съзнанието на Ший отново се появи и извика името му и незнайно откъде, думите стигнаха до него като тих, едва доловим шепот.

— Ший! Бъди смел! Довери се на Меча!

Аланон!

Гласът на друида разкъса страха и съмненията, които бяха оковали здраво човека от Вейл. Но той беше толкова далечен — толкова далечен...

— Повярвай в Меча, Ший, Всичко друго е измама...

Думите на Аланон заглъхнаха в гневния вик на Господаря на магиите, когато съществото изолира гласа на омразния друид от съзнанието на човека от Вейл. Но Брона се беше усетил твърде късно. Аланон беше хвърлил спасителен пояс, за който Ший се хвана и се отдръпна от ръба на поражението. Страхът и съмненията се оттеглиха. Мечът започна бавно да се вдига.

Господарят на магиите отстъпи крачка назад и качулката без лице се извърна леко към Орл Фейн. В този миг хленчещият гном се изправи рязко като дървена кукла. Престанал да бъде господар сам на себе си, пионката на Брона се хвърли напред и жилестите му жълти ръце се мъчеха отчаяно да докопат Меча. Пръстите му стиснаха острието и напразно се мъчеха да го измъкнат. Изведнъж, сякаш изпаднал в агония, Орл Фейн нададе ужасяващ вик и пусна талисмана. Лицето му се изкриви, докато се свличаше на пода. Ръцете закриха очите му, като че ли искаше да се предпази от някакво кошмарно видение.

Господарят на магиите пак му направи знак с ръка. Друсащото се тяло се вдигна на крака и гномът отново се втурна напред с викове на ужас, разкрещя се от болка и падна на колене. За втори път пусна талисмана, а от очите му потекоха сълзи.

Ший погледна към свитото му тяло и разбра всичко. Орл Фейн беше видял истината за себе си, точно както и Ший, когато за пръв път докосна Меча. Но за гнома истината беше непоносима. И все пак във всичко това имаше нещо странно. Защо Брона сам не се опита да измъкне Меча от ръцете му? Усилието нямаше да го затрудни. Вместо това той първо се помъчи да внуши на Ший да пусне Меча, а после използва полуделия вече Орл Фейн като мача. Въпреки огромната сила, която владееше, Брона като че ли не беше способен да отнеме Меча. Усилието нямаше да му коства нищо. Ший се ровеше в мозъка си и търсеше отговор. В един момент го осени и първият проблясък на разбиране.

Орл Фейн отново стана, все още безнадеждно покорен на заповедите на Господаря на магиите. Хвърли се към Ший безумно и отчаяно. Изкривените му ръце се забиваха във въздуха пред него. Човекът от Вейл се опита да избегне нападението, но Орл Фейн беше останал без капчица разум, напълно загубил ума си, душата му вече не му принадлежеше. Нададе вик на ужас и безпомощност и се метна

върху Меча. За миг жилестото тяло се сви в конвулсии, когато гномът се уви около бляскавия метал на единственото нещо, което все още имаше някакво значение за него на този свят. Това трая само миг, последният миг на живота му. После умря.

Изумен, Ший отстъпи назад и изтегли острието от безжизненото тяло. Господарят на магиите мигновено поднови атаката си и се нахвърли злобно срещу съзнанието на човека от Вейл, като се мъчеше да срази съпротивата му. Грубо и направо, без да използва хитрите уловки на съмнението и колебанието, на заблудата и самоизмамата. Единственото му оръжие беше страхът, непреодолимият и унищожителен страх, който хвърли със съкрушителен замах, В съзнанието на Ший заприиждаха видения — зловещата сила на Господаря на магиите изобразена по хиляди ужасни начини, всички насочени към ликвидирането му. В един миг се усети смален до най-дребното, най-нищожното същество, което някога е пълзяло по земята. В следващия миг му се стори, че Господарят на магиите ще стъпче това нещастно простосмъртно същество в прахта.

Но Ший запази смелостта си. Един път той вече се беше почти поддал на лудостта. Но този път устоя, успя да повярва в себе си и в Аланон. Стисна здраво Меча с двете си ръце и се помъчи да отстъпи от мъглата, която му пречеше, от стената от страх, която го сковаваше. Помъчи се да повярва, че всичко е само една илюзия, че страхът и засилващата се паника, които изпитваше, не бяха негови. Стената леко поддаде и той започна да ѝ се противопоставя още по-упорито. Спомни си смъртта на Орл Фейн и това му помогна да си представи мислено всички други, които щяха да умрат, ако той се провали сега. Спомни си думите, които Аланон му беше прошепнал. Съсредоточи мислите си върху това, което вярваше, че е слабостта на Господаря на магиите, слабост, която той проявява чрез странното му нежелание да докосне Меча. Ший се насили да повярва, че истинската тайна на силата на талисмана е чисто и просто един най-обикновен закон, който важи за всички, дори и за такова ужасно същество като Брона.

В миг мъглата се разсея, а стената от страх се разби. Ший отново стоеше изправен пред Господаря на магиите, чиито червени искри сега святкаха ожесточено в тъмнозелените мъгли под качулката. Той протегна напред покритите си с мантията ръце, сякаш искаше да отблъсне някаква ужасна опасност и се дръпна назад. Човекът от Вейл

натискаше силно блестящото острие в гърчещото се тяло и го принуждаваше да отстъпва към най-близката стена. Нямаше да му позволи да се измъкне, помисли си той спокойно. Ще унищожи ужасното зло в това същество. Черната мантия пред него потрепера, а изкривените пръсти отчаяно се мъчеха да се заловят за влажния въздух на килията. Господарят на магиите започна да се разпада и крещеше омразата си в лицето на съществото, което го унищожаваше. Зад кръсъците му се носеше ехото на хиляди други гласове. Те виеха и искаха мъст, която толкова дълго им беше отказвана.

Ший усети как ужасът на съществото премина през Меча в съзнанието му. Но наред с него усети и силата, която му даваха другите гласове и не се предаде. Допира до Меча му носеше една истина, която не можеше да бъде отречена от никакви внушения и уловки на Господаря на магиите. Това беше истина, която той не можеше да признае, не можеше да приеме, не можеше да понесе, но истина, срещу която нямаше защита. За Господаря на магиите истината беше смърт.

Тленното съществуване на Брона беше само една измама. Всички средства, които беше използвал, за да продължи тленния си живот, се бяха провалили. Тялото му беше умряло. Но маниакалната му вяра, че е безсмъртен, беше продължавала отчасти живота му. Поддържал се беше жив само чрез магьосничеството, което го беше умопобъркало. Отричайки собствената си смърт, той беше подкрепял безжизненото си тяло, за да постигне безсмъртие. Поддържал беше илюзията за себе си, че е част от два свята, с чудовищна, непостижима сила. Но сега Мечът го принуждаваше да се види, такъв, какъвто е — разложена, безжизнена обвивка, поддържана единствено чрез измамната вяра в собственото му съществуване, едно шарлатанство, една илюзия, породена единствено от силата на волята, толкова преходна, колкото и физическото същество, за което се представяше, но не беше. Брона беше една лъжа, която съществуваше и се разрастваше с помощта на страховете и съмненията на простосмъртните, лъжа, която той сам беше съчинил, за да крие истината. Но сега лъжата беше разобличена.

Ший Омсфорд беше способен да приеме слабостите и грешките, които бяха част от човешката му същност, част от същността на всички хора. Но Господарят на магиите никога нямаше да може да приеме истината, която Мечът му разкриваше. А истината е, че съществото,

което си въобразяваше, че е, беше престанало да съществува преди хиляди години. Всичко, което беше останало от Брона, беше лъжата. А сега силата на Меча му отнемаше дори и нея.

Той извика за последен път. Един хленч на протест, който проехтя мрачно в килията и се смеси с другите гласове, които крещяха победоносно в хор. После настъпи гробна тишина. Протегнатата ръка се сбърчи и изпепели, а тресящата се под мантията фигура се разпадна и се превърна в купчина прах. Малките червени искри проблеснаха веднъж и изчезнаха сред разсейващата се зелена мъгла. Мантията се нагъна, хлътна изпразнена и се свлече на пода. Постепенно качулката също се нагъна и сплеска и накрая от нея остана свит на топка износен плат.

Миг след това Ший потъна в пот. Прекалено много емоции се бяха надпреварвали в опънатите му нерви. Огромното напрежение беше продължило твърде дълго и сега пренапрегнатото му тяло искаше отплата. Земята под краката му се разклати и той бавно започна да потъва в мрак.

В град Тирзис продължителната, ужасна битка между простосмъртните и съществото на духовете се развихри изумително неочаквано. От дълбините на сърцето на земята се понесе тътен, а набразденото й лице започна да се гърчи от равномерни, ужасни спазми. На ниските възвишения източно от Тирзис малката група от конници елфи се мъчеха да укротят уплашените коне, а изтощеният Флик Омсфорд наблюдаваше изумен как земята около него се гънеше от странните вибрации. На върха на Вътрешната стена огромната непоклатима фигура на Балинор отблъскваше атака след атака, докато армията на Северната земя се опитваше да пробие отбраната на хората от Южната земя и в продължение на няколко минути никой от участниците в ожесточената битка не забеляза трусовете. На моста на Сендик настъпващите троли се спряха и и се заоглеждаха неспокойно. Грохотът ставаше все по-силен. Мениън Лий се стресна, когато видя огромните пукнатини, които се появиха в древния камък, а защитниците на моста хукнаха да се спасяват. Дълбоките вибрации бързо се засилиха и се превърнаха в неимоверна лавина от гъгнещи трусове, които разклащаха земята и скалите. Вятърът се понесе над земята, вряза се с невероятна безпощадност сред редиците на армията на елфите, която галопираше към града и обърка строя й. От

Кълхейвън в Анар до най-отдалечените краища на просторната Западна земя побеснелият вятър виеше ожесточено. Невероятната му сила и земетресението, раздрусало и четирите земи, поваляха огромни дървета и отвяваха и превръщаха в прах издадени скални маси. Небето притъмня и стана мастиленочерно — без нито едно облаче, без слънце, абсолютно празно, сякаш небесата бяха заличени с един единствен замах на някаква огромна четка. Огромни червени светкавици прорязваха тъмнината и разсичаха открай докрай хоризонта, като създаваха неописуем заряд от електрическа енергия. Дошъл беше краят на света. Това беше краят на всякакъв живот на земята. Апокалипсисът, предсказан още с появата на словото, най-после беше настанал.

Но малко след това всичко замря и застина абсолютно неподвижно. Тишината надвисна като покров и обгърна всичко. Внезапно от непрогледната тъмнина се разнесоха зловещи стонове и ридания, които накрая се превърнаха във вопли на неописуемо страдание. В град Тирзис всички забравиха за сражението. И хората на Северната земя, и хората на Южната земя загледаха ужасени как Носителите на черепи се извисиха към небето, а безформените им, подобни на призраци тела, се загърчиха в невъобразима агония. Те крещяха и завършващите им с изкривени нокти крайници се свиваха в конвулсии. Закръжиха над главите на мъжете, които бяха пребледнели от страх, но не можеха да се помръднат. После крилатите фигури започнаха да се разпадат, а черните им тела бавно се превръщаха в пепел, която се понесе на изток. След няколко секунди не остана нищо, освен една необятна черна празнота, която започна да се движи на огромни връхлитащи талази и се понесе на север, с повдигащи се леко краища, като понесено от вятър одеяло. Първо на юг, а после на изток и на запад, се показва синьото на небето и слънцето заля земите с ослепителна яркост. Изумени, простосмъртните мъже гледаха как неописуемата тъмнина се сви в черен облак далеч на север, увисна неподвижно над хоризонта, после се спусна към земята и потъна завинаги.

Времето течеше, а Ший се носеше безчувствено в една огромна, черна празнота.

— Не мисля, че успя.

Някъде отдалеч, много отдалеч, до съзнанието му достигна глас. Внезапно ръцете и лицето му усетиха студа на гладък камък по изгарящата му кожа.

— Чакай малко, клепачите му трепнаха. Май идва в съзнание!

Панамон Крийл. Ший отвори очи и видя, че лежи на пода в малката килия. В тъмнината проблясваше мъждиво светлината на факла. Той отново беше дошъл на себе си. Ръката му все още стискаше Меча на Шанара, но силата на талисмана го беше напуснала и вече я нямаше странната връзка, която ги беше сляла в едно. Надигна се непохватно на ръце и колене, но в този миг някакъв дълбок, зловещ тътен разклати пещерата и той залитна напред. Силни ръце го подхванаха и не му позволиха да падне.

— Спокойно, отпусни се за минута. — Грубият глас на Панамон прозвуча почти в ухото му. — Чакай да те видя, Я сега ме погледни — Той разтърси силно човека от Вейл и очите им се срещнаха. В твърдия поглед на крадеца едва забележимо се прокрадна страх, но после изчезна. Миг след това Панамон се засмя. — Нищо му няма, Келцът. А сега, хайде да се махаме оттук.

Вдигна Ший на крака и тръгна към отворената врата. Огромното тяло на Келцът ги последва. Ший направи няколко несигурни крачки и спря. Нещо го дърпаше назад.

— Добре съм — смънка той почти нечуто.

После изведнъж си спомни абсолютно всичко — силата на Меча, която премина през цялото му тяло и ги спои в едно, виденията и истината за него, ужасяващата борба с Господаря на магиите, смъртта на Орл Фейн... Извика и залитна.

Панамон Крийл инстинктивно протегна ръка и го задържа.

— Спокойно, спокойно. Всичко свърши, Ший. Ти успя — ти спечели. Господарят на магиите е унищожен. Но тази планина се разпада. Трябва да се измъкнем оттук преди всичко наоколо да се изсипе върху главите ни!

Боботенето под краката им постоянно се засилваше. От стените и тавана се откъсваха скални парчета и се разсипваха като ситен дъжд от прах и дребни камъчета. Силните трусове ставаха все по-мощни и върху древния камък започнаха да се появяват пукнатини.

— Ще се оправиш. — Облеченият в аленочервено крадец стана бързо на крака. — Обзалагам се, че ще те измъкна оттук.

Ще видиш.

Тримата мъже бързо излязоха в дългия тъмен коридор. Скалистият тунел се виеше и усукваше през сърцето на Острието на ножа, а грапавите му стени бяха покрити с неравни пукнатини и процеци. С всяко засилване на тътена се появяваха нови пролуки, а стените започнаха да пукат и да се разцепват. Планината се тресеше, сякаш земята щеше да се разтвори и да я погълне цялата, друсаше се от силата на оглушителните вибрации, които ехтяха от недрата на земята. Минаха край множество малки коридори и междинни помещения и продължаваха напред, без да могат да открият спасителен изход. Няколко пъти бяха обсипани с водопад от камъни и прахоляк, но всеки път успяваха да се измъкнат невредими. Огромни скални късове падаха с трясък пред тях и им препречваха пътя в тунела, но якият Келцът ги разчистваше и малката група продължаваше бързо напред. Ший започна да губи представа за всичко. Някаква странна слабост се беше настанила в тялото му, притискаше го безпощадно и изцеждаше малкото сили, които му бяха останали. Всеки път, когато си помислеше, че вече не може да продължи, Панамон заставаше до него и го подкрепяше, а от време на време силната му ръка го повдигаше леко и го превеждаше през срутените камъни и скални късове.

Стигнаха бяха до един много тесен участък на прохода, който свиваше под остър ъгъл вдясно, когато ужасно силен трус разтърси умиращата планина. Целият таван на коридора се разцепи с остър пукот и започна бавно да се свлича. Панамон изкрещя неистово, изтегли човека от Вейл пред себе си и се опита да го предпази със собственото си тяло. Келцът мигновено се озова до тях, прегърби огромното си тяло и подложи яките си рамене под тоновете откъсната скала. Вдигнаха се гъсти облаци от прах и за миг всичко се скри от погледа. После Панамон Крийд задърпа човека от Вейл и му помогна да премине бързо под напрегнатото тяло на скалния трол. В един момент, докато пълзеше под откъртената стена, Ший вдигна нагоре очи и срещна благия поглед на Келцът. Таванът се свличаше на няколко инча от тях, а огромният напън на страховитата сила на скалния трол му противостоеше и подобното на дървесна кора тяло беше застинало в невероятно напрежение. Ший се поколеба, но яката ръка на Панамон го стисна за рамото, изтегли го напред и го блъсна зад ъгъла на тунела

в по-широк коридор. Стовариха се върху купчина от паднали камъни и прах като се мъчеха да си поемат въздух. Хвърлиха поглед на Келцът. Огромното му тяло продължаваше да крепи на раменете свличащата се скална маса. Панамон тъкмо тръгна назад към тунела, когато от недрата на планината се разнесе дълбок разкъсваш въздуха грохот. Зад тях се чу силен трясък от плъзгащи се, разместващи се скални пластове. Тунелът се разцепи и напълно се срути. Тонове от камъни се изсипаха надолу и от пътя зад тях не остана и следа. Ший извика и се втурна към стената от нападали скални късове, но Панамон го спря рязко и размаха ръката си с шипа пред лицето му:

— Той е мъртъв! Вече не можем да му помотаем.

Човекът от Вейл гледаше потресен назад.

— Хайде, тръгвай, да се махаме оттук! — Крадецът беше побеснял от гняв. — Да не би да искаш саможертвата му да бъде напразна? Тръгвай!

Раздруса силно Ший, вдигна го на крака и го забута към отворената част на тунела. Силният грохот продължи да вибрира в цялата планина. Една поредица от остри разкъсващи трусове насмалко не повали двамата мъже на пода на пещерата, но залитайки, те продължиха напред. Ший беше започнал да тича като луд, без да вижда нещо. Погледът му беше замъглен от прах и сълзи. Все по-трудно виждаше. Често примигваше и стискаше очи, като се опитваше да проясни погледа си. Чуваше тежкото дишане на Панамон едва ли не в ушите си и усещаше металния шип да го подръчква по гърба, за да ускори темпото. Късчета скала се лющеха от стените и тавана на коридора и се изсипваха, върху им. Удряха ги и ги нараняваха, късаха дрехите им и ги превръщаха в парчета плат, които висяха върху потите им тела. Ший стискаше здраво в ръката си бляскавия Меч, от който сега нямаше нужда, освен като доказателство, че всичко това наистина му се беше случило и не беше плод на болно въображение.

Внезапно тунелът свърши и те се озоваха в сивата светлина на небето на Северната земя, най-после измъкнали се от планината. Пред тях лежаха разхвърляни застинали в смъртта тела на троли и мютени. Без да намаляват скоростта, двамата се втурнаха към отвора на лъкатушния проход, който разсичаше на две Острието на ножа. Твърдата земя се тресеше силно. В основата на Планината на черепите имаше дълги нацърбени пукнатини. Подобно на змии те се виеха

разкривено към обръча от естествените препятствия, който опасваше забранената земя. Внезапен рязък трясък, по-силен от всички предишни, накара двамата тичащи да спрат. Мълчаливо наблюдаваха изумени как отвратителният череп започна да се пропуква и разпада. Изведнъж всичко се разтrese и знакът на Господаря на магиите в миг се скри във водопад от тонове скала и Планината на черепите изчезна от лицето на земята. Гъст облак от жълт прах се вдигна към небето. Оглушителен тътен се разнесе от недрата на земята и прокътят из огромната пустош на Северната земя. Побеснели ветрове се развихриха над останките на умиращата планина и земята отново забоботи. Ший ужасен забеляза как чудовищното Острие на ножа се разтrese силно от тази нова конвулсия. Цялото кралство се разпадаше!

Панамон хукна към прохода, като теглеше Ший със себе си. Но този път не беше нужно да подканя човека от Вейл. Той бързо се изравни с него и продължи да тича като стрела през труповете на мъртвите. Събра последните си сили от някакъв последен източник на сила и решителност и изуми Панамон Крийл, който в един момент забеляза, че беше изостанал след него. Когато стигнаха до планинския проход, парчета от извисяващото се Острие на ножа бяха започнали да се късат с оглушителен грохот и да падат, улеснени от трещящите трусове, които раздираха земята. Масивни скални късове политаха с унищожителна сила към лъкатушещия каньон и огромната лавина от камъни, която се свличаше непрестанно от високите древни върхове, ставаше все по-мощна и по-мощна. В центъра на това масово унищожение двамата мъже от Южната земя криволичеха и се мъчеха да се провират невредими — измъченият полуелф, стиснал древния си Меч и едноръкият крадец. Вятърът ги шибаше безмилостно по гърбовете и ги засилваше с камшика си през градушката от камъни и прахоляк. Минаваха през чупки и завои в скалата и ги отминаваха. Знаеха, че се доближават до края на каньона, зад който ги чакаха откритите предпланини. Ший отново усети, че очите му се замъгляват. Походката му стана несигурна и той яростно затърка очите си със свободната си ръка.

Внезапно цялата западна стена на каньона се разцепи на две и се сгромоляса върху двамата мъже, като ги затрупа под задушавач водопад от откъснати парчета скала и пръст. Нещо остро удари Ший по главата и за момент му причерня пред очите. Лежеше полузарит от

огромната скална маса и се мъчеше да не загуби съзнание. Панамон го изрови и със здравата си ръка го изтегли от струпаните камъни. През сивата мъгла Ший видя кръв по широкото лице на мъжа. Човекът от Вейл бавно се изправи на крака, като се подпираше на Меча на Шанара.

Панамон остана на колене. Ръката му с шипа сочеше към прохода зад тях. Ший любопитно погледна натам. Ужаси се, когато забеляза една ужасна, накуцваща фигура да се приближава към тях сред облаци от прах. Мютен! Безформеното, наподобяващо каучук лице, беше обърнато към тях и чудовището упорито напредваше тромаво към тях. Панамон погледна Ший и се усмихна мрачно:

— Следва ни още от другия край на прохода. Мислех си, че ще можем да се измъкнем от него в скалите, но той явно е твърдоглав.

Надигна се бавно и изтегли дългия си меч.

— Продължавай напред, Ший. Бързо ще те настигна.

Изуменият човек от Вейл поклати занемял глава. Май нещо не беше разбрал както трябва.

— Можем да го изпреварим — избухна най-накрая той. — Почти стигнахме края на прохода. Там можем да се бием с него — двамата!

Панамон поклати глава и се усмихна тъжно.

— Страхувам се, че този път няма да стане. Нещо си навехнах крака. Вече не мога да тичам. — Спря го с поклащане на глава, когато Ший понечи да каже нещо. — Не искам нищо да чувам. А сега, бягай и не спирай да тичаш!

Ший погледна втренчено мъжа и сълзи рукнаха от очите му.

— Не мога да постъпя така!

Внезапен тътен разтърси Острието на ножа и отново свали Ший и Панамон на колене. Камъни се засвличаха с грохот по склоновете на разпадащата се планина, а ужасните конвулсии в дълбоките недра на земята не стихаха. Мютенът все повече се приближаваше, без да обръща внимание на трусовете. Панамон се надигна олюлявайки се и затегли Ший след себе си.

— Целият преход е към края си — каза той тихо. — Нямаме време да спорим. И сам мога да се погрижа за себе си — както се оправях преди да срещна Келцът и теб. А сега искам да бягаш, да се разкараш от този проход!

Постави ръката си на слабото рамо на човека от Вейл и леко го побутна да тръгва. Ший отстъпи няколко крачки и се поколеба, после размаха почти заплашително Меча на Шанара пред лицето му. В очите на Панамон Крийл проблесна лека изненада, после крадецът изписа на лицето си познатата лукава усмивка:

— Пак ще се срещнем, Ший Омсфорд. Ти просто ме чакай.

Размаха ръката с шипа за сбогом и се обърна да посрещне приближаващия се мютен. Ший се загледа след него. Дали намаляващото му зрение не му погаждаше номера? Я виж ти, облеченият в аленочервено крадец май изобщо не куцаше. После проглушителните трусове отново разтърсиха планината и човекът от Вейл хукна към сигурността на предпланините. Подхлъзваше се и залиташе върху неравните камъни и пръст, лавираше между водопада от скални късове, които се сгромолясваха от високите върхове на Острието на ножа в тесния каньон. Тичаше сам.

ГЛАВА 34

Следобедът беше почти превалил. Слънчевите лъчи се процеждаха на дълги, размазани струи през плаващите по небето бели облаци и галеха с топлината си голата пустош на Северната земя. Тук-там светлината пестеливо огряваше малки участъци с оскъдно поникнала зеленина — първите признаци на живот, който скоро щеше да процъфти върху земята, живяла толкова много години жадна и сиротна. В далечината, изтъпените върхове на раздробеното Острие на бръснача се очертаваха на северния хоризонт, а прахолякът, вдигнат от опустошената долина под тях, все още се стелеше над останките от Кралството на черепите.

Ший се появи изневиделица. Вървеше безцелно сред лабиринта от клисури и хребети в предпланините точно под Острието на ножа. Полусляп и напълно изтощен, смазаният човек от Вейл беше почти неузнаваем. Вървеше към Аланон без да го вижда, стиснал здраво в двете си ръце сребърната дръжка на Меча. За миг друидът се втренчи занемял в странния вид на препъващия се, окъсан човек с Меча. После нададе вик на облекчение и се втурна, за да прегърне силно изтерзаното тяло на Ший Омсфорд.

Човекът от Вейл беше заспал отдавна и когато се събуди, вече беше нощ. Лежеше под навеса на издадена скала, която се връзваше в широко дефиле, увит в топъл плащ. До него тихо пращеше малък огън. Замъглените му очи бяха започнали да се проясняват и той видя над себе си ясното, обсипано със звезди нощно небе, което се простираше като плащ от чукар до чукар. Неволно се усмихна. Вече си представяше как отново е в Шейдската долина. Миг след това тъмната сянка на Аланон се появи в слабата светлина на огъня.

— По-добре ли се чувстваш? — попита го друидът вместо поздрав и седна до него. Аланон му изглеждаше променен — по-човечен, не толкова зловец. В гласа му прозвуча необичайна за него топлина. Ший кимна с глава:

— Как ме откри?

— Ти ме откри. Нищо ли не си спомняш?

— Не. Абсолютно нищо — след... — Ший млъкна колебливо. — Имаше ли някой... видя ли някой друг?

За миг Аланон се загледа внимателно в напрегнатото му лице, сякаш се чудеше какво да отговори и после поклати отрицателно глава.

— Сам беше.

Ший усети как в гърлото му засяда буца. Лежеше в топлината на одеялото и напразно се опитваше да преглътне болката.

Значи и Панамон си беше отишъл. Кой знае защо, но не беше очаквал такъв край.

— Добре ли си? — чу той гърленият глас на друида в тъмнината. — Искаш ли да хапнеш нещо? Мисля, че ще се почувстваш по-добре, ако похапнеш.

— Да. — Ший се надигна и седна, все още завит с топлото одеяло.

Аланон отиде до огъня и му сипа супа в малка купа. Човекът от Вейл усети миризмата на вкусно ядене и я вдъхна дълбоко. Спомни си за Меча на Шанара и го потърси с очи в тъмнината. Веднага го забеляза близо себе си. Лъскавата му повърхност проблясваше леко. После, сякаш изведнъж сетил се за нещо, попипа джоба на куртката си. Търсеше камъните на елфите, но не ги намери. Паникьосан, започна да опипва отчаяно дрехите си, с надеждата, че ще набара малката кожена торбичка. Пак нищо. Нея я нямаше. Примал я му. Легна омаломощял. Дали пък Аланон...

— Аланон, не мога да открия камъните на елфите — изрече бързо той. — Да не би ти...?

Друидът се приближи и му подаде купата с издигащата пара супа и малка дървена лъжица. Лицето му беше непроницаема загадъчна сянка.

— Не, Ший. Сигурно си ги загубил, когато си бягал от Острието на ножа. — Забеляза оклюмалото изражение на лицето му, протегна ръка и го погали успокоително по слабото рамо — Сега вече няма защо да се притесняваш за тях. Камъните изиграха ролята си. Искам да похапнеш и пак да поспиш. Имаш нужда от почивка.

Ший механично изсърба супата, но не можеше така лесно да преглътне загубата на камъните на елфите. Те бяха до него още от самото начало и го бяха защитавали на всяка крачка. Няколко пъти бяха спасили живота му. Как е могъл да прояви такава небрежност?

Мислено се върна назад и напразно се мъчеше да си спомни, къде ли е могъл да ги загуби. Напразно. Могло е да се случи къде ли не.

— Съжалявам за камъните на елфите — извини се той тихо, с чувството, че беше длъжен да каже нещо.

Аланон сви рамене и се поусмихна. Изглеждаше уморен и някак си по-стар.

— Може би ще се появят по-късно.

Ший дояде супата, без да продума, а Аланон му сипа още, без да го пита. Топлината от яденето се разля по тялото на все още изтощения човек от Вейл и го отпусна. Постепенно го налегна дрямка. Отново потъваше в съня. Лесно можеше да му се отдаде, но не искаше. Толкова много неща имаше, които го измъчваха, толкова много въпроси, останали без отговор. Искеше да чуе отговорите сега, от единствения човек, който можеше да му ги даде. Заслужил го беше след всичко, което изтърпя, нали така?

Опита се да седне, съзнавайки, че Аланон го наблюдава внимателно. Някъде в далечината остър писък на птица разкъса тишината. Ший неволно се заслуша. След толкова много години животът се връщаше отново в Северната земя. Постави купата на земята до себе си и се обърна към Аланон:

— Можем ли да си поговорим?

Друидът кимна мълчаливо.

— Защо не ми каза истината за Меча? — попита тихо човекът от Вейл. — Защо?

— Казах ти всичко, което трябваше да знаеш. — Тъмното лице на Аланон беше безизразно. — Останалото ти го каза самият Меч.

Ший го погледна недоверчиво.

— Много важно беше ти сам да проумееш тайната на Меча на Шанара — продължи кротко друидът. — Това не беше нещо, което можех да ти, обясня. То беше нещо, което ти самият трябваше да преживееш. Първо трябваше да се научиш да приемаш истината за себе си. Чак тогава Мечът можеше да ти бъде талисман в борбата срещу Господаря на магиите. Един процес, в който не можех да се намеся пряко.

— И все пак, не можеше ли да ми кажеш поне защо Мечът ще унищожи Брона? — упорстваше Ший.

И с какво щях да ти помогна, Ший?

Човекът от Вейл се намръщи:

— Не разбирам.

— Е, добре, ако ти бяха казал всичко, което имах право да ти кажа за Меча — не забравяй, че сега говорим вече след събитието, за да ти го обясня — щеше ли това наистина да ти помогне? Щеше ли да продължиш диренето на Меча? Щеше ли да съумееш да изтеглиш Меча и да го вдигнеш срещу Брона, ако знаеше, че единственото, което той ще направи, е да разкрие истината на Брона за самия него? Ти сигурно дори нямаше да ми повярваш, ако ти бях казал, че едно такова просто нещо е в състояние да унищожи чудовище със силата на Господаря на магиите. Щеше ли да ми повярваш? — Наведе се по-близо до Ший в слабата светлина на огъня. — Дали нямаше да се поддадеш на собствените си желания и да се откажеш в някой момент от издирването на Меча? Колко истина би могъл да понесеш?

— Не знам — отговори Ший замислено.

— Е, сега ще ти кажа нещо, което не можех да ти кажа преди. Преди петстотин години Джърл Шанара е знаел истината за Меча и въпреки това се провалил.

— Но аз си мислех, че...

— Че е успял? — довърши Аланон мисълта му. — Ако той беше успял, Господарят на магиите щеше да бъде унищожен, нали така? Не, Ший, Джърл Шанара не е успял. Бремен доверил на краля на елфите тайната на Меча, защото и той самият бил убеден, че ако човекът, който държи в ръцете си талисмана, знае как трябва да бъде използван, ще бъде по-добре подготвен за сблъсъка си с Брона. Оказало се обаче, че не е така. Въпреки предупреждението, че истината за него ще му бъде разкрита, Джърл Шанара не бил подготвен за това, което открил. Е, какво пък. Вероятно не е имало начин, по който предварително да се подготви както трябва. Издигаме прекалено много стени, които ни предпазват да бъдем напълно откровени със самите себе си. Според мен, той никога не е повярвал истински в предупреждението на Бремен за това, което щяло да му се случи, след като най-после успее да вземе Меча на Шанара в ръцете си. Джърл Шанара е бил крал-воин и вроденият му инстинкт го е карал да разчита на Меча като на физическо оръжие, независимо от предупреждението, че той няма да му помогне по този начин. Когато се изправил лице в лице пред Господаря на магиите и талисманът започнал да му въздейства точно

така, както Бремен го бил предупредил, той изпаднал в паника. Не му помогнали нито физическата му сила, нито воинската му доблест, нито натрупания в сраженията опит. Това, което трябвало да приеме, се оказало прекалено много за него. В крайна сметка Господарят на магиите успял да се измъкне.

Ший поклати невярващо глава:

— Може би аз нямаше да реагирам така.

Друидът обаче сякаш не го чу и продължи:

— Трябваше да бъда до теб, когато откри Меча на Шанара и когато тайната на талисмана та се разкри. Виж, тогава вече можех да ти обясня въздействието на оръжието срещу Господаря на магиите. Но те загубих в Драконовите зъби и едва по-късно разбрах, че си открил Меча и потеглил на север без мен. Тръгнах след теб, но просто беше прекалено късно. Усетих паниката ти, когато откри тайната на Меча, и знаех, че Господарят на магиите също я усеща. Виках името ти — исках да проектирам гласа си в съзнанието ти. Но бях прекалено далеч, за да пристигна при теб навреме. Господарят на магиите ми попречи. Необходими ти бяха само няколко думи, нищо повече.

Замълча, сякаш беше изпаднал в транс, с очи, вторачени в пространството, което ги делеше. Но та сам откри отговора, Ший, и оцеля.

Човекът от Вейл се загледа в далечината и изведнъж си даде сметка, че въпреки че той самият беше останал жив, всички, които бяха тръгнали с него в Кралството на черепите, бяха мъртви.

— Можеше да бъде другояче — повтори той сковано.

Аланон не каза нищо. В краката му малкият огън гаснеше бавно и се превръщаше в червени въглени. Тъмнината около тях се сгъстяваше. Ший взе купата и дояде супата бързо. Отново усети как го налегна дрямка. Ключаше, когато Аланон неочаквано го доближи в тъмнината:

— Убеден си, че не съм бил прав, когато не съм ти казал тайната на Меча? — измърмори той тихо, по-скоро установяваше факт, а не задаваше въпрос. — Може би си прав. Може би за всички щеше да е по-добре, ако ти бях разкрил тайната още в самото начала Ший вдигна към него глава. Изпитото му лице беше маска от черни вдлъбнатини и ъгловати линии, които сякаш обгръщаха една постоянна загадка.

— Не, прав си бил — отвърна бавно човекът от Вейл. — Не съм сигурен дали щях да се преборя с истината.

Аланон наклони леко глава встрани, сякаш премисляше тази възможност:

— Трябваше да ти гласувам повече доверие, Ший. Но се страхувах. Млъкна, когато сянка на съмнение премина през лицето на човека от Вейл. Не ми вярваш, но не те лъжа. За теб, за всички останали, винаги съм бил нещо повече от човек.

Налагаше се, защото иначе вие никога нямаше да приемете ролите, които ви определих. Но друидът е човек, Ший. А ти май си забравил нещо. Преди да стане Господар на магиите, Брона също е бил друид. Така че в известен смисъл друидите трябва да поемат някаква отговорност за това, в което той се беше превърнал. Ние сме му позволили да стане Господар на магиите. Нашите знания са му дали тази възможност. После сме се изолирали от света и сме го оставили да се развива в тази насока. Ето защо ние трябва да изпитваме чувство на вина.

Друидите два пъти са имали възможност да го унищожат. Два пъти са се проваляли. Аз бях последният от моята раса. Ако и аз се бях провалил, тогава нямаше да има кой да защитава расите срещу чудовищното зло. Да, наистина се страхувах. Една малка грешка и Брона щеше да остане на свобода завинаги. — Друидът понижи гласа си и зашепна, забил поглед в земята. — Трябва да знаеш още нещо. За мен Бремен е нещо повече от обикновен предшественик. Той е мой баща.

— Твой баща! — За миг Ший напълно се разсъни. — Но това е невъз...

Млъкна, неспособен да продължи. Аланон се поусмихна.

— Сигурно е имало моменти, в които си подозирал, че съм по-стар, отколкото би могъл да бъде един нормален човек. След Първата война на расите друидите разкрили тайната на дълголетието. Но има цена, цена, която Брона отказваше да плаща. Има много изисквания и наказания, Ший. Не е кой знае какъв дар. За времето, през което сме будни, ние натрупваме дълг, който трябва да изплащаме чрез особен вид сън, който предотвратява остаряването. Има най-различни начини за истинско дълголетие. Някои от тях са доста неприятни. Нито един от тях не е лек. Брона търсеше начин, различен от начините на

друидите. Начин, за който да не плаща същата цена, да не прави същите саможертви. Накрая единственото, което му остана, беше самоизмамата.

Друидът като че ли се затвори в себе си, после продължи.

— Бремен е мой баща. Той е имал възможност да сложи край на заплахата от Господаря на магиите, но допуснал много грешки и Брона се спасил от него. Баща ми е отговорен за неговото спасение. Ако Господарят на магиите беше осъществил плановете си, вината щеше да падне върху баща ми. Заживях с този страх, докато той не се превърна в моя идея фикс. Заклех се да не повтарям неговите грешки. Опасявам се, че никога не съм ти гласувал достатъчно доверие, Ший.

Страхувах се, че си прекалено слаб, за да сториш това, което трябваше да бъде направено. Скрих истината от теб заради собствените си цели. Но ти беше последната ми възможност да спася баща си, за да се освободя от собственото си чувство на вина за това, което той е направил, и веднъж завинаги да залича отговорността на друидите за творението Брона.

Поспря се и погледна Ший право в очите:

— Знаеш ли, грешал съм. Ти се оказа по-достоеен, отколкото те смятах.

Ший се усмихна и поклати бавно глава:

— Не, Аланон. Та нали именно ти неведнъж си ми казвал, че е безсмислено да се умува за нещо, което вече е станало. Внимавай какво говориш, историко.

В тъмнината пред него друидът се усмихна скръбно:

— Бих искал... бих искал да имаме повече време, Ший Омсфорд. Да имаме време, за да се опознаем по-добре. Но имам дълг, който трябва да платя... и то много скоро...

Млъкна натъжен и слабото му лице потъна в сянка. Озадаченият човек от Вейл произчака малко, мислейки, че Аланон ще продължи. Но той не каза нищо повече.

— Е, ще оставим разговорите за утре сутринта — протегна се Ший уморено, потъна дълбоко в одеялото, загрят и отпуснат от супата и огъня. Чака ни дълъг път до Южната земя.

Аланон не му отговори веднага.

— Приятелите ти са вече някъде наблизо и те търсят — каза накрая той. — Когато те открият, ти ще им разкажеш всичко, което ти

казах, нали?

Ший едва го чу. Мислите му се носеха към Шейдската долина с надеждата, че най-после ще се прибере у дома.

— Ти ще свършиш тази работа по-добре от мен — измърмори сънено той.

Последва дълго мълчание. Накрая чу, че Аланон се поразмърда в тишината, а когато странникът проговори, гласът му прозвуча странно далечен:

— Може би няма да мога да го направя, Ший. Много съм уморен. Изчерпах се физически. Сега, за известно време, ще трябва... да спя.

— Утре — измънка Ший. — Лека нощ. Друидът прошепна:

— Сбогом, мой млади приятелю. Сбогом, Ший. Но човекът от Вейл беше вече заспал.

Ший се сепна и се събуди, облян в сутрешна светлина. Отвори бързо очи, когато чу тропота на конски копита и на обути в ботуши крака. Видя, че е заобиколен от група слаби, стройни фигури, облечени в зелени дрехи на обитатели на горите. Инстинктивно хвана Меча на Шанара и се опита да седне, като примигваше често и се мъчеше да види лицата им. Бяха елфи. Висок елф със сурови черти се отдели от групата и се надвеси над него. Когато се вгледа с в дълбоките си проникателни очи в неговите той постави успокоително ръката си на рамото му:

— Ти си сред приятели, Ший Омсфорд. Ние сме хора на Ивънтайн.

Ший се изправи бавно, все още стиснал предпазливо Меча.

— Аланон...? — попита той, като се огледа за друида. Високият мъж се поколеба за миг, после поклати глава.

— Тук няма никой друг, освен теб.

Изумен, Ший мина край него и си проби път през групата от мъже. Започна да оглежда дефилето надлъж и нашир. Видя само сива скала и прах, един празен запустял проход, който лъкатушеше и чезнеше в далечината. Нямаше никой друг, освен конниците елфи. После се сети за нещо, което друидът му беше казал. Разбра, че Аланон наистина си беше отишъл.

— Да спи... — прошепна той.

Вдървено се върна при чакащите го елфи и в миг сълзи рукнаха по измъченото му лице. Все пак Аланон ще се върне при тях, когато пак имат нужда от него, каза си той ядосано. Точно както правеше преди. Изтри сълзите си и се загледа в ярко — синьото небе на Северната страна. За миг му се стори, че чува гласа на друида, който викаше името му някъде много, много отдалеч. Поусмихна се и каза тихо:

— Сбогом, Аланон.

ГЛАВА 35

Итака всичко свърши. След десетина дни мъжете, които бяха останали от малката група, тръгнаха преди толкова много седмици от Кълхейвън, се сбогуваха за последен път. Денят беше светъл и ясен, облян в слънчеви лъчи и наситен със свежестта на лятото. Духащият от запад лек ветреца галеше ярко зеления килим на Тирзийските поляни и в тишината на утрото се носеше тихото далечно ромолене на Мърмидън. Стояха на пътя, който водеше извън стените на града — Дюрън, с поставена в шина и превързана ръка и Дейъл, който го беше открил сред ранените и сега го лекуваше. Балинор Букхана в метална ризница и в ярко синьо наметало за езда, все още бледият Ший Омсфорд, преданият Флик и Мениън Лий. Говореха си тихо, усмихваха се храбро, опитваха се да изглеждат спокойни и безгрижни, без особено голям успех, и хвърляха от време на време по някой поглед на вързаните до тях коне. Накрая настъпи неловко мълчание. Взеха да си стискат прощално ръцете и да си обещаваат че ще се видят скоро. Сбогуването беше мъчително и зад усмивките и ръкостисканията се криеше тъга.

После тръгнаха, всеки към дома си. Дюрън и Дейъл поеха на запад към Билийл, където Дейъл най-после щеше да се ожени за възлюбената си Линлис. Братята Омсфорд се запътиха на юг към Шейдската долина и, както Флик непрекъснато подчертаваше, към така заслужената почивка. За Флик дните на пътуване бяха приключили. Мениън Лий реши да ги придружи до Вейл, за да се увери лично, че нищо лошо няма да сполети отново Ший. Оттам щеше да отиде за известно време в планините и да поостане с баща си, на когото сигурно вече липсваше. Но знаеше, че много скоро ще се върне в граничната страна при червенокосата дъщеря на кrale, която го чака.

Останал сам на опустелия път, Балинор гледа след приятелите си, докато те се превърнаха в малки сенки в далечната зеленина на долината. После бавно се качи на коня си и се върна в Тирзис.

Мечът на Шанара остана в Калахорн. Ший беше твърдо решил да остави талисмана на хората от границата. Техният принос за

запазването на свободата на Четирите земи беше най-голям. Те имаха най-голямото право да им бъде поверена грижата за Меча и за съхраняването му. И така легендарният Меч беше поставен с острието надолу върху червена мраморна плоча под арка в центъра на градините на Народния парк в Тирзис. Той щеше да остане там за вечни времена, приютен под широкия мост Сендик. Върху лицевата страна на арката в камъка беше издълбано следното:

*Тук почиват сърцето и душата на народите.
Правото им да са свободни,
Правото им да живеят в мир,
Смелостта им да търсят истината.
Тук почива Мечът на Шанара.*

Седмици по-късно Ший седеше уморено върху един от високите дървени столове в кухнята на страноприемницата и гледаше с празен поглед чинията с храна на масата пред себе си. До него Флик вече се залавяше с втората си порция. Беше рано вечерта и братята Омсфорд бяха прекарвали целия ден в ремонтиране на покрива на верандата. Слънцето беше жарило безпощадно, а работата беше досадна. Въпреки умората и лекото си раздразнение Ший не беше гладен. Все още ровеше с вилица в чинията си, когато баща му се появи на вратата, като си мърмореше навъсено под носа. Курсад Омсфорд се приближи до тях и потупа Ший по рамото.

— Докога ще продължават всичките тези щуротии? — попита той.

Ший го погледна изненадан.

— Не разбирам за какво говориш — отговори той и хвърли поглед на Флик, който сви неразбиращо рамене.

— На всичкото отгоре не се и храниш като хората — Баща му погледна многозначително чинията му. — Как ще си възвърнеш силите, ако не се храниш нормално? — Млъкна за малко, после сякаш се сети нещо, за което беше напълно забравил.

— Пак някакви си странници, това имам предвид. Предполагам, че пак ще зачезнеш нанякъде. Мислех си, че всичко е свършило.

Ший го погледна изумен:

— Никъде няма да ходя. Какви, по дяволите, ги говориш?

Ший Омсфорд седна тежко на празния стол и погледна отблизо доведения си син. Явно беше убеден, че ако иска да получи откровен отговор, трябва да положи малко усилия.

— Ший, никога не сме се лъгали, нали? Откакто си се върнал от посещението си при принца на Лий, не съм ти досаждал с въпроси и не съм настоявал да ми кажеш какво се е случило, докато си бил там, въпреки че офейка посред нощ, без да се обадиш на някого, въпреки, че откакто си се върнал, приличаш на призрак и много упорито отбягваш да говориш как и защо точно се случи това. Сега обаче искам отговор — продължи той бързо, когато Ший се опита да му възрази. — Никога не съм искал да ми казваш каквото и да било, нали така?

Ший поклати мълчаливо глава. Баща му кимна доволен.

— Не съм те питал, защото не обичам да се бъркам в личните работи на хората. Но не мога да забравя, че миналия път изчезна от Вейл след като се появи оня странник, който попита за теб.

— Друг странник! — възкликнаха братята в един глас.

В миг всичките им стари спомени ги връхлетяха — тайнственото изчезване на Аланон, предупреждението на Балинор, Носителите на черепи, бягството, страхът... Ший стана бавно от стола.

— Дошъл е някой, който ме търси?

Баща му кимна и широкото му лице помръкна. Забелязал беше тревогата в очите на сина си, когато той хвърли бърз поглед към вратата.

— Странник, също както тогава. Пристигна преди няколко минути. Пита за теб. Чака в предверието. Но не...

— Ший, какво можем да направим? — намеси се бързо Флик. — а дори камъните на елфите не са в нас, за да ни защитават.

— Ами... не знам — измърмори брат му, който отчаяно се мъчеше да събере мислите си. — Можем да се измъкнем през задния вход...

— Я почакайте малко — Курсад Омсфорд беше чул предостатъчно.

Сграбчи здраво раменете им, извърна ги рязко с лице към него и ги изгледа недоумяващо.

— Не съм възпитавал децата си да бягат от трудностите. — Втренчи се в разтревожените им лица, после поклати глава. — Трябва

да се научите да решавате проблемите си, а не да бягате от тях. Я виж ти. Та вие сте си у дома, сред близки и приятели, които няма да ви изоставят. Какви са тези приказки за бягство?

Пусна ги и отстъпи крачка назад.

— Сега ние тримата ще излезем и ще се изправим пред този човек. Изглежда голям особняк, но докато разговаряхме, звучеше приятелски настроен. Не мисля че еднорък човек може да си мери силите с трима цели целенички мъже. Нищо, че има шип.

Ший го прекъсна бързо:

— Еднорък ли каза...?

— Изглежда е пътувал много, за да стигне дотук. — Старият Омсфорд сякаш не беше чул въпроса му. — Носи някаква кожена торбичка и твърди, че е твоя. Предложих му да ми я даде, но той отказа. Каза, че няма да я даде на никой друг, освен на теб.

Изведнъж Флик разбра.

— Трябва да е нещо важно — каза баща му. — Каза ми, че си я загубил на път за дома. Как ли е станало това?

Курсад Омсфорд трябваше да чака доста дълго, докато получи отговор на въпроса си. Двамата му сина се втурнаха край него, излетяха през кухненската врата и вече бяха на средата на коридора, водещ към предверието на странноприемницата.

Издание:

A Del Rey Book. Published by The Ballantine publishing Group

„АБАГАР ХОЛДИНГ“ — София 1995

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.